

Dựa vào hơi ấm của em

Contents

Dựa vào hơi ấm của em	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	5
3. Chương 02 Phần 1	8
4. Chương 02 Phần 2	15
5. Chương 02 Phần 3	20
6. Chương 02 Phần 4	24
7. Chương 03 Phần 1	27
8. Chương 03 Phần 2	32
9. Chương 03 Phần 3	37
10. Chương 04 Phần 1	41
11. Chương 04 Phần 2	46
12. Chương 04 Phần 3	52
13. Chương 04 Phần 4	58
14. Chương 05 Phần 1	63
15. Chương 05 Phần 2	69
16. Chương 06 Phần 1	74
17. Chương 06 Phần 2	80
18. Chương 06 Phần 3	86
19. Chương 07 Phần 1	92
20. Chương 07 Phần 2	98
21. Chương 07 Phần 3	102
22. Chương 08 Phần 1	106
23. Chương 08 Phần 2	110
24. Chương 09 Phần 1	114
25. Chương 09 Phần 2	119
26. Chương 09 Phần 3	123
27. Chương 10 Phần 1	127
28. Chương 10 Phần 2	132
29. Chương 11	138
30. Chương 12 Phần 1	142
31. Chương 12 Phần 2	147
32. Chương 13 Phần 1	150
33. Chương 13 Phần 2	154
34. Chương 14 Phần 1	158
35. Chương 14 Phần 2	161
36. Chương 15	164
37. Chương 16	169
38. Chương 17	176
39. Chương 18 Phần 1	182
40. Chương 18 Phần 2	187
41. Chương 19	192

42. Chương 20	197
43. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3 - 4 (hết)	203

Dựa vào hơi ấm của em

Giới thiệu

Giới thiệu Rất nhiều người, bao gồm cả Chu Lạc, đều không hiểu tại sao cô lại cũng gia nhập vào “H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-vao-hoi-am-cua-em>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1: Nỗi bí ai của cô gái trẻ thiên tài

Rất nhiều người, bao gồm cả chính bản thân Chu Lạc, đều không hiểu tại sao cô lại cũng gia nhập vào “Hiệp hội những người muộn chồng”. Cô không xấu, không nghèo, không cường quyền, không có những thói quen sinh hoạt hay sở thích xấu, tính cách mặc dù không dịu dàng lắm nhưng cũng tuyệt đối không khó tiếp xúc. Nói tóm lại, vẫn là một cô gái thích hợp làm dâu với mọi gia đình, mọi hoàn cảnh.

Không những thế, từ khuôn viên trường đại học cho tới đơn vị công tác hiện nay, những người xung quanh cô, động vật giống đực đều chiếm đa số. Các bạn nữ cùng học với cô, các nữ đồng nghiệp của cô, dù có dáng người cao hay thấp, gầy hay béo, hoặc không cân xứng như thế nào, cũng đều tìm được một nửa phù hợp với mình rồi.

Dường như trước đây không lâu, bản thân cô vẫn là một cô bé vô lo vô nghĩ, vui mừng hồ hởi tham dự tiệc cưới của các anh, các chị. Chỉ hai năm gần đây, Chu Lạc phát hiện tần số tham dự tiệc cưới của mình bỗng trở nên ít hơn, sau đó, khi cô bắt đầu tới tập nhận được thiệp mời dự tiệc đầy tháng, tiệc tròn một trăm ngày tuổi, tiệc sinh nhật... thì Chu Lạc thực sự cảm thấy có điều gì bất thường – tất cả bọn họ đều đã bỏ rơi cô!

Cho dù là thành tích học tập hay thành tích công tác, mà ngay cả thi chạy một trăm mét trên sân vận động, Chu Lạc chưa từng bị rút lại phía sau như vậy, thật đáng buồn, đáng than thở, đáng xấu hổ!

Tại sao cô lại chậm chạp ngốc nghếch như vậy? Tại sao không sớm phát hiện ra sự ngăn ngủ của tuổi xuân và sự quý báu của thời gian? Sau khi vận dụng bộ óc với chỉ số IQ hơn người của mình để tiến hành suy nghĩ thấu đáo một hồi, cuối cùng Chu Lạc đã tìm ra được kẻ cầm đầu gây tội ác – thầy giáo tiểu học của cô.

Đó là một anh chàng cắt đầu đình ngốc nghếch, vừa mới tốt nghiệp trường Đại học Sư phạm, chắc rằng năm đó cũng là một chàng trai trẻ bồng bồng khí thế, cái đó gọi là rung đùi tự đắc. Sau khi phát hiện ra trong lứa học sinh đầu tiên của mình, có cô bé “thần đồng” Chu Lạc với năng lực nhận thức và học tập vượt xa các bạn cùng độ tuổi khác, anh chàng liền mừng vui phấn khởi như bắt được vàng, chạy nhảy luôn lách khắp nơi cổ động cô vượt cấp.

Bố và mẹ với lòng hư vinh cực cao của cô cũng trở thành trợ thủ đắc lực của anh ta, với mưu trí của mấy người hợp lại, bọn họ đã rút ngắn gần một nửa nhiệm vụ học tập vui vẻ của cô nhanh như một cộng một bằng hai. Từ đó, đưa cô vào một chặng đường đau thương, khác biệt hẳn so với mọi người.

Sau khi học vượt cấp, Chu Lạc luôn được mọi người ca tụng là “thần đồng”. Thực ra, khi thi đại học, đã có mầm mống ca tụng rồi, bởi vì, tuy trường đại học mà cô thi đỗ cũng là “211”[1], cũng là “985”[2], nhưng lại không phải là hai trường thuộc hàng những trường đầu bảng. Mặc dù vậy, vì tuổi còn nhỏ, mới chỉ mười bốn, nên cô vẫn được đông đảo mọi người ca tụng một thời gian, các báo đài địa phương cũng đưa nhau đưa tin, đăng ảnh.

[1] 211: Dự án của chính phủ Trung Quốc xây dựng khoảng một trăm trường cao đẳng và đại học trọng điểm, nhằm cải cách và phát triển hệ thống giáo dục.

[2] 985: Dự án của chính phủ Trung Quốc xây dựng một số trường đại học đẳng cấp quốc tế và nổi tiếng thế giới.

Sau đó nữa, khi vào đại học, thành tích học tập của cô mặc dù vẫn luôn dẫn đầu, nhưng không còn những kỳ tích hiếm gặp khiến người ta ngạc nhiên nữa, không tham gia những thí nghiệm khoa học đỉnh cao nào, cũng không có những phát minh, sáng tạo độc đáo khác, giống như Trọng Vĩnh[3], tiêu tan trong đám đông!

[3] Trọng Vĩnh: Người huyện Kim Khê tỉnh Giang Tây, thời Bắc Tống. Lúc năm tuổi, chưa từng đọc sách viết chữ, bỗng một ngày Trọng Vĩnh đòi bút và viết ra bốn câu thơ, hơn nữa còn tự đề tên in. Nhưng đến khi trưởng thành lại lu mờ dần.

Mười bốn tuổi, Chu Lạc vào học đại học, hai mươi tuổi lấy bằng thạc sĩ. Ngoài việc luôn được gọi là học viên nhỏ tuổi nhất ra, cô không có biểu hiện ưu tú gì khác.

Cùng lúc đó, tác dụng phụ của việc học vượt cấp lại gây tai họa lâu dài về sau. Cô không có bạn chơi cùng lứa tuổi, các bạn cùng lớp, cùng học đều hơn cô tới bốn tuổi trở lên. Hơn nữa, hồi học đại học, có một nam sinh vùng Đông Bắc đi học lại sau rất nhiều năm, hơn cô tới mười tuổi. Mười tuổi! Nói là hai thế hệ chắc cũng chẳng có gì quá đáng.

Trong con mắt của mọi người, cô giống y như một đứa con nít. Hồi tiểu học, những câu chuyện thâm kín giữa các bạn gái, không ai nói cho cô biết cả, sợ một đứa con nít như cô không hiểu chuyện lại nói lung tung. Hồi cấp hai, khi các bạn gái nhận được thư tình, truyền tay nhau xem, chỉ mình cô bị mọi người giấu giếm, nói rằng sợ làm hại tài năng của tổ quốc. Hồi cấp ba, các chị em cùng phòng ký túc trốn học đi dạo phố mua áo lót và băng vệ sinh, không rủ cô, lý do là vì cô chưa cần tới những thứ đó – một đứa con nít mới mười một tuổi như cô, quả thật cũng chưa phát triển tới độ cần thiết mấy đồ đấy. Bọn họ dùng chung đồ trang điểm, đổi quần áo cho nhau, cũng không đếm xỉa gì tới cô, lý do vẫn giống như đã nêu trên.

Vào học đại học, Chu Lạc cảm thấy bản thân mình cuối cùng đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Hôm đến nhập trường, kính nguyệt lần đầu tiên đã xuất hiện, mười bốn tuổi rồi, dù thế nào cũng được coi là một thiếu nữ xinh đẹp chứ? Khi cô còn đang định cao giọng hát bài “Hoa bách hợp đại cũng có mùa xuân”, thì bị đội ngay một chậu nước lạnh khiến trái tim cô băng giá.

Nguyên nhân là do đám nam sinh có lượng hoóc môn bất thường đó nhàn nhã vô vị xúm lại bình phẩm về dung mạo của các bạn nữ, bọn họ dự định sẽ bầu ra hoa hậu khoa, hoa hậu học viện rồi kể đến là hoa hậu trường.

Có cậu nam sinh không có mắt, không, đó phải là một nam sinh rất biết nhìn người đã đưa ra ý kiến: “Thực ra, Chu Lạc cũng rất xinh, chỉ có điều cậu ấy vẫn còn có chút đáng về của trẻ sơ sinh thôi nhĩ.”

Theo lời kể lại của những người có mặt tại đó, lúc ấy, liền có ngay một người phì cả ngụm nước vừa uống trong miệng ra, sau khi lau sạch lớp nước hỗn hợp giữa trà và nước bọt trên mặt, một giọng nói sang sảng vang lên: “Cô bé đó á? Nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là một nụ hoa thôi? Có ý đồ xấu xa với Chu Lạc, cần thận bị tố cáo là thực hiện hành vi dâm loạn với trẻ vị thành niên đấy!”.

Sau đó, lại có kể nhiều chuyện học Luật, mang những quy định trong bộ luật ra cảnh cáo mọi người: Định tội cho kẻ tình nghi phạm tội XX, nếu người bị hại trên mười tám tuổi, căn cứ vào tình tiết để định tội; từ mười bốn tuổi đến mười tám tuổi được coi là vị thành niên, tội danh tăng thêm một bậc; nếu người bị hại

chưa đủ mười bốn tuổi, hành vi phạm tội đó được coi là tội ác tày trời, bất kể đối phương có tự nguyện hay không đều bị coi là đã phạm tội, nếu tình tiết nghiêm trọng có thể bị kết án tử hình!

Hóa ra, vẫn còn có mức độ nguy hiểm như vậy, đám sinh viên nam đều cảm thấy kinh sợ. Lại có anh bạn ngồi lê đôi mách cùng khoa với Chu Lạc giở thẻ sinh viên của cô ra: Sinh tháng Mười hai năm 198X, ôi, trời ơi! Cậu quả thật vẫn chưa tròn mười bốn tuổi!

Ngay lập tức, Chu Lạc trở thành người nổi tiếng, từ đó, đám nam sinh con nhà lành trong trường đều tránh cô như tránh bom mìn vậy, đồng thời, tư duy quán tính đó cũng được duy trì và kéo dài mãi. Cho tới năm mười tám tuổi Chu Lạc tốt nghiệp đại học, năm hai mươi tuổi lấy bằng thạc sĩ, mà đám bạn học thuộc thế hệ 7X trở về trước đó của cô vẫn không nhìn nhận cô như một cô gái đã trưởng thành.

Nhận được tấm bằng thạc sĩ, Chu Lạc rời khỏi trường như một kẻ đang trốn chạy, rầm rầm rộ rộ gia nhập vào quá trình xây dựng và hiện đại hóa của tổ quốc, trở thành nhân viên một viện thiết kế ở thủ đô.

Môi trường đã được thay đổi, vận mệnh bị thương vẫn không hề chuyển biến.

Từ nhỏ, khẩu vị của Chu Lạc đã rất đơn giản, ăn gì cũng thấy ngon, rau cải luộc với nước muối cũng có thể ăn cơm được, vì vậy, những món ăn thanh đạm trong nhà ăn của trường học vẫn có thể nuôi cô trở thành một cô gái trắng trẻo béo tốt.

Mà sau khi đi làm, các món ăn trong nhà ăn nơi làm việc vừa ngon vừa rẻ, mùi vị và dinh dưỡng của các món đó cao hơn các món ăn trong nhà bếp của trường không chỉ một bậc, vẻ bụ bẫm như trẻ sơ sinh của Chu Lạc lại được kéo dài thêm hai năm nữa. Đối diện với cô bé Chu Lạc mặt mũi mồm mĩm hồng hào đáng yêu đó, cao hơn thì là các bậc thầy về thiết kế mái tóc đã hoa râm, thấp hơn thì là những người mới được tuyển dụng vào đơn vị cùng đợt với cô, tất cả đều tươi cười phấn khởi gọi cô là: Tiểu Chu (hoặc Tiểu Trư?) [4].

[4] Chu và Trư có cách viết khác nhau nhưng âm đọc giống nhau.

Vài năm sau, vẻ bụ bẫm dần dần mất đi, Chu Lạc cũng có sự từng trải, có một vài nhân viên thiết kế trẻ hơn mới vào làm bắt đầu gọi cô là “Chu công” – kiến trúc sư Chu. Trời ạ, Trư công [5], cô thà bị gọi là Tiểu Trư còn hơn!

[5] Trư công cũng có cách đọc giống Chu công, nghĩa là lợn đực.

Mãi cho tới năm vừa rồi, Chu Lạc trở thành kiến trúc sư bậc cao của toàn viện thiết kế, thậm chí là của toàn hệ thống, đồng thời, vì thành tích công tác xuất sắc, được đề bạt thành kiến trúc sư trưởng của một hạng mục kiêm chủ nhiệm phòng kỹ thuật, cách xưng hô đối với cô mới trở nên bình thường: “Chu tổng” hoặc “chủ nhiệm Chu”. Cách xưng hô này nghe mặc dù không thuận tai, nhưng ít ra cũng không bị người ta hiểu lầm.

Nhưng, mấy năm gần đây, vì mãi cầm đầu phần đầu cho việc thay đổi cách xưng hô dành ình mà việc đại sự cả đời của cô lại lỡ dở. Hai mươi tám tuổi, với cương vị kiến trúc sư trưởng của một hạng mục công nghiệp hơi chút là đầu tư hàng nghìn vạn đồng, với cương vị là một chuyên gia của hội đồng thẩm định, với tư cách là một cán bộ bậc trung của viện, cũng có thể được coi là còn rất trẻ và có tiền đồ rộng mở phía trước; nhưng với tư cách là một cô gái độc thân ngay cả bạn trai cũng chưa có, không ai còn khen cô như thế này nữa: bạn vẫn trẻ lắm.

Tách khỏi các mối quan hệ xã hội, không có cảm giác thuộc về ai, cũng là một trong những tác dụng phụ của việc học vượt cấp.

Tạm thời không nói tới đám bạn học thuộc thế hệ 7X của Chu Lạc – những người mà giờ đây trong đầu họ đầy ắp nào là công việc, việc nhà, chuyện con cái. Năm nay, đơn vị có thêm nhân sự mới, Đồng Đan – cô bạn cùng phòng và cũng là tiểu đồ đệ, cũng thuộc thế hệ 8X, khiến Chu Lạc ngày càng trở nên hưng phấn.

Giờ đây, việc làm ngày càng khó tìm hơn, những nhân viên trẻ mới được tuyển dụng vào viện, ngoài việc phải có kiến thức chuyên ngành vững vàng ra, còn phải có một hậu thuẫn vững vàng nữa. Ví dụ như trường hợp của Đồng Đan, không chỉ có lý lịch đáng tự hào, vừa là cán bộ của hội sinh viên, vừa là người đứng đầu trong bảng tổng kết đánh giá chung theo năm học, lại còn là người đoạt giải thưởng trong cuộc thi thiết kế dành cho sinh viên. Nghe nói, cô ấy cũng chính là người mang về cho viện đơn đặt hàng lớn nhất

trong năm nay – bố của cô ấy là nhân vật có tiếng của một doanh nghiệp trọng điểm của cả nước.

2. Chương 01 Phần 2

Nghĩ đến đó, Chu Lạc cũng coi như đã tìm được điểm có lợi của việc học vượt cấp, đó chính là tranh thủ vào học đại học trước khi mở rộng tuyển sinh. Khi cô tốt nghiệp, mặc dù vừa bỏ chế độ phân công công tác, nhưng những sinh viên ưu tú vẫn có thể đứng từ trên cao nhìn xuống lựa chọn các đơn vị tuyển dụng. Nếu không phải viện thiết kế này tọa lạc ở Bắc Kinh, và nếu không phải vì muốn tránh xa sự can thiệp của bố mẹ, sợ rằng dải đất bờ Nam của dòng Trường Giang đều có bàn tay của họ, thì cô chắc chắn sẽ không bao giờ chọn nơi này.

Cô gái Đồng Đan hai mươi tư tuổi, ngoài việc nhiều tuổi hơn cô hồi mới được tuyển dụng năm đó, các điều kiện khác đều tốt hơn cô nhiều. Chỉ đáng tiếc sinh ra không hợp thời, ngay cả chuyện tìm việc làm cũng phải dựa vào mối quan hệ của bố.

Đồng Đan là một cô gái trẻ rất lanh lợi, đối với vị sư phụ chỉ hơn mình vài tuổi này, cô nàng rất kính trọng, về quê ăn Tết còn mang theo rất nhiều đặc sản của quê mình lên cho Chu Lạc.

Nhưng cũng chính Đồng Đan – người bạn cùng phòng thứ sáu của Chu Lạc – lại khiến một người với bề dày kinh nghiệm ở ký túc xá tập thể tới tám năm như cô có ý định chuyển đi nơi khác. Dùng một cụm từ để hình dung cảm giác của cô, đó chính là – tự hổ thẹn không bằng người khác.

Có cô bạn cùng phòng tươi non chẳng khác gì củ cải trắng như Đồng Đan, cô được hưởng rất nhiều lợi ích. Không phải dọn dẹp vệ sinh, không phải đi lấy nước nóng, không phải đi đến nhà ăn xếp hàng lấy cơm, bất kể là việc nặng hay việc nhẹ gì, tất cả đều có người làm giúp các cô rồi. Các chàng trai tới xun xoe săn đón, khi làm việc, họ đều nhìn nhận hai người như nhau, điểm khác nhau duy nhất chỉ là ánh mắt: Ánh mắt khi nhìn Đồng Đan thì đầy vẻ tha thiết, còn ánh mắt khi nhìn cô lại biến thành vẻ cung kính.

Chu Lạc không phải là kẻ ngốc, cô biết bản thân mình chẳng qua được thơm lây mà thôi, biết rằng dù tốt xấu thế nào cô cũng được coi là lãnh đạo, cứ ở lì đây không biết ngượng, đám con trai kia sẽ khó chịu biết bao. Hơn nữa, sự vật mà bọn họ quan tâm – những câu chuyện của riêng họ, những thứ cô không hay biết – cô cũng không thể góp lời, độ tuổi của mọi người xấp xỉ nhau, hờ hững ngăn cách giữa hai thế hệ lại không phải là một cái hai cái nữa rồi.

Những người cùng thế hệ với cô, không ai còn ở lì mãi trong ký túc xá tập thể nữa. Thôi được rồi, cô chuyển nhà là xong chứ gì!

Sau khi quyết định rời ký túc xá, nhiệm vụ quan trọng đầu tiên là phải đi tìm nhà ở. Nói tới chuyện nhà ở, cô cũng cảm thấy sầu não. Mặc dù nhà nước đã bãi bỏ quy định phân chia nhà ở theo chế độ phúc lợi cho cán bộ công nhân viên, nhưng đơn vị vẫn có quỹ nhà ở chuẩn bị cho các cán bộ trẻ, bán cho họ với giá ưu đãi, coi đó là một chính sách giữ người. Nhưng chính sách đó chỉ thực hiện đối với người đã kết hôn, những nhân viên chưa kết hôn không được cân nhắc tới điều ấy. Rất nhiều người, kinh nghiệm công tác đều không bằng Chu Lạc nhưng lại được phân nhà, nguyên nhân chỉ bởi họ đã kết hôn.

Bạn học của cô, dù không được phân nhà ở, khi kết hôn, hai vợ chồng son xúm lại, cũng đăng ký được một căn hộ mới trước khi giá bất động sản leo thang, giờ đây, giá thị trường tăng lên gấp mấy lần chưa biết chừng.

Lần đầu tiên, Chu Lạc phát hiện ra bản thân mình sao lại bi thảm như vậy. Cũng có tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, không có nhà, cũng không thể ở lại trong ký túc xá tập thể nữa rồi. Số tiền tiết kiệm trong tay cô, có thể mua được một chiếc xe hơi hạng sang, nhưng với giá bất động sản cao chóng mặt như hiện nay, lại chẳng mua nổi một căn hộ nào ra trò.

Trước tình cảnh này, Chu Lạc biết làm thế nào đây? Chỉ còn một con đường duy nhất, đó là đi thuê nhà thôi.

Ngồi trong phòng làm việc có thể coi là rộng rãi, Chu Lạc lật giở chiếc hộp đựng danh thiếp, tìm ra một tấm, bấm điện thoại gọi theo số ghi trên danh thiếp ấy. Đó là một người bạn cùng trường thời trung học, hiện đang làm trong ngành môi giới bất động sản.

“Cậu muốn tìm nhà ở hả, muốn chung cư hay biệt thự?” Giọng nói trong trẻo của đối phương vang lên, lại mang đến cho Chu Lạc một cảm giác bối rối vừa phải. Cô trấn tĩnh một lát, thành thật nói cho bạn biết dự định của mình.

“Đùa gì chứ, đại tiểu thư họ Chu như cậu mà cũng phải đi thuê nhà hay sao?” Giọng nói của đối phương trong chốc lát đã cao lên tận quầng mắt, “Không nói tới những chuyện khác, chỉ bằng việc cậu đã làm bao nhiêu năm trong một đơn vị luôn lũng đoạn thị trường cả nước, lại còn làm lãnh đạo nữa, chẳng lẽ không mua nổi một căn hộ ư?”

Thẳng thắn mà nói, Chu Lạc và người bạn cùng trường này vốn không thân thiết lắm, chỉ biết nhau qua một hội các bạn cùng trường, bởi vì đều sống tại Bắc Kinh, lại cùng là phái nữ nên mới từng liên lạc với nhau vài lần. Cô không có dự định thảo luận với đối phương về tình hình tài chính của mình, nếu quả thực không thể thực hiện được, cô sẽ không làm phiền người ta nữa.

Dù sao cũng là người làm trong ngành dịch vụ, cô bạn cùng trường đó rất nhanh chóng thu lại cảm giác kinh ngạc và ý muốn buôn chuyện của mình, ân cần nói: “Tớ sẽ lập tức cử người tìm giúp cậu, cậu cứ yên tâm, nhất định sẽ tìm được cho cậu một chỗ giá cả tốt nhất, môi trường an toàn thoải mái nhất”. Hóa ra, người bạn cùng trường đó đã làm tới chức giám đốc khu vực rồi, không còn phải đích thân thực hiện các công việc cụ thể nữa, tuy nhiên, vẫn có thể giúp cô được. Sự ân cần chu đáo của đối phương mang lại cho Chu Lạc một cảm giác ấm áp, hướng hồ cô ấy lại không tiếp tục nói về vấn đề ban nãy, Chu Lạc liền yên tâm giao phó việc tìm nhà ở cho bạn.

Quả nhiên là người quen thì dễ làm việc, chưa cần tới hai ngày, Chu Lạc đã được thông báo là vừa tìm thấy một căn phòng chỉ có thể gặp mà không thể có được giành cho cô.

Cô bạn cùng trường với tư cách là giám đốc, đích thân đưa cô đi xem nhà. Sau khi nhận lọ nước hoa nhập khẩu mà Chu Lạc mang tặng, không hề tỏ ý từ chối, hào phóng cảm ơn rồi cười tí mắt nói: “Đợi chút nữa đi xem nhà, cậu sẽ thấy tặng lọ nước hoa này không uổng phí đâu”.

Quả thật là không uổng phí. Phòng ở tốt một cách đáng ngạc nhiên, là khu biệt thự gần trung tâm thành phố nhất. Trong khu nhà có núi, có sông, có suối nước nóng, môi trường còn tốt hơn cả công viên, còn có cả bể bơi, sân tennis của các hội viên cao cấp. Những người sống ở đây, Chu Lạc ngờ rằng trên trán họ toàn lấp lánh ánh vàng cả.

Chu Lạc bất đắc dĩ, tế nhị giải thích với cô bạn cùng trường rằng thu nhập của cô còn chưa cao tới mức đấy, nếu có thể trả được mức phí thuê nhà ở đây, vậy thì cô cũng đâu cần phải đi tìm thuê nhà ở.

Không ngờ, đầu cô bạn cùng trường lại lắc như trống bỏi, sau đó nói giá thuê nhà ra, khiến miệng Chu Lạc há to tới nỗi có thể nuốt gọn một quả trứng gà. Mức giá đó, mặc dù hơi cao hơn so với dự định của cô, nhưng đối với căn phòng này, chắc chỉ được coi là con số lẻ mà thôi.

Chu Lạc đã qua thời thiếu nữ mơ mộng từ lâu, cô nói thẳng: “Nói đi, phòng ở hay chủ nhà có vấn đề?”.

Cô bạn cùng trường cười, lại lắc đầu, “Làm lãnh đạo rồi khí chất quả có khác, tớ không thể chơi trò úp mở được nữa rồi. Chủ nhà và phòng ở đều không có vấn đề, chỉ có khách thuê nhà có vấn đề thôi”.

Chu Lạc tròn mắt, đưa tay chỉ vào mũi mình, “Tớ á?”.

Cô bạn cùng trường gật đầu, “Đúng vậy, chủ nhà yêu cầu khá cao đối với người tới thuê phòng, đã nói rõ rằng người thuê phòng phải là phái nữ, độ tuổi từ hai mươi lăm trở lên, trình độ học vấn từ thạc sĩ trở lên, tướng mạo đoan trang, sinh hoạt quy củ, được giáo dục tốt, không có những sở thích xấu, tốt nhất là con gái miền Nam, tốt nhất là chưa có bạn trai. Cậu thử nói xem, khó mà tìm được người nào phù hợp với những điều kiện đó”. Mà Chu Lạc cô lại vừa hay hội tụ đủ những yếu tố ấy, cứ như là đo ni đóng giày cho cô vậy.

Chu Lạc cảm thấy tức cười, “Đúng là không dễ tìm, đây là tìm bạn đời hay cho thuê phòng?”. Thôi, một buổi sáng của ngày nghỉ đã không đi đến đâu thế này rồi, xem ra vẫn phải tiếp tục tìm phòng thôi.

Cô bạn cùng trường ngăn bước chân đang định quay đi của cô, vội nói: “Tớ có phải hạng người không tin tưởng được không? Chủ nhà là nữ, là một bà chủ lớn, là kiểu phụ nữ mạnh mẽ tháo vát, hơn nữa vẫn độc thân, chỉ có một mình chị ấy ở đây thôi”.

Chu Lạc nhướn mày, “LES?”[6]. Đây là từ mà cô học được của Đồng Đan, chợt nghĩ rằng cô bạn học cùng thời với mình chưa chắc đã biết được từ đó, liền bổ sung thêm một câu, “Cô ấy là đồng tính nữ sao?”. Nếu không, sao lại có định hướng như vậy.

[6] Les: Viết tắt của từ Lesbian, đồng tính nữ.

Cô bạn cùng trường dỏ khóc dỏ cười, tuy nhiên, vẫn tiếp tục giải thích: “Không phải, thực ra chị Mai, cũng chính là chủ nhà đó, đã từng mấy lần gặp tớ trong các giao dịch bất động sản, mọi người thường xuyên qua lại rồi thành bạn của nhau. Con người chị ấy rất tốt, chẳng qua là vì mải lo sự nghiệp mà lỡ tuổi kết hôn, bây giờ hơn bốn mươi tuổi rồi, ở Bắc Kinh lại chẳng có bà con họ hàng nào, bạn bè đều đã có gia đình riêng, bảo mẫu cũng không phải là đối tượng để nói chuyện. Lần trước, chị ấy nói với tớ là muốn tìm một người cần thuê phòng để làm bạn, sở dĩ thu một khoản tiền thuê phòng nhất định cũng là vì muốn tạo một bậc cửa tầng lớp cho người thuê phòng chứ chị ấy không thiếu mấy đồng tiền đó. Tớ đã giới thiệu cho chị ấy mấy người rồi. Cậu cũng biết đấy, phụ nữ làm đến chức vụ đó ít nhiều cũng có phần kén chọn bất bẻ, đều không hài lòng với những người được tớ giới thiệu, tớ liền nghĩ ngay tới cậu”.

Chu Lạc trong lòng vẫn cảm thấy khó hiểu, gật đầu nói: “Có thể hiểu được”. Nhìn thấy nụ cười hân hoan của cô bạn cùng trường, lại vội vàng nói, “Tuy nhiên, tớ không đồng ý”. Trò đùa, hơn bốn mươi tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn, đó chẳng phải là một tấm gương tốt đẹp gì. Sở dĩ cô là cô gái muộn chồng cũng có nguyên nhân lịch sử của nó, đồng thời cũng không muốn kéo dài tình trạng này mãi. Tâm lý của cô rất bình thường, lại càng không muốn trở thành Diệt Tuyệt Sư Thái[7]!

[7] Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Ý thiên Đồ long ký của nhà văn Kim Dung. Nổi tiếng là người cứng nhắc, giáo điều, nặng nề định kiến.

Một tuần sau đó, Chu Lạc lại tới khu biệt thự này thêm một lần nữa, bí bách tiếp nhận sự thật. Từ tiết kiệm tới xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ tới tiết kiệm mới khổ, cổ nhân sao lại thông minh tới như vậy chứ? Từ sau hôm đấy, cô đã đi xem nhiều phòng ở cho thuê, nếu không phải là phòng quá cũ thì là do hàng xóm xung quanh quá ồn ã, hoặc là cơ sở vật chất không tốt, hoặc là môi trường xung quanh quá tồi, hoặc là hội tụ đủ cả các yếu tố trên. Nói tóm lại, cô đã có tà tâm với ngôi biệt thự kia, càng có sự hiếu kỳ với chị Mai sống trong căn biệt thự đó.

Chẳng qua cũng chỉ làm bạn và nói chuyện phiếm thôi, chị Mai đó có gia sản to lớn, chắc cũng là người bản lĩnh, có thể học hỏi từ bậc tiền bối, nhất định sẽ có nhiều ích lợi. Còn việc hôn nhân đại sự, bản thân cô thường xuyên chú ý là được thôi. Có tấm gương phản diện ngay trước mặt, cũng có thể rút kinh nghiệm để không đi theo vết xe đổ!

Cũng may cô bạn cùng trường không để ý tới việc nói một đằng làm một nẻo của cô, càng không biết được những tính toán riêng trong lòng Chu Lạc, chỉ nói rằng tính cách tiểu thư của cô đã phát tác, giờ bỗng nhiên lại quay lại, lập tức nhận lời sẽ tiếp tục giúp đỡ cô.

Vào trong nhà chị Mai, Chu Lạc lại một lần nữa thâm cảm thán về sự sáng suốt của mình. Nơi đây quả thực đã đáp ứng đầy đủ tất cả các yêu cầu của cô về chỗ ở: Phòng ở kiểu phương Tây, thiết kế đơn giản, sạch sẽ mà rất đẹp; vườn hoa lại thiết kế theo lối phương Đông, không có thảm cỏ hào nhoáng bên ngoài, mấy khóm thúy trúc đung đưa trước cửa, lối đi ra cổng lớn là một con đường ngoằn ngoèo trải sỏi. Hai bên đường phủ kín những thảm rêu xanh mượt, trong sân muôn hoa đua sắc, rõ ràng không phải là một cảnh đẹp dễ bắt gặp trên phố, ngay cả bàn ghế đá cũng mang đầy nét cổ kính.

Chu Lạc biết rằng, ở một thành phố khô nóng như Bắc Kinh, muốn duy trì được một khu vườn nhỏ theo phong cách Giang Nam nho nhã thế này, cần phải tốn một khoản tiền và công sức cực lớn. Trong mắt rất nhiều người, chi bằng cứ thiết kế một thảm cỏ đơn giản theo phong cách phương Tây, tiện thể thêm vài cây hoa hồng đã là rục rờ bắt mắt lắm rồi. Bối cảnh vừa nhọc công mà chẳng được ca ngợi này lại khiến Chu Lạc nảy sinh chút tình cảm tốt đẹp dành cho chị Mai, chủ nhân của ngôi biệt thự, chỉ vì tình cảm đó nên kiên quyết ở lại.

Chu Lạc rất thích vườn hoa kiêu phương Đông, nhưng lại không thích phòng ở và đồ gia dụng theo lối phương Đông. Cô cảm thấy những thứ đó quá trầm tĩnh và cũ kỹ. Nền nhà lát gạch sẽ mang cảm giác quá lạnh, đồ gia dụng trạm trổ rất khó trong việc lau chùi, dọn dẹp, chưa kể đến việc di chuyển những khối gỗ nặng trĩu đó không hề dễ dàng, khi dùng cũng luôn cảm thấy khô cứng, rất không thoải mái. Nhưng mỗi lần Chu Lạc đưa ra những ý kiến đó, đều bị các bậc phụ huynh trong nhà chỉ trích cô là người dung tục lười nhác. Ngoài việc nghiêng răng nghiêng lợi ra, Chu Lạc cũng chẳng còn cách nào khác. Hôm nay, tới nhà của chị Mai, nhìn thấy cửa sổ bằng kính sáng choang, mở rộng tới sát đất, sàn gỗ sang trọng bóng loáng, thảm trải sàn dạng lông mềm dài màu trắng tinh, đặc biệt là chiếc sofa lớn thoát nhìn đã có cảm giác cực kỳ dễ chịu, tất cả khiến cô luôn muốn hét toáng lên “Oh yeah!”.

Đợi đến khi nhìn thấy chị Mai chậm chậm đi xuống lầu, Chu Lạc lập tức quyết định, cho dù giá thuê phòng có cao hơn gấp đôi, cô cũng vẫn sẽ ở đây mà không chịu rời đi.

Trong ký ức tuổi thơ của Chu Lạc, người phụ nữ đẹp nhất là Phùng Trình Trình, Bạch Tố Trinh, Trình Hoài Tú, ba người phụ nữ này thực ra là một, đó chính là đại mỹ nữ không tuổi Triệu Nhã Chi. Chị Mai này, lại có ngoại hình giống hệt với Triệu Nhã Chi.

Vốn nghe nói chị Mai là người kinh doanh, lại làm trong ngành hệ thống bảo dưỡng các tòa nhà làm việc, trong ấn tượng của Chu Lạc, đó phải là một người phụ nữ giỏi giang già dặn hùng hổ, nếu không thì cũng có dáng vẻ béo tốt trắng trẻo của các quý bà. Cô không thể ngờ rằng chị Mai trông lại dịu dàng nhỏ nhắn yếu ớt như vậy.

Nghĩ lại một chút, cũng phải là một người như chị Mai đây mới làm nổi bật khu vườn nhỏ khác biệt kia!

Chị Mai mỉm cười bước tới chào hỏi bọn họ, dặn người giúp việc rót nước dâng trà. Chu Lạc để ý thấy rằng chị ấy vẫn rất trẻ và xinh đẹp, chỉ khi lại gần nhìn kỹ một chút, mới phát hiện dấu vết của thời gian lưu lại trên khuôn mặt chị. Dưới ánh nắng chiều tà nhạt nhòa, chị Mai nhỏ nhắn yếu điệu trông như một bông hoa khô vừa vớt ra khỏi nước trong chốc lát, đẹp thì có đẹp nhưng không còn vẻ tươi sắc ngát hương nữa. Nhưng đồng thời, ông già thời gian lại như muốn bù đắp cho chị, ban tặng cho chị khí chất nho nhã và phong thái ung dung, điểm này cũng giống với Triệu Nhã Chi rồi.

Chu Lạc không kiềm chế nổi, thầm thở dài trong lòng. Suốt ngày làm bạn với nhà xưởng, máy móc, công trình thầu, cô không tự tin rằng mười mấy năm sau, bản thân cô cũng có được khí chất này, mà một người tuyệt diệu như chị Mai vẫn chưa lấy được chồng, liệu cô còn có hy vọng nữa không?

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2: Lần gặp gỡ đầu tiên trong đời người

Đại kế hoạch tìm ý trung nhân của Chu Lạc đương nhiên không thể vứt bỏ chỉ vì chút áp lực nhỏ nhoi đó. Cô đứng trước chiếc gương lớn sáng loáng trong phòng ngủ, quan sát tỉ mỉ bản thân mình.

Vàng trán đầy đặn, mái tóc đen dày, đường chân tóc tạo thành hình chữ M tuyệt mỹ trên trán. Lông mày, lông mi đen dày thanh tú, mặc dù mắt một mí nhưng đôi mắt to và có thần, lông trắng lông đen rõ ràng. Mũi là bộ phận cô cảm thấy đẹp nhất trong ngũ quan trên khuôn mặt mình, sống mũi cao và thẳng, bình thường khi nhìn thẳng, sẽ không thấy lỗ mũi, là một kiểu mũi đẹp theo đúng tiêu chuẩn. Khuôn miệng dù không được nhỏ xinh nhưng đường nét lại rõ ràng, đôi môi với sắc hồng tự nhiên chứng tỏ trạng thái sức khỏe tốt của chủ nhân, bởi vì thường ngày rất hay cười nên khóe môi hơi cong lên, toát ra nét trẻ con, một nét thân thiện. Sau khi mất đi vẻ mũm mĩm, hai má cô hiện ra màu phấn hồng phơn phớt, vẫn có da có thịt, chỉ mỗi phần cằm là được thu gọn lại một cách nhanh chóng, hình thành một khuôn mặt kiểu trái xoan. Mặc dù sống ở phương Bắc nhưng vóc dáng của Chu Lạc cũng không quá bé nhỏ, chiều cao của cô cũng hơn chiều cao bình quân của mọi người không ít, hai vai rộng, cánh tay thon, eo thon chân dài, là một “chiếc giá treo quần áo” thuộc loại tiêu chuẩn. Điểm duy nhất trên cơ thể cô giúp mọi người nhận ra cô là người Giang Nam, đó là làn da trắng mịn như tuyết, nhìn tổng thể, mặc dù không được thời trang như Đồng Đan,

không được trang nhã như chị Mai, nhưng đại khái là cũng đủ tiêu chuẩn của một mỹ nữ - có lẽ ra phải tự tin mới đúng!

Dù sao cũng chỉ có một mình cô đang ở trong phòng, Chu Lạc nắm hai bàn tay đặt hai bên cằm, học theo cách tự cổ vũ bản thân mình trong các bộ phim hoạt hình: Cố lên! Cố lên!

Cộc cộc hai tiếng, Chu Lạc vội vàng buông hai nắm đấm xuống, quay đầu lại liền nhìn thấy chị Mai đang đứng ngoài cửa, khuôn mặt Chu Lạc lập tức đỏ ửng lên đây về nghi ngờ - Trời ạ, sao cô lại quên không đóng cửa cơ chứ? Âm thanh vừa rồi là chị Mai đã lịch sự gõ hai tiếng báo hiệu vào cánh cửa đang được mở rộng.

“À, em đang muốn so sánh một chút giữa da tay và da mặt ấy mà. Chị cũng biết đấy, đi công trường, phơi nắng nhiều, da tay lại trắng hơn cả da mặt.” Rất nhanh, Chu Lạc đã lấy lại được vẻ tự nhiên, tốt xấu gì cô cũng được coi là người đứng đầu, nếu không có chút năng lực tùy cơ ứng biến, sao có thể quản lý nổi hơn năm mươi thủ hạ già trẻ lớn bé?

“Đúng vậy, phơi nắng phơi gió rất có hại cho da. Chỗ chị có mặt nạ dưỡng trắng cũng không tồi đâu, lát nữa em có thể thử xem. Giờ chị đã hâm nóng rượu rồi, có muốn xuống dưới nhà uống một ly không?” Chị Mai dường như không có chút nghi ngờ gì, chỉ có khóe môi khẽ cong lên, ẩn giấu một nụ cười nhẹ nhàng.

Cặp lông mày của Chu Lạc hơi nhướn lên, “Rượu Hoa Điêu của quê mình?”. Buổi sáng ngày đầu tiên gặp mặt, hai người đã kinh ngạc phát hiện ra họ là đồng hương.

“Rượu của công ty Cổ Việt Long Sơn, ủ được ba mươi năm rồi đấy.”

“Oa, chị Mai, em quá yêu chị mà!” Chu Lạc không kiềm chế được nữa, lại bộc bạch tình cảm một cách sâu sắc thêm lần nữa.

Sau khi bước ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy tay vịn Jầu thang bằng gỗ rắn chắc bóng loáng, Chu Lạc bị mê hoặc bởi hương thơm của rượu khiến cô tràn đầy hưng phấn, định trượt theo tay vịn cầu thang xuống lầu.

Tuy nhiên, đó cũng chỉ là kích động mà thôi, cô vẫn ngoan ngoãn đi theo chị Mai xuống từng bậc cầu thang.

Rượu là rượu ngon, mấy món ăn cũng rất tinh xảo. Bà quản gia của chị Mai cũng là người cùng quê với họ, các món ăn do bà làm đều rất đúng với khẩu vị ở địa phương. Hai người chuyện trò vui vẻ bên ly rượu, lần lượt kể cho nhau nghe về bản thân mình, sau vài hiệp như vậy, liền giống như những người bạn cũ đã quen biết nhiều năm, lời nói cũng trở nên tùy tiện thoải mái hơn.

Từ đó có thể thấy, rượu, quả đúng là chất bôi trơn trong mối quan hệ giữa người với người.

Tửu lượng của Chu Lạc được rèn luyện trong quá trình làm việc. Ban đầu, cô cương quyết không chạm tới dù chỉ một giọt rượu, đến khi đàm phán về dự án, mấy tay quan chức già đời liền bắt nạt Jô gái trẻ tuổi, luôn đùa cợt với cô ở khắp mọi nơi, không chỉ chèn ép giá thiết kế, đến khi phối hợp trực tiếp còn liên tục xảy ra sự cố, cứ việc công làm theo phép công, một chút tạo điều kiện để thương lượng cũng không có.

Mãi cho đến một lần, khi cô tới đầu thầu tại một xưởng sản xuất lớn ở miền Tây, phía xưởng sản xuất rất coi trọng đoàn chuyên gia đến từ viện thiết kế của thủ đô. Tổng giám đốc và kỹ sư trưởng của xưởng sản xuất đích thân đón đoàn. Đến khi gặp mặt mới phát hiện ra người dẫn đầu đoàn chuyên gia hôm đó lại là một cô gái trẻ ranh như cô, theo sau là vài ông già bà lão lập cà lập cập. Buổi tối, khi dùng cơm chiều đãi, mọi người đều không uống rượu, bàn tiệc vài lần xuất hiện cảm giác tẻ ngắt, hai vị lãnh đạo cao nhất gần như muốn cáo từ ra về, để lại mấy nhân viên chuyên trách tiếp đãi bọn họ.

Vì dự án này, phía viện thiết kế của Chu Lạc phải tiến hành khâu chuẩn bị rất chu đáo, mấy chuyên gia lão luyện mặc dù đã về hưu đều được mời trở lại làm việc. Họ không quản khó khăn vất vả di chuyển bằng máy bay rồi lại chuyển sang ô tô để cùng cô tới đây, thực tế là cực kỳ cố gắng rồi. Nếu cô để xảy ra bất cứ sai sót nào làm mất dự án này, khi quay về, phó viện trưởng chủ quản không xử cô tội chết mới lạ.

Chu Lạc thầm cân nhắc trong lòng, chủ động rót đầy rượu trắng vào ly của mình, đích thân tới mời rượu tổng giám đốc của xưởng sản xuất. Đó là lần đầu tiên cô uống rượu trắng, cũng là lần đầu tiên phát hiện tửu lượng của mình cũng không đến nỗi tồi. Cô dùng cách thức một đấu với ba để hạ gục đối phương, ngày hôm sau, mới sáng sớm đã bỏ dậy, tới trình bày kiến nghị về dự án với phong cách đông đặc, không sai một chữ nào, giành được sự cổ vũ nhiệt liệt của cả hội trường.

Trên bàn rượu lần đó, cô đã thu hoạch được một người bạn cùng trường đại học – kỹ sư trưởng của xưởng sản xuất, một người cùng nhà – tổng giám đốc cũng mang họ Chu, còn thêm cả một hướng dẫn viên du lịch – nhân viên chuyên trách của xưởng sản xuất đã đưa đoàn của họ đi tham quan hết tất cả danh lam thắng cảnh của địa phương, đồng thời còn tặng họ vô số đặc sản của nơi đó.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất, đó là giành được dự án đầu thầu vốn dĩ phải thuộc về bọn họ.

Từ đó về sau, Chu Lạc đã bắn tên đi thì không thể thu lại được. Cô còn trẻ, không thể làm bộ, làm ra vẻ quan cách để nói chuyện như những phần tử trí thức cũ nữa. Cô không bị ràng buộc bởi gia đình, bất cứ việc gì cần đi công tác, cần làm thêm giờ, cô nhất định phải gương mẫu đi đầu. Đầu óc cô nhanh nhạy, biết rõ bây giờ không phải là thời đại để nói chuyện giắc ngo hay cố gắng nữa, phải biết tìm mọi cách mang lại nguồn lợi ích cho nhân viên của mình. Hơn nữa, cô không thiếu tiền, không cần phải tính toán thiệt hơn.

Trước đây, khi chưa lên tới chức kỹ sư trưởng, khi còn làm công việc công nghệ thuần túy, hồi đó, tỉ lệ chi phí ảnh hưởng của nhân viên theo tiêu chuẩn là từ 15% tới 25%, do nhân viên thiết kế công nghệ tự quyết định. Mọi người đều chia theo con số bình quân là 20%, có người hà tiện hơn thì chia 15%. Còn Chu Lạc, mỗi lần ký đều chia 25%, lý do bởi vì mọi người đều vất vả cả.

Mấu chốt lợi ích, sự tốt xấu trong nhân duyên cũng từ đó mà ra.

Điều quan trọng hơn, đó là trí nhớ của Chu Lạc cực kỳ tốt, bản tính lại cẩn cù. Đặc điểm của dự án, các loại số liệu tham khảo, hồ sơ lưu trữ trước đây, đều được ghi nhớ trong đầu cô. Trên bàn tiệc, nhân lúc mọi người uống rượu đang say, cô liền đồng dục nói chuyện, thường xuyên có thể đạt được hiệu quả làm chơi ăn thật.

Người của các chuyên ngành khác nhau đều biết, làm dự án với Chu Lạc, chi phí thiết kế nhất định sẽ ký được với tỷ lệ cao, đối phương tiếp đón nhất định chu đáo, làm tốt còn có thể nhận được tiền làm thêm ngoài giờ do phía xưởng sản xuất trả. Tất cả những điều đó đều khẳng định một việc rằng, để Chu Lạc đảm nhiệm công việc, gần như chưa từng phải chịu bất lợi.

So với một kỹ sư thiết kế công nghiệp nhỏ bé như cô, các mối quan hệ của chị Mai đều là các cơ quan chính phủ và các doanh nghiệp có quy mô lớn, kinh nghiệm giao tiếp xã hội cũng vượt xa cô, đương nhiên có nhiều cao kiến độc đáo hơn. Hai người càng trò chuyện càng hợp ý.

Chớp mắt một cái, chai rượu đã nhìn thấy đáy, chị Mai đang định nhòm người đứng lên đi lấy rượu, thì Chu Lạc đưa tay ra ngăn lại, “Đồ ngon không thể dùng nhiều, lại không phải bữa tiệc xã giao, chỉ cần vui vẻ là được rồi”.

Chị Mai cười mỉm, đang định mở miệng, chuông điện thoại bỗng vang lên.

Nhân lúc chị ấy đang nói chuyện điện thoại, Chu Lạc đứng dậy, đến bên cửa sổ, bên ngoài trăng tròn hoa thắm, gió mát mơn man trên mặt, quả nhiên là trời thu dịu mát.

Chếch một góc phía cửa sổ là một cây đàn dương cầm màu trắng ngà. Chu Lạc đưa tay lên vuốt nhẹ, không thấy chút bụi nào, không biết là do công việc dọn vệ sinh được thực hiện tốt hay thường xuyên có người sử dụng nó.

“Bây giờ đẹp thôi mà, nhưng hẳn là em biết chơi đàn chứ?” Hóa ra chị Mai đã kết thúc cuộc điện thoại, tiến đến bên cạnh cô giải thích.

Chu Lạc mỉm cười lắc đầu, “Hồi nhỏ chỉ học chơi bởi một chút, chơi không tốt lắm, khó có thể được liệt vào hàng thanh nhã”.

Chị Mai cũng chỉ mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác: “Có muốn đi thăm hàng xóm tốt bụng với chị không?”, thấy điệu bộ ngạc nhiên của Chu Lạc, liền giải thích tiếp, “Hàng xóm của chúng ta gọi điện sang, nói đang tổ chức một bữa tiệc ở trong nhà, hỏi chị có muốn góp vui không? Em đi không? Nếu em không đi thì chị ở nhà với em”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng vẫn thấy chị Mai đã bắt đầu thu dọn đồ đạc, Chu Lạc đành trả lời: “Nếu không bất tiện, cũng không hề gì”. Thực ra, cô vốn không muốn đi, cô và chị Mai vừa mới bước qua mối quan hệ

giữa hai người xa lạ, lại cùng chị ấy đi gặp một người hàng xóm xa lạ hơn nữa, đối với Chu Lạc mà nói, đó không phải là chuyện đặc biệt vui vẻ gì.

Nhưng, sống trong cùng một mái nhà, lại ăn của người ta, cô cũng không thể không thức thối, lập tức cũng đi lên lầu thay quần áo.

So với các khu biệt thự khác, tỷ lệ cư dân sống ở đây tương đối cao, nhà hàng xóm bên trái bên phải đều rực rỡ ánh đèn ấm áp, tăng thêm vẻ diễm lệ àn đêm.

Chỉ vài phút sau đó, hai người đã tới được địa điểm cần đến. Quy mô căn biệt thự này lớn hơn nhiều so với căn biệt thự của chị Mai, phong cách cũng hoàn toàn khác biệt, con đường trước cổng và khu vườn được bao phủ bằng một thảm cỏ đã bị mướn mấy chiếc ô tô lớn bé lấp đầy, có thể dự đoán rằng số người đang có mặt trong ngôi biệt thự không hề ít.

Trước khi bước vào trong cổng, chị Mai đề nghị Chu Lạc tự nhận cô là cháu gái họ xa bên ngoại của chị ấy, gọi chị ấy là dì Mai chứ không phải là chị Mai. Chị ấy không muốn để người khác biết rằng bản thân mình không chịu đựng nổi sự cô đơn nên phải cho thuê phòng. Chu Lạc cảm thấy thật khó hiểu, cứ cho rằng nhận nhau là họ hàng, thì nhận là chị em họ xa chẳng phải cũng được hay sao? Vì có gì phải nhận lớn hơn cô những một thế hệ?

Nhưng, một người phụ nữ, nếu có sự tự tin, không sợ bị người khác gọi mình là người già, cũng xứng đáng được tán dương. Chu Lạc bèn thuận theo ý của chị Mai.

Chủ nhà là một người đàn ông trung niên, có cái bụng phệ thường thấy của những người đàn ông trung tuổi và có địa vị như ông ta, phía sau cặp kính gọng vàng là đôi mắt tinh anh đặc trưng của những doanh nhân. Hai người bước vào cửa, ông ta gật đầu chào Chu Lạc một cái theo phép lịch sự rồi ghé sát ngay gần chị Mai – à, không, ghé sát vào tai dì Mai khẽ nói: “Khách mời hôm nay có cả Cục trưởng của Cục A, bọn họ đang có dự án xây dựng một tòa nhà làm việc mới, đừng có nói là anh không chịu giúp em đấy nhé”.

Dì Mai khéo léo nghiêng người tránh ông ta, cười nói: “Vậy thì phải cảm ơn anh đấy, em đã nghe nói tới chuyện này từ lâu, đang nghĩ xem làm thế nào để móc nối quan hệ, anh giúp em một việc lớn rồi”.

Người đàn ông trung niên cười một cách vô cùng đắc ý, “Bán anh em xa mua láng giềng gần mà, giúp đỡ lẫn nhau, à, giúp đỡ lẫn nhau”.

Dì Mai cũng cười, “Câu nói này vừa khéo quá, ngay bên cạnh đây cũng có một người họ hàng xa, là cháu gái bên ngoại của em, tên là Chu Lạc. Lạc Lạc, đây là tổng giám đốc Vương của Tập đoàn H, là nhân vật tiếng tăm lẫy lừng của Bắc Kinh này đấy”.

Chu Lạc bị đẩy lên phía trước, lập tức chào hỏi một cách tự nhiên thoải mái. Tổng giám đốc Vương lúc bấy giờ mới ngẩng lại cô một lần nữa, lập tức khen ngợi: “Không tồi, không tồi. Em Mai này, quê em ở đâu nhỉ? Xem ra đúng là nơi sản sinh ra các mỹ nhân đấy!”.

Phòng khách của nhà tổng giám đốc Vương rất rộng, nội thất được trang hoàng một cách xa hoa lộng lẫy. Dì Mai dường như rất thông thuộc nơi đây, cũng gặp không ít người quen trong đám quan khách, mỗi lần chào hỏi với ai đó, đều long trọng đẩy Chu Lạc ra giới thiệu trong ánh mắt dò đoán của mọi người.

Sau vài lần như vậy, ngay cả Chu Lạc cũng nghi ngờ rằng có lẽ cô thực sự là cháu gái họ ngoại của dì Mai mất rồi. Dì Mai mở miệng giải thích, “Thật không phải với cháu, vốn dĩ muốn đưa cháu tới đây chơi một chút, không ngờ còn có chuyện quan trọng cần bàn, lát nữa e rằng sẽ phải bỏ cháu lại một mình. Những người khách ban nãy dì giới thiệu với cháu, đều là những người bạn dì quen biết, tính cách cũng không tồi, nếu cháu cảm thấy buồn tẻ, có thể tìm bọn họ nói chuyện”.

Hóa ra là như vậy, trong lòng Chu Lạc thầm cảm ơn sự chu đáo của dì Mai. Thực ra, cô cũng không nhất thiết phải như thế, bản thân chẳng qua chỉ là một người khách, nếu cô có việc, nói một câu rằng sẽ tự tìm đường về nhà cũng không có gì đáng ngại.

Tuy nhiên, người ta đã có lòng tốt sắp đặt hết cả rồi, không nhận cũng có chút gì đó áy náy. Sau khi dì Mai cùng tổng giám đốc Vương rời đi, Chu Lạc bắt đầu tự mình đi tìm niềm vui.

Nhưng lúc này đây, nếu nú chân một ai đó lại rồi ra sức chuyện trò rôm rả sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Đã không thể nhắc chân đi lung tung, Chu Lạc nghĩ ngợi một lát, liền bước về góc phòng có đông người tụ tập nhất, ở đó có hai người bạn mà ban nãy đã được dì Mai giới thiệu, hơn nữa, độ tuổi trung bình ở đó có vẻ trẻ hơn.

“Là cô Chu, cháu gái họ ngoại của chị Mai, chị Mai là hàng xóm và cũng là đối tác làm ăn của tổng giám đốc Vương.” Một người bạn của dì Mai thấy cô đang bước tới, vội vàng giới thiệu với những người xung quanh. Chu Lạc lại nghe thấy anh ta lần lượt giới thiệu từng vị khách có mặt tại đó, nhân tiện đối chiếu luôn tên gọi và dung nhan của họ.

“Mọi người đang nói về chủ đề gì vậy, tôi không làm phiền đây chứ?” Chu Lạc không hy vọng mình lạnh nhạt như một con ốc, hoặc là làm ra vẻ cô đơn ưu tư, như vậy quá xuất chúng. Đồng thời cũng không thích trở thành mục tiêu nhìn ngắm của mọi người. Cứ đơn giản trụ qua được buổi tối hôm nay là được rồi, lần sau sẽ không cùng chị ấy ra ngoài nữa.

Một cô gái mặc áo xường xám dường như rất có hứng thú quay trở lại chủ đề ban nãy, mân mê chiếc vòng trên cổ tay, nói: “Chúng tôi đang nói về chiếc vòng ngọc này, nghe nói nó là của một quý bà thời cổ đại của Nga. Ở Nga cũng có đá ngọc phải không?”

“Đương nhiên, ngọc của Nga còn rất nổi tiếng nữa ấy chứ. Anh thấy cái vòng đó của em có khả năng là ngọc của Nga, lại là đồ cổ, nhất định rất quý hiếm.” Một người đàn ông đeo kính nói một cách nịnh bợ.

Cô gái khẽ nghiêng đầu mỉm cười, điệu bộ rất nũng nịu, “Cũng chưa chắc đâu”. Nhưng trong lòng cô ta lại nghĩ, quý hiếm là điều chắc chắn rồi, nếu không, cô ta cũng không phải cố ý diện xường xám cho hợp với chiếc vòng đó.

Chu Lạc nghe vậy liền cảm thấy buồn cười, nhìn điệu bộ nũng nịu xấu hổ của cô ta, trong bụng thầm nghĩ, chắc đó là món quà của bạn trai tặng cho cô ta rồi. Lẽ nào người tặng quà cũng không biết rõ về món đồ đó? Dù sao cũng nhàn rồi chẳng có chuyện gì, chỉ bằng nhắc nhở cô ta một chút, để tránh việc bị mất mặt.

“Ừm, thực ra thì, nếu xét về chất liệu chiếc vòng của chị, càng giống với ngọc trắng Hòa Điền ở Tân Cương.” Chiếc vòng ngọc trắng bóng mịn màng như mỡ dê, được đeo trên cổ tay trắng nõn nà của con gái, trông càng bắt mắt.

Không ngờ, cô gái đó lại không hề tỏ ra vui vẻ, “Đồ cổ của Nga, sao lại là ngọc của Tân Cương được?”

Chu Lạc suýt nữa thì nghẹn, với cô gái đại tiểu thư này, đồ gì nhập khẩu cũng là đồ tốt à! Xem ra, bản thân cô đúng là đã nhiều chuyện rồi.

“Nha đầu ngọc ngà, đây là một trong những bảo bối được cất kỹ dưới đáy hòm của mẹ anh, sao lại là ngọc của Nga được? Chính xác là ngọc trắng màu mỡ dê Hòa Điền, đồ trang sức từ thời Khang Hy, làm quà tặng Jho Sa Hoàng của Nga, sau đó, qua nhiều biến đổi, mới quay trở về tổ quốc.” Một giọng nói xen vào, trầm ổn mà chắc chắn.

“Anh Lỗi, cuối cùng thì anh cũng ra rồi! Em sắp buồn muốn chết đây này.” Đôi mắt Jô gái đó cười thành hình trăng khuyết, cười vui hơn hờ chào đón người vừa nói. Không cần biết đó là loại ngọc gì, người tặng ngọc mới là người quan trọng nhất, được không!

Hóa ra, cả đám người đông như vậy chẳng qua là đang phô diễn, ai nấy đều hưởng ứng trò chuyện với cô nàng đó thật lâu về chiếc vòng tay, mọi người còn buồn tẻ chết đi được ấy chứ. Không chỉ mình Chu Lạc, mấy vị khách có mặt lúc đó đều có chút ngượng ngùng.

Có một loại người, trời sinh ra là đã hội tụ những điểm hấp dẫn. Bất luận ở nơi đâu, bất luận trong trường hợp nào, đều không thể không khiến người ta chú ý tới anh ta. Người mới đến là một người như vậy.

Về bề ngoài khôi ngô tuấn tú, cơ thể cao lớn, thẳng tắp, cách ăn nói nhã nhặn, khí thế mạnh mẽ, chỉ thiếu một dải băng đeo trên người với dòng chữ: Tôi là một người đàn ông tài hoa.

Hơn nữa, người mới đến lại có khả năng giao tiếp xuất chúng, chỉ bằng vài ba câu đã an ủi được tâm trạng của mọi người, không chế được cục diện, giải vây được cho tiểu mỹ nữ vừa có chút lố mắng ban nãy.

Thoáng nhìn một cái, Chu Lạc đã nhìn ngay ra người đàn ông này là một chàng rể giàu có, có địa vị, để ý kỹ hơn một chút, liền nhìn thấy đôi bàn tay bé nhỏ của tiểu mỹ nữ kia đang níu lấy tay áo anh ta, lập tức cảm thấy vô vị, sao tất cả những người đàn ông tốt đều đã có chủ rồi thế! Cô luôn không hứng thú với những người đàn ông của người khác, chuẩn bị lập tức rút lui, cô đồng ý với lời của tiểu mỹ nữ vừa rồi – nhóm này thật vô cùng tệ nhạt.

“Quý cô đây dường như rất am hiểu về đá ngọc, con mắt quả là tinh tường. Ngọc Hòa Điền và ngọc của Nga đều chung một mạch quặng, nhìn bề ngoài rất giống nhau.” Người đàn ông tài hoa kia không hề có ý bỏ qua cho cô.

Đối phương đã chỉ mặt gọi tên, Chu Lạc đành phải dừng bước, nở một nụ cười xã giao theo đúng tiêu chuẩn, “Đâu có, đâu có, tôi còn không nhận ra đây là đồ vật từ thời Khang Hy ấy chứ”.

Một tràng Jười hảo sáng vang lên, dường như vọng lên từ tận trong lồng ngực của đối phương, sau khi Chu Lạc cảm thấy đã qua rất lâu rồi, anh ta mới nói tiếp: “Một chiếc vòng tay, không có bất kỳ họa văn trang trí và chạm khắc nào, ai có thể nhận ra nó được chế tác từ niên đại nào? Tôi chẳng qua cũng chỉ được nghe nói thôi”.

Chu Lạc thích người dám cười lớn thành tiếng, cảm thấy ít nhất cũng chứng minh được sự lỗi lạc của người đó, lập tức mở rộng nụ cười lên cả ánh mắt.

“Tôi là Diệp Minh Lỗi, rất vui được làm quen với cô.” Đối phương chìa bàn tay đầy ý hữu nghị ra trước.

Ở căn biệt thự của dì Mai, mọi thứ đều tốt, chỉ mỗi chuyện đi làm là không thuận tiện, cho dù đi xe buýt hay taxi, đều phải đi bộ một đoạn đường dài. Cũng đúng thôi, ở được trong ngôi biệt thự như vậy, ai còn dùng xe buýt làm phương tiện đi lại chứ, những gia đình có tài xế riêng không phải là ít.

Nhưng, với thân phận của một nhân viên sáng chín giờ vào làm, chiều năm giờ tan sở, Chu Lạc vốn không có ý định thuộc về một nơi ở xa hoa lộng lẫy, giờ thì cô phải đối mặt với vấn đề khó khăn về giao thông. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn một lối thoát là mua xe riêng thôi.

Chu Lạc lảng máng nhớ rằng tiểu sư đệ của mình đặt tạp chí xe hơi rất đều đặn, cô liền trưng cầu ý kiến của cậu ta. Không ngờ tên tiểu tử đó lại hứng khởi như chính bản thân cậu ta đi mua xe vậy, sau khi hỏi Chu Lạc về giá tiền định mua xe, liền thao thao bất tuyệt giới thiệu cho cô tới mười mấy loại xe khác nhau, đồng thời phân tích kỹ ưu nhược điểm của từng dòng xe một.

“Bà chị ơi, khi nào chị tới cửa hiệu 4S xem xe, em sẽ đi cùng chị.” Sư tỷ chưa có bạn trai, đi một mình cũng không thể trở nên quá thu hút, một cô gái một mình đi mua xe, như thế cũng thật kỳ cục, nhất định sẽ bị người ta lờ bịp.

“Sao, cậu cũng muốn mua xe hả?” Chu Lạc rõ ràng không hiểu được ý tốt của sư đệ.

Mao Đông – chính là sư đệ của Chu Lạc – vuốt vuốt mái tóc bù xù của mình, cười hì hì nói: “Bà chị ơi, chị đề cao em quá rồi đây. Em mới lấy được một năm tiền lương thực tập, ngay cả một chiếc bánh của cái xe đó còn chưa mua nổi nữa là, chẳng qua nghĩ cho đỡ thêm thôi”.

Mua xe suy Jho cũng cũng không đơn giản như mua quần áo. Chu Lạc chọn được loại xe ưng ý, đợi đến cuối tuần bèn dẫn theo Mao Đông đi mua xe.

Trả tiền, lấy xe, trang hoàng, làm thủ tục mua bảo hiểm, chạy đi chạy lại mất nửa ngày trời, xe cuối cùng mới đến được tay của chủ nhân.

Mao Đông đi vài vòng quanh chiếc xe Jon mới tinh, tặc lưỡi tấm tắc: “Máu của phụ nữ khi đã hăng lên thì thật đáng sợ, mười mấy vạn đồng mà có thể tiêu một cách dễ dàng như vậy, ngay cả mắt cũng không buồn chớp lấy một cái – tuy nhiên, chiếc xe này quả thật rất đẹp!”.

Chu Lạc đã mệt lử rồi, cô quảng chìa khóa về phía Jậu ta, “Hay là em lái giúp chị về nhà?”.

Mao Đông ngấm ngấm chìa khóa hồi lâu, rồi hai tay lễ phép nâng chiếc chìa khóa về phía cô, ngượng ngùng cười nói: “Em đâu dám, ban nãy người ta đã chẳng phải đã nói rồi hay sao, bảo hiểm ngày mai mới có hiệu lực nếu chẳng may xảy ra chuyện gì, bà chị còn không lột da em ấy chứ”.

Chu Lạc trợn mắt lên lườm cậu ta một cái rồi chui vào ngồi lên vị trí ghế lái.

Cô có bằng lái xe từ mấy năm trước, cảm giác lạ lẫm, gượng gạo đương nhiên là có rồi, nhưng kỹ thuật của mình chắc cũng không kém đến mức độ ấy chứ!

“Chậm thôi, chậm thôi, bà chị ơi, xe mới của chị vẫn đang trong thời kỳ chạy trơn, không thể đi nhanh như vậy.”

“Tăng thêm chút ga vượt qua hẳn ta đi, thằng ranh kia lè mề quá, chắc chắn là mới tập lái rồi!”

“Bà chị, bên phải, chiếc xe kia muốn vượt qua chị, chị phải giảm tốc độ trước đã.”

“Bà chị, bên trái, bên trái, tài xế của xe kia đang tức giận, dùng đèn pha để ra hiệu cho chị đấy, ban này chị đã chặn đường của người ta rồi.”

“Sai rồi, sai rồi, phải đi lên cửa ra rồi mới đi ra, chị không nhìn thấy biển chỉ dẫn à?”

“Lại sai rồi, ở đây không quay đầu được đâu!”

...

RẦM!

...

Rất lâu sau, Mao Đông mới gỡ hai bàn tay đang nắm chặt thành ghế của mình ra, nhìn sang Chu Lạc, phát hiện cô cũng đang nhìn mình với khuôn mặt đầy vẻ thất vọng hoang mang.

“Đâm rồi à?”

“Thật sự là đâm rồi, mà bà chị này, chị đã đâm phải chiếc Land Rover, loại này có giá những hơn một trăm vạn đấy.”

Như thể đã nhìn thấy số tiền tiết kiệm ít ỏi còn lại của mình đang vỗ cánh rào rào bay đi mất, Chu Lạc giận lấy sang cả cậu ta, “Bảo lái thì không lái, ngồi bên cạnh cứ lèm bèm như mẹ chồng khó tính ấy, cậu có biết là cậu rất phiền phức không hả?”.

Mao Đông cúi đầu rụt cổ ngoan ngoãn chịu mắng. Cậu ta nổi tiếng là yêu xe như tính mạng của mình, một chiếc xe mới như thế này mà bị va quệt, cậu ta cũng đau lòng lắm chứ.

Chẳng cần phải xem xét nữa, bản thân mình đã phạm luật quay đầu xe, đâm vào xe đang đi thẳng của người ta, chắc chắn là phải hoàn toàn chịu trách nhiệm rồi. Bảo hiểm còn chưa có hiệu lực, hy vọng người ta có thể đồng ý thỏa thuận riêng với nhau. Đền tiền là chuyện nhỏ, nếu báo cảnh sát, lưu lại tiền án rồi lại mất thêm thời gian mà cũng chẳng được lợi lộc gì.

Sợ điều gì thì điều đó ắt sẽ tới, Chu Lạc vừa xuống xe, liền phát hiện đối phương đã xuống xe rồi, đang đứng quay lưng về phía cô gọi điện thoại - còn có thể làm gì được đây? Chắc chắn là gọi báo cho cảnh sát rồi!

Đắn đo hồi lâu mới bước tới gần, lại tận mắt nhìn thấy chiếc xe mới mua của mình bị đâm thủng một lỗ to tướng, còn phải ngâm bồ hòn làm ngọt, không nói được câu nào. Thấy đối phương chưa chào hỏi gì đã rút điện thoại ra gọi báo cảnh sát, Chu Lạc lập tức cảm thấy nộ khí công tâm, cơn tức giận khiến cô bạo gan hơn, giờ tay giật phắt chiếc điện thoại của đối phương rồi tiện tay tắt máy luôn.

Giống hệt hình tượng người anh hùng Đồng Tồn Thụy giờ cao gói thuốc nổ, Chu Lạc hiên ngang lăm liết giờ cao chiếc điện thoại di động lên, bộ dạng miệng hùm gan sứa bỗng chốc bị tiêu tan ngay trong giây phút đối phương quay đầu lại.

Anh chàng này, anh chàng này, sao lại đẹp trai như vậy chứ!

Đó là một gương mặt trẻ măng, rất đàn ông, tuyệt đối không thể có khả năng là người trung tính được, nhưng lại đẹp đến nỗi khiến người ta muốn vịn vẹo cổ tay thử dài. Nếu không phải vì anh chàng này đang mặc bộ quần áo lao động màu xanh lam trên người, tướng mạo đó, khí chất đó, Chu Lạc sẽ nghi ngờ rằng liệu đây có phải là một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nào đó không.

4. Chương 02 Phần 2

Bộ quần áo lao động màu xanh lam? Sao công nhân thời nay mà cũng có thể đi một chiếc xe có giá hơn một trăm vạn đồng ư! Chu Lạc dần dần tìm lại được lý trí của mình, giờ chiếc điện thoại di động lên, cười trừ, “Tôi không có ý gì khác, chỉ cảm thấy chúng ta nên trao đổi với nhau một chút trước đã”. Nhìn biểu hiện đầy vẻ nghi hoặc của đối phương, cô vội vàng giải thích, “Ý của tôi là đừng vội báo cảnh sát, cần bao nhiêu tiền để sửa xe, tôi sẽ trả”.

Đôi mắt như ngọc đen của đối phương thoáng hiện ý cười khiến Chu Lạc trong chốc lát lại cảm thấy có chút lơ đãng. Mà lời nói của cậu lại khiến cô lập tức hồi tỉnh lại.

“Cú điện thoại ban nãy là tôi gọi cho xưởng sửa xe, chiếc xe này không phải của tôi, nó được đưa đến sửa ở chỗ chúng tôi, tôi đang đưa nó tới giao cho khách hàng.” Nói rồi quay đầu lại nhìn vào chỗ đèn xe vừa bị đâm vỡ, chỉ vào chiếc điện thoại trong tay Chu Lạc, “E rằng tôi phải gọi một cú điện thoại nữa, thông báo với khách hàng một tiếng”.

Chu Lạc vô cùng bối rối, vội vàng đưa trả lại điện thoại. Đợi cậu gọi điện xong, cô lên tiếng đề nghị mang tính cứu chữa: “Tôi sẽ trả chi phí sửa xe. Có cần tôi nói giúp với ông chủ của các cậu một tiếng hay xin lỗi khách hàng không?”. Đứa trẻ tội nghiệp này, xe vừa sửa xong lại bị đâm, không biết có phải chịu mất mát không nữa.

Người đó lại nhìn vào vết thủng lớn trên chiếc xe mới của Chu Lạc, cười nói: “Cũng được, vừa hay xe của cô cũng cần phải sửa, đến chỗ chúng tôi, cô có thể được hưởng ưu đãi 20%”.

Một nhân viên rất tốt, lúc này mà cũng không quên mời chào khách hàng cho cửa hiệu, Chu Lạc cảm khái nhận lời. Không cần đối phương phải nói, cô cũng biết bản thân mình không thể chạy nổi nữa, chắc chắn phải đến đó một chuyến thôi.

Người đó quả đúng là thợ sửa xe, cậu tiến đến trước chiếc xe mới của Chu Lạc, mở nắp mui trước một cách thành thục, sau khi kiểm tra một hồi liền nói: “Dòng điện không vấn đề gì, chỉ bị va quệt ngoài vỏ, vẫn có thể lái đi được”.

Đứng trước xe, để tránh bên tai lại bị lỗi nhai đến đau đầu, Chu Lạc ra lệnh cho Mao Đông: “Cậu lái đi, dù sao xe cũng bị va rồi”. Nào ngờ tên tiểu tử này cả người từ trên xuống dưới tê dại, nhất định không chịu cầm chìa khóa, Chu Lạc gắng hỏi mãi, Mao Đông mới đỏ mặt thốt ra được một câu: “Em còn chưa thi lấy bằng lái xe đây”. Ngay sau đó liền vội vàng bổ sung, “Tuy nhiên, em vẫn thường xuyên tập lái xe mà, chị có biết cảm giác đạp vào vỏ lon nước ngọt rỗng và đạp vào phanh xe cũng gần giống nhau không?”.

Khốn kiếp, vốn dĩ Chu Lạc không phải là thực nữ, cuối cùng cũng muốn cất tiếng mắng mả ai đó rồi.

Vốn định dùng một trăm đồng để tống cổ tên sư đệ phiền phức kia đi, bảo cậu ta tự gọi xe về trước, không ngờ tên tiểu tử đó cũng rất ngang bướng, “Nói thế nào thì cũng do cả hai chúng ta đã gây ra va quệt, bỏ mặc chị một mình ở lại đây xử lý, vậy em còn có nghĩa khí gì nữa cơ chứ!”.

Cậu ta có nghĩa khí hay không có nghĩa khí, Chu Lạc không biết, cô chỉ biết một điều rằng, tên tiểu tử này càng ngày càng không biết kẻ trên người dưới nữa rồi. Tuy nhiên, đến một nơi xa lạ, có một người đàn ông đi cùng có thêm dũng khí, Chu Lạc cũng không kiên quyết đuổi cậu ta về nữa, nhưng trước khi lên xe, cô bắt Mao Đông phải cam kết rằng sẽ không khoa chân múa tay trong lúc cô đang lái xe!

Sau khi lên xe, bám sát theo chiếc Land Rover cao lớn, trái lại lại không xảy ra bất kỳ vấn đề gì. Ban đầu, Mao Đông yên lặng được một chút, cuối cùng, không kiềm chế được đành mở miệng, tuy nhiên, lần này cậu ta chuyển sang chủ đề khác, “Bà chị ơi, ban nãy, lúc chị xuống xe, còn hầm hầm tức giận, sau đó ngay lập tức lại trở nên dịu dàng, còn chủ động chăm lo chuyện làm ăn của người ta nữa, liệu có phải là vì thấy anh chàng đó rất đẹp trai không hả?”.

Chu Lạc lườm cậu ta một cái, thấy bộ dạng lén lút gian xảo của Mao Đông, cô lại nổi cơn thịnh nộ, “Đồ chết tiệt, không nói cũng không ai bảo cậu bị câm đâu. Về chỗ làm tôi sẽ xử lý cậu, kỹ sư Phùng bị ốm rồi,

cậu đi công tác thay anh ấy”.

“Đừng thế mà, bà chị ơi, tháng này em đi công tác tới năm lần rồi, chị, chị lấy việc công để trả thù riêng!” Thực ra, Mao Đông vốn muốn nói ý thể mạnh bắt nạt kẻ yếu, nhưng một người đàn ông tự xưng mình là kẻ yếu xem ra không dễ nói thành lời.

Chu Lạc nghiêng rằng, “Tôi thế đấy, cậu làm gì được tôi nào?”. Còn có tâm trí để buồn chuyện, chứng tỏ rằng vẫn chưa phải đã quá bận rộn mà. Muốn theo đuổi Đồng Đan ư, xem cậu có thời gian nữa không!

Xưởng sửa xe nằm ở phía nam của thành phố, quy mô không hề nhỏ, nhân viên ở đây tất cả đều mặc đồng phục bảo hộ lao động màu xanh lam, xem ra công tác quản lý cũng được thực hiện một cách rất chính quy. Chu Lạc cảm thấy yên tâm phần nào, ban đầu, cô vẫn còn có chút lo lắng sợ gặp phải nhóm người lừa đảo tự mạo nhận bằng cách treo lá cờ nền trắng có chữ thập đỏ, giờ đây xem ra khả năng bị giết hại giảm đi không ít.

Người vừa va quệt xe với cô xuống xe, cùng cô đi vào bên trong xưởng. Trên đường vào, không ít người vỗ vai chào hỏi cậu ta, có thể nhận thấy người này cũng có mối quan hệ tốt với mọi người.

Chu Lạc và Mao Đông được mời vào một căn phòng trang nhã ngăn cách riêng, chắc đó là nơi dùng để tiếp đón khách hàng, nội thất bên trong bài trí một cách hết sức dễ chịu, ghế sofa mềm mại khiến người ta khi ngồi xuống rồi liền không muốn đứng lên nữa.

“Hai người uống chút gì nhé?” Đại Đồng hỏi, chính là chàng trai vừa va quệt với cô ban nãy, Chu Lạc thấy mấy người thợ sửa xe khác gọi cậu như vậy.

“Nước lọc thôi, cảm ơn.” Giờ đây Chu Lạc quả thật rất khát, vừa đói vừa khát, thấy Mao Đông gọi Coca-Cola, cô không nén nổi có phần ân hận. Nhưng Chu Lạc ít nhất cũng còn chút nhiệt lượng mà, bây giờ lại không phải thời điểm để giảm béo.

May mà Đại Đồng hết sức chu đáo, không chỉ bê đồ uống tới cho họ mà còn mang theo hai đĩa đồ ăn vặt vào theo. Chu Lạc như bắt được vàng, từ trước đến giờ cô không biết rằng phòng tôm lại ngon đến vậy.

Ăn rồi, uống rồi, Chu Lạc bấy giờ mới có sức để mở miệng, “Ông chủ của các cậu đâu? Tôi có cần phải đến thanh toán với ông ấy không? Ý tôi là chi phí thanh toán của hai chiếc xe, đúng rồi, chỗ các cậu có thanh toán bằng thẻ được không?”. Hy vọng có thể thanh toán bằng thẻ, cô không muốn phải chạy ra ngoài rút tiền.

“Bây giờ cũng muộn rồi, xe của cô phải sơn lại, hôm nay chưa sửa ngay được đâu, để hôm nào tới lấy xe thì thanh toán luôn một thể đi.”

Chu Lạc gật đầu, xe mới vừa xuất binh, chưa chiến thắng đã bị thương tích, cũng biết một lỗ thủng to tướng như thế không dễ sửa được ngay, xem ra lại phải tiếp tục dậy sớm đi gấp cho kịp giờ làm rồi.

“Vậy tôi không làm phiền nữa, ông chủ của các cậu đâu? Tôi cần phải giải thích với ông ấy một chút chứ nhỉ, chuyện va chạm này hoàn toàn là lỗi do tôi, không thể trách cậu được.” Chu Lạc đứng dậy, cô cũng thật sự mệt rồi, về nhà ngâm nước tắm rửa một chút, sáng mai còn phải đi làm nữa.

Đại Đồng chớp mắt, dường như suy nghĩ một lát rồi mới nói, “Ông chủ của chúng tôi sẽ không so đo những chuyện đó đâu, hơn nữa, bây giờ ông ấy cũng không có ở đây”.

Nếu đã như vậy, Chu Lạc và cậu sư đệ cũng không nhất thiết phải ở lại đây thêm, họ hẹn ngày lấy xe rồi chào ra về. Trước khi rời đi, lại nhìn Đại Đồng thêm một lần nữa, tướng mạo của chàng trai này thật xuất chúng, cậu làm thợ sửa xe ở đây quả thật là phí phạm của trời. Đáng tiếc, cô không phải là người đi săn lùng ngôi sao, cũng không quen biết người nào trong giới nghệ thuật, nếu không, quả thật cần phải suy nghĩ giúp cậu một tay.

Sau khi ra khỏi cửa, bọn họ mới phát hiện vị trí của xưởng sửa xe này tương đối hẻo lánh, trạm xe buýt xa đến nỗi không nhìn thấy đâu cả, cũng chẳng có chiếc taxi trống nào chạy qua. Tuy nhiên, nói đúng ra thì tất cả các xưởng sửa xe đều nằm ở vị trí hẻo lánh, nếu không tọa lạc ngay trong nội thành, nơi mà tắc đường tắc vàng như vậy, riêng việc chiếm dụng một diện tích rộng lớn để làm nhà xưởng không biết phải tốn mất bao nhiêu tiền.

Đang suy nghĩ xem không biết có nên bấm điện thoại gọi taxi không, liền nghe thấy tiếng còi xe, một chiếc xe con nhỏ gọn đỗ ngay bên cạnh hai người, cửa kính vừa kéo xuống, khuôn mặt khô ngô tuần tú khiến Chu Lạc không thể nào quên được của Đại Đồng xuất hiện, “Ở đây giao thông không tiện, để tôi đưa mọi người một đoạn nhé”.

Chu Lạc vui mừng nhận lời ngay, thấy Mao Đông đưa tay định mở cửa xe phía ghế phụ cạnh ghế lái, cô lập tức liếc xéo về phía tiểu sư đệ, Mao Đông cũng khôn ngoan hơn hẳn, lập tức làm điệu bộ mời chào, “Em mở cửa xe cho chị đấy mà, ưu tiên phụ nữ, ưu tiên lãnh đạo!”

Coi như tên tiểu tử này biết điều, Chu Lạc không hề khách khí, tiếp nhận ý tốt của cậu. Haizz, những anh chàng đẹp trai thường không nhiều, một cô gái muộn chồng như cô, mặc dù không đến nỗi nhìn chăm chăm con nhà người, nhưng nhìn thêm vài cái chắc cũng được mà.

Cũng có thể do mắt cô bị hoa, sao cô lại có cảm giác trong giây phút ngắn ngủi khi bước chân lên xe, khoe miệng anh chàng đẹp trai kia lại xuất hiện một nụ cười rất đáng ngờ nhỉ?

Sau khi đưa Mao Đông về nhà trước, Chu Lạc cuối cùng không còn làm ra vẻ được nữa, bắt đầu ngắm anh chàng đẹp trai bên cạnh một cách cố ý, đồng thời tự nghĩ rằng mình đang hỏi thăm tình hình của đối phương một cách đầy tinh tế.

“Làm nghề sửa xe có vất vả không, làm trong ngành này được bao nhiêu năm rồi? Nhìn cậu có vẻ rất chuyên nghiệp, kỹ thuật chắc là thành thực lắm phải không?” Cần nhắc lựa chọn mãi, Chu Lạc chọn những từ dễ nghe nhất, dựa vào sự hiểu biết có hạn, lại không thể khen cậu đẹp trai, đành phải bắt đầu câu chuyện từ chủ đề công việc.

“Cũng tạm, nếu là niềm đam mê thì sẽ không cảm thấy vất vả. Tôi làm trong ngành này mới được ba năm, về mặt kỹ thuật vẫn phải tiếp tục học hỏi nhiều.” Đại Đồng đánh tay lái một cách thành thực, đồng thời không ảnh hưởng gì tới câu trả lời.

Chàng trai điển trai này ngoan quá, lại trả lời cô đâu ra đấy, Chu Lạc có thêm chút hưng phấn, tiếp tục hỏi: “Cậu là người ở đâu vậy, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”. Ồ, chủ đề này dường như được chuyển hơi nhanh, tuy nhiên, cô cũng chẳng còn cách nào khác mà, đừng nói tới chuyện sửa xe, ngay cả chủ đề về xe hơi, cô cũng không biết nhiều, sao có thể mở rộng tiếp chủ đề đó được?

“Người Sơn Tây, hai mươi bảy tuổi.” Anh chàng đẹp trai này dường như không có ý kiến gì về việc chuyển chủ đề.

Oa, ban đầu cứ tưởng cậu nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi tuổi, vậy mà lại chỉ kém cô có một tuổi! Chu Lạc không nén nổi chút tâm trạng đau buồn, nam nữ quả là không giống nhau, người ta vẫn được coi là một chàng trai đẹp trai, còn cô thì đã bị liệt vào hàng “ế chồng” rồi.

“Còn cô thì sao?”

Dòng suy nghĩ của Chu Lạc bị ngắt quãng, cô ngẩng người ra một lát, rồi vẫn trả lời theo đúng sự thật. Chỉ có điều, trong lòng cô cảm thấy có chút không thoải mái, trước giờ cô không ngờ mình lại có lúc không muốn nhắc đến chuyện tuổi tác. Trước đây, mỗi lần người ta biết được tuổi thật của cô, ai nấy đều không ngừng trầm trồ một hồi, đại loại như mới ít tuổi thế mà đã thành công hoặc là hậu sinh khả úy...

Đại Đồng quay đầu lại nhìn cô một chút, khuôn mặt tuần tú của cậu thoáng chút ửng hồng, “Thực ra tôi không có ý thăm dò chuyện riêng tư của cô, tôi vốn nghĩ rằng cô sẽ nói một chút về nghề nghiệp của mình”. Nghe anh chàng kia ban nãy gọi cô là lãnh đạo, cậu nghĩ công việc của cô chắc rất tốt, mà mọi người thường thích nói về những cái mà mình cảm thấy tâm đắc.

Hóa ra là như vậy, tâm trạng của Chu Lạc ngay lập tức trở nên hứng khởi trở lại, anh chàng đẹp trai này quả rất chu đáo đấy. Nhớ tới việc bản thân mình trước đây từng tham gia vào việc thiết kế của một xưởng sản xuất xe hơi danh tiếng thuộc nhà nước, cô liền lấy chuyện đó làm chủ đề nói chuyện. Không ngờ Đại Đồng lại rất có hứng thú, liên tục hỏi mấy câu rất chuyên nghiệp, may mà hồi đó cô là nhân viên thiết kế công nghệ chủ yếu, mỗi câu trả lời đều rất rõ ràng, việc nào ra việc ấy.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã về tới cổng khu nhà ở. Khi lấy thẻ lưu hành tạm thời, cảm nhận được Đại Đồng quay đầu nhìn mình, Chu Lạc lại lấy cớ nói chuyện phiếm: “Tôi thông qua một người

quen nên thuê phòng ở tại đây, giá thuê nhà rẻ lắm, nếu không, chẳng thuê nổi đâu”. Tiếp đó, cô lại than thở một hồi về giá bất động sản ở Bắc Kinh quá cao, bản thân mình không thể mua nổi...

Vì đây là nhà của dì Mai, Chu Lạc không tiện mời cậu vào nhà ngồi một lát, khi xuống xe chào từ biệt, trong lòng lại có chút lưu luyến không nỡ rời xa, nghĩ tới việc khi tới lấy xe còn được gặp lại, cô mới cảm thấy có chút an ủi.

“À ờ, đợi một chút.”

Không ngờ, anh chàng đẹp trai kia còn điều gì muốn nói, Chu Lạc vội vàng quay đầu lại, dùng ánh mắt chờ đợi để nhìn cậu ta. Khuôn mặt của Đại Đồng lại đỏ ửng, hắng giọng vài cái rồi mới nói tiếp: “Nếu cô có thời gian, hãy tìm một người giúp cô bỏ túi tay lái trước, chiếc xe mới đó... quả thật có chút đáng tiếc”.

Ồ, hóa ra là đang tế nhị nói kỹ năng lái xe của cô không tốt đây, thực ra, cần gì phải nói khéo như thế chứ? Chỉ trích cô ngay trước mặt mọi người, cô cũng đâu để ý, kỹ năng lái xe của cô rất tệ, điều đó quả không sai. Vậy là Chu Lạc liền lập tức gật đầu, “Cũng được, cậu có biết giáo viên hướng dẫn nào thì giới thiệu nhé?”. Thực ra, tốt nhất là chính bản thân cậu, nếu cậu có thể giúp cô bỏ túi tay lái, cô quyết định sẽ bắt đầu yêu thích lái xe.

Đại Đồng lại lần nữa lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cô gái này có thật đã hai mươi tám tuổi rồi không? Sao cô lại có thể cả tin như vậy được? Cô không hề có chút ý kiến gì khác, lập tức đi theo cậu về xưởng sửa xe, lại giao chiếc xe mới cho cậu sửa, ngay cả giá cả cũng không hỏi. Khi đưa cô về, cậu vốn nghĩ rằng cô và anh chàng kia là một đôi, không ngờ cuối cùng lại chỉ còn mình cậu đưa về nhà. Bây giờ lại muốn một người không hề quen biết là cậu giới thiệu giáo viên bỏ túi tay lái, phong cách xử lý mọi việc thật không giống với một cô gái có kinh nghiệm xã hội phong phú.

“Được thôi, tôi sẽ để ý giúp cô.” Cho dù thế nào, cảm giác được tin tưởng cũng luôn khiến người ta vui vẻ.

Người cũng cảm thấy vui vẻ còn có cả Chu Lạc nữa. Bận rộn suốt một ngày, vừa mua xe mới xong lại bị đâm, vậy mà cô vẫn vui mừng hơn hở, nằm trên giường rồi còn không ngừng hồi tưởng lại. Sau khi suy ngẫm xong, quay đầu lại bỗng nhiên nghĩ: Không đúng rồi, cô có xinh đẹp gì đâu, anh chàng đẹp trai người ta việc công làm theo phép công, không có bất kỳ biểu hiện đặc biệt gì cả, hoàn toàn là do một mình cô tưởng tượng mà thôi. Sao từ sau khi cô phát hiện ra mình là một cô gái muộn chồng, lại hoàn toàn sa lầy trở thành một kẻ mê trai cơ chứ? Nhìn thấy một người đàn ông hoàn mĩ liền suy nghĩ vẩn vơ! Ngủ thôi, ngủ thôi, nếu cứ tiếp tục thế này, cô sẽ coi thường bản thân mình mất!

Sau một giấc ngủ sâu, Chu Lạc lại là một hảo hán, buổi sáng, sau khi hoàn thành xong công việc của mình, buổi chiều lại phải cùng viện trưởng tới tham dự một buổi họp báo cáo trên Bộ. Cô không phải là người của văn phòng viện, mấy lãnh đạo viện khi dự các buổi họp chuyên ngành đều thích đưa cô đi theo, không phải vì điều gì khác, chẳng qua khi cần bất cứ tài liệu gì, chỉ cần một câu nói “Tiểu Chu, cô chuẩn bị một chút nhé”, cô liền có thể giống như một chiếc máy lưu trữ bằng da bằng thịt, trình kết quả đến trước mặt lãnh đạo với tốc độ nhanh nhất. Sau cuộc họp, nếu lãnh đạo quên mất chi tiết quan trọng nào đó, cũng có thể trực tiếp hỏi cô. Hơn nữa, cái máy lưu trữ bằng da bằng thịt này lại có thể uống rượu thay trong những trường hợp bắt buộc, rõ ràng là vô cùng hữu dụng, không dùng thì là thật đáng tiếc. Mà người thích trưng dụng cô nhất, chính là phó viện trưởng Vương của ngày hôm nay, một đại diện nữ duy nhất trong hàng ngũ lãnh đạo viện - người khác mỗi lần dắt theo một cô gái trẻ ra ngoài còn phải suy nghĩ đôi chút tới tầm ảnh hưởng của việc đó, còn cô thì hoàn toàn chẳng cần kiêng kỵ gì.

Chu Lạc quyết định rồi, mấy hôm nữa sẽ đề xuất việc tăng lương. Vừa mua xe lại bị đâm, việc này khiến hầu bao của cô lép đi không ít, mà mấy tên cáo già gian trá kia sẽ không thể bóc lột giá trị thặng dư của cô một cách dễ dàng như vậy nữa. Cô càng không phải là cái máy làm việc, cô cũng có máu thịt, cũng có tình cảm. Mà tình cảm lại được xây dựng trên cơ sở vật chất, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ cô lôi kéo được anh chàng đẹp trai Đại Đồng về tay mình, với mức thu nhập của một thợ sửa xe như cậu, việc nuôi gia đình chắc chắn phải có sự giúp đỡ chung tay của cô rồi. Cô không coi thường bất cứ công việc lao động nào, nhưng cũng đã từng nghĩ tới thể diện, nếu không thể cùng lúc đạt được cả hai mục đích, cô sẽ lựa chọn cách nỗ lực kiếm tiền...

“Tiểu Chu, ngây người ra nghĩ gì vậy?” Một tiếng gọi của phó viện trưởng Vương kéo cô từ giấc mơ giữa ban ngày trở về với thực tại, Chu Lạc bấy giờ mới phát hiện người tài xế đã dừng xe rồi, liền vội vàng thu

dọn đồ đạc, bước xuống mở cửa xe cho lãnh đạo.

“Viện trưởng Vương[1], là em đang nghĩ, ban này vốn định chào sở trưởng Cao một tiếng, ai ngờ anh ấy không có ở đó, khi quay về lại không tìm thấy em, nếu cứ như vậy liệu anh ấy có nghĩ em làm việc không nghiêm túc không? Nếu vì thế mà ảnh hưởng đến việc sát hạch cuối năm của em, lại ảnh hưởng tới mức tiền thưởng nữa, vậy thì em oan ức quá mất.” Trong viện của cô còn có các sở, bản thân cô luôn vượt cấp để đi ra ngoài làm việc với các lãnh đạo viện, ngoài mặt sở trưởng không nói gì, ai biết được trong lòng anh ta liệu có nghĩ cô nịnh nọt bộ đồ hay không?

[1] Ở Trung Quốc, dù là người giữ chức vụ phó viện trưởng, khi xưng hô vẫn được gọi là viện trưởng.

“Cái con bé ranh ma này, chính lão Cao mới là người chịu oan uổng đấy, không biết đã bao nhiêu lần bị cô mang ra làm bia chấn dạn rồi.” Phó viện trưởng Vương chỉ nói một câu đã vạch trần thủ đoạn của cô rồi. Chu Lạc cười hì hì, ngoài lý do kể trên ra, cô quả thật cũng chẳng thích thú gì với những cuộc hội nghị nhiều như lông bò này, cảm thấy mấy người đó chẳng làm được việc gì thực tế cả.

Thấy tài xế đã lái xe đi khỏi đó, phó viện trưởng Vương lại hạ thấp giọng xuống nói: “Nha đầu cứ đợi đó mà xem, rất nhanh thôi, ngay cả bia chấn dạn cô cũng không cần dùng đến nữa đâu”.

Chu Lạc trợn tròn mắt, điều đó có nghĩa là gì, lẽ nào cô sắp được thăng chức? Tuy nhiên, sau khi đối phương nở một nụ cười thần bí liền vượt lên đi trước vào trong tòa nhà làm việc của Bộ, không buồn giải đáp thắc mắc của cô. Chu Lạc dù được sủng ái đến thế nào cũng không dám nín áo lãnh đạo mà truy hỏi.

Đến dự cuộc họp đều là những người trong cùng hệ thống, trước khi lãnh đạo các bộ tới dự là thời điểm tốt để người của các bộ ngành khác nhau tranh thủ kết nối tình cảm. Chu Lạc cũng quen biết không ít người, tuy nhiên vị trí của cô không ngang bằng với người ta, chỉ có thể lon ton bám theo sau viện trưởng.

“Không những viện trưởng Vương không chịu thua kém cảnh đàn ông, mà nữ tướng dưới tay chị cũng lợi hại lắm đấy. Tiểu Chu, cách giải quyết lần trước cô đề xuất với tôi rất hữu dụng, một vấn đề mà biết bao kỹ sư trong xưởng của chúng tôi phải nát óc suy nghĩ, thế mà chỉ một câu nói của cô đã hóa giải hết cả, tránh được tổn thất lớn đấy.” Đây là tổng giám đốc ở một xưởng sản xuất của thành phố ven biển, Chu Lạc từng có dự án hợp tác với họ.

Thấy viện trưởng Vương tỏ ý nghi hoặc, Chu Lạc vội vàng trả lời đối phương: “Tổng giám đốc Lý lại khách sáo rồi, nhà kho của các anh ở vị trí ven biển, không khí ẩm ướt, trong nhà kho vì để phòng cháy nổ nên đã cho trải một lớp đất cát, nhiệt độ trong phòng thấp hơn ở bên ngoài rất nhiều. Nếu cho thông gió, không khí ẩm ướt sẽ thổi vào, gặp lạnh ngưng tụ thành những giọt nước, dẫn đến hiện tượng tích nước trên mặt sàn. Lúc này, làm ngược lại nguyên tắc đó, bật kín tất cả các cửa sổ lại, sẽ không xảy ra hiện tượng đó nữa. Thực ra, cũng không phải do tôi tài cán gì đâu, chủ yếu là do các kỹ sư của quý xưởng đều là người bản địa, không để ý tới mức độ ẩm ướt của không khí, còn tôi lại tới từ một thành phố khô nóng như Bắc Kinh thôi”.

Viện trưởng Vương lúc bấy giờ mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, liền cười nói: “Cái đó đại khái chính là tư duy ngược hướng mà, đầu óc thế hệ trẻ bọn họ đều rất linh hoạt, còn chúng ta đã xơ cứng hết cả rồi”.

Chu Lạc vội nói: “Đám bọn trẻ tui em cũng chỉ có thể nhìn thấy một vài chi tiết vụn vặt thôi, ngành thiết kế chúng ta cần nhất và quan trọng nhất là kinh nghiệm. Sản phẩm do viện trưởng Vương của tui em thiết kế hồi đó, đến bây giờ vẫn là dây chuyền sản xuất làm mẫu của cả nước, từng được thủ tướng đến tham quan. Hồi đó, em tới xưởng sản xuất ấy làm dự án, mọi người hợp tác rất tích cực, nói rằng vì đã biết đến thương hiệu của viện chúng ta, thế chẳng phải là người trước trồng cây, người sau được hưởng bóng mát còn gì”. Đi ra ngoài cùng lãnh đạo nữ quả thật là mệt, không thể tỏ ra yếu ớt làm mất đi vẻ mạnh mẽ của cô ấy, cũng không thể qua mặt cô ấy được, những lúc cần thiết lại còn phải vắt kiệt trí óc tìm những việc mà cô ấy đặc ý để ca tụng nữa.

May mà hội nghị hôm nay tiến hành khá thuận lợi, hội nghị kết thúc không tổ chức tiệc chiêu đãi. Bước ra khỏi phòng họp, thấy cũng sắp tới giờ tan sở, khi Chu Lạc đang nhắm tính xem nên theo xe về cơ quan hay trực tiếp bắt xe về nhà luôn, một giọng nói vang lên gọi cô lại, “Chu Lạc, sao em lại ở đây?”.

Quay đầu nhìn, hóa ra là Dương Thụ Thành – bạn cùng lớp thời đại học của cô, anh này sau khi tốt nghiệp được phân công về miền Nam, mới chỉ gặp một lần vào cuộc họp lớp năm kia, bây giờ sao lại xuất hiện ở

đây? Ban nãy, trong cuộc họp, cũng không nhìn thấy anh ta mà.

“Em đưa lãnh đạo tới dự họp, thế còn anh?”

“Tháng trước anh được điều chuyển tới đây, cứ bận rộn suốt, chưa kịp liên lạc với mọi người. Buổi tối em có rảnh không? Anh mời em ăn cơm, lâu rồi không gặp nhau.” Dương Thụ Thành bước đến trước mặt viện trưởng Vương, lễ phép cúi đầu chào trước rồi mới vô cùng phấn khởi mời Chu Lạc.

Chu Lạc đưa mắt nhìn lãnh đạo của mình, viện trưởng Vương tương đối chu đáo, “Tiểu Chu, nếu cô có việc thì không cần quay lại viện nữa, về nhà chỉnh lý lại một chút nội dung chủ yếu của hội nghị, ngày mai đi làm gửi cho tôi là được rồi”.

Nhắm tính một chút, Dương Thụ Thành đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng xem ra vẫn còn rất trẻ, dù vậy cũng không còn vẻ ngây ngô như hồi sinh viên nữa, mà ngược lại phong độ ngời ngời. Chu Lạc lại một lần nữa than rằng ông trời thật không công bằng với nam và nữ.

Bên bàn ăn, Chu Lạc được biết lần này, Dương Thụ Thành được điều chuyển đảm nhiệm chức trưởng phòng của sở thẩm định trực thuộc Bộ, coi như đã thăng chức, lập tức lên tiếng chúc mừng: “Anh được đấy, nhảy một bước vượt ba cấp, sau này e rằng ngay cả viện trưởng của bọn em cũng phải nể mặt anh vài phần”. Bọn cũ phát đạt, cô thật sự chân thành mừng cho đối phương.

Dương Thụ Thành cũng rất đắc ý, tuy nhiên ngoài miệng vẫn tỏ ra vài phần khiêm tốn, “Anh lần này cũng là do cơ duyên may mắn, em cũng không tồi đấy chứ, cấp bậc giống nhau thôi, hơn nữa, em lại còn trẻ như vậy”. Dù là bạn học, cùng tốt nghiệp nhưng cô vẫn trẻ hơn họ những mấy năm.

Chu Lạc lắc đầu quầy quậy, “Nhưng anh làm việc ở đơn vị cấp trên của bọn em mà. Còn nữa, đừng nói em còn trẻ nữa nhé, bị mấy lão già các anh làm cho lơ là mất cảnh giác nên em mới không ý thức được rằng tuổi trẻ đã qua đi lâu rồi”. Rốt cuộc vẫn không đủ dũng khí để nói thẳng ra rằng đã lỡ dở chuyện lập gia đình.

5. Chương 02 Phần 3

“Đúng rồi, anh được điều động tới Bắc Kinh, còn chị ấy thì sao?” Hồi đó, tình yêu giữa Dương Thụ Thành và hoa khôi của khoa Ngoại ngữ lầy lờn rậm rộ cả trường, cuối cùng anh ta còn theo người yêu về quê của cô ấy làm việc, là một cặp vợ chồng chồng phụ họa nổi tiếng.

Thấy nét mặt của anh ta ảm đạm hẳn đi, Chu Lạc lập tức cảm thấy chột dạ, chắc mình đã chạm vào điều kiêng kỵ gì đó rồi, đang định tìm chủ đề khác để lấp liếm, thì Dương Thụ Thành đã ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Bọn anh ly hôn rồi, cô ấy đã đi Mỹ”.

Chu Lạc không biết phải nói gì, cô vẫn còn là một cô gái độc thân, không có tư cách để phát biểu quan điểm về chuyện hôn nhân, đành phải cúi đầu xuống ăn cơm.

“Haizz, nói chúng ta là bạn học cũ, mọi người đều không tin, giống như người của hai thế hệ ấy. Còn nhớ hồi đó, lần đầu tiên nhìn thấy thẻ sinh viên của em, anh suýt nữa nghi ngờ mắt mình có vấn đề, lại có người chưa tới mười bốn tuổi đã học đại học rồi.” Dương Thụ Thành tự chuyển đề tài, bọn cũ gặp nhau, khó tránh khỏi việc nhớ lại những kỷ niệm đã qua, cho dù bây giờ thay đổi thế nào, trong đầu đều vẫn là những hình ảnh của lần đầu tiên gặp nhau ở trường học.

Chu Lạc vốn định phụ họa thêm vào một câu, chợt cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, neho mắt lại đầy uy hiếp, “Đừng nói với em rằng anh là người đầu tiên tiết lộ tuổi thật của em đấy nhé”.

Đáng tiếc rằng có người chết đến nơi rồi mà vẫn không biết, lại còn gật đầu thật mạnh: “Đúng thế, hồi đó anh làm lớp trưởng mà, vừa hay đúng lúc đó anh còn đề nghị bầu em làm hoa khôi của lớp mình đấy, bọn họ thấy em còn nhỏ quá nên mới không đồng ý”.

Cuối cùng cũng tìm ra kẻ cầm đầu gây tội ác! Tên tiểu tử này giỏi lắm, đường trên thiên đường rộng lớn không đi, lại đâm đầu vào chốn địa ngục tối tăm không có cửa. Chu Lạc đưa tay vẫy gọi nhân viên phục vụ, “Em ơi, mang một chai rượu Ngũ Lương lại đây, loại năm mươi hai độ ấy nhé”.

Mọi người đều không còn ít tuổi nữa rồi, cũng đã có thân phận địa vị nhất định, Chu Lạc muốn báo thù cũng không thật sự động tay được, biện pháp tốt nhất chính là tiêu tiền của đối phương, chuốc cho anh ta say mềm mới thôi.

Cái tên nhiều chuyện này, anh ta lại có mối liên hệ rõ ràng với cuộc sống đầy bi thương thời đại học và hiện trạng vô cùng bối rối của cô lúc này. Chu Lạc nhìn Dương Thụ Thành, lòng tràn oán hận rót đầy ly rượu, quyết không nường tay.

Nghệ thuật chuốc rượu của Chu Lạc vốn rất cao, miệng lưỡi lại khéo léo, thêm vào đó đối phương luôn cảm thấy cô còn nhỏ, lại là phụ nữ, không có ý đề phòng, chẳng cần tốn nhiều công, chỉ một lát sau, anh ta đã uống đến nổi mặt đỏ tía tai, lưỡi lú hết cả lại.

Thấy anh ta uống tương đối rồi, Chu Lạc quyết định dừng hành động trả đũa tại đó. Nếu cứ uống tiếp, Dương Thụ Thành không thể tỉnh táo để thanh toán chỉ là chuyện nhỏ, nếu anh ta không thể tự về được mới là chuyện phiền phức. Hai người nhiều năm không gặp nhau, ngay cả việc đối phương giờ ở đâu cô cũng không biết.

Không ngờ, hai chữ “thanh toán” còn chưa buột khỏi miệng cô, bàn tay vừa định giơ lên đã bị người ta nắm chặt rồi. Khuôn mặt Dương Thụ Thành đỏ ửng, ánh mắt lại nóng bỏng tới ghê người, “Chu... Chu Lạc, anh có thể gọi em là Lạc Lạc được không?”.

“Không được.” Chu Lạc vẻ mặt không chút thay đổi, cố gắng rút tay ra nhưng không được, không nên nổi một phen bất lực, tửu lượng của anh ta sao lại kém thế không biết? Xem ra, tối nay cô đã bê đá tự đập vào chân mình rồi.

“Lạc Lạc, anh... anh không say. Anh chỉ muốn nói với em rằng, anh thích em, từ khi học đại học đã rất thích em. Khi... khi không uống rượu, anh không dám nói.” Màu sắc trên mặt Dương Thụ Thành càng đậm thêm một mức nữa, không biết là do men rượu ngấm sâu hơn hay vì nguyên nhân nào khác.

“Được rồi, em biết rồi, vậy anh có thể buông tay ra được không?” Chu Lạc thấy xung quanh mọi người đi qua đi lại, kiên nhẫn chờ đợi.

“Em... em không thể không tin, anh... anh thật sự rất thích em. Lần này, anh tìm cách chuyển tới Bắc Kinh, cũng là vì muốn tìm em.” Giọng nói của Dương Thụ Thành càng ngày càng to.

Chu Lạc lại bị một phen đau đầu, cô hận nỗi không thể quay ngược thời gian về một tiếng đồng hồ trước đó mà bóp chết bản thân mình. Cô làm cái gì chẳng được, sao lại thất đức tới nỗi chuốc cho người ta uống say, trong ấn tượng của cô, Dương Thụ Thành là một quân tử, là một người hiền lành.

Nơi đây cách tòa nhà làm việc của Bộ không xa, rất có khả năng gặp phải người quen. Để không thu hút thêm sự chú ý của người khác, Chu Lạc đành phải sử dụng liều thuốc mạnh, “Em không thích những người đàn ông đã từng ly hôn”.

Quả nhiên, người Dương Thụ Thành lập tức trở nên mềm nhũn, bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô cũng buông ra, cúi đầu lẩm bẩm mấy câu gì đấy. Chu Lạc nghe không rõ, mà cô cũng chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến những điều đó, bởi vì Dương Thụ Thành sau khi nói xong đã trượt người lăn xuống theo chiếc ghế.

Chu Lạc chỉ muốn bật khóc, cô không có kinh nghiệm xử lý những người đàn ông đã uống say. Ban đầu cô dùng chân đá đá vào người anh ta qua gầm bàn, không có phản ứng gì, cô đứng dậy, đến trước mặt anh ta lay gọi, cũng chỉ đổi lấy được vài tiếng rên hừ hừ. Vốn định bỏ mặc Dương Thụ Thành ở đó rồi về, lại cảm thấy như vậy không thấu đáo, đều là người cùng hệ thống, sau này còn gặp nhau, cũng không thể bắt nạt người quá đáng, dù sao, người chuốc cho anh ta say mềm cũng chính là cô.

Chu Lạc đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này quả thật rất muốn gặp được người quen, tốt nhất là đàn ông để có thể giúp cô đỡ anh ta về nhà. Đáng tiếc là mãi mà chẳng gặp ai cả. Tiệm ăn này thuộc hạng cao cấp, người trong Bộ đều có những cuộc hẹn riêng, phần lớn sẽ không chọn nơi này, còn nếu là những bữa tiệc

bàn việc công thì thường chọn ngồi ở phòng riêng. Lúc đầu, Dương Thụ Thành chọn địa điểm này chắc bởi vì quanh cảnh thanh nhã dễ nói chuyện.

Lớn bằng này tuổi rồi, ngoài bố ra, Chu Lạc chưa từng có sự đụng chạm thân thể nào với người khác giới, đương nhiên là không muốn đích thân dìu đỡ anh ta dậy. Bạn khác giới cũng không có ai thân thiết tới nỗi đêm hôm gọi người ta tới làm những công việc lao động chân tay như thế này, ngay cả tên sư đệ thân thiết cũng bị cô cử đi công tác tại Vân Nam rồi – đây là chuyện ân hận thứ hai trong ngày hôm nay của Chu Lạc.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Chu Lạc lại nhớ tới Đại Đồng, nhưng nhìn khuôn mặt còn đỏ bừng của Dương Thụ Thành, cô lại không muốn để cậu nghe được những lời nói của anh ta, hơn nữa cô và Đại Đồng cũng không thân quen lắm.

“Hi, không nhờ lại được gặp cô ở đây, bạn cô sao thế? Có cần giúp đỡ không?”

Phản ứng đầu tiên của Chu Lạc: Trời quả không tuyệt đường đi của con người.

Phản ứng thứ hai: Đây là ai, giọng nói nghe có vẻ quen quen.

Thời gian cần dùng đến cửa hai phản ứng trên không vượt quá một phần mười giây, Chu Lạc nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn rõ gương mặt của người mới đến.

Ồ, hóa ra là anh, Diệp Minh Lỗi, người mà cô gặp trong nhóm người ở bữa tiệc hôm trước. Chu Lạc có chút thất vọng, thảo nào, với trí nhớ của cô lại không thể nhận ra đối phương ngay từ phút đầu tiên, quả thực là đã không liệt anh vào hàng ngũ bạn bè.

Lần trước, khi Diệp Minh Lỗi chìa bàn tay đầy hũu nghị về phía cô, cô còn chưa kịp đáp lại, tiểu mỹ nữ đeo vòng ngọc kia đã nhanh chóng kéo tay anh lại, nũng nịu không muốn chuyển chủ đề sang cô, sau đó nhìn cô với ánh mắt của một con sư tử mẹ bé nhỏ, kiêu hãnh tuyên bố chủ quyền.

Chu Lạc cũng không hề tức giận, cô chỉ cảm thấy ngưỡng mộ, ngưỡng một sự trắng trợn không kiêng nể gì của cô ta, đó là quyền lợi chuyên biệt của những cô gái trẻ, mà cô thì đã bỏ lỡ thời cơ tốt để sử dụng thứ quyền lợi đó rồi. Hơn nữa, cô lại chẳng có ý đồ gì với Diệp Minh Lỗi, kiểu đàn ông được gọi là tài hoa này, cô gặp nhiều rồi, cũng biết rõ rằng, sau khi bóc lớp vỏ ngoài đẹp đẽ của họ đi, thực ra chẳng có điều gì đặc biệt cả. Trong con mắt của bọn họ, quyền lực, danh lợi, thể diện, thậm chí cả bạn tốt đều quan trọng hơn tình yêu, người đàn ông có chí tiến thủ quá lớn thì những hệ lụy từ mặt trái cũng không ít.

Sau đó, mặc dù Diệp Minh Lỗi không nói thêm câu gì, cũng không thể hiện vẻ bực tức ra mặt, nhưng Chu Lạc vẫn cảm nhận được rất rõ rằng anh đã tức giận, chỉ có tiểu mỹ nữ kia vẫn không hề hay biết mà tiếp tục lú la lú lo thôi.

“Trùng hợp quá, anh cũng tới dùng cơm ở đây ư?” Hai người không thân quen lắm, nhưng hàn huyên một chút cũng là điều tất yếu. Theo hướng chỉ của anh, Chu Lạc quay đầu lại nhìn thấy một cô gái đang ngồi đợi bên chiếc bàn phía sau mình, quả đúng như vậy, đã thay người khác rồi, đối phương còn rất ngoan ngoãn nở một nụ cười với cô.

Mặc dù đã sớm hơn dự liệu được, khi Chu Lạc thực sự tận mắt chứng kiến, vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, thế giới này đã quá ưu đãi với cánh đàn ông, cô gái trong buổi tối hôm nay xinh đẹp hơn tiểu mỹ nữ hôm trước nhiều, lại còn thể hiện rõ là một người dịu dàng độ lượng hơn.

Nghĩ đến việc anh ngồi cách mình gần như vậy, chắc chắn là đã sớm nhìn thấy những chuyện xảy ra ở bên này, chưa biết chừng, ngay cả mấy lời lớn tiếng của Dương Thụ Thành, anh cũng nghe được hết rồi. Nhưng cô lúng túng, khó xử lâu như vậy mới thấy anh chạy qua, không biết anh có ý đồ gì. Lại thấy anh trong bộ dạng chinh tề hào nhoáng như thế, Chu Lạc không dám mở miệng yêu cầu giúp đỡ, rắc rối mà cô đang vướng vào, chẳng phải rất rõ ràng hay sao? Nếu quả thật không thể được, cô chỉ còn cách chạy ra ngoài vẫy một chiếc taxi, xem tài xế có động lòng từ bi giúp cô mang vác người hay không.

Đều là những người từng trải, Chu Lạc cảm nhận được vẻ khó chịu của anh, Diệp Minh Lỗi đương nhiên cũng thấy được tâm trạng không vui vẻ của Chu Lạc, vậy là anh liền cười nói: “Ban nãy nhìn thấy cô rồi, chỉ có điều không dám làm phiền, e rằng vô tình lại làm rối kế hoạch của cô”.

Chu Lạc không thể nhịn được nữa, khuôn mặt ngay lập tức đỏ lựng lên, anh ta quả nhiên đã chứng kiến từ đầu tới cuối mọi chuyện rồi! Con người này quả là vô cùng đáng ghét, anh ta có ý gì vậy? Lẽ nào muốn ám chỉ - không, đây rõ ràng là đã chỉ rõ ý đồ bị đi lệch quỹ đạo khi chuốc cho đối phương uống say của cô mà!

Da mặt Chu Lạc dù có dày hơn nữa, rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái chưa kết hôn, không thể gánh vác nổi mỹ danh Bá Vương ngạnh thượng cung[2], hơn nữa trái tim bé nhỏ của một cô gái muộn chồng vốn đã rất mềm yếu. Khốn kiếp, tên tiểu tử này thật không ra thể thống gì! Chu Lạc chuẩn bị tư thế để đánh nhau, lập tức đứng bật dậy, nhìn đối phương hằm hằm, không ngờ lại nhìn đúng vào một đôi mắt tinh quái.

[2] Bá Vương ngạnh thượng cung: Là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Ý chỉ những người siêu mạnh mẽ.

“Ý của tôi là, vốn cứ nghĩ rằng cô sẽ sắp xếp người tới đón anh ta.” Diệp Minh Lỗi phản ứng tương đối nhanh, kịp nói trước khi cô mở miệng.

Hắn học nhìn anh một cái, Chu Lạc dám lấy cái đầu của mình ra để cược rằng trước đó, anh tuyệt đối không có suy nghĩ ấy, tuy nhiên, nhất thời cũng chẳng có lý do để nổi nóng.

“Cô có biết nơi ở của anh ta không?” Thần sắc Diệp Minh Lỗi đã trở lại bình thường, bắt đầu đi vào vấn đề chính.

Chu Lạc do dự một chút, rồi lắc đầu, thực sự là có muốn dò hỏi cũng khó, lại khó tránh khỏi việc khiến người khác kinh ngạc, chuyện xảy ra tối hôm nay, cô không muốn để nhiều người biết, đặc biệt là những người quen.

“Điều kiện của khách sạn ở trên tầng cũng không đến nỗi tồi, có thể nghỉ tạm một đêm, tôi giúp cô đưa anh ta lên đó, thế nào?”

Một lời nói làm thức tỉnh người trong mộng, cảm ơn trời đất, sao cô lại không để ý tới việc phía trên nhà hàng là khách sạn nhỉ! Sau khi sự việc xảy ra, Chu Lạc nhớ lại và tổng kết rằng: Không phải là không thể, mà quả thực là không muốn, trong tiềm thức của cô, cô không muốn làm một chuyện được coi là mờ ám khi một mình cô cùng Dương Thụ Thành thuê phòng ở khách sạn. Nhưng lúc này đã thêm một Diệp Minh Lỗi, lại không cần phải bàn luận nữa rồi.

Sau khi nhận được câu trả lời, Diệp Minh Lỗi trở lại bàn ăn, trao đổi vài câu với cô bạn ngồi cùng bàn trước, rồi mới quay lại, khom người đỡ Dương Thụ Thành đang mềm oặt nằm dưới đất lên. Cơ thể anh cao lớn thẳng tắp, cho dù nửa đỡ nửa vác một Dương Thụ Thành vốn cũng chẳng nhỏ bé gì mà không thấy nhếch nhác cho lắm, chỉ có điều bộ âu phục được may thủ công kia khó tránh khỏi việc để lại những nếp nhăn.

Mọi người chỉ ngẫu nhiên gặp nhau mà thôi, người ta chịu giúp đỡ mình đã là điều đáng quý rồi, Chu Lạc cũng không dám nổi cáu, vội vàng thanh toán rồi bám theo anh.

Dương Thụ Thành vẫn chưa tỉnh lại, chỉ có thể dùng chứng minh thư nhân dân của cô để đặt phòng, chỉ có điều Chu Lạc lục tung cả ví lên vẫn không tìm thấy chứng minh thư của mình đâu cả. Bỗng nhiên vỗ mạnh vào đầu mới nhớ ra, hôm qua khi đi mua xe, cô đã để tất cả các giấy tờ tùy thân vào trong túi nhựa, mà cái túi đó giờ chắc đang nằm trên bàn trang điểm trong phòng ngủ của cô.

Cũng may mà danh tiếng của Diệp Minh Lỗi khá lớn, chỉ cần giơ một tấm danh thiếp ra, khuôn mặt của cô gái ở quầy lễ tân bỗng rạng rỡ hơn hẳn, không chỉ cô ta lập tức xếp phòng cho họ mà nhân viên bảo vệ cũng lập tức chạy tới đỡ Dương Thụ Thành thay cho anh, vị giám đốc trong bộ âu phục màu đen còn đích thân tới dẫn đường, đồng thời ân cần mở cửa phòng giúp bọn họ.

“Ngài Diệp, xin hỏi, ngài còn có điều gì dặn dò không ạ?” Nụ cười của vị giám đốc kia không chỉ đúng tiêu chuẩn mà còn đầy ắp sự nhiệt tình, bộ dạng như sẵn sàng nhảy vào chốn nước sôi lửa bỏng bất cứ lúc nào, đáng tiếc là Diệp Minh Lỗi lại không cảm kích, vẫy tay đuổi người ta đi ra.

Nếu Chu Lạc không nhầm, Diệp Minh Lỗi đúng ra là người Bắc Kinh, sao anh ta lại có thể quen mặt như vậy ở khách sạn năm sao thế này chứ? Bắc Kinh mặc dù rất rộng lớn, cũng không lớn đến nỗi cần phải qua đêm ở bên ngoài bất cứ lúc nào! Càng nghĩ càng thấy có chút không thích hợp, Chu Lạc vội vàng kìm dây cương của chú ngựa bất kham đang phi nước đại trong đầu óc mình, làm người phải tốt bụng, người ta dù sao cũng đã giúp mình một việc lớn.

Nhân viên bảo vệ đặt Dương Thụ Thành nằm trên chiếc giường lớn trong phòng, đắp chăn lại rồi cũng cúi chào đi ra. Diệp Minh Lỗi nhìn Chu Lạc, “Cô...”.

Chu Lạc lập tức nhảy dựng lên, “Tôi phải về nhà rồi”. Độ lớn trong giọng nói của cô lại khiến Diệp Minh Lỗi cười nhẹ.

6. Chương 02 Phần 4

Cứ mặt dày để cho anh cười giễu, tuy nhiên trước khi ra về, Chu Lạc còn lôi chai nước suối trong tủ lạnh ra, rót đầy nước vào hai cốc thủy tinh duy nhất trong phòng, đặt hai cốc nước đó ở trên chiếc tủ đầu giường tương đối gần với Dương Thụ Thành. Quay đầu lại, bắt gặp cái nhìn đầy suy xét của Diệp Minh Lỗi, cô nghiêm mặt nói: “Bà tôi bảo, người say rượu nếu không có nước uống sẽ rất nguy hiểm.”. Cũng chỉ vì là cô nam quả nữ thật sự không tiện ở chung một phòng, chứ thực ra cô cần phải ở lại để chăm sóc cho bạn.

Lần này Diệp Minh Lỗi lại không cười cô mà gọi một cú điện thoại để dặn dò: “Khách ở phòng 1503 uống say, các anh hãy cử một người nữa đêm tới kiểm tra một chút, xem có cần giúp đỡ gì không”.

Anh ta rốt cuộc là loại khách hàng cao quý thế nào? Dùng ngữ điệu đó để nói chuyện với nhân viên phục vụ, Chu Lạc chợt liên tưởng tới tên của tòa nhà này, trong lòng đã hiểu rõ, “Khách sạn này là sản nghiệp của nhà anh, đúng không?”. Không chỉ có khách sạn, bao gồm cả nhà hàng ở dưới lầu nữa, chắc chắn là cả tòa nhà này rồi. Vậy mà anh ta còn làm bộ làm tịch ngồi nhìn mình giậm chân trong nhà hàng, nhìn mình lục lọi khắp người tìm chứng minh thư nhân dân, nếu thực sự muốn giúp đỡ, đại thiếu gia chỉ cần ra lệnh một tiếng chẳng phải đã xong rồi sao? Nhân cách của con người này quả thật quá tệ!

“Haizz, xem ra phụ nữ mà đầu óc nhanh nhạy quá cũng không phải là việc tốt.” Lời giải của câu đố được đưa ra một cách nhanh chóng, sẽ không có niềm vui của sự quanh co.

Chu Lạc không hề có chút phản ứng gì với lời cảm khái của Diệp Minh Lỗi, cô cũng không phải là những cô gái nhỏ chạy theo anh để chơi trò theo đuổi đùa giỡn. Nhiệm vụ trọng yếu nhất của một cô gái đã cao tuổi là gì? Là lấy chồng! Từ đầu tới chân Diệp Minh Lỗi lại không có bất kỳ điểm nào giống với người tốt để có thể gửi gắm cả đời được, đương nhiên không đáng để cô phải tốn công sức, càng không phải giả ngây giả ngô để có được sự yêu thích của một đại thiếu gia như anh.

Lúc này, Chu Lạc lại nhớ tới Đại Đồng, tướng mạo của Đại Đồng và phong cách của Diệp Minh Lỗi hoàn toàn không giống nhau. Diệp Minh Lỗi là tài năng xuất chúng, có khí thế của một người sống trong nhung lụa, quen với việc ra mệnh lệnh. Đại Đồng lại vô cùng khôi ngô tuấn tú, khí chất sạch sẽ trong sáng. Nếu xét riêng về bề ngoài, thực ra Đại Đồng lại hơn một bậc, nhưng theo bản năng, khi đem hai người so sánh với nhau, Chu Lạc lại cho rằng Diệp Minh Lỗi càng trêu hoa ghẹo nguyệt, Đại Đồng, anh chàng Đại Đồng đáng yêu, chắc sẽ không đùa giỡn tình cảm của người khác.

“Cô gái ở dưới lầu chắc đang đợi anh đấy nhỉ?” Trước khi bước vào trong thang máy, Chu Lạc cố làm ra vẻ quan tâm nhắc nhở anh.

Diệp Minh Lỗi lại cười, học theo cách nói của cô: “Thực ra cô muốn qua cầu rút ván phải không?”.

Người đàn ông này, sao lại không phải là người có tâm hồn linh hoạt nhạy cảm nhỉ. Đấu trí với những người như thế này thật mệt, có thắng cũng chẳng được lợi gì, chi bằng nhanh chóng kết thúc lại tốt hơn.

“Ngài Diệp, hôm nay đều nhờ vào sự giúp đỡ của anh, bây giờ tôi phải về rồi, về muộn quá thì dì Mai sẽ không vui, hôm khác tôi sẽ tới nhà tạ ơn.” Ngữ điệu trong giọng nói của Chu Lạc rất cung kính, cũng cực kỳ thành khẩn. Đối phương nếu như vầy vầy bàn tay nói một câu “Chuyện nhỏ ấy mà, không cần khách sáo” thì sẽ vừa đẹp, hoàn thành mỹ danh hiệp sĩ của anh.

“Khi nào?” Nhưng lại có người không chịu làm theo lẽ thường tình.

“Cái gì?” Chu Lạc quá bất ngờ, nhất thời không phản ứng kịp.

“Thì đến nhà tôi ấy, cô chẳng phải vừa nói sẽ đến nhà tạ ơn hay sao?”

Anh không thể không biết đến ý nghĩa khách sáo trong câu nói đó, làm dây dưa thêm thì sẽ trở thành bối rối tìm vết rồi, Chu Lạc liền không nói nữa. Bận rộn suốt cả một ngày, cô không còn hơi sức đâu mà vật lộn với anh, cũng không có gan thô lỗ làm bừa trên địa bàn của người khác, chỉ có thể duy trì sự im lặng.

Không ngờ, đối phương lại cho cô một lối thoát trước, “Đùa vậy thôi, không cần phải cảm ơn đâu, việc dễ như trở bàn tay thôi mà. Tuy nhiên, hoan nghênh cô tới nhà tôi chơi nếu có thời gian, dạo này tôi có thu thập được một số tranh chữ cổ, muốn tìm người hiểu biết tới cùng xem thật giả”.

Hóa ra là như vậy, cô nói rồi mà, bản thân mình lại không phải bậc tuyệt sắc chim sa cá lặn, đâu đáng để đại thiếu gia họ Diệp phải hao tâm tổn trí, hóa ra vẫn là chuyện do cô gây ra vì lấm mồm trong buổi tối hôm đó. Tuy nhiên, sau khi cô tới Bắc Kinh, do bận công việc, cũng ít chơi đồ cổ rồi, thấy việc hai người có cùng sở thích cùng bình phẩm với nhau cũng là một việc hay, liền nhanh chóng hào hứng nhận lời luôn. Theo yêu cầu của Diệp Minh Lỗi, Chu Lạc cũng đưa cho anh một tấm danh thiếp của mình để khi nào rảnh có thể hẹn gặp.

Sau đó, Diệp Minh Lỗi không hề đề nghị đưa cô về, Chu Lạc cảm thấy đó mới là chuyện bình thường, nếu không trong lòng cô lại cảm thấy nghi ngại. Đến lúc này, chút nghi ngờ cuối cùng đối với anh cũng tiêu tan hết. Khi đi ngang qua nhà hàng, Chu Lạc còn cố tình liếc mắt về phía vị trí sát cửa sổ bên trong nhà hàng, phát hiện ra cô gái kia đã không còn ở đó, nghĩ đến chuyện Diệp Minh Lỗi có khả năng đã bị người ta cho “leo cây”, trong lòng thầm cảm thấy vui vui một chút.

Ngày hôm sau, khi đi làm, đưa những tài liệu của hội nghị đã chỉnh lý xong cho phó viện trưởng Vương trước, lại hoàn thành nốt những công việc quan trọng, Chu Lạc định thần một chút, cuối cùng bấm điện thoại gọi cho Dương Thụ Thành.

“A lô?” Giọng Dương Thụ Thành hơi khàn khàn, tuy nhiên vẫn có thể coi là rõ ràng.

“Sao, đỡ hơn chút nào chưa? Hôm qua quả thật rất xin lỗi, bạn cũ lâu như vậy mới gặp nhau, lỡ mãng chuốc cho anh uống nhiều rượu quá, không ảnh hưởng tới việc đi làm của anh hôm nay đấy chứ?” Chu Lạc lớn tiếng trước để áp chế đối phương nói những câu đó với ngữ điệu bình thường nhất.

“Không, không có, khách sạn còn gần chỗ làm hơn cả chỗ ở của anh ấy chứ. Hôm qua cũng phải cảm ơn em đấy, đúng rồi, tiền ăn và tiền phòng nghỉ anh sẽ trả lại em sau, tối qua anh...” Đối phương im lặng một lát rồi mới trả lời, đồng thời ngữ điệu cũng rất chậm, giống như người vừa nói vừa phải suy nghĩ.

“Đùa gì vậy!” Chu Lạc kêu lên một cách bất mãn, đồng thời ngắt quãng lời nói của đối phương, “Bạn học cũ mới đến Bắc Kinh, em chỉ mời một bữa cơm thân mật với tư cách là chủ nhà thì có đáng gì đâu cơ chứ, tiền phòng nghỉ càng không cần phải nhắc tới, một người bạn của em đã thanh toán giúp rồi”. Xem ra, đáp lại sự ban ơn của Diệp đại thiếu gia, nhân viên thu ngân không thu tiền của anh ta, cô cũng không lập dị khác người tới mức phải trả tiền cho Diệp Minh Lỗi bằng được để tỏ rõ sự thanh cao, đương nhiên cũng không thể nhận tiền của Dương Thụ Thành được.

Đối phương lại yên lặng một chút, “Có phải là ngài Diệp đó không? Hôm qua anh ấy đã đưa anh lên khách sạn à?”

Cặp đồng tử của Chu Lạc di chuyển một vòng, lập tức hiểu rõ đối phương đang nghĩ gì, cũng biết rõ rằng Diệp Minh Lỗi không nhân rồi tới mức quay lại thăm anh ta, chắc chắn Dương Thụ Thành biết được thông tin đó qua nhân viên phục vụ, trong tia sáng lóe lên đã có sẵn quyết định, lập tức trả lời: “Đúng vậy, cũng chỉ có thể tìm anh ta thôi”. Nửa câu sau là: Ai bảo con người đó lại có mặt ở đây cơ chứ. Tuy nhiên, Chu Lạc hiểu rõ rằng chỉ có nửa câu trước là đạt được hiệu quả như dự kiến, hơn nữa cô cũng không nói dối.

Qua tai của Dương Thụ Thành, thời gian để Chu Lạc suy nghĩ đó ngắn đến nỗi có thể bỏ qua không tính, giống như mở miệng nói một cách tự nhiên vậy, đương nhiên sẽ không có những nghi hoặc khác. Mấy lần định mở miệng nói rồi lại nuốt ngược trở lại, cuối cùng anh ta chỉ có thể lúng búng nói: “Vay em giúp anh chuyển lời cảm ơn tới anh ấy”.

Chu Lạc nói một cách không hề lưu tâm tới chuyện đó: “Cảm ơn gì chứ, đó là việc cần làm mà”. Uống say trong khách sạn nhà Diệp Minh Lỗi, với tư cách là ông chủ, giúp đỡ một chút cũng là việc cần làm, câu này

không sai chứ?

Dương Thụ Thành không còn cách nào để tiếp tục cuộc nói chuyện nữa, vừa hay có đồng nghiệp tìm, anh ta vội vàng cúp máy.

Sau khi cúp máy, Chu Lạc thở phào một hơi thật dài, cả người rệu rã đổ gục lên bàn. Trong thời gian làm việc còn phải một óc xử lý chuyện riêng, quả là đã đủ làm khó người ta rồi.

Uống một ngụm nước, Chu Lạc bấy giờ mới có sức lật giở chồng tài liệu nội bộ trên mặt bàn, trong đó có một công văn truyền nhau đọc vừa mới phát trong ngày hôm nay, liên qua tới việc cạnh tranh ứng cử chức trợ lý viện trưởng. Liếc mắt đọc lướt các điều kiện yêu cầu, ngụm nước trong miệng Chu Lạc suýt nữa thì phun ra ngoài.

Trình độ Thạc sĩ trở lên, có kinh nghiệm công tác từ tám năm trở lên, dưới ba mươi tuổi, là kỹ sư bậc cao, giữ chức vụ chủ nhiệm trở lên.

Tìm khắp cả viện, ngoài Chu Lạc cô ra, không thể tìm được người thứ hai phù hợp với các điều kiện đó. Những điều kiện này không phải là quá ghê gớm, nhân tài trong viện đầy rẫy, chỉ đáng tiếc là không có ai vượt cấp cả.

Nhanh chóng kết nối điện thoại nội bộ với viện trưởng, vận may khá tốt, đích thân viện trưởng nhắc máy, chỉ có điều còn đang nói chuyện, rõ ràng là đang bận một cuộc điện thoại khác.

Cuối cùng cũng đợi được đối phương nói lời tạm biệt, sau một tiếng “A lô”, Chu Lạc vội vàng nói luôn: “Viện trưởng Đồ, đích thân chú đã ký công văn ư? Chú muốn hại chết cháu đây à!”. Cứ cho rằng việc cạnh tranh ứng cử chỉ là hình thức, cũng không nên dùng cách thức lừa bịp mọi người như thế chứ! Nếu đã vậy, trực tiếp bổ nhiệm chẳng phải tốt hơn hay sao? Dù sao là một doanh nghiệp nhà nước độc quyền, bản thân cũng không có quyền dân chủ gì đáng nói cả, cũng giống như việc cô bị túm đi khắp nơi làm việc mà chẳng có chút nhân quyền gì. Công văn này nếu chế thành áp phích quảng cáo dán lên bảng thông báo ở đại sảnh, không bị người ta nói rằng “Đã muốn làm XX, còn muốn lập đền thờ” mới là lạ. Chu Lạc đi lên từ tầng lớp cơ bản, hiểu rõ nỗi niềm ảm ức sâu sắc và miệng lưỡi độc địa của những phần tử tri thức bất mãn. Có một câu nói như thế này: “Có thể quản lý tốt một vạn binh sĩ, nhưng chưa chắc có thể quản lý tốt một trăm người có văn hóa”. Cả viện có tới vài nghìn phần tử tri thức, sao có thể dễ dàng khiêu khích được.

Viện trưởng Đồ là người rất thân thiện, ngoài những lúc cần nghiêm túc ra, Chu Lạc và những người khác thường nói chuyện với ông một cách rất tùy tiện, quả nhiên nghe thấy ông kêu lên: “Cái con bé này, ăn nói cái kiểu gì thế hả, chẳng phải cháu luôn than vãn rằng các chú bóc lột cháu hay sao, nói rằng không ở vị trí đó không mưu cầu việc đó. Cho cháu cơ hội để phát triển, cháu lại còn ý kiến, sao, không tự tin hả? Cũng phải, cạnh tranh vào vị trí mà, cháu cũng chưa chắc đã thắng đâu đấy”.

Xem ra hình như chỉ có một mình viện trưởng đang ở trong phòng, Chu Lạc liền cảm thấy yên tâm, cũng thật thà nói không hề khách sáo: “Viện trưởng đại nhân ơi, coi như chú không hiểu được tình hình cụ thể của nhân viên dưới trướng mình thì cũng phải biết hoàn thành văn bằng Thạc sĩ bây giờ cần bao nhiêu năm học chứ, ngoài cái đứa học vượt cấp như cháu ra, còn có ai phù hợp với tiêu chuẩn nữa đây?”. Nếu theo đúng những tiêu chuẩn đã ghi trong công văn, người dám ghi danh chỉ có một mình cô, còn cần lòng tin quý quái gì nữa chứ!

“Sao lại thế được”, viện trưởng Đồ lẩm bẩm một tiếng, tiếp đó vang lên âm thanh giấy tờ sột soạt, sau đó là sự im lặng, rồi lại bùng nổ, “Cái cô Tiểu Trương này, sao lại không biết làm việc thế cơ chứ, cháu đợi một chút!”.

Tiểu Trương mà viện trưởng Đồ vừa nhắc tới là trưởng phòng nhân sự mới được bổ nhiệm. Chu Lạc biết người này, nói thế nào nhỉ, là một người rất hiểu ý cấp trên, Chu Lạc cảm thấy cô ấy chắc không chú tâm đối đầu với mình, cô cũng mong rằng đúng như vậy. Cô phải bận rộn làm dự án, lại còn phải phục vụ lãnh đạo, nếu thêm những mối quan hệ nhân sự phức tạp, sẽ không thể nào gánh vác được nhiệm vụ nặng nề đó.

Những lúc như thế này, phương pháp đơn giản nhất chính là rút bớt củi dưới đáy nồi, cảm chắc người đứng đầu, những người như Tiểu Trương chắc không dám qua mặt. Đương nhiên, chuyện lần này cũng không loại trừ khả năng đối phương có ý đồ thăm dò, thăm dò xem vị trí của cô trong lòng lãnh đạo rốt cuộc quan trọng đến mức nào.

Rất nhanh, đến buổi chiều, công văn mới lại được phát trên bàn của tất cả những người phụ trách của các bộ phận, công văn cũ nhất loạt được thu hồi lại. Chu Lạc liếc mắt đọc qua, quả nhiên điều kiện đã nói lỏng hơn nhiều, độ tuổi quy định được sửa thành dưới ba mươi năm tuổi, kinh nghiệm công tác cũng hạ thấp xuống chỉ còn năm năm trở lên, trong đầu cô nhanh chóng quét qua một lượt, đã nắm rõ ràng ai sẽ ghi danh tham gia cạnh tranh ứng cử lần này.

Có lẽ các vị viện trưởng cũng đủ buồn phiền rồi, vốn muốn cất nhắc cô làm lao động khổ sai, bị ép buộc tới mức bất đắc dĩ phải đưa ra một hư danh trợ lý, còn nói rõ ràng không thoát ly sản xuất, cũng có nghĩa là cô vẫn phải tiếp tục làm dự án. Nhưng bởi vì cấp bậc được nâng cao lên rất nhiều, chắc là do không cam tâm bằng lòng làm lợi cho cô, hoặc do sợ thâm hụt nhân lực, mới tiến hành một cuộc cạnh tranh vào vị trí từ trước tới nay chưa từng có một cách bất kịp thời đại như vậy. Không ngờ ý của lãnh đạo quá rõ ràng, bị Tiểu Trương tự cho là thông minh lại mắc lỗi quá thông minh, để lại một kết cục xám xịt.

Công văn cầm chưa kịp nóng tay, chuông điện thoại lại vang lên, vốn cứ nghĩ rằng là vị viện trưởng xấu hổ quá đâm ra tức giận, không ngờ lại là trưởng phòng nhân sự Tiểu Trương.

Người phụ nữ này, thực ra vô cùng lạnh lợi, vốn không đáng phạm phải lỗi lầm sơ đẳng ấy, quả nhiên, Tiểu Trương vừa lên tiếng đã trách mắng bản thân mình già nua hoa mắt, nói rằng trợ lý của cô ấy khi đánh máy đã bỏ sót mất số năm đằng sau số ba mươi, khi cô ấy kiểm tra lại cũng không phát hiện ra, tiếp đó còn nói thêm mấy câu để hiểu rõ lòng nhau.

Sự việc đã tới bước này, chân tướng ra sao không còn quan trọng nữa rồi, điều quan trọng chỉ có thái độ, thái độ đã thông suốt, quỷ thần đều có thể làm việc chung. Chỉ có điều, trong lòng Chu Lạc đã có sự chuẩn bị - lương công việc của cô có khả năng sẽ tăng lên rất nhiều.

7. Chương 03 Phần 1

Chương 3: Sinh mệnh không dừng lại, tà tâm không mất đi

Những ngày tháng tiếp theo của Chu Lạc, có thể dùng mấy từ nhếch nhác khốn khổ để hình dung. Một mặt cần phải tích cực chuẩn bị tài liệu để cạnh tranh vào vị trí trợ lý; mặt khác, sự tổ của cô (sư phụ của sư phụ), giữ chức trưởng nhóm thiết kế của trợ cấp đặc biệt quốc vụ viện, có ý gọi cô tham dự vào một báo giá dự án thương mại. Đây là một trong những dự án đầu tư ra nước ngoài trọng điểm trong năm nay của quốc gia, do công ty thương mại trực thuộc Bộ dẫn đầu. Viện cô phụ trách phần nhà xưởng, thiết bị và công nghệ, liên phân về cho hậu duệ theo dòng chính thống là cô theo phương châm không để lợi lộc lọt vào tay người khác.

Về mảng dự án ngoại thương, những dự án trúng thầu sau khi báo giá thường không vượt quá một phần mười, nhưng công việc thì vẫn phải làm, hơn nữa, trong mấy lần nói chuyện riêng, sư tổ đã tỏ ý rất hy vọng vào sự thành công của dự án lần này. Điều đó khiến Chu Lạc không thể không bỏ tới mười hai phần công sức và tinh thần để ứng phó. Tám năm làm việc, một dự án với số vốn đầu tư lên tới mấy tỷ, dù sao cũng là lần đầu tiên được tiếp xúc với nó, do đó cần tiến hành điều tra nghiên cứu nhiều phương diện, có rất nhiều tài liệu cần đọc, bắt buộc đến tháng sau, trước khi ra nước ngoài khảo sát, trong đầu phải có số liệu rồi.

Trong hoàn cảnh hai tay đều phải nắm lại để ứng đối, hai bên đều phải làm cho tốt, còn phải ứng phó với mấy dự án trong tay cùng những cuộc hội nghị vẫn dày đặc như lông bò, Chu Lạc ngay cả đến cơm cũng không được ăn một cách yên ổn, giờ tan sở càng ngày càng muộn, khi về được đến nhà thì đã mệt mỏi rã rời, tính ra mấy ngày rồi không nói được với dì Mai câu nào.

Ngày hôm đó, công việc tương đối nhàn rỗi, Chu Lạc cố ý gọi một cú điện thoại về nhà, qua người giúp việc, cô biết được tối hôm nay dì Mai không có buổi tiệc xã giao nào, vội vội vàng vàng hoàn thành nốt công việc còn đang dang dở, trở về nhà trước khi dì Mai đi ngủ - dì Mai có thói quen đi ngủ sớm, nói rằng phụ nữ khi đã có tuổi rồi, nếu không chú ý nghỉ ngơi sẽ rất nhanh già.

Chu Lạc lại nghĩ tới bản thân mình, là gái muộn chồng, nếu chưa già yếu, liệu có phải xem ra rất đáng thương không? Nhưng mà người trên giang hồ, thân bất do kỷ[1], cô không thể từ chối việc thăng chức, cũng không thể làm trái ý tốt của sư tổ. Vẫn chỉ có dì Mai may mắn, sự nghiệp thành công mà thời gian vẫn thoải mái. Sau khi Chu Lạc dọn về sống chung mới biết rằng, dì ấy không thuê người làm vườn, toàn bộ hoa lá cây cỏ trong sân đều do một tay dì Mai chăm sóc, thật có thú thanh nhàn biết bao!

[1] Thân bất do kỷ: Cùng với sự thay đổi của môi trường, hoàn cảnh, con người bắt buộc phải thích ứng, không thể tự thay đổi bản thân mình theo ý thích.

Nhìn thấy dì Mai ung dung tự tại ngồi uống trà sâm, từng ngón tay thon dài trắng ngần như ngọc, càng làm tôn lên chiếc cốc uống trà bằng sứ xương của nước Anh, Chu Lạc lại một lần nữa phải trầm trồ ngưỡng mộ.

“Lạc Lạc, sắc mặt của cháu không được tốt lắm, dạo này cũng hay về muộn, là do công việc bận rộn, hay... đã yêu rồi?” Dì Mai mỉm cười trêu chọc, rót trà sâm vào chiếc cốc trước mặt cô, “Chống oxy hóa đấy, đặc biệt là đối với những phụ nữ thường xuyên tiếp xúc với máy tính như chúng ta, uống nhiều một chút cũng có tác dụng tốt”.

Chu Lạc lắc đầu thở dài một tiếng, cô làm gì còn thời gian mà nói chuyện yêu đương, xe sửa xong rồi còn chưa có thời gian đi lấy. Đại Đồng nói sẽ đưa xe tới tận nhà cho cô, Chu Lạc từ chối nói rằng không tiện cho việc thanh toán, cô không muốn trong thời điểm bận rộn đến không thể phân thân này lại bỏ lỡ cơ hội gặp mặt đó.

“Dì Mai, cháu đâu có yêu đương gì, là do công việc bận rộn đấy thôi, hơn nữa cháu e rằng mình không tiện sống ở nhà của dì nữa.” Thực ra, Chu Lạc thực sự không muốn rời xa nơi này, ở đây mặc dù giao thông không tiện nhưng môi trường thì quả thật có đột được vào ban ngày cũng khó tìm thấy nơi nào được như vậy. Mà hơn nữa, cô cũng đã bỏ cả số tiền tiết kiệm bằng mồ hôi và xương máu của mình để mua xe vì chuyện giao thông không thuận tiện ở nơi đây.

“Tại sao? Dì cứ nghĩ rằng chúng ta sống chung rất vui vẻ.” Dì Mai không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, buông cốc trà trên tay xuống.

“Ban đầu, dì cho thuê phòng với giá thấp là vì muốn tìm một người làm bạn. Dì xem, bây giờ cháu bận rộn thế này, tháng sau còn phải ra nước ngoài khảo sát, nếu trúng thầu, cháu có khả năng còn bị phân công trực tại hiện trường một thời gian, e rằng nơi ở đối với cháu chỉ có thể là một chỗ để về ngủ mà thôi.” Chu Lạc không có thói quen lợi dụng người khác, cô dự định sẽ thuê một căn phòng cạnh nơi làm việc, như vậy vẫn có thể tiết kiệm được chút thời gian đi đường dùng để nghỉ ngơi.

“Hóa ra là vậy. Cháu đi nước nào, nếu trực ở hiện trường sẽ đi bao lâu?” Dì Mai hỏi một cách quan tâm.

“Kenya ở châu Phi. Đây là dự án lớn, nếu thành công cháu có khả năng trong một năm thì đến nửa năm phải sống tại đó.” Chu Lạc nghi ngờ rằng bản thân cô sẽ dĩ được lựa chọn, độc thân cũng là một trong những nguyên nhân, những người có gia đình, ai lại muốn vợ chồng xa cách như thế.

“Châu Phi?” Dì Mai kinh ngạc kêu lên, “Ồ đó thường xuyên có bạo động, lại còn có những dịch bệnh đáng sợ đại loại như bệnh sốt rét nữa. Một cô gái đang yên đang lành như cháu, đi tới đó làm gì?”

Chu Lạc cảm thấy ấm lòng vì sự quan tâm của dì, kiên nhẫn giải thích: “Thực ra cũng không nghiêm trọng đến mức như vậy đâu ạ, trong hệ thống của bọn cháu có rất nhiều người từng đến đó, trước khi đi tiêm vắc xin phòng bệnh, đến đó có đặc phái viên tiếp đón, sẽ không nguy hiểm gì đâu”.

Sau đó, dì Mai lại liên tiếp hỏi cô rất nhiều vấn đề, đồng thời lập trường rất rõ ràng – không tán thành việc cô đi, còn nói con gái không nhất thiết phải vất vả như vậy.

Ban đầu, trong mắt của Chu Lạc, dì Mai là người phụ nữ nhả nhặn và là một doanh nhân thành đạt, lúc này dì lại càng giống với một người thuộc thế hệ trước rất đáng tin cậy. Do đó, dưới sự góp ý mạnh mẽ của dì, Chu Lạc vẫn nhận lời tạm thời sống ở đây, cho tới khi tìm được người cùng thuê nhà phù hợp thì thôi.

Đến cuối tuần, Chu Lạc mới bớt ra được nửa ngày để tới chỗ Đại Đồng lấy xe. Khi cô đến nơi, xe của Đại Đồng cũng vừa hay dừng lại tại khoảng đất trống trước cửa, bởi vì đã hẹn từ trước nên Chu Lạc tự lý giải rằng đó là do Đại Đồng cố ý vội quay về xưởng vì cô.

Vẫn bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh lam, nhưng khi khoác lên người cậu ta, trông lại đẹp hơn những người khác rất nhiều, sạch sẽ mà phẳng phiu, màu sắc giống như mặt biển xanh mát trong ngày nắng đẹp.

Tuổi trẻ đẹp biết bao, cuộc sống đẹp biết bao, còn một người phạm tục như cô suốt ngày bận rộn làm những công việc ruồi bâu nặng bảm. Khốn kiếp, đợi đến khi cô kiếm đủ tiền rồi, nhất định sẽ bao một đám mỹ nam ngày đêm vây xung quanh cô, ai cũng phải đẹp trai khôi ngô tuấn tú. Nếu Diệp Minh Lỗi sa sút rồi, nể tình anh ta đã từng giải vây giúp cô, sẽ cho phép anh ta đặc cách tham gia vào đội quân đó, Đại Đồng có thể làm thủ lĩnh của bọn họ, thông thường được gọi bằng cái tên chính cung gì gì đó...

“Đi thôi.” Nhìn bộ dạng lơ đãng của cô trông thật thú vị, Đại Đồng vốn không định mở miệng làm phiền, nhưng hai người cứ đứng như thế dưới ánh mặt trời gay gắt cũng chẳng ra thể thống gì.

“Á, đi đâu?” Mặc dù ý đồ phóng túng trong đầu rất bạo gan, nhưng khi thấy đôi mắt sâu thẳm như nước của Đại Đồng nhìn mình, khuôn mặt Chu Lạc vẫn không kiềm chế nổi, bất giác đỏ lên.

Đại Đồng khẽ cười thành tiếng, “Đi lấy xe của cô mà, xem xem có hài lòng với việc sửa chữa không?”. Cô gái này quả thực rất đáng yêu, lần nào cũng quên nắm bắt vấn đề mấu chốt nhất. Giống như lần trước, cô đã sáng suốt không muốn báo cảnh sát, nhưng lại dễ dàng nhận lời tới địa bàn của cậu. Cô nhìn như muốn ăn sống nuốt tươi chỗ đồ ăn vặt và Coca, nhưng lại không hỏi giá sửa xe là bao nhiêu. Cô nói không có thời gian đến lấy xe, nhưng lại không để cậu đưa xe tới tận nhà, cứ nhất định cuối tuần đích thân đi lấy – Đại Đồng không hề nghĩ rằng cô kiên quyết tới đây lấy xe là vì muốn kiểm tra xe ngay tại xưởng.

Tuy nhiên, lần này thì Đại Đồng đã dự liệu sai rồi, Chu Lạc xem xét một chút chiếc xe mới vừa được sửa chữa hoàn thiện, không hề do dự bước tới quây thanh toán, nhưng khi Đại Đồng quay người định bước đi, liền bị cô ngăn lại, “Cậu không đi cùng với tôi để kiểm tra một chút xem xe đã được sửa hoàn thiện chưa hay sao?”.

Đại Đồng lại một lần nữa cảm thấy vô cùng kinh ngạc, xe của cô không hề bị hỏng hóc bên trong, phần sửa chữa của cửa hàng chỉ là lớp vỏ bị đâm móp bên ngoài. Đã sửa hoàn thiện hay chưa, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái là biết ngay. Nhưng cậu lại nghe thấy tiếng nhận lời của mình.

Chu Lạc thầm cảm thấy mừng vui trong lòng, cơ hội thứ hai để cô và Đại Đồng được gần nhau trong gang tấc đến rồi. Lần trước, cậu lái xe, cô ngồi bên ghế phụ, lần này lại đổi ngược lại.

“Đúng rồi, lần trước nhận lời tìm thầy bổ túc tay lái cho cô, thầy giáo dạy lái xe mà tôi biết tuần sau có thời gian rảnh, cô xem nếu vẫn cần, tôi có thể giúp cô liên hệ.” Sau khi thắt dây an toàn xong, Đại Đồng nói trước khi Chu Lạc khởi động xe.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Lạc trong chốc lát đã sụp hẳn xuống, “Ồi, thầy ấy có thời gian tôi lại không có thời gian rồi, làm phiền cậu quá, xin lỗi, giúp tôi nói với anh ấy rằng tôi không cần nữa nhé.”

Đại Đồng gật đầu, “Vây bình thường, khi lái xe, cô nên chú ý một chút, nhớ lái chậm là được rồi”. Nguyên nhân chính của vụ va quệt lần trước, một là do cô vi phạm nguyên tắc giao thông, hai là do tốc độ lái xe quá nhanh, hai điều cấm kỵ đối với những người mới lái xe, cô đều mắc phải.

Chu Lạc lập tức khiêm tốn tiếp nhận, nhân cơ hội đó cô liền đề nghị luôn: “Thực ra tôi cũng chỉ lái xe đi làm, nếu bây giờ cậu có thời gian, đi cùng tôi một chuyến, đi thử quãng đường đó một chút được không?”.

Kỳ thực Đại Đồng vốn còn có việc cần làm, nhưng không hiểu vì sao, nhìn đôi mắt hấp háy mở to đầy vẻ chờ đợi của cô, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại nhận lời, còn gọi điện thoại nhờ người khác làm giúp công việc tiếp sau đó.

Tâm trạng của Chu Lạc trong lúc này có thể dùng từ hân hoan nhảy nhót để hình dung, khi lái xe như có thần thánh trợ giúp, hại tới nỗi một người vốn không hay nói nhiều như Đại Đồng cũng phải liên tục nhắc nhở cô – “Chậm một chút, chỗ này có biển báo hạn chế tốc độ”, “Trước khi rẽ cần phải giảm tốc độ, nếu không sẽ bị lật xe”, “Chú ý tận dụng gương chiếu hậu”, “Cô mới lái xe, tốt nhất là đặt cả hai tay lên vô lăng”...

Do đó, Chu Lạc cuối cùng cũng hiểu rằng không phải cậu sư đệ Mao Đông của cô ảm ỉ, mà là kỹ thuật lái xe của cô thật sự có vấn đề. Nhưng, tại sao ngữ khí của Đại Đồng người ta lại dễ khiến người khác tiếp nhận, mà không khiến cô thấp thỏm cau gợn như vậy?

Bởi vì không đúng giờ tan tầm, từ ngôi biệt thự của dì Mai tới chỗ làm rồi vòng ngược lại, cũng không tiêu tốn quá nhiều thời gian, kỹ thuật lái xe của Chu Lạc lại có được sự tiến bộ mang tính giai đoạn, tự lái xe đi làm và về nhà chắc không thành vấn đề gì.

“Tốt rồi, cô sắp về tới nhà, tôi xuống xe ở đây cũng được.” Nhìn thấy cổng của khu biệt thự, Đại Đồng định nói tạm biệt.

Chu Lạc cảm thấy không nỡ rời xa, lại đề nghị thêm một lần nữa: “Sắp tới giờ ăn tối rồi, tôi mời cậu ăn cơm nhé, coi như cảm ơn cậu”. Tìm người bỏ túi tay lái cũng cần phải trả phí huấn luyện mà, nhưng cô không muốn thiết lập mối quan hệ tiền bạc giữa cô với Đại Đồng - Chu Lạc của lúc bấy giờ đã hoàn toàn quên mất giấc mơ hoang tưởng về việc bao nuôi mỹ nam của mình.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần phải khách sáo.” Chưa tới bốn giờ chiều mà, còn sớm mới tới bữa tối chứ nhỉ? Đại Đồng lại thể hiện rõ vẻ tự nhiên và nụ cười mê hoặc đến chết người khiến Chu Lạc vận vẹo cổ tay thờ dài: Sao cậu không thể mặt dày giống như Diệp Minh Lỗi được nhỉ?

“Vậy thì tôi phải đưa cậu về rồi.” Chu Lạc không đợi Đại Đồng từ chối đã đạp mạnh chân ga cho xe lao vút đi, đồng thời nhấn tâm không quay đầu sang nhìn cậu.

Suốt chặng đường đi trong yên lặng, mãi cho tới khi đến xưởng sửa xe, Chu Lạc mới quay đầu sang, nhìn Đại Đồng mở cửa xe bước xuống, quay đầu chào từ biệt cô, tư thế nho nhã tới nỗi giống như một quý tộc của gia đình dòng dõi. Chu Lạc không thể hiểu nổi những từ vựng như vậy sao lại có thể dùng trên người của một anh thợ sửa xe được. Lại nghĩ tới chuyện sau này không còn lý do để tiếp xúc với cậu nữa, cho dù là có, thì với hiện trạng bận tới mắt tới mũi của cô hiện nay, cũng không biết đến tháng nào năm nào mới có thể gặp lại, cô không nén được một cảm giác buồn rầu đang trào dâng trong lòng.

Đại Đồng vốn dĩ định đóng cửa xe cho Chu Lạc, nhưng nhìn điệu bộ thất thần của cô, lại có chút do dự. Mới chưa đến một tuần, cô gây hơn lần gặp trước nhiều, trên gương mặt chẳng chút phấn son kia không che giấu nổi vẻ tiêu tụy. Nghĩ tới việc cô nói không có thời gian luyện lái xe, trong lòng biết rõ chắc cô gặp phải vấn đề khó khăn gì đó, trong công việc hoặc trong cuộc sống.

“Bây giờ vẫn chưa tới giờ ăn tối, tôi biết một quán cà phê rất được, cô có muốn cùng tới đó thưởng thức một chút không?”

Chu Lạc suýt nữa nghi ngờ rằng tai mình có vấn đề, cô ngồi trong xe, vươn cổ ra muốn nhìn cho kỹ nét biểu cảm trên khuôn mặt của Đại Đồng. Nhưng dù có cố gắng thế nào cũng chỉ có thể nhìn thấy chiếc cổ áo sơ mi trắng trong lớp áo bảo hộ lao động màu xanh của cậu, đồng thời hình ảnh đó còn nhanh chóng dịch chuyển. Chu Lạc có phần lo lắng, lẽ nào cậu đổi ý rồi sao? Vừa định quay người mở cửa xe để bước xuống, lại phát hiện chiếc áo đồng phục màu xanh đó đã đứng ngay bên cạnh cửa xe bên này rồi.

“Đường tới đó hơi khó đi, để tôi lái xe cho.” Đại Đồng đưa tay mở cửa xe giúp cô.

Chu Lạc đương nhiên chẳng mong gì hơn thế, cô lại không phải là người thích lái xe, hơn nữa, nếu Đại Đồng lái xe, nếu bản thân mình phân tâm liếc trộm cậu, cũng không lo xảy ra tai nạn gì...

Mãi cho tới khi đổi xong vị trí ngồi, Chu Lạc vẫn chưa thể thu được vẻ vui sướng đang hiện có trên khuôn mặt mình lại được. Ồ, Đại Đồng mời mình đây ư, chứ không phải là do mình dày mặt lôi kéo đâu, có chút gì đó giống như đang hẹn hò. Lần trước cũng mang tâm trạng như vậy là khi nào nhỉ? Hình như đó là năm thứ tư đại học, cuối cùng cũng có một nam sinh đưa cho cô một bức thư tình, vừa hay đó cũng chính là chàng trai mà cô thầm cảm thấy ưng ý. Cảm giác trái tim đập thành thịch như có con hươu nhỏ đang chạy nhảy bên trong, dư vị ngọt ngào hơi chua đó, giống như việc ăn vụng một trái dâu tây tươi mát lạnh vào giữa ngày hè oi ả vậy.

Hai tay siết chặt vào nhau hồi lâu, đôi mắt mở to lấp lánh như sao nhìn người ta, trong lúc còn đang suy nghĩ xem nên nhận luôn hay cúi đầu tỏ vẻ nũng nịu xấu hổ, đối phương lại nói một câu: “Chu tiểu muội, phiền em đưa cái này cho XXX trong ký túc xá của bọn em nhé”.

“Tiểu muội” là cách gọi thân mật mà các bạn gọi cô hồi đại học, nhưng anh chàng đó có thể đừng thêm vào chữ “Chu” ở phía trước được không? Không biết rằng những người béo nhay cảm hay sao! Điều đáng ghét

hơn, đó là anh còn nghi ngờ nhân cách của cô, chỉ nhờ đưa một lá thư mà còn phải dùng quà để hối lộ, cô là loại người háms lợi lắm hay sao?!

Được thôi, thực ra, điều khiến cô càng tức giận hơn, đó là món quà mà anh hối lộ cô, lại là một cây kẹo mút!

Chuyện này sau đó không hiểu sao lại được lan truyền rộng rãi, sau đó cô lại một lần nữa trở thành trò cười đầy bi thảm, khiến những ngày tháng trong hai năm học nghiên cứu sinh của cô sau đó cũng chẳng có hương vị gì. Tuổi mười tám, mười chín ư, nghe nói đó là thời kỳ đẹp nhất của một người con gái, vậy mà đã bị cô cúi đầu cảm phần cho qua sau những bản biểu đồ.

Ánh nắng buổi chiều tà của mùa thu rọi thẳng vào mũi xe, Đại Đồng đưa tay hạ tấm chắn nắng trước mặt xuống, vô tình liếc nhìn cô một cái, bắt gặp niềm vui sướng một cách đơn thuần trên khuôn mặt của cô gái ngồi bên cạnh. Đôi mắt cô không nhìn tập trung vào một điểm nào cả, rõ ràng lại đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình, không biết nghĩ tới chuyện gì, niềm vui sướng của cô nhanh chóng biến thành cơn phẫn nộ, tiếp sau đó lại là vẻ đau buồn. Đây là lần đầu tiên Đại Đồng nhìn thấy những nét biểu cảm được thay đổi một cách nhanh chóng như vậy trên khuôn mặt của một người trưởng thành, đồng thời mỗi tâm trạng lại thuần túy như của trẻ con, không có chút giả dối nào cả.

Quán cà phê sáng sủa ấm áp, hương cà phê xay nồng nàn tràn trề, thôi thúc khiến con tim của Chu Lạc rộn ràng như trăm hoa đua nở.

“Đại Đồng, có phải cậu họ Đồng không?” Chu Lạc hỏi một câu rất hạ thấp trí thông minh của mình.

Quả nhiên, Đại Đồng gật đầu.

“Tôi là Chu Lạc, từ Chu trong từ màu đỏ son, từ Lạc trong từ vui vẻ.” Điều này cần phải giải thích thật rõ ràng.

“Tôi biết.” Đại Đồng lại gật đầu, khi liên hệ sửa xe, cô khai rõ tên tuổi rồi, hai chữ này cũng không phải là những chữ khó đoán lắm.

Sau đó thì sao, sau đó nên nói gì nhỉ? Bình thường Chu Lạc không phải là người ít nói, nhưng hôm nay, mấy chủ đề vừa ngoi lên trong đầu đều bị bắn chết hết, được rồi, cô thừa nhận, cô đang căng thẳng.

Đại Đồng lại hiểu lầm sự yên lặng của cô, mở miệng nói có chút không tự nhiên: “Tên gọi đầy đủ của tôi tương đối ít dùng, tuy nhiên, nói cho cô biết cũng không vấn đề gì, tên tôi là Đồng Nhị Bảo”. Ngay sau đó lại nói, “Đương nhiên, cô cứ gọi tôi là Đại Đồng vẫn tốt hơn”.

Chu Lạc tự nhắc nhở bản thân mình, cô là một cô gái có giáo dục, đặc biệt phải thể hiện ưu điểm đó trước mặt Đại Đồng, nhưng vẫn không thể kiềm chế được, bật cười thành tiếng. Sau khi cười xong, cô bỗng nhiên ý thức được một điều, trước mặt Đại Đồng, mặc dù có thể cô căng thẳng, nhưng thường để lộ tâm tư tình cảm thật nhất của mình một cách không tự chủ được.

May mà Đại Đồng mặc dù trước đó còn ngại ngùng không muốn nói, nhưng khi đã nói rồi lại không để ý tới nụ cười của cô, dường như đã sớm định liệu được tình cảnh đó rồi, chắc là số lần bị cười nhạo cũng đã không ít.

Chu Lạc thăm dò một cách đầy hứng thú, “Cậu là con thứ hai? Có mấy anh chị em?”.

Đại Đồng thành thật trả lời: “Đúng, ba anh em trai, không có chị em gái”.

Chu Lạc lú cả lưỡi, bố mẹ cô chỉ nuôi dưỡng một mình cô, hơn nữa sau khi cai sữa liền phó mặc cho bà nội, vậy mà tới tận bây giờ mẹ cô vẫn không nguôi nhớ lại quãng thời gian cô còn nhỏ, nói nhiều tới mức cô hận một nỗi không thể róc thịt ra trả ơn ẹ, lọc xương ra đáp hiếu cho bố. Bố mẹ cậu còn nuôi dưỡng được ba đứa trẻ, vậy thì phải có không biết bao nhiêu dưng khí đây!

“Mẹ cậu nhất định phải là người tài giỏi.” Chu Lạc thán phục từ tận đáy lòng.

“Đúng vậy, tính tình nóng nảy nhưng bản chất rất lương thiện.” Nhắc tới người nhà, khuôn mặt Đại Đồng hiện lên nụ cười ấm áp, theo lời kể của các bậc trưởng bối, mẹ thực ra vốn rất dịu dàng, nhưng nhìn thấy phản ứng của Chu Lạc, cậu đã tìm thấy nguyên nhân khiến mẹ mình trở nên nóng nảy như vậy.

“Người nhà cậu đặt tên thật thú vị, anh trai của cậu thì sao, tên là Đại Bảo? Em trai tên Tam Bảo hay là Tiểu Bảo?” Chu Lạc cũng giống như rất nhiều đứa con một khác, luôn ngưỡng mộ sự náo nhiệt của những gia đình có đông anh chị em.

“Không sai. Anh trai tôi tên là Đại Bảo, em trai tên là Được Rồi.”

Chu Lạc tròn xoe hai mắt, “Tại sao?”. Cái tên này lại càng kỳ lạ.

“Bởi vì bắt đầu từ tôi, mẹ liền mong ước có một cô con gái, đợi đến khi sinh em tôi ra, mẹ vừa nghe nói đó là một bé trai, lập tức nằm vật xuống, luôn miệng lẩm bẩm ‘Được rồi, được rồi, cả đời này không còn hy vọng nữa rồi’. Hồi đó, ở thôn của chúng tôi, nhà tôi đã bị tính là hộ sinh con vượt tiêu chuẩn rồi, nếu còn tiếp tục sinh thêm nữa, sẽ bị người ta tới dỡ nhà mất.”

Chu Lạc lại bật cười ha hả, nhìn Đại Đồng đang ngồi trước mặt, trong lòng thầm nghĩ ba anh em nhà cậu đều có ngoại hình như vậy, việc sinh con vượt tiêu chuẩn đâu có gì đáng ngại? Đây là một hành động vĩ đại tạo phúc cho nhân loại biết bao, đặc biệt là tạo phúc cho số đông các cô gái muộn chồng.

“Thế còn cô, tên cô có lai lịch gì không?” Đại Đồng không bằng lòng với việc một mình cậu trở thành đề tài mua vui, yêu cầu phải có đi có lại mới thỏa đáng.

Nụ cười của Chu Lạc nhạt dần đi, cô nói có phần rầu rĩ: “Bố mẹ tôi kết hôn được hai năm thì sinh tôi, nói hy vọng rằng tôi sẽ vui vẻ, nhưng từ đó về sau, bản thân họ đều không vui vẻ. Thôi, chuyện nhà tôi chẳng hay ho chút nào cả, cứ nói về chuyện nhà cậu đi, mấy anh em nhà cậu lúc nhỏ chắc bướng bỉnh phá quấy lắm nhỉ?”

Đại Đồng nhảy bèn cũng không hỏi thêm nhiều nữa, trả lời theo câu nói của cô: “Điều đó là chắc chắn rồi, bọn tôi toàn chơi những trò rất nguy hiểm, nếu không phải là vận may phúc lớn thì bây giờ chắc cô cũng chẳng gặp được tôi đâu”.

Những đứa trẻ tinh nghịch lớn lên ở nông thôn, mấy anh em trai cùng lớn lên bên nhau, lại có vô số các bạn cùng lứa tuổi, lên núi bắt chim xuống sông bắt cá, trêu mèo nhà này chọc chó nhà kia, phàm là những động vật biết cử động, đều khó thoát khỏi bàn tay của họ. Những chuyện mà Đại Đồng kể, Chu Lạc chưa từng được nghe, đến khi cô nghe tới chuyện lúc còn nhỏ, cậu dám hai tay nắm lấy sừng con sơn dương, cười lên lưng nó, nhưng ngược lại, lại bị nó húc vào trong khe suối, suýt nữa thì ngã gãy cổ, cô lại càng há hốc miệng, vô cùng kinh ngạc.

8. Chương 03 Phần 2

Đại Đồng còn chỉ cho cô xem một vết sẹo giờ đã mờ ở khóe mắt của cậu, đó là do hồi nhỏ trèo lên hàng rào lưới sắt bị trượt xuống, phải khâu bảy mũi, mà không tiêm thuốc tê, kể rằng suýt nữa thì bị rách cả con ngươi, lúc đó, máu chảy khắp mặt. Khi anh trai cậu dẫn em tới trạm y tế để băng bó, đã nói với bác sĩ một câu rằng: “Bác sĩ ơi, mau khám cho em cháu đi, nó sắp chết rồi”.

Chu Lạc nhìn chàng trai trẻ với những cử chỉ chín chắn trước mặt, không thể nào liên hệ được hình ảnh của Đại Đồng bây giờ với hình ảnh một cậu bé phá bình hồi nhỏ theo lời kể của cậu. Chuyện nghịch ngợm nhất mà cô từng làm cũng chỉ là cắt bộ quần áo ngủ bằng lụa của bố mẹ ra thành những chiếc khăn tay nhỏ, hoặc là lấy son của mẹ tô màu cho con dấu được khắc từ củ cải, rồi sau đó đóng dấu lên những bức tranh chữ mà nhà cô sưu tầm được. Kết quả, hình phạt dành cho cô nếu không phải phạt quỳ thì cũng là bị nhốt trong phòng tối, hơn nữa, hình phạt được thực hiện nhưng lại quên xóa bỏ. Chỉ có bà nội, người bà hiền hậu của cô, thường thả cô ra ngay sau khi bố mẹ cô ra khỏi nhà.

Chu Lạc thà rằng được giống như Đại Đồng, bị mẹ cầm chổi đuổi đánh khắp sân, mỗi lần chạy trốn liền chạy đi chơi suốt cả một ngày, buổi tối, đến giờ ăn cơm mới về nhà, nở một nụ cười nịnh bợ, mà cơn giận của mẹ cậu cũng nguôi ngoai từ lâu rồi, sự việc liền được bỏ qua như vậy.

Thời khắc vui vẻ thường rất ngắn ngủi, chớp mắt một cái, ngoài trời đã sáng đèn, hai người liền gọi chút đồ ăn nhanh trong tiệm cà phê, coi như giải quyết xong bữa tối. Chu Lạc không thể ngờ rằng, những món đồ ăn nhanh nhìn có vẻ đơn giản ở đây, mùi vị lại ngon như vậy, gia vị cũng rất cầu kỳ, thêm vào đó, gần đây, cường độ công việc của cô lại lớn, sức ăn cũng nhiều hơn, chỉ loáng một cái đã ăn sạch cả đĩa. Nhìn thấy Đại Đồng cũng không bỏ thừa thức ăn, thậm chí, đúng là đứa trẻ ngoan, biết tiết kiệm lương thực.

Đại Đồng để ý thấy ly cà phê của cô đã nguội lạnh nhưng cô dường như không hề động tới nó, chỉ uống cạn chỗ canh được đưa lên cùng với phần ăn nhanh, liền nói: “Xin lỗi, tôi không biết cô không uống cà phê, thực ra, các đồ uống khác ở đây cũng rất được”.

Chu Lạc lắc đầu. “Tôi không uống cà phê vì bây giờ đã quá muộn rồi, tôi chỉ có thể uống đồ uống có chứa cafein vào buổi sáng thôi, nếu không sẽ bị mất ngủ cả đêm. Tuy nhiên, tôi lại thích nhất là được ngửi mùi hương của cà phê, bình thường cũng hay gọi một cốc”. Tiếp đó, cô thề thề lưỡi, “Liệu cậu có cảm thấy tôi rất lãng phí không?”.

Đại Đồng lắc đầu than thở. “Quả thật là rất lãng phí, may mà chủ quán này hôm nay có việc bận phải ra ngoài, nếu không nhìn thấy cô lãng phí thứ cà phê mà chủ quán phải tốn công tìm về từ khắp nơi trên thế giới, thế nào cô cũng sẽ bị từ chối mỗi khi tới quán mất. Tuy nhiên, cô yên tâm đi, lần này tôi sẽ không nói với chủ quán đâu”.

Trong lòng Chu Lạc lại dấy lên một cảm giác vui mừng, vậy ý của cậu là vẫn còn lần sau ư? Tuy nhiên, cô cũng rất nhạy cảm nắm bắt được vẻ rất am hiểu về chủ quán của cậu qua ngữ khí lời nói.

“Cách trang trí của quán cà phê này rất mới lạ, chủ quán chắc là một cô gái phải không?” Chu Lạc làm ra vẻ không để tâm, hỏi.

“Đúng vậy, một người nhà quê như tôi vốn không biết cà phê là gì, lần đầu tiên uống còn nghĩ thứ gì đó bị rang cháy, bị cô ấy ép uống không biết bao nhiêu sản phẩm thử nghiệm, mới dần dần thích ứng được. Bây giờ thường xuyên dùng nó cho tỉnh táo, lại bị cô ấy nói là phí phạm của trời.” Đại Đồng tự cười nhạo bản thân, đồng thời giải thích, “Tôi vốn cứ nghĩ rằng các cô gái đều thích uống cà phê, nên mới đưa cô tới đây”.

Chu Lạc không thể cười nổi nữa rồi. Cô gái đó là ai, có thể ép Đại Đồng uống thứ cà phê mà cậu không thích, lại còn khiến Đại Đồng suy ra sở thích của các cô gái từ chính con người cô ấy nữa.

Hơn nữa dù sao thì đây mới chỉ là lần thứ hai họ gặp nhau, nếu truy hỏi sâu hơn thì hơi quá, Chu Lạc tự nhủ rằng phép lịch sự này vẫn nên có.

“Hôm nay cảm ơn cậu đã giúp tôi luyện lái xe, còn cảm ơn vì cậu đã trò chuyện cùng tôi, vốn dĩ dạo này áp lực lớn quá, sau khi nói chuyện với cậu, tôi cảm thấy vui hơn nhiều rồi.” Chu Lạc thật lòng cảm ơn, cô không phải là không nhận ra, cuối cùng sở dĩ Đại Đồng thay đổi ý định ban đầu, đi uống cà phê với mình, nguyên nhân chính là vì vẻ đáng thương của cô.

“Ai cũng phải có những lúc buồn phiền mà, áp lực lớn thì phải biết cách giải tỏa, bên cạnh bên chùng thì mới là đạo lý xử thế. Kéo căng bản thân mình quá, đôi khi thường làm một đằng ra một nẻo.” Đại Đồng không hỏi cụ thể vấn đề của cô, nhưng đoán rằng đó chắc là do áp lực từ công việc. Khác nghề như cách núi, hỏi rồi cũng chẳng có cách gì giải quyết giúp, cậu tin rằng chỉ cần cân đối lại tâm lý, cô gái trước mặt này hoàn toàn có thể tự vượt qua được khó khăn.

Chu Lạc lúc này bỗng nhiên lại có chút nghi ngờ, cậu có thật sự chỉ là một thợ sửa xe không? Tuy nhiên, nếu thăm dò học lực, vị trí nghề nghiệp của người ta, lại chẳng khác gì tâm sự với một người lạ, đặc biệt là trong trường hợp bản thân mình rõ ràng chiếm ưu thế hơn.

Còn có muôn vàn công việc đáng ghét cần phải làm thêm giờ để xử lý, mặc dù không nữ, Chu Lạc đành phải chào tạm biệt. Khi thanh toán, cô cương quyết đề nghị để mình trả tiền, Chu Lạc nhìn giá trên thực đơn, đồ ăn thức uống ở đây không hề rẻ. Cho dù chân tướng rốt cuộc như thế nào, Đại Đồng trong mắt cô giờ đây vẫn là một thợ sửa xe, dù cô chưa được thăng chức nhưng thu nhập của cô nhất định cũng không thể thấp hơn cậu được.

Đại Đồng nhìn thì hiền hậu, đến lúc cần kiên quyết lại rất kiên quyết, cũng giống như ban nãy cậu kiên quyết giành lấy việc lái xe, sau đó cũng cương quyết đưa cô về, bây giờ lại cương quyết giành phần trả tiền.

“Ăn cơm với con gái, đàn ông phải trả tiền mới đúng phép lịch sự.”

Chính vì câu nói đó khiến trái tim của Chu Lạc lại một lần nữa xốn xang hưng phấn đồng thời quyết định nhường bộ. Cậu coi cô là con gái, không phải là khách hàng, cũng không phải là bà chị gái già lớn tuổi hơn cậu.

Hơn nữa, còn một nguyên nhân khiến Chu Lạc vui mừng, mối quan hệ giữa Đại Đồng và nữ chủ quán không thân thiết đến nỗi không phân rõ của anh của tôi, cô nhìn thấy cậu thanh toán tiền cho nhân viên thu ngân.

Chu Lạc quả quyết, bản thân cô dù hôm nay dù đã ngấm đấm hương thơm của cà phê, vẫn có thể ngủ một cách rất say sưa.

Phòng tư liệu chung của các chuyên viên trong viện, vì có yêu cầu bảo mật, cần phải qua nhiều tầng xét duyệt mới được vào, đồng thời, tất cả tư liệu trong đó đều không được mang ra ngoài, không được phô tô, chỉ được phép đọc ngay tại đó. Bản thân cô chưa có kinh nghiệm làm dự án đầu tư ra nước ngoài, đành chỉ có thể rút kinh nghiệm từ những kinh nghiệm của người khác để lại.

Nhưng mà, thành La Mã không phải chỉ xây trong một ngày, đóng tài liệu chất cao như núi kia cũng không thể nào chỉ trong chốc lát có thể ghi nhớ hết. Chu Lạc tiêu tốn hết cả một ngày trời ở trong đó, rồi cô quyết định vác cái bụng rỗng ra ngoài tìm đồ ăn.

Vừa bước ra khỏi phòng tư liệu bị ngắt hết các tín hiệu đó, chuông điện thoại di động của Chu Lạc liền rộn ràng vang lên. Cô kiểm tra phần tin nhắn, lựa chọn những tin nhắn của người quen rồi trả lời trước, cuối cùng mới mở tin nhắn đến từ một số điện thoại lạ, tin nhắn đó chỉ vắn vắn có vài chữ ngắn ngủi: “Tôi là Diệp Minh Lỗi, mau gọi lại cho tôi”.

Đại thiếu gia như anh thì có thể có chuyện gì gấp cơ chứ, chắc không phải là đòi tiền phòng nghỉ đấy chứ? Chu Lạc quyết định không thêm để ý tới nó, sau này giả bộ như không nhận được tin nhắn là được rồi, dù sao thì mạng di động bị mất tín hiệu, bị lạc mất tin nhắn cũng không phải là lần đầu tiên mới thấy.

Ăn một mình thường dễ qua quýt cho xong, bình thường chỉ cần một suất cơm hoặc một bát mì là được. Nhưng hôm nay quá mệt rồi, đọc tài liệu nhiều đến nỗi nhức hết cả mắt, Chu Lạc quyết định tự khao bản thân mình một chút, ra ngoài ăn một bữa thật ngon.

Phía tây của thành phố có một quán ăn rất được, lần trước khi đưa mấy người ở xưởng sản xuất tới ăn cơm, Chu Lạc vẫn không quên được mấy món đặc biệt ở đó, về phòng làm việc thu dọn túi xách, lại ra bãi đậu lấy xe, chuẩn bị đến nơi dành một bữa tiệc thịnh soạn cho bản thân.

Xe vừa chạy tới đường vòng liền có điện thoại gọi đến, Chu Lạc đeo tai nghe của điện thoại, ấn vào nút nghe, đồng thời tiện tay ấn nút hạ kính xe.

“A lô, xin chào!” Chu Lạc nói rất to.

“Chẳng phải đã bảo cô gọi lại cho tôi sao?”

Quả nhiên là Diệp Minh Lỗi, đứa trẻ này thật không có phép lịch sự chút nào, cô và anh lại chẳng thân quen gì, dù thế nào thì cũng phải hỏi thăm một chút trước đã chứ.

“Anh nói gì cơ? Tôi không nghe rõ, tôi sẽ gọi lại cho anh sau, thôi nhé, tạm biệt.” Chu Lạc vẫn cao giọng hét lên, hét xong liền cúp máy luôn. Mặc kệ anh ta là yêu ma quỷ quái ở phương nào, giờ đây việc ăn cơm mới là quan trọng nhất, ai cũng không thể ngăn cản được việc cô lấp đầy cái bụng rỗng này!

Gọi liền một lúc mấy món ngon, dưới cái nhìn của những người xung quanh, Chu Lạc ăn một cách gió cuốn mây tan, ôm lấy cái bụng căng tròn, ngã người ra thành ghế ngồi thở. Sau khi ăn uống no nê, đầu óc cô mới suy nghĩ tới những vấn đề khác, ví dụ như cử chỉ của cô chẳng hạn.

Mẹ và bà ngoại cô truyền đời này sang đời khác, cho rằng thành ghế của chiếc ghế tựa không phải là phần dành cho phụ nữ tựa lưng. Khi ngồi, hai chân phải khép lại, đồng thời nhiều nhất cũng chỉ được để chân ở khoảng một phần ba gấm bàn, nếu không sẽ là người thô lỗ, bất nhã, không có giáo dục. Nếu để bà và mẹ nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này, nhất định sẽ lại bị họ khinh bỉ buông một câu: “Đúng là người của nhà Chu”.

Nhà họ Chu thì đã sao nào, cô là do bà nội nuôi lớn, bà nội lại không mang họ Chu. Chu Lạc không phải không biết rằng là một thực nữ sẽ được yêu thích hơn. Cô cũng từng cố gắng, nhưng không đạt được hiệu quả như mong muốn, họ vẫn bận rộn với công việc của mình, coi cô như một thứ dùng để trưng bày trong nhà. Thà rằng ngược lại, cứ làm âm ỉ lên một trận, quát mắng vài câu hoặc trừng phạt, càng có thể chứng minh sự tồn tại của cô trong nhà.

Đối với cô, tuổi thơ quả thực là những hồi ức cực kỳ vô vị, tất cả mọi trò chơi đều là tự mình chơi với mình. Sau đó, khi đã lớn hơn một chút, cô lại càng thích học ở trường, như thế còn có người ở bên cạnh, vì vậy thành tích học tập của cô rất tốt, lại bởi vì bị ép học vượt cấp, nên ngày cả niềm vui hiếm có đó cũng trở nên ngán ngùi.

Tiếng chuông điện thoại di động lại vang lên, cái tên Diệp Minh Lỗi này, đúng thật là không chịu để người khác yên, Chu Lạc muốn xem xem, rốt cuộc đối phương có chuyện gì quan trọng đến vậy.

“Chu Lạc, cô là người đầu tiên dám ngắt điện thoại của tôi đấy.” Diệp Minh Lỗi dùng ngữ điệu trần thuật, đồng thời không để người ta cảm giác thấy sự phẫn nộ.

Chu Lạc làm ra vẻ run rẩy sợ hãi, “Ồi chào, thật ngại quá, ban nãy lúc đang lái xe, tôi nghe không rõ, hóa ra là anh à, nếu sớm biết đó là anh, cho dù có phải dừng xe tôi cũng đâu dám ngắt điện thoại”. A ơ ơ, trộm vía, sao cô lại nhắc tới chuyện dừng xe cơ chứ!

Không biết Diệp Minh Lỗi có tin lời cô thật hay không, nhưng vẫn tạm không so đo với cô nữa, lập tức tiếp lời: “Tốt, vậy cho cô một cơ hội để lấy công chuộc tội. Hãy tới đây ngay lập tức, lát nữa tôi sẽ nhắc địa chỉ cho cô”. Nói xong liền cúp máy luôn.

Nghe âm thanh báo tín hiệu đường dây bận trong máy, Chu Lạc thu lại lời bình phẩm về nhân cách của anh ban nãy. Người đàn ông nhỏ nhen này, lại báo thù ngay tại chỗ, hơn nữa anh còn xuống tay tuyệt tình hơn, không để người ta có chỗ mà từ chối, giống như thể đã dự đoán được rằng bản thân mình không dám đắc tội với anh.

Chu Lạc cam chịu số phận, đứng lên thanh toán rồi cho xe chạy chậm chậm theo hướng địa chỉ trong tin nhắn - mặc dù cô muốn về nhà ngâm nước nóng rồi lên giường đi ngủ hơn. Trong biệt thự của dì Mai có mạch nước nóng ngâm, thương thay cho cô, từ sau khi dọn đến ở thì lại bắt đầu bận rộn, còn chưa được ung dung hưởng thụ lấy vài lần. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, là một con người của xã hội, Chu Lạc tự nhận thấy mình không phải một thiếu nữ tinh nghịch luôn gây tai họa khắp nơi như trong tiểu thuyết, không có chàng kỵ sĩ vô địch nào sẵn sàng giúp cô thu dọn bãi chiến trường, vì vậy khó tránh khỏi việc phải làm những chuyện mà bản thân mình không mong muốn.

Nơi ở của Diệp Minh Lỗi là một tòa nhà nhỏ được xây hai tầng, tòa nhà nằm ở vị trí mà giá của nó chắc chắn không rẻ, nội thất bên trong cũng được trang hoàng một cách rất tinh tế. Tuy nhiên, đối với thương gia bất động sản nhà họ Diệp mà nói, những thứ này căn bản không đáng để nhắc tới. Chu Lạc và rất nhiều người trong thành phố này đều biết rằng, nhà anh còn có nhiều sản nghiệp quý hiếm và đáng giá hơn rất nhiều.

Khi Chu Lạc tới nơi, Diệp Minh Lỗi đang ăn cơm cùng với một ông già gầy nhỏ, trên bàn bày đầy những món sơn hào hải vị. Sau khi Diệp Minh Lỗi biết cô đã ăn tối rồi, cũng không khách sáo nữa, phẩy tay một cái sai người dọn bàn ăn rồi dẫn hai người đi lên lầu. Kể ăn không hết! Điều này lại càng tăng thêm sự bất mãn của Chu Lạc đối với anh, cô rất ghét những người hoang phí.

Tuy nhiên, Chu Lạc cũng chỉ thầm tự nhủ trong lòng như vậy, thoát đầu cô thấy ông già đó cười một cách nịnh nọt, liền đoán rằng ông ta không phải là trưởng bối của nhà họ Diệp. Lại thấy ông ta xách theo chiếc va li to đùng đi theo sau, liền càng khẳng định chắc chắn hơn.

Cái tên Diệp Minh Lỗi này, không chỉ nhân cách tồi, không lịch sự, lãng phí, mà còn không kính già yêu trẻ!

“Ông ơi, cái va li này của ông chắc rất nặng, để cháu xách giúp ông?” Giọng Chu Lạc rất to, hy vọng Diệp Minh Lỗi khi nghe được sẽ cảm thấy xấu hổ. Không ngờ, người ta không những xấu hổ, mà ngược lại còn quay đầu đứng từ trên bậc cao nhìn xuống, khuôn mặt đầy vẻ hứng khởi giống như đang xem một vở kịch hay vậy. Chao ôi, có kẻ da mặt đã dày tới nỗi không thể suy luận phán đoán theo lẽ thường tình nữa rồi.

Càng không ngờ tới nữa, đó là ông già xem ra đã qua ngưỡng cửa sáu mươi tuổi này lại cứ khư khư giữ chặt lấy chiếc va li, như thể sợ bị cô cướp mất vậy, còn nhìn cô với ánh mắt cảnh giác, miệng lại cười hà hà để lấp liếm: “Không sao, không sao, không nặng chút nào đâu!”.

Chu Lạc chỉ còn cách ngượng ngừng thu lại lòng tốt dư thừa của mình, tuy nhiên qua sự việc này, cô đã đoán được thân phận của người kia và ý đồ mà Diệp Minh Lỗi gọi cô tới.

Quả nhiên, lên đến thư phòng, nơi được trang hoàng đầy phong vị cổ kính, sau khi đợi hai người đều ngồi xuống, ông già đặt chiếc va li lên chiếc bàn dài được làm bằng gỗ lê màu vàng, mở nó ra.

“Tôi đang cần mua một vài món đồ để làm quà nhân dịp lễ. Nhân quang của cô tốt, giúp tôi tham khảo một chút, thế nào?” Diệp Minh Lỗi đã nói lời thỉnh cầu, mình cũng đến rồi, còn có thể ngồi không giúp hay sao? Tuy nhiên, những lời thô lỗ vẫn phải nói ra trước.

“Tôi không được học những khiến thức về chơi đồ cổ một cách có hệ thống, vốn hiểu biết rất hạn chế, nhân quang lại càng không dám tự cho là tốt, tổng giám đốc Diệp chắc là phải suy nghĩ cho thật kỹ đấy.” Nếu thẩm định sai rồi lại bị anh trách móc, đúng là chẳng có lợi lộc gì.

“Cứ xem đi, chẳng qua cũng chỉ là một món quà thôi.”

Diệp Minh Lỗi không tỏ rõ thái độ dứt khoát.

Vật đầu tiên mà ông già đó đem ra là một viên đá, được bọc trong một lớp giấy đầy dầu mỡ. Sau khi mở nó ra, ông ta do dự một chút rồi vẫn đưa cho Diệp Minh Lỗi. Chu Lạc chỉ liếc mắt một cái liền không nhìn thêm nữa, Diệp Minh Lỗi cầm viên đá đó lên, quan sát kỹ một hồi, hỏi: “Đá Thọ Sơn?”. Rồi lại đưa cho Chu Lạc, Chu Lạc đòi anh phải đưa cho cô một đôi găng tay màu trắng mới chịu cầm lấy viên đá, tắt hết đèn điện, dùng đèn pin chuyên dụng quan sát thật kỹ, gật đầu nói: “Nếu không nhầm, đây chắc là đá vàng ở lưng chừng núi Thọ Sơn, mặc dù màu sắc hơi nhạt, lại không phải màu vỏ quýt của loại đá một, cũng có thể coi là quý hiếm rồi, dùng đá này mà khắc dấu để tặng cho các bậc trưởng bối thì không còn gì thích hợp hơn”.

Ban đầu, ông già kia không coi trọng Chu Lạc lắm, thấy cô trẻ trung xinh đẹp, cứ ngỡ rằng cho chẳng qua cũng chỉ là một hồng nhan tri kỷ của Diệp Minh Lỗi mà thôi. Nghe được những lời bình phẩm này, ông ta mới nhìn cô một cách trực diện, miệng còn lúng ba lúng búng nhấn mạnh rằng: “Không phải là quý hiếm, là cực kỳ quý hiếm. Loại có màu vỏ quýt mà cô vừa nhắc tới, làm sao to được như thế này?”.

Chu Lạc lạnh lùng nói: “Quý hiếm hay không quý hiếm, là thứ không thể hình dung được. Đây là đá thô chứ không phải hàng thủ công mỹ nghệ, trên thị trường đã có định giá, mặc dù giá mỗi lạng đắt hơn vàng, nhưng tin rằng Diệp thiếu gia chắc cũng đáp ứng được”.

Ông già ngượng ngừng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy”. Tiếp đó, liền lôi ra thêm mấy món đồ nữa.

Ông ta lấy một cuộn tranh chữ ra trước, mở ra trên chiếc trà kỷ mộc mạc cổ xưa mà chắc chắn. Sau khi xem xong, Diệp Minh Lỗi nói trước một câu: “Tôi hoàn toàn không hiểu gì về tranh chữ, không thể phân biệt được thật giả tốt xấu, tuy nhiên sao vẫn cứ cảm thấy nó nhỏ mọn thế nào ấy, giống như là của phụ nữ vẽ vậy?”.

Chu Lạc không nén được, trợn mắt lên lườm anh một cái, cái tên gia trưởng này! Tuy nhiên, cô lại cũng khâm phục cảm giác nhạy bén của đối phương, một điều tương đồng đó là, cô cũng không có hứng thú với bức tranh chữ này.

“Ông ơi, bình thường có phải ông không chuyên kinh doanh mặt hàng tranh chữ?”

Ông già sững người lại một chút, cười hì hì nói: “Tất cả đều không qua được mắt cô rồi, tôi thường chú trọng tới ngọc, đá và đồ sành sứ, văn hóa không cao, những bức tranh chữ được nhìn thấy cũng ít. Diệp tiên sinh nói rõ rằng muốn mua mấy tác phẩm của các họa sĩ nổi tiếng nên tôi mới đi tìm, sao, bức tranh này có vấn đề ư?”.

Chu Lạc gật đầu, “Đâu chỉ là có vấn đề. Đây là bức ‘Trúc thạch đồ’ của Quán Đạo Thăng – vợ của nhà đại thư pháp thời nhà Nguyên là Triệu Mạnh Phủ, tác phẩm thật được trưng bày tại viện bảo tàng ở Cổ Cung. Bức này của ông nếu không phải là giả mạo, e rằng Diệp tiên sinh sẽ phải đi báo án rồi”.

Cô bé quỷ quái này, Diệp Minh Lỗi mặc dù nghe ra cô đang chĩa mũi nhọn về phía mình, nhưng không ngờ đoán bừa mà lại trúng, đây đúng là tác phẩm của phụ nữ, cho dù đó là giả mạo.

Thấy sắc mặt của anh lộ rõ vẻ đắc ý, Chu Lạc không nén được liền nói: “Phong cách vẽ tranh của Quản phu nhân trang nhã mà độc đáo, ngay cả Đồng Kỳ Xương cũng phải nhận xét về bà rằng ‘Quản Ngự Quốc viết trúc, mang rõ phong cách của Văn Hồ Châu, thẳng tắp mạnh mẽ’. Con người của Đồng Kỳ Xương, mặc dù nhân cách hơi xấu, nhưng trình độ học vấn và nhãn quang về thư họa lại là bậc nhất”. Thực ra, sau đó cô còn muốn bổ sung thêm một câu: “Một gian thương như anh thì làm sao có thể nhận ra được những điều tuyệt diệu, không hiểu thì đừng có nói lung tung!”. Tuy nhiên, người đang cùng dưới một mái nhà, rốt cuộc cũng không dám quá lỗ mãng.

9. Chương 03 Phần 3

Ngay cả Đồng Kỳ Xương là ai, Diệp Minh Lỗi cũng không biết chứ đừng nói tới Quản phu nhân gì gì đó, mặc dù anh là một thực sĩ chuyên ngành Quản trị kinh doanh từ nước ngoài về, nhưng dưới cái nhìn coi thường của cô lại giống như một kẻ mù chữ. Tuy nhiên, anh tự nhận thấy rằng ngành nghề nào sẽ có người chuyên nghiên cứu về ngành nghề ấy, nên cũng không để ý lắm.

Ông già bắt đầu có chút bồn chồn, lời phất hết tất cả những bức tranh chữ có trong va li ra, chỉnh lý lại rồi đưa cho Chu Lạc thẩm định. Ông ta cũng nhận thấy rằng, ngài Diệp là khách hàng chính, nhưng cơ bản không hiểu rõ về đồ cổ, nếu muốn việc mua bán được thuận lợi, còn phải nhận được sự chấp thuận của cô gái dường như không quan trọng này.

Diệp Minh Lỗi lần này dứt khoát ngay cả sán lại gần cũng không buồn, trực tiếp dặn dò Chu Lạc: “Xem xem có thể chọn ra vài mặt hàng thật, chọn ra hai thứ hiếm có nhất, đáng giá nhất”.

Chu Lạc không nén được lại quay sang nhìn miệng lưỡi con buôn được bộc lộ hết sức rõ ràng không cần che giấu của anh một lần nữa, cảm thấy tương đối khó coi, bắt đầu chăm chú cúi đầu xuống nghiên cứu tranh chữ.

Khá lâu sau, Chu Lạc cuối cùng mới ngẩng đầu lên từ trong đồng tranh: “Mấy bức tranh thời trước nhà Thanh của ông đều là hàng giả...”.

Cô còn nói chưa hết câu, ông già đã nhảy dựng lên, “Cô gái, cô không nhìn nhầm đấy chứ, mấy món đồ này đều là của người quen nhờ tôi bán hộ đấy, cứ cho là có một vài thứ nhầm lẫn, sao lại có thể toàn bộ đều là giả được”.

Chu Lạc không buồn để ý, tự mình nói tiếp: “Mấy bức tranh này mặc dù là hàng giả, cũng coi như đã giả mạo một cách cực tốt, nhưng chắc chắn không phải là nguyên tác của thời cổ đại. Tranh Trung Quốc coi trọng chất mực, xem nhẹ màu sắc, mấy bức tranh này màu sắc đậm mà không sáng. Tôi có giải thích nhiều thì mọi người cũng không hiểu, nói tóm lại, tôi không dám đảm bảo hàng thật mà tôi biết được thì không có hàng giả, nhưng có thể nhìn thấy được hàng giả thì nhất định không có hàng thật”.

Ông già còn muốn biện hộ thêm, nhưng bị Diệp Minh Lỗi ngăn lại, ra hiệu nói: “Nghe cô ấy nói đã”.

Chu Lạc liền nói tiếp: “Trong số những bức tranh chữ này, chỉ có bức hoa sen là tốt nhất, liền mạch, ngừng ngắt có lực, cách dùng bút rất sắc sảo, là tác phẩm của Trương Đại Thiên tiên sinh. Bức tranh này mặc dù có niên đại không xa, nhưng cuối đời, Trương Đại Thiên tiên sinh di cư tới sống ở hải ngoại, hồi đó cách vẽ đậm mực đậm màu sắc[2] cũng lưu truyền ra nước ngoài, trong nước lại không thấy xuất hiện nhiều. Nếu tôi đoán không nhầm, đây không phải là vật lưu trữ từ trước của người sưu tầm bản địa, mà là sau này được lưu truyền quay trở lại”.

[2] Một cách vẽ quốc họa của Trung Quốc, bút thấm đậm mực rồi quét những mảng lớn vào giấy hoặc lụa thành hình ảnh của vật thể.

Ông già trợn tròn mắt lên, rất lâu sau mới mở miệng nói được: “Tôi coi như phục rồi, đây là của một người bạn trong nghề sưu tầm được từ Hồng Kông mang về”.

Ông ta thấy Chu Lạc lại không có chút biến động vì việc đó. Đã không gật gù đắc ý, cũng không cố tỏ vẻ khiêm tốn, luôn giữ thái độ bình thản như nước, không nén được cảm giác hết lòng kính phục, lại một lần nữa nhìn cô bằng một con mắt khác.

Mặc dù bị Chu Lạc chèn ép, ông già đó vẫn muốn lấy lại chút thể diện cuối cùng, chỉ vào một bức tranh của Tề Bạch Thạch nói: “Bức tranh này niên đại cũng không lâu, chắc không phải là giả chứ?”.

Chu Lạc gật đầu, “Không phải là hàng giả, nhưng Bạch Thạch tiên sinh thọ tới gần một trăm tuổi, tác phẩm của ông ấy vô cùng phong phú, các tác phẩm ông ấy sáng tác trong thời gian ngoài bảy mươi tuổi là các tác phẩm đỉnh cao nhất, sau đó bút lực dần dần suy giảm. Mà đây lại là tác phẩm sáng tác vào những năm cuối đời, khi đã ngoài chín mươi, dù cấu tứ vẫn duy trì được nhưng sức lực đã không còn được như trước, giá cả đương nhiên cũng phải khác đi một chút”.

Các tác phẩm thư pháp mà ông mang tới đều như vậy, nếu không phải là người đời sau mô phỏng lại thì cũng là hàng giả, đồng thời cũng chẳng có điểm gì nổi trội. Chu Lạc lại giúp lựa chọn ra vài món đồ, bao gồm cả một chuỗi ngọc đều nhau màu sắc nhả nhặn, còn cả một miếng sáp ong trên núi tuyết và một chiếc bát sứ Dân Giao giữa những năm Gia Tĩnh thời nhà Minh.

Còn một vài thứ khác trong chiếc va li mà ông ta ca tụng rằng đó là thứ có giá trị liên thành như bát hương bằng đồng xanh, bình hoa bằng sứ Quan Dao, ngọc cổ thời Tây Chu..., tất cả đều bị Chu Lạc bóp nghẹt.

Cuối cùng, mồ hôi của ông già túa ra như tắm, không nén được van vỉ xin tha: “Bà cô nhỏ ơi, tôi làm trong nghề này cũng không phải ít thời gian, những thứ khác thì không dám nói, chứ đồ sành sứ thì cũng có chút kinh nghiệm. Bà cô khẳng định rằng mấy món đồ sành sứ này, đặc biệt là chiếc có họa tiết hoa văn xanh thời Nguyên, đều là giả ư? Ở đây còn có cả một vết nứt, nghe nói đó là hàng thứ phẩm sau khi ra lò của hồi ấy. Căn cứ vào các điển tích sưu tầm được, cái nào cũng phù hợp với tiêu chuẩn của hàng chính hiệu”.

Chu Lạc thở dài một tiếng, tại sao ông ta cứ lèm bèm mãi không thôi thế nhỉ? Thấy sắc mặt trắng bệch vì lo lắng trông thật đáng thương của ông già, nghĩ rằng ông ta có khả năng vì thế mà bị lỗ vốn, đành phải cố gắng kiên nhẫn giải thích: “Hàng thật thuộc loại ngũ đại Dân Giao đâu có dễ dàng tìm thấy như vậy? Còn đồ sứ Quan Giao, ngoài việc dâng lên cho những người trong hoàng cung dùng ra, đều là đồ tế lễ ngự ban cho các chùa chiền, miếu mạo và dùng làm vật cống tặng ra nước ngoài, rất khó lưu lạc trong dân gian. Trải qua mấy trăm năm như vậy, lại còn biết bao cuộc chiến tranh loạn lạc, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết rằng để lưu giữ được một cổ vật toàn vẹn tới ngày nay là điều vô cùng khó. Hàng thứ phẩm, hàng thứ phẩm hồi đó đều bị mang ra tiêu hủy hết rồi. Còn hoa văn xanh thời Nguyên được sản xuất với số lượng rất ít. Hồi đó, họ dùng nguyên liệu có màu xanh nhập khẩu để sản xuất, do đó giá thành rất đắt, người dân bình thường có thể dùng được thứ hàng cao cấp này không nhiều, những thứ còn được lưu giữ cho tới ngày nay có thể đếm được trên đầu ngón tay, đâu dễ bị ông xách tới đây? Nói đến những điển tích sưu tầm được xuất bản ngày nay đó, tác giả còn không biết có được tiếp xúc với hàng thật hay không, thì những lời viết ra liệu có bao nhiêu phần trăm đáng tin cậy?”.

Lần này thì ông già coi như bị đốt cháy tâm can rồi, thực ra ông ta cũng chưa chắc đã hoàn toàn tin rằng tất cả mọi món đồ đều là hàng thật, nhưng bởi vì trên thị trường vốn không có hàng thật, đem những món hàng giả cao cấp tới lừa bịp mấy ông chủ lớn ham thích vật báu, cũng rất nhiều lần đã trót lọt, huống hồ đôi khi ông ta còn cảm thấy vận may của mình tốt, thật sự gặp phải món hàng thật rồi chứ. Hôm nay bị một cô gái có nhan quang nham hiểm, miệng lưỡi lạnh lợi chặn ngang, coi như tới lượt ông ta gặp phải xui xẻo rồi.

“Nghe được những lời nói này bằng cả mười năm đọc sách. Bao nhiêu năm lăn lộn trên thương trường của lão Phan này coi như đã uống công rồi, về nhà phải tiếp tục tu luyện thôi. Nhưng tôi vẫn không cam lòng, cô gái, cô bao nhiêu tuổi rồi? Sao lại có thể biết nhiều như vậy?” Ông Phan đương nhiên không thể tự để lộ rằng bản thân mình đã biết những báu vật đó là đồ giả trước mặt Diệp Minh Lỗi được, chỉ có thể đổ cho nhân quang quá kém mà thôi.

Chu Lạc ghen lời không nói, đúng vậy, hôm nay sao cô lại biểu hiện một cách phản kích và nhiều lời như

thế? Diệp Minh Lỗi rõ ràng là một kẻ giàu có ngốc nghếch, người mà anh muốn tặng quà cũng chưa chắc đã biết rõ về giá trị của quà tặng, cứ để cho bọn họ tặng bốc lẫn nhau chẳng phải tốt hơn sao? Mình cần thiết nhiều lời làm gì?

Nhưng, một giọng nói khác lại nhắc nhở cô, cô không đến thì thôi, đã được Diệp Minh Lỗi nhọc công mời bằng được đến đây, cô không thể thản nhiên chứng kiến những chuyện lừa bịp, đây là tính cách khiến phải như vậy.

Vậy cô phải giải thích thế nào đây? Nói rằng khi tròn một tuổi, trong lễ sinh nhật, cô đã đưa tay lấy chiếc ấn cổ bằng đá Thanh Điền trong số những đồ vật xung quanh mình, hay là nói rằng chưa đầy sáu tuổi, cô đã được xem hết những thứ mà ông ngoại cô sưu tầm, hoặc nói phất rằng rất nhiều món đồ cổ cô đã được nhìn thấy hàng thật, đồng thời còn từng chơi với chúng, vì vậy chỉ thoáng nhìn một cái liền biết ngay đó là hàng giả?

Tất cả những điều ấy đều không nằm trong ý muốn của cô, cô chỉ còn cách nói: “Trí nhớ của tôi khá tốt, lại thích đi dạo quanh các viện bảo tàng, lâu dần luyện được khả năng phân biệt thôi. Hơn nữa, tôi cũng đọc rất nhiều sách, không chỉ là những cuốn viết về điển tích như ông vừa nói, còn phải kết hợp giữa chính trị, quân sự và lịch sử, thậm chí là một vài sở thích thường ngày của những tác giả nổi tiếng. Tóm lại, sưu tầm cổ vật là một ngành học đòi hỏi tính tổng hợp rất cao, thiếu hụt kiến thức ở phương diện nào cũng không được”. Mà tất cả những thứ đó đều là sự thật, cô đoán rằng những người buôn bán cổ vật lấy lợi nhuận làm mục đích như ông Phan này, chắc sẽ không đủ kiên nhẫn mất nhiều thời gian để nghiên cứu sâu về nó.

Hai người còn lại mặc dù không hoàn toàn tin vào lời nói của cô, nhưng cũng không tìm được lý do nào để phản bác lại. Huống hồ miệng lưỡi gắn trên cơ thể người ta, có dồn ép cũng chẳng dồn ép ra được cái gì cả. Diệp Minh Lỗi giữ lại mấy món đồ mà Chu Lạc chọn ra, bảo ông Phan tính toán giá cả.

Vì có mặt Chu Lạc ở đó, ông Phan cũng không dám đòi giá lên, sợ sau khi bị vạch trần lại đắc tội với Diệp Minh Lỗi, đành phải tính theo giá phổ biến trên thị trường.

Thực ra, lần này lại là do ông ta lo xa rồi, Chu Lạc dựa vào lương tâm để phán đoán tính chất tốt xấu thật giả của đồ cổ, đó là phẩm hạnh của những người chơi đồ cổ, nhưng lại chẳng hề để tâm tới việc Diệp đại thiếu gia bị người ta mang ra làm vật hy sinh. Huống hồ, cô không hay mua bán đồ cổ, quả thực cũng không nắm rõ giá cả trên thị trường hiện nay.

Ông Phan sau khi tính toán giá cả xong, nhận được phiếu chi liền bị Diệp Minh Lỗi đuổi về, Chu Lạc sau đó lên tiếng chào tạm biệt. Diệp Minh Lỗi cũng không giữ lại, chỉ đề nghị rằng: “Cô hãy chọn lấy một món đồ trong số những thứ trên bàn kia đi”.

Chu Lạc lấy làm kinh ngạc, những món đồ đó mặc dù không được coi là quý hiếm nhưng giá trị của chúng cũng không nhỏ, anh có thể hào phóng như vậy sao? Tuy nhiên cô tin tưởng rằng “Không có việc gì mà tổ ra chăm chỉ thì kẻ chăm chỉ đó không phải là kẻ gian cũng là kẻ trộm”, lập tức lắc đầu: “Không có công thì không hưởng lộc”.

Diệp Minh Lỗi bật cười, “Nếu không có cô giúp đỡ thẩm định, thì không biết sẽ phải tốn bao nhiêu tiền uống phí, sao lại có thể nói là không có công được?”.

Chu Lạc vẫn lắc đầu: “Với tôi thì công lao phải là do chính bản thân bắt tay vào làm, tôi không sống bằng nghề này”.

Diệp Minh Lỗi gật đầu, “Vậy là cô giúp đỡ với tư cách một người bạn rồi? Tôi rất vinh hạnh! Mua những món đồ này vốn cũng dành để tặng bạn bè, ai tới trước thì nhận trước, cô có quyền ưu đãi được lựa chọn trước”.

Con người này quả là xảo quyệt, lại bị anh lôi vào rồi, chỉ bằng vài ba câu nói, hai người bỗng nhiên trở thành quan hệ bạn bè. Chu Lạc muốn sớm thoát khỏi nơi đây, bèn không từ chối nữa, nhận lấy miếng sáp ong đã trên núi tuyết. Thực ra, cô thích bức tranh vẽ hoa sen hơn, đáng tiếc rằng nơi ở của cô vẫn chưa cố định, không có chỗ nào để bày nó, Đại Thiên tiên sinh nếu có linh thiêng chắc không muốn tác phẩm của mình bị bó buộc trong căn gác cao, nên đành phải từ bỏ.

Khi cùng đi xuống lầu, Diệp Minh Lỗi như thể đang nói chuyện phiếm hỏi cô: “Chu Lạc, cô thật sự là cháu gái đằng ngoại của chị Mai ư?”.

Chu Lạc không trả lời mà hỏi ngược lại: “Có phải anh cảm thấy dung nhan của tôi xấu xí, cử chỉ thô lỗ, nhìn không giống không?”.

Diệp Minh Lỗi lại bật cười ha hả, Chu Lạc còn nhớ, bản thân mình đã đánh giá anh rất tốt đẹp vì tiếng cười ấy. Nhưng sau mấy lần tiếp xúc này, lại khiến cô nghi ngờ về những đánh giá đó của mình.

“Vừa vặn ngược nhau.” Sau khi cười xong, Diệp Minh Lỗi chỉ nói bốn chữ đó.

Chỉ bốn chữ ngắn ngủi, nhưng lại có tới mấy tầng hàm ý: Thứ nhất, nói rằng không phải cô có dung nhan xấu xí, cử chỉ thô lỗ; thứ hai, nói rằng cô không phải là không giống dì Mai. Nhưng ban nãy, anh ta đã tỏ ý nghi ngờ về mối quan hệ giữa cô và dì Mai, thế nên mấy từ đó có khả năng mang tầng nghĩa thứ nhất nhiều hơn. Nếu phân tích sâu thêm một bước nữa, ý của anh còn có thể là dung nhan và cử chỉ của cô còn vượt xa cả dì Mai, thế nên mới khiến người ta nghi ngờ về mối quan hệ của hai người. Kiểu nịnh nọt này đã vượt quá rồi, rõ ràng là kiểu nói ngon ngọt của đàn ông, Chu Lạc không định sẽ tiếp nhận nó.

“Tổng giám đốc Diệp, cho dù tôi có phải là cháu gái đằng ngoại của dì Mai hay không, phạm vi cuộc sống của chúng ta đều không giống nhau, không nhất thiết phải trở thành bạn bè. Anh là người làm việc lớn, hà tất phải tốn thời gian về tôi?” Ý tứ từ chối đã vô cùng rõ ràng. Tuy nhiên anh nói chuyện lại giấu đầu hở đuôi, bản thân mình cũng không thể quá thẳng thắn, lời từ chối này có thể coi như không muốn bị làm phiền một cách thái quá chứ không chỉ nói đến mối quan hệ nam nữ. Đương nhiên không thể để đối phương có cơ hội chế giễu rằng cô tự làm ra vẻ đa tình.

Quả nhiên, nụ cười trên môi Diệp Minh Lỗi tắt ngấm, khi mở miệng nói tiếp, mức độ ảm áp trong giọng nói giảm đi không ít, “Cô Chu, câu nói đó của cô dường như đang nghi ngờ về nhân cách của tôi, như thể tôi kết giao bạn bè đều là do mưu cầu lợi lộc, điều gì khiến cô có cách nhìn nhận đó thế?”.

Chu Lạc ngay lúc đó không tìm được lời nào để phản bác, người này là gian thương, lẫn lộn sinh ra từ trong đám tình anh, một người quen làm công việc kỹ thuật như cô căn bản không cùng một vị trí tầng lớp với người ta, tiếp tục tranh đấu thì bản thân chỉ tự rước lấy hổ thẹn mà thôi. Ban nãy, trước những cổ vật và tranh chữ, cô có quyền lực tuyệt đối, anh có thể nhẫn nại được vì đang phải trông cậy vào sự giúp đỡ của cô. Bây giờ lại là thời điểm tốt cho ai thức thời, vậy nên cô lập tức nhận sai, “Tổng giám đốc Diệp hiểu lầm rồi, tôi chẳng qua là cảm thấy thân phận và kinh nghiệm của mình khó có thể ngang bằng với anh, đã phạm phải căn bệnh vốn có của những kẻ một sách, nếu tổng giám đốc Diệp không ghét bỏ một người bạn như tôi, Chu Lạc tôi cũng không dám tự làm ra vẻ thanh cao”. Bạn bè thì bạn bè đi, chỉ là một cách gọi, cũng không mất đi miếng thịt nào, chỉ có điều đây không phải hạng người lương thiện, cần tránh xa một chút.

Diệp Minh Lỗi lúc bấy giờ mới thay đổi nét mặt, mỉm cười đề nghị: “Đã là bạn bè, làm gì có chuyện để con gái phải về nhà một mình trong đêm khuya, tôi sẽ đưa cô về”.

Chu Lạc vội nói: “Tôi tự lái xe tối, hơn nữa sáng mai đi làm cũng phải dùng đến xe”. Hy vọng rằng anh không gây thêm chuyện phiền phức gì ỉnh nữa!

“Vậy thì dùng xe của cô để đưa cô về, gần đây bọn cướp xe rất nhiều, chuyên gây án với những cô gái tự lái xe một mình.” Diệp Minh Lỗi thể hiện thái độ nghiêm túc của một anh hùng gánh vác đạo nghĩa.

Chu Lạc rất muốn nói một câu “Bọn cướp xe cũng không ác bá bằng anh”, nhưng không có gan mở miệng, cũng không thể không đưa chìa khóa xe cho anh.

Được ngồi vào trong xe của người đẹp, Diệp Minh Lỗi không kìm nén được, liếc mắt quan sát kỹ một hồi, phát hiện bên trong xe sạch sẽ gọn gàng. Không giống như nhiều cô gái khác thường nhét đầy các thứ đồ chơi trang trí bên trong xe, chỉ thoang thoảng một mùi hương gì đó, không phải là nước hoa, cũng chẳng phải là mùi nước thơm xịt không khí, mà đó là một mùi thơm ngọt ngào man mác. Dường như còn có thêm cả mùi thơm của giấy mực, Diệp Minh Lỗi cảm giác đó chính là mùi hương trên cơ thể cô.

10. Chương 04 Phần 1

Chương 4: Định luật nam nữ chung tình

Diệp Minh Lỗi cũng không hiểu tại sao bản thân biết rõ rằng Chu Lạc cư xử không lịch sự với mình, thậm chí là ghét, nhưng anh vẫn cứ sán lại gần cô hết lần này tới lần khác để bị cô ghét bỏ. Nếu như lời Chu Lạc đã nói, anh không phải là công tử hào hoa không có việc gì để làm, giống như các nha nội[1] của thời cổ đại, nhàn rỗi công việc ra phố trên ghẹo đàn bà con gái nhà lành. Giang sơn bất động sản của nhà họ Diệp đều do bố anh gây dựng, nhưng phát triển lớn mạnh lại nhờ một tay anh lo liệu, người trong giới không ai đặt danh từ “thế hệ giàu có thứ hai” cho anh.

[1] Nha nội: Chức quan cảnh vệ đời Đường, đời Ngũ Đại và đầu đời Tống.

Anh thậm chí còn chẳng có nhiều kinh nghiệm theo đuổi các cô gái, tín điều của anh trong suốt ba mươi năm qua là đại trượng phu lo gì không lấy được vợ, là đàn ông, chỉ cần làm tốt sự nghiệp, bên cạnh sẽ không thiếu mỹ nữ vây quanh. Mà trên thực tế quả thực đúng như vậy, trong số những người từng là bạn gái của anh, người ngang bướng xảo quyết có, người diễm tĩnh dịu dàng có, người thời trang sành điệu có, trong đó cũng không thiếu các cô gái công chức như Chu Lạc. Bất kể là kiểu người gì, đều không cần anh phải tốn quá nhiều công sức, có một vài người thậm chí chẳng cần phải tiêu tốn nhiều tiền, bản thân anh vốn đã là công cụ tỏ tình và bảo chứng tín dụng lớn mạnh nhất rồi. Hơn nữa, cho dù kết quả như thế nào, anh đều không bạc đãi đối phương, phụ nữ là để yêu thương, anh tán đồng quan điểm đó, cũng vì thế mà anh chưa từng vướng phải rắc rối vì bất bình tức giận nào.

Điều này đồng thời cũng cần phải quy công trạng cho việc anh biết tránh phiền phức, cũng giống như tránh nguy hiểm trên thương trường vậy. Ví dụ như trong hôm lần đầu tiên gặp Chu Lạc, cô gái mà anh đưa đi theo là con gái người bạn thân lâu ngày không gặp của mẹ anh. Từ sau khi gặp mặt cứ luôn miệng gọi “anh Lỗi”, “anh Lỗi” rồi bám theo anh. Anh không có em gái nên thích sự hồn nhiên đáng yêu của cô ta, mặc dù thi thoảng cũng nổi cáu, nhưng anh đều cười xòa mà bỏ qua.

Vốn dĩ tất cả đều đang trong phạm vi phát triển bình thường, nếu sống chung với nhau, việc cưới cô ta làm vợ cũng chẳng phải không có khả năng, dù sao mẹ anh cũng rất thích cô ta. Nhưng bản thân anh vẫn không có biểu hiện gì, cô ta lại coi anh như vật đã sở hữu, lúc nào cũng quản lý nghiêm ngặt, thậm chí ảnh hưởng tới cả việc giao tiếp bình thường của anh với những người khác giới, hơn nữa biểu hiện cực kỳ không trưởng thành. Vậy là ngay lập tức, Diệp Minh Lỗi đưa ra quyết định, may mà lúc đó thật sự chưa xảy ra chuyện gì, cô gái mặc dù không cam lòng nhưng cũng chẳng có cách nào khác, một món quà rất lớn đưa ra, người bạn tốt của mẹ cũng chẳng còn điều gì để nói nữa.

Thu hoạch của buổi tối hôm đó còn có Chu Lạc, nghe nói cô là cháu gái đằng ngoại của Mai Bình, Mai Bình như thế nào, anh không tiện bình phẩm, cũng không có hứng thú. Nhưng cô gái này, mặc dù xem ra có vẻ hấp tấp nóng vội, điệu bộ khua chân múa tay và sự bình lặng trong đáy mắt của Chu Lạc lại không phải là thứ nên có trong độ tuổi và thân phận này của cô. Chỉ thoáng một cái cô đã có thể phân biệt được ngọc trắng màu mỡ dê và ngọc của Nga, trong khi đó một thương gia kinh doanh đồ cổ mà anh quen biết, bỏ ra mấy chục vạn để mua về vài miếng ngọc Hòa Điền, trong số đấy đến một nửa là đồ giả. Công lực của Chu Lạc không thể chỉ luyện trong vòng một thời gian ngắn mà có được. Anh thậm chí còn ngờ rằng cô là con cháu của một nhà dòng dõi danh giá đã bị mai một. Sở dĩ cảm giác đã mai một, thứ nhất là bởi vì cô ăn nhờ ở đậu, thứ hai là trên người cô có cảm giác cô đơn, không có vẻ trẻ trung đặc ý tự kiêu như những con cháu của các gia đình giàu có thường thấy.

Ấn tượng mà Chu Lạc để lại trong lòng Diệp Minh Lỗi tối đó, khiến anh nảy sinh ý muốn được làm quen với cô, sau khi bị ngắt giữa chừng, mặc dù cảm thấy tiếc nuối nhưng cũng không có nhu cầu mạnh mẽ nữa.

Mãi cho tới hôm gặp lại ở nhà hàng hôm đó. Lúc ấy, anh đang mời một người đẹp dùng bữa tối, cô gái đó tài sắc vẹn toàn, anh cũng có ý muốn mời người ta làm đại diện cho khu biệt thự mới mở cửa của mình. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng sau khi làm người đại diện phát ngôn xong lại phát triển thành một mối quan hệ khác. Tuy nhiên, điều đó còn phải đợi công việc kết thúc xong đã, anh từ trước tới giờ không có thói quen lẫn lộn giữa công việc và chuyện tình cảm riêng tư.

Lúc đó, Chu Lạc bước vào nhà hàng, đi cùng với một người đàn ông khác, họ ngồi xuống chiếc bàn ngay

bên cạnh bàn của anh. Dựa vào khả năng quan sát tinh tế của đàn ông với đồng loại, thoáng một cái anh đã nhận ra rằng người đàn ông kia có ý với Chu Lạc, không kìm nén được bèn quan sát kỹ một chút, phát hiện ra anh ta cũng không tồi, nếu đem ném vào trong đám gái ế chồng chắc cũng thành một thứ hàng đặc biệt để mọi người tranh giành. Đương nhiên so với bản thân mình, anh ta đều kém anh tới vài phần ở tất cả mọi phương diện.

Sau đó, Diệp Minh Lỗi nhận thấy sức hấp dẫn của người đẹp đang ngồi đối diện với mình bỗng giảm sức hút hẳn đi, anh không kiềm chế được, liên tục bị phân tâm đưa mắt quan sát hai người.

Bọn họ chắc chắn đã quen biết nhau từ lâu rồi, nhưng mối quan hệ rõ ràng chưa phát triển tới mức người đàn ông kia mong muốn, mọi cử chỉ lời nói của Chu Lạc đều lộ rõ vẻ xa cách. Sau đó, không biết câu nói nào của người đàn ông kia chạm tới dây thần kinh của cô, Chu Lạc dường như phấn nộ, nhưng cô không làm ầm ĩ lên mà lại gọi một chai rượu nặng, còn ra sức chúc rượu cho anh ta.

Nước cờ này quả thật quá thiếu sáng suốt, Diệp Minh Lỗi thầm lắc đầu. Cô không giống như người có tình cảm với anh ta, một nam một nữ, uống say rồi còn chuyện gì tốt đẹp xảy ra được đây? Anh bắt đầu suy nghĩ xem lát nữa có nên tới giúp đỡ không.

Không ngờ, tửu lượng của Chu Lạc lại rất tốt, uống cạn mấy ly rồi vẫn không hề hấn gì, xem ra người ta tài à gan cũng lớn, Diệp Minh Lỗi trong lòng tự cười nhạo bản thân hay xen vào chuyện của người khác.

Càng không ngờ rằng người đàn ông kia lại vô dụng như vậy, cũng chẳng uống nhiều hơn Chu Lạc là bao mà đã trở nên say mềm – đương nhiên cũng không loại trừ khả năng rượu không làm cho người ta say mà người lại tự say.

Đàn ông sau khi uống rượu, âm lượng thường bắt đầu to hơn, Diệp Minh Lỗi nghe được lời thổ lộ của anh ta, hóa ra bọn họ là bạn học từ thời đại học, khi nghe thấy phần sau, Diệp Minh Lỗi bắt đầu coi thường anh ta.

Một người đàn ông trưởng thành, cô gái mà mình yêu thích từ hồi đại học, lại phải đợi bao nhiêu năm sau mới thổ lộ với người ta, lại còn phải sau khi uống say mới có đủ dũng khí nữa, thật chẳng ra cái kiểu gì! Chu Lạc bây giờ vẫn chưa kết hôn, ngộ nhờ người ta có chồng có con rồi, anh ta còn điều gì có thể gây phiền nhiễu nữa?

Chân tướng sự việc sau đó lại càng kỳ quặc, người đàn ông đó lại từng kết hôn rồi, bây giờ ly hôn đến tìm tình yêu thực sự. Diệp Minh Lỗi muốn đấm cho anh ta một trận, bởi vì anh ta đã làm bất mắt của cánh đàn ông.

Còn biểu hiện của Chu Lạc, ngoài hành động chúc rượu ban đầu ra, đều rất hợp khẩu vị của anh, lạnh lùng, quyết đoán, lại biết thừa cơ ứng biến.

Chỉ có điều cô không ngờ rằng người đàn ông kia lại say tới nỗi không tự đứng lên được, nói thật lòng rằng chính anh cũng không ngờ đến, điều này càng khiến cảm giác khinh bỉ của anh đối với người đàn ông kia trầm trọng hơn – tửu lượng kém, nhát gan, không có trách nhiệm, đàn ông như thế còn gọi là đàn ông hay không? Anh thu lại lời bình phẩm “cũng rất được” của mình ban nãy.

Tuy nhiên, điệu bộ cuồng quýt không biết phải làm thế nào của Chu Lạc quả thực rất thú vị, cô chau mày nhìn nỗi phiền hà to lớn mà bản thân vừa tự gây ra, ngay cả chạm vào người anh ta cũng không dám. Diệp Minh Lỗi nghĩ, nếu là mình, anh có khả năng sẽ bỏ về luôn, dù sao cuộc trò chuyện ban nãy cũng chẳng vui vẻ gì.

Nhưng Chu Lạc rõ ràng là lương thiện hơn anh. Anh nhận ra rằng cô muốn lo mọi chuyện thật chu đáo, khi cô cúi người xuống kiểm tra tình hình, anh liền quyết định lộ diện. Cô gái Chu Lạc này không khiến anh chán ghét, anh không muốn nhìn thấy cô gặp rắc rối.

Tuy nhiên, ánh mắt ngạc nhiên mừng rỡ của cô trong giây phút khi nhìn thấy anh, bỗng nhiên lại lóe lên một tia thất vọng. Đó là một tia thất vọng chỉ thoáng cái đã biến mất, nhưng cũng đủ khiến anh cảm thấy không thoải mái. Điều đó có nghĩa gì? Là năng lực của anh, hay là nhân cách của anh khiến cô tỏ thái độ không tin tưởng.

Diệp Minh Lỗi thể hiện sự không thoải mái đó ra ngoài, nói một câu có vẻ đúng nhưng thật ra lại không đúng. Quả nhiên, Chu Lạc nổi giận, anh không muốn xung đột với cô, lập tức cắt lời mềm mỏng, như vậy là đủ rồi. Đối diện với một người thông minh như Chu Lạc, mục đích của anh đã đạt được.

Khi sắp xếp chỗ nghỉ cho người đàn ông kia, hành động chuẩn bị nước uống cho anh ta của Chu Lạc lại một lần nữa gây ấn tượng với anh. Đàn ông, trước sự lương thiện và dịu dàng được bộc lộ một cách không chủ ý của phụ nữ, thường rất dễ rung động. Anh quyết định giúp cô thêm một việc nữa, mà cũng chính vì cú điện thoại đó khiến anh lộ rõ thân phận. Mặc dù ngay từ đầu, anh cũng không có ý che giấu, nhưng câu đó được giải đáp muộn hơn một chút sẽ càng tăng thêm sự ngạc nhiên thích thú cho các cô gái. Huống hồ, cô gái Chu Lạc – người rất nhanh chóng vạch rõ thân phận này của anh chẳng những không ngạc nhiên vui mừng mà ngược lại, khuôn mặt đầy vẻ đề phòng, bộ dạng lúc nào cũng giữ thái độ nước giếng không phạm nước sông với anh.

Được thôi, anh thừa nhận lòng tự trọng của mình đã bị đè nén rồi. Thực ra trước đây, Diệp Minh Lỗi cũng từng gặp một vài trường hợp đặc biệt không coi anh ra gì, nhưng khi tiếp xúc nhiều hơn, anh phát hiện ra rằng chỉ là người mà anh gặp đây có khả năng kiềm chế tốt hơn mà thôi. Nói thẳng ra, là muốn dùng cách không giống với mọi người để thu hút ánh nhìn của anh.

Nhưng lần gặp gỡ với Chu Lạc này, anh không thể khẳng định được. Dựa vào khả năng nhìn người của anh, Chu Lạc không phải là người có trù tính đặc biệt sâu xa, vậy là trong lúc chia tay vốn dĩ phải rất đơn giản ấy lại cố ý gây khó dễ, phản ứng mà anh nhận được vẫn không đúng như ý muốn, Chu Lạc vẫn tỏ thái độ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng bỏ chạy.

Bất đắc dĩ, anh chỉ còn cách tạm lùi một bước, lấy việc thăm định cổ vật làm lý do, xoa tan tâm lý đề phòng của Chu Lạc, để có cách liên lạc với cô. Bằng sự hiểu biết trước mắt của anh, người phụ nữ này không phải là người phóng túng làm xằng làm bậy, những việc xã giao chắc cũng vẫn phải kiêng dè.

Diệp Minh Lỗi không phân tích động cơ sâu xa của mình, anh chỉ cảm thấy Chu Lạc rất thú vị, còn có chút thần bí, thu hút anh thăm dò tìm hiểu sâu thêm một bước nữa, xem cô thật sự thờ ơ với danh lợi hay cố làm ra vẻ thanh cao lạt mềm buộc chặt.

Một tuần trôi qua, Diệp Minh Lỗi ngạc nhiên khi phát hiện bản thân mình lại có chút mong muốn được gặp cô, đồng thời cách nghĩ này một khi đã nảy sinh, lại càng ngày càng có xu hướng bức thiết. Anh thuộc kiểu người thích hành động, lập tức tìm được lý do chính đáng cho bản thân mình.

Cô ngắt điện thoại của anh! Cô lại dám ngắt điện thoại của anh! Điều này Diệp Minh Lỗi hoàn toàn không thể ngờ tới. Những cô gái dù có muốn khiêu gợi hứng thú của anh hơn nữa cũng chưa từng quá đáng như vậy, khi thấy anh nói chuyện nhiệt tình còn phải đưa ra chút mời gọi, còn cái cô Chu Lạc này, có phần quá đáng rồi.

Rất lâu sau cũng không thấy cô gọi điện lại, Diệp Minh Lỗi không ngồi yên được nữa rồi. Nếu cô vẫn không liên lạc với mình, lẽ nào lại dễ dàng bỏ qua cô sao? Diệp Minh Lỗi nuốt cục tức đó xuống, một lần nữa chủ động bấm điện thoại, lần này anh thuộc bài rồi, dùng chút kỹ xảo khi nói chuyện, may mà cô cũng coi như đã thức thời, nhanh chóng tìm tới nơi.

Diệp Minh Lỗi phát hiện bản thân khi gặp lại Chu Lạc, tâm trạng có chút mừng vui phấn khởi. Đồng thời, anh cũng nhận thấy vẻ mệt mỏi và gầy đi của cô. Có thể cô thực sự rất bận rộn, không phải là đang né tránh mình, anh bắt đầu tìm lý do để thanh minh cho Chu Lạc.

Tiếp sau đó, người phụ nữ này lại một lần nữa nghiền nát cái lý do mà anh đã lao tâm khổ tứ để nghĩ ra nó. Cô chăm chú giúp anh thăm định đồ cổ và tranh chữ, lại vẫn trước sau như một từ chối con người anh, từ lời nói tới hành động, không hề có chút thay đổi nào. Có thể, nhờ vào thân phận của anh, sự từ chối của cô vẫn coi là có chút lễ độ, khách khí, nếu không còn có khả năng trực tiếp đập nát mặt anh cũng nên.

Vốn dĩ, với nhan sắc và độ tuổi của Chu Lạc, cho dù có hứng thú, anh cũng không đến nỗi bám riết không rời, bên cạnh anh luôn đầy rẫy các mỹ nhân trẻ trung hơn nhiều. Diệp Minh Lỗi không tự cao tự đại tới mức muốn ai ai cũng phải yêu anh, gặp phải một đối tượng “khó nhằn” cũng chẳng đến nỗi phải chinh phục đối phương bằng được. Anh là người thực dụng, không nhất thiết phải tốn thời gian vào những việc ngốc

nghech chỉ để chứng minh sức hấp dẫn của bản thân, đương nhiên sức hấp dẫn của anh cũng không nhất thiết phải chứng minh.

Nhưng biểu hiện sau khi chia tay không hề muốn gặp lại của Chu Lạc lại gây tổn thương cho anh. Cứ cho là không có hứng thú gì với anh. Thân phận và địa vị của anh cũng tương đối, thêm một người bạn như anh ở thành phố Bắc Kinh này, cũng có thể coi là lợi nhiều hơn hại, còn cô, ngay cả với tư cách một người bạn bình thường cũng không muốn kết bạn.

Không biết tại sao, cứ nghĩ tới giọng nói đều đều của cô khi giám định cổ vật và biểu hiện của cô khi đối diện với sự hoài nghi, cùng với lời nói và hành động của cô đều lộ rõ vẻ lương thiện, đều hòa nhập vào sự xa cách của con người cô, không có cách nào xuất hiện trước mặt anh, vậy mà anh lại có chút lưu luyến.

Diệp Minh Lỗi có phần tức giận rồi, anh không hề yêu cầu gì quá đáng, chỉ là thấy con người Chu Lạc mang lại một cảm giác vui vẻ, muốn tiếp xúc một chút với tư cách là bạn, chẳng lẽ cũng không được sao?

Anh tin, anh sẽ tìm ra nguyên nhân bị cô ghét bỏ.

Chăm chú nhìn vào hai tấm vé xem phim trên tay, vầng trán sáng bóng của Chu Lạc dần dần có những cử động nhấp nhô lên xuống, cặp lông mày thanh tú nhú lại gần nhau ở vị trí giữa trán, nổi lên thành hai cái bướu nhỏ. Đây là một trong những chế độ phúc lợi của viện, các nhân viên trẻ ở độ tuổi dưới ba mươi, mỗi năm đều được phát vé xem phim vài lần, mỗi lần hai vé, mục đích không cần công bố nhưng ai cũng hiểu được.

Nếu có thời gian, Chu Lạc rất thích xem phim. Nếu đây là một bộ phim hay, hai giờ đồng hồ ngồi trong rạp chiếu phim cũng giống như một lần Spa trí não, giúp cho đầu óc thư giãn, nhẹ nhàng một cách toàn diện. Trước đây, khi cô nhận được vé xem phim, có lúc thì hẹn bạn học cùng xem, nếu bạn học không rảnh liền đi xem một mình, tấm vé còn lại tặng ột người nào đó mà mình cảm thấy vừa mắt ở trước cửa rạp. Sau đó ôm túi bông ngô ngồi xem với khuôn mặt giàn giụa nước mắt vì xúc động hoặc ôm bụng cười lớn, hưởng thụ một khoảng thời gian vô lo vô nghĩ.

Nhưng năm nay, cô là một cô gái muộn chồng, nếu cứ tiếp tục làm như vậy sẽ rất thê lương, sự việc không thay đổi, cái thay đổi chính là tâm trạng.

Tiếng chuông điện thoại xé rách bầu không khí tĩnh mịch cô đơn, khiến Chu Lạc giật nảy cả người, cầm lên nhìn vào màn hình hiển thị tên người gọi, trong chốc lát nhịp tim của cô tăng lên gấp hai lần.

“Tôi có làm phiền cô không?” Giọng của Đại Đồng cũng đẹp như con người cậu vậy, giống như rượu Trúc Diệp Thanh để lâu năm, mát rượi sáng khoái, trong chốc lát xa hoa dịu mọi tâm trạng nóng nảy bộp chộp trong lòng cô.

“Sao lại có thể như thế được.” Chu Lạc chuyển tâm trạng vui mừng của mình qua tín hiệu vệ tinh tới cậu.

“Câu lạc bộ xe ô tô ở chỗ chúng tôi cuối tuần này tổ chức một cuộc thi leo núi, cô có muốn tham gia cùng không?”

Cuối tuần, theo kế hoạch có từ trước, cô phải làm việc ở văn phòng, tuy nhiên mặc kệ mọi chuyện, công việc thì mãi mãi không bao giờ làm hết, cô cần phải đi hóng gió một chút, sẽ cùng Đại Đồng leo núi!

Nhoăn miệng cười cúp điện thoại, Chu Lạc nhìn lại cặp vé xem phim một lần nữa, phát hiện ra chúng không còn chướng mắt như trước nữa rồi. Mặc dù ban này rất phấn khích, cô vẫn không dám mời Đại Đồng, tuy nhiên cô của bây giờ đã khôi phục lại dũng khí đi xem phim một mình rồi.

Vội vàng vàng lao đến rạp trước khi bộ phim bắt đầu chiếu, tìm đến đúng vị trí số ghế của mình rồi ngồi xuống, Chu Lạc phát hiện ra chỗ ghế bên cạnh mình vẫn bỏ trống, tự nhủ chắc đó cũng là chỗ của một đồng nghiệp nào đó rơi vào hoàn cảnh bối rối như mình, đã quyết định không đi xem, cô liền tiện tay đặt túi xách và một túi đồ ăn vặt mang theo để lên chỗ ghế đó.

Đèn trong hội trường đã tắt, nhân lúc còn đang chiếu các đoạn phim quảng cáo, Chu Lạc vội vàng nhồi nhét đồ ăn vào miệng, cô chưa kịp ăn tối, sợ rằng lát nữa khi chiếu phim, tiếng nhai tóp tép của mình sẽ làm ảnh hưởng tới người khác.

“Hi, chào cô, đây là đồ của cô phải không?” Có người đến trước vị trí ghế trống ngay bên cạnh cô.

Giọng nói này Chu Lạc tuyệt đối không thể quên được, anh có thể thối cái kiêu người chưa tới, tiếng đã tới như thế không được? Mà cũng lại chẳng phải là Vương Hy Phượng[2]!

[2] Vương Hy Phượng: Là một nhân vật trong bộ truyện nổi tiếng Hồng Lâu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần, Trung Quốc. Là người phụ nữ nanh ác cay nghiệt, thông minh sắc sảo và rất tính toán.

Chu Lạc bị bã của hạt hạnh nhân làm nghẹn tới nỗi đỏ mặt tía tai, quay ngoắt đầu lại giống như gặp ma, nhờ ánh sáng hắt ra từ phía màn hình, cô nhìn thấy khuôn mặt như âm hồn bất tán của Diệp Minh Lỗi.

“Sao lại trùng hợp được ngồi cạnh cô thế nhỉ?” Biểu hiện trên khuôn mặt của Diệp Minh Lỗi là ý gì vậy? Dù sao cũng không phải là vui mừng. Còn nhớ lần trước, khi anh đưa cô về nhà, sau khi đỗ xe gọn lại, tạm biệt ngắn gọn một câu rồi ra về, sau đấy cũng không liên lạc lại với cô, điều đó khiến cô cảm thấy lúc ấy Diệp Minh Lỗi ép mình thừa nhận mối quan hệ bạn bè với anh, chẳng qua là vì vấn đề sĩ diện của đàn ông, qua rồi cũng sẽ quên luôn.

Vậy lần này anh lại có ý đồ giấu cợt gì vậy? Nếu cô không nhầm, số vé của mấy hàng ghế này đều được đơn vị cô mua hết, một người ngoài công ty như anh ta sao có thể xen vào đây được?

Vừa nuốt miếng thức ăn trong miệng xuống, định mở miệng, một khuôn mặt nhỏ xinh lộ ra từ phía sau Diệp Minh Lỗi, “Chị Lạc Lạc, hóa ra số vé của hai chị em mình cạnh nhau, em cứ nghĩ rằng chị bạn như vậy chắc chắn sẽ không thể đến xem được nữa cơ”.

Hóa ra là tiểu đồ đệ Đồng Đan, Đồng Đan nói gọi là sư phụ sẽ khiến cô già đi, vì vậy cô ấy luôn gọi cô là chị.

Hai người này rõ ràng là đi cùng nhau, điều này có thể giải thích được việc tại sao đại thiếu gia họ Diệp lại tới rạp chiếu phim bình dân này – đi tán gái đây mà. Chu Lạc không kìm nén được chút cảm giác buồn phiền trong lòng, con quỷ háo sắc Diệp Minh Lỗi này, móng vuốt cũng vươn quá xa rồi đấy, ngay cả bé gái cũng không chịu buông tha.

Thấy Chu Lạc tròn xoe mắt nhìn Diệp Minh Lỗi, Đồng Đan lại nói: “Hóa ra hai người quen nhau à, anh Diệp, sao anh lại quen với sư phụ của em thế?”.

Sau khi ra hiệu cho Chu Lạc thu lại đồ đạc của mình, Diệp Minh Lỗi ngồi xuống, quay lại nhìn một lượt hai bên trái phải, vị trí này quả không tồi, hai bên đều là mỹ nhân. Sau đó mới hỏi Đồng Đan một cách hiếu kỳ: “Sao cô ấy lại là sư phụ của em, cô ấy hơn em mấy tuổi chứ?”.

Đồng Đan cười nói: “Anh đừng có xem thường sư phụ của em, chị ấy làm việc ở viện em những tám năm rồi đấy. Tám năm trước đây, số lượng nghiên cứu sinh không nhiều, bây giờ ở trong viện, những người có học lực cao thì thâm niên công tác lại không bằng chị ấy, còn người có thâm niên công tác hơn thì học lực lại không cao bằng chị ấy, người hội tụ đủ cả hai yếu tố đó thì đã quá tuổi rồi. Hiện giờ chẳng qua là cần trẻ hóa đội ngũ cán bộ hay sao, tiền đồ của sư phụ em rộng mở lắm đấy, đúng không hả chị Lạc Lạc?”. Nói xong cô nàng quay sang nở một nụ cười ngoan ngoãn với Chu Lạc.

Cái con bé Đồng Đan này, vừa đến một cái đã đẩy cô ngã chống vó lên trời rồi, lại không thể trách cô ấy được, người ta đang khen cô mà. Chu Lạc chỉ còn cách đành phải cười, nói: “Làm gì khoa trương đến nỗi như em nói đâu”. Cũng không muốn mở miệng để thanh minh, nói lảm lờ lời, hơn nữa sự gặp gỡ tình cờ ngày hôm nay quả thực có chút kỳ dị.

“Còn hai người thì sao, sao lại cùng nhau tới đây vậy?” Mặc dù Đồng Đan là một cô gái rất nhanh nhẹn nhưng dù sao vẫn chưa trải chuyện đời nhiều, Chu Lạc với danh nghĩa là sư phụ, không muốn cô ấy gần gũi với một đại thiếu gia hào hoa đa tình như Diệp Minh Lỗi, gia cảnh nhà Đồng Đan lại không đến nỗi nghèo khó, không cần phải đãi vàng từ chỗ anh.

Không ngờ, khuôn mặt hình trái xoan theo đúng tiêu chuẩn của Đồng Đan lại lóe lên một chút xấu hổ, sau khi liếc nhìn Diệp Minh Lỗi rồi mới mở miệng nói: “Bác Diệp và bố em là bạn hữu cùng lên rừng xuống biển với nhau, sau khi em đến Bắc Kinh, bố em nhờ nhà bác ấy chăm sóc cho em”. Tiếp đó lại truy hỏi tại sao Chu Lạc và Diệp Minh Lỗi quen biết nhau thêm một lần nữa.

“Một người bạn của anh, là hàng xóm của cô ấy, tình cờ gặp gỡ.” Diệp Minh Lỗi giải thích.

Hóa ra hai người là bạn do mấy đời thân nhau, như vậy cũng không nên can thiệp nữa rồi, Chu Lạc quyết định không quá xen vào chuyện của người khác, chuyên tâm xem phim.

Nhưng rõ ràng lại có người không để cô được yên. Diệp Minh Lỗi chống khuỷu tay lên thành ghế, nghiêng người về phía cô, dùng tay che miệng để âm thanh không lọt ra ngoài, khe khẽ nói: “Không ngờ ngoài kiến thức phong phú về cổ vật, năng lực chuyên môn của cô lại giỏi như vậy, tốt nghiệp nghiên cứu sinh từ tám năm trước, cô rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi, không già hơn tôi đấy chứ?”.

Chu Lạc lườm Diệp Minh Lỗi một cái, anh đã bỏ cái vẻ đạo mạo đỉnh đạc, lộ rõ bộ mặt vô liêm sỉ thật sự, mình cũng không cần phải ra vẻ khách sáo nữa, lập tức châm biếm trở lại, “Chẳng phải thế sao, tôi có cách gìn giữ nhan sắc, bị lừa rồi phải không chú em họ Diệp?”.

Diệp Minh Lỗi vô tư mỉm cười, “Sao lại thế được, cô quên rồi à, tôi đã từng gặp bạn học của cô”. Tiếp đó lại lắc đầu than thở, “Haizz, phụ nữ từng này tuổi rồi, vẫn phải đi xem phim một mình, thật đáng thương”. Sau đó, như thể anh vừa hạ một quyết tâm rất lớn, “Thế này nhé, tôi vốn có tâm làm việc thiện, sau này sẽ cho cô mượn bộ dạng này một cách miễn phí, thế nào?”.

11. Chương 04 Phần 2

Chu Lạc đỏ bừng cả mặt, cái đồ vô liêm sỉ này, lại còn nói mấy lời giống như là bạn gái của mình vậy, nhưng lại không muốn để Đồng Đan nghe được những lời tranh cãi của hai người. Cô quyết định lập tức thu dọn đồ đạc của mình – không trêu lại anh ta được, mình tránh cũng không được sao?

Thực tế đã chứng minh, không được.

Sau khi cô lấy lý do chưa ăn tối, đường huyết hơi hạ để chào tạm biệt Đồng Đan, Diệp Minh Lỗi cũng đứng dậy, “Bữa tối tôi cũng chỉ mới ăn qua loa, vừa hay có một người bạn mới mở nhà hàng, bảo tôi có thời gian tới ủng hộ, tôi mời hai người tới đó được không?”.

Đồng Đan gật đầu đồng ý, còn nói cảm thấy bộ phim này chẳng hay ho gì, ít nhất thì sức hấp dẫn cũng không bằng các món ăn ngon.

Lúc này, nếu Chu Lạc nói cô không muốn đi ăn, vậy chẳng phải tự tát vào miệng mình hay sao. Nhưng cô lại không cam tâm, cả ba người cùng đi như thế, lát nữa không biết Diệp Minh Lỗi còn có những lời nói hay ho gì đang chờ đợi cô nữa đây. Tên biến thái này, sao lại cứ nhắm vào cô cơ chứ?

Dềnh dàng theo hai người lên xe, Chu Lạc do dự một chút, quyết định gửi một tin nhắn cho Đại Đồng, hỏi xem cậu ăn cơm chưa. Không ngờ, Đại Đồng lập tức gọi lại cho cô, nói rằng cậu ở lại làm thêm trong xưởng, đang chuẩn bị ra về, còn chưa ăn tối, hỏi cô có muốn cùng đi ăn không.

Chu Lạc vô cùng mừng rỡ, nói “Đợi một chút”, lập tức dùng tay bịt điện thoại lại, nghiêng người về phía trước bên trái hỏi Diệp Minh Lỗi: “Tổng giám đốc Diệp, có ngại khi tôi đưa thêm một người bạn nữa cùng tới ăn không?”.

Từ chiếc gương chiếu hậu, Diệp Minh Lỗi nhìn thấy sắc mặt ửng hồng của cô, trong lòng có chút buồn bực nhưng vẫn trả lời ngay: “Đương nhiên là không rồi, thêm vài người nữa cũng không sao, càng đông càng vui”. Anh muốn xem xem, người có thể khiến cô gái Chu Lạc lạnh lùng từ chối anh kia lại toát lên những biểu hiện như thể đang yêu của một thiếu nữ, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Một giây sau đó, Chu Lạc lại cười hi hi nói chuyện điện thoại: “Cậu có lái xe đi không? Nếu tiện thì tới địa chỉ XXX nhé, một người bạn chiêu đãi, chúng ta tới ăn cho anh ấy phá sản thì thôi”.

Đại Đồng cười nhận lời, điều này khiến Chu Lạc như mở cờ trong bụng. Đương nhiên là Diệp Minh Lỗi không thể nào bị người khác ăn cho tới mức phá sản được, cùng lắm cũng chỉ khiến anh ta mất chút máu, đặc biệt là lại do mình và Đại Đồng trực lợi của anh ta. Sao lại có thể khiến người ta vui sướng đến thế cơ chứ.

Ngay cả Đồng Đan cũng nhận ra tâm trạng phẫn khích của cô, mỉm cười trêu, “Chị Lạc Lạc, bạn trai của chị à? Chị mới dọn ra ngoài ở chưa lâu mà đã có bạn trai rồi ư, á chà, không đúng, chị không phải là dọn ra ngoài sống chung với sư công[3] đấy chứ!”.

[3] Sư công: Danh xưng dành cho chồng của sư phụ mình.

Chu Lạc đỏ bừng cả mặt, đưa tay đấm cô ấy, cái con ranh này, tư tưởng sao lại không trong sáng như thế! Sư công, kiểu gọi này, thật đáng ghét...

Hai cô gái đang tươi cười rạng rỡ, không ai có thời gian rảnh mà chăm lo tới tâm trạng bị tổn thương của tài xế kiêm thiếu gia tiêu tiền như nước đầy oan ức Diệp Minh Lỗi kia.

Đến nơi, vừa bước vào cửa Chu Lạc liền cảm thấy có điều bất ổn. Đây là một nhà hàng kinh doanh đồ ăn tây khá cao cấp, thực khách đều là lượt, trang phục của Diệp Minh Lỗi và Đồng Đan cũng tương đối trang trọng. Bản thân mình, vì sau khi tan sở đến thẳng rạp chiếu phim luôn, đầu tóc quần áo cũng qua quýt chấp nhận được, điều khiến cô lo lắng chính là Đại Đồng.

Đại Đồng đến thẳng nơi đây từ xưởng sửa xe, cho dù không phải đồng phục bảo hộ lao động màu xanh hôm đó, cũng chẳng thể ăn vận một cách chải chuốt được. Bản thân Chu Lạc vốn không để ý gì, chỉ sợ cái tên Diệp Minh Lỗi đáng ghét kia thừa cơ nói câu gì đó không phù hợp, làm ọi người khó xử.

Nhưng lúc này nếu thay đổi lại kế hoạch, đối với ai cũng có điều bất ổn, Chu Lạc tới rồi liền ngồi yên tại chỗ, từ từ dò đoán về những cảnh tượng có thể xảy ra, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh. Bạn của Diệp Minh Lỗi, cũng chính là ông chủ của nhà hàng này, đích thân tới chào hỏi bọn họ, thấy Diệp Minh Lỗi cùng một lúc đưa hai cô gái tới, ban đầu tỏ ý ngạc nhiên, sau đó nở một nụ cười đầy mờ ám.

Chu Lạc lịch sự nói với chủ nhà hàng rằng lát nữa sẽ có thêm một vị khách họ Đồng tới, ông chủ đó mới lộ rõ vẻ bình tĩnh như vừa chợt hiểu ra, lập tức căn dặn nhân viên chú ý tiếp đón.

Không lâu sau, Đại Đồng bước về phía bọn họ theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ. Ngay từ xa, Chu Lạc đã dùng ánh mắt để chào đón sự có mặt của cậu, vẻ chăm chú của cô khiến mấy người còn lại cũng nhìn theo hướng nhìn của cô.

Đây không phải là lần đầu tiên Chu Lạc nhìn thấy Đại Đồng, nhưng hai lần gặp gỡ trước, cậu đều mặc đồng phục bảo hộ lao động màu xanh, Chu Lạc vốn cứ nghĩ rằng bộ quần áo đó rất đẹp, nhưng hôm nay, nhìn thấy Đại Đồng mặc quần tây áo sơ mi, mới biết rằng bộ bảo hộ lao động đầy đã chôn vùi nhân tài như thế nào.

Tướng mạo của Đại Đồng ngày bình thường nhìn vào đã tuần tú rạng rỡ như ánh mặt trời rồi, buổi tối hôm nay dưới ánh đèn dịu dịu, chiếc áo sơ mi bằng chất liệu lụa màu đen ôm sát cơ thể khiến cậu ngoài vẻ khôi ngô ra còn thêm có một chút khác biệt. Cảm giác khác biệt kiểu đó, có người gọi là gọi cảm. Chu Lạc cảm thấy một nơi nào đó đã ngủ đông rất lâu trong tim mình, vừa khe khẽ bị khuấy động.

Đại Đồng đến nhà hàng cao cấp trứ tình lãng mạn này, thần thái lại phóng khoáng tự nhiên, không có bất cứ sự khúm núm và không thoải mái nào. Nếu không phải thấy ánh mắt của cậu khi nhìn mình vẫn trong sáng và quen thuộc như vậy, Chu Lạc thậm chí còn nghi ngờ rằng người mới tới kia không phải là Đại Đồng, mà chỉ là một người có vẻ bề ngoài rất giống với cậu mà thôi.

Nhưng, một Đại Đồng như thế này, xuất hiện trong hoàn cảnh này của ngày hôm nay, quả thực là - vô cùng tuyệt vời!

Chu Lạc đỏ mặt e thẹn giới thiệu hai bên với nhau, đôi mắt sáng long lanh đang che giấu nỗi vui mừng khiến Diệp Minh Lỗi nhìn thấy mà cảm thấy hụt hẫng trong lòng, tuy nhiên, bề ngoài vẫn phải giữ thể diện một chút. Đại Đồng mỉm cười đưa tay ra, Diệp Minh Lỗi đáp lại bằng cái bắt tay hơi mạnh, không ngờ đối phương ngay cả một sợi lông mày cũng không hề động đậy, mạnh mẽ tiếp nhận cái bắt tay đó.

Chỉ riêng Chu Lạc đã thành một câu đố rồi, cô lại lòi từ đâu ra một nhân vật như thế chứ? Hơn nữa, hai người xem ra đều trẻ trung như vậy. Đương nhiên, thứ mà Diệp Minh Lỗi nhìn thấy không phải là vẻ ngoài đẹp trai tuần tú của Đại Đồng, anh không có cái ham thích đặc biệt đó.

“Cậu Đồng công tác trong ngành gì vậy?” Diệp Minh Lỗi cảm thấy kẻ địch rất thần bí còn mình thì lại quá rõ ràng, trao đổi thông tin là một điều hết sức cần thiết.

Đại Đồng mỉm cười: “Linh kiện ô tô”.

“Ồ, một ngành rất có triển vọng đấy, đúng là tuổi trẻ tài cao. Đúng rồi, cậu Đồng tốt nghiệp trường đại học nào vậy, có phải ở Bắc Kinh không? Nói ra chưa biết chừng mọi người còn có thể là bạn học cùng trường nữa ấy chứ.” Ít nhất, ngoài Đại Đồng ra, ba người còn lại đều đã tốt nghiệp từ một trường đại học rất được, mà những trường đại học tốt cũng chỉ có mấy trường ấy thôi.

Chu Lạc không chịu nổi nữa rồi, Diệp Minh Lỗi đang có ý gì vậy? Làm gì có chuyện hai người xa lạ, mới gặp mặt lần đầu đã hỏi thăm kỹ càng tận chân tơ kẽ tóc như vậy?! Nổi giận đùng đùng, cô đang định mở miệng, Đại Đồng bỗng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bàn tay đang đặt dưới gầm bàn của cô, tỏ ý rằng cô ráng chờ một chút, đừng nóng vội.

Chu Lạc trong chốc lát đỡ đỡ cả người, cảm giác dây thần kinh ở mu bàn tay mãi cảm một cách khác thường, rất lâu sau rồi vẫn cảm thấy tê tê ngứa ngứa – Đại Đồng, Đại Đồng chạm vào tay mình! Ôi, OMG, hai mươi tám năm qua, Chu Lạc tuân thủ theo lời dạy nam nữ thụ thụ bất thân, trái tim nhỏ bé của cô bây giờ đang đập loạn xạ. Kiểm chế, phải kiểm chế, Chu Lạc lại một lần nữa nhấn mạnh với bản thân mình, chẳng qua cậu cũng chỉ là muốn chuyển tải một tín hiệu tới mình mà thôi, không có ý gì khác đâu.

“Mấy năm học đại học và thạc sĩ, tôi đều học ở trường đại học A, khoa Ô tô, học để ứng dụng.” Đại Đồng vẫn mỉm cười trả lời.

Lời nói đó vừa được phát ra, Diệp Minh Lỗi và Đồng Đan cũng không thấy vấn đề gì, họ cảm thấy đã là bạn của Chu Lạc, vốn dĩ cần phải như vậy, nhưng bản thân Chu Lạc lại bị chấn động tới nỗi không thể thốt nên lời được.

Theo bản năng, cô cảm thấy Đại Đồng có thể đã nói dối để giữ thể diện, nhưng một giây ngay sau đó, Chu Lạc lại nói với bản thân mình rằng cậu sẽ không như vậy, cậu không thể là loại người ham thích hư danh. Vậy thì cậu có thể đem lại ỉnh những bất ngờ vui vẻ nào nữa đây?

“Xem ra chúng ta lại là bạn cùng trường, nhưng tôi học chính quy ở khoa Quản trị doanh nghiệp, sau đó ra nước ngoài du học, hơn nữa có thể không cùng khóa, cho nên chưa từng được gặp mặt. Đúng rồi, cậu học khóa bao nhiêu? Tôi học khóa 9x.” Diệp Minh Lỗi lại bắt đầu bắt chuyện muốn kết bạn, anh vốn định nói rằng bản thân mình có thể học trên Đại Đồng mấy khóa, nhưng đã có trường hợp ngoại lệ của Chu Lạc trước mặt, với cương vị là một thương nhân, anh biết rằng không nên nói quá nhiều.

Một giây sau, anh lập tức nhận được sự báo đáp do cẩn thận mang lại. Chỉ thấy Đại Đồng lại cười cười, nói: “Tôi đi học sớm, hồi nhỏ, nhà nghèo, để tiết kiệm học phí ít đi vài năm, tôi học trước anh một khóa. Nhưng trường Đại học A rộng lớn như vậy, chúng ta lại không cùng một học viện, chưa từng gặp nhau cũng là chuyện bình thường”.

Trời ơi, Thượng đế ơi, Chu Lạc không thể hình dung nổi tâm trạng của mình bây giờ nữa rồi. Đại Đồng, người còn nhỏ hơn cô một tuổi ấy, lại học đại học cùng một thời điểm với cô!

Chu Lạc có chút muốn khóc, sao cậu không quen mình sớm hơn một chút, như vậy, biết đâu, những năm tháng thanh xuân của cô có thể không bị thương đến thế.

Nhưng, nhìn khuôn mặt hơi tái xanh của Diệp Minh Lỗi, Chu Lạc lại muốn phá lên cười. Ha ha, lại phải gọi là Đại Đồng sư huynh rồi, nhãi ranh, xem anh còn ngông cuồng nổi không!

Diệp Minh Lỗi là ai chứ, mặc dù ngạc nhiên, mặc dù bị bẽ mặt, ngoài mặt xem ra vẫn rất ung dung tự tại, đương nhiên Chu Lạc cũng vậy, lại không phải là trẻ con chơi trò gia đình, không nhất thiết bất cứ tâm trạng nào cũng phải vẽ ra trên mặt. Ngay cả Đồng Đan, ngoài sự tán thưởng một cách lịch sự ra cũng không có biểu hiện thái quá nào.

Diệp Minh Lỗi lúc này đã rất có hứng thú với Đại Đồng. Không liên quan tới Chu Lạc, không liên quan tới thể diện của đàn ông, anh hướng về phía Chu Lạc và Đồng Đan trước, lên mặt già cả than thở một hồi, “Quả là hậu sinh khả úy, xem ra tôi quả đã lỗi thời rồi”. Lại tiếp tục hỏi, “Cậu Đồng hiện nay làm trong ngành linh kiện ô tô, cụ thể là làm công việc gì?”.

Cái tên Diệp Minh Lỗi này, vẫn còn bám riết không chịu buông tha, Chu Lạc lại cảm thấy mất hứng rồi.

Tuy nhiên, Đồng Đan lúc đó cũng rất hứng thú với Đại Đồng, hỏi theo: “Đúng đấy, đúng đấy, nhân tài của trường Đại học A mà, làm linh kiện ô tô chẳng phải rất đáng tiếc sao?”.

Đại Đồng quay sang nhìn cô một cái trước, ánh nhìn của cậu khiến trái tim Chu Lạc giật thót, thầm tự nhủ, lẽ nào cậu lừa mình? Đại Đồng bắt đầu nói, “Một người đồng hương mở xưởng sửa xe, mời tôi hợp tác góp vốn, tôi thường xuyên qua đó giúp đỡ, cũng coi như một nhân viên sửa xe. Tuy nhiên, chủ yếu thời gian của tôi vẫn giành để nghiên cứu và thực nghiệm động cơ”.

Hóa ra là vậy, Đại Đồng đã không lừa cô, chẳng qua chỉ mới nói có một phần, đây cũng là một trong những mảnh khoe mà Chu Lạc quen dùng, lại không thể trách người ta được. Tuy nhiên, tại sao tối hôm nay, cậu lại có gì nói thể một cách thành thật như vậy? Chu Lạc không dám nghĩ thêm, bắt đầu cầm đầu tấn công bữa tối của mình.

Lúc này, cô phát hiện ra rằng cách dùng bữa của Đại Đồng cũng hoàn mỹ đến nỗi không thể chê trách được. Từ đó có thể thấy, nghỉ ngơi đương nhiên là một thói quen xấu gây tổn hại biết nhường nào, nhẽ ra cô sớm phải phát hiện nó không đúng rồi chứ. Thương thay cho cô, còn từng cảm thấy rằng Đại Đồng với nghề nghiệp là một thợ sửa xe, thu nhập sẽ rất thấp, lại còn muốn phấn đấu kiếm tiền nữa chứ...

Nhưng không hiểu sao, thân phận mới của Đại Đồng lại không mang đến cho Chu Lạc cảm giác hân hoan vui mừng nhiều lắm. Trước đó, vì nhìn thấy Diệp Minh Lỗi bị bề mặt mà cảm thấy vui mừng, cũng cảm thấy yên tâm vì Đại Đồng không bị lúng túng hay bêu xấu, đến bây giờ trong lòng cô ngược lại, lại cảm thấy rầu rĩ, có một cảm giác hụt hẫng không thể diễn tả thành lời.

Tay nghề của đầu bếp chính ở nhà hàng này rất cao, lại vì nể mặt của Diệp Minh Lỗi, đồ ăn vô cùng vừa miệng, miếng thịt bò béo mềm tươi mới vừa đưa vào miệng đã tỏa hương thơm. Nhưng mấy người bọn họ, không ai có tâm trạng để chăm chú thưởng thức món ăn thượng hạng đó, mỗi người một tâm trạng riêng ăn xong bữa ăn này.

Bữa tối kết thúc, mọi người chia tay nhau, ra đến bãi đậu xe, Diệp Minh Lỗi rất có hứng thú với chiếc xe đậu cách đó không xa của Đại Đồng. Là dân chơi xe, anh nhận ra ngay chiếc xe đó đã được độ[4] lại, còn rất hưng phấn mượn chìa khóa xe của Đại Đồng để đi thử, mấy người đành phải đứng đợi anh lượn vài vòng trong làn gió lạnh của mùa thu.

[4] Độ: Hay “độ xe”, là cách thay đổi lại một hay nhiều tính năng hay kiểu dáng không theo chuẩn mực của nhà sản xuất.

“Động cơ chắc chắn không phải nguyên bản, là động cơ do các anh nghiên cứu ra à? Có đầu tư sản xuất không? Hôm nay muộn quá rồi, chúng ta hẹn hôm nào đó gặp nhau trò chuyện một chút.” Diệp Minh Lỗi trả chìa khóa xe lại cho Đại Đồng, bộ dạng có vẻ vẫn rất lưu luyến.

Chu Lạc mím môi một cách bất đắc dĩ, nói: “Tổng giám đốc Diệp, nếu tôi không nhầm, nhà anh kinh doanh bất động sản chứ nhỉ?”.

Diệp Minh Lỗi dường như nhìn cô có vẻ rất khó chịu, nói một cách thờ ơ: “Cô thì hiểu gì, bất động sản là ngành đã lỗi thời rồi, là một thương nhân, không thể khư khư giam chân tại chỗ được”.

Chu Lạc buồn bực, cô không phải thương nhân, Đại Đồng cũng không phải, chẳng thể có bất kỳ liên quan gì tới bất động sản của anh cả!

Đáng tiếc là cô lại một lần nữa dự đoán sai rồi, Đại Đồng rất là chi phối hợp trao đổi danh thiếp với anh, mức độ nhiệt tình cũng không kém gì Diệp Minh Lỗi, trước khi chia tay còn vỗ vỗ vào vai nhau, điệu bộ giống như anh em bạn bè tốt nói chuyện nghĩa khí vậy.

Sau đó, đương nhiên là Đồng Đan lên xe Diệp Minh Lỗi, còn cô thì đường hoàng đi theo Đại Đồng. Không biết có phải là ảo giác hay không, Chu Lạc cảm thấy Diệp Minh Lỗi trước khi ra về đã nhìn cô một cái. Trong ánh mắt đó, có một thứ khiến cô cảm thấy bất an, đáng tiếc là không thể nói rõ, không thể giải thích cặn kẽ được.

Sau khi hai người bọn họ ra về, một mình Chu Lạc đối diện với Đại Đồng, bỗng nhiên cảm thấy có chút gì đó căng thẳng, ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái, nói tiếng: “Xin lỗi”.

Đại Đồng ngạc nhiên nói: “Tại sao lại nói xin lỗi?”. Cậu vốn nghĩ rằng, việc đầu tiên Chu Lạc muốn làm, là chất vấn cậu tại sao lại che giấu thân phận thật sự của mình.

Đúng vậy, Đại Đồng không phải là người thợ sửa xe ô tô mà cô vốn nghĩ, đương nhiên không thể bị mất mặt trong trường hợp này. Nhưng trước đó, cô lại không biết gì, ngộ nhỡ Đại Đồng chỉ là một công nhân có học lực trung bình, còn chưa học đại học, dưới sự truy hỏi gắt gao của Diệp Minh Lỗi, chẳng phải là sẽ khiến cậu cực kỳ bối rối hay sao. Vì vậy, Chu Lạc vẫn cảm thấy cần thiết phải nói lời xin lỗi.

Sau khi nghe rõ lý do của cô, Đại Đồng chăm chú nhìn cô, nhìn đến nỗi Chu Lạc cảm thấy bản thân mình không thể chịu đựng nổi ánh nhìn của cậu nữa, Đại Đồng bỗng nhiên nói một câu: “Chu Lạc, có phải từ nhỏ, cô được nuôi dạy rất nghiêm khắc?”.

“Á, sao cậu biết?” Bằng trực giác, Chu Lạc nhận thấy bản thân mình khi đứng trước Đại Đồng, không nhất thiết phải cố gắng tỏ ra điềm tĩnh.

Đại Đồng mỉm cười, “Nếu không, sao cô cứ phải nghiêm khắc với bản thân mình và khoan dung độ lượng với người khác như vậy? Thực ra làm người, đặc biệt là làm con gái, nếu ngược lại sẽ thoải mái hơn nhiều”.

Ngược lại, khoan dung độ lượng với bản thân mình, khắc nghiệt với người khác ư? Vậy thì con người đó cũng quá tồi tệ rồi nhĩ! Chu Lạc cười theo, bỗng nhiên trong chốc lát, tâm trạng trở nên rất tốt, cảm thấy bầu không khí lúc này cũng rất ổn, nếu tiếp tục nói về những chuyện như mất mặt, công việc thực tế và học lực gì gì đó đều rất ảnh hưởng tới bối cảnh.

“Đại Đồng, cậu thích leo núi không? Cậu còn có những sở thích gì nữa?” Chu Lạc hướng đến việc khai thác một vài đặc tính mới của cậu.

“Về cơ bản thì không có, con người tôi rất vô vị, toàn bộ thời gian đều tập trung cho cơ sở thực nghiệm và xưởng sửa xe, leo núi chỉ là vì rèn luyện sức khỏe.” Đại Đồng thường trả lời câu hỏi một cách rất thật thà.

Chu Lạc cười tít cả mắt, xem ra Đại Đồng là người rất chuyên tâm, điều này có thể giải thích được tại sao cậu lại có được thành tích học tập hơn người. Thực ra, cô cũng là người chuyên tâm, đáng tiếc là sở thích quá nhiều, nếu mỗi sở thích đều rất chuyên tâm vì nó thì sẽ khó tránh khỏi việc phân tán tinh thần và sức lực.

Sau khi lên xe, họ cứ nói chuyện rôm rả như vậy, cô còn vừa nói chuyện vừa liếc trộm khuôn mặt khi nhìn nghiêng của Đại Đồng. Mà khi cậu trả lời câu hỏi, quay đầu lại nhìn cô, Chu Lạc lại chột dạ vội vàng tránh ánh mắt của cậu.

Thấy sắp về tới nhà rồi, trong lòng Chu Lạc lại dấy lên cảm giác lưu luyến, tần số liếc mắt nhìn trộm càng nhiều, liên gây sự chú ý cho Đại Đồng, cậu có cảm giác bất an, “Tôi có gì đó không ổn sao?”.

Khuôn mặt Chu Lạc nhanh chóng đỏ ửng lên, cô bỗng nhiên hưng phấn mở miệng nói: “Đại Đồng, đã có ai nói cậu rất đẹp trai chưa?”.

Đại Đồng xấu hổ rồi, Chu Lạc ngạc nhiên phát hiện ra rằng, cậu lại có thể vì một câu nói của cô mà trở nên xấu hổ! Dù rằng Đại Đồng không có bất kỳ biểu hiện đặc biệt nào, phát hiện ra điều đó là do qua một khúc rẽ, ánh đèn đường chiếu rọi làm sáng lên vành tai đang đỏ bừng của cậu cho cô xem.

“Chưa ai nói với tôi như vậy, cô là người đầu tiên.” Mãi cho tới khi đỗ gọn xe lại, khi Đại Đồng mở cửa xe cho Chu Lạc, đỡ cô đi ra, mới trả lời câu hỏi của cô.

Sự xấu hổ của Đại Đồng đã tăng thêm dũng khí cho Chu Lạc, cô bạo gan khê khê lên: “Trời ơi, mắt của những người xung quanh cậu đều mù hết cả rồi sao?”. Bỗng nhiên nhớ tới việc Đại Đồng nói cậu không có sở thích gì, tất cả thời gian đều chuyên tâm vào cơ sở thực nghiệm và xưởng sửa xe, hai chỗ đó đều là nơi tập trung của cánh đàn ông. Làm gì có người đàn ông nào rồi việc đến nỗi đi khen một người đàn ông khác rằng anh ta rất đẹp trai chứ. Còn khi đi học, Chu Lạc lại càng hiểu rõ hơn. Cô biết, là một học sinh học vượt cấp, bị người ta coi thường giới tính thế nào, nếu đổi lại thành một cậu học sinh nam, rõ ràng không thể chỉ dùng một từ “thăm” để hình dung được.

Trong lòng Chu Lạc cảm thấy rất vui, lẽ nào mình lại là người đầu tiên có con mắt tinh tường nhận ra được người đàn ông đẹp trai hay sao? Không đúng, còn có cô chủ quán cà phê nữa chứ, đó là người như thế nào? Tuy nhiên, lúc này rõ ràng không phải là thời cơ thuận lợi để dò la thông tin. Ngoài ra, Chu Lạc còn có một mối lo lắng khác, hiện giờ Đại Đồng rất ít khi tiếp xúc với các cô gái trẻ, sau này khi có cơ hội rồi, gặp gỡ nhiều rồi, nhất định sẽ bị đám con gái chiều chuộng nịnh nọt, lúc đó, e rằng cơ hội được cậu đưa về nhà, đi leo núi cùng mình cũng không còn nữa rồi...

Đại Đồng nghe lời xuýt xoa một cách đầy khoa trương của cô, vốn cảm thấy rất buồn cười, sau đó chú ý thấy cô lại rơi vào trạng thái trầm lặng của bản thân, biểu hiện còn trở nên rất rầu rĩ, bỗng nhiên lại có ý định trêu chọc, lấy cớ đùa nói: “Chu Lạc, có phải cô thấy tôi đẹp trai nên mới kết bạn với tôi?”

“Đúng vậy!” Dòng suy nghĩ bị đứt đoạn, Chu Lạc nghe thấy câu hỏi, trả lời theo bản năng. Đợi sau khi đại não của cô nhắc lại một lần nữa nguyên nhân và kết quả mà tai mình nghe được, trong giây lát cô như hóa đá, ngẩng đầu lên nhìn thấy Đại Đồng cũng đang rất ngạc nhiên, lập tức đỏ mặt tía tai giải thích: “A, không phải, ý tôi muốn nói là tôi thích những người có ngoại hình đẹp...”. Vẫn là ý nghĩa đó.

“Không phải, bởi vì người có ngoại hình đẹp là cậu, nên tôi mới kết bạn...” Hình như cũng không khác là mấy.

“Haizz, tôi không phải vì cậu đẹp trai mà kết bạn với cậu, người có ngoại hình đẹp rất nhiều...” Chu Lạc cũng không biết câu nói này mình đang muốn nói gì.

“Nói tóm lại, em thích anh không phải chỉ vì anh có ngoại hình đẹp!” Câu nói này tương đối đơn giản, Chu Lạc đã hiểu rồi.

Đại Đồng đương nhiên cũng hiểu rồi. Làn gió đêm mùa thu mát lạnh, thổi bay mái tóc ngắn xõa tung của cậu, dưới vầng trán đầy đặn, một đôi mắt đen láy như nước hồ mực đen đang nhìn vào cô gái Chu Lạc trước mặt, sâu thẳm mà sáng ngời.

Chu Lạc lần này quả thực ngây hết cả người rồi, hơn nữa, còn cảm thấy trên thế giới này không thể có người nào khác ngốc nghếch hơn cô được. Một cô gái được coi là trí thức, một ngôi sao trong giới công chức nổi tiếng là giỏi giang quyết đoán, một cô gái muộn chồng đã gần ba mươi tuổi, lại có tư duy lẫn lộn, nói năng không đầu không đuôi đến thế này, lại mặt dày thổ lộ tình cảm như vậy.

Thực ra, nỗi xấu hổ lớn hơn, đó là cô đã đứng ngây người ra lâu như vậy, người được cô thổ lộ tình cảm đó, lại không hề có phản ứng gì!

Lần đầu tiên thổ lộ tình cảm trong đời, lại bị từ chối như vậy ư? Ông trời ơi, không, trái đất ơi, hãy mau xuất hiện một khe nứt để cô có thể chui xuống đó đi!

Bà mẹ trái đất rõ ràng đã không nghe thấy lời kêu gọi của cô, vậy là cô quyết định rút lui – co giò bỏ chạy.

Thế nhưng, kết quả là, không thể chạy thoát nổi.

Đại Đồng với tay một cái đã tóm được cô lại. Buổi tối hôm ấy, Chu Lạc lần đầu tiên thổ lộ tình cảm với người khác giới, cũng là lần đầu tiên tự mình cảm nhận được thể lực của con trai và con gái không giống nhau.

Chu Lạc nhớ rõ thành tích của mình ở cả hai môn ném lao và ném bi sắt đều rất được, trong số đám nữ sinh nhỏ bé ở Giang Nam, cô có thể được coi là một người có sức khỏe đáng kinh ngạc. Nhưng trước một Đại Đồng xem ra cũng không cường tráng lắm, khi cậu nắm lấy cánh tay cô, cũng không có vẻ dùng lực, mà cô không giãy giụa để thoát ra được.

Quả thực là không còn mặt mũi nào nhìn người ta nữa, Chu Lạc vừa để ý tới tâm hồn nhỏ bé đang bị tổn thương của mình, đồng thời dây thần kinh nhạy cảm cũng chẳng thể không để tâm tới sự thật là Đại Đồng đang nắm tay cô, chỉ cách một lớp vải áo sơ mi mỏng manh, cô cũng có thể cảm nhận được sự ấm áp từ bàn tay của cậu.

Chu Lạc lòng dạ rối như tơ vò, đưa cánh tay tự do còn lại kia lên để che mặt, đồng thời muốn gạt bỏ hết mọi cảm giác đang hành hạ con người ta kia.

Cô gái Chu Lạc đang tạm thời mất đi thính giác và thị giác kia không chú ý được Đại Đồng đang nói gì, vẫn đang muốn giãy giụa để thoát ra theo quán tính. Sau đó, cô phát hiện ra một cánh tay khác của mình cũng không còn tự do nữa, cả người cô được Đại Đồng ôm gọn trong nửa vòng tay, đầu mũi phảng phất hương thơm thanh khiết của người đàn ông trẻ tuổi. Tâm trạng của Chu Lạc lại ngổn ngang rồi – đây là lần thứ mấy trong ngày vậy?

“Ý anh muốn nói rằng, anh không từ chối tình cảm của em, ban nãy chỉ là anh có chút... ừm, ngạc nhiên.”

Đúng vậy, ngạc nhiên, ai có thể không ngạc nhiên chứ, Chu Lạc cũng ngạc nhiên phát hiện ra bản thân mình lại có tiềm năng trở thành một kẻ si tình cơ đấy, tuy nhiên, đợi một chút, dường như đây không phải là trọng điểm!

Đại Đồng đã nói không từ chối cô, vậy cậu có ý gì!

Trong đầu Chu Lạc bỗng xuất hiện một suy nghĩ rất tỉnh táo, nhận thức được câu nói mấu chốt của Đại Đồng – cậu không từ chối mình. Vậy thì nếu như cô giải thích rằng cậu không hề có phản cảm đối với cô và sự thổ lộ của cô, chắc cũng không đến nỗi quá đáng chứ?

“Chu Lạc, anh không dám nói rằng anh bận rộn nhiều như thế nào, nhưng anh cũng không có thời gian để đi ăn cơm và nói chuyện phiếm với một người không có liên quan tới mình, hơn nữa...” Đại Đồng dừng lại một chút, trái tim của Chu Lạc đã loạn nhịp, “hơn nữa, anh đã hẹn em cùng đi leo núi”.

Lần này Chu Lạc không nhìn rõ đôi tai của cậu có đỏ hay không, nhưng cô cảm nhận được rằng, cậu lại xấu hổ, chưa biết chừng, chưa biết chừng Đại Đồng cũng chưa từng yêu bao giờ, vì vậy cảm thấy việc hẹn một người con gái cùng đi leo núi là có thể nói rõ tất cả rồi.

Mãi cho tới khi chia tay với Đại Đồng, sau đó đi vào nhà, rồi chào hỏi với dì Mai, tiếp đẩy về phòng của mình, Chu Lạc vẫn trong trạng thái ngây ngất.

Dựa lưng vào cánh cửa phòng sơn màu trắng, Chu Lạc dùng hai mu bàn tay áp vào đôi má nóng rực của mình, như thể muốn hạ nhiệt cho bản thân, đáng tiếc là hành động đó lại không có hiệu quả. Cô liền đá tung đôi giày ra khỏi chân, lao ngay lên chiếc giường to mềm mại, vùi mặt vào lớp ga trải giường bằng lụa mềm mịn mới cảm nhận được một chút mát dịu.

Hôm nay là ngày gì vậy nhỉ, cô chỉ đi xem phim một mình, liền thu hoạch được một người yêu tương lai – đây là biệt danh mới mà Chu Lạc dành cho Đại Đồng, đồng thời thầm dự tính xem bao giờ có thể bỏ được từ “tương lai” đi. Vì thời gian hai người quen biết nhau vẫn còn ngắn ngủi, hai người cũng không phải là người phóng khoáng, nhất định không thể nói bắt đầu đã tình cảm ngọt ngào anh anh em em, nhưng, tất cả những chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay đã đủ khiến Chu Lạc mất ngủ cả đêm rồi.

Đồng thời, Chu Lạc còn xấu hổ phát hiện ra rằng, cô rất thích cảm giác Đại Đồng đụng chạm vào cơ thể mình. Từ cái vỗ vào mu bàn tay của cô trong bữa ăn tối đến cánh tay bị cậu nắm chặt lại khi cô muốn bỏ chạy, còn cả bàn tay bị Đại Đồng gỡ xuống khi đưa lên che mặt nữa. Tất cả những sự đụng chạm đó và cảm giác hiện tại được đại não của cô hồi tưởng đi hồi tưởng lại hết lần này tới lần khác, lặng lẽ, bí mật, không thể nói với ai được, chỉ dám thực hiện khi vùi đầu vào trong chăn.

12. Chương 04 Phần 3

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Chu Lạc liền bước vào một trạng thái hoàn toàn mới. Cô làm việc vẫn hết sức hăng hái nhiệt tình, giải quyết công việc vẫn dứt khoát nhanh nhẹn như cũ, những thứ cần phải nhớ vẫn một chữ không sai, nhưng có chỗ nào đó rõ ràng không còn giống như trước nữa rồi.

Các đồng nghiệp khác, đại đa số đều cho rằng Chu Lạc gặp phải một chuyện gì đó rất vui, có người còn cảm thấy có thể cô rất tự tin và nắm chắc phần thắng trong cuộc cạnh tranh thăng chức lần này, chưa biết chừng có được sự đảm bảo nào đó từ phía lãnh đạo. Vậy là trong những ánh mắt nhìn cô, có đồ kỵ, có ngưỡng mộ, còn có những người đầu óc nhạy bén đã bắt đầu tìm cách tiếp cận cô. Dù sao người ta cũng

sắp là một phần tử của lãnh đạo rồi, mọi người cùng xuất phát từ một đơn vị cơ sở, sau này chạm mặt cũng dễ nói hơn nhiều.

Đồng Đan lại có cách nhìn nhận khác với mọi người, sau hai ngày ngoảnh mặt làm thỉnh quan sát, cô nàng tìm một cơ hội kéo Chu Lạc lại một góc trong nhà vệ sinh.

“Á, chuyện gì vậy?” Chu Lạc cười hì hì hỏi lại.

Đồng Đan tròn tròn mắt lên ngẩng ngửa cô một hồi từ đầu tới chân, không bỏ sót chỗ nào, bỗng nhiên cất giọng nói: “Chị Lạc Lạc, chị không phải là vừa mới bị thất thân đấy chứ?”. Lẽ nào lại chính là buổi tối hôm đó? Trời ơi, lẽ nào mình lại là người chứng kiến đêm trong trắng cuối cùng của một cô gái đã hai mươi tám tuổi!

Nụ cười trên khuôn mặt Chu Lạc còn chưa kịp thu lại, thì miệng đã ngoác ra thành hình chữ O, sắc mặt ngay lập tức đổi thành màu gan lợn. Sau khi kịp phản ứng lại, cô vội vàng đưa tay ra bịt miệng Đồng Đan, ngó nghiêng xung quanh thăm dò động tĩnh, một tay còn lại bóp chặt cổ cô ấy cho tới khi Đồng Đan cúi gập người xuống van xin “ừm ừm”.

“Nói cái gì thế hả, mới tí tuổi đầu sao lại có tư duy lộn xộn như vậy cơ chứ?” Khoảng cách tuổi tác ời là khoảng cách tuổi tác, Chu Lạc muốn khóc mà không ra nước mắt, cô mới chỉ nghe nói thôi mà đã nổi hết cả da gà, vậy mà cô bé Đồng Đan này sao lại có thể dễ dàng nói ra những câu như vậy được?

“Ặc, ặc...” Đồng Đan bị đại lực sĩ Chu Lạc bóp cho đến nổi đỏ mặt tía tai, suýt nữa thì thở không ra hơi nữa. Vị sư phụ này, thường này vẫn rất văn minh, không biết học được cách chưa bàn bạc gì đã động thủ luôn từ lúc nào? Chắc chắn là do không đáp ứng được nhu cầu nên mới vậy đây mà! Đồng Đan đã sớm thăm dò trước rồi, trong nhà vệ sinh ngoài hai chị em ra, không có ai khác cả, không kìm nén được lại lảm la lảm lét sán lại gần, “Không phải chứ chị Lạc Lạc, chị đừng nói với em là chị bây giờ vẫn là...”.

“Là cái gì?” Chu Lạc cảm thấy đầu óc mình không theo kịp được nữa rồi.

“Đầu óc có vấn đề à, lẽ nào chị thật sự vẫn là...?” Câu nói này gần với câu khẳng định. Chỉ là Đồng Đan có chút phiền muộn, hai ngày hôm nay Chu Lạc mặt tươi như hoa, đôi mắt long lanh, rõ ràng là lượng hoóc môn trong cơ thể được cải thiện, lẽ nào mình lại nhìn nhầm rồi ư? Đương nhiên, câu này cô nàng không nói ra, Đồng Đan cảm thấy bản thân mình làm việc dưới quyền người ta, cũng phải giữ cho đối phương chút thể diện chứ.

Đợi đến khi Chu Lạc hiểu rõ được hàm ý của mấy từ đó, lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác máu nóng bốc lên đầu. Bọn trẻ bây giờ, bọn trẻ bây giờ, sao đều như vậy cơ chứ!

Cô bé Đồng Đan này, vốn dĩ rất cung kính tôn trọng cô, sau khi ở cùng nhau, dần dần hiểu được tính cách của nhau lại trở nên tùy tiện quá rồi. Chắc là tối hôm trước thấy bộ dạng thảm thương của mình khi bị Diệp Minh Lỗi ức hiếp, chút cung kính cuối cùng còn lại dành cho sư phụ cũng tan biến luôn rồi, bây giờ lại dám không biết kẻ trên người dưới như vậy với cô nữa!

Nghĩ đi nghĩ lại, Chu Lạc cuối cùng cũng tìm ra kẻ cầm đầu gây tội ác đáng oán hận của mình – đại thiếu gia đa tình Diệp Minh Lỗi.

Tổng giám đốc họ Diệp đang tham dự nghi thức động thổ xây dựng một dự án biệt thự mới, bỗng hắt hơi liên tục, khiến mấy mỹ nữ làm người đại diện ở bên cạnh sợ tái cả mặt, cứ ngỡ “đại dịch Sars” lại giáng xuống thủ đô một lần nữa.

Đối với việc được coi là cạnh tranh vào chức vụ mới, thực lòng Chu Lạc lại không quá coi trọng, toàn bộ sức lực và tinh thần của cô đều tập trung vào công việc chuyên môn hiện tại và chuẩn bị cho dự án đầu tư ra nước ngoài. Nghĩ tới dự án phải đi thường trú nơi đất khách đó, Chu Lạc lần đầu tiên có cảm giác thoái thác đối với công việc, thậm chí còn thăm hy vọng dự án lần này sẽ thất bại. Năm năm ư, nếu dự án thành công, mà nếu cô thật sự phải ra nước ngoài trong vòng nửa năm, sẽ phải làm thế nào đây?

Một giây ngay sau đó, Chu Lạc lại phủ định suy nghĩ của mình, thậm chí tự nhủ, thảo nào hầu hết các lãnh đạo đều trọng nam khinh nữ, nhân viên nữ thường tương đối phức tạp, còn chưa lập gia đình, chỉ mới có chút mầm mống của sự yêu đương, mà đã trở nên dây dưa không dứt khoát rồi.

Bởi vì có sự đấu tranh tư tưởng trước đó, Chu Lạc ngược lại lại càng gắng hết sức tập trung tinh thần vào công tác chuẩn bị. Bằng không, nếu dự án không thành công, cô sẽ bị nghi ngờ rằng trong tiềm thức mình đã bị xui dại, không thể nỗ lực để thực hiện một cách tốt nhất. Nếu đúng như vậy, cô sao xứng với sự tử - người đã biết cô bao nhiêu năm qua? Sẽ vi phạm đạo đứng nghề nghiệp, cũng có lỗi với tất cả những nhân viên đang cùng chung lợi ích trong viện này.

Nhưng, là một cô gái muộn chồng lại lớn tuổi, công việc dù có bận rộn thế nào cũng không thể ngăn cản chuyện Chu Lạc kiếm tìm hạnh phúc. Thứ Sáu làm thêm giờ đến tận khuya, ngày hôm sau mới sáng sớm đã lái xe đến Tây Sơn, mặc dù đôi mắt thâm quầng nhưng tinh thần lại hưng phấn khác thường.

Hưng phấn suốt cả quãng đường, khi sắp tới nơi, vừa nghĩ đến việc phải đối mặt với Đại Đồng, trong lòng Chu Lạc lại cảm thấy căng thẳng. Cô nhút nhát, không biết nên dùng thái độ nào để đối diện với Đại Đồng - người bỗng nhiên trở thành người yêu tương lai của mình, nhưng lại rất muốn biết thái độ của Đại Đồng đối với cô liệu có thay đổi gì không.

Trước khi xuống xe, Chu Lạc mở chiếc gương gắn trên tấm chắn nắng ra, kiểm tra lại lần cuối trang phục của mình, bộ đồ thể thao màu phấn hồng pha lẫn màu xám, mũ lưỡi trai cùng màu với mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa sau gáy, hy vọng sẽ không mang lại cảm giác cựa cộm làm ghê cho người khác.

Đến địa điểm tập kết, Chu Lạc mới phát hiện ra mình đã quá lo lắng rồi. Cả nam lẫn nữ tham gia leo núi, khoảng cách chênh lệch độ tuổi rất lớn, thậm chí có cả một gia đình ba thành viên cùng đi leo núi. Đại bộ phận đều ăn mặc rất sắc sỡ, đứng lẫn trong đám người đó, cô tuyệt đối không thể coi là bất mắt được.

Người bất mắt nhất chính là Đại Đồng, mặc dù cậu cũng chỉ mặc một bộ đồ thể thao màu xanh trắng đơn giản, nhưng với tác phong tự tin thoải mái cùng vẻ ngoài tự nhiên của Đại Đồng khi đứng ở đó, tất cả mọi người đều trở thành dưa hấu tào tếu thối hết, ngay cả tư cách làm nền cho cậu cũng không có. Sau khi nhìn thấy cô, Đại Đồng mỉm cười chạy lại đón, lộ rõ hàm răng trắng bóng, trong ánh nắng của buổi sớm mai cả người cậu sống động đến nỗi khiến trái tim cô rạo rực, đợi khi Đại Đồng tới gần rồi, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút hoa mắt.

Chu Lạc nhanh chóng phủ định kết luận mà cô phải trần trọc thao thức mới có được. Đại Đồng, một Đại Đồng như thế này, cho dù ở lì trong nhà ít ra ngoài, cho dù không gần với nữ sắc, sao đám đàn bà con gái lại có thể bỏ qua cậu chứ!

“Sắc mặt của em không được tốt lắm, có phải là không khỏe không? Nếu không khỏe, hay là về nhà nghỉ ngơi đi.” Đại Đồng đi đến trước mặt nhìn cô, đầu lông mày khẽ nhíu lại.

Chu Lạc vội vàng thu lại những suy nghĩ xa xôi, cảm thấy ngọt ngào trước sự quan tâm của Đại Đồng, nhưng đã đến đây rồi, cô sao có thể ra về được. Cô nhanh chóng đáp lại cậu bằng một nụ cười rạng rỡ, “Không sao, chỉ là hôm qua ngủ không ngon, không ảnh hưởng lắm”.

Có được sự đảm bảo của cô, Đại Đồng mới cùng cô bước về phía mọi người đang tập trung dưới chân núi. Mọi người đã tới gần đủ, chỉ đợi tới giờ là đồng loạt xuất phát.

Trong câu lạc bộ ô tô này, mối quan hệ của Đại Đồng với mọi người rõ ràng là rất được, khi Chu Lạc và cậu sóng bước tới nơi, gây được sự chú ý không nhỏ, rất nhiều người chào hỏi đồng thời nhìn chằm chằm, phần lớn ánh mắt của những người đó đều có chút hiếu kỳ.

Còn có một số cô gái trẻ, lại không chỉ đơn thuần là hiếu kỳ như vậy, ánh mắt đó giống như những lưỡi phi đao vậy. Khi Chu Lạc cảm thấy da mặt của mình sắp bị đâm thủng lỗ chỗ, có người không kìm nén được nữa.

“Đại Đồng, ai đấy? Chị gái của anh à?” Một âm thanh trẻ trung lanh lảnh vang lên, đồng thời đứng chắn ngay trước đường mà họ đang đi vào.

Thật tức quá đi mất! Khuôn mặt Chu Lạc xám ngoét cả rồi, chẳng qua cũng chỉ chênh lệch một tuổi thôi mà, nhìn bề ngoài lại rõ rệt đến thế sao? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có ý tốt của đối phương, Chu Lạc cân nhắc xem nên dùng thái độ như thế nào để phản kích lại. Suy cho cùng thì cũng là lần đầu tiên tiếp xúc trong phạm vi cuộc sống của Đại Đồng, nặng nề quá sẽ ảnh hưởng tới hình tượng, yếu đuối quá lại dễ bị người ta bắt nạt.

Không ngờ một người thường ngày vốn ít nói như Đại Đồng lúc này lại mở miệng nói trước: “Sao lại thế được, đây là Chu Lạc, bạn của anh”. Nói xong chỉ vào bãi đất bằng cách đó không xa, nói với Chu Lạc: “Đi thôi, thường ngày em cũng không hay vận động, hãy khởi động cho nóng cơ thể trước đã, không lát nữa sẽ bị chuột rút đấy”. Nói xong hai người lách qua một bên đi khỏi chỗ đó, không buồn nhìn lại người vừa chặn đường họ nữa.

Bước chân đi trên đường mà Chu Lạc ngỡ như mình đang đi trên mây, Đại Đồng đã nói là “bạn của anh” chứ không phải là “một người bạn của anh”. Ở thành phố này, ý nghĩa của hai cụm từ đó hoàn toàn không giống nhau, rất nhiều thanh niên thường dùng cách nói đầu tiên đó để nói về bạn trai hoặc bạn gái của mình.

Đại Đồng không phải là người của thành phố này, nhưng đã sống ở đây hơn mười năm rồi, ý của cậu đúng là ý đó sao? Có đúng vậy không? Chu Lạc cảm thấy băn khoăn, nhưng lại không dám hỏi, trái tim cứ nhấp nhua nhấp nhomm lên xuống không yên. Lại nghĩ tới chuyện chẳng qua chỉ là một dịp đi leo núi, mà đã có thể chứng kiến tiểu mỹ nữ nhìn Đại Đồng như muốn ăn sống nuốt tươi, có thể thấy cậu rất đắt khách, tình địch rất hung hăng. Vậy thì, năm xương già này của cô, liệu có sức chiến đấu không, năng lực chiến đấu có thể duy trì được bao nhiêu lâu?

Tự mình trách mình không phải là tác phong từ xưa đến nay của Chu Lạc, đối với sự việc khác, cô luôn xem nhẹ chuyện được mất. Đây cũng là lần đầu tiên cô nghi ngờ bản thân mình như vậy, chỉ bởi vì Đại Đồng trẻ hơn cô, ngoại hình đẹp hơn cô, ngay cả sự nghiệp cũng có khả năng mạnh hơn cô.

Nếu bỏ qua Đại Đồng, đương nhiên sẽ không có tâm trạng lo lắng được mất của hiện tại. Nhưng, ngẩng đầu ngược nhìn người đang tập các động tác thể dục ở bên cạnh kia, sức hấp dẫn tỏa ra bốn phía, chỉ ở bên cạnh cậu thôi cũng cảm thấy thoải mái rồi, cô có nở buông tay không?

Đáp án rất rõ ràng, nếu dễ từ bỏ như thế, cô đã không tìm tới đây để leo núi trong tình trạng đêm qua chỉ ngủ được bốn tiếng đồng hồ.

Đã háo sắc, thì phải càng bạo gan hơn, đây là khẩu hiệu mà Chu Lạc dành để động viên bản thân mình.

Thực tế là quá lâu rồi không vận động, khi làm nóng cơ thể, Chu Lạc thậm chí còn nghe được cả tiếng các khớp xương của mình kêu răng rắc. Đại Đồng cũng nghe thấy rồi, nghiêng mặt nhìn cô nói: “Em không nghỉ ngơi đủ, lại không thường xuyên leo núi, lát nữa đừng đi nhanh quá, nếu không lúc xuống núi sẽ bị mỗi chân đây”.

Chu Lạc kêu lên: “Thế sao được, chẳng phải đây là một cuộc thi sao?”. Nhìn tư thế của cậu, chắc chắn là một ứng cử viên nặng ký rồi. Cô lại không muốn một mình mình bị tụt lại ở phía sau, ở đây, ngoài Đại Đồng ra, cô lại chẳng quen biết một ai cả.

Nhìn điệu bộ hiếu thắng của cô, Đại Đồng mỉm cười lắc đầu, không tiếp tục khuyên bảo cô nữa.

Rất nhanh, cuộc thi đã bắt đầu. Hai người cùng xuất phát theo đoàn. Lúc bắt đầu, mọi người còn chen chúc nhau, không lâu sau, đã dần dần kéo xa khoảng cách.

Chu Lạc bồng bồng khí thế xông lên, cô và Đại Đồng luôn có mặt trong tốp dẫn đầu, khi đường rộng thì sánh vai bước bên nhau, đoạn đường hẹp thì kẻ đi trước người đi sau, nhìn thấy phong cảnh đẹp còn thảo luận trao đổi vài câu, cảm thán một hồi. Đã rất lâu rồi Chu Lạc chưa rời khỏi thành phố đầy xi măng sắt thép, bầu không khí tươi mới vùng ngoại thành khiến tinh thần cô trở nên hưng phấn lạ thường.

Đại Đồng cũng bị lây sự nhiệt tình đó của cô, cậu đưa mắt nhìn theo cảnh đẹp ở trên núi và những kiến trúc dưới chân núi theo hướng tay chỉ của cô. Ngắm phong cảnh đương nhiên sẽ hạn chế bước đi về phía trước, thường sẽ bị rất nhiều người đi vượt qua. Ngắm xong, Chu Lạc lại muốn rảo bước thật nhanh để đuổi theo, nhưng bị Đại Đồng ngăn lại, lắc đầu, “Điều quan trọng hơn trong việc leo núi là quá trình, không phải là mục đích, đừng vội quá, sẽ mệt đấy”.

Chu Lạc ngoan ngoãn nghe theo. Thực ra, cô luôn cho rằng, cảnh vật hai bên đường có sức hấp dẫn hơn nhiều so với việc leo lên tới đỉnh núi, chẳng qua cô nghĩ rằng đàn ông đều thích chiến thắng, Đại Đồng tham gia cuộc thi đương nhiên cũng muốn giành được vị trí đầu bảng. Chu Lạc có khả năng tự nhìn nhận mình, cô không có dã tâm kiểu như vậy, vội vàng đuổi theo mọi người chẳng qua là vì không muốn làm liên lụy

tới Đại Đồng, cũng không muốn bị bỏ lại ở phía sau, cậu đã nói như vậy thì đúng là cầu chẳng được, ước chẳng thấy nữa rồi.

Khối nặng tâm lý đè nén trong lòng một khi được giải tỏa, bước chân liền vững chắc hơn nhiều. Rốt cuộc là do ngồi làm việc trong văn phòng quá lâu, thêm nữa là khoảng thời gian trước đó đi quá vội vàng, khi mới đi được một phần ba đoạn đường, Chu Lạc đã thở hổn hển, bước đi khó nhọc rồi.

Còn Đại Đồng thì ngược lại, khuôn mặt chỉ hơi ửng hồng chưa biết chừng là do phơi nắng, hơi thở vẫn bình thường đều đặn. Chu Lạc bỗng hiểu rằng ban nãy, Đại Đồng nói đến từ mệt thực ra là đang quan tâm lo lắng ỉn. Nhìn về đỉnh núi phía xa xa, cô đau lòng nói: “Anh đi trước đi, em không đi nổi nữa rồi, em nghỉ một lát rồi sẽ theo sau”. Nói xong tìm một phiến đá sạch sẽ, đặt móng ngồi luôn lên đó, thật dễ chịu biết bao, cô không muốn đứng dậy nữa.

Cô thực sự không muốn kìm nén nỗi đau lòng đó, nhưng không thể không chú ý tới sự rệu rã của cơ thể, vì vậy biểu hiện của cô trông rất khôi hài. Khi Đại Đồng bị cô giở trò không muốn đi nữa, đồng thời phô ra bộ dạng tròn xoe mắt chọc cười, dứt khoát tựa người vào thân cây đối diện trước mặt cô, cười nói: “Vậy thì hãy nghỉ ngơi nhanh lên một chút, anh đợi em cùng đi”.

Chu Lạc nhìn Đại Đồng một cách đầy ai oán. Nghỉ ngơi cũng có chuyện nhanh hay chậm ư? Chỉ còn cách đứng đưa chân chấp nhận số phận, chuẩn bị tiếp tục xuất phát. Khi leo núi, đã nghỉ ngơi thì lại càng, muốn nghỉ ngơi tiếp, phải quyết tâm đi liền một mạch thì mới có thể leo được lên tới đỉnh, cô vốn có ý muốn ngồi nghỉ ở đó, đợi mọi người quay xuống rồi đi theo, xem ra ý đồ đó bị bại lộ rồi.

Đại Đồng cười hì hì, đưa một tay ra. Chu Lạc chỉ hơi ngáp ngừng một chút, liền đặt tay vào bàn tay to lớn của cậu, được cậu kéo đứng lên. Chu Lạc chỉ cảm thấy tay của Đại Đồng rất khỏe, cảm giác ấm áp khi chạm phải, cũng có chút thô ráp, cọ cọ vào trái tim cô khiến nó trở nên run rẩy, trong giây lát cảm giác mệt mỏi cũng giảm bớt đi vài phần.

Sau khi kéo cô đứng lên, Đại Đồng đang định buông tay ra, nhưng Chu Lạc cứ nắm chặt lấy tay cậu không chịu buông, đồng thời tụt lại phía sau “mượn sức một chút mà”. Trái tim cô đập thình thịch thình thịch, lằm lằm tự nhủ: Đừng từ chối, đừng từ chối. Mắt cô lại không dám nhìn thẳng vào cậu.

Đại Đồng quay ngược tay nắm chặt lại, đổi thành tư thế nắm tay cô kéo đi, miệng không nói câu gì. Bởi vì sự im lặng của Đại Đồng, Chu Lạc càng không dám ngẩng đầu, cứ cúi gằm mặt xuống đi theo cậu. Thực ra, nếu cô quan sát kỹ một chút, sẽ không phải căng thẳng như vậy, bởi vì Đại Đồng cũng không hề tự nhiên hơn cô, sự im lặng của cậu chẳng qua cũng là vì quá hồi hộp.

Giống như dự đoán của Chu Lạc, Đại Đồng có rất ít cơ hội tiếp xúc với những người khác phái trẻ tuổi, cậu không biết giao lưu với các cô gái.

Nhưng có một điểm mà Chu Lạc không đoán được, đó là môi trường không có nhiều cơ hội ấy thực ra là do Đại Đồng cố tình tạo nên. Đại Đồng đã nói dối Chu Lạc, thực ra, trước đây từng có người nói rằng cậu rất đẹp trai, lại không chỉ có một người, những cô gái từng si mê cậu cũng không ít. Vì xấu hổ, và cũng vì không muốn thấy Chu Lạc buồn, nên cậu mới khê nói ra câu phủ định đó.

Chỉ là trước đây, Đại Đồng thường cố gắng tìm mọi cách để tránh xa các cô gái, không phải vì cố ý không muốn yêu, chỉ là vì cậu cảm thấy không có hứng thú, cũng không đủ tâm trí và sức lực để ứng phó với các cô gái với tính cách thất thường đó. Chưa từng đích thân trải qua nhưng cũng từng được nghe nói, từng được chứng kiến. Từ khi đi học tới lúc đi làm, Đại Đồng đã gặp nhiều hình mẫu bạn trai ngoan ngoãn, luôn biết phục tùng bạn gái, những người đó đã bị lôi vào trong phạm vi đám đàn ông dụ dỗ một cách chủ động hoặc bị động, bị thời gian dần dần gặm nhấm, hứng thú cũng dần dần mai một, đến phút cuối cùng, từ đầu đến chân đều bị người ta trói buộc hết lại.

Nghề nghiệp và sở thích của Đại Đồng đều rất đơn giản, phần lớn thời gian đều tập trung vào xưởng sửa xe và cơ sở thực nghiệm. Cậu không muốn đi xuyên qua thành phố chỉ để đưa đón một người đi làm, không muốn bỏ thời gian đủ để ăn ba bữa cơm chỉ để đợi bạn gái trang điểm xong rồi cùng đi ăn một bữa cơm, càng không muốn tiêu tốn thời gian của cả một buổi tối vào quán bar hay sân khấu ca nhạc nào đó, khoảng thời gian ấy cậu có thể làm được không biết bao nhiêu việc có ích.

Đại Đồng cũng không muốn bị người khác hạn chế mấy giờ ra khỏi cửa, mấy giờ về nhà, đôi khi, cậu hề làm việc là quên luôn bản thân mình. Cậu cũng không muốn bị hạn chế rằng trong ví không được để quá hai trăm đồng, trước giờ cậu không tiêu xài hoang phí, nhưng cũng không muốn bị mất mặt vào những lúc cần thiết. Cậu cảm thấy rất nhiều người đàn ông vốn rất cương trực, sau khi kết hôn rồi lại trở nên lè mề nhu nhược.

Đương nhiên, cậu chưa bao giờ công khai suy nghĩ này trước mọi người, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, những điều mà cậu có thể làm được chính là để bản thân tránh xa phụ nữ, tránh xa phiền hà rắc rối.

Cho tới khi, cậu gặp được Chu Lạc.

Trong thế giới của Đại Đồng, sự xuất hiện của Chu Lạc không long lanh lắm, thậm chí còn có chút nhếch nhác nữa. Hai người va quệt xe, cô vừa bước tới đã giật phắt điện thoại của cậu, thực sự đã khiến cậu giật nảy cả người. Đại Đồng không biết cách giao tiếp với phụ nữ, rất sợ gặp phải những người phụ nữ đánh đá ghê gớm, không cần biết tới lý lẽ. May mà cô chỉ lầm tưởng rằng cậu đang gọi điện báo cảnh sát, chứ không phải là người không hiểu lý lẽ. Cậu cảm nhận được vẻ kinh ngạc của cô khi nhìn thấy tướng mạo của mình, cũng đã sớm quen với kiểu kinh ngạc đó, không chỉ có một người từng nói với cậu rằng bộ quần áo bảo hộ lao động màu xanh ấy không xứng với cậu, nhưng cậu lại thích nó.

Ấn tượng đầu tiên mà Chu Lạc lưu lại trong tâm trí cậu cũng không đến nỗi tồi. Cô giải quyết công việc một cách nhanh chóng dứt khoát, rất nhanh đã thỏa thuận được cách thức giải quyết vấn đề với mình, đồng thời cậu cũng thấy vẻ chân thành của cô khi xin lỗi vì việc đâm xe đã mang lại phiền phức cho cậu, và cũng không ý thức mình là phái nữ mà giảm nhẹ hay trốn trách nhiệm – trong khi bảo hiểm chiếc xe mới tinh của cô còn chưa có hiệu lực - sự dũng cảm và biết chịu trách nhiệm đó khiến Đại Đồng rất hứng thú.

Sau khi bồi thường sửa xe, cô còn lo cậu sẽ bị ông chủ la mắng, còn muốn giúp cậu giải thích, điều đó chứng tỏ rằng người phụ nữ này rất lương thiện. Mà sau đó, nhìn điệu bộ ăn uống của cô, liền hiểu ngay nguyên nhân khiến tính khí của cô nóng nảy như vậy, hóa ra là do cô vừa đói vừa khát, thảo nào tâm trạng không được tốt.

Sở dĩ Đại Đồng quan sát cô kỹ lưỡng như vậy, bởi vì cậu cảm thấy cô gái này rất ấn tượng, động tác khua chân múa tay của cô cũng không giống người bình thường, giật điện thoại của cậu không thấy thô lỗ, ăn nhanh uống nhanh cũng không tỏ ra nhếch nhác, ngay cả biểu hiện có ý đồ với cậu... cũng không khiến người khác ghét bỏ. Đến phút cuối cùng, cô dùng ánh mắt uy hiếp để tranh giành vị trí ngồi ngay bên cạnh cậu với anh chàng đồng nghiệp thậm chí còn khiến cậu cảm thấy đáng yêu.

Đàn ông đều có tính hư vinh, trước đây thường không hề để ý tới những ánh mắt ngưỡng mộ, xem ra đó chỉ là vì chưa đúng người, đối với thiện cảm mà Chu Lạc mang lại, Đại Đồng lại có chút yêu thích và chờ đợi.

Trên người cô, có sự giỏi giang già dặn và bao dung của một người phụ nữ trưởng thành, nhưng cô cũng có thể ngây người thất thần rồi nhanh chóng bước vào thế giới mộng tưởng của riêng mình như những cô gái trẻ. Điều đáng quý nhất đó là, cô không giống rất nhiều người không rõ chân tướng, khoa chân múa tay chỉ tỏ với một người mang tư cách thợ sửa xe như cậu mà lại rất hào hứng tìm hiểu về cuộc sống của cậu. Khi cậu lịch sự hỏi lại, cô cũng thật thà nói rõ tuổi của mình – dù rằng cũng có chút không tự nguyện. Cậu không ngờ cô lại lớn hơn mình một tuổi, bởi vì bản chất riêng kết hợp giữa con gái và phụ nữ của Chu Lạc cùng khuôn mặt trẻ trung của cô đều khiến người ta không thể đoán được độ tuổi thật. Cứ cho là cậu ít tiếp xúc với phụ nữ, nhưng Đại Đồng cũng biết rằng hỏi tuổi của họ là một việc không lịch sự, thực ra ý cậu vốn không định hỏi như vậy, thế là cậu lập tức xin lỗi, không ngờ, cô lại cảm thấy vui mừng vì câu xin lỗi đơn giản đó của cậu.

Trong quá trình tiếp xúc sau này, Đại Đồng càng ngày càng phát hiện ra sự khác biệt của Chu Lạc, cảm giác lớn nhất đó là cô luôn rất khoan dung với mọi người nhưng lại cực kỳ nghiêm khắc với bản thân, điều này đã lật ngược ấn tượng của cậu về các cô gái.

Xét về tổng thể, cô rất tích cực, tràn đầy sức sống, chính vì vậy, đôi khi biểu hiện mệt mỏi và phiền muộn của cô lại khiến người ta cảm thấy không nổi bật lắm. Hôm đó, một phút mềm lòng đã khiến cậu hủy bỏ cuộc hẹn trong ngành đặt từ trước, nhận lời trò chuyện với cô – đây là việc chưa từng có từ trước tới nay, trong những ngày tháng trước đó của cậu, công việc luôn luôn được đặt lên hàng đầu.

Chỉ là, bộ dạng tiều tụy của cô cùng ánh mắt bịn rịn lưu luyến khiến cậu cảm thấy nếu bỏ mặc cô một mình thì thật tàn nhẫn. Sự rầu rĩ và ưu tư của cô khiến cậu có ý định muốn dỗ cho cô vui vẻ, sự tin tưởng và hiếu kỳ của cô khiến Đại Đồng lần đầu tiên bình thản kể về tuổi thơ của mình cho người ngoài nghe. Sau đó, thấy tâm trạng của cô đã trở nên tốt hơn, cậu lại cảm thấy vô cùng thoải mái và vui sướng.

Chu Lạc bản tính lương thiện, ngoại hình xinh đẹp, đồng thời xem ra cũng là một cô gái thành đạt trong sự nghiệp, nhưng cô lại tốn công sức để lấy lòng mình. Đúng vậy, thi thoảng cậu có thể nhận thấy gương mặt cô ửng hồng và nói chuyện dè dặt, cẩn trọng. Cậu biết, điều đó có nghĩa là gì. Mà Chu Lạc – cô gái đã làm tất cả những việc đó, vẫn nghĩ rằng cậu chỉ là một thợ sửa xe.

13. Chương 04 Phần 4

Trước đây, trong số những khách hàng đến xưởng sửa xe, cũng có các cô gái trẻ thể hiện tình cảm với cậu, nhưng tất cả bọn họ đều lựa chọn cách thức che giấu. Thậm chí còn hỏi cậu một cách bóng gió có cần giúp đỡ gì không, kiểu như học bổ túc hoặc đổi công việc khác gì đó, sau khi bị từ chối còn có người lộ rõ vẻ thương xót, tỏ ý đồng tình thương cảm nữa. Tuy nhiên cũng có người vẫn không nỡ bỏ mà lại đến tìm cậu, nhưng đều cùng một thái độ cố làm ra vẻ gò bó trong tư cách đứng từ trên cao nhìn xuống, dường như đến một nơi đầy dầu mỡ như xưởng sửa xe này sẽ làm tổn hại tới thân phận của họ vậy. Sau đó, rồi lại sau đó, cậu đều cố ý tránh mặt, để họ không tìm gặp nữa.

Chu Lạc lại không giống như vậy, cô lịch sự xinh đẹp, lại là kiến trúc sư thiết kế công nghiệp, hơn nữa rõ ràng là một người rất thành công trong sự nghiệp. Cô còn biết hướng đúng vào tình trạng của cậu, lựa chọn chủ đề chung một cách phù hợp, nhưng tuyệt đối không lên mặt bắt nạt người khác, luôn đối xử một cách bình đẳng. Thậm chí còn giữ thái độ coi mình thấp hơn cậu để nói chuyện, những người nói chuyện với Đại Đồng bằng thái độ đó không ít, nhưng tình huống này xảy ra giữa một người của tầng lớp trí thức và một người mang danh nghĩa thợ sửa xe như Đại Đồng thì vẫn là lần đầu tiên.

Hai người đã trò chuyện rất vui vẻ, cô chăm chú lắng nghe cậu kể về tuổi thơ của mình, về những người trong gia đình mình, luôn tỏ ra rất hiếu kỳ về tất cả những chuyện đó, thậm chí luôn hướng về điều đó. Nghe cậu nói hồi nhỏ, nhà rất nghèo nên đã học vượt cấp, cô không thông cảm, không coi khinh mà lại ngưỡng mộ, ngưỡng mộ một cách chân thành. Có thể là do cô được sinh ra trong một gia đình khá giả nhưng luôn đơn độc, nhưng không phải đứa trẻ nào trong một gia đình như thế cũng đều có thái độ và chí khí như vậy.

Có lẽ, những thứ mà phụ nữ mang lại, không chỉ là phiền phức, hoặc giả không phải bất cứ người phụ nữ nào cũng đều phiền phức cả, cách nghĩ trước đây của Đại Đồng bắt đầu bị lung lay.

Sau đó có một khoảng thời gian không gặp lại Chu Lạc, Đại Đồng biết cô rất bận, cậu cũng rất bận, nhưng đôi khi rảnh rỗi trong những lúc bận rộn ấy, lại cảm thấy có chút gì đó vô vị. Trong cuộc sống bận rộn của Đại Đồng, đây là lần đầu tiên người bạn mới có tên là “Vô vị” lộ diện. Vừa hay gặp đúng dịp cậu lạc bộ tổ chức hoạt động leo núi, trong lòng cậu khẽ xao động. Quyết tâm mời Chu Lạc vậy, cũng coi như bản thân mình chủ động một lần, đồng thời thấy cuộc sống của cô bận rộn như vậy, cũng cần thi thoảng thư giãn một chút.

Quả nhiên, cô rất vui vẻ nhận lời, Đại Đồng thậm chí còn có thể tưởng tượng ra nụ cười của cô: Cặp lông mày thường này hay hơi nhíu lên đương nhiên sẽ cong xuống, khóe môi nhếch lên lộ rõ hàm răng trắng ngần, chưa biết chừng khuôn mặt còn đỏ ửng lên nữa, cậu bắt đầu chờ đợi cuộc gặp mặt.

Không ngờ sự chờ đợi đó rất nhanh chóng trở thành hiện thực. Khi đã hơi muộn một chút, cô nhắn tin cho cậu, hỏi đã ăn tối chưa. Nghe tiếng đàn bà là hiểu rõ nhĩa ý, Đại Đồng lập tức nhận lời cô, lúc này, cậu không để ý tới việc phải đi cả nửa thành phố, đồng thời lại còn trong tình trạng đã ăn tối rồi.

Cậu không cho rằng bạn của Chu Lạc sẽ mời họ ăn ở những quán nhỏ trên vỉa hè, lập tức về chỗ ở thay quần áo. Đến khi gặp mặt mới phát hiện người bạn mà Chu Lạc nói mời họ ăn cơm đó, lại là một người như Diệp Minh Lỗi.

Rốt cuộc, cùng là động vật giống đực, Đại Đồng dần dần phát hiện ra Diệp Minh Lỗi không hề để tâm tới cô bạn gái ngay bên cạnh, mà tâm tư và ánh mắt của đối phương đều dồn cả vào Chu Lạc. Còn Chu Lạc thì ngược lại, hoàn toàn không hề để ý, thậm chí còn có ý bài xích đối với Diệp Minh Lỗi, luôn vận dụng những kỹ xảo trong giao tiếp xã hội để bình thản đối phó với anh.

Người quen ngồi ở vị trí cao, quen với việc ra lệnh cho người khác thường mang lại cho đối phương một cảm giác áp bức, Diệp Minh Lỗi chính là kiểu người như vậy. Huống hồ hôm nay Diệp Minh Lỗi lại là chủ, còn cậu là khách, hơn nữa Diệp Minh Lỗi lại cố tình tạo dựng cảm giác áp bức tranh giành thế lực, Đại Đồng mặc dù không sợ anh, nhưng cũng luôn cảm thấy không thoải mái.

Nhưng trên người Chu Lạc lại có một cảm giác xa cách rất tự nhiên. Nếu cô không muốn thân thiết với cậu, thì dù miệng lưỡi cậu có khéo léo thế nào, có nhiệt tình thế nào, đều rõ ràng chỉ nhận được sự coi thường, cô vẫn chỉ yên lặng ngồi đấy. Rất may, sự xa cách đó của cô lại không hề xảy đến với Đại Đồng, một lần cũng không có.

Diệp Minh Lỗi rõ ràng là không may mắn bằng cậu, Đại Đồng thấy anh bị bề mặt trước một Chu Lạc rất rắn rỏi, trong lòng thầm cảm thấy sảng khoái, cảm giác bị ức chế trước khí thế chèn ép của Diệp Minh Lỗi ngay từ phút đầu tiên gặp mặt đã dần dần hồi phục lại sự tự tin vốn có.

Đại Đồng biết, đạo lý của mối quan hệ xã giao thường được quý trọng bởi sự chân thành. Cậu không thể giấu Chu Lạc mãi được, vậy là cậu nhờ những câu hỏi của Diệp Minh Lỗi để nói cho cô nghe, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị oán trách, đợi đến khi chỉ còn lại hai người, cậu sẽ xin lỗi cô. Đại Đồng tin rằng, với bản tính biết kiềm chế của Chu Lạc, cô sẽ không cần nhằn mãi không thôi, và trước đó cậu thực sự cũng không cố ý giấu cô.

Nhưng cuối cùng, Đại Đồng đánh giá thấp Chu Lạc, cô lại xin lỗi cậu trước, nguyên nhân là vì đã không nói rõ hoàn cảnh buổi tối hôm đó cho cậu.

Đại Đồng đã vô cùng kinh ngạc, cũng rất đau lòng, nếu như với bất cứ người nào cô cũng khoan dung như vậy.

Có thể, sự khoan dung này chỉ hướng về một mình cậu, Đại Đồng không biết liệu có phải mình đang tự đa tình hay không.

Sau đó, Chu Lạc khen cậu đẹp trai, sau đó, Chu Lạc thổ lộ tình cảm, Đại Đồng hiểu rõ đây không phải là do cậu tự đa tình, mặc dù chưa chuẩn bị tâm lý tốt để yêu đương và kết hôn, nhưng cũng chẳng còn kịp nữa rồi. Cậu không nhẫn tâm nhìn bộ dạng xấu hổ đến nỗi không có lỗi nào mà chui xuống của cô, thuận theo tình thế mà kéo cô lại.

Buổi tối khi về nhà, Đại Đồng cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể ngủ được, sau khi suy nghĩ một cách nghiêm túc liền quyết định, cho bản thân thêm một cơ hội, cậu vẫn sẽ làm như vậy, cậu sẽ không từ chối Chu Lạc.

Nếu Chu Lạc yêu cầu trở thành một người bạn bình thường, cậu sẽ rất vui vẻ đồng ý. Nếu Chu Lạc cương quyết đòi trở thành người yêu, nếu cũng không muốn làm bạn, thì suy nghĩ về chuyện được mất, cậu sẽ vẫn đồng ý, bởi vì Đại Đồng không muốn sau này không được gặp cô nữa, cậu thích cô rồi.

Vì sự yêu thích này, Đại Đồng quyết định bắt đầu thử nghiệm. Cậu không biết phải cư xử với con gái thế nào, cảm thấy bọn họ là đối tượng cần phải được chăm sóc. Nhưng Chu Lạc đôi khi lại biểu hiện rõ rệt là một người rất cá tính và có chính kiến, khiến cậu không dám mạo muội can thiệp quá nhiều. Nhưng có nhiều khi, cô cũng thể hiện sự đơn thuần và mơ hồ trước mặt cậu, lại khiến Đại Đồng không kiềm chế được định đoạt thay cô.

Cũng giống như việc leo núi ngày hôm nay, cậu rõ ràng nhận thấy cô mệt mỏi lắm rồi, muốn khuyên Chu Lạc nghỉ ngơi, hay dù không nghỉ thì cũng không nên đi quá vội như vậy, nhưng cô luôn tỏ ra mạnh mẽ khiến Đại Đồng chẳng dám can thiệp nhiều. Nhưng sau đó, khi thấy cô thực sự đã mệt mà vẫn không kêu ca một tiếng, cậu đành phải nói mình mệt, yêu cầu giảm tốc độ lại một chút. Tiếp đó cậu liền nhìn thấy sự thoải mái trong đáy mắt cô, trong lòng dần dần hiểu ra, có lẽ khi tiếp xúc với bạn gái, lời nói dối lương thiện thật cần thiết.

Sau đó nữa, cô lại giở trò ngồi xuống nghỉ ngơi, nhưng khi nói với cậu rằng hãy đi trước đi, sự lưu luyến trong đáy mắt cô khiến Đại Đồng lập tức hiểu rõ, hóa ra lúc trước Chu Lạc đi nhanh như vậy không phải vì tính hiếu thắng, mà là muốn được cùng đi với mình! Nhất thời Đại Đồng không thể nói ra được cảm xúc trong lòng, cảm giác được người khác dựa dẫm và lưu luyến, lại ngọt ngào đến vậy, trong dư vị ngọt ngào đó còn có chút chua xót, cảm giác chua xót ảm ức trong lòng.

Bàn tay của Chu Lạc mười ngón thon dài, mềm mại, cảm giác hơi lạnh khi chạm phải, da tay trơn mịn như lụa, nắm bàn tay đó trong tay quả thực không phải là một việc khổ sai, Đại Đồng rất vui vì điều đó. Khi đến đỉnh, Chu Lạc rút tay về, cậu lại có chút lưu luyến, bỗng phát hiện bàn tay của mình lạnh lạnh, hóa ra ở đó có rất nhiều mồ hôi, chỉ là không biết đây là mồ hôi của cô hay của Đại Đồng cậu mà thôi.

Trong phút chốc hai người đều có phần bối rối, vừa hay có người gọi bọn họ, “Một nửa đoàn đã lên tới đỉnh núi, Đại Đồng, hôm nay phong độ kém thế”. Một người đàn ông trung tuổi, đeo cặp kính trên mặt trêu đùa cậu, “Xem ra cửa ải mỹ nhân là nắm mồ của anh hùng, lần này vị trí đầu tiên đã nhường cho người khác rồi”.

Chu Lạc vốn đã không tự nhiên, nghe được những lời đó, hai má lại càng ửng đỏ, lúng túng không biết phải nói gì, cô nhìn Đại Đồng, cậu mỉm cười an ủi cô, trả lời người đó: “Sao lại nói nhường là nhường được, lâu rồi em không tham gia hoạt động, phong độ vốn đã không tốt rồi. Anh nói thế mà người lên đầu tiên nghe thấy được, chẳng phải sẽ gây mâu thuẫn sao?”.

Người đó tự biết mình đã lỡ lời, cười khà khà rồi không nói gì nữa. Lúc đó lại có người gọi họ tới ký tên trên lá cờ của câu lạc bộ để chứng minh đã leo lên tới đỉnh núi.

Chu Lạc phi ngay tới đó chẳng khác gì đang chạy trốn, ký tên của mình bằng nét chữ như mây trôi nước chảy, sau đó đưa bút cho người tiếp theo là Đại Đồng, không ngờ cậu cầm cây bút trong tay hồi lâu nhưng vẫn không hề động đậy. Đợi đến khi Chu Lạc ngẩng đầu lên, bỗng nói với cô: “Hay là em ký giúp anh nhé”.

Chu Lạc lại nghĩ rằng cậu không muốn để người khác biết rõ tên tuổi của mình, liền cười nói: “Anh có thể ký bằng tên Đại Đồng mà”. Dù sao gần như cả câu lạc bộ đều không gọi cậu bằng tên họ đầy đủ.

Đại Đồng liếc nhìn cô một cái, lại do dự một lát rồi mới cầm bút viết tên mình vào khoảng trống trên lá cờ. Ngay sau đó, Chu Lạc mới hiểu rõ nguyên nhân vì sao cậu lại do dự.

Không có nguyên nhân gì khác, quả thực là do chữ của Đại Đồng quá xấu, mà không phải xấu theo kiểu bình thường đặc biệt là khi đem so sánh với chữ của Chu Lạc. Chu Lạc từ khi lên ba tuổi đã bắt đầu luyện chữ, dù là thư pháp viết bằng bút lông hay bút máy, cô đều là một cây bút xuất chúng, khi đem so với mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo không có bố cục của cậu, rõ ràng khác nhau một trời một vực.

Ha ha ha ha, Chu Lạc bật cười trong bụng, hóa ra anh chàng đẹp trai Đại Đồng lại cũng có điểm yếu kiểu như vậy. Liếc thấy cảm giác thất bại trên mặt cậu, trong chốc lát cô lại cảm thấy nở mày nở mặt. Tuy nhiên, trước điệu bộ rầu rĩ của Đại Đồng cô không dám thể hiện cảm xúc ra ngoài, vẫn phải làm như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đại Đồng lại liếc nhìn cô, sắc mặt thản nhiên nói: “Muốn cười thì cứ cười đi, kiềm chế trong lòng sẽ không tốt đâu”. Nói xong, chưa kịp đợi Chu Lạc phản ứng lại, bản thân cậu đã bật cười. Chu Lạc cuối cùng cũng không chịu được, hai người ôm bụng khom người cười sảng khoái, gần như cười chảy cả nước mắt.

Từ đó, bầu không khí gượng gạo đã hoàn toàn tan biến.

“Cái này cũng là nguyên nhân lịch sử của nó đấy, hồi nhỏ, vì muốn tiện lợi, khi học chữ, anh dùng bút bi để viết. Em biết đấy, dùng bút bi viết chữ sẽ rất xấu, lâu dần rồi cứ quen theo thói quen như vậy.” Đại Đồng cảm thấy không cam tâm, nghiêm túc giải thích.

“Đúng vậy, đúng vậy, bút bi đúng là hại người ta không ít, đã hại người ta không ít.” Chu Lạc lắc đầu lắc cổ phụ họa theo, nói xong lại không kiềm chế được, bật cười khanh khách.

Đại Đồng thấy hai má cô cười thành hai khối tròn tròn, lại được gió núi thổi tới làm đỏ hồng lên, trông như hai quả táo, vô cùng đáng yêu, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại đưa tay ra véo một cái. Ừm, không tồi, mềm mại mịn màng, cảm giác còn thích hơn cả khi chạm vào tay cô!

Chu Lạc hoàn toàn không ngờ Đại Đồng có thể bắt ngờ giờ móng vuốt của Lộc Sơn[5] ra như vậy, trong chốc lát sững cả người lại, đợi đến khi kịp phản ứng, Đại Đồng đã tươi cười tránh xa, “Ha ha, ai bảo em cười anh cơ!”. Biểu hiện lại giống như trẻ con trong trường mẫu giáo, sau khi giật tóc của bạn gái đứng hàng trên lại đương đương tự đắc.

[5] Móng vuốt của Lộc Sơn: Một điển cố của Trung Quốc. Dương Quý Phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể dễ dàng dan díu đi lại chơi đùa. Một hôm An Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý phi hai vết xước do tay cào, Quý phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực.

Chu Lạc trong phút chốc như hóa đá, sau đó dở khóc dở cười, cái anh chàng Đại Đồng này!

Lần leo núi này, không còn nghi ngờ nữa đã kéo gần khoảng cách giữa hai người. Đặc biệt là đối với Chu Lạc, Đại Đồng không còn giống như bóng trắng trong nước, không còn giống như thần tiên trên mây nữa, cậu bỗng trở nên gần gũi đáng yêu, chân thực có thể chạm tới được. Cô không còn e dè giữ kẽ khi nói chuyện, thậm chí dò theo kiểu mò mò mẫm mẫm nữa, bắt đầu nói chuyện với cậu một cách thoải mái, sau đó phát hiện ra những chuyện hồi nhỏ mà Đại Đồng đã kể cho cô nghe, tuyệt đối không phải là bịa đặt, ngay cả hiện tại cậu cũng có đặc tính bướng bỉnh phá phách.

Phát hiện ra điều này, ngược lại, Chu Lạc càng thả lỏng, sự năng động hoạt bát thường ngày cũng đã quay trở lại. Hai người rôm rả trò chuyện, trong con mắt của những người cùng đoàn, họ đương nhiên là một cặp tình nhân nhỏ bé vui vẻ rồi.

Cùng nhau đi ăn tối, Đại Đồng lái xe theo sau cô, cho đến khi cô về tới tận nhà, cậu mới quay đầu xe ra về. Chu Lạc khóa xe, miệng ngân nga một khúc hát nào đó rồi bước vào trong nhà, bắt gặp dì Mai đang mặc bộ đồ ở nhà ngồi trong phòng khách uống trà, mỉm cười chạy lại chào hỏi.

Dì Mai ra hiệu cho cô ngồi xuống, trong mắt dì cũng đang có ý cười, “Lần này chắc chắn là yêu rồi phải không, còn không khai thật ra mau”.

Chu Lạc trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhưng bị dì ấy hỏi như vậy, lại có chút xấu hổ, pha trò cười: “Chữ bát vẫn còn thiếu một nửa[6]”.

[6] Chữ bát (), ý chỉ chuyện vẫn chưa đầu vào đầu.

Dì Mai lắc đầu, “Còn muốn giấu dì nữa, tuy nhiên, cháu giấu dì cũng không sao, chuyện đi châu Phi phải làm thế nào, lẽ nào cháu vẫn muốn đi tới đó nữa năm?”.

Trong giây lát, Chu Lạc không thể cười được nữa rồi. Đúng vậy, còn hai tuần nữa là phải đi khảo sát, nếu trúng thầu, cô phải đảm nhiệm chức kiến trúc sư trưởng, vậy thì cho dù thế nào cũng phải ở tại hiện trường một khoảng thời gian. Nghĩ tới Đại Đồng, thật sự là rất lưu luyến.

“Haizz, vẫn sớm mà, tháng sau cháu chỉ đi khảo sát thôi, công trình ít nhất phải sang năm mới thật sự bắt đầu, chuyện của năm sau, đến lúc đó hãy nói vậy!”

Sáng thứ Hai, khi đi làm, trên đường bước vào văn phòng của mình, Chu Lạc cảm thấy có điều gì đó khác lạ. Các đồng nghiệp trong phòng vẫn chào hỏi cô như thường ngày, biểu hiện mờ ám và ánh mắt hấp háy lại vô cùng đáng ngờ.

Không thể trùng hợp như vậy chứ, lẽ nào chuyến đi chơi cuối tuần của mình và Đại Đồng đã có người nhìn thấy? Chu Lạc không kìm nén được, thậm chí đoán trong lòng.

Đợi đến khi vào tới văn phòng, vừa liếc mắt nhìn một cái, cô đã hiểu ngay mọi chuyện. Hóa ra, trên chỗ ngồi của cô có một bó hoa tươi khổng lồ, rực rỡ diễm lệ, hương thơm ngào ngạt. Kỹ sư Trần Công – người đồng sở hữu văn phòng chủ nhiệm cùng cô đứng dậy chào đón cô, hai mắt kính lấp lánh ánh sáng như đáy của chai rượu, trên đó lại ghi rõ mấy chữ: Buồn đưa lên.

Nhịp tim của Chu Lạc mỗi lúc một nhanh, ngờ rằng đó là hoa của Đại Đồng tặng mình, nhưng lật đi lật lại vẫn không tìm thấy tấm thiệp nào gắn ở đó. Nhìn bó hoa to đó, hoa hồng, hoa bách hợp đầy đủ cả, hoa đỏ lá xanh đan xen lẫn nhau, trong thâm tâm cô không muốn thừa nhận đây là cách của Đại Đồng.

Còn chưa kịp gọi điện thoại để xác nhận, lại có một thông tin mới được truyền tới, hóa ra ở phòng làm việc bên cạnh, tiểu đồ đệ Đồng Đan cũng nhận được một bó hoa tươi, chỉ cần nhìn cũng biết bó hoa đó được

mua ở cùng một cửa hàng với bó hoa của cô, chỉ có điều bó hoa của cô ấy còn to hơn, rực rỡ hơn.

Người đồng thời quen biết cả cô và Đồng Đan, Chu Lạc lập tức nghĩ ngay tới Diệp Minh Lỗi. Nhưng, lẽ nào một đại thiếu gia phong lưu phóng khoáng lại dùng cách tặng hoa để theo đuổi bạn gái?

Chu Lạc suy nghĩ một lát, cô gọi điện thoại nội bộ tìm gặp Đồng Đan trước, “Ai tặng hoa cho em thế?”.

“Haizz, không biết nữa, người này cũng thật tầm thường, hồng đỏ, hồng trắng, hồng phấn, tất cả đều là hoa hồng, đủ để ngắt ra ngâm vào bồn tắm. Đáng tiếc là trong khu nhà tập thể của mình không thể tắm bồn được, chỉ có thể dùng để ngâm chân thôi.” Giọng nói uể oải của Đồng Đan vọng lại từ trong ống nghe, buổi sáng sớm của ngày thứ Hai, những người trẻ tuổi luôn luôn ngủ thiếu giấc, hơn nữa việc nhận được hoa tươi đối với cô ấy cũng không phải là chuyện mới lạ.

Với Đồng Đan thì không mới lạ, cũng chẳng để ý tới chuyện đó, nhưng đối với Chu Lạc, ngoài việc nhận giải thưởng và được nhận biểu dương ra, cô chưa từng được nhận hoa do người khác giới tặng. Dù đó là một bó hoa tầm thường như thế nào, cô cũng muốn điều tra thật rõ ràng.

Biết đâu đấy thật sự là bó hoa do Đại Đồng tặng cô thì sao, cậu chưa từng theo đuổi bạn gái, đương nhiên là không biết chọn hoa. Chu Lạc đưa mắt ngắm lại bó hoa, cảm thấy thực ra nó cũng đáng yêu, ít nhất thì màu sắc rất phong phú.

Chuông kêu rất lâu, Đại Đồng mới nghe điện thoại, giọng điệu vô cùng khẩn trương, rõ ràng là đang bận việc gì đó. Chu Lạc không dám làm phiền nhiều, vội vàng hỏi thẳng vào vấn đề, “Đại Đồng, sáng sớm hôm nay anh tặng hoa cho em à?”.

Đầu dây bên Đại Đồng yên lặng một chút, nói: “Em thích hoa gì, ngày mai anh sẽ tặng em, được không?”.

Vậy là bó hoa đó không phải của Đại Đồng rồi, Chu Lạc cảm thấy thất vọng, lại sợ cậu hiểu nhầm, vội nói: “Chắc là của một khách hàng nào đó rồi, không sao, anh làm việc tiếp đi nhé. Hi hi, thích hoa gì, lần sau em sẽ cho anh biết”.

Chắc không thể nào là hoa của Diệp Minh Lỗi chứ, nếu vậy thì quá xúi quẩy rồi. Ăn cơm đã mời cả cô và Đồng Đan, lẽ nào tặng hoa cũng tặng luôn cả hai người cùng một lúc? Anh ta muốn làm gì vậy, một mũi tên trúng hai đích ư?

Suy đi tính lại một hồi, Chu Lạc vẫn quyết định xác nhận lại một chút.

“A lô?” Xem ra thứ Hai đầu tuần, mọi người đều rất bận rộn, Diệp Minh Lỗi cũng phải rất lâu sau khi điện thoại đổ chuông, tới lúc cô định cúp máy mới nghe máy.

“À ờ, anh đang bận phải không?” Nói chuyện với Diệp Minh Lỗi, không thể tùy tiện như đối với Đại Đồng được. Không biết tại sao, Chu Lạc lại có cảm giác chột dạ, như thể có gì đó có lỗi với anh vậy.

“Sao thế, lẽ nào cô lại muốn hẹn hò với tôi?” Ngữ khí của Diệp Minh Lỗi có chút châm biếm.

“Ha ha.” Chu Lạc cười trừ hai tiếng, tuần trước đã ăn không của người ta một bữa, mời lại là chuyện đương nhiên rồi. Tuy nhiên cô lại càng thiên về xu hướng chối nợ, vậy là vội vàng lấp liếm cho qua, “Người muốn mời tổng giám đốc Diệp ăn cơm nhiều quá rồi, tôi sợ không đủ tư cách ấy chứ. À, anh và Đồng Đan cuối tuần đi chơi có vui không?”.

Đầu dây điện thoại bên kia trở nên im lặng, Chu Lạc bắt đầu nghi ngờ rằng mình đã nói sai, nhưng ngoài vấn đề đó ra, cô nhất thời thực sự không tìm thấy có gì để mở đầu vấn đề, vậy là liền vội vàng thêm vào một câu, “Tôi không có ý gì khác, chỉ là hỏi thăm một chút thôi”.

“Cô không cảm thấy rằng hỏi đồ đệ của cô sẽ tiện hơn sao? Nói đi, có việc gì vậy.” Đối phương rõ ràng tâm trạng đang không tốt lắm, không có hứng thú vòng vo đưa đẩy.

Trong đầu Chu Lạc thâm tự tát vào mặt mình, sao cô lại ngốc nghếch như vậy chứ! Lẽ nào lời đồn đại rằng những người phụ nữ khi yêu đều trở nên ngốc nghếch hết, đúng là sự thật?

“Thực ra cũng không có chuyện gì, Đồng Đan mặc dù là đồ đệ của tôi, chẳng qua cũng chỉ là đồng nghiệp, tuổi tác chênh lệch lại không nhiều, chuyện của cô ấy tôi cũng không tiện can thiệp. Vì vậy, nếu anh muốn theo đuổi Đồng Đan, tôi có thể sẽ chẳng giúp ích được gì.” Đồng Đan đã mê hoặc không biết bao chàng

traí, rất nhiều người cùng trong đơn vị đều muốn thông qua cô để tiếp cận cô ấy, cô đều dùng lý do đó để từ chối người ta. Nếu đúng là hoa do Diệp Minh Lỗi tặng, cùng lúc tặng cho cả hai người chỉ có thể là có dụng ý đó, còn nếu như hoa không phải do anh tặng, cô tỏ rõ thái độ trước cũng tốt hơn.

“Chu Lạc, cô cũng quá đề cao bản thân đấy, tôi cầu xin cô giúp tôi theo đuổi cô ấy bao giờ chứ?” Giọng nói của Diệp Minh Lỗi như đến từ mùa đông lạnh lẽo, khiến Chu Lạc bị đông cứng tới nỗi toàn thân nổi da gà, cô lập tức tin rằng đó không phải là hoa do anh tặng.

Đồng thời, điều còn tồi tệ hơn đó là, Diệp Minh Lỗi có thể bị cô chọc tức rồi, cũng phải thôi, anh là đại thiếu gia chứ không phải là mấy chàng trai nhỏ mọn trong viện này. Việc theo đuổi bạn gái đâu cần phải có sự giúp đỡ của người khác, đầu óc của cô gỉ ngoét rồi mới tìm ra lý do như vậy.

“Xin lỗi, có lẽ tôi nghĩ nhiều rồi, anh làm việc tiếp đi, tôi cũng đang có chút việc.” Chu Lạc vội vàng nói.

“Cô dám cúp điện thoại của tôi thử xem!” Giọng điệu của Diệp Minh Lỗi vẫn giữ độ ảm áp như ban nãy, đồng thời thêm vào đó chút gia vị mang tên gọi là uy hiếp.

“Vậy anh còn có chuyện gì không?” Chu Lạc lên làm bộ mặt đau khổ, hôm nay cô đã làm chuyện gì vậy, trêu chọc ai không trêu, lại trêu ngay vào cái anh chàng này!

“Ngày mai tôi phải tham gia một bữa tiệc rất quan trọng, cô phải đi cùng tôi, còn có nhiệm vụ cho cô đấy, ngày mai gặp mặt sẽ nói.” Độ ảm áp có chiều hướng tăng lên, nhưng ở dạng ngữ khí mệnh lệnh, không cho phép nghi ngờ.

Dựa vào cái gì chứ! Nếu là trước đây, Chu Lạc nhất định hét toáng lên rồi. Đừng nói rằng cô rất bận rộn, cho dù có rảnh rỗi, chẳng phải là cần đi cùng với Đại Đồng hay sao? Anh là cái thá gì! Nhưng hôm nay, đã đắc tội với người ta trước, lời nói chống đối luôn khó mà mở miệng được, chính vì chút yếu thế đó đã khiến đối phương chiếm được ưu thế rồi.

“Coi như tôi cầu xin cô, được không? Tham gia sẽ có thù lao.” Diệp Minh Lỗi bỗng nhiên lại mềm giọng hẳn xuống, hơn nữa còn tỏ vẻ rất chân tình.

Chu Lạc đã hoàn toàn thua trận.

14. Chương 05 Phần 1

Chương 5: Ngọc lớn ngọc nhỏ rớt trên khay ngọc

Sau khi biết được chủ nhân của bó hoa đó, Chu Lạc tức đến nỗi mũi của cô sắp nổ tung cả ra rồi.

“Bà chị, cái này là em phải vận chuyển bằng đường hàng không từ Côn Minh về đây. Khó khăn lắm mới có một chuyến tới Vân Nam, em không mua gì hết, chỉ mang về một thùng hoa tươi!” Tiểu đồ đệ Mao Đồng xoa xoa cái đầu bồm xồm của cậu ta, biểu lộ sự chân thành với Chu Lạc, “Thế nào, bà chị có thích không?”.

Thích cái con khỉ! Chu Lạc cố gắng kiềm chế để không lườm cậu ta, người tặng hoa quả nhiên là muốn thông qua cô để lấy lòng Đồng Đan, đáng tiếc, cô đã đoán nhầm người, uống công đi đâm đầu vào hòng súng.

Chu Lạc lại nhắc lại một lần nữa mớ lý luận không thể giúp đỡ gì được cộng với chút tình sâu nghĩa nặng với Mao Đồng, không ngờ tên tiểu tử đó vẩy vẩy tay như cánh quạt lớn, lắc đầu nói: “Bà chị, chị đừng hiểu nhầm, em không có ý đó đâu, nam tử hán đại trượng phu, làm việc phải quang minh lỗi lạc, thủ đoạn đi cửa sau đó, em đây không thêm làm”.

“Vậy cậu...” Không nhìn về phía cậu ta, ánh mắt của Chu Lạc hướng về phía bó hoa.

“Em chỉ cảm thấy rằng bà chị cũng thật chẳng dễ dàng gì.” Chao ôi, tuổi tác đã cao, chức vụ cũng ngày càng cao, nghe nói sắp được thăng chức. Đến lúc đó e rằng không ai dám theo đuổi nữa, ngộ nhờ việc điều tiết hoóc môn trong cơ thể bị mất cân bằng, người gặp phải xui xẻo chẳng phải là cấp dưới của chị ấy sao, chưa biết chừng bản thân mình còn phải đi mấy chuyến công tác oan ức nữa chứ. Ngay sau đó, cậu vội vàng bổ sung, “Đương nhiên, nếu chị thích bó hoa này, nhân lúc i mừng hay nhớ tới người tặng hoa, có thể nường tay cho em một chút...”, nói rồi giơ ngón tay cái lên vẽ vẽ vài vòng, “bớt cho em vài chuyến đi công tác, em đã vô cùng cảm kích rồi!”.

Đối diện với khuôn mặt đầy vẻ nịnh nọt của Mao Đông, Chu Lạc mỉm cười nói: “Bó hoa này rất được, tuy nhiên, tôi nghe nói Đồng Đan muốn dùng cánh hoa để ngâm chân vào buổi tối, sợ cô ấy không đủ cánh hoa để dùng, cậu chắc sẽ không phật ý nếu tôi tặng lại hoa cho cô ấy chứ?”. Nói xong nghiêm mặt lại, “Mao Đông, cậu còn muốn vào Đảng không? Làm việc lại không tích cực như vậy! Còn nữa, tôi đang đề nghị danh hiệu thực tập sinh ưu tú cho cậu đấy, còn không tận dụng cơ hội mà thể hiện? Gợi thầu ở Tân Cương mang tính trọng điểm, cậu làm cùng với kỹ sư Lưu, có thể học thêm được nhiều thứ đấy”.

Tân Cương? Mao Đông kêu lên một tiếng thảm thiết, dường như bên tai đã nghe thấy khúc nhạc “tiến hành hôn lễ”, trước mắt đã hiện ra hình ảnh Đồng Đan trong bộ váy cô dâu, chú rể lại không phải là cậu ta.

Nhưng đối với Chu Lạc, việc bắt nạt Mao Đông cũng chẳng thể bù đắp được lỗi lầm đã phạm phải, điều gì cần đến rồi cũng đến.

Về lời mời của Diệp Minh Lỗi, Chu Lạc có chút do dự không biết có nên đi nói với Đại Đồng không. Nói ra thì sợ đối phương sẽ để ý, không nói lại sợ sau này nếu cậu biết được sẽ hiểu nhầm. Vậy là cô quyết định, nếu Đại Đồng gọi điện, cô sẽ nói hết mọi chuyện, nếu cậu cương quyết phản đối không để cô đi, vậy cô sẽ dùng lý do đó để từ chối Diệp Minh Lỗi.

Nhưng suốt hai ngày một đêm, ngay cả một tin nhắn của Đại Đồng cô cũng không nhận được, Chu Lạc cảm thấy hơi buồn, muốn chủ động gọi cho cậu, lại nhớ tới cảnh buổi sáng hôm qua cậu vội vàng vàng nghe điện thoại - có lẽ Đại Đồng đang thật sự rất bận. Hơn nữa, cứ liên tục chủ động liên lạc như vậy, Chu Lạc sợ cậu sẽ cảm thấy cô quá phiền phức.

Một cô gái, thổ lộ tình cảm với đàn ông đã đủ chủ động lắm rồi, nếu lại nhiệt huyết như vậy, quả không phải là một việc huy hoàng, nếu bị mẹ và bà ngoại biết được e rằng lại bị ăn mắng mất thôi.

ía bên này, cô đang có trăm mối lo, phía Diệp Minh Lỗi kia lại gọi hết cuộc điện thoại này tới cuộc điện thoại khác, dặn dò cô những việc cần phải chuẩn bị, đồng thời ở đâu đợi anh tới đón. Ngay cả quần áo, trang sức, giày dép đều chuẩn bị cho cô đầy đủ, cùng với những thứ đó, còn có thêm cả một chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp trợ giúp nữa.

Việc này vốn cần phải ngăn cản một cách triệt để, nhưng một câu “tham gia sẽ có thù lao” của Diệp Minh Lỗi đã xua tan những nghi ngờ của Chu Lạc, không phải cô muốn kiếm tiền, chỉ có điều, mối quan hệ chủ tớ khiến cô cảm thấy yên tâm hơn. Diệp Minh Lỗi không thiếu bạn gái, cũng chẳng phải hạng người chịu xuống nước cầu xin, nếu đã làm như vậy, chắc chắn có lý do. Còn đối với Chu Lạc, nếu người khác cầu xin cô, chỉ cần không quá đáng, cô đều i vè giúp đỡ, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà cô có mối quan hệ rất tốt với mọi người trong cơ quan.

Chu Lạc nhìn ngắm hình ảnh vô cùng mới mẻ của mình trong gương, không kiềm chế được chặc lưỡi tán thưởng, vốn định nói chuyên gia trang điểm có thể biến một thứ mực nát thành thần kỳ, lại cảm thấy bản thân mình chưa đến mức “mực nát”, tuy nhiên vẫn cảm thấy thật quá thần kỳ.

Người trong gương trang nhã mà không kiêu cách, đoan trang mà không già dặn, ngoại hình làm nên một cách hoàn hảo cho khí chất, y hệt như một mỹ nữ. Nếu gặp một người như thế ở ngoài phố, cô có thể sẽ không kim nén được mà phải quay đầu lại nhìn.

Ai cũng thích chưng diện, Chu Lạc từ nhỏ đã bị mẹ chỉ trích, nói cô có ngoại hình xấu, kết hợp toàn những nhược điểm của bố mẹ. Ngay cả bà nội, người rất yêu thương cô cũng phải than thở, nói cô đã không có vẻ tuấn tú hơn người của người bố khôi ngô lại cũng chẳng giống với người mẹ tiểu thư khuê các vốn rất xinh đẹp, toàn bộ gen đã bị biến đổi, càng biến đổi càng quay ngược lại. Nghe nhiều rồi, cô cũng thấy tin, việc cô không thích nhất là chú ý tới ăn vận chải chuốt, toàn bộ thời gian của cô đều dùng để tập trung cho “cái

đẹp bên trong”. Hận một nỗi đã làm tới mức mười tám môn võ nghệ đều tinh thông, nhưng mãi vẫn không gả đi được.

Hình ảnh của cô bây giờ không thể nói là đẹp tới nỗi độc nhất vô nhị, nhưng lại có một phong thái rất đặc biệt. Chu Lạc cảm thấy nghi hoặc, Diệp Minh Lỗi lần này muốn đưa cô đi đâu? Chắc không phải là đóng gói cho đẹp để rồi mang cô đi bán đấy chứ!

Lúc gặp lại cô, Diệp Minh Lỗi nhìn cô chằm chằm rất lâu, sau khi nghe cô nói về nghi hoặc của mình lại cười nhạo: “Bán cô đi rồi, khác gì lấy tráp bỏ ngọc”[1].

[1] Lấy tráp bỏ ngọc: Câu thành ngữ của Trung Quốc, bắt nguồn từ chuyện một người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiện cận, không biết nhìn xa trông rộng.

Cái con quỷ thiếu đạo đức này! Chu Lạc tức đến nỗi không thể nói gì được nữa, tuy nhiên, cô cũng không tự tin rằng giá của bản thân mình lại có thể vượt quá bộ trang phục này, do vậy cũng không buồn đòi co với anh ta nữa. Cho dù vỏ hộp sặc sỡ, có đẹp hơn ngọc, nhưng thứ đáng tiền nhất thực ra vẫn là ngọc.

Diệp Minh Lỗi đưa cô tới tham dự một buổi tiệc chúc thọ, buổi tối hôm đó, nhân vật được chúc thọ là một người tiếng tăm lừng lẫy, nhưng quy mô của buổi tiệc lại không lớn như trong tưởng tượng, nghe nói chủ nhân buổi tiệc không muốn khoa trương, chỉ mời bạn bè thân thiết, coi như một bữa tiệc gia đình.

Chu Lạc nhủ thầm, thảo nào lĩnh vực bất động sản của nhà họ Diệp lại có thể kinh doanh một cách thuận buồm xuôi gió như vậy, hóa ra trong số họ hàng thân thích còn có nhân vật tầm cỡ thế này. Nhưng chủ nhân của bữa tiệc lại không cùng họ với Diệp Minh Lỗi, hơn nữa, chỗ ngồi được sắp xếp dành cho hai người cũng rất bình thường, rõ ràng không phải là họ hàng của nhau.

Buổi tiệc chúc thọ bắt đầu, mọi người lần lượt chúc rượu, rồi những mỹ từ để chúc thọ đồng thời trình quà mừng thọ lên, phần lớn các món quà đều không phải thứ quý giá, nhưng rõ ràng là phải tốn nhiều công sức để lựa chọn. Có một bé trai với món quà là một bức tranh màu nước nguệch ngoạc, một bé gái lên võ tay hát bài hát chúc thọ, nhìn điệu bộ cân nhắc từng câu chữ của cô bé, rõ ràng là đã được bố mẹ dạy từ rất lâu rồi. Chủ nhân của buổi tiệc cười đến nỗi không ngậm miệng lại được, giang hai tay mỗi tay ôm một đứa bé, đúng là một bức tranh ông cháu đoàn viên i vẻ thanh bình.

Địa điểm tổ chức buổi tiệc là một khu nhà xây theo kiểu tứ hợp viện, khi mới đến, Chu Lạc liền chú ý thấy cổng lớn của sân vẫn là một gian nhà độc lập, chiều sâu phía trước và phía sau bằng nhau, từ khung cửa chính trở lên, từ mái ngói trở xuống, bỗng nhiên lại có chim tước và tam phúc vân[2], cúi đầu xuống nhìn bức bình phong trước cửa nhà, quả nhiên là một màu trắng tinh, không có bất kỳ họa tiết hoa văn chạm khắc nào.

[2] Tam phúc vân: Hoa văn hình mây chạm trổ.

Sân của tứ hợp viện rộng rãi thanh tịnh, trong sân trồng cây hoa hải đường, có hòn non bộ và hồ nước nhân tạo. Chu Lạc biết rằng căn nhà này chắc chắn là một di tích cổ, là phú viện của quan lại trước đây, chủ nhân hiện nay mặc dù đã sửa đổi nhiều, thậm chí là trùng tu xây dựng lại, nhưng khí khái của một “gia phủ quan lại” vẫn được lưu giữ, hoặc là vẫn cố ý lưu giữ.

Bước vào trong nhà, Chu Lạc lưu ý quan sát, càng phát hiện ra chủ nhân của căn nhà không giống những người bình thường. Toàn bộ căn nhà đều mộc mạc cổ xưa, dường như không có bất kỳ nhân tố thoải mái và xa hoa nào của cuộc sống hiện đại thâm nhập vào đó, có chăng cũng chỉ là phong cách và diện mạo thanh cao của sự hoài niệm sâu sắc người cũ chuyện xưa mà thôi.

Chu Lạc nghĩ một lát, khe khẽ nghiêng đầu lại gần Diệp Minh Lỗi nói: “Món quà mà anh chuẩn bị, yếu tố đắt giá có thừa nhưng tài nghệ khéo léo lại không đủ, chỉ bằng giả bộ ngây ngô, hãy mang tặng tệp giấy cũ đó đi”.

Diệp Minh Lỗi cảm thấy có chút khó hiểu, “Cô muốn nói đến tệp giấy trắng đó ư?”. Ông cụ vẫn còn đang khỏe mạnh thế kia, tặng một tệp giấy trắng thì có ý nghĩa gì? Anh phải xác định xem cô gái này liệu có đang muốn chỉnh đốn anh không.

Chu Lạc cảm thấy mình đang trong hình hài của một thực nữ, không thích hợp để làm các động tác như lườm nguýt, đành phải kiên nhẫn giải thích cho anh: “Anh đã từng nói ông cụ thích sưu tầm thư họa, nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại, nếu đem tặng các tác phẩm của các danh họa sẽ chứng tỏ mình quá cố ý. Hơn nữa, họ là nhà quan lại, cho dù thật hay giả thì tiếng thanh liêm vẫn cần phải có, thứ đắt tiền quá sẽ không thích hợp. Tệp giấy đó của anh lại không phải là giấy bình thường, đó là giấy bản trắng của hàng mấy trăm năm về trước, dùng để khôi phục lại sách cổ và tranh chữ của các danh họa nổi tiếng thì không còn gì tốt bằng. Ông cụ là người trong nghề, chắc chắn có nhu cầu về chuyện này. Thật lòng mà nói, tệp giấy đó quả cũng rất đắt giá, hơn nữa lại khó kiếm, nhưng không phải là người trong nghề không hiểu, anh làm như vậy thực ra là có được sự khéo léo...”.

Diệp Minh Lỗi không đợi cô nói hết câu đã đưa ra quyết định, “Thôi được, tôi tin cô, nếu hỏng chuyện thì cô chịu trách nhiệm là được rồi”.

Chu Lạc lập tức bị nghẹn lại bởi câu nói còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, tên gian thương này! Cô là thánh mẫu, là người tốt mới chân thành giúp đỡ anh ta!

Quả nhiên, khi Diệp Minh Lỗi đưa tệp giấy đến trước mặt chủ nhân của buổi tiệc, đôi mắt ông cụ sáng bừng lên, cẩn thận mở sợi dây buộc ra, thấy tệp giấy trắng ngần như ngọc, không có lẫn một chút tạp chất, lại không hề lóa mắt như những tờ giấy mới, rõ ràng là có chút cũ kỹ, khi chạm phải thì mềm mại như bông nhưng lại vô cùng dày dặn chắc chắn. Ông cụ không kiềm chế được, cứ ồ ồ ve tệp giấy hết lần này tới lần khác, lại nhìn ngắm thật kỹ họa văn chìm trên mỗi tờ giấy, rất lâu sau mới nói: “Quá quý giá, quá quý giá, cái anh chàng họ Diệp này, cháu tốn kém quá rồi!”. Nói vậy nhưng ánh mắt lại không hề rời tệp giấy đó.

Diệp Minh Lỗi cười nói: “Cậu ơi, cậu còn khách khí với cháu làm gì, cháu là người thế nào mà cậu còn không biết hay sao. Món đồ này là do đạo trước chuyển đồ nhà cũ, tìm thấy nó trong đồng phế liệu, nghe nói đây là vật lâu năm nên mới giữ lại. Hôm nay đưa đến đây để cậu giám định, đã không phải là giấy loại, vậy cậu hãy giữ đi, để ở chỗ cháu làm giấy ghi nhớ còn bị chê rằng quá to, còn phải mất công cắt nhỏ”.

Chu Lạc nghe xong có chút phẫn nộ, bao nhiêu văn nhân mặc khách cầu còn chẳng được thứ giấy cổ hảo hạng đó, vậy mà nó lại bị tên phàm tục này chà đạp như vậy, thật khiến người ta tức chết đi được.

Ông cụ rõ ràng là cũng thấy như vậy, khi nghe anh nói tới từ “cắt”, các thớ thịt trên mặt có chút co giật, lại nói khách sáo vài câu rồi tươi cười nhận lấy. Yêu nhau yêu cả đường đi lối về, khi quay lại nhìn Diệp Minh Lỗi, thái độ của ông cụ thân thiện hơn rất nhiều, lại chú ý tới Chu Lạc ở bên cạnh, tươi cười gật đầu, “Không tồi, không tồi”.

Chu Lạc biết ông cụ hiểu nhầm rồi, thầm nghĩ, hai gia đình nhà họ là họ hàng, sau này nhất định còn qua lại với nhau, nếu hiểu nhầm như vậy sẽ không tốt, đang trong lúc tìm cách để giải thích, bỗng nhiên đám đông trở nên yên lặng, lại có người bước vào.

Chu Lạc quay đầu lại, chỉ nhìn thấy phía sau lưng vì người đó đang đứng nói chuyện với quan khách mà đã cảm thấy người này phong thái khác thường.

Đợi đến khi người đó quay đầu lại, đôi mắt sáng như hai vì sao trong đêm đông quét qua phía này, Chu Lạc không kiềm chế được giật thót mình một cái, sững người trong giây lát, tự nhủ thầm trong bụng, sao thiên hạ lại có một nhân vật xuất chúng như vậy!

Thế nào gọi là “Quân tử nhún nhường, ôn hòa như ngọc”, hơn nữa, người này lại là một miếng ngọc Hòa Diên trắng màu mỡ dề hoàn mỹ không một chút tì vết. Thực ra, những người đàn ông có ngoại hình xuất chúng, Chu Lạc cũng coi như đã gặp không ít, những người xa xôi thì khoan không nói, riêng bố của cô cũng là một sản phẩm hảo hạng, đáng tiếc là từ nhỏ, Chu Lạc nhìn quen rồi, sớm đã phát mệt vì phải thẩm định cái đẹp rồi, còn cả Đại Đồng nữa, cũng là một trang tuấn kiệt, nhưng so với người này, đều thua kém hết. Bố cô thua anh ta ở chỗ tuổi tác đã cao, cơ thể hơi phát tướng; Đại Đồng thua ở chỗ chưa đủ từng trải, khí khái không đủ lớn mạnh; còn với kiểu người như Diệp Minh Lỗi, nếu đem so sánh với anh ta, đều trở thành đá cuội.

Nhưng “đá cuội” lại cũng không cam tâm khi bị bỏ qua, ghé sát vào tai cô, khe khẽ nói: “Lau nước dãi đi, đó là con rết út của chủ nhân buổi tiệc hôm nay đấy”.

Ông cụ hôm nay mừng thọ tám mươi tuổi, do đó, dù là con rể út của cụ, người này xem ra cũng đã ở độ tuổi bốn mươi rồi. Khi anh ta tươi cười bước tới chúc thọ ông cụ, đuôi mắt xuất hiện những nếp nhăn mờ mờ.

Nhưng, đàn ông như rượu, chưa đến một độ tuổi nhất định, mùi vị thơm lừng nồng đậm đó không thể nào ỉu ra được. Người này rõ ràng đang trong độ tuổi tráng niên, dù ở sự nghiệp hay phong thái. Do đó mọi cử chỉ động tác đều toát lên một sức hấp dẫn khiến người khác khó mà cưỡng lại được, nơi nào mà sức hấp dẫn đó lan tỏa, già trẻ gái trai đều bị giết hại hết, không một ai sống sót.

Cô bé hát bài hát chúc thọ ban nãy nhìn thấy người mới đến, i mừng vùng vẫy thoát khỏi vòng tay ông cụ, lao thẳng về phía người đó như ngư lôi, được anh ta bế bổng lên, cười khanh khách gọi “bố”.

Chu Lạc lúc bấy giờ mới định thần lại, nhớ tới lời chọc cười ban nãy của Diệp Minh Lỗi, không kiềm chế được quay sang lườm anh một cái. Cô dù có háo sắc, cũng không phải là người không có đạo đức, đây là người đàn ông đã có gia đình, dù có thêm mười người như vậy nữa cô cũng chỉ giới hạn ở chỗ đứng từ xa mà ngắm, hơn nữa, huống hồ cô đã có Đại Đồng, cũng được coi là đã có chủ rồi.

Diệp Minh Lỗi lại bắt đầu không để ý tới cô, đợi khi người đó buông cô con gái xuống, lập tức bước tới hỏi han.

Người được Diệp Minh Lỗi gọi là ngài Lịch đó có thái độ vô cùng hòa nhã, nhưng không thể nhìn gần, nếu quan sát ở khoảng cách gần sẽ phát hiện ra ánh mắt người này quá sắc sảo, dường như có thể nhìn thấu tâm can của đối phương, tuyệt đối không phải là người thân thiện dễ gần. Đợi sau khi biết được thân phận của người đó, Chu Lạc lập tức cảm thấy có thể lý giải được.

Ở địa vị như vậy của anh ta, có thể giữ bộ mặt bình dị dễ gần đã là khó lắm rồi. Chu Lạc cũng lập tức hiểu rõ việc Diệp Minh Lỗi tới chúc thọ trong buổi tối hôm nay chắc chắn là có dụng ý khác. Bởi vì người đàn ông họ Lịch ở trước mắt này, mới là người nắm giữ vận mệnh của hệ thống gian thương bọn họ.

Con gái của ngài Lịch xem ra có vẻ rất ngoan, cứ nắm chặt tay bố, yên lặng nhìn bố và người khác nói chuyện xã giao. Con gái giống bố, cô bé đương nhiên là cũng rất xinh đẹp, cô bé ước chừng khoảng năm, sáu tuổi, điệu bộ ngoan ngoãn thật khiến người ta yêu mến. Chỉ có điều không nhìn thấy mẹ của nó, không biết con gái út ông cụ là một nhân vật tuyệt sắc như thế nào.

Cô bé nhận được ánh mắt khích lệ của cô, đang đứng bên cạnh bố liền bước tới chỗ cô, còn ngài Lịch, vì phải tiếp thêm một cuộc nói chuyện xã giao mới, căn nhắc thấy dù sao đây cũng là khuôn viên nhà mình, hơn nữa luôn có bảo vệ giám sát nghiêm ngặt, nên cũng buông tay để con gái tự đi chơi.

“Ban nãy em hát bài hát chúc thọ hay quá, ai đã dạy em vậy?” Hồi nhỏ, Chu Lạc cũng thường xuyên được người khác vây quanh hỏi chuyện, thường là những câu như “Cháu đáng yêu quá”, “Cháu tên là gì”, “Cháu mấy tuổi rồi”... trả lời nhiều quá nên sinh ra bực bội. Những câu hỏi ấy, bọn họ đã sớm biết rõ đáp án hết cả rồi, nó thuộc loại chẳng có chuyện gì để nói thì kiếm cớ hỏi cho i. Hơn nữa, theo sự lý giải của cô, hồi nhỏ, cô chẳng đáng yêu một chút nào, mà cho dù ngoại hình của cô có đáng yêu đi chăng nữa, đó cũng không phải là công lao của cô, khen như vậy cũng chẳng ý nghĩa gì.

Cũng chính vì vậy, khi đối diện với cô bé này, ngay từ lúc đầu, Chu Lạc đã hỏi câu hỏi mang tính thực chất, từ bụng ta suy ra bụng người, cô biết trẻ con cũng có suy nghĩ riêng của chúng.

“Là cô giáo Lý à.” Cô bé vẫn còn chút e dè khi nhìn Chu Lạc, tuy nhiên, đó không phải là sự sợ hãi, mà là rụt rè, cô bé được Chu Lạc khen nên cảm thấy hơi xấu hổ. Cô bé nói tiếp: “Nhưng cô nói là ông ngoại chắc chắn sẽ thích tranh của Minh Minh hơn”.

Minh Minh chắc chắn là cậu bé kia rồi. Thấy cô bé không tự tin, Chu Lạc lập tức động viên, “Sao lại thế được, tranh của Minh Minh vẽ không đẹp bằng ông ngoại em vẽ, nhưng giọng hát của em chắc chắn là hay hơn giọng của ông ngoại rồi”. Một ông cụ đã tám mươi tuổi, còn có thể hát được nữa hay không là điều chưa thể biết.

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lát, phát hiện ra đúng như vậy, lập tức i vẻ hân hoan, để lộ nụ cười cực kỳ giống bố của mình nhưng chân thành hơn rất nhiều.

“Chị ơi, chị thích hát hay thích vẽ tranh?” Cô bé này chắc chắn là rất hiếu động.

Về tiếng gọi “chị ơi” đó, Chu Lạc hơi choáng váng một chút, thầm nghĩ cô bé này được dạy dỗ thật tốt, lập tức dùng một giọng điệu i về như vậy trả lời cô bé: “Hát thì chị cũng thích, nhưng cổ họng không tốt, hát không được hay bằng em, vì vậy chị quyết định thích vẽ tranh hơn”. Dù trước mặt chỉ là một cô bé, Chu Lạc cũng không muốn nói dối, nhưng cũng là một sự thật, nếu thay đổi góc độ nói thì không còn giống nhau nữa.

Quả nhiên, cô bé không hề cảm thấy mất i, ngược lại còn hào hứng hỏi tiếp: “Vậy chị và Minh Minh ai vẽ đẹp hơn?”. Xem ra, Minh Minh là đối tượng luôn được đem ra để so sánh với cô bé, bản thân không so sánh được với cậu ấy, tìm được một người giỏi hơn đối thủ, cũng là một điều đáng để nó i mừng rồi.

Chu Lạc còn chưa nghĩ ra phải trả lời cô bé như thế nào, cô bé bỗng đưa mắt liếc một cái, nói với cô một câu “Lát nữa gặp lại” rồi chạy đi mất. Chu Lạc không còn người để nói chuyện, liền một mình về chỗ ngồi ăn uống. Không ngờ cô bé đó rất nhanh chóng đã quay lại, còn dẫn theo một người phụ nữ dường như là bảo mẫu, trên tay là các loại bút, mực, màu nước, rảo bước về phía cô.

Chu Lạc có chút kinh ngạc, cô bé này, quả là chăm chỉ quá.

“Chị ơi, chị vẽ cho em một bức tranh được không? Để Minh Minh đỡ suốt ngày huênh hoang trước mặt em, chị chắc chắn sẽ vẽ đẹp hơn anh ấy.”

Chu Lạc có chút dở khóc dở cười. Dù cô có vẽ đẹp hơn một cậu bé học sinh tiểu học, cũng không có gì đáng để khoe khoang chứ? Nhưng nhìn ánh mắt đầy vẻ kỳ vọng của cô bé, câu từ chối lại không thể thốt ra khỏi miệng được.

Trong lúc cô đang suy nghĩ, cô bé đã sai bảo mẫu dọn dẹp một chỗ để vẽ, Chu Lạc đang trong thế cười trên lưng hổ, đành phải cầm lấy giấy bút. Cô giỏi về lĩnh vực vẽ người và tranh phong cảnh, nhưng thời gian trong buổi tối hôm nay lại không đủ, nếu vẽ trừu tượng quá, theo trường phái tranh phác họa thủy mặc chẳng hạn, thì các bé gái chưa chắc đã lĩnh hội được.

Nhìn vẽ sót ruột của cô bé, Chu Lạc hơi trầm tư một chút rồi bắt đầu vẽ, dựa vào kiến thức và kỹ năng cơ bản đã vững chắc cùng trí nhớ siêu phàm, phác họa lại cảnh ông cụ ngồi bế hai đứa cháu nhỏ, dùng lối thư pháp vẽ phác họa lưu lại trên giấy.

Nhân vật trong tranh vẽ của Trung Quốc đương nhiên không thể lột tả hết mọi thứ giống như tranh sơn dầu của phương Tây. Nhưng dưới nét vẽ của Chu Lạc, từ hình dáng tới thần thái của ba ông cháu đều rất giống, cô bé lập tức vỗ tay khen ngợi: “Em biết rồi, chị vẽ ông ngoại, Minh Minh và em”. Tiếp đó lại liếc nhìn Chu Lạc một cái, “Ừm, vẽ giống hơn Minh Minh nhiều”. Câu sau có ý an ủi dành cho Chu Lạc.

Chu Lạc hiểu được ẩn ý của cô bé, cô bé này mặc dù hơi thất vọng vì cô không thể vẽ được giống hơn nữa, nhưng không nói thẳng, đồng thời cũng không tùy tiện, biết giữ thể diện cho người khác đã là một cô bé ngoan hiếm gặp rồi. Có thể thấy sự giáo dục của phụ huynh rất thành công.

Chu Lạc đương nhiên cũng không thể giải thích với cô bé rằng tranh quốc họa là như vậy, chắc chắn không thể giống như ảnh chụp được. Có thể tiêu tốn thời gian nhàm chán, có được niềm i của cô bé đã coi là đáng lắm rồi.

“Chị ơi, còn chữ nữa, chị còn chưa viết chữ mà.” Cô bé nói cứ như là làm thật vậy.

Chu Lạc mỉm cười, hỏi cô bé: “Em còn chưa nói cho chị biết tên em là gì đấy?”.

“Châu Châu, em tên là Châu Châu.”

Chu Lạc cười mỉm, xem ra quả đúng là có duyên với nhau rồi[3], lập tức hạ bút: Tặng Châu Châu do người bạn Tiểu Chu đề tặng. Xong rồi còn lôi từ trong túi ra chiếc ấn mà cô luôn mang theo bên mình, đóng dấu in tên của mình ở trên đó - một đại tác phẩm đã được hoàn thành.

[3] Trong tiếng Trung Quốc, từ Châu và Chu có cách đọc giống nhau.

“Châu Châu, con lại làm phiền người khác rồi ư?” Trong giọng nói dịu dàng có thêm ý nghiêm khắc khiến hai chị em đang chơi i về bỗng giật nảy người. Đặc biệt là Châu Châu, cô bé lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía người bố không biết đã đến từ lúc nào, giải thích: “Con đâu có làm phiền, chỉ là muốn nhờ chị vẽ cho con một bức tranh thôi”.

15. Chương 05 Phần 2

Chu Lạc có chút bối rối, cũng nói giúp thêm: “Châu Châu rất ngoan, chúng tôi chỉ đang chơi với nhau thôi”.

Ngài Lịch nhìn thấy bức tranh trên tay con gái, nét mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Xin mạo muội hỏi một chút, cô Chu theo học thầy cô nào vậy?”. Chính cái gọi là người trong nghề ra tay, liền biết có hay không có, bức tranh này của Chu Lạc mặc dù xem ra có phần đơn giản, chỉ là vài nét phác họa nhưng kỹ năng không tầm thường, ngầm thể hiện rõ phong thái của một học giả có tiếng tăm. Gia đình ngài Lịch có tiếng là uyên bác, những bậc cao thủ cùng những đệ tử trọng yếu trong nghề, bất kể là ai, anh ta cũng không thể chưa từng nghe nói tới.

Chu Lạc lắc đầu cười nói: “Tôi chẳng qua chỉ là hồi nhỏ học chút tia tót tỷ mẩn với các bậc trưởng bối, không phải là người chuyên nghiệp”. Đối phương lại nhìn vào chiếc ấn trên tay cô, đó là chiếc ấn được làm bằng đá thanh điển màu vàng, là món quà mà ông ngoại tặng nhân dịp sinh nhật lần thứ mười tám. Chữ khắc trên đó lại là bút tích của một người thợ nổi tiếng, vì thích nó nên cô luôn mang theo bên mình, nhưng trước những người trong nghề, rõ ràng là có chút khoe khoang rồi.

May mà ngài Lịch không nói thêm gì nữa, trong đầu đang tìm kiếm thu thập thông tin về gia đình họ Chu vốn thư họa song toàn từ lâu, nhất thời chưa có kết quả, lại ngại ngừng không dò hỏi tiếp, thấy Chu Lạc thu dọn con dấu rồi cất đi, quay sang nói với Diệp Minh Lỗi - người vừa kịp bước tới: “Tôi nói sao cậu lại bỗng dưng lại có hứng thú với đồ cổ và tranh chữ cổ, hóa ra là vì đã quen biết với cô Chu đây”.

Diệp Minh Lỗi chỉ cười mà không phản bác, Chu Lạc cũng mặc kệ. Tên gian thương này luôn đánh đồng người khác một cách hự hự thực thực như vậy, quả thực không phải là hành động của bậc quân tử, cô lập tức gạt bỏ cho rõ ràng, “Tổng giám đốc Diệp tư duy chặt chẽ, suy nghĩ chu đáo, vì thích tiểu đồ đệ của tôi nên lấy lòng ngay cả một sư phụ như tôi đây thôi”. Hừ, anh ta không nói thì cô sẽ nói, không thể cứ để con người này thực hiện được ý đồ xấu xa của mình!

Không ngờ ngài Lịch sau khi nghe xong, hai mắt sáng bừng, lại nhìn Chu Lạc: “Cô Chu còn thu nạp cả đồ đệ nữa à?”.

Chu Lạc lập tức nhận ra rằng anh ta đã hiểu nhầm điều gì đó, đang muốn giải thích, Diệp Minh Lỗi lại bỗng nhiên chen ngang: “Đúng vậy, tính kiên nhẫn của cô ấy không tồi, rất thích hợp làm cô giáo mầm non”.

Cái này ở đâu ra vậy? Chu Lạc trong chốc lát mù mịt hết cả đầu óc, còn Châu Châu đứng bên cạnh, thấy người lớn nói chuyện với nhau, lại còn lôi cả Chu Lạc vào trong câu chuyện đó, trong lòng sớm đã cảm thấy hậm hực rồi. Nhưng cô bé cũng biết, khi người lớn nói chuyện thì trẻ con không được nói xen vào, khó khăn lắm mới phát hiện ra Chu Lạc có khoảng thời gian rảnh rỗi, liền nhẹ nhàng kéo tay cô, chỉ chỉ ra bên ngoài, tỏ ý muốn ra ngoài chơi.

Chu Lạc có chút căng thẳng trước một ngài Lịch xa lạ mà đầy áp lực, lại còn phải cẩn thận đề phòng mưu hại của Diệp Minh Lỗi, cứ đứng mãi ở đây cũng chẳng khiến người ta vui vẻ gì, thậm chí, chỉ bằng ra ngoài chơi với Châu Châu, vậy là vội vàng gạt đầu ra hiệu một chút, rồi theo Châu Châu bước ra ngoài.

Lúc bấy giờ buổi tiệc đã gần kết thúc, rất nhiều người đã cáo từ ra về, người trong sân cũng không còn nhiều nữa, một cậu bé chừng trên dưới mười tuổi đang cầm cữu liên hoàn^[4] đứng chơi ở đó, cậu bé chừng bảy, tám tuổi tên là Minh Minh lại đang đứng bên cạnh quan sát, thấy Châu Châu tiến lại gần, làm mặt hề với cô bé, “Lợn con béo ú, thường ngày mày nói còn không lưu loát, lại còn bày đặt hát hò, hát thật khó nghe quá!”.

[4] Cữu liên hoàn là một trò chơi dân gian Trung Quốc, đồ chơi gồm chín vòng tròn làm bằng kim loại gắn trên một thanh ngang hoặc một giá thẳng đứng. Khi chơi, người chơi phải thao tác nhiều lần theo một trình tự nhất định nào đó để tách rời chín vòng tròn đó ra hoặc nhập chúng lại thành một.

Chu Lạc vừa nghe xong liền cảm thấy không vui, cô ghét nhất người khác nói con gái là “lợn con béo ú”, không biết rằng trẻ con thường mập mạp hay sao. Hơn nữa, so với cô hồi nhỏ, Châu Châu thật sự chưa được coi là béo, Châu Châu lễ phép như vậy, đứa trẻ này không phải anh em con cô thì cũng là anh em con

dì với cô bé, cũng được coi là người cùng một nhà, sao sự giáo dục trong gia đình lại khác nhau nhiều như vậy?

Nhưng thấy điệu bộ của Châu Châu lại chẳng có vẻ tức giận, không nói lại câu nào, cô hiểu ra cô bé đã quen bị bọn chúng bắt nạt rồi, lập tức muốn đòi lại sự công bằng. Nhìn thấy món đồ chơi cừu liên hoàn đó, Chu Lạc cười nói: “Châu Châu, em xem, anh em thật khó khăn biết bao, đứa trẻ ngoan cần biết giúp đỡ lẫn nhau, em tới giúp cậu ấy gỡ ra có được không?”.

Minh Minh vừa nghe thấy lập tức nổi giận, “Chị đùa đấy à, cái con lợn ngốc nghếch này đâu có biết chơi trò này, nó ngoài việc ăn ra thì chỉ biết ngủ thôi, xí!”. Nói xong lại làm bộ mặt hề chế nhạo cô bé.

Chu Lạc lại nói tiếp: “Châu Châu, em giúp cậu ấy đi! Chứng minh rằng chúng ta không phải là lợn con ngốc nghếch”.

Châu Châu vẫn đứng yên không chịu nhúc nhích, cô bé nhìn Chu Lạc, không hề chớp mắt, Chu Lạc cũng đứng yên, dùng ánh mắt để khích lệ cô bé, không thèm để ý tới hai cậu bé kia đang la hét. Rất lâu sau, Châu Châu cuối cùng cũng quay đầu sang chìa tay về phía cậu bé lớn hơn một chút, “Đưa đây cho em!”.

Cậu bé kia do dự một chút nhưng vẫn đưa cho Châu Châu, sau đó nó cùng với Minh Minh đứng khoanh tay đợi xem trò hay. Thứ đồ chơi này, rất nhiều người lớn cũng không gỡ được, tuy nhiên, để đảm bảo vẫn phải lên tiếng trước: “Lợn con ngốc nghếch có bản lĩnh thì tự gỡ một mình, người khác giúp đỡ sẽ không được tính”.

Tay của Châu Châu khê run, suýt nữa thì đánh rơi cừu liên hoàn, Chu Lạc vội tiến đến trước mặt cô bé, nói trước với hai cậu bé kia: “Hai đứa cứ yên tâm, Châu Châu rất thông minh, chị đảm bảo sẽ không động tay và cũng không nói gì luôn”.

Chu Lạc đã nói đúng một điểm, Châu Châu rất thông minh, cô nghiêm túc tuân thủ lời hứa, chỉ ngồi thụp xuống nhìn vào mắt Châu Châu, sau đó tiện thể nhìn vào một điểm trên đồ chơi cừu liên hoàn, Châu Châu liền hiểu rõ ý của cô, bắt tay vào thực hiện, chỉ mấy phút sau, vòng tròn đã được gỡ ra.

Hai cậu bé kia trợn tròn mắt, dường như không thể tin vào sự thật đang hiện ra trước mắt, nhưng dưới sự giám sát của họ, Chu Lạc quả thực đã không động tay và cũng không lên tiếng chỉ bảo, mặc dù cảm thấy nhất định có vấn đề nhưng nhất thời không thể nói gì được nữa.

Chu Lạc rất đắc ý, “Xem đấy, Châu Châu thông minh quá, sau này không được tùy tiện đặt biệt danh cho cô bé nữa nhé, hai cậu là anh, cần phải yêu thương bảo vệ em gái mới đúng chứ?”.

Hai cậu bé có vẻ ngượng ngùng, lúc này cậu bé tên Minh Minh bỗng nhiên nói: “Ông nói bọn em là môn đệ thư hương[5]. Châu Châu không biết gì cả, em không muốn coi nó là em gái mình.”

[5] Môn đệ thư hương: Chỉ con cháu, huyết thống nhà dòng dõi có học.

Chu Lạc vô cùng kinh ngạc, đây là lý luận quái quỷ gì vậy, khoan không nói tới việc nhà họ rốt cuộc là môn đệ thư hương hay chính khách thế gia, lẽ nào em gái không biết cảm kỳ thư họa thì không được coi là em gái?

Gỡ được cừu liên hoàn, Châu Châu cũng chỉ vui mừng được một lát, nghe thấy câu nói của Minh Minh, cô bé lại cúi gầm mặt xuống khiến Chu Lạc cảm thấy rất buồn. Nhớ đến cảnh lúc còn nhỏ, bản thân cô cũng bị một đám các anh chị em họ bắt nạt, chỉ có điều, bọn họ bắt nạt cô vì cái gì cô cũng biết, lại cái gì cũng đều làm rất tốt, có biệt hiệu riêng là “thần đồng”.

Còn Châu Châu của hiện tại, rõ ràng là bà ngoại không thương, cậu cũng chẳng xót, còn bị người ta bắt nạt, thật là sao lại có lý lẽ như vậy chứ!

Chu Lạc nắm tay Châu Châu, nói với hai đứa trẻ kia: “Có thể bây giờ Châu Châu chưa hiểu biết nhiều như các em, đó là bởi vì cô bé còn nhỏ, cũng giống như các em chưa lớn bằng chị, rõ ràng ở mặt nào cũng không thể hơn chị được, cũng giống nhau cả thôi”.

Hai đứa trẻ này gia thế rất tốt, thêm vào đó lại là những đứa trẻ thông minh lanh lợi, đều được hàng nghìn hàng vạn người cưng chiều, luôn rất tự tin kiêu ngạo, hôm nay bị Chu Lạc thách thức một cách rõ ràng như

vậy, đương nhiên tỏ ra không phục. Minh Minh phản ứng lại trước: “Ăn nói lớn lắm, ở mặt nào cũng không thể hơn chị được, chưa chắc đâu nhé”.

Chu Lạc mỉm cười, “Vậy em cảm thấy em có sở trường gì?”. Chắc không phải là đánh nhau đấy chứ, chẳng phải là cô không đánh nổi hai đứa trẻ này, mà sợ là đánh bị thương chúng rồi thì khó bề ăn nói thôi.

Minh Minh đảo mắt một vòng, chỉ về phía cậu bé tương đối lớn kia, “Chị dám thi đấu cờ vậy với anh ấy không?”.

“Được, thì chơi cờ vậy.” Chỉ cần không phải là đánh nhau, Chu Lạc đều dễ thương lượng.

Châu Châu lại nín chặt lấy cô, lắc đầu quầy quậy, nét mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Chu Lạc lập tức hiểu rõ hàm ý trong đó, tuy nhiên vẫn an ủi cô bé, “Không sao đâu, chị cũng biết chơi cờ, chơi cũng không tồi đâu”.

“Chị ơi, chị không biết đấy thôi, Thành Thành rất ít đi học, chỉ chuyên tâm học đánh cờ thôi, ngay cả ông nội cũng không thắng nổi anh ấy đâu.” Sau khi gặp hai cậu bé này, đây là lần đầu tiên Châu Châu nói dài như vậy.

Hóa ra là tuyển thủ chuyên nghiệp, chắc là học sinh của lớp cờ vây thiếu niên, Chu Lạc chăm chú quan sát cậu bé tên Thành Thành đó, dường như tương đối trầm lặng, không lanh lợi như Minh Minh. Nhưng Chu Lạc biết rõ, những người chơi cờ vây giỏi, nhìn bề ngoài đều không được lanh lợi lắm.

Lúc này Chu Lạc lại có chút ân hận, thua là chuyện nhỏ, nếu để Châu Châu lại bị chế nhạo thêm lần nữa thì quả không hay chút nào. Nhưng dù rằng là thua, cũng còn tốt hơn việc chưa lâm trận mà bỏ chạy, thất tín với trẻ con, Chu Lạc gần như ra quyết định ngay lập tức, “Được, vậy chúng ta cùng chơi một ván nhé, bàn cờ để ở đâu?”.

Minh Minh là người dẫn đường, đưa bọn họ đến một căn phòng ở phía đông, thành thực lôi ra một bộ cờ vây. Chu Lạc giữ quân trắng, Thành Thành giữ quân đen, thế cờ được mở màn như vậy.

“Chị lớn hơn em, nhường em đi trước năm nước cờ.” Đã ứng chiến, thì không thể nhỏ nhen, đặc biệt không thể chèn ép trẻ con nhà người ta.

“Không cần.” Thành Thành nghi hoặc nhìn cô, từ chối theo bản năng, Minh Minh càng cảm thấy không thể hiểu được, chắc nghĩ người phụ nữ này thật ngốc nghếch, không biết Thành Thành là tuyển thủ quốc gia tương lai ư, đợi lát nữa chết cũng không biết tại sao mình chết.

Nhưng Chu Lạc lại rất kiên quyết, nói không muốn cạy lớn bắt nạt trẻ con. Hai cậu bé đưa mắt nhìn nhau, không lên tiếng phản đối nữa, người ta đã muốn chết, vậy thì còn có cách nào khác đây?

Chỉ có Châu Châu lo lắng nắm tay Chu Lạc, đứng sát bên cạnh cô.

Thành Thành đầy ắp niềm tin, từ nhỏ cậu bé đã học đánh cờ, giờ lại là tuyển thủ hạt giống của lớp cờ vây thiếu niên, những nhân vật mà nó được tiếp xúc đều là những bậc thầy nổi tiếng, người trưởng thành bình thường rất ít người là đối thủ của nó. Mà người phụ nữ này xem ra không giống người trong nghề, hoặc cũng giống như những người khác, học được quy luật chơi cờ rồi tự tự cho rằng mình là cao thủ.

Sau đó, rất nhanh, Thành Thành phát hiện ra mình đã sai. Chu Lạc không chỉ ra tay sắc bén, điều hiếm thấy đó là tốc độ đi cờ rất nhanh, dường như không mất thời gian suy nghĩ. Khi tới lượt nó đi cờ, mặc dù cô không lên tiếng thúc giục, phần cơ thể khẽ ngả về phía trước lại mang tới cho Thành Thành một áp lực vô hình, khiến nó không thể suy nghĩ thấu đáo được.

Hóa ra, người phụ nữ này chơi cờ nhanh! Nhưng cũng không thể nhanh đến mức độ như vậy chứ! Mới chỉ nửa giờ trôi qua, một ván cờ đã kết thúc, Chu Lạc thắng năm quân, thêm vào đó đã nhường trước năm quân, tổng cộng cô thắng mười quân.

Sau khi thua cờ, Thành Thành vô cùng ân hận. Nó vốn không có sở trường chơi cờ nhanh, nhưng người phụ nữ này dường như có ma lực, có thể ảnh hưởng tới tư duy và quyết định của nó. Thêm vào đó, lúc ban đầu lại coi thường cô, còn ngay từ đầu đã nhận năm nước cờ nhường của cô khiến nó ngại không tính toán kỹ thế cờ.

Kết quả của việc ngại ngùng, chính là thua cuộc một cách ngượng ngùng hơn nữa.

Đếm cờ xong, xác nhận đã thắng, Chu Lạc an ủi cậu bé Thành Thành đang nhể nhại mồ hôi, “Đợi đến khi em lớn bằng chị, chị sẽ không phải là đối thủ của em nữa. Muộn rồi, chị phải về thôi. Nhớ là không được đặt biệt hiệu cho Châu Châu nữa nhé, cô bé còn nhỏ, đợi đến khi lớn lên rồi sẽ rất lợi hại đấy nhé”. Điều mà Chu Lạc không nói ra, đó là khi cô lên mười tuổi, đã có thể thắng cả người lớn, người đó còn là một tuyển thủ quốc gia giải nghệ nữa. Lựa chọn chơi cờ nhanh không phải là bắt nạt trẻ con, mà là không kịp thời gian.

Nắm chặt tay của Châu Châu, đứng lên từ bên cạnh chiếc bàn cờ thấp, vừa quay người lại, cô bị hai người đứng bên cạnh làm cho giật mình, suýt nữa thì ngã ngồi xuống. Hóa ra Diệp Minh Lỗi và ngài Lịch không biết đã bước vào từ lúc nào, đứng bên cạnh xem họ chơi cờ, mà mấy người bọn họ quá tập trung vào ván cờ, không ai phát hiện ra sự có mặt của hai người đó.

“Bố, chị thật lợi hại!” Châu Châu nhìn thấy ngài Lịch thì vô cùng mừng rỡ, lập tức dùng một tay túm lấy bố, ngẩng đầu lên khoe.

Chu Lạc thấy tình hình như vậy, buông tay Châu Châu ra, khách sáo chào đối phương, đồng thời tỏ ý xin lỗi: “Thật ngại quá, tôi đưa Châu Châu đến đây mà không kịp nói lại, ngài Lịch không tìm thấy con gái chắc chắn đã rất lo lắng?”.

Ngài Lịch mỉm cười, mặt mày rạng rỡ, “Sân vườn ở đây có rộng lớn lắm đâu mà phải khó tìm? Ngược lại, cô Chu đây không chỉ thư họa phi phàm mà tài nghệ đánh cờ cũng thật xuất sắc, quả khiến người ta khâm phục”.

Chu Lạc được người này khen ngợi đến nỗi cảm thấy ngượng ngùng, hôm nay nếu không phải vì có duyên với Châu Châu, giữa đường gặp cảnh bất bình nên ra tay giúp đỡ thì cô chắc chắn sẽ không đem khoe khoang những tài nghệ đó. Liếc mắt nhìn Diệp Minh Lỗi một cái, phát hiện ra anh đang nhìn mình, ánh mắt lại rất phức tạp, cô cảm thấy hơi bối, thầm nghĩ: Nhìn cái gì mà nhìn, nếu không do anh, tôi liệu có phải dễ dàng trở con như vậy không?

Tuy nhiên, ngoài miệng cô vẫn tỏ ra rất khách khí, “Mấy thứ này chẳng qua cũng chỉ là sở thích thôi, lại không thể mang ra làm cơm để ăn được. Thấy hai người có chuyện cần bàn nên bọn tôi mới tới đây chơi, ngài Lịch không trách tôi bắt nạt hậu bối nhà anh là được rồi”.

Ngài Lịch nói khách sáo thêm vài câu, Chu Lạc và Diệp Minh Lỗi cũng nhau lên tiếng cáo từ. Châu Châu lại chạy tới nắm chặt lấy tay cô, đến khi bố cô bé ra lệnh, nó mới lưu luyến buông tay cô ra. Hai người đến tìm ông cụ để từ biệt, sau khi đi lòng vòng rất lâu rồi mới có thể ra về được.

Sau khi ra khỏi cửa, Diệp Minh Lỗi luôn giữ thái độ yên lặng, một mình rảo bước tới chỗ đậu xe, Chu Lạc thầm nghĩ, chẳng có lý gì khi mình đã theo anh ta tới chúc thọ, giờ lại bắt mình tự đi về? Vậy là cô liền đi theo anh.

Tới bãi đậu xe, Chu Lạc mới phát hiện ra mình hơi nhỏ nhen. Diệp Minh Lỗi mở cửa xe cho cô trước, rồi mới vòng sang bên kia lên xe. Tuy nhiên, sau khi lên xe rồi vẫn giữ thái độ yên lặng. Chu Lạc không kiềm chế được, nếu anh thật sự không muốn đưa cô về, cô cũng có thể tự bắt xe về, nhưng phải nói cho rõ ràng.

“Diệp Minh Lỗi, tối nay tôi đã giúp anh lựa chọn quà tặng theo yêu cầu của anh, không xảy ra sai sót gì chứ?”

Đối phương vẫn yên lặng, Chu Lạc coi như anh đã ngầm thừa nhận rồi.

“Tôi nhớ anh đã nói rằng tham gia hoạt động này sẽ có thù lao, lẽ nào đây chính là thù lao?” Một khuôn mặt bí xị hay sao?

Diệp Minh Lỗi quay đầu sang, thốt lên câu nói đầu tiên sau khi ra khỏi cửa: “Cô muốn cái gì?”. Ngữ khí không quá lạnh lùng, nhưng người nói rõ ràng là không vui vẻ.

Chu Lạc cảm thấy tức giận, “Diệp Minh Lỗi, cứ cho là anh có nhiều tiền, tôi cũng không nghèo tới mức phải làm người mẫu thuê đi xã giao. Tôi có bệnh nên mới tin lời của anh, coi anh là bạn!”. Ha ha, anh ta sợ bị mình bám riết ư? Nói xong, cô liền đẩy cửa định xuống xe, cái bản tính tốt bụng này nhất định phải thay đổi! Hôm nào phải đi tìm mua một quyển sách, quyển sách đó hình như có tên là “Nghệ thuật từ chối”.

“Xin lỗi.” Diệp Minh Lỗi như thể bỗng nhiên bừng tỉnh, đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Chu Lạc, ngăn không cho cô xuống xe. Trong giây lát, Chu Lạc có chút kinh ngạc, sau đó lập tức hét lên: “Buông ra!”. Tiếp theo đó còn có một ánh mắt hết sức dữ dằn.

Diệp Minh Lỗi không phải là người tay không dựng nên cơ nghiệp, môi trường sống từ nhỏ đã rất ưu việt, từ nhỏ đã có chí lớn, thêm vào đó lại sở hữu một ngoại hình khôi ngô tuấn tú. Trong quá trình tiếp xúc với người khác giới từ nhỏ tới lớn, mặc dù chẳng thể nói là tới đâu quét sạch mọi chông gai đến đó, nhưng cũng chưa từng gặp phải sự từ chối rõ rệt nào, càng không nói tới việc bị trách mắng nghiêm khắc như thế này, lập tức cảm thấy da mặt căng gập, rất bẽ mặt.

Nhưng khuôn mặt đầy tức giận của Chu Lạc lại có một uy lực riêng, khiến anh lập tức tỉnh táo, ý thức được việc mình đã sai, vội vàng buông tay cô ra, “Xin lỗi, tối nay tâm trạng của tôi không được tốt, tuy nhiên tôi thật sự không có ý xúc phạm cô”.

Thấy anh xuống nước, hơn nữa bộ dạng còn rất thiếu nã, Chu Lạc lại mềm lòng thêm một lần nữa, tuy nhiên giọng nói vẫn rất lạnh lùng, “Nếu đã không có chuyện gì, hoặc là anh đưa tôi về nhà, hoặc là tôi xuống xe rồi tự đi về nhà”. Anh chắc đã nghĩ rằng, vùng nước bắn này không nên giẫm vào vẫn hơn. Con người, đặc biệt là đàn ông, tiền nhiều một chút là đã phức tạp rồi.

Diệp Minh Lỗi khởi động xe, tuy nhiên lại không lái về hướng nhà ở của Chu Lạc. Chu Lạc đang trong lúc lo lắng, anh liền giải thích: “Khoan đừng vội về nhà, ban nãy tôi chưa ăn no, chúng ta cùng đi ăn chút gì nhé?”. Lúc này trên đường, lượng xe cộ không nhiều, vừa nói xong đã tới ngay tiệm ăn rồi.

Kiểu tiệc chúc thọ giống như ban nãy căn bản là chẳng thể ăn no được, lại đi theo mấy đứa trẻ hồi lâu, Chu Lạc cũng sớm đói mềm rồi, nên không phản đối nữa, thăm nghĩ ăn cơm thì ăn cơm, ăn xong rồi mỗi người đi một hướng, từ nay sẽ không qua lại nữa.

Tiệm ăn ở một vị trí sầm uất trong thành phố, nhìn bên ngoài không được bắt mắt cho lắm. Đợi đến khi bước vào bên trong rồi mới phát hiện ra một cõi riêng, bên trong được trang hoàng bố trí rất ấm cúng, thực khách không nhiều, cũng không ồn ã, không có mùi rượu mùi thức ăn nồng nặc như những quán ăn khác, ngược lại, có cảm giác như đang ở nhà.

Tuy nhiên, hương vị của món ăn thì quả thực là rất được, có thể nhận thấy đầu bếp ở đây đã dồn hết tâm huyết vào các món ăn, Chu Lạc quyết định nhớ kỹ quán ăn này, sau này sẽ thường xuyên lui tới.

“Đây là một quán ăn gia đình, nếu cô thích, lát nữa tôi sẽ giới thiệu chủ quán với cô.” Diệp Minh Lỗi thấy cô ăn vô cùng vui vẻ, không kiềm chế được, buông đũa xuống, nói về nịnh bợ.

Chu Lạc nghĩ một lát, lắc đầu, “Thôi khỏi, tránh phiền hà”. Với mức độ bận rộn của cô, các quán ăn có thể đưa đồ tới tận nơi xem ra vẫn thực dụng hơn một chút.

Ăn uống no say rồi, Chu Lạc lấy lại được tâm trạng phấn khởi. Thu hoạch của buổi tối hôm nay ít nhất cũng có Châu Châu, cô bé đáng yêu đó. Hy vọng rằng tất cả những điều hôm nay cô làm có thể giúp được nó, tránh để cô bé luôn rơi vào hoàn cảnh bị đưa ra so sánh hay công kích.

“Lát nữa không cần phiền anh đưa về, tôi tự về được.” Lại ăn của anh một bữa, tính thêm bữa ăn lần trước có thêm cả Đại Đồng nữa, cứ coi đó là thù lao anh trả đi, thế là hòa rồi.

Diệp Minh Lỗi vừa định mở miệng, lại bị một đoạn nhạc chen ngang, Chu Lạc xin lỗi một tiếng rồi mở điện thoại di động ra nghe máy.

“Đại Đồng!” Đôi mắt Chu Lạc cười thành hình trăng non, cú điện thoại đã đợi suốt hai ngày cuối cùng cũng đợi được rồi, nhưng lại không biết nên nói gì.

Ở đầu dây bên kia, Đại Đồng cũng bị giật mình vì giọng nói đầy hưng phấn của cô, cười nói: “Hai ngày hôm nay bận quá, không kịp gọi điện cho em. Đã biết người tặng hoa là ai chưa?”.

Bởi vì có Diệp Minh Lỗi ở trước mặt, Chu Lạc không dám nói nhiều, vốn hy vọng anh sẽ biết điều đứng lên mượn cớ đi vệ sinh gì đó để tránh, không ngờ người này lại chẳng có chút tự giác nào, cứ ngồi lù lù ngay tại đó, mỗi câu nói của Chu Lạc đều không thoát được lỗ tai của anh.

Mà lúc này, nếu cô đi ra chỗ khác lại lộ ra rằng mình đã quá để ý, Chu Lạc đành phải nói ngắn gọn, nói rằng đó là do một đồng nghiệp trêu đùa. Đại Đồng lập tức hiểu ra bên cạnh cô còn có người ngoài, cũng không hỏi nhiều nữa, nói qua loa vài câu rồi cúp máy.

Tắt điện thoại xong, Chu Lạc có chút rầu rĩ, cảm giác vẫn chưa đã. Ngẩng đầu lên nhìn điệu bộ hoàn toàn thần nhiên của Diệp Minh Lỗi, không kìm nén được lại cảm thấy buồn bực. Hừ, phải về nhà ngay để gọi điện lại, mặc kệ anh lúng túng hay không lúng túng chứ!

Diệp Minh Lỗi thấy Chu Lạc vừa nghe xong điện thoại đã vội vàng vàng tháo vòng cổ và hoa tai ra, nheo mắt lại nói, “Cô làm gì vậy?”.

“Vỏ ngoài của anh thì trả lại cho anh chứ, những thứ đắt tiền như thế này, tôi không dám đeo nó đi khắp nơi.” Bị cướp giật là chuyện nhỏ, vì nó mà đe dọa tới tính mạng của cô thì không thể được rồi.

“Để tôi đưa cô về.” Diệp Minh Lỗi nói xong bèn đứng dậy, thấy Chu Lạc vẫn đưa vòng cổ và hoa tai đã tháo xuống ỳnh, anh dừng lại một lát, nói, “Muốn trả thì trả cùng một lúc, lẽ nào cô muốn cởi bỏ quần áo ngay tại đây?”.

16. Chương 06 Phần 1

Chương 6: Ai động lòng, người đó đi đời

Thế nào gọi là nhà tư bản, thế nào gọi là nhà tư bản bỉ ổi không biết xấu hổ, thế nào gọi là nhà tư bản hạ lưu bỉ ổi không biết xấu hổ, trong buổi tối hôm nay, Chu Lạc cuối cùng đã nhận thức được!

“Diệp Minh Lỗi, anh đừng có quá đáng quá!” Thở khi cùng đường cũng biết cần người, trong đôi mắt to tròn của Chu Lạc đều là lửa, ngọn lửa tức giận cháy bùng. Công nhận rằng người đàn ông này thật tàn nhẫn, rất ít người có thể dồn cô tới mức nổi giận mất hết lý trí!

Không ngờ, suốt cả buổi tối, Diệp Minh Lỗi trong tâm trạng không tốt, nhưng vì cơn giận của cô mà trấn tĩnh trở lại, khôi phục lại vẻ hào phóng và tinh anh thường ngày, trên khuôn mặt điển trai xuất hiện nụ cười, “Vậy thì hãy giữ lại đi, tôi cũng không nghèo đến mức phải đi bán đồ cũ”.

Mấy món ngọc ngà châu báu hàng hiệu đã bị tên ngốc họ Diệp này gọi là đồ cũ, đang trong cơn tức giận, Chu Lạc cũng không khách khí với anh nữa. Cô mỉm cười, chỉ có điều xem ra lại giống như cười gằn, “Ngày mai tôi sẽ quyên góp cho tổ chức bán đấu giá từ thiện, tích lũy âm đức thay cho ông chủ Diệp. Không cần phải cảm ơn tôi quá đâu!”.

Cặp lông mày lười mác của Diệp Minh Lỗi khẽ rướn lên, “Thế sao được, người nhận được ân huệ đó là con cháu đời sau của tôi chứ, nhất định phải cảm ơn, trừ phi...”.

Chu Lạc đương nhiên biết rằng trong cái miệng xấu xa của anh ta chắc chắn sẽ không thể thốt lên những lời vàng ngọc, không đợi anh ta nói ra liền quay người định bước đi, người bắt cần vẫn sợ người mặt dày. Cô vừa muốn có tính mạng lại vừa muốn có thể diện, cô không thể địch được với con người này.

Chẳng ngờ con người không cần thể diện đó lại cứ bám lấy cô như lũ ruồi nhặng, bổ sung thêm câu chưa nói xong bên tai cô: “Trừ phi cô cũng tham dự, chúng ta tuy hai mà một”.

Cái gì mà tuy hai mà một chứ, Chu Lạc liền tưởng tới câu nói trước đó của anh, lập tức đỏ lựng cả mặt. Người này thật sự là người kế thừa của gia tộc họ Diệp sao? Lẽ nào ngoài việc ăn hiếp con gái bằng lời nói ra, anh ta chẳng còn việc gì đường hoàng hơn? Cô quyết định, ngày mai lập tức vận động tất cả những người xung quanh tẩy chay cổ phiếu của Tập đoàn bất động sản Diệp thị, có anh, việc phá sản chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

“Anh đừng có nằm mơ, cẩn thận không lại đoạn tử tuyệt tôn đấy.” Nói xong liền ngạo nghễ bước đi trên đôi giày cao gót.

Lần này thì Diệp Minh Lỗi lại không đuổi theo. Chu Lạc đi thẳng ra ngoài, bị gió lạnh thổi vào mặt, đầu óc tỉnh táo hơn, lập tức có chút bất an - bản thân mình liệu có quá đáng lắm không? Anh ta ước hiếp mình bằng lời nói rõ ràng là không đúng, nhưng những lời nguyên rủa của mình lại quá độc địa. Nhà họ Diệp ngoài Diệp Minh Lỗi ra, những người khác không hề đắc tội với mình, hơn nữa, nếu mình không nhầm, Diệp Minh Lỗi là con độc nhất của nhà họ Diệp.

Cô là người theo chủ nghĩa vô thần, không theo lối mê tín phong kiến, không tin vào những lời nguyên rủa - Chu Lạc đang cố gắng củng cố tâm lý mình - cô đã xem bộ phim “Nam Kinh! Nam Kinh!”, còn nguyên rủa một đảo quốc nào đó sẽ bị diệt vong trong động đất, chẳng phải là cũng không có ứng nghiệm hay sao?

Một buổi tối trôi qua trong sự phẫn nộ, ân hận và tự trách mình, Chu Lạc cũng quên cả việc gọi điện lại cho Đại Đồng. Đợi đến khi cô nhớ ra, đêm đã quá khuya rồi, vốn không định làm phiền việc nghỉ ngơi của cậu, nhưng đôi tay lại ngứa ngáy muốn thử gọi xem sao, cô vẫn nhớ Đại Đồng đã nói, khi ngủ cậu thường tắt máy, chắc sẽ không làm phiền đâu.

Không ngờ, điện thoại vừa phát tín hiệu gọi đi được kết nối, lại còn có người nghe máy nữa.

“A lô?”, giọng nói của một cô gái, “Ai đấy ạ?”, đối phương tiếp tục hỏi, giọng nói nghe nặng nề, dường như đã uống rượu.

“Xin lỗi, tôi gọi nhầm rồi.” Chu Lạc quyết định thật nhanh.

“Cô tìm Đại Đồng phải không?” Người ta lại còn rất có trách nhiệm, Chu Lạc sững sờ, lúng túng không biết phải nói thế nào.

“Ừm, đúng, đây là điện thoại của Đại Đồng đúng không?” Phải khó khăn lắm Chu Lạc mới có thể thốt lên mấy chữ đó, bình tĩnh, cô nhất định phải bình tĩnh, đây không phải là phim truyền hình, không thể ụt át ủy mị như vậy!

“Anh ấy đang trong nhà tắm, cô là ai, lát nữa anh ấy gọi lại cho cô có được không?” Trong miệng của đối phương đang nhồm nhoàm, dường như đang ngậm hay ăn một thứ gì đó.

“Lan Tử, em ăn xong mỳ chưa? Ăn xong rồi thì ngâm bát vào trong bồn rửa nhé.” Đó là giọng của Đại Đồng, Chu Lạc tuyệt đối không thể nghe nhầm, cũng chứng minh rõ cô gái đó quả nhiên đang ăn, còn nhớ Đại Đồng nói cậu thích ăn mỳ, cũng nấu món mỳ là ngon nhất...

“Anh ấy ra rồi, cô đợi một chút, tôi đưa điện thoại cho anh ấy nhé.” Cô gái tên là Lan Tử đó dường như lại ăn thêm một miếng mỳ to, tiếng nói ra cũng không được rõ ràng lắm.

“Muộn quá rồi, tôi cũng không có chuyện gì, tạm biệt.” Chu Lạc lập tức cúp máy.

Hóa ra, ụt át ủy mị không phải là phim truyền hình, mà là cuộc sống.

Cô không thể suy đoán viễn vông, nhưng cũng không muốn nói chuyện với Đại Đồng như đang thẩm tra ngay lập tức, tất cả đợi ngày mai hãy nói.

Ngày hôm sau, đi làm với đôi mắt thâm quầng, lại còn phải đi họp cùng với viện trưởng, không thể không vận động hết tinh thần để ứng phó, kết quả là vẫn xảy ra một sai sót nhỏ.

“Tiểu Chu, đừng để áp lực tư tưởng lớn quá”, viện trưởng Đồ tỏ vẻ thương xót nhân tài, “Dự án đầu tư ra nước ngoài nói là do cô phụ trách, người gánh vác chính vẫn là ông Vương. Mặc dù ông ấy tuổi tác đã cao, không tiện ra nước ngoài, cô có vấn đề gì vẫn có thể thỉnh giáo ông ấy bất cứ lúc nào”.

Chu Lạc vội vàng gật đầu, cảm ơn sự quan tâm của lãnh đạo, cô biết ông Vương - người được coi là sư tổ của cô - luôn rất ủng hộ cô.

Viện trưởng Đồ thấy cô vẫn ủ ê rầu rĩ, thăm nghĩ chắc cô không buồn vì dự án, chắc chắn là buồn vì cuộc chạy đua lên chức rồi. Cái cô Chu Lạc này, bình thường không chú ý lắm tới việc thăng chức, trừ phi trong lòng lại có những tính toán khác? Cách thay đổi suy nghĩ lần này xem ra cũng đúng, chức vụ có được không dễ dàng, cô ấy sẽ càng trân trọng, càng cảm kích, như vậy đương nhiên cũng sẽ cố gắng hơn trong công việc...

Viện trưởng Đồ tự mình suy ngẫm một cách rất vui vẻ, không ngờ đối tượng mà viện trưởng đang hướng tới đó bỗng nhiên lại mở miệng, “Viện trưởng Đồ, bữa tiệc chiêu đãi lát nữa tôi không tham gia có được không, hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt, sợ sẽ gây thêm phiền phức cho viện trưởng”.

Viện trưởng Đồ nhìn cô, sững người trong giây lát, một lát sau mới kịp phản ứng lại, gật đầu nói: “Cũng được, nếu đã không khỏe, hãy về nghỉ ngơi đi”. Thật kỳ lạ, Chu Lạc cũng có lúc chết máy? Trong ấn tượng trước đây, cô ấy dù không phải là người đàn bà thép thì cũng chưa từng có lúc nào không sử dụng được...

Được tự do, Chu Lạc lập tức thu dọn đồ đạc bước xuống lầu. Sau khi vào trong thang máy, cô nhìn những con số thay đổi trên bảng hiển thị như một người máy, bỗng nhiên cảm giác tốc độ đi xuống của thang máy như chậm lại, trong lòng trào dâng một cảm giác buồn bực, chỉ bởi vì lại có người bước vào, làm lỡ cả thời gian đi xuống của cô.

Cửa thang máy được mở ra, bên ngoài là một đám người đen sì, Chu Lạc ngẩng đầu lên theo bản năng, liền nhìn thấy người đang được đứng bao bọc ở giữa, đầu óc lập tức lại càng rối loạn. Cô không biết nên chủ động chào hỏi hay giả vờ như không quen biết, nhìn dáng vẻ của họ, không phải đang bàn công việc, mà là đang trên đường đi bàn công việc. Trong hoàn cảnh không biết rõ tình hình, cô không dám tùy tiện giao tiếp.

“Cô Chu, không ngờ lại gặp cô ở đây.” Sự chủ động của ngài Lịch đã xua tan mọi nghi ngờ trong cô, Chu Lạc lập tức đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào.

Tuy nhiên, sự trao đổi giữa hai người cũng chỉ giới hạn ở đó, rất nhanh, họ xuống tới tầng cần đến, bước ra khỏi thang máy, Chu Lạc lại tiếp tục đi xuống tầng hầm để xe.

Tìm thấy xe của mình, ngồi vào bên trong, còn chưa kịp mở máy khởi động, bỗng nhiên có người gõ cửa xe của cô, đó là một người đàn ông chừng trên dưới ba mươi tuổi. Chu Lạc có chút do dự, đã có những tin tức về các vụ những cô gái đi một mình xuống bãi đỗ xe ngầm gặp phải kẻ cướp, mặc dù người này quần áo chỉnh tề, không giống như những kẻ trộm cướp, cũng không thể không đề phòng một chút. Người xấu trong những năm gần đây đều không giống những người xấu, ngay cả những kẻ lẳng nhăng cũng có ngoại hình giống với một người đàn ông tốt - chao ôi, nói gì nhỉ, chuyện của Đại Đồng chưa biết chừng là do hiểu nhầm, một sự hiểu nhầm lớn, nhưng lẽ nào cậu không xem lại nhật ký cuộc gọi? Tại sao vẫn không liên lạc với cô chứ?

Tuy nhiên, người đàn ông bên ngoài kia vẫn rất lịch sự đứng tại đó, dường như đang chờ đợi vô cùng kiên nhẫn, Chu Lạc đành phải hạ cửa kính xuống.

“Tôi họ Tôn, là thư ký của ngài Lịch.” Đối phương tự giới thiệu trong ánh mắt đầy nghi hoặc của cô.

Chu Lạc lập tức xuống xe, trở lại tư thế chào hỏi, đồng thời chờ đợi đối phương nói rõ lý do.

Thư ký Tôn cảm thấy hơi kinh ngạc, một người với tư cách thành viên tham dự cuộc họp như anh, phải tiếp nhận một nhiệm vụ thế này sẽ cảm thấy hơi buồn một chút, nhưng vẻ trấn tĩnh của Chu Lạc sau khi anh xuất hiện lại khiến anh rút lại cảm giác coi thường của mình. Giờ đây đối phương đang yên lặng chờ anh lên tiếng, đồng thời không mạo muội dò hỏi, ngay cả một chút hiếu kỳ cũng không có, lại khiến anh không thể không xem xét kỹ lại thân phận của người con gái này.

Tuy nhiên, thư ký Tôn là người dày dặn kinh nghiệm, tất cả mọi hoạt động tâm lý đều không dễ biểu hiện ra ngoài, lập tức giải thích rõ: “Ngài Lịch phải dự một cuộc họp bàn về công việc, hiện giờ không thể bớt chút thời gian rảnh rỗi. Cô Chu có thể để lại cách liên lạc được không? Đây là danh thiếp mà ngài Lịch muốn tôi chuyển tới cô”. Nói xong dùng hai tay đưa tấm danh thiếp ra.

Hóa ra ngài Lịch có tên là Lịch Chủy, trên danh thiếp chỉ ghi số điện thoại, không có bất cứ danh xưng nào khác, rõ ràng là phương thức liên lạc cá nhân.

Với địa vị của ngài Lịch, cho dù là thư ký của anh ta, cấp bậc cũng cao hơn cô, đối phương đã giữ phép lịch sự như vậy, nếu từ chối thì thật không biết điều. Nhưng nếu ngài Lịch muốn biết cách liên lạc với cô, thông qua Diệp Minh Lỗi chẳng phải sẽ tiện hơn sao? Hà tất phải phiền phức như vậy.

Ngay sau đó, khi Chu Lạc nhớ lại tình hình của buổi tiệc chúc thọ ngày hôm ấy, lập tức đã hiểu rõ. Phải rồi, Diệp Minh Lỗi muốn lấy lòng ngài Lịch, nếu người này lấy thông tin từ phía anh ta, coi như đã nợ anh

ta chút ân tình, ân tình của gian thương đâu dễ dàng cho nợ như vậy được? Mà chưa biết chừng, đó chính là ý đồ mà Diệp Minh Lỗi đưa cô tới buổi tiệc, một người tinh anh như ngài Lịch đương nhiên không thể mắc lừa. Mà cô rõ ràng lại không quan trọng đến mức khiến người ta phải nợ ân tình với kẻ khác, ai muốn khăng khăng tự dâng mình trong tình trạng chưa suy nghĩ thấu đáo như vậy.

Chu Lạc cũng thầm đoán được nguyên nhân mà ngài Lịch muốn liên lạc với cô. Thực ra cô cũng rất thích Châu Châu, chỉ là bị đem ra làm chiến lợi phẩm cho người ta mưu tính hại nhau trong lòng cô cảm thấy không thoải mái. Thêm vào đó, các sự việc gần đây cứ rối tung cả lên, có chút tư tưởng ốc còn chưa lo nổi mình ốc, làm sao lo cho người khác được. Hơn nữa, ngài Lịch quyền cao chức trọng, vợ cũng là một học giả uyên thâm, cô không hiểu tại sao lại cần một người ngoài như cô giúp dạy dỗ con gái. Nếu có ẩn tình khác, chưa biết chừng lại đẩy cô vào một vũng nước đục mà cô không muốn nhúng chân vào, mong muốn trước mắt của cô, vẫn là một cuộc sống đơn giản mà vui vẻ.

“Ngài Lịch nói nếu cô Chu lo sẽ bị làm phiền, có thể chỉ nhận danh thiếp của ông ấy cũng được, khi nào muốn, có thể liên lạc với ông ấy bất cứ lúc nào.” Thư ký Tôn rõ ràng nhận thấy vẻ do dự của Chu Lạc, nhưng tấm danh thiếp đã đưa ra lại không có ý định thu lại, anh và ông chủ của anh đều hiểu rõ, những lời nói đường hoàng này chẳng qua cũng chỉ là lấy lùi để tiến. Cô Chu trước mặt đây, rõ ràng cũng là người lẫn lộn trong xã hội, không thể không hiểu rõ nước cờ này.

Trong thành phố này, không biết có bao nhiêu người chỉ xin được gặp mặt ngài Lịch một lần mà không được, còn cách liên lạc riêng với ông ấy, lại càng là thứ mà giới thương gia có nằm mơ cũng không có được. Cô ấy chỉ là một nhân viên kỹ thuật nhỏ bé, lại nhận được sự đãi ngộ đặc biệt này?

Tuy nhiên, sự đãi ngộ đặc biệt này, Chu Lạc lại thà rằng không có. Không phải cô kiêu căng, cho dù Lịch Chủy có lợi hại thế nào đi nữa, bản thân cũng không có điều gì cần cầu cạnh anh ta, chính cái gọi là không có tham vọng thì mới vững vàng được. Ngược lại, anh ta vẫn còn có chỗ cần tới sự giúp đỡ của mình.

“Thôi được, cảm ơn thư ký Tôn. Tôi đang có việc, tạm biệt.” Chu Lạc cũng dùng hai tay đón lấy tấm danh thiếp, sau đó cất đi, lên xe, khởi động máy rời đi, động tác liên hoàn dứt khoát, không hề có một chút ngập ngừng.

Bỏ lại sau lưng cô một thư ký Tôn đang trong trạng thái kinh ngạc tới nỗi không thể nào che giấu nổi. Đừng nói tới Lịch Chủy, mà chỉ với tư cách là thư ký của Lịch Chủy như anh thôi, cũng từ lâu rồi không nhận được sự từ chối thẳng thắn như vậy.

Dường như không vận động đầu óc, Chu Lạc liền cho xe chạy thẳng tới xưởng sửa xe mà trước đây cô từng tới. Đến trước cổng lại có chút nhụt chí, khi thật sự gặp mặt rồi, cần phải nói những gì đây? Hỏi cậu xem người phụ nữ kia là ai? Hỏi cậu xem tại sao không gọi lại ỉnh? Hay là chỉ thẳng vào mặt và tuyên bố với cậu rằng: Anh là người đàn ông của em, từ nay về sau không được phép qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào khác!

Tất cả những điều đó đều không phải là chuyện khó, vấn đề là, cô có dám không? Nếu đáp án có được không như ý muốn, cô phải làm thế nào, cô có thể làm được đến mức độ phẩy tay áo, nhẹ nhàng bước đi không?

Trước đây, mỗi lần đọc tiểu thuyết hay xem truyền hình, cô ghét nhất là những nhân vật nữ đã rõ ràng biết anh ta không yêu mình nhưng vẫn khổ sở cầu xin hoặc bám riết lấy anh ta hoặc tìm mọi thủ đoạn để chiếm đoạt lại. Nếu đặt bản thân mình vào vị trí đó, phải gánh chịu như thế nào đây?

Chân tướng, là thứ khiến người ta sợ phải biết rõ như vậy.

“Cô Chu phải không, xe của cô lại bị đâm sao?” Một người thợ sửa xe đã quen mặt trong lần sửa xe trước, thấy Chu Lạc đứng thẫn thờ một mình ở bên ngoài, vừa bước tới chào hỏi cô vừa nhìn chiếc xe của cô - xem có xây xước gì không, chiếc xe này mới mua chưa lâu, lẽ nào các linh kiện bên trong đã có vấn đề rồi?

“Ồ, sư phụ, chào anh, xe của tôi không có vấn đề gì, chỉ là một số hóa đơn chưa thanh toán hết, Đại Đồng có ở đây không?” Chu Lạc bình tĩnh lại, quyết định thăm dò thực hư trước, còn nhớ Đại Đồng đã nói không phải ngày nào cậu cũng tới xưởng sửa xe.

Quả nhiên, vị sư phụ đó lác đác, “Đại Đồng không có ở đây, tuy nhiên chủ xưởng của chúng tôi thì có mặt, nếu có hóa đơn, thanh toán với chủ xưởng cũng vậy thôi, dù sao hai người họ cũng không phân biệt riêng

tư, đều sắp thành người một nhà rồi, khà khà”. Vị sư phụ đó rõ ràng là đang trong tâm trạng hứng khởi, cuối cùng vẫn không kiềm chế được, chuyện phiếm thêm một câu.

Đại Đồng đã nói xưởng sửa xe là của người đồng hương mở ra, cậu chỉ là một cổ đông góp vốn, Chu Lạc không kiềm chế được, cau mày lại, “Chủ xưởng của các anh là nữ sao?”.

“Làm gì có chuyện đó, phụ nữ làm sao có thể làm cái ngành nghề này. Chủ xưởng thân hùm mình gấu, là một nam tử hán Tây Bắc điển hình đấy.” Vị sư phụ đó tiếp tục tán gẫu, có thể thấy rõ anh ta rất tôn trọng ông chủ.

“Vậy sao họ lại thành người một nhà được?” Chu Lạc bỗng có một dự cảm không tốt, cô đương nhiên không thể cho rằng vị nam tử hán Tây Bắc đó và Đại Đồng có chuyện mờ ám, nhưng...

“Ông chủ có một em gái, kinh doanh một quán cà phê, nhìn một cái đã biết đó là một cặp với Đại Đồng rồi, nghe nói bọn họ cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ, hôm qua hai người họ còn đi cùng nhau đấy.” Vị sư phụ ngoác miệng cười một cách mờ ám.

Điều tốt đẹp thì không linh nghiệm, cái xấu xa lại linh nghiệm, sợ điều gì thì điều ấy lại tới. Bà chủ quán cà phê vẫn luôn canh cánh trong lòng đã sớm xuất hiện như vậy rồi, nghe giọng nói trong điện thoại, rất trong trẻo, rất có thể còn trẻ hơn cả mình lẫn Đại Đồng. Hai người lại còn có mối quan hệ tới mức độ như vậy, dù xét ở bất cứ góc độ nào, bản thân mình cũng đều chỉ là một vai phụ chen ngang, làm bia đỡ đạn cũng đáng đời, ai bảo mình đã là cóc nhái lại còn muốn ăn thịt thiên nga...

Chán nản thất vọng tới mức không thể nào khôi phục lại được, Chu Lạc dùng mũi giày nhọn đá đá vào lớp xe theo bản năng, cậu là đồ đáng ghét, cậu đã có bạn thanh mai trúc mã rồi còn trêu ghẹo tôi. Được thôi, cứ cho là cậu không trêu ghẹo tôi, vậy thì cũng cần phải tránh sự trêu ghẹo của tôi chứ! Oa oa, không thích tôi sao lại đón nhận lời thổ lộ của tôi? Nhận lời rồi lại có quan hệ không trong sáng với người khác. Cậu là đồ lăng nhăng! Hu hu, tại sao tôi toàn gặp phải những người nếu không phải đã có chủ rồi thì cũng là kẻ lăng nhăng? Gã ột người lẽ nào lại khó khăn đến vậy sao? Hu hu...

“Này cô, xe của tôi đã đâm phải cô sao?” Đang tự than thân trách phận, Chu Lạc bỗng bị một giọng nói to lớn làm cho tỉnh lại, ngược mắt lên liền nhìn thấy một người đàn ông, mắt to mày rậm mặt vuông chữ điền, thân thể vạm vỡ khí thế hùng hực. Trong các cuốn tiểu thuyết cổ điển, đó chính là “một trang hảo hán”! Trang hảo hán đó đang nổi giận dưng dưng chăm chăm nhìn cô.

“Anh mới bị xe đâm ấy!” Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng nhìn thấy mỹ nữ hay sao hả! Hay là chưa từng nhìn thấy... mỹ nữ bị thất tình? Cho dù vẫn chưa thể xác định được, Chu Lạc cũng cảm thấy bản thân mình cách giới hạn thất tình không xa lắm, cô còn chưa hẹn hò yêu đương, lại càng không thể chơi trò cuộc tình tay ba với mức độ khó như vậy được, làm bia đỡ đạn đường như đã là một kết cục được định sẵn.

“Hung dữ thế, cẩn thận không lấy được ai đấy.” Người đàn ông đó có ngoại hình trung hậu, nhưng hễ mở miệng ra là nhắm trúng đích, điểm trúng huyết, nhắm trúng vào chỗ hiểm của đối phương.

Chu Lạc giống như một con mèo bị giẫm phải đuôi, trong chốc lát đã bùng nổ, “Anh mới là kẻ không lấy được ai, cả nhà anh đều không lấy được ai. Tôi đã đắc tội gì với anh mà anh rửa tôi như vậy? Hu hu, các người ức hiếp người khác!”.

Chu Lạc khóc rồi, cô ngạc nhiên phát hiện ra rằng, một cô gái đã mấy năm nay không rơi nước mắt như cô lại khóc, lại còn ngay trước mặt một người lạ, khóc đến nỗi vô cùng hỗn loạn, kinh thiên động địa, không còn có hình tượng gì nữa.

“Ôi, cô đừng khóc nữa mà, tôi có bắt nạt gì cô đâu. Chỉ cần cô không sợ đau chân, cô có thể tiếp tục đá vào xe của tôi, hơn nữa cô mắng tôi, tôi còn chưa cãi lại, sao cô lại khóc cơ chứ?” Trang nam tử hán rõ ràng bị lúng túng trước tiếng khóc của cô, chân tay trở nên lỏng lẻo, vỗ mạnh vào đùi, “Hừ, thế này là thế nào! Tôi dù không có ngoại hình điển trai như Đại Đồng, cũng không đến nỗi dọa người ta đến phát khóc chứ?”.

Chu Lạc nghe thấy hai chữ “Đại Đồng”, dừng lại liếc nhìn trang nam tử hán kia một chút, cảm giác thần thái không giống như những người thợ sửa xe bình thường, liền nghi ngờ liệu anh ta có phải là ông chủ của xưởng sửa xe này, là đồng hương của Đại Đồng, là anh trai của nữ chủ quán cà phê?

Có sự nghi hoặc này, chút áy náy khi Chu Lạc phát hiện ra mình đã nhầm vào bánh xe của người khác cũng tan biến hết rồi, ngược lại, cô càng khóc một cách thương tâm hơn, theo xu hướng đã phát ra rồi không thể thu lại được.

“Ồ? Sao em lại ở đây, hôm nay không phải đi làm sao?”

Chu Lạc đang đắm chìm trong tâm trạng của mình, không nghe thấy có tiếng dừng xe ở bên cạnh, càng không phát hiện ra người trên xe bước xuống đi về phía cô. Mãi cho tới khi âm thanh quen thuộc tới nỗi khiến trái tim cô giật thót vang lên, Chu Lạc mới bàng hoàng phát hiện ra hoàn cảnh của mình.

Đang giờ làm việc, cô lại đến bên ngoài xưởng sửa xe, giữa thanh thiên bạch nhật khóc trước mặt anh trai của tình địch, vừa hay lại còn bị người yêu bắt gặp, thật là một hoàn cảnh trở trêu biết bao!

Vậy mà còn có điều trở trêu hơn nữa.

“Anh, cô gái này là ai, sao anh lại bắt nạt người ta vậy?” Một âm thanh trong trẻo lạnh lạnh của con gái cất giọng hỏi, Chu Lạc có chút cảm hận trí nhớ quá tốt của mình. Cô nhớ rõ đó là cô gái tối hôm qua đã nghe điện thoại, cũng chính là tình địch của cô, tiếng gọi “anh” đó hoàn toàn chứng minh được mọi suy đoán của cô.

Cuộc sống, có thể cho ta chút vui mừng ngạc nhiên được không? Đùng để ta lúc nào cũng đoán trúng tất cả, có được không chứ? Chu Lạc thầm hỏi ông trời, nhưng không chịu ngẩng đầu lên, mắt mặt quá, hãy giấu cô lại giả vờ đã chết đi!

“Anh đâu có bắt nạt cô ấy! Là do cô ấy đá vào xe của anh trước, anh hỏi một câu cô ấy đã mắng anh, sau đó lại khóc luôn. Đúng rồi, Đại Đồng, cậu quen cô ấy à? Nói thật đi, có phải cậu đã trêu ghẹo người ta, người ta liền đến đây đập phá không hả!” Trang nam tử hán vội vàng biện hộ ình, đồng thời tìm ra kẻ cầm đầu gây tội ác.

Đại Đồng lộ rõ vẻ bối rối, khom lưng xuống đỡ Chu Lạc dậy, gặp phải sự phản kháng kiên quyết, Chu Lạc gắng hết sức tiếp tục giấu mặt giữa hai cánh tay. Không đứng dậy, nhất định không đứng dậy!

“Anh hai, cô ấy là ai vậy?” Giọng nói của cô gái đó lại vang lên, qua đôi tai của Chu Lạc, âm thanh đó lại vô cùng chói tai, anh hai, gọi gì mà thân mật thế, cô ta rõ ràng là trẻ hơn mình!

“Bạn gái anh.” Một câu nói khe khẽ của Đại Đồng, đã khổng chế toàn bộ hoàn cảnh.

Hiện trường vốn đầy ắp tạp âm, lại nhanh chóng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi xuống đất. Tiếng gầm gào của trang nam tử hán kia dừng lại, cô gái kia dường như đã ngừng thở, ngay cả Chu Lạc cũng không khóc nữa, từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ mọng bắt gặp ngay khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đó của Đại Đồng. Lúc này, trên khuôn mặt cậu đầy ắp vẻ quan tâm, sau khi nhìn thấy đôi mắt cô, lại có thêm chút lo lắng, “Lạc Lạc, em sao vậy?”

“Không sao.” Chu Lạc chuyển khóc thành cười, đưa tay ra vịn vào cánh tay đang đỡ lấy cô của cậu, đứng dậy.

Lúc này cô mới nhìn rõ cô gái đã được “nghe nói” từ lâu, cô ấy có khuôn mặt hơi vuông, ngũ quan có phần giống với anh trai, nhưng da dẻ mềm mịn, xinh đẹp rực rỡ, đúng là một mỹ nữ, hơn nữa lại là một mỹ nữ mạnh khỏe tràn đầy sức sống, thoát nhìn đã thấy khác với những cô gái công chức suốt ngày ngồi trong văn phòng như Chu Lạc.

Cô gái đó chăm chú nhìn Chu Lạc, đôi mắt mở to không chớp, trong đó có chút kinh ngạc, nhiều hơn nữa đây là vẻ hoài nghi không dám tin. Chu Lạc quyết định bỏ qua những điều đó, ngay cả ý nghĩ thù địch của đối phương vừa mới trôi dấy, cô cũng đều bỏ qua. Lúc này, tâm trạng của cô đang rất tốt, chủ động đưa tay ra, “Xin chào, tôi là Chu Lạc”.

Hóa ra từ địa ngục tới thiên đường, khoảng cách lại ngắn đến như vậy.

“Xin chào.” Cô gái đó đưa tay ra theo bản năng, chỉ chạm khẽ vào tay cô rồi buông ra, quay đầu nhìn về phía Đại Đồng, rồi lại nhìn anh trai mình.

Trang nam tử hán đã khôi phục lại, găm gào, “Đại Đồng, tên tiểu tử này có bạn gái từ khi nào vậy hả? Đừng có đùa giỡn với bọn này đấy nhé?”. Nói xong lại nhìn ngắm Chu Lạc một lần nữa, thấy cô đang chỉnh lại vẻ ngoài nhếch nhác, không kìm nén được lắc đầu, đổi lại được một cái trừng mắt của Chu Lạc, giống như đang muốn biểu đạt: Anh dám nói một chữ “không” thử xem? Tôi sẽ khóc cho anh xem!

Trang nam tử hán sợ đến nỗi giật nảy cả người, không đợi Đại Đồng trả lời đã bắt đầu đùa, “Đã là người quen của nhau, đó chỉ là hiểu nhầm, một chuyện hiểu nhầm. Đi, vào trong uống chút nước đã, tối nay tôi chiêu đãi”.

Đám người cùng bước vào trong xưởng sửa xe, Đại Đồng nắm tay Chu Lạc, nói ngắn gọn về quá trình quen với Chu Lạc cho hai anh em họ nghe, đương nhiên, không nhắc tới việc Chu Lạc tranh phần thổ lộ tình cảm trước.

“Hi, đâm xe lại còn có thể nảy sinh tình cảm nữa.” Trang nam tử hán cảm thán. Qua giới thiệu, Chu Lạc biết anh ta tên là Phan Đông, Đại Đồng gọi anh ta là Đông Tử, Chu Lạc thầm đọc một tiếng “Phan Đông Tử”, lại nhìn cơ thể săn chắc của anh ta, phải cố gắng lắm mới không phì ngum nước trong miệng ra ngoài.

Đúng với người thợ sửa xe lúc trước đã tiết lộ, ba người bọn họ là bạn cùng lớn lên bên nhau. Phan Đông khí chất hào hùng như cây tùng, Đại Đồng ấm áp nhã nhặn như cây trúc, Phan Lan thanh tú xinh đẹp như cây mai, ba người bọn họ như một bức tranh ba người bạn mùa đông sống động.

Ba người dường như chẳng có chuyện gì là không nói, đặc biệt là Phan Lan, chốc chốc lại thốt ra vài câu nói địa phương của vùng quê họ, hoặc đem những chuyện cũ chỉ ba người họ mới biết ra pha trò, Chu Lạc lại chẳng hiểu gì cả.

Chu Lạc không phải người kém hoạt bát trong ngôn ngữ, nhưng trước mỗi thâm tình đã hơn hai mươi năm của người ta, vẫn bị rút lại phía sau. Cảm giác này rất không hay, Chu Lạc quyết định tiến hành phá vỡ.

Nhưng phá vỡ từ chỗ nào đây? Trước mặt Diệp Minh Lỗi, thậm chí là trước mặt Lịch Chủy, Chu Lạc là người tài giỏi có thừa, bởi vì sở trường của cô, lại chính là điều mà họ hứng thú. Nhưng đối với ba người này, cô không thể khoác lác về cổ vật và thú sưu tầm đồ cổ, cũng không thể biểu diễn cảm kỳ thi họa, những năm tháng họ lớn lên bên nhau, là thứ mà cô không thể nào dùng sự thông minh và tài trí để bù đắp được.

Nhưng, trước mặt bọn họ, Đại Đồng đã thừa nhận cô là bạn gái của cậu, quan hệ của họ càng thân mật, lại càng có thể chứng minh sự khẳng định của Đại Đồng đối với cô, có niềm tin đó cổ vũ, Chu Lạc mới có dũng khí để tranh đấu.

Rất nhanh chóng, Chu Lạc phát hiện ra, đây vẫn thật sự là một trận đấu đầy gian khổ.

Chớp mắt một cái đã tới giờ ăn tối, Phan Đông luôn miệng nói sẽ chiêu đãi, bảo Chu Lạc quyết định xem nên đi ăn ở đâu, bởi vì cô là khách, bọn họ là chủ.

Chu Lạc còn chưa quyết định xong, một tiếng cười của Phan Lan đã thay đổi hướng đi, “Cần gì phải đi đâu ăn chứ, đồ ăn bên ngoài vừa không vệ sinh lại không hợp khẩu vị, chi bằng về nhà đi, để em vào bếp cho”.

Hai người đàn ông không có ý kiến gì, ngược lại có đồ ăn là tốt rồi, về nhà lại thoải mái hơn nhiều. Chu Lạc nhớ lại bữa ăn cùng ăn với Đại Đồng ở quán cà phê hôm đó, nhớ rõ hương vị cũng rất được, cũng gật đầu đồng ý. Hơn nữa, cô còn có chút ý đồ riêng tư nho nhỏ, muốn xem xem “nhà” trong lời nói của Phan Lan rốt cuộc là nhà của ai.

17. Chương 06 Phần 2

Đến nơi, Chu Lạc lại cảm thấy bất khoan, nơi về lại thật sự là nhà của họ.

Đó là một căn nhà gồm năm phòng và ba sảnh, ba người bọn họ, mỗi người một phòng ngủ, Đại Đồng và Phan Lan mỗi người có một thư phòng riêng, Phan Đông lại chiếm hữu phòng xem phim - nghe nói sở thích của anh ta là xem các bộ phim hoạt hình khác nhau.

Vừa bước vào trong nhà, Phan Lan đã tiếp đón cô với tư cách là một chủ nhà, lấy dép lê, rót nước, hướng dẫn vị trí nhà vệ sinh, chăm sóc cô một cách tận tình chu đáo.

Còn về các việc trong nhà bếp sau đó, càng không có chỗ để Chu Lạc nhúng tay vào, huống hồ cô vốn dĩ cũng không biết nấu ăn, nhiệm vụ của cô là ngồi xem “Quái vật Shrek 2” cùng với Phan Đông, Đại Đồng với tài nấu ăn nghe nói là rất siêu đẳng đã bị Phan Lan lôi vào phòng bếp hỗ trợ.

Chu Lạc như ngồi trên tấm thảm gai, không lâu sau lấy lý do là đã xem bộ phim này rồi, tìm cơ hội cũng đi vào trong phòng bếp, chỉ thấy hai người Phan Lan và Đại Đồng, một người nhặt rau, một người rửa rau, một người nhào bột, một người đun nước, phối hợp rất ăn ý. Chu Lạc phải vận dụng tinh thần như đang đứng báo cáo trước hàng nghìn người mới có thể tìm được thời cơ nhúng tay vào.

...

“Ôi, không được, cuống rau thơm đều được tưới phân bón, phải bỏ đi ít nhất là mười phân.”

“Rau cần thì phải bỏ đi những cuống già, nếu không khi ăn sẽ bị dai.”

“Đại tiểu thư, lẽ nào cô không biết cải làn thường ăn phần cuống? Bỏ chút lá đi là được rồi.”

“Tôm không những phải bỏ đầu, đường chỉ đen trên thân tôm cũng phải bỏ đi, đó đều là những chất thải, lẽ nào thường ngày cô vẫn ăn tất cả những thứ đó?”

...

“Ồi!” Đây lại là tiếng của Chu Lạc, cô bị những câu nói không ngớt của Phan Lan làm ất tập trung, không cẩn thận, bị đầu nhọn ở đầu tôm đâm vào tay.

Đại Đồng vội vàng nắm lấy tay cô, đưa đến rửa dưới vòi nước ấm, đồng thời dịu dàng khuyên nhủ: “Được rồi, ở đây không cần em giúp đỡ, bọn anh làm nhanh thôi, hay là em vào thư phòng của anh, tìm một quyển sách nào đó mà đọc?”.

Chu Lạc cảm thấy buồn bực, hồi nhỏ thì có bảo mẫu, đi học và đi làm đều có nhà ăn, khi đến ở nhờ nhà dì Mai cũng có người chuyên lo chuyện cơm nước, thêm vào đó cô cũng không quá kén ăn, căn bản là cô chưa từng đặt chân tới nhà bếp. Có thể phân biệt rau cần và rau thơm đều phải dựa vào mùi hương, còn rau cải làn, cô mới chỉ nhìn thấy nó ở trên đĩa, tôm thì mới chỉ nhìn thấy những con còn sống ở trong siêu thị, làm sao mà biết được còn phải khêu sợi chỉ đen nào đó chứ!

Đây vẫn là lần đầu tiên cô bị người ta ghét bỏ đến nỗi thấy cô cái gì cũng sai. Chu Lạc rầu rĩ làm theo lời của Đại Đồng, bước vào thư phòng của cậu, nhưng ngay cả một hàng chữ cũng không thể nào nhập tâm được.

Chân tay được nhàn rồi nhưng đầu óc lại không hề nhàn rồi. Chu Lạc bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, dường như bắt đầu từ lần gặp gỡ đầu tiên với Đại Đồng, bản thân mình chưa từng làm được một việc gì đáng để khoe khoang cả. Phương diện mà cô tự cảm thấy tương đối đắc ý, hoàn toàn không có cơ hội để thể hiện trước mặt cậu, vậy thì, rốt cuộc cậu thích cô ở điểm gì?

Sắc đẹp của cô? Không thể nào, ngoại hình của Phan Lan cũng không thua kém cô, hơn nữa còn trẻ hơn cô, thêm vào đó, Đại Đồng cũng không thể nào lấy vợ chỉ vì ngoại hình. Sự trưởng thành của cô? Đó càng không phải là lý do, bởi vì sau khi cô quen Đại Đồng, đều làm những chuyện ngốc nghếch đến nỗi không dám quay đầu lại nhìn với ngoại hình là một cô gái trưởng thành như đám xe, thổ lộ, khóc lóc... Sự thông minh của cô? Ừm, đến giờ vẫn chưa có căn cứ để chứng minh với Đại Đồng về điều đó.

Còn cả buổi tối hôm nay nữa, đầu óc cô mụ mị không biết tự lượng sức, lại chạy vào nhà bếp để lộ sở đoản của mình, vội vội vàng vàng chứng minh rằng ngay cả đến công việc nhà, cô cũng không biết làm.

Vậy thì Đại Đồng, rốt cuộc đã thích cô ở điểm nào? Nếu không thích, vậy tại sao lại đồng ý với lời thổ lộ của cô, thương hại cô ư?

Lẽ nào cậu không biết rằng, cho dù là một cô gái muộn chồng, cũng có lòng tự trọng của mình, hu hu, cô không cần người ta thương hại...

Suy nghĩ về mọi chuyện, đặc biệt là những chuyện cực kỳ buồn bực, vô cùng bối rối, thời gian thường luôn trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc, bữa tối đã chuẩn bị xong, Đại Đồng đích thân vào thư phòng gọi cô ra ăn cơm.

“Ôi, đây là tạp chí lần trước Đông Tử để lại đây, không ngờ em cũng thích.” Cảm giác được ánh mắt đang nhìn mình của Đại Đồng có chút khác lạ, Chu Lạc vội vàng nhìn vào cuốn tạp chí trong tay đã được cô chăm chú nhìn từ rất lâu.

Trời ạ! Cô muốn đập đầu vào tường, đừng ai ngăn cản cô!

Hóa ra thứ mà cô tiện tay rút từ trên giá sách xuống, hiện giờ đang giả vờ chăm chú nghiên cứu, lại là cuốn tạp chí “Khỏe và đẹp”. Điều này cũng không vấn đề gì, vấn đề nằm ở chỗ trang ảnh màu mà cô vừa lật ra, lại in hình một thanh niên nam to khỏe với những bắp thịt cuộn cuộn, lại chỉ mặc mỗi chiếc quần sịp bằng chất vải co giãn. Điều này cũng có thể cho qua được, nhưng dòng chữ tiêu đề màu đen to tướng ấy lại vô cùng bắt mắt, nội dung là: Cần luyện tập như thế nào mới khiến phái mạnh duy trì được nhịp độ yêu lâu hơn!

“Ồ, à ờ, em vừa mới lấy ra.” Chu Lạc ném tờ tạp chí đó ra giống như vừa sờ vào một vật gì đó gây bỏng tay. Cuốn tạp chí đáng thương ấy dường như không can tâm khi bị cô vứt bỏ, trang giấy mỏng manh đó lại dính vào tay cô lưu luyến một lát - tay cô đã ra mồ hôi, lời nói dối không cần kiểm chứng cũng tự thú nhận. Ai bảo cô cứ giữ chặt lấy cuốn tạp chí ngồi suy nghĩ mà không chịu thay đổi động tác cơ chứ?

Ánh mắt của Đại Đồng sáng bừng, khóe môi khẽ nhếch lên, nở một nụ cười, không kiềm chế được đưa tay xoa xoa lên mái tóc đang cúi gằm xuống của Chu Lạc, “Đi thôi, nếu không ra, cơm canh sẽ nguội hết cả đấy”.

Mái tóc của Chu Lạc sau khi được cậu xoa, lại càng giống như một mớ bông bong, trái tim cô đập loạn xạ, gần như được Đại Đồng đẩy vào phòng ăn.

Bên cạnh bàn ăn, Phan Đông đang bận ăn vụng, Phan Lan nhanh tay nhanh mắt cầm đũa gõ vào tay anh ta, sau khi Chu Lạc và Đại Đồng bước vào, hai anh em họ dừng mọi động tác lại để chào hỏi.

“Tôi đã nói mà Đại Đồng, không nhận ra đấy, tên tiểu tử ả.” Ánh mắt của Phan Đông cứ liên tục thăm dò trên khuôn mặt của hai người, trước khi nước dãi nhỏ xuống đã kịp khép cái miệng đang há hốc lại, nuốt miếng thịt bò xuống nói, ánh mắt nhìn Đại Đồng có chiều hướng khác hẳn.

Sắc mặt của Phan Lan biến đổi khôn lường, không nói một lời nào, bắt đầu bày biện bát đũa, phòng ăn yên lặng tới nỗi chỉ có tiếng bát đĩa chạm nhau.

Chu Lạc lơ mơ hốt hoảng, lẽ nào bọn họ có mắt thần có thể nhìn xuyên thấu, biết được cô đã xem thứ không nên xem trong thư phòng? Nhưng nếu cứ cho là như vậy, thì có liên quan gì tới Đại Đồng chứ?

Thực ra nếu Chu Lạc soi qua gương một chút, sẽ phát hiện ra mái tóc của cô lúc này đang rối bời, ánh mắt mơ màng, hai má ửng hồng, đôi môi bị cô cắn cho tới nỗi xuất hiện màu đỏ thẫm, lấp lánh ánh nước đến nỗi giống như hiện trường của một sự tình nào đó đã xảy ra.

“Vớ vẩn, cô ấy đọc sách ở trong phòng, có thể quá nhập tâm.” Đại Đồng đắm vào lồng ngực rắn chắc của Phan Đông, bật cười hà hà rồi bắt đầu ăn cơm.

Mùi rượu thơm bốc lên, Chu Lạc ngẩng đầu, “Hạnh hoa thôn? Hay là loại để lâu năm”. Ngược mắt nhìn bình rượu mà Phan Lan đang cầm trên tay, lại là màu tím không có nhãn mác.

“Ai da, thật sự là không nhận ra được mà.” Phan Đông tối nay dường như luôn nói câu nói đó.

Phan Lan thay anh ta bổ sung thêm, “Không ngờ chỉ dựa vào mùi hương mà cô có thể nhận ra được. Đây quả đúng là loại rượu phân của quê hương chúng tôi, mà còn là loại do chính phủ chuyên cung cấp đấy nhé”. Khi nói có thêm chút đắc ý.

Chu Lạc khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa, cô nói tới rượu, chẳng qua là vì muốn phá vỡ bầu không khí vốn rất kỳ lạ ban này.

Phan Lan lấy ly ra rót rượu ọi người, nhưng lại thiếu phần của Đại Đồng, đồng thời giải thích với Chu Lạc, “Đại Đồng bị dị ứng với men rượu, chắc cô còn chưa biết nhỉ?”.

Đúng là cô không biết, Chu Lạc oán trách nhìn sang phía người bên cạnh đang được coi là bạn trai của mình, người đó làm mặt hề với cô, quay đầu lại kêu lên với Phan Lan: “Anh đã nói rồi mà, Lan Tử, em thật lòng muốn vạch trần anh đấy à, tối qua đã say mềm rồi, còn uống chưa đủ, hôm nay lại mang rượu ra nữa ư?”.

Phan Lan cười hì hì, đưa tay vỗ vào vai cậu, “Cái này gọi là bây giờ có rượu bây giờ say, anh hai, anh lại thiếu mất một thú vui đấy”.

Phan Đông cứ một ly rượu một miếng thịt, cười hì hì nói: “Nếu cậu ấy cũng uống rượu, thì còn ai lái xe vận chuyển chúng ta về? Ai nấu mỳ cho chúng ta ăn?”.

Thì ra, vai trò của Đại Đồng trong ba người bọn họ, chính là tài xế kiêm đầu bếp.

Đồng thời Chu Lạc cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, cô lại có xu thế đắm chìm trong thế trận đã bày sẵn, vì bản thân mình, cũng vì Đại Đồng, cô cần phải nói chút gì đó.

“Hai người thật hạnh phúc, uống xong rượu còn có người phục vụ. Trước đây tôi vốn không thích ăn mỳ, sau khi tới Bắc Kinh mới phát hiện ra mỳ của phương bắc ngon hơn mỳ ở phương nam nhiều. Đặc biệt là sau khi uống rượu xong được ăn một bát mỳ nóng hổi, thật là tuyệt biết bao!” Khi nói, ánh mắt liếc sang nhìn Đại Đồng đang ngồi bên cạnh, biểu hiện ra vẻ rất mong chờ.

Phan Đông đập bàn, nói chen vào, “Môi giới người cùng chí hướng nhé! Muốn ăn mỳ thì không có vấn đề gì, trong thiên hạ muốn ăn mỳ thì phải tới Trung Quốc, trong Trung Quốc muốn ăn mỳ thì phải tới Sơn Tây, hôm nào đưa cô về quê chúng tôi, mỳ ở đó còn chính tông hơn mỳ ở Bắc Kinh nhiều”.

Đây là câu nói dài đầu tiên của Phan Đông trong buổi tối hôm nay, lời vừa thốt ra khỏi miệng, liền gặp phải ánh mắt sắc như dao của hai cô gái truy sát.

Chu Lạc hận anh ta đã cướp lời của Đại Đồng, phần nộ biểu hiện: Có cần anh nhiều lời không hả!

Em gái ruột của anh ta lại hận anh ta tự kết thân với cô: Về quê cái gì chứ?

Ngay cả Đại Đồng, cũng chỉ trích anh ta, “Cái gì mà môi giới người cùng chí hướng, ngày nào cũng uống, anh thành sâu rượu rồi đấy, được chưa?”. Lại quay sang dịu dàng nói với Chu Lạc, “Muốn ăn mỳ thì không vấn đề gì, không phải về quê, đợi một chút là có liền”.

Phan Đông không hiểu tại sao trong chốc lát lại trở thành tâm điểm bị chỉ trích, ngẩn ngơ nhìn những người khác, nghe được câu nói của Đại Đồng, chê cười nói: “Cậu cứ giả bộ đi!”, rồi giống như thổ lộ, quay sang nói với Chu Lạc, “Tôi nói cho cô nghe, cô đừng thấy cái anh chàng Đại Đồng này có ngoại hình điển trai khiến các cô gái yêu thích, thực ra con người này là vô vị nhất, ngay cả ăn cơm cũng rất vô vị. Đối với cậu ta, tất cả sơn hào hải vị cũng không sánh nổi với mỳ sợi, một ngày ăn ba bữa mỳ cũng không chán. Cô đừng có bị cậu ta lừa, cẩn thận sau khi theo cậu ta rồi, ngày nào cũng ăn mỳ đấy!”.

Phan Đông nói những lời đó, vốn muốn chia mũi dùi về phía Đại Đồng, thêm vào đó anh ta cũng hơi cảm nhận được bầu không khí bí hiểm hiện tại, thầm nghĩ mấy cô gái trẻ này thật chẳng biết suy nghĩ thế nào, ai cũng chỉ nhìn vào mỗi khuôn mặt của Đại Đồng. Em gái vì cậu, ngay cả anh trai ruột cũng không thêm để ý tới, đàn ông chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp để thì tác dụng gì chứ? Cần phải có khí phách của nam tử hán, uống rượu thì phải bằng bát lớn, ăn thịt phải ăn miếng to, cần phải biết ý biết tứ, biết đi hát karaoke, biết lên mạng, biết tất cả các yếu tố đang thịnh hành - giống như anh ta vậy!

Không ngờ Chu Lạc nghe xong lời tố cáo của anh ta, ánh mắt càng sáng bừng, ngây ngô cười hì hì, “Hóa ra Đại Đồng lại dễ nuôi vậy ư!”.

Mù quáng, đây tuyệt đối là mù quáng! Phan Đông suýt nữa thì thổ huyết.

Món mỳ Thái[1] do chính tay Đại Đồng làm, chỉ nghĩ tới thôi cũng khiến Chu Lạc vô cùng cảm động, đợi đến khi bê ra, mùi thơm của mỳ, mùi thơm của thịt và cả hương thơm của dấm Lão Trần[2], quện lại với nhau tỏa ra một hương vị ấm áp khiến người ta cảm động.

[1] Mỳ Thái: Một loại mỳ, đặc sản của Sơn Tây, Trung Quốc.

[2] Dấm Lão Trần: Một đặc sản của vùng Sơn Tây, Trung Quốc.

Từng sợi mỳ mỏng tang như lá liễu, đưa vào miệng cảm giác trơn tuột mà lại vẫn có cảm giác đang nhai, miếng thịt hầm như béo mà không ngán, nước canh thơm ngon, nhạt, hơi chua, Chu Lạc nuốt nửa thì bị hơi nóng của bát mỳ khiến chảy cả nước mắt. Hu hu, một đầu bếp hữu dụng thế này, cô không nỡ để người khác dùng cậu nữa rồi, phải làm sao đây?

Ăn một mạch hết cả bát mỳ lớn, khi ngẩng đầu lên thở, mới phát hiện ra phần mỳ của người khác lại chẳng ai động tới. Phan Đông còn đang bận uống rượu ăn thịt, Phan Lan lại cứ cầm ly rượu trên tay không chịu buông xuống, ánh mắt sáng rực khiến người khác cảm thấy rất không thoải mái. Vội vàng nhìn sang Đại Đồng, phát hiện ra cậu đang tươi cười nhìn cô ăn mỳ, xong rồi còn hỏi: “Ăn no chưa? Anh lấy thêm cho em một bát”. Nói xong không đợi cô trả lời, giằng lấy chiếc bát của cô, lao vào trong bếp.

Chu Lạc cảm thấy khó xử, món này vừa là thịt vừa là cacbonhydrat, sau này liệu cô có biến thành lợn con béo ú nữa không, không, lúc đó e rằng phải gọi là lợn già béo ú mới đúng, Ặc, thật khó nghe quá.

Cùng lúc đó, Chu Lạc còn để ý thấy Phan Lan ngồi đối diện đang uống hết ly này tới ly rượu khác, đảo mắt một vòng, cũng nâng ly rượu của mình lên, nói với cô ấy: “Uống rượu một mình thật chẳng thú vị chút nào, để tôi mời cô một ly”.

Khóe môi Phan Lan mang theo chút chế giễu, “Anh hai không thích các cô gái uống rượu”.

Chu Lạc cười một cách dường như không để ý tới điều đó, “Đó là bởi vì anh ấy ghen tỵ, nếu không phải vì dị ứng men rượu, chưa biết chừng lại thích ấy chứ”. Hì hì, dù sao tạm thời cậu cũng không nghe thấy, cứ bịa một chút đi.

“Quả nhiên là rượu ngon.” Trong nháy mắt Chu Lạc lại rót thêm một ly, chạm ly với Phan Lan rồi lại uống, đợi đến khi Đại Đồng bê bát mỳ quay trở lại, cô đang uống ly thứ tư.

“Ha ha, ha ha.” Phan Đông trợn tròn mắt cười nhạo Đại Đồng, “Tôi đã nói gì nhỉ, rượu là thứ tốt, không ai là không thích. Tên tiểu tử này kiếp trước đã tạo nghiệt nên ông trời mới trừng phạt cậu ta đấy!”. Dù sao hôm nay, thế nào anh ta cũng cảm thấy Đại Đồng thật chướng mắt, cứ chớp được cơ hội là đâm một mũi dùi. Tên tiểu tử này thật quá đáng, ở bên cậu ta, chẳng cô gái nào chịu nhìn sang người đàn ông khác nữa.

Thấy Chu Lạc len lén liếm môi giống như mèo con ăn vụng cá, Đại Đồng cười đau khổ lắc đầu, nhưng cũng không nói gì, trợn đều mỳ lên rồi đẩy về phía cô.

Khi đánh cược giữa tình yêu của Đại Đồng và cơ thể yếu đuối của bản thân, Chu Lạc lại ăn hết nửa bát mỳ nữa, lúc này ba người bọn họ cũng ăn được tương đối rồi.

Theo thỏa thuận từ trước, Phan Đông phải phụ trách việc dọn rửa bát đĩa, anh ta luôn mồm lảm nhảm chống chế, muốn để đến ngày mai đợi người giúp việc theo giờ tới dọn rửa.

“Không, không được, sẽ sinh ruồi muỗi đấy!” Ánh mắt Phan Lan mơ màng, hai má đỏ hồng, rõ ràng là đã uống quá nhiều, nhưng đồng thời vẫn không quên ngăn chặn thói lười biếng của anh trai.

Dù sao cũng đang có khách trong nhà, Phan Đông không tiện tiếp tục chây ì, ngoan ngoãn thu dọn bát đĩa bước vào nhà bếp.

“Chu Lạc, hai người cứ nói chuyện đi nhé, tôi lên lầu đây.” Phan Lan lảo đảo đứng dậy, khi đi ngang qua hai người lại bỗng nhiên nghiêng người một cái, trượt chân ngã xuống đất.

Chu Lạc tranh đỡ cô ấy dậy trước, nhưng trong giây phút đứng dậy lại đưa tay ôm trán kêu lên: “Ôi chao, không xong rồi, loại rượu này nặng quá, em cũng say rồi”. Tuy nhiên, cô không trượt ngã, bởi vì Đại Đồng ở bên cạnh giúp cô đứng vững.

Mềm nhũn người dựa vào người của Đại Đồng, nhìn bề ngoài cậu hơi gầy, nhưng khi tiếp xúc lại phát hiện cơ thể cậu rất có da có thịt, tuy nhiên đều là cơ bắp, dựa vào đó rất chắc chắn, có chỗ chống đỡ nhưng không quá cứng, có thể so sánh với giường đệm lò xo cao cấp nhất.

Đây là lần đầu tiên Chu Lạc tiếp xúc với người khác giới ở khoảng cách gần như vậy, trái tim cứ đập thình thịch, trước đầu mũi là mùi hương thanh khiết chỉ có ở những người đàn ông trẻ tuổi, chiếc áo sơ mi bằng vải cotton mềm mại dễ chịu, thấp thoáng còn có cả mùi hương của xà phòng, trong lúc này, rượu mới chỉ say ba phần cũng trở thành bảy phần, khuôn mặt trở nên đỏ ửng.

Sau khi than một tiếng khe khẽ, Đại Đồng bế thốc Chu Lạc lên, đồng thời nói vọng vào với Phan Đông - người đang lúi húi trong phòng bếp: “Mau lại đây chăm sóc Lan Tử một chút, bát đĩa cứ để đó lát nữa tôi rửa”.

Chu Lạc đã say mềm một nửa là hạnh phúc, một nửa là xấu hổ. Cô không biết rằng hóa ra cánh tay của đàn ông lại mạnh mẽ đến vậy, có thể bế bồng một người vốn không được nhẹ nhõm như cô lên. Cô cũng không biết rằng, cảm giác nằm ngang trong vòng tay của Đại Đồng, lại ngọt ngào đến thế.

Cô vùi khuôn mặt mình vào lồng ngực của cậu, lại cọ cọ vào đó, cố gắng không nhớ lại cú liếc mắt kinh hoàng ban nãy của Phan Lan - người đang nửa ngồi trên nền nhà nhìn cô. cô bận rộn dừng lại, cất giữ, và bảo lưu vĩnh viễn hạnh phúc của hiện tại.

Bởi vì đã nhắm mắt lại, chỉ có thể dựa vào cảm giác phán đoán ra Đại Đồng bế cô vào một căn phòng khác, căn cứ vào mùi hương thanh khiết quen thuộc, Chu Lạc đoán rằng đó là phòng ngủ của cậu. Khe khẽ mở một bên mắt, len lén nhìn, không ngờ lại nhìn đúng vào đôi mắt trong veo của Đại Đồng.

Chu Lạc vội vàng nhắm mắt lại theo bản năng, cảm giác một cách miễn cưỡng lồng ngực của Đại Đồng phát ra những chấn động đáng ngờ, hai má lại càng đỏ ửng. Sau khi được cậu nhẹ nhàng đặt xuống chiếc ghế sofa dài bên cạnh giường ngủ, cô thành thật mở mắt ra, nhưng không dám nhìn cậu, khe khẽ nói giống như vừa làm một việc sai trái: “Em giả vờ đấy”.

“Anh biết.” Đại Đồng cuối cùng cũng bật cười.

Chu Lạc nhanh chóng ngược mắt lên, thấy điệu bộ tươi cười của cậu lại có chút then thưng, tuy nhiên vẫn lấy hết dũng khí để hỏi: “Anh đã biết, sao còn phối hợp với em?”. Điều cô không nói ra, đó là bạn thanh mai trúc mã của cậu vẫn đang ngồi dưới đất đây, mà ánh mắt cô ấy nhìn mình, chắc chắn, có thể khiến người sống nhanh chóng bị đông cứng.

Tuy nhiên, ban nãy, Đại Đồng lại lựa chọn mình mà không hề do dự, đã cho cô niềm tin, cậu không phải người không biết phân biệt rõ ràng.

“Lan Tử là cô gái duy nhất trong đám bạn chơi cùng với anh hồi nhỏ, mọi người đều rất cưng chiều cô ấy. Anh, ừm, cũng phải gần đây mới phát hiện ra có chút vấn đề, rất lâu rồi không về ở đây. Hôm qua là sinh nhật của cô ấy, anh và Đông Tử giúp cô ấy mở tiệc mừng”. Đại Đồng cũng ngồi xuống ghế sofa, nghiêng người giải thích với Chu Lạc.

Chu Lạc thôi không cần nói nữa, “Vậy tại sao tối qua anh không trả lời điện thoại của em?”.

“Điện thoại?” Đại Đồng nghi hoặc mở điện thoại ra, tìm trong mục nhật ký cuộc gọi đến, nhưng không phát hiện ra cuộc gọi cần có, hai người nhìn nhau một lát, trong lòng đều đã hiểu cả.

“Cô ấy rõ ràng là hiểu anh hơn em.” Chu Lạc rầu rĩ nói. Có rất nhiều chuyện, ví dụ như cậu bị dị ứng với men rượu, lại phải nhờ Phan Lan nói ỉn biết.

Đại Đồng có chút bối rối, “Đó chẳng phải là những chuyện vớ vẩn gì, không nhất thiết phải tuyên truyền khắp nơi. Hơn nữa, ừm, anh không thích tỏ ra vô dụng trước mặt em”. Đại Đồng dừng lại một lát, “Nếu nói đến hiểu, thực ra người hiểu anh nhất, vẫn là mẹ anh”.

Chu Lạc suýt nữa thì phì cười, chẳng phải thế sao, Phan Lan dù có lợi hại thế nào đi nữa, cũng chẳng phải là gì của cậu cả, thậm chí còn không được coi là người thân, nhưng cô vẫn còn có chút băn khoăn, “Bọn anh đã ở chung với nhau”. Phan Đông tính tình xuề xòa, hai người còn lại sống chung dưới một mái nhà, thêm vào đó Phan Lan lại có tình ý, cứ cho là không thể lâu ngày nảy sinh tình cảm, cũng khó có thể đảm bảo sẽ chẳng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Gần đây anh đều ở cơ sở thực nghiệm, lâu rồi không về đây ăn ở. Hôm qua là tiệc mừng sinh nhật, hôm nay là thiết đãi em.” Đại Đồng rất kiên nhẫn giải thích, đồng thời đứng lên tìm một chiếc gối đệm lưng đưa

cho Chu Lạc.

Chiếc ghế sofa trong phòng cậu rất cứng, con gái ngồi vào đó có thể sẽ cảm thấy không được thoải mái.

Chu Lạc đưa mắt nhìn quanh một lượt, quả nhiên thấy căn phòng rất trống trải, chỉ có vài vật dụng thường ngày cơ bản nhất, không giống với một nơi ở thường xuyên. Mà trước đó, cậu cũng không biết hôm nay cô sẽ tới đây, rõ ràng là cậu không nói dối.

“Anh rất ít khi chủ động liên lạc với em!” Cảm nhận được sự thành thật của Đại Đồng, lại hưởng thụ sự ân cần của cậu, Chu Lạc được cưng chiều mà sinh ra kiêu căng, bắt đầu mạnh dạn chất vấn.

“Anh cứ nghĩ em rất bận, sợ làm phiền em.” Thực ra cậu cũng rất bận, khó khăn lắm mới dành ra chút thời gian để gọi điện, phát hiện cô vẫn đang phải nói chuyện xã giao. Cậu cũng là một kẻ ngây ngô, đúng vậy không, đâu biết rằng người bình thường khi yêu nhau, cần phải bao nhiêu thời gian thì liên lạc với nhau một lần?

Nhớ tới cú điện thoại mà cô nhận được khi đang ngồi ăn cùng Diệp Minh Lỗi, Chu Lạc cũng không còn lời gì để nói nữa. Tuy nhiên lại có một cảm giác buồn rầu kiểu khi mới yêu trào dâng. Lẽ nào muộn như vậy bạn gái của mình vẫn ở bên ngoài, cậu không lo lắng chút nào sao? Lẽ nào cậu cho rằng ngoại hình của cô quá an toàn, hay là cậu có đủ niềm tin về sức hấp dẫn của riêng mình? Cho dù thế nào, đều chẳng phải là đáp án mà Chu Lạc muốn nhận được.

“Ừm, thực ra em cũng không đến nỗi bận rộn thế đâu, môi trường làm việc của em tương đối thoải mái. Ngoài những lúc họp ra, thi thoảng ra ngoài một chút cũng không vấn đề gì. Còn có cả chị đồng nghiệp đưa con của mình tới chỗ làm, bọn trẻ leo trèo khắp trong phòng làm việc ấy chứ.” Chu Lạc thản nhiên nói. Cô luôn rất coi trọng công việc, giờ lại cảm thấy thi thoảng không tuân thủ nguyên tắc như vậy, cũng có thể chấp nhận được.

Nói xong những điều đó, Chu Lạc lại có chút xấu hổ, sao lại cứ có cảm giác giống như cô đang cổ vũ cậu làm phiền tới công việc của mình vậy. Đại Đồng là người chăm chỉ chuyên tâm, chắc không thể nào vì thế mà nẩy sinh nghi ngờ gì với cô chứ? Vội vàng bổ sung thêm: “Ừm, em chỉ cảm thấy rằng, cơ chế hiện nay của chúng ta hơi cứng nhắc. Thực ra công việc thiết kế, mặc dù là thiết kế công nghiệp, cũng không nhất thiết nhất định phải máy móc hà khắc như vậy”. Đáng tiếc bọn họ là doanh nghiệp quốc hữu mô hình lớn, ngày nào cũng nói đến chuyện cải cách, sáng tạo khoa học kỹ thuật, nhưng tất cả đều là bề nổi, những thứ mang tính thực tế lại không nhiều. Đây chính là một trong những luận đề mà cô muốn đề cập tới trong cuộc cạnh tranh thăng chức lần này.

Đợi một chút, dừng lại! Cô và Đại Đồng, một đôi uyên ương, hiện đã cơm no rượu say, cô nam quả nữ cùng ở trong một phòng, bên ngoài còn có tình địch bao vây, tại sao cô lại nghĩ tới chuyện công việc chứ?!

Gần như ngay lập tức, Chu Lạc đã hiểu ra. Cô căng thẳng, mà nói tới việc dễ dàng nắm bắt hơn, đó là công việc, cô sẽ giải tỏa được một chút tâm lý căng thẳng - nhưng, như vậy cũng quá bóp nghẹt bầu không khí rồi chẳng!

Chu Lạc ngậm miệng lại, nhưng khi không nói gì, cô lại càng căng thẳng. Lúc này, giây phút này, ngồi trong phòng ngủ của Đại Đồng, kề bên cơ thể nóng hổi của cậu, ánh mắt cô chỉ dám nhìn vào bộ phận từ mũi cậu trở xuống.

Đại Đồng luôn mỉm cười, đôi môi với đường viền rõ ràng đang cong lên, tiếp nối với làn da mịn màng ở hai má, tạo thành một đường cong với khóe môi, thoát nhìn như thể vẫn có nét trẻ con, đẹp trai trẻ trung tới nỗi khiến người ta rạo rức.

18. Chương 06 Phần 3

Dường như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cô, Đại Đồng từ từ thu lại nụ cười mỉm, yết hầu cử động một chút, Chu Lạc thấy vậy bỗng nhiên cảm giác râm ran, men rượu đã ngấm, cảm thấy đỏ mặt vì ý nghĩ

bỗng xuất hiện trong đầu mình, phải cắn chặt môi mới không buột miệng nói ra.

“Làm thế nào đây? Thật muốn hôn quá!”

Chu Lạc hoảng sợ, cô cứ nghĩ rằng mình đã không tự khống chế được mà buột miệng nói ra, nhưng ngay lập tức lại phát hiện ra: Không đúng - đó là giọng của Đại Đồng!

Còn chưa kịp trả lời, Chu Lạc liền cảm thấy khoảng trống trước mặt tối sầm lại, sau đó đôi môi bị một thứ mềm mềm gấn chặt lên đó.

Ban đầu chỉ mang tính thăm dò một chút, hai người đều vô cùng ngượng ngùng, thậm chí có chút rối loạn. Nhưng rất nhanh chóng, những đứa trẻ thiên tài đã phát hiện ra đôi môi của đối phương lại mềm mại như vậy, ngọt ngào như vậy. Với tinh thần của những nhà khoa học, họ đều không kiềm chế được, tiếp tục thăm yò, xoay chuyển, nghiên cứu, tìm tòi căn nguyên của sự ngọt ngào đó sâu thêm một lần nữa.

Toàn thân Chu Lạc mềm nhũn như vừa bị điện giật, xương cốt thì giống bị ngâm dấm, đã không thể chống đỡ được cơ thể nữa rồi liền ngã ra ghế. Giây phút mất thăng bằng đó khiến cô hụt đi chút cảm giác an toàn, tiện tay ôm chặt lấy phần eo của người đàn ông đang kề sát bên cô.

Chiếc ghế sofa không được coi là mềm mại, thứ mềm mại chính là cơ thể của người con gái, không chỉ mềm, mà còn thơm, là một mùi hương nữ tính riêng biệt, khi tiếp xúc ở cự ly gần, không nơi nào không luồn lách vào, dường như có thể làm rối loạn tinh thần con người. Mà cái ôm đó của Chu Lạc, không khác gì một thứ kích thích, Đại Đồng cảm thấy có sợi dây nào đó trong đầu mình vừa đứt, khả năng tự khống chế cũng hoàn toàn sụp đổ.

Nằm đè lên người cô như vậy, cách hai lớp áo mỏng, Đại Đồng có thể cảm nhận rõ rệt những đường cong của cơ thể ở phía dưới. Cậu tự nói với bản thân mình, nếu là quân tử thì cần phải đứng dậy ngay lập tức, đồng thời không được tưởng tượng nữa.

Nhưng giờ này, giây phút này, Đại Đồng rất khó ép bản thân mình làm quân tử. Bởi vì cậu biết rằng, cô gái xinh đẹp dưới cơ thể mình kia, cũng thích mình. Trên khuôn mặt cô có vẻ xấu hổ, có vẻ căng thẳng, nhưng không có vẻ từ chối. Vậy là, Đại Đồng không cưỡng ép bản thân nữa, cậu không chỉ không đứng dậy, cũng không có cách nào khống chế được những suy nghĩ lung tung đang nhanh chóng lan tỏa trong đầu, thậm chí còn muốn tiến thêm một bước nữa để cảm thụ.

Tuổi của hai người, cộng gộp lại đã hơn năm mươi, mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng cũng không có nghĩa là chẳng thể làm được. Đại Đồng men theo khoe môi của Chu Lạc, đến gò má, xuống dưới cằm, dùng đôi môi mình để thăm dò theo bản năng, càng lúc càng kích động, càng lúc càng không thể chịu đựng nổi, khuôn mặt tuần tú với nước da trắng ngần của Đại Đồng hơi đỏ ửng lên. Cậu không biết, hóa ra làn da của Chu Lạc nhìn qua không chỉ trắng ngần nhẵn nhụi mà khi chạm phải nó lại trơn mịn khác thường, dùng môi, dùng mặt để tiếp xúc, lại càng trơn mịn tới mức không thể tưởng tượng nổi, đến cả tơ lụa cũng khó mà địch được, chúng chỉ bằng một phần vạn làn da của cô thôi.

So sánh mà nói, cảm giác chạm phải lớp áo sơ mi của Chu Lạc lại thô ráp đến mức khiến người ta không thể nào chịu nổi. Chiếc áo sơ mi kiểu công sở bằng chất vải sợi vô cùng vừa vặn với cơ thể, đóng tới khuy áo thứ hai, giấu giếm một chút xuân sắc, nhưng trong mắt Đại Đồng lúc này, khuôn ngực đầy đặn đang phập phồng theo nhịp thở kia thật vô cùng mê hoặc.

Cảm giác lạnh lạnh nơi bầu ngực, mặt Chu Lạc đỏ tới nỗi có thể xuất huyết được. Tại sao cô lại cảm thấy Đại Đồng rất hiền lành, rất trẻ con cơ chứ? Nào ngờ cậu cũng có mặt lưu manh như thế!

Ngăn lại theo bản năng, tuy nhiên cánh tay đưa ra lại mềm nhũn như bông, chẳng có chút sức lực nào cả, không giống sự chống cự, mà lại giống như đang vuốt ve đối phương. Cảm nhận được sự đụng chạm của Chu Lạc, Đại Đồng ngẩng mặt lên nhìn cô, mái tóc lòa xòa rủ xuống che kín vầng trán cậu, ánh mắt trong trẻo không thua kém ngày thường, rực sáng đến kinh ngạc, còn mang theo một chút cuồng nhiệt nữa. Nhìn thấy biểu hiện căng thẳng của Chu Lạc, Đại Đồng mỉm cười vỗ về cô, không muốn bộc lộ thực sự rằng mình cũng đang căng thẳng.

Nhưng dù là một nụ cười đang căng thẳng, trong mắt Chu Lạc, nụ cười đó vô cùng mê hoặc, cô liền say thêm vài phần. Hóa ra chẳng phải chỉ riêng bản thân gặp tiếng sét ái tình, đồng thời cũng không phải là

yêu đơn phương, nụ hôn và những cử chỉ vuốt ve của cậu, khiến cô có cảm giác được khao khát, mà tất cả những điều này, vừa hay cũng chính là mong ước của cô.

Thế lửa đang lan tràn, hai người trưởng thành, một nam một nữ, một người thật sự tấn công, một người giả bộ từ chối, rất nhanh chóng phát triển tới mức không thể thu lại được nữa, tên đã được đặt trên dây cũng, chỉ cần chạm một cái là bắn đi.

“Đại Đồng, cậu có rảnh không? Mau ra đây giúp một tay, con bé nôn ghê quá, có thể phải đưa tới bệnh viện mất!” Cùng với tiếng gào thét của Phan Đông, còn có cả tiếng đập cửa rầm rầm nữa.

Hai người mũi chạm mũi, giọt mồ hôi to như hạt đậu của Đại Đồng rơi xuống làn da đang đỏ trần của Chu Lạc khiến cô trong giây lát tỉnh táo hơn nhiều, muốn vội vàng ngồi dậy, nhưng bị Đại Đồng ngăn lại, “Đừng động đây!”. Âm thanh nín nhịn mà đau khổ.

Nhưng người bên ngoài cửa cũng không thể không để ý tới, giọng nói ông ổng của Phan Đông vẫn đang tiếp tục, “Đại Đồng, Đại Đồng, cậu có ở trong đó không?”. Khi nói hình như lại đồng thời dùng tay xoay nắm đấm cửa.

“Đồng Tử, đừng vào!” Đại Đồng hét lớn, âm thanh thô và cao tới mức dường như bị biến dạng. Người bên ngoài cửa dừng mọi động tác lại, cậu hắng giọng một chút rồi nói tiếp, “Tôi ra ngay đây, anh đợi một chút!”.

Bên ngoài cửa bỗng dưng yên lặng, nhưng lúc này trái tim của Chu Lạc dường như đã chết rồi. Cô dùng tay ôm lấy mặt - Đại Đồng có thể vì muốn thể hiện sự quang minh chính đại nên không khóa cửa phòng, nhưng không ngờ sau đó lại làm một việc không hề quang minh chính đại chút nào. Giờ vừa mới thoát khỏi nguy hiểm bị người ta bắt quả tang cảnh giường chiếu, lại rơi vào rắc rối không còn mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa.

Loại tình huống giống như ban nãy, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, đều có thể đoán được ra trong phòng đã xảy ra chuyện gì. Mà Phan Đông lại tuyệt đối không phải là kẻ ngốc.

Buồn phiền nhất là hai người bọn họ, cho tới hiện tại vẫn được coi là trong trắng, chỉ là sau khi bước ra khỏi cánh cửa của căn phòng này, không ai có thể tin họ còn trong trắng nữa rồi.

May mà sau khi ra khỏi cửa, Phan Đông lại không nói gì về họ cả.

Cũng phải thôi, Phan Lan nôn thốc nôn tháo, sắc mặt trắng nhợt như ma quỷ. Phan Đông suy cho cùng là anh ruột của cô ấy, lúc này làm gì còn tâm trạng đâu mà trêu đùa người khác nữa?

“Có thể đã bị ngộ độc rượu, mau đưa tới bệnh viện thôi.” Chu Lạc đã gặp qua những triệu chứng như vậy, lập tức đưa ra lời đề nghị. Phan Lan lúc này hơi thở yếu ớt, không còn vẻ mạnh khỏe hoạt bát như lúc đầu gặp nữa rồi, có thể thấy chất cồn đã hại người ta không ít chút nào, đương nhiên, thứ hại người không ít có thể không chỉ mỗi men rượu.

“Lạc Lạc, em vào phòng cô ấy lấy giúp ít quần áo để thay giặt. Đồng Tử dìu cô ấy xuống, tôi lái xe.” Đại Đồng sắp xếp công việc cho từng người rồi bắt tay thu dọn đồ đạc.

“Không cần cô giúp tôi thu dọn đồ đạc.” Phan Lan bỗng nhiên mở miệng, gọi giật Chu Lạc - người đang quay người định đi. Lại nghiêng mặt về phía Đại Đồng, “Em không đi bệnh viện”. Giọng nói của cô ấy yếu ớt, nhưng ngữ khí lại rất kiên quyết, ánh mắt nhìn cậu đầy vẻ ầm ỹ.

Chu Lạc quay sang nhìn Đại Đồng, chỉ thấy cậu chau mày lại nói: “Đừng có ương bướng nữa, không còn là trẻ con đâu”. Nói xong đưa mắt ra hiệu cho Phan Đông, người đó thở dài một tiếng, khom người xuống ôm Phan Lan dậy. Anh ta hiểu rõ nỗi lòng em gái, nhưng tình thế không ngăn nổi vẫn mạnh hơn con người mà, sự việc đã như vậy, cho dù Đại Đồng có muốn đi nữa, anh ta cũng không cho phép tên tiểu tử đó chạm vào người Phan Lan dù chỉ một đầu ngón tay.

Phan Lan vẫn muốn giãy giụa, nhưng toàn thân đã không còn chút sức lực, bị Phan Đông khống chế hoàn toàn rồi.

Đại Đồng lấy xong áo khoác, ví tiền, chuẩn bị ra khỏi cửa, chỉ mình Chu Lạc vẫn đang đứng yên tại chỗ, do dự xem có nên vào phòng của Phan Lan không, cuối cùng Đại Đồng kéo cô lại, “Thôi, cùng đi đi, đến bệnh viện rồi tính tiếp”.

Đại Đồng lái xe, Chu Lạc ngồi bên ghế phụ, Phan Lan được Phan Đông đưa vào ngồi ở băng ghế sau, cả nhóm người lao vút về phía bệnh viện.

Chu Lạc hồi tưởng lại ánh mắt của Phan Lan khi cô ấy nhìn mình, đó tuyệt đối không phải là trạng thái của một người đã say không còn biết gì, trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng không lâu sau, sự nghi hoặc đó đã được Phan Đông giải tỏa.

“Anh đã nói mà em vẫn không chịu suy nghĩ là sao hả? Thứ cà phê đó có thể uống cùng với rượu hay không chứ? Cho dù không bị ngộ độc, thì mùi vị cũng có gì thơm ngon đâu!” Phan Đông cất giọng giáo huấn cô em Phan Lan vẫn đang tỉnh táo. Hóa ra anh ta hưởng ứng lời gọi của Đại Đồng, chạy ra chăm sóc cho Phan Lan, nhưng lại phát hiện ra cô em đã tự đứng lên được, giống như người không có chuyện gì xảy ra, Phan Đông có được niềm vui trốn việc rửa bát, sung sướng đi về phòng chiếu phim xem “Cửu vui về”.

Còn chưa xem hết một tập, liền ngửi thấy hương thơm của cà phê, biết em gái lại bắt đầu pha chế cà phê, thậm chí uống một cốc để giải tỏa đồ ăn đầy dầu mỡ cũng không tồi.

Phan Đông bước ra, tự rót ỉnh một cốc, vừa uống được một ngụm, suýt nữa thì sặc chết. Không ngờ, món cà phê thường ngày vốn vừa vặn khẩu vị lại bị Phan Lan pha thêm rượu mạnh, mùi vị vô cùng kỳ quái.

Nhìn chút chất lỏng còn sót lại không nhiều trong bình pha cà phê, lại thấy biểu hiện tóc tai rũ rượi, ôm bụng đau khổ của Phan Lan, bên tai còn vang vang khúc nhạc đầy vẻ phong trần, hát cái gì mà “Rượu ngon thêm cà phê, uống bao nhiêu cũng không say...”. Phan Đông biết, xảy ra chuyện lớn rồi.

Trò chơi trốn tránh và tình cảm che giấu bao lâu nay, bởi vì sự xuất hiện của Chu Lạc mà bùng phát ra.

Nhưng, với tư cách là anh trai của Phan Lan, anh ta cũng không thể trách cứ hai người tình chàng ý thiếp kia, khoan không nói tới Chu Lạc, mà ngay cả Đại Đồng, ngoài việc cậu ta không đón nhận tình cảm của Phan Lan ra, cũng chưa từng làm điều gì sai cả. Nhưng, anh ta không nhẫn tâm nhìn em gái của mình phải đau khổ vì tình.

Đến bệnh viện, vào phòng cấp cứu, kết quả chẩn đoán ban đầu là ngộ độc rượu kèm rối loạn chức năng dạ dày. Nhưng vì bệnh viện cấp ba[3] này luôn trong tình trạng quá tải giường bệnh, Phan Lan chỉ có thể lựa chọn giữa hai phương án: Một là nằm tiếp nước trong phòng cấp cứu, chờ khi đỡ hơn thì về nhà; hai là ở vào phòng bệnh tạm thời ồn ào được dựng tạm ngoài hành lang.

[3] Theo phân cấp bệnh viện của Trung Quốc, loại bệnh viện cấp ba là bệnh viện tốt nhất sau các bệnh viện đặc thù của nhà nước.

Trong phòng bệnh tạm thời phần lớn là những bệnh nhân cấp cứu của khoa ngoại, có người rách đầu chảy máu sau khi đánh nhau, có người mất tay mất chân sau tai nạn xe hơi, rất nhiều người đến nửa đêm vẫn rên hừ hừ vì đau, không thể ngủ được, hơn nữa lại không phân biệt bệnh nhân nam hay nữ, tất cả ở chung một phòng - dù sao cũng là phòng bệnh tạm thời.

Phan Đông chau mày đề nghị: “Hay là chuyển sang bệnh viện khác đi, bệnh viện tư cũng được. Cũng chẳng phải vì thiếu mấy đồng tiền đó”.

Đại Đồng nhìn Phan Lan đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê mà vẫn đưa tay ôm bụng vì đau tới mức mặt cắt không còn giọt máu, nói với Phan Đông: “Anh cũng nghe thấy rồi đấy, bác sĩ nói không loại trừ trường hợp xảy ra biến chứng, nếu chuyển bệnh viện, thứ nhất là sợ bệnh tình thêm trầm trọng, hai là bệnh viện tư nhân mặc dù chế độ phục vụ tốt, nhưng trang thiết bị lại không hoàn thiện bằng những bệnh viện đa khoa lớn như thế này”.

Lúc này Phan Lan lại bỗng tỉnh táo hơn một chút, rên rỉ nói: “Em không muốn nằm viện, em muốn về nhà”.

Về nhà thì lại càng không thể được, hai người đàn ông chẳng ai hiểu về việc chăm sóc cả, mà Chu Lạc, rõ ràng cũng không thể và cũng không thích hợp ở lại chăm sóc cho Phan Lan.

Chu Lạc buông một tiếng thở dài, vẻ mặt của Phan Đông là thế nào vậy, khi nhìn cô cứ như đang nhìn loài côn trùng độc hại, cũng chẳng phải cô cố động Phan Lan uống rượu tới mức bị ngộ độc.

Tuy nhiên, mặc kệ anh ta, dù sao Đại Đồng không trách cô, cũng không có đáng về vì quá quan tâm nên đau lòng ỉ ề rầu rĩ. Cậu mặc dù cũng rất quan tâm tới sức khỏe của Phan Lan, nhưng là sự quan tâm rất

lý trí, cực kỳ bình thường, điều này khiến Chu Lạc tương đối yên tâm.

Cũng chính vì sự yên tâm này khiến cô quyết định chen vào chuyện của người khác thêm một lần nữa, đồng thời trả giá vì đã xen vào chuyện của người khác.

Nhân cơ hội Phan Lan lại lên cơn đau, hai người bạn chăm sóc cho cô ấy, Chu Lạc lén tới một góc khuất, ấn gọi ột số điện thoại.

“Phó viện trưởng Tất, không làm phiền cậu chứ ạ?” Chu Lạc trong lòng run sợ giành phần nói trước ngay khi điện thoại được kết nối.

“Lạc Lạc?” Đối phương dường như không dám tin vào thân phận của người ở đầu dây bên kia, sau khi đã xác nhận, không kiềm chế được, tươi cười rạng rỡ, “Cháu yêu, cuối cùng cháu chịu nhận lời làm con gái rệu của cậu rồi ư? Việc đổi họ, cậu đã nghĩ giúp cháu rồi, dù sao mẹ của cháu cũng họ Tất, cháu có thể nói với bố cháu là cháu muốn theo họ của mẹ thôi”.

Chu Lạc dở khóc dở cười, cô không hiểu nổi một người đã hơn năm mươi tuổi, còn là chuyên gia não khoa hàng đầu trong nước, cấu tạo của vỏ đại não liệu có thật sự khác hẳn với người bình thường không. Nhưng ông ấy có thể làm tới chức phó viện trưởng của một bệnh viện danh tiếng trên toàn quốc, căn cứ dựa vào chắc không phải chỉ mỗi trình độ và kỹ thuật thôi? Cách suy nghĩ vô lý như vậy, sao có thể chung sống với người khác chứ?

“Cậu, cậu có con trai, lại cũng có cả con gái rồi, dù sau khi ly hôn, tòa xử con theo mẹ, nhưng về mặt pháp luật, họ vẫn có nghĩa vụ phải phụng dưỡng cậu, vì vậy, cậu đừng lo lắng về già không có người chăm sóc.”

Đúng vậy, ông ngoại của Chu Lạc họ Tất, đương nhiên, cậu của cô cũng họ Tất.

“Đừng nhắc đến hai đứa ngoại lai đó nữa.” Tâm trạng của người cậu dường như trở nên mất hứng ngay trong chốc lát, “Ngay cả chữ Hán cũng không biết viết, một đứa chơi nhạc Rock anh Roll, một đứa làm người mẫu, cậu không có những đứa con như vậy!”.

Chu Lạc vẫn phải tiếp tục đóng vai người chị tri âm, “Chúng nó lên sáu, bảy tuổi đã theo mẹ sang Mỹ, không biết viết chữ Hán là chuyện bình thường. Hơn nữa, thanh niên bây giờ sống theo ý muốn của mình thì có gì không đúng. Cậu chẳng phải cũng từng nói không muốn con cái theo nghề y nữa hay sao, nói nghề này áp lực quá lớn, quá vất vả”. Trên thực tế, cậu là một kỳ tài hiếm gặp, trong một gia đình hoàn toàn không có chút áp lực nào về kinh tế như vậy, có thể chuyên tâm nghiên cứu học thuật, đồng thời phấn đấu cả đời ôn học thuật này. Đây là điều khiến Chu Lạc rất khâm phục. Mẹ cô cũng vì không chịu được bản tính quên mình vì công việc của cậu nên mới đột ngột quyết định rời xa cậu.

“Cậu không hy vọng chúng nó học ngành y, nhưng không có nghĩa là không muốn chúng làm người Trung Quốc, rõ ràng là bại hoại gia phong!” Cậu vẫn đang đùng đùng tức giận, “Thôi, nói ra cháu cũng không hiểu, đã không muốn đổi họ, tìm cậu có việc gì?”.

“Cháu tìm cậu đi cửa sau, xem có thể sắp xếp một giường bệnh ở bệnh viện X không?” Cảm nhận được sự kiên nhẫn của cậu đã gần hết, Chu Lạc nói đúng theo sự thật.

“Cháu bị ốm à?!” Cậu lấy lại tinh thần, ngữ khí... lại có chút phấn chấn.

“Không, đó là một người bạn của cháu.” Mặc dù nói như vậy, Chu Lạc luôn hiểu rõ rằng cho dù là bản thân cô hay Phan Lan đều không muốn coi đối phương là bạn.

“Khỏi cần nói nữa, cậu không thể dung túng được những việc không đường hoàng!” Ngữ khí không nhận người thân, đại nghĩa hiên ngang lẫm liệt.

“Nếu sự việc liên quan tới hạnh phúc của cả cuộc đời cháu thì sao?” Không kiềm chế được, hạ một liều thuốc mạnh - cậu chỉ cần gọi một cú điện thoại là có thể giải quyết được vấn đề, cần gì phải cố ý gây khó dễ. Chu Lạc có thể nói dối mà mặt không biến sắc, huống hồ nghiêm túc mà nói, đây cũng không phải là nói dối.

“Ngoan ngoãn không được sao, cháu cứ đợi ở đây, cậu sẽ tới ngay!” Sau đó đầu dây bên kia vang lên những tiếng tút ngắn, gọi lại thì không có người nhắc máy nữa.

Chu Lạc sa sầm nét mặt, cô vẫn đánh giá thấp mức độ vô lý của cậu.

“Ừm, đừng lo lắng quá, chuyện giường nằm chắc là không có vấn đề gì đâu.” Chu Lạc bước tới thông báo với Phan Đông - người này giờ vẫn đang do dự không biết có nên chuyển viện hay không. Mấy người bạn họ đều trong độ tuổi thanh niên khỏe mạnh, chắc chắn rất ít khi phải ra vào bệnh viện, đương nhiên không thể biết rằng những bệnh viện bậc nhất như thế này, giường bệnh luôn luôn bị quá tải - nhưng nếu có người quen, lại bất cứ khoa phòng nào, bất cứ thời điểm nào cũng có thể bố trí được một phòng bệnh.

Đại Đồng thấy Chu Lạc gọi điện thoại, biết chắc chắn vì chuyện này mà cô nhờ vả người khác, nghe được câu nói đó, cậu mỉm cười đón cái nhìn của cô. Ánh mắt cậu dịu dàng, còn mang theo chút cảm kích, trong lòng Chu Lạc cảm thấy vui mừng, lại cúi đầu xuống vì có chút xấu hổ.

“Em đã nói là em không nằm viện, em muốn về nhà!” Nỗi đau đớn của Phan Lan dường như đã giảm bớt, tiếng kêu la bắt đầu có sức hơn.

“Tầm bậy! Bác sĩ nói không loại trừ khả năng viêm tuyến tụy. Nếu đúng là viêm tuyến tụy, có thể chết người đấy, em biết không hả!” Đại Đồng nghiêm mặt lại răn đe. Đây cũng là lần đầu tiên Chu Lạc thấy cậu tức giận, trước đây cậu hay cười, luôn thân thiện, không ngờ khi nổi giận cũng rất uy nghiêm. Không chỉ Phan Lan, ngay cả Phan Đông cũng im bật, ngây người ra nhìn cậu.

Tất cả mọi người đều biết Đại Đồng nổi nóng là vì quan tâm tới Phan Lan, bao gồm cả bản thân Phan Lan. Bởi vậy sau khi cô ấy lặng người đi giây lát, bỗng nhiên lại nói một cách rất ảm ức: “Vậy thì anh hãy ở lại bệnh viện với em”. Nước mắt ngân ngấn, trông thật đáng thương.

Chu Lạc thấy cảnh tượng đó, không thể diễn tả được cảm xúc ở trong lòng. Cô bỗng nhiên sợ không biết Đại Đồng phản ứng như thế nào, nếu cậu không đồng ý, rõ ràng là không hợp tình hợp lý; nếu cậu đồng ý, cô biết chắc bản thân mình sẽ ghen, thậm chí bắt đầu nghi ngờ đây căn bản chính là khổ nhục kế của Phan Lan.

“Ôi chao, cháu yêu, mới nửa năm không gặp, sao cháu lại gầy thế này?” Một người đàn ông trung niên tướng mạo tuấn tú nhả nhặn, vội vội vàng vàng lao vào trong phòng cấp cứu, xông thẳng về phía Chu Lạc, trong chốc lát đã ôm gọn cô vào lòng.

Chu Lạc đỏ bừng cả mặt, khua chân múa tay vội vàng giãy ra khỏi vòng tay của người mới đến. Cái ông già bảo thủ này, trước đây thì ăn nói rất vô lý, bây giờ ngay cả hành động cũng điên rồ như vậy - chẳng qua mới đi châu Âu khảo sát vài tháng, lẽ nào tác phong cũng bắt đầu Tây hóa rồi?

Vòng tay ôm lại rất chặt, may mà Chu Lạc có người giúp đỡ, Đại Đồng sau khi giúp cô thoát ra khỏi vòng tay đó lại không buông cô ra. Thứ mà Chu Lạc nhìn thấy đầu tiên sau khi thoát ra lại chính là ánh mắt khinh bỉ của Phan Lan, biết cô ấy đang liên tưởng tới điều gì, thầm nghĩ chẳng phải cũng vì cô mà tôi mới phải trêu ghẹo cái ông già điên khùng này sao!

“Viện trưởng Tất, sao chú lại tới đây?” Chu Lạc đang muốn giới thiệu với mọi người, bác sĩ và hộ lý trong phòng cấp cứu lại đồng loạt bước tới cung kính chào hỏi, cô lập tức chú ý thấy rằng vẻ khinh bỉ trong ánh mắt của Phan Lan càng trở nên sâu đậm hơn, còn cười khẩy một tiếng nữa.

Lúc này, Chu Lạc lại tạm thời không muốn giải thích, cô muốn xem mọi người có phản ứng như thế nào. Bỏ qua Phan Lan, cô chú ý thấy biểu hiện của Phan Đông vô cùng thú vị, ban đầu là chột hiểu ra tại sao Chu Lạc nói không cần lo lắng về vấn đề giường nằm. Sau đấy cảm kích nhìn Chu Lạc, rồi tiếp đó trong sự cảm kích lại có chút tiếc nuối, cuối cùng dùng ánh mắt thông cảm để nhìn Đại Đồng.

Tim của Chu Lạc đập thành thịch, vẻ mặt bỗng có phần không dám nhìn Đại Đồng, thôi, thăm dò gì nữa, chẳng qua là chỉ cần dùng một câu là có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện. Chu Lạc cúi đầu hít một hơi thật sâu, quyết định giới thiệu thân phận của người mới đến.

“Bác chắc là trưởng bối của Lạc Lạc, cháu họ Đồng, bác có thể gọi cháu là Đại Đồng.” Đột nhiên cảm thấy bàn tay đang được nắm của mình bỗng chặt lại, Chu Lạc nghe thấy Đại Đồng rất lễ phép tự giới thiệu.

“Tại sao lại nói tôi là trưởng bối của nó? Nhìn tôi già lắm ư?!” Khẩu khí của viện trưởng Tất không phân biệt được là vui hay giận.

“Ban này bác luôn quan sát cháu.” Đại Đồng trả lời, thực ra, nói một cách nghiêm túc là ông ấy đã quan sát cậu với ánh mắt đầy thù địch.

“Lẽ nào tôi lại không thể là tình địch, đến để nghiên cứu đối thủ của mình?” Có người bắt đầu không biết tôn trọng bản thân mình nữa rồi.

“Thôi được rồi, cậu ơi, cứ cho là cậu không để ý đến cháu, thì cậu cũng phải để ý tới hình tượng của mình một chút chứ!” Càng nói càng xa rời thực tế, đây là nơi làm việc của cậu đấy, không sợ bị người ta báo tác phong của cậu không đứng đắn ư!

“Một ông già như ta thì sợ cái gì nào!” Tất Tinh Huy trợn tròn mắt lên nhìn Chu Lạc nói, động tác, vẻ mặt của ông hoàn toàn không hề phù hợp với ngoại hình lịch sự nhã nhặn của mình. Nhân viên hộ lý trong phòng đều tròn mắt ngạc nhiên, điệu bộ muốn cười mà không dám cười xem ra vô cùng khôi hài.

Chu Lạc đưa bàn tay còn lại lên che mặt, không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa rồi! Người thân của cô, tại sao không có ai bình thường một chút cơ chứ?

Dù đã xác định được thân phận của người mới đến, Đại Đồng vẫn không rời Chu Lạc nửa bước, giúp cô né tránh ông cậu bất cứ lúc nào cũng có thể bộc lộ mối thân tình của mình, khiến cho Chu Lạc không thể không dùng hình thức lẩn trốn, lén lút tìm gặp Tất Tinh Huy để bàn bạc âm mưu.Ồ, không, hành động sau lưng của nhân vật chính yện không được gọi là âm mưu, mà gọi là sách lược!

“Cháu yêu, người bị ốm đó là tình địch của cháu phải không? Nói trước nhé, để xảy ra sự cố trong bệnh viện là không được đâu, vi phạm đạo đức nghề nghiệp!” Tất Tinh Huy lại một lần nữa cất giọng đại nghĩa để khẳng định hình tượng chính trực của mình, cậu nói phía sau lại hủy hoại công sức của ông, “Tuy nhiên, cậu không ngại đợi sau khi cô ta xuất viện sẽ giúp cháu đối phó. Trước đó chỉ có thể sắp xếp một vài hộ lý mới thực tập đến tập luyện đặt mũi tiêm truyền trên người cô ta thôi, nếu tiến hành phẫu thuật còn có thể rách miệng vết thương rộng hơn một chút, thuốc tê dùng ít hơn một chút, khâu xấu hơn một chút, những thứ khác để cậu suy nghĩ tiếp, dù sao cậu cũng chỉ là bác sĩ chuyên khoa não, không quá chuyên nghiệp...”.

“Dừng lại, dừng lại.” Chu Lạc quay nhìn xung quang một chút, vội vàng bảo cậu dừng lại, nói rõ ý định của mình, “Sắp cho cô ấy một phòng bệnh không cần người nhà ở lại phục vụ là được rồi”.

“Á?” Tất Tinh Huy kéo tư tưởng của mình đang phi nước đại từ “Mười đại hình phạt tàn khốc trong bệnh viện” trở về, nghe xong yêu cầu đó, kinh ngạc một chút, sau đó bị thương nhìn đứa cháu ngoại của mình, lắc đầu nói, “Cháu đi đời rồi!”.

19. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Nửa đêm tương phùng trong khách sạn

Chu Lạc hiểu rõ ý của cậu là gì, trên thế giới này đã lưu hành một câu nói: “Ai yêu trước, người đó sẽ bị động”. Hoặc nói theo một cách khác: “Ai yêu một cách sâu đậm, người đó sẽ bị động”. Là người thân của mình, cậu đương nhiên không cam tâm khi nhìn cháu gái vì một người đàn ông mà phải canh cánh trong lòng sắp đặt mưu lược.

Nhưng có cách nào chứ, cô không muốn nhìn thấy Đại Đồng khó xử, càng không muốn cậu ở lại suốt đêm trong bệnh viện để chăm sóc Phan Lan, chỉ có thể gỡ chút mảnh khoe. Hy vọng duy nhất đó là, cho dù Đại Đồng có phát hiện, cũng sẽ không trách cô.

Phan Lan được đưa vào phòng bệnh cao cấp có hộ lý chăm sóc 24/24, đúng như lời của Phan Đông, cũng chẳng phải là vì thiếu mấy đồng tiền đó. Mọi người đều rất hài lòng, chỉ trừ bản thân Phan Lan.

Phan Lan vẫn biểu hiện một cách đầy ảm ức, nói một mình ở trong bệnh viện thật cô đơn, người lại có bệnh, khó mà lo liệu được, muốn có người quen ở lại cùng cô ấy. Người quen ở đây chắc chắn không phải là Chu Lạc, Phan Đông từ sau khi xung phong đảm nhận cũng không được cô ấy để ý tới, người cô ấy muốn ám chỉ, không cần nói ra, mọi người đều hiểu.

Sau khi được thông báo chuyển tới phòng bệnh đặc biệt, nửa đêm phải thu dọn đồ đạc, Chu Lạc dù có đứng quay lưng lại cũng cảm nhận được ánh mắt oán hận của Phan Lan. Bỗng nhiên cảm thấy thật khó chịu, bản thân dường như càng ngày càng xấu xa, có xu thế trở thành nữ nhân vật phụ trong các cuốn tiểu thuyết ái tình.

Các nữ nhân vật phụ đều có kết cục thật thê lương. Một khi âm mưu bại lộ, sự hiểu lầm của nam và nữ nhân vật chính được làm sáng tỏ, cho dù không thân bại danh liệt cũng bị nhiều người chỉ trích, tất cả mọi công sức bỏ ra đều tan thành mây khói, lại còn phải tròn mắt lên mà nhìn nam, nữ nhân vật chính đoàn viên.

Có thể không, liệu cô có kết cục như vậy không? Nhưng nếu cho thêm một lần nữa, Chu Lạc tin chắc bản thân mình vẫn làm như vậy.

Đại Đồng lái xe đưa Phan Đông về trước, sau đó đổi sang lái xe của Chu Lạc, đưa cô về nhà, giành được một nụ cười nhẹ của Chu Lạc, “Anh quả là tài xế chuyên nghiệp”.

Trên đường luôn rất yên tĩnh, lời nói của Chu Lạc phá tan sự trầm lặng. Đại Đồng quay đầu nhìn cô, “Anh cứ nghĩ em ngủ say rồi”. Vất vả suốt một ngày trời, mọi người đều rất mệt, cậu luôn phải miễn cưỡng lấy tinh thần để lái xe, hướng hồ là cô gái Chu Lạc ở bên cạnh.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, Chu Lạc sao có thể ngủ say được, nghĩ một lát, nói: “Ngày mai em vẫn phải đi làm, không đến bệnh viện được đâu, em nói với cậu rồi, có việc gì mọi người cứ đến tìm cậu ấy”.

Đại Đồng gật đầu, “Em không thân quen với Phan Lan, đương nhiên không cần phải tới thăm cô ấy”.

Lúc này, Chu Lạc rất sợ cậu bỗng nhiên lại nói một câu: “Anh thay mặt Phan Lan cảm ơn sự giúp đỡ của em”. Không biết tại sao, sau khi quen Đại Đồng, những chuyện khiến cô lo sợ ngày càng nhiều.

May mà cậu không nói, sau khi xuống xe, Đại Đồng giúp cô sửa lại mái tóc một chút, nhìn theo mãi cho tới khi cô vào trong nhà mới quay người ra về.

“Dì nhìn thấy rồi nhé, anh chàng đó thật xuất sắc, lại còn trẻ như vậy nữa. Ồ, trẻ lại càng tốt.” Chu Lạc bước nào trong nhà, bị giật mình bởi dì Mai đang ngồi trong phòng khách, liếc mắt nhìn đồng hồ, giờ này thông thường dì Mai đã ngủ được hai tiếng rồi chứ.

Chu Lạc cười mỉa máo, “Đúng là rất trẻ, còn trẻ hơn cả cháu”.

Dì Mai nheo mắt cười, “Mối tình chị em à, rất lãng mạn”.

Đâu chỉ là lãng mạn, còn đầy kích thích nữa chứ! Nhìn lại cả một ngày, chua cay mặn ngọt đều nếm đủ, cuộc đời của con người lên xuống trầm bổng biết bao!

Lại một đêm trần trọc trở mình, đã liên tiếp mấy ngày nay không ngủ được, ngược lại Chu Lạc không hề cảm thấy mệt, cô bước vào giai đoạn cực kỳ phấn khích.

Không phấn khích cũng không được, hôm nay là ngày cô cạnh tranh lên chức.

Mới sáng sớm, Chu Lạc đã xông ngay vào phòng làm việc của viện trưởng Đồ, may mà các đời viện trưởng đều hủ bại tới mức độc chiếm riêng một phòng làm việc, khi nói chuyện rất tiện lợi, đặc biệt là khi nói những chuyện tế nhị.

“Nếu muốn cháu tiếp tục làm trâu làm ngựa cống hiến tuổi thanh xuân của mình, thì trước tiên hãy giải quyết vấn đề còn đang băn khoăn lo lắng của cháu.” Chu Lạc đi thẳng vào vấn đề, đưa ra yêu cầu. Làm việc tám năm, cho dù là đãi ngộ hay mức lương, cô chưa từng đấu tranh giành quyền lợi ỉnh, nhưng giờ đây cô cảm thấy cần thiết rồi.

Viện trưởng Đồ đưa tay đẩy cặp kính lão lên, nhìn lại một lượt cô nhân viên mà ông rất vừa ý này, thầm nghĩ, sao gần đây nó lại thay đổi nhiều như vậy? Từ chỗ chịu thương chịu khó phát triển đến mức độ biết đập bàn lên mặt rồi.

“Cháu có điều gì phải băn khoăn lo lắng nào?” Chưa từng nghe thấy lời đồn đại nào về hoàn cảnh gia đình Chu Lạc gặp khó khăn cả, cô chưa kết hôn, càng không thể là vấn đề con cái được.

“Cháu không có nhà ở, không có chỗ để ở.” Những người có thời gian làm việc ít hơn cô tới vài năm cũng đều được phân nhà rồi, cô vẫn còn lang thang khắp nơi, sao có thể chấp nhận được! Chu Lạc lập tức đưa ra nhưng nhân tố bất lợi của việc phải đi thuê nhà, tính luôn cả những chi phí cho chiếc xe mới luôn trong đó.

Viện trưởng Đồ cau mày lại, “Ồi chao, đây quả thực là một vấn đề, tuy nhiên năm ngoái là đợt chia nhà cuối cùng, cháu đã bỏ lỡ cơ hội rồi!”. Về cơ bản các cán bộ lớn nhỏ trong viện đều đã có nhà ở, viện trưởng Đồ căn bản không suy nghĩ về vấn đề này.

“Cháu lại nghe nói ở tòa nhà số bảy còn để trống cả một đơn nguyên[1] các căn hộ ba phòng một sảnh, là phần chuẩn bị cho việc thu hút nhân tài. Lẽ nào viện trưởng Đồ thấy cháu không đáng được tính là nhân tài, không đáng để giữ lại?” Chu Lạc kiên quyết không bị mắc lừa, đây là tin tức đáng tin cậy mà cô có được từ nhân viên quét dọn trong phòng họp.

[1] Đơn nguyên: Đơn vị độc lập của công trình xây dựng, được giới hạn quy ước trên diện tích mặt bằng.

Viện trưởng Đồ vuốt mái tóc được tạo hình Địa Trung Hải của mình, suy nghĩ, “Với năng lực, tư cách, vị thế của cháu bây giờ, cũng không phải không đạt tiêu chuẩn, nhưng có một vấn đề lớn nhất, tôi nghĩ chắc chắn cháu cũng hiểu rõ”.

“Bởi vì cháu chưa kết hôn.” Điều này người trên cả trái đất đều biết. Nếu cô kết hôn rồi, đã có nhà ở từ mấy trăm năm trước, còn cần phải nỗ lực đấu tranh ở đây không?

“Đúng vậy, mấy nghìn nhân viên trong viện đều tuân thủ theo quy định này, không thể nào thay đổi vì riêng mình cháu. Cháu cần biết rằng, còn rất nhiều người đàn ông than vãn rằng không có nhà nên không lấy được vợ đấy, cháu chắc cũng không phải lo lắng vì chuyện đó chứ?” Có người đàn ông nào lại bản lĩnh như thế, sao lại ngang nhiên dựa dẫm vào phụ nữ như vậy? Lại ngấm kỹ Chu Lạc một lượt - cũng không tồi đấy chứ, không đến nỗi không gả đi được.

“Chính sách thì cứng nhắc như chết rồi, còn con người đang sống mà!” Viện trưởng Đồ chân thành khuyên nhủ cô, “Tiểu Chu, có khó khăn tới tìm tổ chức, mấy hôm trước Chủ tịch công đoàn còn chủ trương mở câu lạc bộ kết bạn cho những thanh niên lớn tuổi, hay là chú đăng ký giúp cháu nhé? Thực ra, bản thân chú cũng quen không ít các chàng trai ưu tú, nếu cháu có hứng thú...”.

Chu Lạc ngắt lời ông với khuôn mặt rầu rĩ, “Viện trưởng Đồ, cháu cần nhà ở, không tìm đàn ông!”.

Viện trưởng Đồ đứng phắt dậy, vẫy tay giống như đang chỉ rõ giang sơn, “Có đàn ông thì sẽ có nhà ở!”.

Viện trưởng Đồ dường như rất kiên định, mặc kệ cô vừa xuống nước vừa rần rở, vẫn nhất định không chịu phá lệ, cuối cùng lại tuyên bố rằng cô phải mang giấy chứng nhận đăng ký kết hôn tới thì mới đổi được giấy chứng nhận nhà ở - tức là đã thừa nhận chuyện nhà ở còn trống là có, cũng sẽ phân nhà cho cô, nhưng ông kiên quyết không phá lệ phân nhà cho người độc thân, đương nhiên cũng có thể là không dám phá lệ.

Đến cuối cùng, Chu Lạc thậm chí còn có ý định tới Thiên Kiều làm một giấy chứng nhận giả, đương nhiên, đó cũng chỉ là ý định mà thôi.

Thần thái của Chu Lạc sau đó có phần ủ ê rầu rĩ, dường như không hề lấy được chút ý chí chiến đấu nào cho buổi cạnh tranh thăng chức. Nhưng bài diễn thuyết đã thuộc lòng từ lâu, Chu Lạc phát huy phong độ thường ngày, sau khi hạ gục vài đối thủ, đã chiến thắng một cách đúng như dự đoán.

Sau chiến thắng, Chu Lạc được thăng chức lên hai bậc, nhưng trên khuôn mặt cô lại không có nhiều biểu hiện vui mừng. Chẳng qua chỉ là hư danh, cô vẫn phải làm những công việc về cơ bản là giống nhau, chỉ có điều sự bận rộn đó trở nên danh chính ngôn thuận hơn mà thôi.

Chu Lạc không hề có hứng thú với các khoản ăn uống bằng công quỹ được vung tiền như rác, không hề có hứng thú với danh hiệu người đàn bà thép, cũng không muốn lợi dụng quyền lực trong tay để mưu tài mưu sắc, càng không có dã tâm thao túng quyền lực. Cô vẫn tiếp tục nhận mức lương chưa đủ để mua một mét vuông nhà ở, một mình đảm nhiệm nhiều chức vụ và gánh vác lượng công việc bằng mấy người.

Nghĩ đến việc bản thân mình làm trong cơ quan nhà nước, phúc lợi đáng có thì lại không được hưởng, công việc còn bận hơn cả các doanh nghiệp bên ngoài. Chưa biết chừng còn bởi vì tần suất đi công tác mà tổn

hại tới chuyện tình cảm, việc thăng chức đôi với cô, chẳng qua cũng chỉ là chuyện tầm phào có thể có, có thể không, có gì đáng để vui mừng cơ chứ?

Trước đây, cô còn cho rằng đó là sự thể hiện của giá trị tự thân. Nhưng liệu thật sự có cần như con tằm nhả hết tơ, cây nến chảy hết thành sáp hay không? Khi nào mới là điểm dừng của việc thể hiện giá trị? Sau việc thể hiện thì sao, cô còn có thể làm gì, có thể làm chút gì cho bản thân mình? Nghĩ tới đó, Chu Lạc bỗng chốc lại trở nên nản lòng nhụt chí.

Vấn giải quyết hết các sự vụ theo đúng trình tự, khi tan sở, các đồng nghiệp trong phòng tới chúc mừng, luôn miệng đòi cô phải chiêu đãi.

Lúc này Chu Lạc đã rất mệt, cảm giác phấn khởi qua đi, mệt đến nỗi đầu ngón tay cũng không buồn nhúc nhích, thực sự không còn hơi sức để đáp lời.

“Tôi còn có việc, mọi người cứ đi chơi đi, mọi chi phí ghi hóa đơn lại, Đồng Đan, em phụ trách nhé, lúc về tìm chị để thanh toán.” Đối với việc ăn uống vui chơi, tiểu đồ đệ Đồng Đan còn chuyên nghiệp hơn cô nhiều.

Mọi người không chịu, vẫn cần Đồng Đan phải ra mặt, cô ấy nháy mắt ra hiệu nói: “Ôi chào, mọi người tha cho chị ấy đi, ngày đầu tiên được thăng chức sao lại đi ăn mừng với chúng ta được?”

Đám đông chợt hiểu ra, đồng loạt “ồ” lên một tiếng, ánh mắt nhìn Chu Lạc lại trở nên mờ ám hơn.

Lắc đầu cười đau khổ, Chu Lạc cũng không giải thích nhiều nữa, giải thích cũng cần phải tốn công sức.

Tuy nhiên, lời nhắc nhở của mọi người lại khiến cô nhớ tới Đại Đồng, cuối cùng cũng hơi lấy lại được một chút tinh thần.

“A lô, em tan sở chưa?” Chỗ của Đại Đồng tương đối âm ỉ, giống như đang ở ngoài đường.

“Ừm, bệnh tình của Phan Lan thế nào rồi?” Dù không muốn vừa mở đầu đã nhắc tới cô ấy, nhưng phép lịch sự sai khiến, Chu Lạc vẫn phải ưu tiên người bệnh trước.

“Anh vừa ở bệnh viện về, cô ấy khá hơn nhiều rồi, chỉ bị viêm dạ dày thông thường, hai ngày nữa chắc có thể xuất viện.” Đại Đồng nhận ra ngữ khí rầu rĩ của Chu Lạc, nhiu mày lại, “Em sao thế, cũng không khỏe sao?”. Đã vào bệnh viện, mới biết rằng sức khỏe là thứ đáng quý biết bao, nếu có thể, cậu mong rằng cả đời không phải vào bệnh viện.

“Không có gì, chỉ hơi mệt một chút thôi.” Sự nhạy cảm và quan tâm của Đại Đồng mang lại cho Chu Lạc một cảm giác ấm áp, làm dịu tâm trạng bất đầu hiu quạnh của cô từ tối qua, nghĩ một lát, Chu Lạc bổ sung tiếp, “Hôm nay cạnh tranh thăng chức, em đã chiến thắng, được thăng chức rồi”.

“Một việc tốt đấy chứ.” Loại trừ được khả năng cô bị ốm, ngữ khí của Đại Đồng hoạt bát hẳn lên, “Em đang ở đâu, ở văn phòng à? Anh tới đón em, chúng ta đi ăn mừng một chút”.

Buông điện thoại xuống, Chu Lạc hoàn toàn trở nên hưng phấn. Hóa ra một “việc tốt” vốn không khiến bản thân mình vui vẻ nhưng vì có người cùng chia sẻ, lại thực sự trở nên tốt đẹp.

Với trí nhớ siêu việt của mình, Chu Lạc dường như ghi nhớ hết từng câu nói của Đại Đồng, tự nhiên nhớ tới một trong những nguyên nhân cậu từng nói không muốn có bạn gái, chính là tần số đưa đón, đi đi lại lại chỉ vì một bữa cơm tối, mỗi lần gặp mặt, quá lãng phí thời gian. Nhưng hôm qua Đại Đồng đưa cô về nhà, hôm nay lại chủ động đề nghị tới đón, liệu có thể lý giải rằng cậu thật sự đã để tâm tới cô? Chu Lạc lại suy nghĩ miên man rồi.

Nói đúng ra đây mới là lần đầu tiên họ hẹn hò riêng tư, Chu Lạc bỗng chốc cảm thấy không biết phải làm gì. Lập tức chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt, thoa một lớp phấn mỏng lên mặt. Vì đôi khi phải tham dự những buổi hội nghị long trọng, nên Chu Lạc đã chuẩn bị sẵn một bộ đồ trang điểm để ở phòng làm việc của mình, không ngờ lúc này lại có tác dụng.

Quần áo thì vẫn là bộ trang phục công sở ban ngày, về mặt nghiêm túc thì có thừa nhưng về mặt xinh đẹp lại hơi thiếu. Tuy nhiên, cô cũng chẳng còn cách nào khác, bây giờ đi mua chắc chắn không kịp nữa rồi. Chu Lạc nghĩ một lát, lôi từ trong ngăn kéo ra một chiếc khăn lụa - quà của một đồng nghiệp mua từ Hàng Châu về - quàng lên người, cũng tăng thêm được chút nữ tính.

Khoan khoái bước ra khỏi cửa, vừa xuống lầu đã gặp phải người quen.

Diệp Minh Lỗi khoác trên mình bộ quần áo dạo phố hàng hiệu, sừng sững đứng trước gió như cây ngọc, đang nói chuyện rất vui vẻ với cô nhân viên quầy lễ tân. Cô bé mới vào làm việc chưa lâu, những vị khách thường ngày phải tiếp đón phần lớn là mấy kỹ sư với cặp kính dày cộp, những sinh vật giống kiểu bạch mã hoàng tử như Diệp Minh Lỗi này thường rất ít gặp.

Đôi mắt cô bé sáng long lanh, hai má ửng hồng, rõ ràng là bị sét đánh trúng rồi, ngay cả giờ tan sở tới rồi mà cũng không nhận ra - chưa từng nghe nói nhân viên lễ tân còn phải làm thêm giờ, thông thường, chuông tan sở vừa vang lên, đã không nhìn thấy bóng dáng của họ đâu nữa rồi.

Tuy nhiên, xét ở mặt trái, điều này cũng nói rõ rằng Diệp Minh Lỗi đến từ trước rất lâu, tầm này đã quá giờ tan sở tới gần một tiếng đồng hồ.

Giả vờ như không nhìn thấy thì chắc chắn không được rồi, đối phương cũng không cho phép điều đó.

“Trợ lý viện trưởng Chu, vừa khéo quá!” Tiếp theo đó là nụ cười mang thương hiệu của nhà họ Diệp, cứ như cuộc chia tay không mấy vui vẻ lần trước chưa hề xảy ra vậy.

Xem ra ngay cả việc thăng chức anh cũng biết rồi, chỉ là không biết kẻ lắm mồm kia là Đồng Đan hay cô bé lễ tân này thôi.

Chu Lạc gật đầu, đáp lại ánh nhìn của cô nhân viên lễ tân, khách sáo nói: “Cô có thể về được rồi”. Thấy khuôn mặt cô ấy tối sầm cả lại, ánh mắt liếc nhìn Diệp Minh Lỗi lại có chút lưu luyến không nỡ rời xa, không kiềm chế được thán thán một tiếng trong lòng, tự nhủ, sao phụ nữ lại thích những người đàn ông như vậy chứ, anh ta cố nhiên là phong lưu phóng khoáng biết tán tỉnh, nhưng nếu đối tượng tán tỉnh có quá nhiều, ai có thể chịu đựng nổi chứ?

Đáng tiếc, tất cả phụ nữ đều lừa mình dối người mà nghĩ rằng: Mình là trường hợp đặc biệt, sẽ là người cuối cùng! Vậy là những người đàn ông phong lưu mãi mãi luôn có cơ hội, mà lãng tử quay đầu lại mãi mãi chỉ là truyền thuyết mà thôi.

“Đồng Đan tan sở rồi, đương nhiên nếu anh còn có mục tiêu mới, cứ coi như tôi chưa nói gì, tôi có việc phải đi trước.” Chu Lạc thần nhiên nói rồi định rời đi.

Diệp Minh Lỗi lao tới chắn ngay trước mặt cô, “Thôi được, anh thừa nhận, anh đang đợi em”. Anh đã thu lại giọng điệu to tát trước đây, ngữ khí bỗng nhiên trở nên rất... đứng đắn.

Chu Lạc cuối cùng cũng chịu ngược mắt lên nhìn anh, “Tìm tôi có việc gì?”. Anh ta cũng không phải không biết số điện thoại của mình, có nhất thiết phải khổ sở đứng đợi ở dưới lầu theo kiểu rầm rộ bình mã như vậy không?

Diệp Minh Lỗi không chỉ ngữ khí trở nên đứng đắn, mà biểu hiện cũng rất đứng đắn, lại còn nói với dáng vẻ có chút đau khổ nữa: “Đầu tiên, anh muốn xin lỗi về sự việc lần trước, em biết đấy, lần trước...”.

“Tôi chấp nhận lời xin lỗi, còn nữa, tôi thật sự đang rất vội.” Đại Đồng từng nói không thích chờ đợi người khác, cô cũng không có thói quen đến muộn.

“Vội đi hẹn hò?” Diệp Minh Lỗi lại thay đổi giọng điệu, lùi lại một bước ngấm nghĩa Chu Lạc một lượt.

Chu Lạc bị anh nhìn đến độ khó chịu, cũng không thích ý tứ thăm dò trong câu nói của Diệp Minh Lỗi, cô trở nên đề phòng, vẫn là sự xa cách tự nhiên đó, “Xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không thân thiết”. Ít nhất cũng không thân thiết đến mức phải báo cáo hành trình cho nhau.

“Chu Lạc, trong một giờ đồng hồ anh có thể làm được rất nhiều việc.” Diệp Minh Lỗi rõ ràng đang rất nhẫn nại.

“Tổng giám đốc Diệp chỉ cần gọi một cú điện thoại là có ngay hợp đồng làm ăn lên tới hàng nghìn hàng vạn đồng, đương nhiên thời gian rất quý giá. Tuy nhiên, con người không phải là máy kiếm tiền, cô nhân viên lễ tân của chúng tôi đã hy sinh thời gian nghỉ ngơi của mình để tiếp chuyện anh, cũng không tính tiền với anh, đúng không?” Luận bàn tới chuyện nhanh mồm nhanh miệng, Chu Lạc từ trước tới giờ không chịu thua kém người bên cạnh, huống hồ đây là địa bàn của cô.

Nhấn nạy, vẫn cần phải nhấn nạy! Diệp Minh Lỗi dường như nghiêng rằng lại nói: “Anh nói rồi, anh đang đợi em”. Là do cô gái lễ tân kia chủ động tới hỏi anh có cần giúp đỡ gì không, được chưa hả?

“Tổng giám đốc Diệp, ngài đợi tôi suốt một giờ đồng hồ chỉ để nói một tiếng xin lỗi, tôi thật vinh dự quá! Hơn nữa, tôi cũng đã nói tôi nhận lời xin lỗi đó rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Chắc không phải muốn tôi phải hô vang: Tạ chủ long ân chứ!” Anh cũng quá đề cao bản thân rồi đấy.

“Chu Lạc, em nhất định bắt anh phải nói ra ngay bây giờ sao?” Diệp Minh Lỗi bỗng nhiên nheo mắt lại, khẽ nhếch khóe môi lên, thoát nhìn vừa gợi cảm lại vừa nguy hiểm.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này quả là có bản lĩnh của một kẻ đào hoa, trong giây lát, Chu Lạc dường như bị anh mê hoặc, nhưng giác quan thứ sáu nhạy cảm cho cô biết, sự việc có chút gì đó đi lệch quỹ đạo.

Diệp Minh Lỗi dường như nhìn ra ý đồ muốn co giò bỏ chạy của cô, có kinh nghiệm từ lần trước, anh không ra tay ngăn cản, mà lại đút hai tay vào túi quần, chính thức tuyên bố với cô: “Chu Lạc, anh nghĩ anh đã yêu em rồi, anh quyết định từ bây giờ bắt đầu theo đuổi em”.

Chu Lạc ngăn người ra trước tiên, tiếp đó là tâm trạng ngổn ngang rối bời. Hôm nay là ngày gì vậy, không phải là ngày mừng Một tháng Tư đấy chứ? Bây giờ là mùa thu, xét về mặt thời gian thì không đúng, vậy thì lẽ nào đầu óc của Diệp Minh Lỗi có vấn đề?

Chu Lạc bắt đầu suy nghĩ xem có nên giới thiệu cậu của mình cho anh không, tuy nhiên, cô không hiểu rõ về y học, không biết bác sĩ chuyên khoa nào có chữa được chứng rối loạn thần kinh này không, không đúng, đó dường như là chuyên môn của khoa thần kinh...

Diệp Minh Lỗi xem ra có chút tổn thương, “Anh lại kém cỏi như vậy sao?”. Sau khi thổ lộ, đối phương lại khiến anh rối loạn tinh thần!

Diệp Minh Lỗi ít nhất cũng đã mười năm rồi chưa thổ lộ tình cảm trước mặt người khác. Với thân phận và sự từng trải của anh bây giờ, cho dù có thật lòng để tâm tới cô gái nào đó, cũng không thể đem bản thân ra đặt vào vị trí có thể bị chém đầu xẻ thịt được. Ngoài việc thổ lộ tình cảm trực tiếp ra, phần lớn là dùng thủ đoạn tình trường đưa đẩy qua lại một cách tế nhị uyển chuyển. Chính vì lo rằng Chu Lạc nói nặng nói nhẹ đều không nghe, sợ bỏ lỡ cơ hội nên anh mới không thể không dùng chiêu thức trực tiếp nhất và cũng chịu thiệt thòi nhất này.

Không ngờ, hiệu quả lại không tốt, Chu Lạc cho dù có đặc biệt đến thế nào cũng không cần thử thách sự kiên nhẫn của anh như vậy!

“Tổng giám đốc Diệp đang còn trẻ, đầy sức hấp dẫn, không phải là anh kém cỏi, mà Lạc Lạc nhà chúng tôi đã là hoa có chủ rồi thôi.” Âm thanh trẻ trung trong veo vang lên khiến hai người đang đứng sững đôi trong đại sảnh đều quay trở lại vị trí cũ.

“Đại Đồng, anh đến nhanh vậy, hôm nay không bị tắc đường sao?” Lúc này vẫn đang là giờ tan tầm, cô xuống lầu trước chẳng qua cũng vì thói quen thường xuyên đến sớm.

“Mới phát hiện ra một tuyến đường gần đây không hay bị tắc.” Ánh mắt của Đại Đồng nhìn cô vô cùng dịu dàng, Chu Lạc của ngày hôm nay, có một hương vị không thể diễn đạt bằng lời được, rất khiến người ta rung động.

Diệp Minh Lỗi lại không nói một lời nào, khuôn mặt sa sầm lại nhìn chằm chằm vào cánh tay của Đại Đồng đang vòng sang ôm ngang eo Chu Lạc. Anh không phải là kẻ trẻ người non dạ, đương nhiên biết điều đó có nghĩa là gì. Muộn rồi, anh đã nghĩ thông suốt hơi muộn rồi! Lần trước, khi gặp mặt, hai người rõ ràng vẫn chưa thân mật như vậy, ngay cả mối quan hệ của họ vẫn còn chưa rõ ràng.

Bỏ qua, bỏ qua, người phụ nữ này là một khúc xương cứng, không chỉ khó gặm mà mức độ thơm ngon cũng còn cần thảo luận, chưa biết chừng giờ đây đã thấm nước bọt của người bên cạnh rồi. Nếu anh còn không từ bỏ, sẽ không chỉ tổn thương về mặt thể diện, mà cả bên trong cũng khó mà bảo đảm.

Nhưng, Diệp Minh Lỗi là người như thế nào, dù là bỏ chạy vào rừng, cũng phải giữ thể diện, lúc cần thiết cũng phải để lại chút gì đó khiến người ta ghi nhớ, làm thế để không hổ danh là một gian thương.

“Đúng rồi, ngài Lịch nhờ anh chuyển lời tới em, Châu Châu rất nhớ em, cô bé đó thật đáng thương, mới ba tuổi đã mất mẹ, giờ lại mắc chứng tự kỷ dạng nhẹ. Em là một trong số rất ít người mà cô bé chịu nói chuyện cùng, lại là người duy nhất cô bé nhớ được khi không gặp mặt.” Diệp Minh Lỗi nói xong nhìn Đại Đồng một cái, rồi lại tỏ thái độ không chút tốt đẹp nói với Chu Lạc, “Anh đã từng nói với em rằng em ít nhất cũng có năm phần giống với mẹ của Châu Châu chưa nhỉ?”

Đưa cô tới dự tiệc mừng thọ, vốn định thu hút sự chú ý của ngài Lịch, nhưng ngay trong buổi tối hôm đó anh đã hối hận, một khoảng thời gian rất dài sau đó, Diệp Minh Lỗi đều trong tâm trạng bất ổn, những lúc rồi rồi hay suy nghĩ lung tung, suýt nữa thì bị suy nhược thần kinh.

Lịch Chủ, người anh nóng lòng muốn kết thân, đã tìm đến tận nơi, nhưng Diệp Minh Lỗi lại tìm mọi lý do để ngăn cản, vì thế mà bỏ lỡ cuộc đấu thầu một mảnh đất thương nghiệp. Không ngờ, cô gái khiến anh phải trả một cái giá bi thảm như vậy lại đang sống phóng đãng với người đàn ông khác.

Diệp Minh Lỗi có chút thẹn quá hóa giận rồi.

20. Chương 07 Phần 2

Không ngờ Chu Lạc còn tức giận hơn cả anh, “Tôi biết một con chồn sóc như anh tới thăm nhà gà thì chắc chắn là có ý đồ xấu rồi! Diệp Minh Lỗi, nói đến vô liêm sỉ thì phải cân nhắc tới anh đấy!”. Gian thương đúng là gian thương, nỗi nhớ thương của một đứa trẻ đối với mẹ cũng bị anh ta đem ra lợi dụng! Cứ nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn nhưng buồn rầu của Châu Châu, Chu Lạc liền cảm thấy đau lòng vô cùng, càng coi thường hạng người như Diệp Minh Lỗi, hoàn toàn không muốn hít thở chung một bầu không khí với anh nữa.

Chu Lạc nổi giận đùng đùng kéo tay Đại Đồng, lôi đi, đến đâu cũng không thèm quay lại. Cũng vì thế mà không nhìn thấy ánh mắt pha lẫn giữa vẻ kinh ngạc và đau khổ thêm một lần nữa của Diệp Minh Lỗi.

Cho đến khi ngồi vào trong xe rồi, nổi bực bội trên khuôn mặt Chu Lạc vẫn còn chưa tiêu tan hết, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được, mới phát giác từ sau lúc đó Đại Đồng vẫn chưa hề nói câu nào, không kiểm chế được, cô giải thích với vẻ ngượng ngùng, “Xin lỗi, em hơi mất bình tĩnh”.

Diệp Minh Lỗi quả thực chính là khắc tinh của cô, gặp phải anh chắc chắn chẳng có chuyện hay ho gì, vốn khó khăn lắm mới có được một buổi hẹn hò, lại bị sự xuất hiện của anh làm rối loạn tinh thần, còn hại cô tới mức nổi cáu ngay trước mặt Đại Đồng. Đại Đồng chắc sẽ không cho rằng mình rất chua ngoa đánh đá chứ?

Ánh mắt của Đại Đồng nhìn cô không long lanh trong sáng như mọi ngày nữa, mà mang theo chút tâm trạng không rõ ràng, khiến Chu Lạc cảm thấy có gì đó bất ổn. Đang muốn giải thích thêm, cậu lại tranh phần mở miệng trước, “Mặc dù anh không hiểu được hai người đang nói về chuyện gì, cũng biết em không phải là người hay nổi cáu lung tung. Em làm như vậy chắc chắn có nguyên do của mình, nhưng thật lòng mà nói, anh có chút không hài lòng về em”.

Chu Lạc có phần lo lắng, “Anh không biết, Diệp Minh Lỗi, anh ta...”.

“Anh đổ kị với anh ta.” Đại Đồng thốt lên một câu nói khiến người ta kinh ngạc.

Chu Lạc suýt nữa ngạc nhiên đến nỗi rơi cả cằm xuống đất. Đại Đồng đổ kị với Diệp Minh Lỗi về điều gì, tài sản bất chính của anh ta ư? Cậu không giống với loại người coi trọng tiền bạc mà!

“Anh đổ kị rằng em có thể tự nhiên thể hiện hết mọi tính cách, sức sống tràn trề trước mặt anh ta.” Khi Đại Đồng nói dường như còn có chút ầm ức.

Chu Lạc lại mất bình tĩnh thêm lần nữa, há hốc miệng nói: “Nổi giận mắng người khác cũng được coi là sức sống tràn trề? Đại Đồng, anh chịu ảnh hưởng của khuynh hướng tàn bạo ư!”.

Không ngờ, đối phương lại mỉm cười, “Như vậy mới đúng chứ, em lúc nào cũng khách sáo với anh khiến anh không có cảm giác an toàn, anh nhớ mẹ anh trong suốt mười năm nay chỉ có một cách xưng hô duy nhất với bố anh”.

“Cách xưng hô gì?” Chu Lạc hỏi theo bản năng, sau khi hỏi xong mới nghĩ đến việc này có thể ảnh hưởng tới bí mật riêng tư của người khác.

“Lão già mãi không chết.” Đại Đồng được hỏi thì tất sẽ trả lời.

“Hả...”

Bầu không khí sau một tràng cười trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Chu Lạc cũng lấy lại được tâm trạng phấn khởi, cậu lấy bố mẹ của mình ra làm ví dụ, thật ngọt ngào biết bao. Trong suy nghĩ của Chu Lạc bắt đầu tự xuất hiện hình ảnh hai bậc trưởng bối với mái tóc bạc phơ của Đại Đồng.

Già được đi bên cạnh người yêu thương của mình, vốn dĩ là chuyện lãng mạn nhất trên thế giới này.

Nhưng, trước khi trở nên già nua, còn có rất nhiều chuyện cũng lãng mạn như vậy có thể làm.

Ví dụ như đến một quán ăn ưa thích ăn suất cơm tình nhân, ví dụ như nắm tay nhau cùng đi dạo phố, ví dụ như đến rạp chiếu phim cùng xem phim - tất cả những việc đó nếu làm một mình sẽ không phải là chuyện mới mẻ gì, chỉ bởi vì có đối phương đi cùng, sẽ trở nên rất thú vị.

Trong rạp chiếu phim, vì ngồi chỗ giành cho các cặp tình nhân, giữa hai người không bị ngăn cách bởi tay vịn của ghế, không biết là do ai chủ động trước, dù sao cũng dựa sát vào nhau một cách rất tự nhiên.

Ánh đèn điện bật sáng trong phút chốc khiến hai người đang ngủ say giật mình tỉnh giấc, ai nấy đều dụi mắt, đập vào mắt đối phương là bộ dạng ngái ngủ của nhau, lại quay nhìn về phía trước, trên màn hình là hàng chữ chạy dài, mọi người xung quanh đều lần lượt đứng dậy chuẩn bị ra về.

Vuốt mái tóc rối bù, Chu Lạc nghi hoặc, “Sao em cứ nhớ rằng bộ phim này mới chiếu mà, lẽ nào lại là bản bị cắt bớt?”. Cũng không thể cắt tới mức vô lý như vậy chứ!

Đại Đồng đang day day phần cổ mỗi nhừ, nghe thấy vậy sững người một chút, lắc đầu cố gắng lấy lại vẻ tỉnh táo, “Đây là một tác phẩm văn nghệ bình thường mà, cũng cần phải cắt bớt ư?”. Còn nhớ lúc chọn phim để mua vé, cậu đã cố ý tránh những đề tài mang tính kích thích mạnh, dù sao cũng là đi xem với bạn gái mà.

Nhưng, cả hai người bọn họ đều không thể chứng minh được điều này, bởi vì không ai nhớ nổi các tình tiết trong phim, dường như đèn vừa tắt họ đều bước vào giấc ngủ ngọt ngào.

Sau khi tỉnh dậy, mọi mệt mỏi của ngày hôm đó đều tan biến hết, thấy thời gian vẫn còn sớm, Chu Lạc xoa xoa cái bụng lép kẹp, lại đề nghị tới Mỹ Thực Thành để ăn đêm - chẳng còn cách nào khác, đêm đẹp thế này thường trôi qua rất nhanh mà, dù có béo lên đôi chút cũng phải chấp nhận thôi.

Các loại cao lương mỹ vị đa dạng nhiều màu sắc khiến Chu Lạc nhìn hoa cả mắt, đáng tiếc là cô no bụng đói con mắt, mỗi loại nếm một miếng đã no căng rồi, nhìn đám đồ ăn còn thừa lại mà rầu rĩ, trăn trở thâm nhủ thỉnh thoảng mình mới lãng phí một chút thôi mà, hay là bắt chấp hậu quả, tiếp tục ăn tiếp?

Đại Đồng thì ngược lại, từ đầu tới cuối chỉ gọi một bát mì, cuối cùng cũng thấy Chu Lạc quả thực không thể ăn nổi nữa, liền giải quyết hết sạch những đồ ăn còn thừa lại của cô.

Chu Lạc hơi đỏ mặt, cậu ăn cơm thừa của cô, chưa biết chừng chỗ cơm đó dính cả nước bọt của cô nữa, hu, mặc dù cố gắng không lãng phí, nhưng cô cũng chưa từng ăn phần cơm thừa của người khác, chỉ có điều, người đó nếu là Đại Đồng thì...

Cô nhớ lại buổi tối hôm đó... khuôn mặt lại càng đỏ hơn.

“Em sao thế?” Cuối cùng cũng vét sạch đồng đồ ăn, Đại Đồng cảm giác thấy vẻ khác lạ của Chu Lạc.

“Không, không sao, ở đây hơi nóng bức ngọt ngào.”

“Vậy ra ngoài cho thoải mái đi.”

“Tuyệt!” Chu Lạc vui vẻ hoạt náo hẳn lên, ăn xong đi tản bộ, đúng là đạo lý dưỡng sinh khỏe mạnh.

Thành phố phồn hoa náo nhiệt, buổi đêm còn náo nhiệt hơn cả ban ngày. Giờ đang là mùa đẹp nhất của thành phố, gió thu khe khẽ thổi, cây cối lại vẫn xanh tốt, ngay cả bầu không khí cũng tươi mới trong lành hơn bình thường.

Bởi vì hai người đều là những kẻ không quen với cuộc sống ban đêm, không hề có hứng thú với mấy chốn vui chơi đông người chen chúc, liền cứ đi bộ dọc theo con đường lớn.

Ban đầu, Chu Lạc còn bận rộn đếm những viên gạch vuông, sau đó lại quay sang đi men theo con đường nhỏ hẹp bên cạnh mấy chậu hoa giống như đang đi trên dây, tình yêu khiến con người ta trẻ trung, cô dường như lại trở về thời học sinh.

Bộ dạng vui vẻ một cách trẻ con của cô khiến Đại Đồng rung động, cậu bước chậm lại đi bên cạnh cô, với tư cách là người hộ tống nhưng lại không đủ nhạy bén, bỗng mất thăng bằng trượt ngã xuống đất.

Bất giác, hai người bước vào một công viên nhỏ ngay bên cạnh đường, bình thường rất nhiều người già tới đây tập thể dục, nhưng vì đã quá muộn, nơi đây lại trở thành địa bàn cho các cặp tình nhân.

Vì liên tục phải căng bắp chân, Chu Lạc chưa gì đã cảm thấy mệt, tìm một chiếc ghế đá nhìn có vẻ sạch sẽ ngay bên cạnh con đường rải sỏi trong công viên, cô ngồi xuống, giang hai tay ra khoan khoái thở một hơi dài - thực ra cuộc sống, vẫn rất đẹp.

“Châu Châu là bé gái hay bé trai?” Sau khi ngồi xuống cạnh cô, Đại Đồng bỗng nhiên nhớ ra hỏi.

“Hả?” Chu Lạc có phần ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời ngay lập tức, “Bé gái, một đứa trẻ ngoan, tuy nhiên cũng rất đáng thương”.

“Vì mẹ của nó qua đời rồi?”

“Ừm, nhưng cũng không hoàn toàn là do nguyên nhân đó.”

“Ồ?” Đại Đồng tỏ vẻ rất tò mò.

“Bố của cô bé rất bận, mẹ không còn nữa, thêm vào đó bản tính của nó lại hướng nội, hoàn cảnh gia đình đặc biệt, không phù hợp với yêu cầu về giá trị quan chủ đạo, do đó rất thiếu sự quan tâm và tình yêu thương chân thành.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Sáu tuổi thì phải, cụ thể thì em cũng không rõ lắm.”

Nếu đối tượng của cuộc nói chuyện đổi thành người khác, Chu Lạc sẽ không dùng cụm từ vịnh như “không phù hợp với yêu cầu về giá trị quan chủ đạo” để hình dung về Châu Châu, nhưng hai nhân vật trong cuộc chuyện trò là cô và Đại Đồng, hai người đều hiểu rõ độ tuổi này thực ra cũng không còn nhỏ.

“Vậy thì bố của cô bé chắc cũng không già lắm.”

“Đương nhiên, chắc chưa quá bốn mươi tuổi, nhìn vẻ bề ngoài còn trẻ hơn một chút.” Chu Lạc nói rất tự nhiên, trả lời xong rồi mà vẫn không nhận được phản hồi của Đại Đồng, quay đầu sang nhìn cậu, vừa hay bắt gặp ánh mắt lảng tránh vì hơi ngượng ngùng của cậu.

Trong lòng Chu Lạc khẽ rung động, trên khuôn mặt lại xuất hiện một nụ cười, “Đại Đồng, anh không ghen đấy chứ!”.

“Diệp Minh Lỗi nói rằng em có năm phần giống với mẹ ruột của Châu Châu.”

Không phủ nhận, đó quả thực là ghen rồi!

Ha ha, còn nghĩ rằng Đại Đồng không lưu tâm hoặc căn bản là không để ý chứ, không ngờ anh chàng giáo hoạt này lại nhắc tới như thể không có chuyện gì đúng vào lúc cô hoàn toàn thoải mái, khiến cô có thể thản nhiên nói ra hết toàn bộ sự thật.

“Điều đấy trước đây em lại không hề biết, nhưng ngài Lịch, cũng là bố của Châu Châu đó, có ngoại hình quả thật rất được!” Chu Lạc lại cảm thấy có hứng thú, hồ hồ nhìn Đại Đồng nói.

“Rất được đến mức nào?” Mới chỉ có vài chữ, vẫn không có cách nào phân biệt được tâm trạng của người nói.

“Chính là vẻ bề ngoài khiến người ta gặp một lần sẽ không thể quên được!” Chu Lạc tiếp tục đổ thêm dầu vào.

“Còn em thì sao?” Số lượng chữ đã giảm đi một nửa, bầu không khí nguy hiểm ngược lại lại dường như sắp bùng nổ.

“Em á? Em đương nhiên là cũng không thể quên được.” Đáng tiếc là có người lại chẳng biết đến chuyện sống chết, vẫn làm ra vẻ vô tội.

“Chu Lạc, em đúng là đồ háo sắc!” Đây là lần thứ hai trong ngày có người nghiêng răng nghiêng lợi với cô rồi.

Chu Lạc co giò bỏ chạy, chạy xa được vài bước, cô mới quay đầu lại cười, tiếp tục khiêu khích, còn làm mặt hề với cậu nữa.

Tuy nhiên, cô đã bỏ qua một sự thật, đó chính là sự khác biệt về mặt thể lực giữa con trai và con gái. Cơ thể cao lớn của Đại Đồng nhanh nhẹn như một con báo, chỉ trong nháy mắt, Chu Lạc đã bị tóm gọn.

“Ồ kìa!” Trong thế hốt hoảng vùng vẫy, cơ thể Chu Lạc bị mất thăng bằng, vừa hay ngã vào vòng tay của ai đấy, sau đó, sau đó đương nhiên là không thể thoát ra nổi.

Rất lâu sau, hai người đang thở hổn hển mới giành được một chút khoảng cách cho nhau.

“Ừm...” Vùng gáy của cô vốn đang bị hơi thở của cậu làm cho ngứa ngáy, bỗng nhiên lại chuyển sang cảm giác đau nhói, Chu Lạc cảm thấy bất mãn, Đại Đồng tuổi cún hay sao thế, lại còn cắn người ta!

Miệng của đối phương cứ ậm ừ lúng búng, thêm vào đó trong lúc này, Chu Lạc lại không thể nào tập trung được, rất lâu sau mới phân biệt rõ được câu nói của Đại Đồng, đó là “Ai bảo em háo sắc như vậy”.

Chu Lạc đầu óc còn đang rối loạn chưa chọn được lời lẽ hay ho nào để phản kích, đột nhiên như bị sét đánh, cơ thể bỗng chốc cứng đờ lại.

“Đại... Đồng, tay của anh... làm gì vậy... hả!” Chữ “hả” cuối cùng dường như còn chưa thốt ra, lúc này Chu Lạc mới hiểu rõ, hóa ra cho dù người đàn ông có tướng mạo thế nào, đều có một phương diện vô cùng lưu manh!

Mặc dù là buổi đêm, xung quanh cũng không có người, nhưng dù sao vẫn đang ở bên ngoài mà! Cơ thể Chu Lạc khẽ run rẩy, hai má đỏ ửng, tin rằng nếu bây giờ bật đèn lên, biểu hiện của cô nhất định trông sẽ rất thú vị.

“Sau này nếu còn háo sắc, chỉ được háo sắc của mình anh thôi, rõ chưa?” May mà cậu đã dừng lại, đồng thời giúp cô chỉnh lại quần áo.

Câu nói này được nói với cách nhả chữ rõ ràng, vẻ bề ngoài vẫn vô cùng điềm tĩnh, chỉ là thanh âm ồm ồm cùng hơi thở nóng hổi của Đại Đồng đã bán đứng trạng thái hiện tại của cậu.

Không biết tại sao, trong giây phút cậu dừng lại, Chu Lạc bỗng có cảm giác hụt hẫng không thể nào diễn tả nổi. Cũng vì thế mà cô cảm thấy xấu hổ, phải chăng, phải chăng trong đầu cô lại có nhân tố phóng túng nào đó?

Để che giấu tâm trạng khác lạ này, cũng để báo thù sự lỗ mãng ban nãy của cậu, Chu Lạc bỗng có hứng khởi bày trò xấu xa.

Cắn môi một cái, Chu Lạc lấy hết can đảm giơ hay cánh tay ra vòng lấy cổ Đại Đồng, cơ thể mềm mại với những đường cong hấp dẫn nép sát vào người cậu. Cô ngẩng mặt lên, tận dụng ánh đèn đường nhạt nhòa phía xa xa, đôi mắt sáng lấp lánh chớp chớp nhìn cậu - rõ ràng là đang khêu gợi.

Rất đáng tiếc, biểu hiện của Đại Đồng lại không có chút thay đổi.

Ức chế rồi đấy, lẽ nào bản thân mình lại không có sức hấp dẫn như vậy? Dựa vào đâu mà cậu lại có thể dễ dàng khiến mình rối loạn tâm trí như vậy, không cam tâm, thật sự không cam tâm!

Chu Lạc càng hăng lên, kiễng chân nhón gót sấn đôi môi của mình lại gần.

Vành môi của Đại Đồng rõ nét, cảm giác ấm nóng, mềm mại như bông, còn mang theo chút ngọt ngào khi chạm phải. Chu Lạc ban đầu chỉ liếm láp, liếm láp, liếm láp rồi cảm thấy không thỏa mãn, bắt đầu thử dùng đầu lưỡi chạm vào hàm răng của cậu.

Không ngờ đối phương vô cùng phối hợp, kịp thời mở rộng cánh cửa dành cho cô, đồng thời cùng hòa nhịp với cô, đôi tay rắn chắc ôm chặt lấy vòng eo của cô, giúp Chu Lạc giữ vững tư thế hướng lên trên.

Trước khi lại một lần nữa đắm chìm, Chu Lạc tìm thấy chút lý trí còn sót lại, nhớ tới dự định ban nãy của mình.

Dù sao cũng có người đang ôm và giúp cô giữ vững thể trọng, Chu Lạc buông hai cánh tay đang vít lấy cổ Đại Đồng, dùng hai bàn tay vừa được giải phóng để thăm dò, học theo động tác ban nãy của đối phương, luồn sâu vào bên trong lớp áo của cậu.

Oa, hóa ra cơ thể của đàn ông, khi vuốt ve lại như vậy!

Cảm giác khi chạm phải không mềm mại, nhưng lại có tính đàn hồi, da dễ trơn mịn, mà rất ấm áp, khiến cô không kiềm chế được, bắt đầu tưởng tượng. Trong đêm tối mùa đông có tuyết rơi, ôm cơ thể này mà đi ngủ chắc chắn sẽ rất yên lòng, rất thoải mái.

Bây tay cô cứ chuyển động theo những suy nghĩ tưởng tượng lan man, hướng lên trên, ra phía trước, khi cảm nhận được một chút ngăn cách, Chu Lạc nhận thấy cơ thể người bên cạnh mình đang khẽ run lên.

21. Chương 07 Phần 3

Bộ phận đó của người đàn ông, lẽ nào cực kỳ hấp dẫn?

Không kiềm chế được, cô muốn đi sâu thêm một bước nữa để kiểm chứng, nhưng hai tay cô lại bị một bàn tay thép khống chế.

“Ừm, vẫn phải cảnh cáo em. Đừng quá dễ dàng thử nghiệm khả năng tự kiềm chế của đàn ông, đặc biệt là đối với người đàn ông có cảm tình với em!” Đại Đồng dường như nói những câu đó bằng lối nói nhấn nhá từng chữ một, âm thanh khi nghe đang ở biên giới của sự sụp đổ.

A, cô thành công rồi!

Chu Lạc còn chưa kịp chúc mừng, liền bị nửa đẩy nửa ôm đi được vài bước.

“Bây giờ đi đâu đây?” Chẳng còn sớm nữa, nếu không về, thì có thể sẽ không có chỗ mà ngủ trong đêm nay đâu.

“Đến khách sạn, thuê phòng!”

Chu Lạc sợ đến nỗi dờ dẫm cả người, cô nín lấy cánh tay Đại Đồng, trĩu xuống, liệu chết bảo vệ trinh tiết của mình - cần phải phản ứng như vậy, không sai chứ nhỉ?

“Không đi?” Thấy cô giả vờ giống như một đứa trẻ con, khi hỏi, Đại Đồng lại mang theo chút ý cười nhạo.

“Đương nhiên!” Chu Lạc lắc đầu nguầy nguậy, đã hai mươi tám năm làm một đứa trẻ ngoan, nhất thời vẫn không thể tiếp nhận hành vi quá giới hạn này. Thuê phòng trong khách sạn, ừm, hình như trong những bộ phim truyền hình, các đôi gian phu dâm phụ hay dùng cách này để ngoại tình, mà kết quả thường xuyên bị bại lộ, hoặc là bị bắt quả tang, hoặc là bị chụp ảnh ghi lại.

Mặc dù cô và Đại Đồng, hai người trai chưa vợ gái chưa chồng, sẽ không bị người ta tới bắt quả tang, nhưng không sợ “ngộ nhỡ” thì cũng sợ “chẳng may”, cô không muốn làm nữ diễn viên chính trong các bộ phim truyền hình.

Tư tưởng của Đại Đồng thật quá xấu xa, thực ra, nếu đổi sang một địa điểm khác, cô có thể suy nghĩ một chút...

“Vậy thì được rồi, anh đưa em về nhà.”

“Hả?” Dễ dàng thương lượng như vậy sao? Chu Lạc bắt đầu ý thức được mình đang bị trêu ghẹo. Hu hu, cô có phải là người con gái không hiền thực không? Nhưng, Đại Đồng trong lòng cô, luôn rất đơn thuần, rất thật thà mà.

Người ta rất thật thà, không sai, ít nhất cũng thật thà hơn cô ở một vài phương diện - ban nãy cô vẫn còn trần trở điều gì đó kia mà, thay đổi địa điểm khác...

“Đi thôi, nếu không về nhà, có thể đi xem kéo cờ rồi đấy.” Đây mới là ngữ khí trong những tình huống bình thường của Đại Đồng, Chu Lạc cuối cùng mới yên tâm, cùng cậu đi lấy xe.

Đây là địa điểm cực kỳ sầm uất của thành phố, xe ô tô chỉ có thể đậu ở bãi xe ngầm bên cạnh khách sạn, khi lấy xe vẫn phải đi xuống tầng hầm bằng lối từ bên trong tòa nhà.

Hai người bước vào đại sảnh của khách sạn nổi tiếng này, khi đợi thang máy, Chu Lạc lại liên tưởng tới lời nói đùa ban nãy của Đại Đồng, không kiềm chế được lén liếc trộm cậu một cái, nhận được nụ cười mỉm hiểu ngầm của đối phương, giống như đang tỏ ý rằng: Nếu em thay đổi ý định, bây giờ vẫn còn kịp!

Chu Lạc nóng bừng cả mặt, vội vàng nhìn sang hướng khác, lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ của cậu.

Xem ra, nếu so sánh độ dày của da mặt, phụ nữ từ đầu tới cuối đều tương đối thiệt thòi hơn rồi!

“Tinh” một tiếng, cánh cửa thang máy mở ra, nửa đêm khuya khoắt, trong đó lại có người, đồng thời không chỉ có một người.

Nhìn rõ người mới đến, hoặc giả nói những người mới đến là ai, Chu Lạc thật sự đờ đẫn cả người, cảm giác như ông trời lại đang đùa giỡn cô, hành động của Đại Đồng ban nãy căn bản không đáng để nhắc tới!

Mấy người trong thang máy bắt gặp cô vào lúc này, rõ ràng cũng cảm thấy không thể lý giải nổi.

Còn nhớ khi lần đầu tiên gặp ngài Lịch, Chu Lạc trong lúc sững sốt về dung mạo tuyệt vời đó, đã đem cả bố và Đại Đồng ra so sánh với anh ta, đồng thời rút ra được một kết luận rằng cả hai đều không bằng người này.

Mà hai người đó, một là bố đẻ của cô, một là người yêu của cô, sự công chính vô tư không chút thiên lệch của cô dường như khiến ông trời cảm động. Ông trời đã vận công làm phép để ba người gặp mặt nhau tại cùng một thời điểm trong buổi tối hôm nay, tiện cho cô sau khi tiến hành so sánh một cách tỉ mỉ, có được một kết luận chính xác.

Trong số mấy người đó, người dẫn đầu bọn họ lại chính là Chu Thanh Bách, bố của Chu Lạc.

Khi cánh cửa thang máy mở ra, Chu Lạc không thể tránh nổi phải đối diện với ông, phát hiện ra nụ cười vốn ấm áp của đối phương dừng ngay trong giây phút khi nhìn thấy mình, ban đầu là sững sốt, sau đó là phẫn nộ, phẫn nộ đến mức sắc mặt tái xanh nhưng nhất thời không thể thốt ra lời nào được. Điều này có thể lý giải, e rằng bất cứ người làm bố nào dưới gầm trời này, khi nhìn thấy đứa con gái độc nhất còn chưa kết hôn của mình nắm tay một người đàn ông xuất hiện trong khách sạn lúc nửa đêm, sắc mặt đều chẳng thể tươi đẹp được.

Ông Kim - thư ký của Chu Thanh Bách quan sát kỹ thần sắc của ông chủ, sau khi xác định rằng ông không có ý định giả vờ như không trông thấy con gái bèn mở lời trước, “Lạc Lạc à, hôm nay cháu đi chơi đâu vậy, sao không mở điện thoại di động? Bí thư Chu tới Bắc Kinh họp, từ sau bữa cơm tối đã liên tục gọi cho cháu”.

Chu Lạc vội vàng lôi điện thoại từ trong túi ra, sau khi xem xong giờ nó lên, cười bối rối: “Hết pin rồi”.

Chu Thanh Bách cố gắng giữ bình tĩnh, nói với người đứng ngang hàng ngay bên cạnh: “Ngài Lịch, câu chuyện tối hôm nay rất thú vị, nhưng tôi có chút việc riêng cần phải xử lý, e rằng không thể tiễn chân được rồi”.

Lịch Chủy nở một nụ cười hòa nhã, ban đầu là trả lời Chu Thanh Bách, “Không dám làm phiền”. Sau đó nói với Chu Lạc như đang có tâm sự, “Cô Chu, không ngờ có thể gặp cô ở đây”.

Chu Lạc lại càng bối rối, nở một nụ cười ngây ngô, “Đúng vậy”. Đây là một trường hợp hỗn loạn chẳng ra sao cả, đầu óc của cô không đủ dùng rồi.

Cho tới thời điểm trước mắt, vẫn chưa có ai mở miệng chỉ rõ mối quan hệ giữa họ, ngoài Chu Lạc ra, mấy người còn lại đều thăm dò đoán điều gì đó trong lòng.

Phía Lịch Chủy, trong đầu anh ta nhanh chóng phán đoán mối quan hệ giữa Chu Thanh Bách và Chu Lạc, Chu Thanh Bách là con rể của nhà họ Tất, nếu Chu Lạc là con gái của ông ấy, cũng có thể giải thích được tại sao trình độ thư họa của cô lại xuất sắc như vậy. Trước đó, anh ta mới chỉ nghĩ tới các gia tộc lớn mang họ Chu, không ý thức được “trường bối” trong lời nói của cô, cũng có khả năng là họ ngoại.

Còn chàng trai trẻ bên cạnh Chu Lạc, Lịch Chủy thản nhiên nhìn cậu, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, nhưng ánh mắt sáng rực, không hề có chút lo sợ.

Người mà Đại Đồng nhìn thấy đầu tiên chính là Lịch Chủy, bởi vì khi cậu nhìn vào ánh mắt của Chu Lạc, thấy rõ hai người quen biết nhau, thoát nhìn tướng mạo của anh ta thôi, đã cảm thấy nghi ngờ, lại nghe thấy anh ta mang họ Lịch, gần như xác định được thân phận của anh ta, không kiềm chế nổi nhích lại gần Chu Lạc hơn một chút.

Còn người đàn ông đứng tuổi với bộ mặt đầy phần nộ cứ chằm chằm nhìn cậu, Đại Đồng cũng đoán ra ông ấy nhất định là trưởng bối của Chu Lạc, nhưng đã có một ví dụ trước đây là cậu của cô, Đại Đồng không dám khinh thường - cho dù là người thân, cũng không thể ôm ấp một cách không kiêng kỵ gì chứ.

Chu Thanh Bách đâu biết được tâm tư đó của cậu, thấy hai người quan hệ chẳng những không trong sáng, ngược lại càng ngày càng dựa gần nhau hơn, ngọn lửa tức giận bùng cháy trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cần phải nhẫn nại, bởi vì Lịch Chủy - người mà ông vừa tỏ ý muốn tiễn khách - vẫn chưa rời đi, ngược lại còn lộ rõ sự bất ngờ, anh ta quen biết Chu Lạc!

Mấy câu thăm hỏi của ông Kim vốn vừa có thể ổn định tư tưởng cho Chu Lạc, cũng không bộc lộ hết mối quan hệ thực sự của họ, những người ngoài như Lịch Chủy có thể đoán rằng Chu Lạc là văn bối của ông ta.

Nhưng Lịch Chủy lại quen Chu Lạc, với sự nhanh nhạy của anh ta, chỉ dựa vào một điểm rằng cả hai cùng họ Chu, việc đoán ra Chu Lạc là con gái của ông cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Xem ra, đêm nay, khuôn mặt già cả này khó tránh khỏi mất mặt rồi!

Nếu đã như vậy, Chu Thanh Bách đành bất chấp tất cả, đầu tiên, chủ động quay sang nói rõ với Lịch Chủy: “Con gái ngang bướng, đã khiến ngài Lịch chê cười rồi”. Rồi nghiêm mặt lại giáo huấn Chu Lạc, “Xem con bây giờ ra thể thống gì hả? Vào phòng bố một lát, có chuyện cần hỏi con”. Nói xong quay người, bước vào trong thang máy, ông Kim vội vàng đi theo, giữ cửa thang máy chuẩn bị cho Chu Lạc lên lầu.

Đối phương có ý tiễn khách rồi, hơn nữa rõ ràng đang có chuyện gia đình cần phải xử lý, lúc này mà Lịch Chủy chưa chịu rời đi thì sẽ có phần không phù hợp, nhưng sắc mặt trắng bệch trong giây lát của Chu Lạc cùng với việc cô cứ đứng im, không chịu nhúc nhích lại khiến anh ta không kiềm chế được, muốn lưu lại để thăm dò thêm tình hình, dù anh ta biết làm như vậy thật vô cùng thất lễ.

“Lạc Lạc, còn không mau theo lên đi.” Ông Kim nhẹ nhàng thúc giục, quay lưng về phía Chu Thanh Bách, liên tục nháy mắt ra hiệu, đại ý là: Ông Chu đang rất tức giận, cô đừng ngang bướng nữa.

Đáng tiếc là Chu Lạc lại không để ý tới ám thị rất chi rõ ràng của ông ta, gân cổ lên nói: “Một năm bố tới Bắc Kinh họp không chỉ một lần, con làm sao biết được lần này bố tìm con? Hơn nữa, con không cảm thấy chúng ta có chuyện gì không thể không nói vào lúc này”.

Những lời đó vừa được phát ra, người trên trái đất đều biết mối quan hệ của cha con nhà này có vấn đề rồi.

Ban đầu, Đại Đồng sở dĩ không đoán được người đứng đối diện kia là bố của Chu Lạc là bởi vì cậu thấy thái độ của Chu Lạc với Chu Thanh Bách còn không thân thiết bằng thái độ của cô với người cậu hôm trước. Cứ nghĩ rằng ông ấy nhiều lắm cũng chỉ là họ hàng xa bên họ nội, giờ biết đó lại là bố vợ tương lai, nhất thời có chút ngây người.

Mà người được gọi là bố vợ tương lai của cậu, ngoài ánh nhìn dò xét ban đầu, lại không hề nhìn cậu thêm lần nào nữa. Nhưng, người đó ngay cả con gái của mình cũng dùng ngữ khí ra lệnh, sao có thể hy vọng ông ấy khách sáo với người đàn ông lạ mặt bên cạnh con gái mình được?

Đại Đồng nhìn Chu Lạc với ánh mắt mang chút bất đắc dĩ, mặc dù trước đây cô đã chia sẻ tuổi thơ không hề vui vẻ gì, nhưng cậu cho rằng để nuôi dưỡng được cô con gái lương thiện, đáng yêu như Chu Lạc, những người làm bố mẹ có nghiêm khắc một chút cũng không có gì quá lạ lẫm.

Trước đây Đại Đồng từng đoán Chu Lạc xuất thân trong một gia đình tri thức truyền thống, nhưng vì cô không chịu nói nhiều nên cậu cũng không hỏi kỹ. Giờ đây vô cùng ân hận, nghìn tính vạn tính, không tính được đến mức luôn phải dùng ánh mắt lưu luyến khó có thể che giấu để nhìn cô gái của mình, gia thế lại hiển hách như vậy.

Đúng vậy, sau khi bình tĩnh lại, Đại Đồng nhận ra Chu Thanh Bách. Mười mấy năm trước, Đại Đồng vừa thi đỗ vào đại học, còn Chu Thanh Bách là quan phụ mẫu của quê cậu. Khi đến thị sát hệ thống giáo dục, đã gặp trang thiếu niên thiên tài nổi danh này, còn nhớ lúc đó, ông hòa nhã dễ gần kể rằng, con gái của ông ở quê nhà nơi phương nam cũng thi tốt nghiệp trung học cùng năm đó, tuổi tác không lớn hơn cậu bao nhiêu.

Thời gian thấm thoát trôi đi, quan phụ mẫu hồi đó đã thăng chức thành quan lớn tổng đốc tuần phủ, nhưng những thay đổi bên ngoài lại không quá rõ ràng. Cậu thiếu niên năm đó vẫn trẻ trung, nhưng rõ ràng đã khác với vẻ bề ngoài gầy gò vì thiếu dinh dưỡng hồi đó. Thực ra, Đại Đồng nghi ngờ rằng, cho dù cậu chẳng thay đổi chút nào thì bí thư Chu - người một ngày phải giải quyết trăm công nghìn việc cũng chưa chắc đã nhớ được cậu.

Mà trí nhớ quá tốt, đôi khi cũng là một chuyện rất đau khổ.

“Vớ vẩn!” Chu Thanh Bách phải kiềm chế lắm mới không nói ra những từ nặng nề hơn, thấy con gái vẫn chủ động đưa tay ra níu lấy cánh tay người đàn ông bên cạnh. Mà người đàn ông đó lại có thái độ rất bình thản, sau khi biết rõ thân phận của mình vẫn không hề có chút lo lắng hoảng sợ, cũng không chủ động thể hiện thái độ tích cực, nét sa sầm trên khuôn mặt Chu Thanh Bách lại càng rõ hơn. Đương nhiên, điều này cũng có thể phải ghi công cho con gái của mình, nó đã không coi bố của nó ra gì trước.

“Lạc Lạc, bác tìm em có chuyện, em đi đi.” Đại Đồng dịu dàng khuyên cô, xem ra Chu Lạc đang có tâm sự chưa thể giải bày được, nhưng cho dù thế nào, cứ bướng bỉnh mãi như vậy cũng không phải là thượng sách.

Chu Lạc vốn đang hoang mang bối rối, nghe thấy câu nói của Đại Đồng liền ngẩng đầu lên chăm chú nhìn Đại Đồng, dường như muốn nhìn ra một điều gì đó từ khuôn mặt cậu. Đáng tiếc là không thể như mong muốn, trong đôi mắt của Đại Đồng đầy sự lo lắng và bất an, cậu muốn bỏ mặc một mình cô sao?

Lúc này, Chu Lạc chắc chắn không biết rằng, biểu hiện của cô đáng thương giống như con thú nhỏ sắp bị vứt bỏ, bộ dạng yếu ớt dường như lúc nào cũng lo rằng bản thân mình sẽ bị thương.

Đại Đồng thở dài một tiếng, bố của cô nói tìm cô có việc, nhưng không nói là muốn gặp cậu, bản thân cậu không thể tự xưng phong đi theo được. Hơn nữa, chuyện giữa hai bố con họ, đâu đến lượt một người ngoài như cậu khua chân múa tay vào chứ?

“Anh sẽ ở đây đợi em.” Đại Đồng khẽ tỏ ý, nhìn Chu Lạc bằng ánh mắt đầy an ủi, đồng thời nắm mạnh tay cô một cái.

Khi Chu Thanh Bách thấy Chu Lạc chỉ vì một câu nói của Đại Đồng, dù biểu hiện không hề tự nguyện giống như đang trên đường ra pháp trường nhưng vẫn quay đầu bước vào trong thang máy, ông hoàn toàn nổi giận.

Điều này không chỉ đánh vào sự uy nghiêm của một người làm bố như ông, mà còn làm tổn thương một cách bí hiểm đến lòng tự trọng của một người đàn ông. Mà thứ tình cảm bí hiểm này, người không có con gái thì chẳng thể nào hiểu được. Đại Đồng không hiểu rõ, Chu Lạc lại càng mông lung, do đó, không ai có thể ngờ rằng một Chu Thanh Bách được chính phủ tối luyện thành thực cũng bỗng nhiên thất thố.

“Đã muốn con đến, đương nhiên là có việc, liên quan tới chuyện hôn nhân đại sự của con.” Mặc dù ngữ khí của Chu Thanh Bách rất bình thản, nhưng nói những chuyện riêng tư đó trước mặt người ngoài, vốn đã là

một kiểu thất thổ rồi.

22. Chương 08 Phần 1

Chương 8: Sự phản nghịch của thiếu nữ từng trải

Bố mẹ của Chu Lạc, một người tuần tú hơn người, một người xinh đẹp như hoa; một người là hậu duệ cách mạng thuộc dòng dõi chính thống, một người là viên ngọc minh châu của một gia đình nho gia danh giá giàu có; một người một bước lên mây theo nghiệp chính trị, một người kinh doanh vô cùng giàu có. Sau khi hai người kết hợp với nhau, tiền bạc, quyền thế, danh vọng, địa vị... đều lũ lượt kéo đến. Một cặp vợ chồng như vậy, nếu không thể sống hạnh phúc, dường như lẽ trời không cho phép. Nhưng rõ ràng là ông trời đã không cho phép họ rồi.

Chu Lạc là động vật sống động duy nhất sau sự kết hợp hoàn mỹ này của họ, nhưng bắt đầu từ khi cô có thể ghi nhớ mọi chuyện, liền vô cùng ngưỡng mộ những bạn nhỏ xung quanh mình. Bọn họ một tay nắm tay bố, một tay nắm tay mẹ đi dạo hoặc cười lên trên cổ bố, mẹ thì bước đằng sau mang theo quần áo, túi xách cùng đi chơi trong vườn bách thú. Những cảnh tượng đó từng xuất hiện rất nhiều lần trong giấc mơ của Chu Lạc, đáng tiếc là nó chưa từng một lần trở thành hiện thực.

Họ đều rất bận, giữa hai người thật sự luôn tương kính như tân[1], ngay cả thời gian để cùng nhau ăn một bữa cơm cũng rất ít. Sau khi Chu Lạc biết được quá trình một đứa trẻ được sinh ra như thế nào trong bài học về sinh lý, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng bản thân mình căn bản không phải do họ đích thân sinh ra. Bởi vì họ mỗi người một nơi trong thời gian dài, cho dù những ngày lễ tết có về cùng một nhà thì cũng mỗi người ngủ một phòng.

[1] Tương kính như tân: Kính nhau như khách.

Nhưng hiện thực thật tàn khốc, cho dù mối quan hệ giữa họ có “lạnh” đến mức nào đi nữa, ngay cả sự thực mỗi người đều có một vòng tay riêng cũng không che giấu đối phương, rất có tình thần hợp tác, thì Chu Lạc đích thực vẫn là đứa con chung của họ, mà là đứa con duy nhất. Thân phận của hai người đã định trước rằng họ tuyệt đối không thể khoan nhượng việc đối phương bỗng nhiên lại đưa ra một hậu duệ khác không liên quan gì tới mình làm mất mặt đối phương, còn những “vòng tay khác đó”, suốt cả cuộc đời càng không bao giờ có ý định trở thành chính thức.

Nói một cách đơn giản, tức là cuộc hôn nhân của họ, chỉ liên quan tới chính sự, không liên quan tới chuyện nam nữ, lại chẳng có chút liên quan gì tới tình yêu cả.

Đương sự hạnh phúc hay không hạnh phúc, không biết, nhưng từ sau khi hiểu chuyện, Chu Lạc hiểu rằng, đại bộ phận các cặp vợ chồng trên thế giới này đều không giống như vậy. Mà mối quan hệ vợ chồng không bình thường này, người phải chịu ảnh hưởng trực tiếp nhất, lại chính là cô con gái độc nhất của họ.

Hai vợ chồng gặp được nhau một lần cũng giống như cuộc hội ngộ của các nguyên thủ, còn có thể mong đợi họ dành ra bao nhiêu thời gian và sức lực cho con cái nữa?

Khi thừa nhận nghĩa vụ, hai người đều cho rằng: Con không phải là của một mình tôi, anh (cô) cũng có trách nhiệm.

Khi con gái đạt được thành tích đáng tự hào, có được sự tán dương hết lời của mọi người, hai người lại đều nghĩ: Đó chẳng phải là do gen của tôi tốt hay sao?

Đợi đến khi tuổi tác cao hơn một chút, khi phần lớn các mục tiêu đều đã thành thực hiện, các điều kiện khác đủ để đứng từ trên à nhìn xuống tuyệt đại đa số mọi người. Khi không còn gì để so sánh nữa, hai người đều không hèn mà gặp, lại cũng nhớ ra rằng mình cùng có một cô con gái, như thế cũng là đáng để đề ột chút.

Vậy là cầm kỳ thi họa, thơ từ ca phú, thiên văn địa lý, chính trị kinh tế, có hứng thú thì cần phải tăng cường, không có hứng thú cũng phải làm tới mức giữ được thể diện. Học tập tốt, có thể học vượt cấp? Vậy thì vượt cấp luôn! Người khác khen cô là thần đồng, ngoài miệng nói “làm gì có, làm gì có”, trong lòng lại đắc ý nường mày: “Đó là, cũng phải xem xem đây là con gái của ai chứ”.

Điều đáng tiếc là, ông trời đại loại cũng ghen ghét với con người hoàn mỹ, xét một cách tổng thể thì vẫn tạo ra một vật thứ phẩm dành cho họ.

Chu Lạc không chỉ có tướng mạo kém xa so với bố mẹ, tài trí sau khi lớn lên cũng dần dần trở thành bình thường. Tính tình không nhanh nhẹn linh hoạt, cũng không có tố chất kinh doanh, còn cứ cương quyết một mình một ý đi học ngành khoa học kỹ thuật mệt nhất, khổ nhất, vô dụng nhất.

Sau khi hai người thân thiết nhất với Chu Lạc là bà nội và ông ngoại lần lượt qua đời, thì ngay cả tính cách còn tạm coi là ngoan ngoãn hiếu thuận của cô cũng thay đổi. Ai nói cũng không nghe, tình cảm của ai cũng không buồn bận tâm, thích làm gì thì làm, không có phép tắc, không có trên dưới gì nữa, thậm chí còn rời xa người thân, một mình đi tới Bắc Kinh tìm kiếm cái mà cô cho là tự do đó.

Con cái lớn lên thường không nghe lời bố mẹ, còn cách gì nữa đây? Cho dù Chu Lạc không có hiếu đến mấy, họ cũng chỉ có một đứa con này, sinh thêm thì không kịp nữa rồi, nếu ép buộc quá ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chưa biết chừng lại ân hận.

Chỉ có thể để mặc cô đi, hy vọng sẽ có ngày cô suy nghĩ chín chắn, có thể hiểu được một chút đạo lý. Dù sao, nếu muốn, cho dù cô chạy ra nước ngoài, nhất cử nhất động của cô cũng khó thoát khỏi con mắt kiểm soát của họ, huống chi là ở Bắc Kinh.

Cứ lần nữa mãi như vậy, trong một lần hai vợ chồng gặp mặt, khi than thở rằng mình tuổi cao sức yếu rồi, bỗng nhiên chợt nhận ra: Hóa ra con gái của họ đã hai mươi tám tuổi, độ tuổi thích hợp để kết hôn không chỉ đã đến, mà còn sắp qua ấy chứ!

Nhảm nhí, thật là nhảm nhí! Con gái của họ sao có thể không gả đi được, mà sao lại không gả đi một cách tử tế được chứ? Chuyện này không thể trì hoãn thêm nữa, bắt buộc phải giải quyết ngay!

Nhưng vì Tất Vân Thụy, mẹ của Chu Lạc, lần trước khi bàn về dự định sau khi tốt nghiệp đại học với con gái, đã tranh cãi gay gắt một trận, vẫn chưa làm lạnh, liền quyết định giao cho Chu Thanh Bách, người không có mối quan hệ căng thẳng với con gái lắm đứng ra chịu trách nhiệm triển khai cụ thể.

Nhưng còn chuyện lựa chọn đối tượng, lại phải do hai vợ chồng với tư cách là cổ đông cùng bàn bạc. Đặt ra những điều kiện bao hàm và điều kiện loại trừ một cách rườm rà, những người đàn ông có thể chọn được, hai người liền sai nhân viên chuyên trách lập thành một danh sách dài. Sau khi qua vòng thẩm định thứ nhất, vòng thẩm định thứ hai, danh sách được đưa tới tay hai vị Boss cao cấp nhất này, đó thật sự là những người tuần tú kiệt xuất.

Giới thương gia, giới chính trị gia, IT, giới tiền tệ, tất cả đều bao hàm, khắp nơi Âu - Á - Mỹ - Nhật Bản, đều đề cập tới.

Về phương diện cá nhân: Tuổi phải từ ba mươi tới ba mươi năm, tài sản có giới hạn thấp nhất, không có giới hạn cao nhất, người xấu không cần, người thấp bé không cần, người béo không cần, người gầy không cần, người bệnh không cần, người ngốc ngếch không cần, người đã ly hôn hoặc bạn đời đã mất không cần, người có tiếng tăm không tốt cũng không cần, cờ bạc hút chích tuyệt đối không được nhiễm phải, cầm kỳ thi họa tốt nhất là điều cần biết.

Về phương diện gia đình: Ít nhất ba đời trở lên được hưởng một nền giáo dục bậc cao, trong số họ hàng không có ai là gián điệp, tội phạm, trong gia tộc không có bệnh di truyền. Song thân phụ mẫu đã mất là tốt nhất, nếu không, cũng phải đồng ý rằng ít nhất hai đứa cháu đầu, một đứa họ Chu, một đứa họ Tất.

Điều kiện hà khắc như vậy, cuối cùng cũng chọn ra được một danh sách dài tới kín cả một trang giấy A4. Đương nhiên, đây không phải là do tiểu thư Chu Lạc tài sắc khuynh quốc khuynh thành, có một không hai, hai cổ đông và hai gia tộc phía sau lưng cô mới là thể số quan trọng. Hơn nữa, trong năm nay, số lượng các cô gái đến tuổi kết hôn có xuất thân từ một gia đình danh giá, tướng mạo không kém, tài trí không kém,

hành động khiêm nhường, không có tai tiếng và không có anh chị em tranh giành tài sản, thực ra không nhiều giống như trong tưởng tượng.

Hai vợ chồng chọn hoa cả mắt, thảo luận suốt cả một đêm trong phòng họp của biệt thự, đầu mẩu thuốc lá đầy ắp cả gạt tàn, quãng mắt có thêm tới bốn cái. E rằng bất cứ người nào biết được tình cảnh ấy, đều than thở rằng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trên cõi đời này.

Nhưng, cho dù như vậy, họ vẫn chưa thảo luận được kết quả, bởi vì hai người đều cho rằng sự lựa chọn của mình mới là anh minh nhất, chính xác nhất, có suy nghĩ sâu xa nhất, không ai chịu chấp thuận theo quyết định của đối phương, suýt nữa thì vì thế mà đập bàn trở mặt với nhau.

Hai vị bệ hạ sau khi nguôi giận, cuối cùng cũng nghĩ ra được một biện pháp dung hòa, quyết định để Chu Thanh Bách lần này tới Bắc Kinh họp sẽ trình trọng bàn bạc với Chu Lạc một chút, khi cần thiết có thể trưng cầu ý kiến của đương sự.

Vậy là, trong tình huống lưỡng hồ tranh giành mèu con được lợi, Chu Lạc lại được quyền phát ngôn, liên quan tới vấn đề mình sẽ gả cho ai. Mặc dù chỉ là quyền phát ngôn, quyền quyết định cuối cùng vẫn nằm trong tay hai vị cổ đông đó, đã thế, phạm vi phát ngôn không được vượt ra khỏi trang giấy A4 kia, các cổ đông đã cảm thấy đó là một đặc ân vô cùng to lớn rồi.

Kế hoạch không thể theo kịp được sự thay đổi, điều mà Chu Thanh Bách không ngờ tới đó là, cô con gái mà suốt cả một đêm ông không thể liên lạc nổi, lại xuất hiện trước mặt ông bằng một phương thức hoa lệ như vậy, hơn nữa, bên cạnh nó lại có một người đàn ông mà chỉ liếc mắt một cái đã biết hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn.

Cô con gái lại còn ra vẻ ngoan ngoãn nghe theo lời cậu ta, ngay cả mệnh lệnh của bố cũng không thêm để tâm, điều này khiến một người hét một tiếng là tiền hô hậu ủng như Chu Thanh Bách sao có thể chịu nổi!

Nếu trở lại ba mươi năm về trước, Chu Thanh Bách thậm chí nghi ngờ rằng bản thân có thể không chịu đựng nổi mà xông lên đâm một cái vỡ vụn người đàn ông trẻ có biểu hiện điềm tĩnh một cách đáng ghét kia. Cho dù cậu ta là ai, cũng đừng mơ rằng chỉ dựa vào một khuôn mặt trắng trẻo là có thể lôi kéo được con gái của ông!

Nhưng, con gái không chịu thua, việc ác lại chỉ có thể do người bố ra tay. Quả nhiên, lời nói vừa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt hai người trẻ tuổi biến đổi.

Chu Lạc không những không bước tiến về phía trước, mà còn lùi lại phía một bước, quay về vị trí bên cạnh Đại Đồng, lạnh lùng nói: “Điều này không cần bố phải bận tâm”.

Chu Thanh Bách kiềm chế cơn tức giận, cố gắng dùng ngữ khí dịu dàng, “Bố và mẹ con đã bận rộn một thời gian dài vì chuyện này rồi, làm bố mẹ có ai lại không quan tâm tới con cái của mình được, con cần hiểu rằng bố mẹ đều chỉ muốn những điều tốt hơn cho con”.

“Nếu là hai mươi năm trước, thậm chí là mười năm trước, bố có thể dành cho con sự quan tâm này, con nghĩ con sẽ rất vui. Còn bây giờ, không cần nữa rồi.” Chu Lạc vẫn không cảm kích.

Đại Đồng vẫn đứng yên bên cạnh, không nói một lời nào, ánh mắt cũng không rời khỏi Chu Lạc dù chỉ một giây ngắn ngủi. Trong ấn tượng của cậu, Chu Lạc là một người lương thiện nhã nhặn, lạc quan vui vẻ, thì thoảng có chút mơ hồ. Đôi khi gặp phải những người đặc biệt, ví dụ như Diệp Minh Lỗi và Phan Đông, sẽ để lộ mặt dữ dằn đanh đá ra, nhưng xét một cách tổng thể lại không có ảnh hưởng gì quá nghiêm trọng, vẫn là một tính cách nhã nhặn dịu dàng.

Lúc này đây, khi Chu Lạc đối diện với bố của mình, sự kháng cự, phẫn nộ và đau thương trong mắt cô lại như biến cô trở thành một con người khác, thể hiện một phương diện chưa từng có trước mặt, đương nhiên, cũng là đang thể hiện trước mặt cả những người khác. Đại Đồng phân tâm liếc nhìn sang Lịch Chủy, người này khiến Chu Thanh Bách phải dích thân ra mặt tiền chân, địa vị và thân phận chắc không thua kém quá nhiều so với ông ấy, lúc này cũng giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất, đang yên lặng quan sát Chu Lạc. Đại Đồng nhú nhú mày, lúc này chưa đến lượt cậu được nói, bởi vì Chu Thanh Bách rõ ràng không có hứng thú với cậu, ngay cả cơ hội để Chu Lạc giới thiệu cậu cũng không cho.

Về phần Chu Lạc, cô căn bản không muốn nói chuyện lâu với bố, hoặc cho rằng sự tồn tại của mình không nhất thiết phải để ông biết được.

“Bao nhiêu năm nay con tự kiếm tiền tự tiêu, không dùng một đồng một hào nào của bố mẹ, con nghĩ hai người cũng không thể cứ can thiệp vào chuyện của con như thế.” Đã không quan tâm, hà tất cứ phải ép buộc cô làm việc này việc nọ, mọi người ai sống cuộc sống của người nấy chẳng phải tốt hơn sao?

Chu Thanh Bách vô cùng căng thẳng, “Mày vừa mới sinh ra là đã có thể tự nuôi sống bản thân mình hay sao hả?”.

Không nói câu này thì không sao, lời vừa thốt ra, Chu Lạc cũng trở nên giận dữ, “Người chăm sóc cuộc sống cho con là bà nội, người dạy con thành người là ông ngoại, có liên quan gì tới hai người chứ? Bố chẳng qua cũng chỉ là đã cung cấp một con tinh trùng mà thôi!”.

Vẫn là câu nói cũ đó, không có dự vọng gì mới là người mạnh mẽ. Chu Lạc tự lực cánh sinh, đồng thời không cảm thấy có nhu cầu dựa dẫm vào người khác, dù người khác đó là bố mẹ của cô.

Chu Thanh Bách cuối cùng cũng là kẻ từng trải, bao nhiêu năm làm chính trị đã sớm tôi luyện cho ông bản lĩnh mặt không biến sắc kể cả khi ngọn Thái Sơn sụp đổ ngay trước mắt. Lần này nếu không phải là hoàn cảnh đặc biệt, vốn không nên thất thố như vậy. Sau một tiếng hét đầy phần nộ của Chu Lạc, ông ngược lại đã tỉnh táo hơn.

Bên cạnh vẫn có người ngoài đang xem trò vui đầy thôi, với thân phận của Lịch Chủy, anh ta nhất định sẽ không đem chuyện này ra rêu rao khắp nơi. Thư ký Kim cũng là người của mình, nhưng đám tùy tùng của Lịch Chủy và người thanh niên không rõ lai lịch bên cạnh Chu Lạc kia lại không thể đảm bảo được. Ngộ nhờ bọn họ rêu rao lung tung ra bên ngoài, mặc dù chưa chắc đã tạo nên ảnh hưởng gì lớn, nhưng cũng khiến người ta ghét bỏ.

Chính bởi vì chuyện xấu trong nhà không nên nói ra ngoài, con gái nhìn bố mình đầy thù hận như vậy cũng không phải là chủ đề hay ho gì, trong đầu của một số người nào đó còn có thể nhanh chóng diễn dịch ra một vở kịch phức tạp về ân oán trong các gia đình danh gia vọng tộc.

Do đó, dù máu nóng phần nộ đang bốc ngùn ngụt lên đầu đến nỗi các mạch máu sắp nổ tung ra, Chu Thanh Bách vẫn khôi phục lại được vẻ ôn hòa ung dung như cũ, cười nói với Lịch Chủy đang đứng bên cạnh: “Con bé ngốc nghếch này được chiều nhiều quá đâm ra hư rồi, lại có thể cãi lại bố như thế, sau này không gả đi được thì làm thế nào đây”. Ngữ khí là sự nuông chiều một cách bất đắc dĩ, rất có ý vị giành giật sự đồng tình.

Lịch Chủy là người như thế nào, anh ta mặc dù hiểu rõ Chu Lạc tuyệt đối không phải là cô con gái giả bộ ngốc nghếch làm nũng bình thường, nhưng cũng nhận ra ông Chu đang xuống nước, lập tức tùm tùm, “Chẳng phải thế sao, con bé nhà tôi, việc đầu tiên của nó mỗi buổi sáng là tát vào mặt tôi để gọi tôi tỉnh giấc”. Điệu bộ tỏ vẻ đều là người cùng cảnh ngộ.

Cuối cùng đưa ra kết luận, nói chung con cái đều là món nợ từ kiếp trước, kiếp này phải sống để trả món nợ đó.

Vậy là, Chu Lạc dù đã hai mươi tám tuổi cũng giống như Châu Châu mới chỉ lên sáu, đều được hai ông bố nhân từ cười ha hả tặng bốc yêu chiều lên tận mây xanh.

Chu Lạc lúc này không còn lòng dạ nào mà so đo xem mình có chịu bị thiệt thòi vì cầm điếu hay không. Cô là người hiểu rõ bố mình hơn ai hết, cũng hiểu rõ chuyện này chưa thể kết thúc được, điều cần thiết trước mắt của cô là, cần phải bình tĩnh lại suy nghĩ chu đáo về đối sách.

Vậy là, cô cũng thuận nước đẩy thuyền lên, làm ra vẻ muốn đi khỏi nhà vì bức tức, dắt theo Đại Đồng vội vội vàng vàng rời khỏi hiện trường.

Tạm thời không lấy xe vội, hai người chui ngay vào một chiếc taxi, sau đó là sự im lặng bao trùm, cả hai người đều không lên tiếng.

Cầm trên tay cốc đồ uống nóng, ngồi trong một quán cà phê mở cửa 24/24, Chu Lạc chậm rãi kể cho Đại Đồng nghe mọi chuyện trong gia đình mình.

“Xem ra bố mẹ em rất áp đảo.” Đại Đồng dẫn đo khi dùng từ.

Chu Lạc cười đau khổ, “Anh khách sáo quá rồi. Họ rõ ràng là rất ác bá, chỉ cần họ ra quyết định, nhất định nghĩ cách để đạt được mục đích, không từ thủ đoạn nào”.

“Nhưng họ đã để em được tự do nhiều năm rồi.” Đó chắc cũng không phải là mong muốn của họ đâu.

“Đó là bởi vì họ nghĩ rằng em có cố gắng vùng vẫy cũng chẳng được gì, không có thời gian và cũng không có nhu cầu can thiệp tới em. Khi không có chuyện gì, nếu em không chủ động tìm họ, chưa chắc họ đã nhớ mình còn có một cô con gái.” Chu Lạc hiểu rất rõ tác phong của bố mẹ.

“Vậy bây giờ...”

“Bây giờ không biết ai đã nói nhằm dây thần kinh, hơn nữa, chúng ta thu hút sự chú ý của ông ấy rồi.”

Về việc tại sao lại thu hút, Đại Đồng hiểu rất rõ, tối nay thực sự là quá trùng hợp.

Chu Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu lên tố cáo, “Anh phải gánh vác một phần trách nhiệm”.

Đại Đồng gật đầu, cậu không có ý định chối bỏ, tuy nhiên, đây dường như không phải là trọng điểm, cậu ngồi đợi Chu Lạc nói tiếp.

23. Chương 08 Phần 2

“Đại Đồng, chúng mình kết hôn nhé!”

Ổng hút đang được cắn chặt trong miệng Đại Đồng bỗng rơi vào trong cốc, kinh ngạc nhìn khuôn mặt đang rất nghiêm túc của Chu Lạc, không nói được lời nào.

Chu Lạc đặt mạnh chiếc cốc lên mặt bàn, nói một cách đầy khí thế: “Khoảng nước sôi cho đỡ trào không bằng rút củi dưới đáy nồi, em muốn họ dập tắt hết mọi ý định!”.

Đại Đồng cố gắng tìm một chút ý đùa cợt trên khuôn mặt của cô, nhưng nhìn tới nhìn lui lại khiến Chu Lạc bật khóc.

“Hu hu, em kém cỏi như vậy sao? Em tốt xấu gì cũng là con gái, phải chủ động cầu hôn rồi mà anh vẫn không đồng ý. Hu hu, em còn suýt nữa thì bị anh lừa lên giường, anh muốn chơi chán rồi rũ bỏ phải không? Đại Đồng, em không nhận ra anh lại là loại người như vậy...”

Đại Đồng xấu hổ tới nỗi đỏ bừng cả mặt, vội vàng liếc mắt nhìn về phía những người đang ngồi gần đó nghe thấy tiếng khóc đang nhìn về phía họ, vội vàng đưa tay bịt miệng Chu Lạc lại, không ngờ bị cô cắn một miếng vào bàn tay.

Nam tử hán đại trượng phu phải nhẫn nhịn đau đớn, chịu đựng trách mắng! Đại Đồng an ủi bản thân, cố gắng giữ thái độ bình tĩnh, hy vọng cô sau khi cắn một miếng sẽ bớt tức giận, cũng tiện thể chỉnh lý lại một chút thần kinh rối loạn trong lúc nổi nóng...

Chu Lạc sau khi cắn đủ rồi mới chịu nhả ra, Đại Đồng còn chưa kịp kiểm tra vết răng đỏ ửng trên tay, lại giật nảy mình vì câu nói tiếp theo của cô.

“Mau nói xem có đồng ý hay không, nếu anh đồng ý chúng ta phải khẩn trương hành động, nếu không, đợi đến khi họ kịp phản ứng, sử dụng các biện pháp, e rằng sẽ không kịp nữa đâu.” Sau khi cắn người xong, Chu Lạc không hề điều chỉnh lại tần suất lời nói, chỉ là cuối cùng đã hiểu được rằng cần phải hạ thấp giọng xuống một chút.

Cô ấy, đây là cầu hôn hay là cưỡng ép kết hôn đây!

Đại Đồng sắp phát điên lên mất, không biết đây liệu có phải là quyết định trong lúc tỉnh táo của cô hay không, cậu lại đưa tay ra, nhưng lần này là sờ thử lên trán cô.

Một tiếng than khe khẽ vang lên, Chu Lạc chuyển từ trạng thái cực kỳ phấn khích sang trạng thái mệt mỏi rệu rã, trên khuôn mặt là nỗi đau thương ai oán chưa từng có từ trước tới giờ. Cô rầu rĩ nói: “Em không lên cơn sốt mà nói mê sảng, chỉ là lời thỉnh cầu này quá khó nghĩ mà thôi, cũng làm khó cho người khác, đẩy anh vào vũng bùn lầy này, em phải làm trái với lương tâm”.

Sau đó, cô nhੌm người đứng dậy, bộ dạng nhìn Đại Đồng như đang chào vĩnh biệt, “Anh không ngại đưa em về một lần nữa chứ?”.

Đại Đồng không đứng lên, cậu chăm chú nhìn Chu Lạc hồi lâu, bỗng nhiên hỏi: “Em cảm thấy với phong cách của bố mẹ em, dù em giành việc kết hôn trước, họ có chịu để yên mọi chuyện không?”.

Chu Lạc chớp mắt một cái, ngắn người ra nói: “Việc này thì em không biết, tuy nhiên, em không nghĩ ra được lý do gì để họ bắt em phải ly hôn cả”. Đại Đồng lại không phải là người có mười tội ác không thể dung thứ, nhiều lắm thì họ cũng chỉ là không thích, không đón nhận cậu, tiếp tục dùng những việc như tước đoạt quyền thừa kế tài sản của cô để uy hiếp cô mà thôi. Mà Chu Lạc cũng không cần sự công nhận của họ, cả hai đều là những thanh niên trẻ tuổi, tài năng, đến đâu mà chẳng kiếm được cơm ăn, cũng không ham thích được thơm lậყ từ họ.

Hơn nữa, một khi đã kết hôn rồi lại ly hôn, đối với một gia đình như vậy, tuyệt đối cũng không phải là việc hay ho gì, nếu không thì họ cũng chẳng cần sống một cuộc sống gần mặt cách lòng như vậy trong suốt bao nhiêu năm qua.

Đại Đồng lắc đầu, nói với vẻ mặt đau khổ: “Dù nghĩ thế nào anh cũng cảm thấy việc này không bình thường chút nào, trong vòng một đêm, bạn gái đã trở thành thiên kim tiểu thư con nhà danh giá, còn hạ mình chủ động đòi kết hôn, nghe ra mình cứ giống như người đàn ông tầm thường trong các cuốn tiểu thuyết rẻ tiền vậy”.

Mặc dù câu nói đùa này rất nhạt, Chu Lạc vẫn giữ thể diện cho cậu bằng cách khẽ nhếch miệng, “Chỉ có điều cô thiên kim tiểu thư con nhà danh giá hạ mình đòi kết hôn đó không có bất kỳ của hồi môn nào, còn không hiền thực, không biết làm việc nhà, ngay cả tính cách cũng không được dịu dàng. Điều tồi tệ nhất đó là, có khả năng vì thân phận thuộc ‘gia đình danh giá’ đó mà làm liên lụy tới anh, đến mức hai người đều thất nghiệp phải đi ăn xin cũng chưa biết chừng”.

Đại Đồng kinh ngạc thất sắc, “Đúng vậy, vậy phải làm thế nào đây, em ăn nhiều như thế, phải xin bao nhiêu cơm thừa thì mới đủ để nuôi em chứ!”.

“Đại Đồng!” Chu Lạc dở khóc dở cười, giờ là lúc nào rồi mà cậu vẫn còn tâm trạng để đùa, hơn nữa, trước đây cô lại không phát hiện cậu còn có biệt tài lái nhả nữa.

“Anh đây.” Đối phương lập tức lên tiếng, đồng thời thu lại nụ cười, nghiêm mặt lại nói, “Anh muốn góp ý với em, thói xấu này em nhất định phải sửa đổi, nếu tái phạm anh tuyệt đối sẽ không chịu đựng em nữa!”.

“Cái gì?” Đầu óc của Chu Lạc đã bị cậu làm cho rối tung hết cả lên rồi, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Đại Đồng, cô không thể không căng thẳng theo được.

“Thiên kim tiểu thư con nhà danh giá phi thường lắm đấy, có thể cậy quyền cậy thế ức hiếp người khác nữa! Anh mặc dù chỉ là dân thường nhưng cũng có lòng tự trọng, em có biết không hả? Em rất cuộc có còn coi anh là một người đàn ông hay không!” Giọng điệu nghiêm túc chưa từng có từ trước tới nay.

Một trận đạn pháo hỗn chiến của Đại Đồng đã khiến Chu Lạc sợ đến nỗi đờ đẫn cả người, cô ngơ ngác hỏi một câu: “Thật vậy sao?”. Hóa ra cô cậy quyền cậy thế ức hiếp người khác ư, cô còn luôn cho rằng mình rất khiêm nhường nữa chứ. Lễ nào thứ gen đáng sợ của bố mẹ vẫn được thể hiện trên người cô, chỉ là bản thân cô không chú ý thấy thôi...

“Thật vậy, đương nhiên là thật - việc thổ lộ tình cảm, em giành nói trước cũng coi như bỏ qua, ngay cả việc cầu hôn cũng bị em cướp mất, anh tốt xấu gì cũng là một người đàn ông, biết giấu mặt vào đâu bấy giờ chứ!” Đối phương tiếp tục tố cáo.

“Vậy thì sao?” Chu Lạc nín thở.

“Vậy từ bây giờ trở đi, em phải nghe theo anh, nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha cho em!” Đại Đồng tỏ rõ khí thế của đại nam nhi, “Nghe cho rõ nhé, bây giờ anh muốn ra mệnh lệnh thứ nhất đây”.

“Mệnh lệnh gì?” Đối diện với sự thay đổi đột ngột của cậu, Chu Lạc vẫn chưa hoàn hồn, hỏi một cách máy móc giống như người không có khả năng suy nghĩ vậy.

“Uống hết đồ uống trong cốc đi, ăn hết đồ điểm tâm nữa, rồi chúng ta sẽ tới ủy ban nhân dân để đăng ký!” Đại Đồng còn đưa tay lên xem đồng hồ, “Ừm, cần phải tới trước giờ đi làm, như vậy chưa biết chừng có thể xếp hàng đầu tiên”.

Lần này lại đến lượt Chu Lạc cảm thấy trời đất quay cuồng sụp đổ, khi bị Đại Đồng ép ăn hết đồ ăn, có vài lần ngẩng đầu lên muốn nói điều gì đó đều bị cậu trừng mắt nhìn, suýt nữa còn bị sặc thức ăn.

Khó khăn lắm mới ăn được hết, Đại Đồng cầm giấy ăn giúp cô lau vết thức ăn bên má, nắm lấy tay cô, rồi khỏi hiện trường cầu hôn trong tư thế dọa dẫm ép buộc.

Đến ủy ban đăng ký kết hôn, mỗi người chụp một bức ảnh thẻ lấy ngay tại cửa hiệu trước cổng ủy ban, sau đó ký tên, tuyên thệ, lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn. Đại Đồng còn cương quyết chọn loại giấy in hoa văn, tốn mất chín mươi chín đồng, chứ không cần loại giấy phổ thông chỉ tốn chín đồng, nói cả đời người mới có một lần, số tiền đó rất đáng để tiêu xài. Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy hiện vật rồi còn nói giá cả cao như vậy cũng có chút đắt cắt cổ, lại mặc cả đòi thêm con dấu kỷ niệm của ngày hôm nay làm quà tặng.

Chu Lạc mơ mơ màng màng nhìn cậu bạn rợn, cứ cảm thấy rất không thực, đợi đến sau khi bước ra khỏi cổng lớn của ủy ban nhân dân thì suýt nữa bị ngã bởi vì hòn đá trên đường.

May mà bên cạnh có Đại Đồng, sau khi lập tức đưa tay ra đỡ lấy cô liền giữ yên như vậy không chịu buông ra.

“Đợi một chút!” Đại Đồng bỗng nhiên dừng bước, Chu Lạc bồn chồn nhìn cậu, thầm nghĩ lẽ nào cậu ân hận rồi, muốn quay lại ngay đổi tờ giấy chứng nhận màu hồng trên tay thành màu xanh?

“Sao anh lại quên một chuyện quan trọng như vậy được nhỉ?” Đại Đồng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Chu Lạc đưa ra trước mặt, thon dài, trắng mịn, đó là bàn tay chưa từng nhúng qua nước mùa xuân[2].

[2] Nước mùa xuân là nước tắm tháng Ba, tiết trời vẫn còn rất lạnh. Câu văn ý chỉ bàn tay của Chu Lạc chưa từng phải làm việc nặng nhọc, chưa từng chịu khổ.

“Nhấn, anh còn chưa mua nhẫn cưới để tặng em!”

Chu Lạc rầu rĩ liếc nhìn cậu, thầm nghĩ, thứ cậu còn thiếu đâu chỉ có mình nhẫn cưới. Chưa từng ăn thịt lợn nhưng cũng được nhìn thấy lợn chạy rồi, cô đã tham dự biết bao tiệc cưới, đối với các từ ngữ như phòng cưới, xe cưới, váy cưới, tiệc rượu chiêu đãi, phù dâu phù rể... đều biết tương đối tường tận.

Nhưng trước mắt, cô đương nhiên không dám tham vọng những thứ đó, cho dù có tổ chức hôn lễ, bố mẹ cô đâu không chỉ không tới chúc phúc mà ngược lại, còn sai người gây chuyện nữa thì sẽ về vang thế nào?

Với hoàn cảnh của họ bây giờ, mọi người dùng một từ mới nổi là “khỏa hôn” để hình dung, coi như đã bắt kịp thời đại. Đương nhiên, còn có một từ “hôn nhân sét đánh” cũng không bị coi là lỗi thời, rất phù hợp với tác phong của “những người sinh sau năm 80” - nếu họ cũng có thể được quy vào hội “những người sinh sau năm 80”.

Tuy nhiên, Đại Đồng chủ động đề cập tới việc mua nhẫn cưới, điều đó liệu có chứng minh rằng cậu không bị ép buộc làm vậy, cũng không phải nhất thời nông nổi, mà là tương đối công nhận sự thật rằng hai người đã kết hôn?

Tâm trạng của Chu Lạc thoải mái hơn rất nhiều, gọi điện cho viện trưởng xin nghỉ nửa ngày, nói phải giải quyết một việc rất quan trọng. Viện trưởng Đồ vô cùng rầu rĩ, ngày đầu tiên nhận chức mới lại xin nghỉ, việc cô cần phải giải quyết tốt nhất là thật sự rất “quan trọng”, nếu không, hừ hừ.

Chu Lạc không hề để ý tới sự dọa dẫm của ông ta, ha ha, giờ cô cũng được coi là người có gia đình rồi.

Cách Ủy ban Nhân dân không xa có một hiệu vàng nổi tiếng lâu đời ở Bắc Kinh. Dù đang là thời gian đi làm, bên trong cửa hiệu vẫn đông đúc tấp nập. Thấy rất nhiều người mua vàng bạc đã quý giống như đi chợ mua rau vậy, Chu Lạc không thể không than thở rằng nhưng người có tiền bây giờ lại nhiều đến thế.

Cũng coi như giải tỏa được phiền muộn, tới một nơi nho nhã thoát tục khiến tâm hồn được thanh thoi, lại có chồng mới đi bên cạnh, Chu Lạc tạm thời vứt bỏ nỗi phiền muộn ra bên ngoài, vui vẻ theo hướng dẫn của nhân viên bán hàng để thử nhẫn - quả nhiên là những nơi đông người mới có thể mang tới cho cô cảm giác chân thực.

Thực ra Chu Lạc không thích đeo đồ trang sức, từ nhỏ tới lớn không biết đã nhận được biết bao món quà từ các bậc trưởng bối, họ hàng thân thích. Trong đó có không ít món đồ quý giá đắt tiền, nhưng cô tự cảm thấy bản thân mình không phải là một thực nữ dịu hiền, sợ đeo vào chẳng ra cái gì cả, cũng ngại quá phô trương, do đó khi đi khỏi nhà, cô không mang theo bất cứ món đồ nào cả.

Thế nhưng bây giờ, cho dù chỉ là chiếc nhẫn được làm từ bạch kim bình thường, cô cũng rất hứng thú đeo lên tay ngắm nghía.

“Tay của cô thật đẹp, chỉ có điều ngón tay nhỏ thế này chắc chắn phải đánh lại, anh bạn, anh có muốn thử một chút không? Nếu chọn được rồi chúng tôi có thể sửa miễn phí cho hai người.” Dù việc kinh doanh rất bận rộn, ngữ khí của cô bán hàng vẫn rất nhiệt tình.

Đại Đồng kinh ngạc, “Tôi cũng cần sao?”.

Chu Lạc liếc nhìn cậu một cái, “Nhẫn, nhẫn, đeo vào để người khác phải cảnh giác, cũng là để cảnh giác cho cả bản thân, lẽ nào anh còn muốn giả vờ chưa kết hôn để ra ngoài lừa các cô gái trẻ?”.

Đại Đồng còn chưa mở lời, cô bán hàng đã phì cười vì lời nói đùa của cô, cười ha ha nói: “Cô gái này nói rất hay, ràng buộc là phải từ hai phía, anh bạn quá đẹp trai, vợ anh không yên tâm về anh đâu đấy”.

Đại Đồng xấu hổ vì bị cô bán hàng nói vậy, đành phải đeo thử mấy mẫu nhẫn dành cho nam. Đợi khi lựa chọn xong rồi, cậu bỗng nhiên nói: “Không đúng, anh nhớ khi người ta kết hôn thường đeo nhẫn có gắn kim cương, nhẫn của em sao lại sơ sài như vậy?”. Chắc không phải có ý định giúp cậu tiết kiệm tiền đấy chứ.

Chu Lạc đưa một tay lên đỡ lấy trán, kiên nhẫn giải thích, “Nhẫn đôi mà, đương nhiên đều là màu trắng, mà chúng ta còn phải tặng nhẫn cho nhau ấy chứ. Lát nữa em bỏ tiền ra mua chiếc nhẫn của anh, anh trả tiền cho chiếc nhẫn của em”. Nói ra vẫn là cô phải chịu thiệt rồi, nhẫn nam thường nặng hơn nhẫn nữ nhiều.

Đại Đồng sưng người lại, phức tạp như vậy sao, còn chưa hoàn toàn tiếp thu được việc con trai cũng phải đeo trang sức, sao giờ lại nói ngay cả việc mua nhẫn cũng không cần cậu phải bỏ tiền ra nữa? Cậu còn nhớ nghe các đồng nghiệp hay bạn cùng học thảo luận về việc mua nhẫn kim cương cho vợ, số tiền phải tiêu thường lên đến con số hàng vạn, hơn nữa còn nói phái nữ rất coi trọng việc này.

Vẫn là cô bán hàng hảo tâm giúp cậu giải tỏa mọi nghi hoặc, “Thứ mà cậu nói đó là nhẫn cưới, không giống với nhẫn đôi ở đây. Nhẫn kim cương ở bên kia, để tôi đưa hai người qua bên đó xem”.

Đại Đồng chợt hiểu ra, đang định rời bước đi theo liền bị Chu Lạc ngăn lại, “Cái đó, rất đắt đấy, hay là thôi vậy”. Họ còn chưa tổ chức lễ cưới, mua món đồ đắt tiền như vậy đeo hằng ngày cũng không tiện, không đeo thì lãng phí, hà tất phải như thế chứ.

Hơn nữa, từ khi trưởng thành, Chu Lạc đã quen với việc tự chi trả mọi chi phí, chưa từng thử cảm giác tiêu tiền của đàn ông.

Đại Đồng lại nghi hoặc thêm một lần nữa, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết về Chu Lạc, cậu chỉ động não một chút đã hiểu rõ nguyên nhân, liền cười mỉm, “Lẽ nào bây giờ em đã bắt đầu học được cách tiết kiệm vụn vặt cho cuộc sống gia đình rồi? Thôi đi, em không có năng khiếu đó đâu, hơn nữa, nuôi gia đình là việc của đàn ông, không cần em phải bận tâm”. Nói xong, không để Chu Lạc lên tiếng, cậu lôi cô qua bên đó.

Ngoại hình của Đại Đồng vốn dĩ rất đẹp trai, khi hai người còn đang lưu luyến bên quầy hàng đã thu hút không ít ánh mắt, thấy bọn họ thân mật chọn nhẫn đôi, không ít các cô gái trẻ vận vẹo cổ tay than thở, thầm nghĩ thảo nào các anh chàng đẹp trai đều không dễ tìm, hóa ra đều đã có chủ rồi. Lại nhìn “chủ nhân” ở bên cạnh, không kiềm chế được khẽ bĩu môi - cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Vậy là trong lòng lại nhen

nhóm lên một tia hy vọng: Hay là mình cũng chờ đợi thêm nữa xem? Chưa biết chừng cũng có thể gặp được “món hàng cao cấp” như thế này.

Khi nói những lời kia, giọng của Đại Đồng mặc dù không to nhưng cũng không giấu nổi có người cố tình sán lại gần đồng tai lên nghe. Đám con gái sau khi nghe xong mới phát hiện ra đạo lý này, lại nhìn người bạn trai bên cạnh, càng cảm thấy mặt mũi thật đáng ghét, ngôn ngữ nhạt nhẽo, hận một nỗi không thể lập tức đập bỏ.

Tục ngữ có câu thà dờ bở mười gian miếu, cũng không nên phá hỏng một cuộc tình, hai người Đại Đồng và Chu Lạc đâu ngờ rằng bản thân đã vô tình tạo ra đại nghiệt như vậy. Nếu không Đại Đồng phản ứng thế nào còn chưa biết được, Chu Lạc chắc chắn sẽ gào thét kêu oan: Tôi theo đuổi đàn ông cũng rất khổ sở đấy chứ, có được không hả, còn phải diễn vở kịch luân thường đạo lý gia đình khổ cực, tôi đâu có dễ dàng gì, mấy người mới chỉ thấy kẻ trộm ăn thịt, đã thấy kẻ trộm bị đánh đầu cơ chứ!

Trở lại câu chuyện, lý luận đàn ông phải nuôi gia đình của Đại Đồng khiến Chu Lạc ngậy ngất đi theo cậu để chọn nhẫn. Cô bán hàng và một nhân viên trẻ khác bày từng chiếc nhẫn trong quầy lên cho họ xem, Chu Lạc không có nhiều yêu cầu đối với món hàng này, chỉ muốn chọn một chiếc vừa đẹp mắt, giá tiền vừa phải, không ngờ sau khi đeo thử mấy kiểu đáng mà cô lựa chọn, Đại Đồng đều không vừa ý.

Cái anh chàng khờ khạo ngay cả nhẫn đôi còn không biết, từ lúc nào đã giành chủ ý như vậy? Chu Lạc đang rầu rĩ, chỉ thấy cô bán hàng ban nãy vừa rời đi đã quay trở lại, sau lưng còn dắt theo một người trẻ tuổi đeo biển giám đốc nữa.

“Anh chị nếu có thời gian, có thể đi theo tôi một chút, cửa hiệu chúng tôi mới nhập về một lô hàng mới, có mấy kiểu đáng nhẫn kim cương vô cùng đẹp, chắc chắn sẽ có kiểu phù hợp với cô đây.” Giám đốc tướng mạo nho nhã, vô cùng lễ phép chào hỏi bọn họ.

Chu Lạc hiểu rõ chắc chắn sẽ được đưa tới phòng dành cho khách VIP, nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, bởi vì hàng hóa ở đó rất có giá trị, không dám bày tại đại sảnh kinh doanh, nơi đông đúc nhiều người qua lại. Cô tin vào câu nói nhẫn ở đó “vô cùng” đẹp như lời của vị giám đốc, nhưng giá cả cũng chắc chắn sẽ “vô cùng” khả quan, đó không phải là mức chi tiêu của hai vợ chồng thường dân như họ hiện nay.

Chu Lạc mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn, đang định lắc đầu từ chối, không ngờ Đại Đồng lại vô cùng hào hứng trả lời: “Được, sao các anh còn hàng tốt mà không nói sớm, để chúng tôi phải tốn nhiều thời gian như vậy”. Ngày tân hôn đầu tiên mà, Chu Lạc chỉ xin nghỉ nửa ngày, không thể lãng phí dùng để đi mua đồ!

Chu Lạc quay đầu lại trừng mắt nhìn cậu: Sao anh lại không có kiến thức, không hiểu biết gì thế hả? Nếu hàng hóa rẻ, lợi nhuận ít thì giám đốc người ta có phải ngoan ngoãn chạy tới nghe lời oán trách của anh không chứ?

Đại Đồng cũng trừng mắt lên nhìn lại cô: Ban nãy anh đã nói gì, bảo em sau này đều phải nghe theo anh mà, nhanh quên như vậy sao! Nam nhi phải tự cường, tân hôn an lạc, cần phải giành vị thế áp đảo của người chồng trước.

Sau một hồi rì rầm bàn bạc, vẫn là gió Đông đã đè bẹp gió Tây, vậy là, hai người đi theo vị giám đốc tới phòng dành cho khách VIP.

Phòng dành cho khách VIP cũng thật sự là phòng dành cho khách VIP, ở nơi tấc đất tấc vàng này, rộng rãi sáng sủa đến mức vô cùng xa hoa, còn cả bộ sofa bằng da thật màu đen nhìn có vẻ rất mềm mại dễ chịu và người đang ngồi trên ghế sofa đó nữa.

24. Chương 09 Phần 1

Chương 9: Đường hẹp tương phùng – kẻ dưng mãnh ắt thắng

“Chị Lạc Lạc, sáng sớm nay em tới văn phòng tìm chị nhưng không gặp, hóa ra chị cũng không đi làm à? Hôm qua bọn em chơi rất vui, vừa hay gặp được anh Diệp, anh ấy thanh toán cho bọn em, vì vậy em đã không viết hóa đơn tên chị, tiết kiệm được tiền rồi nhé.” Đồng Đan thấy hai người bước vào, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên vui mừng, hớn hở chạy tới báo cáo với Chu Lạc.

Chu Lạc đưa mắt liếc nhìn Diệp Minh Lỗi – người này giờ vẫn ngồi yên trên ghế sofa, nét mặt không phân biệt rõ đang vui hay buồn, cảm giác dây thần kinh nhói đau, có ý muốn quay đầu bỏ ra ngoài.

Nhưng lại sợ Đại Đồng suy nghĩ nhiều, Chu Lạc đành phải chường mặt ra nói với Đồng Đan: “Tiêu hết bao nhiêu tiền, quay về chị sẽ tính trả em”. Đã nói là cô mời khách, cho dù người trả tiền là Diệp Minh Lỗi, đó cũng vì do nể mặt Đồng Đan, cô không thể mạo muội nhận ân tình này. Để tránh mọi phiền hà, cô cũng không hỏi tại sao trong giờ làm việc mà Đồng Đan lại xuất hiện ở đây, dù sao khi thăng chức, bản thân cô vẫn kiêm nhiệm việc lãnh đạo trực tiếp của cô ấy.

Tuy nhiên, cô gái Đồng Đan ngoan ngoãn đã tự động giải thích với Chu Lạc: “Sinh nhật bác gái Diệp, em và anh Diệp tới đây chọn quà tặng cho bác, em đã xin phép nghỉ rồi”. Còn về việc thanh toán tiền, để sau hãy nói đi, hà tất phải tranh chấp ở đây cho lãng phí thời gian, trước mắt cô còn có việc hứng thú hơn.

“Còn hai người thì sao? Cũng tới mua đồ à?” Oa, vẫn là anh chàng đẹp trai lần trước, còn dám nói không có tình ý gì nữa! Trong thời gian làm việc của ngày đầu tiên thăng chức lại ngang nhiên ra phỗ đạo chơi, chị Lạc Lạc này cũng thật ghê gớm đấy!

“Chúng tôi tới mua nhẫn cưới, đã xem mấy kiểu dáng ở bên ngoài nhưng Chu Lạc đều không thích nên vào đây xem có nhẫn nào đẹp hơn không?” Đại Đồng có ý nói cho ai đó nghe, cảm giác trở thành vợ chồng hợp pháp của nhau thật tuyệt vời!

Chu Lạc lườm cậu một cái: Trợn mắt lên nói lung tung gì hết hả, rõ ràng là anh không thích đấy chứ! Nhưng không dám mở miệng tranh cãi, đã là vợ của người ta, khi cần nghe lời, vẫn phải nghe lời thôi.

Đại Đồng vừa nói xong, ngoài Chu Lạc trong bụng thầm cảm thấy sai, cúi gằm mặt xuống, hai người còn lại đều như hóa đá cả rồi.

Đồng Đan dùng ánh mắt sùng bái từ lâu nhìn Chu Lạc. Oa, trời ạ! Luôn biết chị Lạc Lạc rất bạo gan, nhưng không ngờ lại có thể bạo gan đến mức độ này, mới mấy ngày thôi mà, mầm tình yêu còn chưa thấy nhô lên khỏi mặt đất, sao lại trực tiếp chui đầu vào mộ như vậy chứ?

Còn nhớ khi hai người mới sống chung với nhau, Đồng Đan thấy sư phụ đã lớn tuổi mà vẫn chưa kết hôn, đoán rằng cô là người theo chủ nghĩa độc thân, bởi vì thực sự không thể nghĩ ra lý do khiến cô còn sót lại như vậy. Cô từng lớn tiếng nói rằng hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, nói đừng thấy các chàng trai vây quanh mình nhiều như vậy, ngày nào cũng cung phụng mình như cung phụng bà nội vậy, một khi bị đưa vào tròng, mà không theo đuổi được chắc chắn sẽ đồng loạt tan rã, mà ngay cả người đã lấy được rồi, cũng chưa chắc sẽ ân cần như bây giờ nữa.

Đồng Đan vốn nghĩ rằng Chu Lạc sống độc thân đến tận bây giờ, cũng vì có nguyên nhân giống như mình, tức là mặc dù nhiều người theo đuổi, nhưng không có ai thật sự ưng ý cả.

“Có thể chui vào nắm mồ của tình yêu cũng còn tốt hơn phơi thây nơi đồng hoang chứ.” Nghe Chu Lạc điềm tĩnh nói hết câu đó, Đồng Đan trong lòng thầm nghĩ, hồng rồi, hóa ra sư phụ cũng đau lòng về những chuyện cũ đây, lần này lại bị hớ rồi.

Không ngờ Chu Lạc còn chưa nói xong. “Trên mạng có người nói như vậy, mà tôi cảm thấy người đó thật hạnh phúc. Đối với tôi mà nói, có thể có xác chết, ít nhất cũng chứng minh nó từng tồn tại mà”. Ngay cả cơ hội thổ vắn than dài về những đau khổ của tình yêu thời tuổi trẻ để lại, cô còn không có, còn ai đau thương hơn cô cơ chứ?

Mà bây giờ, cách thời điểm xảy ra cuộc nói chuyện đó cũng chưa qua hai tháng. Đồng Đan cảm thấy chấn động vô cùng: Chưa tới hai tháng đã bị đẩy xuống mộ phần, nếu tình yêu thật sự có sinh mệnh, sẽ tố cáo bọn họ ngược đãi trẻ em!

“Không dễ để chọn, số hàng này, tôi sẽ lấy hết. Lát nữa các anh cử người mang tới địa chỉ này.” Một ai đó cuối cùng cũng mở miệng rồi, một câu nói mà thu hết tất cả mọi ánh nhìn trong chốc lát.

Lấy... lấy hết? Hai giám đốc kinh doanh đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự hoài nghi và chần chừ, đây là sự thật sao? Anh ta thật sự, thật sự mua hết ư?

Chi phiếu là thật, chữ ký của Diệp Minh Lỗi cũng là thật. Còn về những thứ khác, đều không có ý nghĩa gì, người nắm giữ đất đai nhà họ Diệp, không thể viết chi phiếu không được.

Giám đốc bận rộn tiêu hóa vận may từ trên trời rơi xuống này, không còn để ý tới người khác, Đại Đồng và Chu Lạc bị ghe lạnh vút sang một bên.

Nhìn Diệp Minh Lỗi phóng khoáng ký tên, đôi môi mỏng khẽ mím lại, chẳng thốt nên lời nào, Chu Lạc bỗng cảm thấy không thể chịu đựng anh ta dù có nhiều tiền đi nữa, cũng không nên dùng chiêu thức này chứ? Dùng đầu ngón tay cũng đoán ra được, hành vi bại gia của tên gian thương họ Diệp kia tuyệt đối có liên quan đến mình.

Ngoài bố mẹ của mình, Chu Lạc rất ít gây thù chuốc oán với người khác. Cứ cho là có khúc mắc gì, thường cứ ngủ một giấc tỉnh dậy là quên hết. Diệp Minh Lỗi được coi là người cô căm ghét nhất, hành động trẻ con lúc này động chạm tới trái tim đồng cảm tràn lan của cô.

Cái gọi là khi nắng hạn thì khô hạn tới chết, khi ngập úng thì ngập úng tới chết, hai mươi tám năm trước không có người hỏi han, chưa đến một tháng đã có tới hai chàng trai để mắt tới, còn không tính đến chỗ của bố mẹ cô sắp đặt – với phong cách lựa chọn sự hoàn mỹ này của họ, Chu Lạc chỉ nghĩ thôi cũng biết rằng tuyệt đối không thể chỉ có một sự lựa chọn.

Nhưng ông trời ơi, cô chỉ muốn kết hôn thôi, bây giờ là chế độ xã hội một vợ một chồng, vậy thì một người đàn ông là đủ rồi, không cần nhiều đến vậy chứ?

“Diệp Minh Lỗi, chúng tôi không biết anh ở đây, thực sự chỉ là trùng hợp.” Ít nhất, hy vọng không nên hiểu nhầm rằng hò cổ ý tới chọc tức anh ta, nhưng lời nói vừa thốt ra khỏi miệng sao lại cứ có cảm giác càng vẽ càng thêm rối rắm thế?

“Thực ra sáng sớm hôm nay chúng tôi mới đi đăng ký kết hôn, đến đây là do trùng hợp, thực sự là trùng hợp.” Chu Lạc tiếp tục giải thích, lần này anh ta chắc chắn sẽ tin rồi chứ?

“Chu Lạc, nếu cô không vội vàng muốn chiếm một căn nhà tập thể mà phải nhanh chóng tìm một người đàn ông, thực ra vẫn còn có cách khác. Bây giờ hình thức kinh doanh gì cũng có, lừa dối dù sao cũng không tốt, cô hà tất...” Nói được một nửa lại lắc đầu, ánh mắt nhìn Đại Đồng có phần thương hại.

Diệp Minh Lỗi chính là Diệp Minh Lỗi, hở mồm miệng là khiến Chu Lạc thu lại tâm trạng của một thánh mẫu, lập tức có cảm giác muốn đập chết anh.

Gần đây anh rất thân thiết với Đồng Đan, tối qua còn gặp các đồng nghiệp khác, thậm chí chưa biết chừng còn quen biết cả viện trưởng Đồ cũng nên, chắc chắn biết rõ chuyện cô có thể lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn ra đổi lấy giấy chứng nhận nhà ở. Anh cũng biết rằng với tính cách của Chu Lạc, chắc sẽ không đem chuyện nhạy cảm này ra nói với Đại Đồng – cũng có thể anh không biết, chỉ là muốn thử một phen mà thôi.

Nhưng vừa hay anh thắng rồi, Chu Lạc thật sự chưa kịp nói với Đại Đồng về chuyện kết hôn được phân nhà ở. Mà nếu không phải tối qua trải qua việc đó cùng Đại Đồng, nếu chỉ là cuộc kết hôn sét đánh trong lúc đầu óc cao hứng thông thường, câu nói này của anh cũng đủ để tạo thành mối nghi ngờ giữa hai vợ chồng mới cưới rồi.

Vì vậy, chỗ thua của Diệp Minh Lỗi không phải là mưu lược, không phải là trí tuệ, mà là thông tin, anh không biết chuyện xảy ra trong đêm hôm qua, đã đủ để bị đầu lại rồi.

Đại Đồng bị nhìn theo kiểu thương hại đến nỗi có phần khó hiểu, tuy nhiên, đây cũng không phải ngày đầu tiên cậu quen biết với Diệp Minh Lỗi, lập tức nở nụ cười tươi rói, “Oa, kết hôn lại được phân nhà ở sao? Vợ ơi, chế độ chỗ em tốt thật đấy!”. Là tặng một bao lì xì lớn ư?

Diệp Minh Lỗi cũng cười, liếc xéo về phía Chu Lạc, “Quý viện lợi nhuận không tồi, lợi nhuận hằng năm đều tăng cao, chế độ trong tương lai có khả năng còn hơn nữa, chưa biết chừng kết hôn lần thứ hai lại được phân thêm một căn nhà nữa ấy chứ”. Nói xong không đợi hai người kịp phản ứng lại, liền rảo bước rời khỏi đó.

Khuôn mặt Đồng Đan đầy vẻ bối rối, ngại ngần chỉ tay về phía Diệp Minh Lỗi, “Em tìm anh ấy có việc, chị Lạc Lạc, hai người cứ chọn đi nhé”. Hừ, đồ trang sức bị Diệp Minh Lỗi mua hết rồi, họ còn chọn gì nữa?

“Tóm lại, hẹn gặp lại sau nhé. Chúc hai người, ừm, tân hôn vui vẻ.” Đưa phong bì khi đăng ký kết hôn hay khi mời tiệc cưới nhỉ? Trong đầu Đồng Đan bận suy nghĩ nhưng bước chân vẫn không dám giảm tốc độ, thoáng một cái đã đuổi theo ra ngoài – chân Diệp Minh Lỗi dài như vậy để làm gì kia chứ!

“Thôi, chúng ta sang cửa hàng khác xem vậy.” Đại Đồng có chút ân hận, xem ra thời gian cả buổi sáng hôm nay chỉ đủ để mua nhẫn cưới thôi.

“Chuyện nhẫn cưới để sau vậy, dù sao cũng mua được một đôi rồi.” Chu Lạc có chút không yên lòng, “Diệp Minh Lỗi có thể có quen biết với lãnh đạo của viện em, vì vậy mới biết được nhiều chuyện”. Cần phải làm rõ mọi chuyện trước, những chuyện này cô cần tự mình nói với cậu.

“Cũng có thể.” Với thân phận và địa vị của Diệp Minh Lỗi, quen biết lãnh đạo của doanh nghiệp nhà nước, đó là một chuyện rất bình thường.

“Viện trưởng của em đã nhận lời, chỉ cần kết hôn sẽ phân nhà ở cho em, những người biết chuyện này không nhiều. Tuy nhiên, mặc dù em rất muốn có được một căn nhà của riêng mình, nhưng không phải vì thế mà có ý định phải kết hôn.” Chu Lạc trịnh trọng giải thích, sau đó lại cảm thấy thái độ của mình quá cứng nhắc, ngây ngô, đành cười hà hà để giải tỏa bầu không khí, “Nhưng đã kết hôn, nhà ở sắp được phân, vị trí rất được, nghe nói thiết kế của căn hộ cũng rất ổn, có thể dùng để làm phòng tân hôn!”. Mặc dù động cơ không giống nhau, nhưng kết quả thì lại là một.

Cứ nghĩ đến chuyện ngay lập tức có tổ ấm của riêng mình, tâm trạng Chu Lạc lại trở nên cực kỳ hưng phấn, mà tổ ấm này lại là sở hữu chung của cô và Đại Đồng, ngoài cảm giác hưng phấn còn có chút xấu hổ, cô thật sự đang xấu hổ đây...

Đại Đồng kinh ngạc nhìn cô, “Hóa ra chế độ phúc lợi của đơn vị em tốt thật, kết hôn lại được tặng nhà ở, không tồi, không tồi, nhưng...”. Nói xong còn khoắc lên mình bộ mặt giận dữ, khiến Chu Lạc run rẩy lo sợ, vội giải thích, “Không phải là em cố tình giấu anh, từ hôm qua đến giờ, em căn bản là quên mất chuyện được phân nhà”. Trong tình cảnh hỗn loạn như vậy, cô đâu còn tâm trí để ý tới sức mê hoặc từ tài sản, việc kết hôn với Đại Đồng là hoàn toàn bất ngờ, bất ngờ một cách thuần túy!

Đại Đồng lắc đầu, vẻ giận dữ trên khuôn mặt vẫn chưa thuyên giảm, “Một người vợ tồi như em thế này quả thực khiến anh quá thất vọng. Anh nhẫn nhịn chịu đựng em hết lần này tới lần khác, em còn muốn bắt nạt anh tới lúc nào nữa, kết hôn xong về ở nhà của em, vậy anh chẳng khác nào người ở rể sao?!”.

May mà hai người đã ra khỏi cửa hàng vàng, người đi lại trên vỉa hè mặc dù nhiều, nhưng phần lớn mọi người đều vội vàng vàng, không ai để ý tới hai người trẻ tuổi dường như đang cãi nhau này.

Chu Lạc sa sầm nét mặt, vợ... tồi, từ này sao lại khó nghe như vậy? Ngắc đầu nhìn về phía Đại Đồng, lần đầu tiên có chút không xác định đối với cuộc hôn nhân chớp nhoáng này, dường như cô vẫn chưa hiểu kỹ về con người cậu, Đại Đồng chắc sẽ không có thói quen xấu gì chứ, ví dụ như... đánh vợ chẳng hạn.

Chu Lạc quyết định thăm dò một chút, sử dụng ngữ khí hơi cương quyết: “Em đây mới không muốn sống chung với người khác”. Lúc còn độc thân thì đã đành, sau khi kết hôn, cô muốn chất lượng cuộc sống phải được nâng cao, đặc biệt là, cô càng không muốn sống chung dưới một mái nhà cùng với Phan Lan.

Ban đầu, Đại Đồng sững người lại, nhưng lập tức hiểu ra ngay, nói luôn: “Đã chuyển ra ngoài rồi mà, anh chưa nói với em sao? Cũng đúng, hai hôm nay quả thực quá bận. Thôi được, anh lại tha thứ cho em một lần nữa”. Cậu tỏ vẻ nhân từ độ lượng, nói tiếp, “Nói đi, em muốn sống ở đâu?”.

Chu Lạc vừa nghe thở phào một cái, nghe thấy câu nói đó, cứng lưỡi lại, “Anh muốn mua nhà ư?”. Mua nhà xong còn phải trang hoàng, mua đồ nội thất, vậy thì phải tiêu tốn bao nhiêu tiền chứ? Sau khi cô mua xe xong, đã trở thành hộ nghèo, cũng chẳng còn mấy tiền để mang ra hỗ trợ cậu. Nhưng, lần này, cô học được cách ngoan ngoãn rồi, những lời nói phía sau đó được nuốt ngược vào bụng.

Đại Đồng lắc đầu, nói với cô bằng ngữ khí bàn bạc: “Giá nhà đất bây giờ cao quá, chưa phải thời điểm thích hợp để mua nhà. Hay là em bớt chút thời gian cùng anh đi xem mấy cái nhà hiện có, nếu đều không

hài lòng, thì sẽ mua mới, được không?”. Chỉ cần không đề cập đến vấn đề lòng tự trọng của đàn ông, tất cả những vấn đề khác đều dễ dàng thương thảo thôi mà.

“Hiện có”, “mấy cái”, Chu Lạc quá sửng sốt, lẽ nào cô vô tình lại lấy được một đại gia?

Tuy nhiên, nghĩ kỹ lại, cô thật sự còn chưa biết rõ về tình hình tài chính của Đại Đồng. Chỉ biết cậu vừa làm công tác nghiên cứu vừa làm ở xưởng sửa xe, điều không may là, cả hai lĩnh vực đó cô đều cảm thấy lạ lẫm.

“Anh có nhà sẵn rồi ư, ở đâu vậy?” Đùng có nói đó là nhà ở quê của họ nhé, Chu Lạc không dám hỏi rõ, ngộ nhỡ đoán nhầm thì ngượng biết bao. Rõ ràng là nếu bản thân mình quá ham thích của cải, cũng sẽ làm tổn thương tới “lòng tự trọng đàn ông” của Đại Đồng.

“Để anh nhớ lại xem.” Đại Đồng suy nghĩ dăm chiêu, “Anh mua cách đây vài năm trước, hồi đó, vùng ngoại thành còn chưa phát triển, vì vậy đều tập trung ở thành phố trực thuộc thủ đô. Trong đó, phía nam thành phố rất ít, chỉ có vài chục căn, căn hộ trống chưa có nội thất chưa giao cho bên trung gian thuê lại chỉ có hai căn. Thực ra, cơ quan em mặc dù gần phía nam thành phố, nhưng nếu sống ở phía bắc thành phố, hằng ngày khi đi làm, đi ngược lại dòng xe cộ đông đúc, giao thông lại có vẻ thuận tiện hơn. Đặc biệt là phía bắc thành phố cũng gần chỗ anh, thử suy nghĩ về việc sống ở phía bắc, được không?”. Khuôn mặt Đại Đồng đầy vẻ nịnh nọt, đáng thương, muốn đánh tiếng thăm dò, đi vào chủ đề chính một chút nhé – không phải vì điều gì khác, thực ra, thời gian cậu rất eo hẹp, nếu tốn quá nhiều thời gian trên đường cũng thật đáng tiếc.

Chu Lạc gật đầu, cô cũng tương đối thích phía bắc thành phố, mức xanh hóa ở phía bắc tốt hơn, tuy nhiên, đây không phải là trọng điểm, phía nam thành phố rất “ít”, mà còn “mười mấy căn”?

“Anh có bao nhiêu ngôi nhà?” Chu Lạc kinh ngạc quá độ, không kịp suy nghĩ gì nhiều, trực tiếp buột miệng hỏi.

Đại Đồng nói một con số, Chu Lạc trong chốc lát sửng người lại vì kinh ngạc.

Ngành nào đã kích chuyện thu mua găm giữ nhà ở? Cô phải đi tố cáo! Mặc kệ, đại nghĩa diệt thân mà! Người này nếu mỗi ngày ở một nhà, có đến cả năm cũng chưa bị lấp lại!

Xem ra viện trưởng Đồ quả là người hiểu biết, “có đàn ông thì sẽ có nhà”, câu nói này được nói quả thật đầy anh minh, đầy tính dự kiến!

Một đêm không ngủ, cộng thêm có rất nhiều điều kinh ngạc bất ngờ, rồi cả tác động từ bên ngoài, buổi chiều, Chu Lạc lê đôi chân mỏi nhừ, cả người bay bổng như đang đi trên mây đến cơ quan làm việc.

Tuy nhiên, đợi sau khi xử lý xong những công việc cấp bách, Chu Lạc vẫn không quên đến văn phòng của viện trưởng, đặt giấy chứng nhận đăng ký kết hôn còn đỏ tươi dầu mực lên bàn làm việc của viện trưởng. Điều khiến cô thất vọng đó là, bộ dạng há miệng trợn mắt ngạc nhiên của viện trưởng Đồ lại chẳng có chút phong độ của kẻ trí thức chút nào.

“Nhanh như vậy sao? Tiểu Chu, không phải là vì muốn có nhà nên cháu kết hôn giả đấy chứ?” Không chỉ ngoại hình không giống với một trí thức, mà ngay cả lời nói cũng trở nên dằn dặt một cách kỳ lạ, khiến Chu Lạc hận một nỗi không thể vỗ vài cái vào cái đầu bóng nhẫy của ông ấy, để xem bên trong đó trống rỗng hay bị ngấm nước rồi.

Tuy nhiên, người ta là bậc trưởng bối, trong đầu Chu Lạc dù có nghĩ thế nào, ngoài mặt cũng phải tỏ ra cung kính, đồng thời nở một nụ cười đầy e thẹn, “Viện trưởng Đồ lại nói đùa rồi”. Nói xong, mở tờ giấy chứng nhận đăng ký kết hôn ra, đưa về phía ông, vàng thật không sợ thử lửa, có bản lĩnh thì đồng chí cứ tìm người tới kiểm nghiệm đi!

May mà viện trưởng Đồ mặc dù làm việc theo phong cách rất lè mề, nhưng đã nói thì rất biết giữ lời hứa, lập tức gọi trưởng phòng phụ trách việc phân nhà ở lên, bảo cô điền vào các giấy tờ thủ tục cần thiết, chuẩn bị phân nhà.

Tuy nhiên, làm như vậy lại có một tác dụng phụ, đó là, ngay lập tức, nhân viên trong toàn viện đều biết thông tin Chu Lạc đã kết hôn, thông tin này còn được lan truyền với tốc độ nhanh hơn thông tin cô được thăng chức ngày hôm qua nhiều.

Phòng đảm đương nhiệm vụ phân nhà ở, đó là địa điểm để các má tụ tập, không buồn chuyện thì sẽ cảm thấy có lỗi với điều kiện này!

25. Chương 09 Phần 2

Vậy là, trước khi tan sở, sự kiện kết hôn chóng vánh của Chu Lạc đã được sao chép thành N bản, bản nào cũng đặc sắc hơn tiểu thuyết.

“Nghe nói, Chu Lạc có bạn trai từ lâu rồi, nhiều năm trước vẫn chần chừ không chịu kết hôn vì chê người ta nghèo, để tới bây giờ có tuổi, muốn tìm bạn trai cũng không dễ, nên mới đành chấp nhận, vừa may còn kịp đợt phân nhà ở cuối cùng, còn gì vui hơn nữa chứ?”

“Bà chị, chị nghe nói ở đâu vậy, phải chịu trách nhiệm đấy nhé!”

“Không đúng, sao tôi lại nghe nói cô ấy đã tìm được một ông chủ lớn, hình như còn kinh doanh bất động sản nữa, cần bao nhiêu tiền có bấy nhiêu, tuy nhiên, nói cho cùng, nhiều tiền như vậy rồi mà vẫn còn tham lam tới nhà ở của cơ quan, có đáng không chứ?” Cái này, dường như là Diệp Minh Lỗi bị hiểu nhầm rồi, cũng coi như không phải là không có lửa làm sao có khói.

“Làm gì có, mọi người nói đều không đúng. Cô ấy kết hôn với một chàng trai trẻ tuổi, ngoại hình rất điển trai. Chu Lạc vừa thăng chức, cũng không phải quá nhiều tuổi, mặc dù chưa chắc đã nhiều tiền, nhưng tiền đồ cũng rộng mở, kiểu người như anh chàng đó tìm tới cô ấy còn tốt hơn nhiều so với việc tìm tới những bà cô giàu có háo sắc chứ!” - À, Đại Đồng mà nghe được chắc thổ huyết mất.

Còn có rất nhiều phiên bản vô lí hơn nữa, không thể kể hết từng phiên bản ra đây được, tóm lại, đại tiểu thư Chu Lạc của chúng ta, ngày thứ hai sau khi thăng chức đã lan truyền thông tin kết hôn, từ đó một đồn mười, mười đồn trăm đến mức có thể đi làm ngồi sao quảng cáo được rồi.

Đương nhiên, những chuyên gia buôn chuyện này vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, bọn họ đều tuân thủ theo một nguyên tắc cơ bản đó là né tránh đương sự. Do đó, Chu Lạc hoàn toàn không biết gì về điều này, vẫn đang đắm chìm giữa trạng thái cơ thể hết sức mệt mỏi và trạng thái tinh thần vô cùng hưng phấn. Kiểu cảm giác đó giống như nước với lửa, có thể nói rất tàn bạo, cũng có thể nói rất sáng khoái.

Chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã lên chức, có người đàn ông của mình và nhà riêng để ở, không phải người phụ nữ nào cũng may mắn như vậy.

Cho dù tài sản mà buổi chiều Đại Đồng nói ra là để đùa cô cho vui, còn trên thực tế cậu chẳng có chút gì cả, niềm vui của cô cũng không bị giảm chút nào, ngược lại, càng cảm thấy chân thực hơn.

Buổi sáng của ngày tân hôn đầu tiên, trong mắt Chu Lạc, cũng coi như đã trôi qua một cách bình lặng. Trong thời gian đó, cô luôn mở máy, chờ đợi tin tức bất ngờ như sét đánh ngang tai có thể kéo đến bất cứ lúc nào từ bố cô hay thậm chí là cả mẹ cô.

Tuy nhiên, chẳng có điều gì xảy ra cả, chỉ có ông Kim – thư ký của bố gọi điện tới hỏi thăm về tình hình cuộc sống của cô. Sau khi có được những lời xác nhận chẳng liên quan gì, liền không liên lạc với cô nữa.

Còn cả Đại Đồng, dường như có tiến bộ hơn nhiều so với trước đây, biết rằng cả hai bên không phải lúc nào cũng có thể nghe được điện thoại của nhau, đã học cách nhắn tin vào những lúc rảnh rỗi. Lúc thì trao đổi tình hình, lúc lại nói vài chuyện thú vị, khiến Chu Lạc đọc những mẩu tin nhắn đó mà trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, thậm chí nghĩ luôn có một người nhớ đến mình, đồng thời là sự nhớ nhung lẫn nhau, cảm giác quả là rất tuyệt.

Còn nữa, cậu lại nói sẽ đến đón cô sau giờ tan sở, đưa cô tới nơi mà hai người tạm thời ở đó.

Sau khi hết giờ làm việc, khi ngồi ở văn phòng chờ cậu tới đón, trong lòng Chu Lạc thấp thỏm không yên. Họ đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi, lát nữa lại cùng nhau đi xem phòng tân hôn, sau khi xem xong thì sao? Liệu có... Chu Lạc đỏ bừng cả mặt, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nếu như, chỉ là nói nếu như, cô không quay về ở đó nữa, hai đêm không về nhà, biết giải thích với dì Mai thế nào? Nói thẳng với dì Mai rằng kết hôn là sự lựa chọn tốt nhất, Chu Lạc cũng không quen nói dối, nhưng đối diện với một người đã chung sống một thời gian dài như dì Mai, cô luôn có cảm giác xấu hổ, không dễ nói ra thành lời về cuộc hôn nhân chóng vánh của mình. Đặc biệt là trong trường hợp đêm trước không về nhà ngủ, chắc dì Mai sẽ không hiểu lắm mình điều gì chứ?

Cuối cùng, Chu Lạc vẫn gọi điện thoại cho dì Mai, nói mấy ngày gần đây phải làm thêm giờ cho kịp tiến độ công việc, tạm thời không về nhà được. Dì Mai rất quan tâm tới cô, còn hết mực khuyên bảo cô không nên làm việc vất vả như vậy, nói rằng phụ nữ phải đối xử với bản thân mình tốt một chút, chuyện gì có thể làm tắt thì hãy làm tắt đi.

Mặc dù câu nói này được thốt ra từ miệng của một người phụ nữ thép như dì Mai cũng có chút kỳ lạ, tuy nhiên, Chu Lạc vẫn rất cảm ơn vì sự quan tâm của dì, trong lòng vô cùng xúc động, cũng vì thế mà có phần áy náy vì những chuyện đã giấu dì, thậm chí đợi đến khi gặp mặt vậy, khi đó sẽ nói rõ hơn.

Chu Lạc buông điện thoại xuống, mới ý thức được mình đã làm gì, một người vốn quen với việc lo trước tính sau như cô lại sắp xếp ổn thỏa cả việc buổi tối không về nhà ngủ, ngộ nhờ buổi tối Đại Đồng căn bản không có ý muốn giữ cô lại, vậy cô sẽ đi đâu đây? Ôi, lại mất mặt rồi...

Vấn vương suy nghĩ mãi, thời gian cứ thế trôi qua, xe của Đại Đồng đã tới rồi. Nghĩ đến việc ngày hôm qua, cũng vào giờ này cậu tới đón cô, chưa tới hai mươi tư giờ trôi qua, mối quan hệ giữa hai người đã có sự biến đổi kinh thiên động địa, Chu Lạc lại thổn thức một hồi.

Đi bên cạnh Đại Đồng, Chu Lạc thì thoảng lại nghiêng đầu sang nhìn cậu – người đàn ông này, người đàn ông trẻ tuổi có ngoại hình xuất chúng, tính cách – xem ra rất dịu dàng này đã là chồng của cô rồi! Oa, cô đã kết hôn rồi, sau này, khai lý lịch trong bất cứ hồ sơ nào, ở dòng hôn nhân cũng đều phải viết mấy chữ “đã kết hôn”, một sự thay đổi thần kỳ biết bao!

Chu Lạc ngẩng đầu ưỡn ngực, nhưng cũng không vội đi gấp, gấp bất cứ đồng nghiệp nào hay người nhà của đồng nghiệp đi qua trong viện đều nhiệt tình chào hỏi với người ta một câu: Nhìn đi nhìn đi, có người làm chứng đây, cô đã kết hôn, sắp có nhà của mình rồi, không còn tranh giành nhà ở độc thân và bếp ăn độc thân với đám thanh niên nữa, cũng sẽ không bị các bà cô nhiều chuyện nhìn với ánh mắt đầy “quan tâm” nữa rồi.

Đặc biệt là, người bên cạnh cô là Đại Đồng, đẹp trai biết bao, phong độ biết bao! Chứng tỏ rằng cô rất ham hư vinh, nhưng người phụ nữ nào mà chẳng thích hư vinh, chỉ có điều là che đậy một cách tốt hay xấu thôi, Chu Lạc càng nhìn càng cảm thấy hài lòng, càng nghĩ càng đắc ý.

“Ồ, ăn cơm trước à?” Xe đã đỗ lại, bước vào trong tiệm ăn, Chu Lạc mới hỏi vớt vát một câu, vẫn còn rất sớm, ít nhất cũng chưa đến thời gian ăn tối thường ngày của cô.

“Nước miếng rơi xuống cả đất rồi, đói đến mức như vậy mà không ăn cơm làm sao được?” Đại Đồng liếc mắt nhìn cô một cái mỉm cười giải thích.

Thật vậy sao? Chu Lạc vội đưa tay lên lau miệng, không thể mất mặt như vậy được chứ! Nếu thật sự có rót nước dãi, cô dám khẳng định rằng đó không phải do bị đói.

Nhìn vào mu bàn tay còn khô nguyên, Chu Lạc cảm thấy nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay bắt gặp biểu hiện không kịp quay lại về nghiêm chỉnh của Đại Đồng.

“Anh lại trêu em!” Chu Lạc phẫn nộ, sao cậu càng ngày càng xấu xa thế, lẽ nào việc đàn ông sau khi kết hôn đều trở mặt là sự thật? Chu Lạc bắt đầu cảm thấy ân hận vì đã không nghe theo lời cảnh báo của Đồng Đan.

“Lên giường với nhau, không vấn đề gì, sống chung với nhau bao nhiêu lần vẫn là chưa kết hôn, sau khi chia tay rồi vẫn có một đồng đàn ông bám theo sau đuôi. Nhưng tuyệt đối là chớ vội kết hôn, cho dù chỉ là đăng ký kết hôn thôi, còn chưa động phòng, chị vẫn là gái trinh, nhưng sau khi ly hôn cũng là lỡ một lần đồ, hơn nữa, một khi kết hôn rồi, chị đã là vật sở hữu của người đàn ông đó, không ai coi chị ra gì, kể cả người lấy chị làm vợ.” Lời cảnh cáo trong đêm khuya của cô bạn nhỏ Đồng Đan khi hai người nằm tâm sự trên giường, không hiểu sao lúc này Chu Lạc lại nhớ đến nó.

“Đùa em vậy thôi. Là do anh đói quá, bận rộn làm cho xong việc, ngay cả cơm trưa cũng chưa kịp ăn.” Đại Đồng lấy lại vẻ thật thà đơn thuần trong sáng vô lại khiến Chu Lạc trong chốc lát liền cảm thấy sự phần nộ ban nãy của mình rất vô lý, bắt đầu chuyển sang quan tâm tới cái dạ dày của cậu.

Bị cậu ăn đứt rồi...

Vị trí của khu nhà ở được lựa chọn không quá hẻo lánh nhưng lại là một khu nhà ở có mật độ dân cư thưa thớt hiếm thấy, từng dãy từng dãy nhà theo kiến trúc châu Âu, trông rất đẹp mắt. Căn hộ của Đại Đồng ở tầng trệt, diện tích không lớn lắm nhưng bố cục được thiết kế hợp lý, lại có thêm một vườn hoa nhỏ khoảng mấy chục mét vuông. Điều này khiến Chu Lạc rất thích thú, thầm nghĩ hôm nào đó sẽ tới thỉnh giáo dì Mai một chút, mua ít giống cây hoa về trang điểm cho khu vườn hiện đang bị cỏ dại xâm lấn này.

Đồ gia dụng, đồ điện trong nhà đều đầy đủ, mặc dù xem ra trông rất giống một căn hộ mẫu, chẳng có nét đặc sắc nào cả, nhưng cũng có thể ở được.

Cứ đến ở rồi cải tạo dần dần vậy, trong đầu đồng chí kiến trúc sư công nghiệp Chu Lạc bỗng nhiên hiện lên rất nhiều đường nét về một gia đình đầm ấm.

Phòng khách, phòng bếp, nhà vệ sinh đều đã xem qua một lượt, Chu Lạc vừa xem vừa đưa ra ý kiến, nói đến mức đầy hưng phấn, hận một nỗi không thể lập tức xắn tay áo lên bắt tay vào làm ngay.

Đại Đồng ung dung đứng bên cạnh mỉm cười nhìn cô, sau khi cảm nhận được ý đồ muốn động tay động chân của cô, bèn hỏi: “Trước đây, đều là do em tự bài trí nhà ở ư?”. Hóa ra, cô chỉ không biết nấu cơm, chứ không phải là không biết làm việc nhà.

Chu Lạc lắc đầu, dứt khoát chẳng chút do dự, “Không”.

Đại Đồng sững người, thu lại câu nói vừa ra tới cửa miệng: Làm phiền người có khả năng, vậy thì giao hết cho em đây. Đổi thành câu hỏi: “Tại sao?”. Thấy vẻ nhiệt tình đầy hứng khởi này của cô, lẽ nào còn có người tranh giành với cô nữa?

“Bởi vì em chưa hề có nhà của riêng mình.” Nhà bà ngoại, nhà bà nội, còn cả nhà của bố mẹ, sau đó đến cuộc sống tập thể cứ kéo dài liên miên mãi, sau đó lại đến nhà của dì Mai, cô vẫn chưa từng được sống trong căn nhà của riêng mình, đương nhiên không thể lén lút chủ nhà, và đương nhiên, người khác cũng không cho cô cơ hội để lén lút.

Đại Đồng cảm giác trong tim có sợi dây nào đó bị chạm tới, đôi mắt đen láy long lanh, bước về phía Chu Lạc.

Khoảng cách giữa hai người vốn không quá xa, lúc này lại gần như nép sát vào nhau, Đại Đồng cao hơn Chu Lạc nửa cái đầu, một người hơi ngẩng đầu lên, một người khẽ cúi đầu xuống, dưới ánh đèn ấm áp, là một bức tranh tuyệt mỹ.

Nghe được hơi thở của đối phương, da thịt chạm gần nhau, thấy sắp xảy ra một điều gì đó, Chu Lạc bỗng nhiên lại có một suy nghĩ, “Cái đó, chắc anh không cảm thấy da mặt em quá dày chứ, đã coi nhà của anh như nhà của em, thực ra...”. Thực ra cô không có ý đó, chỉ là thấy Đại Đồng không có sức cũng không có hứng thú để thu dọn nên cô mới muốn tranh việc của người khác như vậy.

“Em đã chủ động cầu hôn rồi, lại còn để ý tới chuyện đó ư?” Đại Đồng trêu chọc cô.

Chu Lạc lại rơi vào thế bí, đàn ông thật nhỏ nhen! Chẳng phải chỉ tranh mất phần cầu hôn của cậu thôi sao, cùng lắm thì cho cậu cơ hội làm lại, cầu hôn lại một lần nữa.

“Muộn rồi, ai còn rồi việc cầu hôn cô vợ đã thuộc về mình kia chứ!”

Điều này lại khiến Chu Lạc nhớ tới câu danh ngôn của Đồng Đan: Ai lại còn bón thức ăn cho cá đã cắn câu nữa!

“Vì vậy, em hãy làm việc chăm chỉ đi, thoải mái vẫy vùng, chỉ cần đừng làm sập là được rồi, chúng ta ở tầng trệt, đừng để người phía trên phải chịu tai họa một cách oan uổng.” Đại Đồng sau đó lại tuyên bố.

“Quá tốt rồi.” Chu Lạc quyết định để da mặt dày thêm chút nữa, Đại Đồng, người thi thoảng châm chọc cô, không còn dịu dàng nhã nhặn như trước nữa, ngược lại khiến cô trút bỏ được rất nhiều căng thẳng khi đối diện với cậu.

“Cảm ơn nhé, Đại Đồng, hồi còn nhỏ, em thấy đám bạn khác chơi trò chơi gia đình, luôn cảm thấy rất thú vị, đáng tiếc là vẫn chưa tìm được người chơi cùng với mình, sau này lớn lên, cũng không còn cơ hội nữa, giờ đây cuối cùng cũng được thỏa ước nguyện rồi. Anh đừng lo, thực ra, em rất có khả năng thiên bẩm đối với việc sống ở nhà, khả năng thiên bẩm cộng với hứng thú, nhất định sẽ có thể làm được tốt mọi việc!” Khuôn mặt của Chu Lạc đầy hưng phấn, hai bàn tay nắm lại thể hiện sự quyết tâm.

Câu nói này vừa được thốt ra, người rơi vào thế bí lại chính là Đại Đồng, chơi trò... gia đình, kết hợp hai người lại với nhau cùng chơi trò chơi ư, hai người vội vàng đến với nhau để cùng chơi trò gia đình?

“À ờ, kết hôn rồi, nên ngày mai em hãy dọn về đây ở đi.”

Nghe thấy lời đề nghị của Đại Đồng, Chu Lạc chuyển từ trạng thái hưng phấn sang xấu hổ, đó là do cậu đề nghị, bản thân cô đâu có tự làm mất thể diện, hàng lông mi dài hơi khép xuống, đang định khẽ gật đầu, lại nghe thấy câu nói tiếp theo của Đại Đồng. “Hôm nay anh đưa em về, hay là nghỉ tạm ở đây một đêm?”.

Á, hóa ra là câu hỏi lựa chọn ư! Chu Lạc cảm thấy xấu hổ vì mọi hoạt động tâm lý của mình đều được bộc lộ hết ra bên ngoài, thật khó để chọn một trong hai điều đó!

“Thôi được rồi, em cứ ở lại đây đi, chưa biết chừng bố em đã tìm được nơi ở của em.” Quanh co vòng vo mãi, có người đã giúp cô giải quyết vấn đề khó khăn rồi.

“Thế này nhé, ưu tiên phụ nữ. Phòng ngủ chính ở trên gác nhường cho em, anh sẽ ngủ ở dưới tầng, có việc gì cứ gọi anh.”

Đại Đồng nói xong, lời quyền sổ ghi chép luôn mang theo bên mình ra, bắt đầu – làm thêm giờ.

Bơ vơ trống trải, Chu Lạc đành chỉ còn cách đi lên gác, tắm gội rồi đi ngủ.

Chẳng phải đàn ông thường suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao? Chẳng phải là tân lang mới nhậm chức thường rất hăng hái với ba hoạt động, quay cuồng trong ngọn lửa dục vọng, quay cuồng với ngọn lửa dục vọng, quay cuồng với ngọn lửa dục vọng ư? Chẳng phải là cô nam quả nữ ở chung một nhà, người chịu đựng được chỉ có Liễu Hạ Huệ[1] và thái giám, mà sở dĩ Liễu Hạ Huệ có thể nhẫn nhịn được, chẳng phải là bởi vì người phụ nữ trong lòng ông quá xấu sao?

[1] Liễu Hạ Huệ: Tên thật là Triển Sâm, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Cô, chắc không thể bị coi là xấu chứ?

Tại sao, điều này là tại sao chứ? Rõ ràng hai người đã từng gần gũi thân mật, rõ ràng hai lần trước, cậu còn tỏ rõ vẻ cuồng nhiệt khó cưỡng lại được. Vậy tại sao, giờ đây, mọi yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ cả, hai người còn vừa nhận giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, con sói hung hăng bỗng nhiên biến thành con dê ngoan ngoãn, chuyển sang ăn chay rồi ư?

Trên chiếc giường ngủ mềm mại rộng rãi, một mình Chu Lạc quần chặt tấm chăn vào người, lăn qua lăn lại suy nghĩ.

Cuối cùng, vì cả đêm hôm qua không ngủ, thêm vào đó lại bận rộn suốt cả ngày hôm nay, cho dù tâm trạng rối bời, chỉ một lát sau, Chu Lạc vẫn có thể chìm vào giấc ngủ say.

Ngủ thật sự rất say, thậm chí nửa đêm, có người đẩy cửa bước vào, cô cũng không hay biết, Đại Đồng khẽ khàng lấy quần áo ngủ, yên lặng ngắm nhìn người con gái đang ngủ trên giường trong tư thế không hề thực nữ chút nào, thở dài một tiếng rồi quay người rời đi.

Nửa đêm, tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên, Chu Lạc bị đánh thức dậy, mơ mơ màng màng cầm lấy ống nghe của chiếc điện thoại để bên cạnh giường, sau một tiếng “A lô”, mới bỗng nhiên ý thức được rằng đây không phải là phòng ở của mình, ừm, nói một cách chính xác, đây không phải là căn phòng ban này.

“Chu Lạc? Đại Đồng đâu, gọi cậu ấy nghe điện thoại đi!” Là Phan Đông, anh ta có chút ngạc nhiên khi nghe thấy giọng của Chu Lạc, nhưng chỉ chút xíu thôi, sau đó ngữ khí lại trở nên vô cùng khẩn cấp.

Chu Lạc không nói thêm gì nữa, buông điện thoại xuống vừa định chạy ra cửa gọi người, cửa phòng đã bị đẩy tung ra rồi. Đại Đồng bước vào áy náy nói: “Vừa mới lắp điện thoại, có rất ít người biết số máy này, không ngờ lại làm phiền giấc ngủ của em”.

26. Chương 09 Phần 3

Chu Lạc lắc đầu tỏ vẻ không để ý tới điều đó, đồng thời đưa tay ra bật đèn ở đầu giường, cơ thể Đại Đồng cao lớn trắng tấp, khoác trên người bộ quần áo ngủ rộng rãi, trông vẫn rất hình tượng, lại còn có cảm giác phong độ ngời ngời, quả thực là ngoại hình đẹp để luôn khiến người ta cảm thấy vui vẻ ở bất cứ nơi đâu, bất cứ thời điểm nào.

Bàn tay nắm ống nghe điện thoại của cậu thon dài mà mạnh mẽ, lúc này vì nắm quá chặt, các khớp xương trắng nhợt cả đi, khuôn mặt điển trai cũng càng lúc càng trắng bệch, đôi môi mím chặt, đôi mắt mở to không chớp, cả người đang lặng đi giống như một pho tượng. Mặc dù như vậy, vẫn rất mê hoặc, ồ, đợi một chút, hãy gượng lại những si mê đã! Chu Lạc vội vàng nhắc nhở bản thân, Đại Đồng đang có biểu hiện gì vậy? Không bình thường lắm, quả là quá không bình thường!

Nếu không phải cô nhìn nhầm, biểu hiện của cậu lúc này chắc là đang lo sợ, một nỗi lo sợ vô cùng lớn, đương nhiên, còn có cả chấn động cực độ - có thể đoán được rằng, tin tức mà Phan Đông đưa tới chắc chắn là tin xấu, mà còn là một tin cực kỳ xấu!

Cuối cùng, ống nghe của chiếc điện thoại cũng được buông xuống, bàn tay trống trải của Đại Đồng khẽ run rẩy, sắc mặt cậu trắng nhợt tới cực điểm, đôi mắt giống như hai mặt nước đen ngòm, sâu đến nỗi nhìn mãi không thấy đáy.

Chu Lạc cảm thấy hoảng sợ vì biểu hiện của cậu, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Đại Đồng là một kẻ nhất gan, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

“Lạc Lạc, bây giờ em có lái xe được không? Đưa anh ra sân bay, càng nhanh càng tốt.” Sau khi Đại Đồng nhận được câu trả lời khẳng định, cậu lao thẳng ra ngoài cửa, không hề quay đầu lại.

Chu Lạc không dám chần chừ, lập tức thay quần áo đi xuống lầu, thấy Đại Đồng đã ăn mặc chỉnh tề, chỉ cầm chiếc ba lô màu đen luôn mang theo bên mình.

Trên đường đến sân bay, Đại Đồng gọi điện thoại cho người phụ trách ở cơ sở thực nghiệm, nói rằng ở quê có chuyện, cần phải về quê một thời gian, sau đó lại tiếp tục im lặng.

Trước khi lên máy bay, cuối cùng cậu cũng quay sang nhìn Chu Lạc, giúp cô vuốt lại mái tóc rối tung vì giấc ngủ, dặn lại một câu, “Quay về nghỉ đi nhé”. Rồi đi thẳng lên máy bay không hề quay đầu lại.

Ánh mắt Đại Đồng trước khi đi rất đặc biệt, hàm ý vô cùng phong phú, đến nỗi trong một khoảng thời gian dài, mỗi lần nhớ lại, Chu Lạc luôn phát hiện chút gì đó mới mẻ.

Ra khỏi sân bay, Chu Lạc dừng xe ở bên đường, suy nghĩ thật kỹ những chuyện xảy ra trong tối nay, càng nghĩ càng cảm thấy rối tung cả lên.

Khi Đại Đồng gọi điện thoại xin nghỉ, nói là ở quê xảy ra chuyện, mọi biểu hiện đều thể hiện rõ ràng đó chắc chắn là một chuyện rất nghiêm trọng. Nhưng, cậu lại không hề trao đổi với cô một câu nào, là không thể trao đổi được hay cảm thấy không nhất thiết phải trao đổi? Cả hai khả năng này, đối với cô đều không phải là chuyện tốt đẹp.

Chu Lạc luồn sâu hai bàn tay vào trong mái tóc, từ trán hướng ra phía sau gáy, thực hiện những động tác mát xa nhanh gọn cho da đầu của mình, hồng nhanh chóng khôi phục lại chút tỉnh thần.

Yêu đương rồi kết hôn, quả đúng là một chuyện đau đầu.

Còn lại một mình cô, căn nhà vốn yên tĩnh giờ trở nên lạnh lẽo. Cứ lẩn qua lẩn lại mãi trên giường một hồi, khó khăn lắm mới được được đến khi trời sáng, Chu Lạc thu dọn đồ đạc, quyết định tạm thời về nhà dì Mai trước đã, dì Mai có thói quen dậy sớm, lúc này, chắc sẽ không làm phiền.

Vẫn chưa đến giờ tắc đường, xe chạy thẳng một mạch đến nhà của dì Mai, cũng chưa quá bảy giờ sáng, theo thói quen, chắc dì Mai đang tập yoga ở căn phòng yên tĩnh trên gác.

Vì còn phải đi làm ngay, Chu Lạc cho xe đậu ở bên đường phía ngoài sân chứ không cho xe vào gara, sau đó rón rén đi về phòng, nếu may mắn, cô thay quần áo xong đi luôn, có thể sẽ không chạm mặt dì Mai, việc cần giải thích, cứ để đến tối hãy nói vậy.

Nhưng, Chu Lạc đã quên mất rằng, cô thực ra không phải là người may mắn, lớn bằng ngần này rồi, thứ mà cô thật sự mong muốn, đều phải lao tâm khổ tứ khó nhọc mới có được, còn có một chút cầu chẳng được, ước chẳng thấy nữa.

Còn nhớ, có người từng nói, khi đeo thứ gì đó trên người, “nam đeo quan âm nữ đeo phật”, câu nói đó chỉ là cách nói hài âm[2], “quan âm” tức là “quan âm”, “phật” tức là “phúc”, đại ý là mỗi người đàn ông đều có khát vọng thăng quan phát tài, còn điều quan trọng nhất đối với một người phụ nữ lại là phúc phận.

[2]Hài âm: Sử dụng những từ có âm đọc giống nhau hoặc gần giống nhau để biểu đạt.

Chu Lạc tự nhận mình là một người không may mắn, bố không quý, mẹ không yêu, cuộc sống trong suốt nhiều năm qua, chỉ cần dùng ba từ là có thể khái quát hết: Không hợp thời.

Xuất thân trong một gia đình giàu có, danh giá, cho dù tư chất bình thường, tướng mạo bậc trung, chỉ cần theo đúng trình tự, thậm chí chẳng cần phải bỏ ra một chút nỗ lực nào, chỉ cần lo ăn uống chơi bời, cô cũng có thể sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ suốt đời.

Hoặc nếu như cô không cam tâm làm một con mọt gạo, vậy thì, dưới sự giúp đỡ của gia đình, cô có thể dễ dàng thành công, rất dễ có được danh hiệu “tài nữ”, “người phụ nữ nổi tiếng”. Cuối cùng còn có thể chọn ra một thanh niên khôi ngô tuấn tú tài năng xuất chúng để làm phò mã giống như nàng công chúa.

Thậm chí, cô dù có muốn tự chịu khổ sở, nhất định muốn có chút thành tựu thực tế, cho dù chọn công việc kinh doanh hay làm chính trị, hoặc làm một số ngành nghề khác. Chỉ cần cô ngoan ngoãn hơn, chịu nghe lời hơn, không một mực yêu cầu bố mẹ phải làm những chuyện mà họ không làm được, ở phương diện khác, thực ra họ đều không hề nhỏ nhen, đặc biệt là với cô con gái duy nhất của mình, cô sẽ có thể có một cuộc sống gọi gió gió đến, hô mưa mưa về.

Thế nhưng, thời niên thiếu, cô chăm chỉ học hành, nhẫn nhịn vì đại cục, chịu đủ mọi nỗi khó khăn vất vả, khi cuối cùng đã có được sự khẳng định của họ, sự chống đối đến muộn mắn đã bùng nổ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy cuộc sống của mình trước đây thật vô nghĩa, đó là cuộc sống sống cho người khác. Sau khi bà nội và ông ngoại qua đời, trong một gia đình lớn như vậy mà cô không hề cảm nhận được chút tình cảm ấm áp nào. Mỗi lần gặp bố mẹ, họ chỉ mang lại cho cô những lời yêu cầu và trách móc, yêu cầu cô phải ngoan ngoãn, yêu cầu cô phải hiểu chuyện, trách móc cô không biết làm, trách móc cô không đủ xuất sắc.

Sau một đêm không ngủ, Chu Lạc đã suy nghĩ kỹ, cô bỗng nhiên cả thấy cô không cần tất cả những thứ mà cô đang có, thứ mà cô mong muốn lại không thể tìm thấy được, cô quyết định thay đổi một cách sống khác.

Chỉ là, cô không ngờ rằng sự thay đổi của mình lại khiến bố mẹ phản ứng mạnh mẽ như vậy. Ban đầu là sững sốt, sau đó là giận dữ, tiếp đây nữa là hoàn toàn phủ định mọi suy nghĩ của cô, ném cho cô một quyển sách vạch định sẵn mọi kế hoạch trong đời người. Mọi yêu cầu của họ đối với cô đều đã trở thành văn bản, trong đó bao gồm tất cả mọi việc từ lớn đến nhỏ, đó là một cuộc đời hoàn mỹ không chút tì vết, cũng là một đời người tương đối vô vị. Ba tuổi có thể nhìn thấy bản thân khi tám mươi tuổi, điều này không hề có chút khoa trương đối với trường hợp của cô, kịch bản cũng được viết sẵn cả rồi.

Chu Lạc không xác định được bản thân mình đến từ nơi nào, cũng không biết sau khi chết đi sẽ đi về đâu, rốt cuộc có còn kiếp sau hay không? Nếu đời người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi như vậy, dẫu rằng giàu

sang phú quý, cứ tiếp tục sống một cách không chút thấp thỏm nhớ mong và thăng trầm trắc trở, vậy có điều gì khác biệt với một cái xác không hồn, sống mà như đã chết.

Cô quyết tâm phản kháng tới cùng, đồng thời chấp nhận trả cái giá thật đắt, khoảng thời gian tranh đấu với bố mẹ đó, quả đúng là cơn ác mộng, một cơn ác mộng mà cô không dám nhớ lại. Kết quả, cô đã thắng, không phải bởi vì cô lợi hại như thế nào, mà bởi vì họ quá bận rộn, không còn hơi sức tiếp tục tranh đấu với cô, mà con gái của hai nhà Chu – Tất, không điên, không ngốc, họ cũng không thể nhốt cô cả ngày trong nhà, không cho tiếp xúc với những người khác được.

“Mặc kệ nó, con nhóc không biết trời cao đất dày, ném đủ khổ sở ở bên ngoài rồi sẽ ngoan ngoãn tự tìm về thôi.” Mẹ cô ung dung hào hoa ngồi đó, lạnh lùng liếc cô một cái, cho cô mười năm tự do.

Vậy là Chu Lạc phát hiện, rời khỏi sự che chở bảo bọc của gia đình, cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường. Những thứ mà trước đây cô phải vất vả rèn luyện, cầm kỳ thi họa, cử chỉ tác phong, chẳng qua chỉ là đồ chơi tiêu khiển của những người giàu có, là món hàng xa xỉ, không phải thứ gì cần thiết. Sự rèn rũa trong suốt nhiều năm qua dường như uống phí, muốn có cơm ăn áo mặc, có mảnh đất cắm dùi, cô vẫn cần phải chăm chỉ lên lớp, cố gắng làm việc.

Lời dự đoán của mẹ tan vỡ cả rồi, cô không hề ngoan ngoãn quay về, ngược lại còn từng bước từng bước đứng lên, chính vào lúc cô có được tất cả nhờ vào đôi bàn tay của mình, họ lại xuất hiện.

Lần này họ muốn gì, đẩy mọi việc tới mức làm lại từ đầu? Hai mươi tám tuổi rồi, cô không cho rằng mình cần người khác chỉ bảo cho cô về cách sống, thậm chí bao gồm cả việc hôn nhân, càng không phải bàn cãi!

Nhìn thấy bố mang tên Chu Thanh Bách đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách uống trà, lông tơ trên người Chu Lạc dựng đứng hết cả lên, dùng ánh mắt cực kỳ phẫn nộ nhìn ông. Nếu không phải vì kiêng nể dì Mai đang xuất hiện ngay trước mặt, cô đã sớm lao tới hét toáng lên cũng chưa biết chừng.

Vẫn là Đại Đồng nói đúng, với sự thần thông của họ, muốn tìm thấy nơi cô đặt chân tới, căn bản là không cần phải tốn sức.

Bố dường như cũng có chút kinh ngạc đối với sự xuất hiện bất ngờ của cô, đôi mắt luôn vững vàng trước sóng to gió cả khê hấp háy một cái, điều kỳ lạ, đó là ông lại không hề mở miệng nói.

“Lạc Lạc, chẳng phải cháu nói phải làm thêm giờ sao, sao sáng sớm đã về rồi?” Dì Mai ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy cô, sau khi hốt hoảng đứng lên nhưng đứng không vững, lại ngồi phịch xuống.

Về hốt hoảng của dì Mai lại khiến Chu Lạc có chút phẫn nộ, cô cố gắng dùng ngữ khí bình thản để trả lời, “Cháu về thay giặt...”, hai chữ “quần áo” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, Chu Lạc bỗng nhiên ngậm chặt miệng lại, chiếc túi xách trong tay rơi xuống đất.

Trên người bố và dì Mai, đều là những bộ đồ ngủ bằng lụa trắng muốt, cô không cho rằng bố cô lại thất lễ tới mức ăn mặc như vậy tới thăm viếng nhà người khác. Bây giờ là bảy giờ sáng, cũng không phải thời điểm khách khứa tới chơi, hơn nữa, tại sao dì Mai lại hốt hoảng thế?

Chân tướng rõ ràng như vậy, Chu Lạc lại không thể tiếp nhận được. Đã từ rất lâu, cô biết rằng, bố cô có người phụ nữ khác ở bên ngoài, mẹ cô cũng có, mặc dù họ đều thực hiện một cách vô cùng kín đáo, người bên ngoài không ai biết rõ, nhưng cũng không thể giấu nổi đôi mắt to tròn trong veo luôn quan sát mọi thói quen sở thích của họ như hình với bóng.

Cho dù phát hiện ra rồi, nhưng việc tận mắt chứng kiến lại là chuyện khác, đặc biệt là chân tướng khi được chứng kiến khó có thể chịu đựng nổi như vậy. Tại sao, tại sao cứ nhất định phải là dì Mai, người vừa thân thiết vừa đáng kính, người luôn quan tâm chăm sóc cô tận tình?

Chuyện cũ nhanh chóng lướt qua trong não bộ: Giá tiền thuê nhà rẻ tới mức không thể tưởng tượng nổi, cơ duyên tâm đầu hợp ý ngay trong lần đầu gặp mặt, món ăn của quê hương, cách gọi là “dì Mai” chứ không phải “chị Mai”, còn cả lời khuyên nhủ lúc ẩn lúc hiện của ngày hôm qua, thực ra, sớm đã có dấu vết rồi chứ.

Là do cô ngốc nghếch, sống tới gần này tuổi đầu rồi, sao vẫn còn tin rằng trên thiên hạ còn có nơi ăn ngủ miễn phí, sao còn mong ước xa xôi rằng có người đối xử tốt với cô vô duyên vô cớ?

Chỉ là, dì Mai muốn làm gì vậy, muốn dùng việc này để lấy lòng bố cô? Hay là yêu nhau yêu cả đường đi? Dì Mai lại không biết rằng, đối với bố cô, đứa con gái này hoàn toàn không được yêu thương chiều chuộng, thậm chí còn không bằng cả người đi đường nữa.

Một cuộc đầu tư thua lỗ biết bao, hay là một cuộc đầu tư của tình cảm mềm yếu nhất!

“Tôi đã kết hôn rồi, sẽ nhanh chóng dọn khỏi đây, chúng ta cùng tính các khoản tiền thuê nhà một chút nhé.” Chu Lạc cố gắng giữ vững tinh thần, làm ra vẻ không nhìn thấy Chu Thanh Bách, tiếng gọi “dì Mai” cũng không thể nào thốt ra khỏi miệng được nữa.

Rầm một tiếng, chiếc cốc bị đặt mạnh xuống bàn, Chu Thanh Bách lại sa sầm nét mặt thêm một lần nữa.

“Mang hạnh phúc của cả đời mình ra để giận đối với bố mẹ, đây chính là cái mà mày gọi là đi tìm tự do hay sao hả?” Chu Thanh Bách cuối cùng đã không thể nín nhịn nổi nữa, mở miệng nói trước khi Chu Lạc quay người bước lên lầu.

Liếc nhìn về phía Mai Bình đang bối rối không biết phải làm thế nào, Chu Lạc bỗng nhiên lại có dũng khí nhìn thẳng vào mặt bố, nhếch nhếch một bên khóe môi, mỉm cười lạnh lùng nói: “Con còn có hạnh phúc cả đời để mà giận đối, còn bố thì sao?”

“Khốn nạn!” Lần này là tiếng vỡ của chiếc cốc, hơn nữa còn rơi ngay dưới chân mình, Chu Lạc vội vàng rảo bước lên lầu, để tránh việc có những món đồ khác đuổi theo phía sau.

Bố đã bị chọc tức rồi, vô cùng tức giận rồi, cảm giác này lại thật... thoải mái quá!

Ở cơ quan vẫn còn rất nhiều việc cần xử lý, Chu Lạc vội vàng thu dọn một số đồ thường dùng, gói gọn vào túi, xách đi, những thứ còn lại để sau rồi tính, dù sao dì Mai cũng sẽ không cấp thiết cần dùng tới căn phòng này – trên đời này làm gì có sự việc trùng hợp đến vậy, các điều kiện ban đầu khi cho thuê nhà, chẳng phải là đã được vạch sẵn rồi sao, căn bản là, cô không hề nghĩ rằng Mai Bình còn có thể cho người khác tới thuê phòng.

Khi xác va li xuống lầu, đã không thấy bóng dáng bố đâu nữa, Mai Bình cũng đã thay một bộ quần áo chỉnh tề, đang đợi cô ở dưới lầu. Thấy chiếc va li nặng trĩu của cô, còn định đưa tay ra giúp đỡ, nhưng đã bị Chu Lạc khéo léo từ chối.

“Xin lỗi, cô không cố ý giấu cháu, mà là sợ rằng nếu ngay từ đầu, cháu biết chuyện, sẽ có tâm trạng mâu thuẫn với cô”. Thái độ của Mai Bình hết sức dịu dàng, đầy vẻ hối lỗi.

Thấy điệu bộ của cô ấy như vậy, Chu Lạc cũng không có cách nào giữ mãi bộ mặt cứng nhắc, sự chuyển biến của sắc thái tình cảm, cần làm dịu sự xung đột.

“Thực ra, tôi mâu thuẫn hay không mâu thuẫn với cô, có liên quan ư?” Ánh mắt Chu Lạc khi nhìn cô ấy có chút thương xót, điều không nói ra thành lời, đó là: Cô chắc không nghĩ rằng bố sẽ ly hôn để lấy cô chứ, nếu như có thể, hà tất phải đợi tới ngày hôm nay?

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, đẹp đến mấy hay nhiều tiền đến mấy thì cũng sao nào? Không có con, không có người đàn ông có thể mang đi được, sống xa quê hương, thậm chí ngay cả người thân cũng không qua lại – ít nhất là trong khoảng thời gian sống chung, cô chưa từng thấy người thân nào của Mai Bình tới thăm viếng cả.

Quả nhiên, nghe thấy câu nói đó của cô, sắc mặt của Mai Bình đã thay đổi, đau khổ cười một tiếng, “Đúng là không có liên quan, nhưng cô muốn cháu biết rằng, cô thật sự rất có duyên với cháu, không... liên quan gì tới ông ấy”.

Chu Lạc gàu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, bố mẹ đều là những người cực kỳ tự phụ, cho dù là có điểm nào đó không mấy vẻ vang, cũng sẽ không hạ thấp đẳng cấp. Tướng mạo và khí chất của Mai Bình đều không thua kém gì mẹ, còn dịu dàng hiền hậu hơn, cũng không có khí thế luôn lấn lướt người khác của mẹ, thực ra là một phụ nữ tốt, bản thân mình sao có thể không thích cô ấy.

“Cô vốn định để trước khi chúng ta biết rõ về thân phận của nhau, có sự tiếp xúc bước đầu với cháu, cũng có thể để lại một ấn tượng tốt trước, không ngờ lại xảy ra chuyện này, sau này, thật sự là ngay cả là bạn bè cũng không thể sao?” Nhìn ánh mắt xa lạ của Chu Lạc, sự đau khổ của Mai Bình thể hiện hết ra cả lời nói.

Chu Lạc khẽ khàng ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay, “Đương nhiên có thể, sau khi cô rời xa ông ấy”.

“Tại sao? Cô cứ nghĩ rằng cháu không thích mẹ của mình”. Mai Bình kinh ngạc, trong những lần nói chuyện từ trước tới giờ của cô ấy, biểu hiện trong ngày hôm nay vô cùng phong phú.

“Đâu chỉ là không thích, tôi luôn hận bà ấy, hận rằng bà ấy luôn cao cao tại thượng, luôn can thiệp vào chuyện của tôi.”

“Vậy cháu...”

“Tôi không phải là đứa con gái ngang ngược, tôi biết sự can thiệp của họ đối với tôi không có ác ý, chỉ là quan niệm và giá trị quan không giống nhau, vì vậy mới mâu thuẫn như nước với lửa. Là con gái do bà sinh ra, tôi không thể làm bạn với người tình của chồng bà ấy, làm vậy sẽ là một sự sỉ nhục, cũng là sự thách thức với bà, nếu bà ấy biết được, sẽ không tốt cho cả tôi và cô.” Chu Lạc liếc nhìn Mai Bình một cái, nói tiếp, “Hơn nữa, tôi tôn trọng hôn nhân”.

Lời nói mặc dù rất phóng khoáng, nhưng sau khi Chu Lạc ra khỏi cửa, nước mắt vẫn rơi xuống.

Làm người quá thất bại rồi, đã bao nhiêu năm như vậy, cho dù là tình thân, tình bạn hay tình yêu, thứ mà cô có được đều rất ít, mỗi tâm giao vong niên với Mai Bình này, cô rất hào hứng, cũng rất coi trọng. Ngoài việc còn sống độc thân tới tận bây giờ, Mai Bình dường như đáp ứng được tất cả các yêu cầu về một người phụ nữ hoàn mỹ trong mắt Chu Lạc, không ngờ chân tướng lại không thể chịu nổi như vậy.

Con người nếu lúc nào cũng chỉ như thuở ban đầu gặp gỡ, thì sẽ chẳng nảy sinh cái gì phiền muộn.

Người thương yêu thì cũng sao nào, Đại Đồng phẩy phẩy tay rồi ra đi, ngay cả một lời giải thích cũng không có, một ngày mùa thu tươi đẹp, vậy mà những điều đến với cô lại toàn là buồn rầu và đau thương, duy chỉ có công việc là vẫn phải tiếp tục.

27. Chương 10 Phần 1

Chương 10: Ly hôn rồi, hoa đào nở khắp ba châu lục

Viện trưởng Đồ đối với cô quả thực không hề bạc bẽo, trong vòng một tuần đã giao chìa khóa nhà được phân vào tay cô, ở doanh nghiệp nhà nước quy mô lớn nổi tiếng này, hiệu suất đúng là cao tới mức đáng kinh ngạc.

Chỉ là tới giờ phút này, thứ mà bao lâu nay từng mơ ước đã ở trong tay, tuy khiến cô có cảm giác mừng vui thanh thản, nhưng lại không có sự mãn nguyện, vui sướng giống như trong tưởng tượng.

Trong một tuần Đại Đồng đi vắng, hoàn toàn không có chút tin tức gì, tin tức từ phía bố và Mai Bình, cô cũng chẳng buồn để ý. Cho đến bây giờ, thứ không phụ lại cô chỉ có công việc, có đi có lại, cô cũng phải tận tâm tận lực với công việc.

Giai đoạn chuẩn bị bận rộn ráo riết đã kết thúc, tập đoàn công ty dẫn đầu, đoàn khảo sát do nhân viên của các khâu chuẩn bị cấu thành cuối cùng cũng phải xuất phát. Đây không phải là lần đầu tiên Chu Lạc ra nước ngoài, nhưng lại là lần đầu tiên tham dự hạng mục đầu tư nước ngoài với tư cách là người phụ trách, khi quay về phải đích thân làm báo giá, bắt buộc phải có thái độ cực kỳ nghiêm túc trong lần khảo sát này.

Rất nhanh chóng, Chu Lạc phát hiện thứ có thể khiến người ta quên đi cảm giác đau buồn nhất, không phải là rượu Đỗ Khang, mà là sự tiếp xúc với thiên nhiên. Đến thủ đô Nairobi của Kenya, vừa xuống máy bay, Chu Lạc đã nhận thấy ngay một cảm giác tươi mới chưa hề có từ trước tới giờ.

Bầu trời rất xanh, rất xanh, không khí trong lành tới mức như không tồn tại. Thảo nguyên vùng Đông Phi mênh mông, sự nhiệt tình cởi mở của người dân châu Phi, đều mang lại cảm giác mới mẻ cho Chu Lạc, nỗi phiền muộn trong thời gian này giống như một luồng hơi thở vẫn đục, đều bị thổi hết ra ngoài.

Vốn phải ở trong nơi ở của công ty, nghe nói đó đều là những căn biệt thự cực kỳ xa hoa, nhân viên làm đại diện ở đây quanh năm sống trong điều kiện sung túc, nhưng lại cô đơn như tuyết, ngay cả việc chơi bài cũng khó có thể tập hợp đủ người, nghe nói trong nước có người tới khảo sát, sớm đã từng bưng chuẩn bị để tiếp đón bọn họ.

Đáng tiếc, phía đối tác quá nhiệt tình, ngay từ đầu đã đặt phòng nghỉ tại khách sạn ở địa phương cho họ, trưởng đoàn của tổng công ty nghĩ tới việc phải đi tới thực địa khảo sát, liền đồng ý với sự sắp xếp của đối phương.

Ông chủ phía đối tác là thương nhân người Do Thái, nghe nói là một tỷ phú đứng nhất nhì trong vùng, sau khi dùng bữa tối xong, lái xe đưa họ về khách sạn, sau đó nói một câu chúc mọi người nghỉ ngơi thoải mái rồi cáo từ.

Trưởng đoàn có chút ngạc nhiên, vội vàng sai phiên dịch nói chuyện lại với đối tác, hỏi rõ xem phía nào sẽ chi trả tiền thuê khách sạn, đáp án rất bất ngờ, đối tác chỉ phụ trách đặt phòng, chi phí do phía Trung Quốc tự lo liệu.

“Đúng là đồ keo kiệt chết tiệt!” Trưởng đoàn không kiềm chế được, giật mạnh mũ xuống, một chị khúc khích cười ông, “Tôi quá rõ tính cách trắng hoa của mấy người dân ông các anh mà, sợ ở khu văn phòng của công ty sẽ bị trói buộc, không tiện ra ngoài trêu ghẹo đám phụ nữ châu Phi chút gì, nhưng các anh lại không nghĩ xem có dễ dàng lợi dụng đám người Do Thái này không đã”.

Chẳng có cách nào khác, kinh phí hỗ trợ mỗi ngày trong các chuyến công tác nước ngoài đã được quy định, đều là cán bộ công nhân viên của doanh nghiệp nhà nước, còn muốn có thể tiết kiệm được chút đô la để đi mua đồ ở cửa hàng miễn thuế, có văn phòng làm việc giá rẻ đồ đạc đẹp để ở, không ai muốn bỏ tiền túi của mình ra thuê phòng trong khách sạn năm sao cả.

Vậy là, cả đoàn người lại thuê hai chiếc xe Jeep, rầm rộ đi về phía văn phòng làm việc.

Văn phòng làm việc quả nhiên rất xa hoa, sân tennis, bể bơi đều đủ cả, bốn nhân viên, mỗi người đều xa xỉ sống ở một tầng.

Nghe tiếng Trung Quốc, uống trà Trung Quốc, chị lớn cười ha hả, “Thế này mới có cảm giác giống như ở nhà, ở khách sạn làm gì kia chứ!”.

Chu Lạc lại hận một nỗi không thể quay lại khách sạn được, cô không ngờ bay nửa vòng trái đất lại gặp phải người quen, mà còn là người quen mà cô cố ý muốn tránh mặt.

Chủ nhiệm của văn phòng đại diện ở đây, hào phóng mở tiệc tẩy trần ọi người, lại là anh bạn học Dương Thụ Thành.

Đương nhiên, Chu Lạc không thể một mình quay trở lại khách sạn. Cho dù không sợ hồ báo sư tử ban đêm ra ngoài đi dạo thì cô cũng không thể tiêu thụ được sự nhiệt tình của người dân châu Phi nơi đây. Ban này ở khách sạn, một thanh niên da đen sì với hàm răng trắng ố, cứ nhất quyết kéo cô lại chụp ảnh chung, còn vòng tay khoác vai cô để tỏ ý thân mật. Sau đó, theo giải thích của phiên dịch địa phương, người Trung Quốc nổi tiếng thích chụp ảnh, thái độ của người ta như vậy là đang nhiệt tình phối hợp với cô, tự nguyện làm người mẫu.

Vì mặc áo sơ mi cộc tay, Chu Lạc xoa phần cánh tay vừa bị năm ngón tay đen sì nắm phải, mỉm cười đau khổ lẩm bẩm, “Tôi có phải trả tiền boa không?”.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Dương Thụ Thành đi về phía cô, “Chu Lạc, không ngờ lại gặp em ở đây”.

“Đúng vậy”, Chu Lạc cố gắng tỏ vẻ tự nhiên, “Sao anh lại đến đây làm việc?”.

“Rèn luyện nghề nghiệp mà, hơn nữa, ở đây đang thiếu người, tổng công ty dạo này rất coi trọng thị trường châu Phi.” Dương Thụ Thành giải thích với cô một cách nghiêm túc.

Chu Lạc gật đầu, lại nghe anh ta bổ sung thêm một câu, “Đi công tác thường trú ở nước ngoài là khổ sai, anh không vương bận gia đình, rất phù hợp”.

Chu Lạc nở nụ cười gương gạo, lập tức an ủi anh ta, “Lần này thất bại, lần sau sẽ được đền bù, rèn luyện một khoảng thời gian, khi quay về chắc chắn sẽ được thăng chức”.

Đàn ông, cho dù là kiểu đàn ông như thế nào, đều không thể thờ ơ với việc thăng quan tiến chức, Chu Lạc cố gắng hướng câu chuyện về phương diện đó, quả nhiên cuộc nói chuyện trở nên rất thuận lợi.

“Còn em thì sao, nếu dự án này thành công, có phải đi công tác thường trú ở công trường không?” Giọng nói của Dương Thụ Thành lại ẩn chứa sự chờ đợi, trong lòng Chu Lạc cảm thấy có phần chột dạ, tuy nhiên nụ cười trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, “Có thể, tuy nhiên, em dự định sẽ xin với viện trưởng, cố gắng tạo điều kiện cho em vì em mới kết hôn”.

“Em kết hôn rồi ư?!” Dương Thụ Thành hét lên, không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Đúng vậy, không dám phụ lòng mong mỏi của mọi người, cuối cùng em cũng lấy được chồng rồi. Tuy nhiên, cũng chỉ mới nhận được giấy chứng nhận kết hôn thôi, còn chưa kịp tổ chức tiệc cưới, vì vậy chưa thông báo rộng rãi.” Chu Lạc mỉm cười tự trào.

“Ồ, tốt quá, xin chúc mừng.” Dương Thụ Thành thất thần, rõ ràng là không giữ được vẻ ung dung tự tại, Chu Lạc phải nhắc nhở, anh ta mới bình tĩnh, dặn dò trợ lý sắp xếp phòng nghỉ cho cô.

“Buổi tối không nên ra ngoài, bên ngoài không an toàn.” Sau khi dặn dò xong, ngay cả một lời tạm biệt, Dương Thụ Thành cũng không nói, vội vàng vàng vọt rời đi.

“Kỹ sư Chu, cô quen với chủ nhiệm Dương của chúng tôi ư?” Trợ lý là một người phụ nữ đã có gia đình, chồng cô ấy là lái xe, hai vợ chồng đều được cử tới làm việc tại đây, nghe nói sắp xếp như vậy thì mới có thể làm việc lâu dài được.

“Ừm, là bạn thời đại học.” Chu Lạc thăm thỏ dài một tiếng, tự nhủ, Dương Thụ Thành ngoài việc tửu lượng chẳng ra sao ra, con người cũng không đến nỗi tồi, phải bỏ sang tới tận châu Phi rồi, mình vẫn còn đả kích anh ta, quả thực có chút không được tốt bụng lắm.

Cũng không biết có phải người phụ nữ kia ít có cơ hội tiếp xúc với người Trung Quốc, quá cô đơn hay không mà sau khi đưa cô về phòng nghỉ rồi, lại tự động ngồi đó, không chịu ra về, cứ quần quýt bên cô bắt đầu buôn chuyện, đương nhiên chủ đề của cuộc nói chuyện phiếm luôn xoay quanh Dương Thụ Thành.

“Chị có hứng thú với anh ấy như vậy, không sợ chồng chị ghen hay sao.” Chu Lạc quả thực không muốn nói nhiều, mỉm cười trêu chọc cô ấy.

“Hừ, mấy người bọn tôi, ngày nào cũng vậy, ngoài lúc ăn, ngủ ra, lúc nào cũng ở bên nhau, nếu có chuyện thì đã có từ lâu rồi. Hơn nữa, cứ cho là tôi có ý định, chủ nhiệm Dương cũng không phải loại người như thế, tôi nghe nói hồi còn ở tổng công ty, rất nhiều cô gái theo đuổi anh ấy, nhưng không hiểu tại sao cho tới tận bây giờ anh ấy vẫn sống độc thân, cô có biết không?” Người phụ nữ kia nhất quyết muốn hỏi đến cùng, dường như nếu không phải là chuyện về Dương Thụ Thành thì sẽ không nói chuyện vậy.

“Anh ấy vốn dĩ rất được chào đón mà, vừa tốt nghiệp đã cưới ngay hoa khôi của khoa Ngoại ngữ, chỉ có điều sau đó họ lại ly hôn.” Tính bẽn lẽn của người phụ nữ này quá mạnh, để được sớm lên giường nghỉ ngơi, Chu Lạc đành phải bán rẻ bạn học cũ của mình.

“Chuyện anh ấy từng ly hôn, bọn tôi đều biết, hơn nữa cũng là chuyện từ nhiều năm trước rồi, vấn đề là hiện nay, tại sao anh ấy cứ sống một mình mãi như thế chứ?” Đối phương vẫn không chịu buông tha.

Chu Lạc dở khóc dở cười, cô không phải là giun đũa trong bụng Dương Thụ Thành, trong suốt mấy năm qua cũng mới chỉ gặp có hai lần, làm sao biết được? Tuy nhiên, nếu nói là không biết, chắc chắn sẽ không xong, cô chỉ còn cách trơ mặt ra kết luận, “Đã từng được tiếp xúc với biển lớn, nước ở những nơi khác đâu sánh được với nước biển. Chỉ trên đỉnh Vu Sơn, mây mới thực sự là mây[1], anh ấy không quên được tình cũ ấy mà”.

[1] Đây là câu thơ trong bài Ly Tư của Nguyên Chấn, ý nói ai đã từng ngắm mây trên đỉnh Vu Sơn, khi ngắm mây ở những nơi khác sẽ không còn thấy mây đẹp nữa.

“Oa, kỹ sư Chu, cô thật là có học thức cao, còn biết đọc thơ nữa.” Người phụ nữ kia lập tức dùng ánh mắt sùng bái để nhìn cô, sau đó nghiêng sang trái sang phải một hồi, nói với cô bằng giọng thì thào khe khẽ,

“Tôi nói cho cô biết nhé, cô không được nói với người khác đâu đấy. Tôi đã từng nhìn thấy một tấm ảnh trong phòng của chủ nhiệm Dương, trông rất giống cô, hôm nay vừa nhìn thấy cô, tôi còn cứ nghĩ người tình trong mơ của anh ấy cuối cùng cũng đã đến, không ngờ đó lại là người khác, đúng rồi, vợ trước của anh ấy rất giống cô ư?”. Điều này cũng có thể lý giải tại sao ban nãy, chủ nhiệm Dương lại thất thần như vậy.

Chu Lạc không còn gì để nói nữa, cô bạn hoa khôi kia xinh đẹp hơn cô nhiều, hơn nữa lại chẳng có điểm nào giống cô cả. Dương Thụ Thành giữ ảnh của cô, hơn nữa còn không quản đường xá xa xôi mang tới tận châu Phi, điều này đối với cô, quả thực không phải một tin tốt lành.

Người dân trên khắp năm châu là một nhà, hoa đào nở rộ khắp ba châu lục, chỉ là những cánh hoa đào này, tại sao đều là những loại nở muộn chứ?

Mấy ngày tiếp theo, Chu Lạc bắt đầu cố ý tránh mặt Dương Thụ Thành. Ngoài những lúc cùng tới công trường, xem bản vẽ thiết kế cùng mọi người ra, cô tìm hướng dẫn viên du lịch của một công ty du lịch do người Trung Quốc mở ra ở đây, để có thời gian rỗi, hướng dẫn viên đó sẽ đưa cô đi chơi khắp mọi nơi, chỉ đến khi ngủ mới quay về khu văn phòng.

Phong cảnh nơi đây quả thực rất đẹp, một vẻ đẹp tráng lệ khoáng đạt, so với dòng nước cây cầu nhỏ cùng với cây cối rậm rạp bên những khối xi măng trong thành phố, cô giống như đang được đến một thế giới khác.

Công việc điều tra thăm dò vừa hoàn thành, mọi người được nghỉ một ngày hoạt động tự do. Bị khuấy phục bởi cái nắng gay gắt của vùng gần xích đạo, nhiều người muốn thu mình ở nhà nghỉ ngơi, hoặc đi dạo lòng vòng quanh mấy cửa hàng gần đó, mua chút quà mang về nhà.

Thứ nhất là muốn tránh một người, thứ hai là chẳng có thứ gì để mua cả, Chu Lạc không muốn lãng phí thời khắc tốt đẹp này, bàn bạc với hướng dẫn viên du lịch, cô đi theo một đoàn du lịch đến từ trong nước, tới công viên quốc gia Kourou nổi tiếng để xem hạc lửa.

Rất lâu trước đây, Chu Lạc đã được ngắm một bức ảnh chụp một đàn hạc lửa do ông chủ La Hồng mang về trên tàu điện ngầm, cô từng trầm trồ trước sắc đỏ trải khắp một dải rộng lớn, nghĩ đến việc hôm nay có thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, cô vui tới nỗi nhảy nhót tưng bừng.

Đàn hạc lửa sống trong hồ Kourou của công viên quốc gia Kourou, đây là một hồ nước mặn ở Great Rift Valley của vùng Đông Phi. Cách hồ Kourou còn rất xa, nhưng đã có thể nhìn thấy một dải màu đỏ bên hồ, đó là hàng nghìn hàng vạn con hạc lửa đang kiếm mồi bên mép nước cạn. Đám hạc lửa có bộ lông màu phần hồng đã nhuộm đỏ cả bờ hồ, thêm vào đó là cảnh trời xanh mây trắng, mặt hồ xanh ngắt như gương soi, cảnh sắc tuyệt đẹp giống như trong thần thoại.

Trong hồ nước mặn có diện tích từ 5 km² đến 45 km² ngày, có một loại thủy thảo mà hạc lửa rất thích. Khi xe chạy tới khoảng cách còn cách bờ hồ một đoạn, thì không thể đi tiếp được nữa, sợ xe sa vào vùng đất sinh lầy. Vậy là tất cả mọi người đều xuống xe, trên dải đất nhiễm mặn trắng xóa, tìm một nơi có thể đặt chân lên được, từng bước từng bước tiến về phía hồ nước.

Theo đoàn người xuống xe, Chu Lạc xuyết nửa thì bị một thứ mùi nhức mũi làm cho chảy nước mắt, người hướng dẫn viên đưa cho cô một chiếc khẩu trang, cười hi hi giải thích, “Chỗ phần đất nhiễm mặn này đầy rẫy những phân chim và các loại chất mùn khác nhau, mùi vô cùng khó chịu, đến nơi đây, khẩu trang lại trở nên rất cần thiết”.

Sau khi cảm ơn, đeo khẩu trang lên mặt, Chu Lạc có chút cảm khái, thầm nghĩ, một thứ mỹ lệ như thế này, hóa ra cũng có mặt xấu của nó.

Tuy nhiên, người ta vẫn trầm trồ bởi cảnh quan tráng lệ mà bầy hạc lửa mang lại nhiều hơn, tiến tới và quên đi thứ mùi khó chịu, sau khi mọi người đã thích ứng với thứ mùi đó, bắt đầu ra sức đuổi những chú hạc lửa bay lên để chụp ảnh.

Đáng tiếc, mặc cho họ hò hét như thế nào, bầy chim lạnh lùng kia vẫn không buồn nhúc nhích, dường như biết rằng họ sẽ không dám làm gì chúng, vẫn ung dung tự tại cúi đầu tìm thức ăn bên mép nước.

Đang rầu rĩ, một tràng tiếng động cơ đình tai vọng lại, từng đàn chim hạc bắt đầu bay lên. Đàn hạc lửa khi bay lên, có nhóm bay đơn lẻ, có nhóm bay xếp thành hình chữ, nhưng rất có trật tự về độ cao thấp, tạo

thành một đường cong tuyệt mỹ trên mặt nước.

Mọi người không kịp nói gì nữa, vội vội vàng vàng chụp ảnh, ghi lại khoảnh khắc thần kỳ của thế giới tự nhiên, lưu lại làm kỷ niệm. Chu Lạc vốn không giỏi chụp ảnh, lúc này cũng không nói câu nào, giơ máy ảnh lên, chụp liên tục.

Khó khăn lắm mới đợi được mọi người bớt hứng thú để đi lên bờ, phát hiện ra bên cạnh chiếc xe chở đoàn khách du lịch của họ còn có thêm một chiếc trực thăng, ý thức được rằng, nhờ phúc của người ta ban này mà đàn chim mới kinh động bay lên, thậm chí đúng là người có tiền có quyền, không kiểm chế được cũng liếc nhìn một cái.

Vừa liếc nhìn, Chu Lạc đã sững cả người lại, quả đúng là trong đời thiếu gì chỗ có thể gặp nhau – sao tới mảnh đất châu Phi này, cô lại luôn muốn đọc thơ vậy nhỉ?

“Chị, bố nói nhìn thấy chị từ trên máy bay, em không tin, không ngờ chị ở đây thật, chị đến đây cũng là để ngắm mẹ em ư?”

Phía trước chiếc trực thăng có hai người, một lớn một nhỏ, đó là cô bạn nhỏ Châu Châu và bố của cô bé – Lịch Chủy.

Có thể tỏ vẻ không nhìn thấy Lịch Chủy, nhưng Châu Châu thì không thể không để ý được, đặc biệt là sau khi nghe được về hoàn cảnh đáng thương của cô bé qua lời Diệp Minh Lỗi.

Không hiểu rõ việc “ngắm mẹ” trong lời nói của cô bé là chuyện gì, Chu Lạc không dám mạo muội tiếp lời, chỉ cười hì hì chào cô bé, “Châu Châu, đã lâu không gặp, em lớn lên nhiều rồi”.

Trước mặt cô, Châu Châu rõ ràng rất hoạt bát, không hề nhận thấy chút vẻ tự kỷ nào, cô bé chạy lại nắm lấy cánh tay cô vừa cười vừa nhảy lên, thật giống như những người bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Hoàn cảnh gặp Lịch Chủy lần trước quá căng thẳng, còn không buồn chào hỏi anh ta, lần này thì khác, không thể hồ hởi nhiệt tình nói chuyện với con gái người ta mà quên chào hỏi ông bố chứ. Chu Lạc cố gắng chào anh ta một cách thoải mái, thậm chí nếu anh ta dám nhắc tới chuyện của buổi tối hôm đó nữa, cô sẽ quay đầu đi luôn.

Lịch Chủy sao có thể không tinh ý đến vậy, anh ta nở nụ cười nhẹ như làn gió ven hồ, “Tôi đến đây để họp, nhân tiện dẫn Châu Châu thăm lại những nơi mà mẹ con bé đã từng đến trước khi qua đời”.

Thì ra là vậy. Chu Lạc nhìn khuôn mặt sáng bừng của Châu Châu, biết họ không dễ dàng trề con như những người khác: Mẹ của con đã đi rất xa rồi. Hoặc giả vì thế, Châu Châu mới sớm trưởng thành, và có lẽ vì Châu Châu sớm trưởng thành nên Lịch Chủy và người nhà họ mới cho cô bé biết rõ sự thật, đáp án không cần trả lời cũng biết.

Đám khách du lịch sau khi chụp ảnh xong liền lên xe, chuẩn bị đến địa điểm tiếp theo. Hướng dẫn viên chạy tới gọi Chu Lạc về đoàn, Chu Lạc trả lời và chuẩn bị chào tạm biệt hai bố con.

“Chị đừng đi, bố nói lát nữa đi xem ngựa vằn, chị đi cùng bố con em được không?”

Châu Châu nắm chặt lấy tay cô không chịu buông, dù đã đội mũ che nắng, khuôn mặt nhỏ xinh của cô bé vẫn đỏ ửng, đôi mắt mở to chớp chớp, bên trong ẩn chứa sự khẩn cầu và lưu luyến.

Chu Lạc cảm thấy khó xử, khó lên tiếng từ chối, không thể quay đầu về phía Lịch Chủy cầu cứu. Vốn cứ nghĩ rằng anh ta sẽ ngăn cô bé lại, nào ngờ anh ta lại cười híp cả mắt nói: “Lát nữa chúng tôi sẽ đến Khu bảo tồn quốc gia Masai Mara xem thú, xe đã chuẩn bị xong cả rồi”.

Chu Lạc rầu rĩ, hiện tại đang là mùa di chuyển của động vật, cô luôn hiểu kỳ đối với việc linh dương đầu bò vượt sông trong các câu chuyện, cũng nghe nói rằng không đến Khu bảo tồn quốc gia có nghĩa là chưa đến châu Phi và Kenya, nhưng vì thời gian có hạn, hơn nữa chưa tìm được đồng hành nên đành bỏ cuộc, kỳ thực cô không cam lòng.

Giờ đây Lịch Chủy đang dụ dỗ cô như vậy, quả đúng là không thể kìm nén nổi nữa!

Nhưng tư cách là một nhân viên gương mẫu, với tư cách là nữ công chức thời đại mới, có thể nghiêng rằng nghiêng lợi bức bối trong lòng, có thể lăn ra đất gào khóc, nhưng có một điều không được phép làm, đó là lẫn lộn trắng đen, bước theo cảm dỗ.

“Xin lỗi Châu Châu, ngày mai chị phải bay về nước, chị phải về nơi ở trước khi trời tối, sau khi về Bắc Kinh chị sẽ tìm em, được không?” Bố Châu Châu không giúp, chờ người khác không bằng cô tự giúp mình vậy.

“Vâng, thế cũng được.” Nền giáo dục mà Châu Châu được hưởng khiến cô bé hiểu rằng không nên làm khó người khác, nhưng sau khi ưng thuận, khuôn mặt nhỏ xinh lại không giấu được vẻ thất vọng, mắt ngân ngấn nước, dường như bất cứ lúc nào nước mắt cũng có thể rơi xuống, điều đó khiến Chu Lạc rất buồn, cảm giác như mình có lỗi với cô bé vậy.

“Tôi đến đây để họp, tối nay tại Nairobi còn có bữa tiệc, sẽ không về quá muộn. Nếu cô không có việc gì khác, xem thú xong rồi về cùng chúng tôi vẫn kịp.” Lịch Chủy khom lưng bế con gái lên, đưa ra lời mời chính thức với Chu Lạc.

Nhìn thấy phi công quay người bước lên máy bay, sau đó tiếng động cơ vang lên, Chu Lạc thầm trách bản thân mình đần độn, từ đây lái xe về cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ, nhưng người ta có máy bay, lẽ nào phải tính toán theo lẽ thường.

Châu Châu mỉm cười, hét toáng lên như vừa nhận được thánh chỉ: “Bố nói về kịp thì nhất định sẽ kịp, chị, chị đi cùng bố con em nhé, đi xem ngựa vằn và hươu cao cổ!”

Cô bé này, luôn có một niềm tin vô điều kiện với bố. Chu Lạc liếc nhìn Lịch Chủy, lẳng lặng thở dài, thầm nghĩ sao mình lại không có được một người bố tốt như thế.

Con người sở dĩ có thể chống lại sự cám dỗ, một là cảm thấy điều kiện chưa chín muồi, sợ rủi ro, hai là lo lắng không có đường lui phải trả giá. Trong hoàn cảnh chẳng có chút lo lắng gì này, trở ngại của sự cám dỗ đã hoàn toàn biến mất, Chu Lạc chuẩn bị đầu hàng rồi.

Sau khi lên máy bay mới biết, chiếc trực thăng này được thuê tại địa phương, chỉ có một người phiên dịch của sứ quán đi cùng, không hề có lực lượng tháp tùng hùng hậu giống như trong tưởng tượng của Chu Lạc.

Bay qua một vùng hoang dã không có sự sống của con người, nhanh chóng đến lãnh địa cư trú của sư tử.

Tại đây có thể nhìn thấy rất nhiều linh dương vượt sông như trong truyền thuyết. Chỉ vậy thôi mà Châu Châu ở trên xe cứ liếc trái liếc phải vô cùng thích thú, chốc chốc lại kéo Chu Lạc xem những động vật mà cô bé mới phát hiện, vô cùng vui thích.

Quan sát bố của cô bé một chút, trên người là một bộ quần áo thoải mái thường ngày, vác một chiếc máy ảnh chuyên nghiệp với ống kính dài như một khẩu pháo, hơi nheo mắt lại, chăm chú chụp ảnh, hoàn toàn đối lập với hình ảnh mũ áo chỉnh tề của một chính khách trước đây trong con mắt Chu Lạc, ngược lại, giống với một tay săn ảnh si mê cảnh đẹp, con người anh ta cũng trở nên trẻ trung và có sức sống hơn nhiều.

28. Chương 10 Phần 2

Dường như cảm nhận được Chu Lạc đang nhìn mình, Lịch Chủy quay nhìn cô mỉm cười, hỏi mầu nhất tiểu bách mi sinh[2], không biết vì sao gần đây Chu Lạc hay đọc thơ cổ và lại nghĩ đến câu này, lập tức hai má ửng hồng, nghĩ đến việc nếu để Lịch Chủy biết mình hình dung anh ta như vậy, cô không thể không cảm thấy bối rối.

[2] Một câu thơ cổ ví nụ cười đẹp như nụ cười của Dương Quý Phi

Đúng lúc đó, tiếng máy bộ đàm của tài xế bỗng vang lên giữa những chiếc xe này bất cứ lúc nào cũng có mối liên hệ mật thiết, nếu một xe nào đó phát hiện ra điều gì thú vị lập tức sẽ thông báo ngay cho các xe khác để tất cả cùng được chia sẻ.

Lúc này có người đã phát hiện ra báo châu Phi ở cách đó không xa, liền phát tín hiệu mời mọi người. Lịch Chủy hỏi con gái: “Châu Châu, con có sợ báo không?”.

Châu Châu mở to mắt nhìn bố, lại nhìn Chu Lạc, chu môi lên nói: “Có bố và chị Chu Lạc đi cùng, con không sợ!”. Giọng điệu rất hùng hồn.

Lịch Chủy véo má cô bé, bật cười sảng khoái, rồi bảo lái xe rời xa khu vực mà ngựa vằn, linh dương, hươu cao cổ đang sinh sống, tới gần những bụi cây nơi có người vừa nhìn thấy loài báo.

Một con, lại một con, cách mấy chục mét lại có thêm một con, lại một con nữa... Ở đây, không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy sư tử và báo, huống hồ là một gia đình nhà báo gồm có bốn con. Mọi người trên xe, bao gồm cả lái xe đều rất phấn khích.

Trong gia đình nhà báo đó, có một chú báo nhỏ chưa trưởng thành, chú mở to đôi mắt ngây thơ, theo sau báo mẹ quay nhìn bốn phía quan sát xung quanh. Quan sát, quan sát, chú báo nhỏ dần dần rời xa báo mẹ, rón rén đi đến khu vực có đám ngựa vằn, ngó nghiêng lên lên nhìn trộm.

Những con báo trưởng thành không hề để ý tới việc tách rời bầy đàn của báo con, đều không quan tâm tới nó. Sau đó dường như chỉ trong nháy mắt, báo con tấn công một chú ngựa vằn nhỏ, chú ngựa vằn nhỏ bị kinh động đó gắng hết sức bỏ chạy, chạy vào bên trong bầy ngựa vằn.

Thấy báo con đã chạy rất xa, mấy con báo trưởng thành lại chẳng có chút động đậy, đồng thời cũng chẳng có ý giúp đỡ, dường như cũng không có ý định gọi báo con trở về. Trong lúc đó, ngựa vằn bố và ngựa vằn mẹ đã nhanh chóng lao ra giúp ngựa vằn con chống trả lại chú báo nhỏ.

Chú báo nhỏ vờn mồi, tấn công một hồi, mấy con báo trưởng thành vẫn không có ý định giúp đỡ, chỉ chậm rãi bước lại gần, dẫn báo con rời xa hiện trường.

Tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra trong thời gian khoảng mấy chục giây, nhưng mọi người lại cảm thấy kinh động giống như đang xem một đoạn phim. Sau đó người lái xe nói một tràng bằng tiếng địa phương, còn lắc đầu thở dài đầy nuối tiếc. Chu Lạc nghĩ rằng anh ta đang tiếc thay cho chú báo nhỏ, con người thật tàn nhẫn, lẽ nào con ngựa nhỏ phải bị bắt rồi nhai sống thì họ mới hài lòng hay sao?

“Anh ta nói, từ bây giờ trở đi, chú báo con kia sẽ không bỏ qua cho ngựa vằn nữa rồi.” Lịch Chủy dường như cảm nhận được vẻ không hài lòng của Chu Lạc, nên giải thích cho cô.

Hiểu nhầm được giải tỏa, Chu Lạc vẫn cảm thấy run rẩy, nhìn chú ngựa vằn con vừa bị kinh hãi vẫn bám chặt lấy mẹ kia, cảm giác buồn rầu thể hiện trong lời nói, thậm chí cầu mong ngựa vằn mẹ có thể bảo vệ chú được an toàn.

“Bố ơi, vì sao báo con không chịu bỏ qua cho ngựa con hả bố, chúng có thể làm bạn với nhau không được hay sao?” Giọng nói trong trẻo ngây thơ của Châu Châu vang lên, mọi người đều yên lặng, không ai nữ giải thích với cô bé về quy luật tự nhiên mạnh được yếu thua ấy.

“Bởi vì báo con mạnh hơn ngựa con, nếu ngựa vằn lớn lên, trở nên khỏe mạnh hơn, lúc ấy báo con sẽ không dám bắt nạt nó nữa.” Lịch Chủy dẫn đó một lát mới mở lời giải thích cho cô bé.

“Con biết rồi, giống như Minh Minh hiện tại đang khỏe hơn con, nên mới bắt nạt con, nếu ngày nào đó con giống như bố, mà không, lợi hại như chị Chu Lạc, thì sẽ không sợ Minh Minh nữa!” Châu Châu thật thông minh, cô bé có thể liên tưởng một cách nhanh chóng.

Lịch Chủy xoa đầu cô bé, chỉ mỉm cười, gầu đầu không nói gì. Chu Lạc ở bên cạnh nhìn thấy bố con họ như vậy, bất giác cảm thấy sống mũi cay cay.

Ông trời thật không công bằng, vì sao hồi đó khi cô bị bắt nạt, không ai nói cho cô biết cần phải mạnh mẽ hơn? Cũng chỉ là một học giả, đâu có lợi hại gì, ngay cả số phận của mình cũng không làm chủ được. Châu Châu có một ông bố tốt như Lịch Chủy, tiền đồ tương lai vô cùng rộng mở.

“Kỳ thực, Châu Châu rất không may mắn, bố mẹ con bé đều không làm tròn bổn phận của mình.” Về đến Nairobi, sau khi giao cô bé Châu Châu đang ngủ say vì đi chơi mệt cho người bảo mẫu luôn đi cùng họ, Lịch Chủy kiên quyết đi cùng lái xe đưa Chu Lạc về văn phòng đại diện. Nhưng câu nói đầu tiên sau khi lên xe của anh ta lại khiến Chu Lạc có ý định muốn nhảy ngay ra khỏi xe.

Như vậy mà vẫn gọi là chưa làm tròn bổn phận ư, thế thì bố mẹ cô có thể phải dán cáo thị trên phố rồi! Dù rằng anh ta khiêm tốn, cũng đừng khiêm nhường như vậy trước mặt cô khiến cô phải đau lòng chứ, anh ta lại không phải là không quen biết bố cô.

Nhìn thái độ giận dữ không hài lòng của Chu Lạc, Lịch Chủy bỗng cảm thấy buồn cười, tiếp tục khiêu khích cô, “Mấy hôm trước bí thư Chu còn nói chuyện với tôi, nói rằng suýt nữa bị cô chọc tức đến nổi tăng huyết áp đấy”.

“Tôi chọc tức ông ấy? Hừ!” Xong rồi cô lại không biết phải nói thế nào nữa. Chuyện trong nhà không nên mang ra ngoài, mấy chuyện vặt vãnh về bố mẹ đó, cô thật sự không muốn nói với Lịch Chủy, dù có thể anh ta đều đã biết.

“Kỳ thực tôi cũng có thể cảm nhận được, ông ấy rất quan tâm đến cô, có thể là cách biểu hiện chưa đúng. Hiện giờ cô thấy tôi và Châu Châu rất thân thiết với nhau, thực ra đôi khi cả tuần bố con tôi cũng không gặp nhau, nghe người khác nói, khi không có tôi ở bên cạnh, con bé sống rất khép kín.” Lịch Chủy thu lại nụ cười, nhìn Chu Lạc đang có vẻ suy tư điều gì đó, nói tiếp, “Người trong giang hồ bản thân đã không phải là của mình, trong chốn quan trường lại còn tệ hơn”.

Bố cô rất giữ thể diện, trước mặt Lịch Chủy đương nhiên sẽ không thể hiện rằng mình không quan tâm tới con gái. Mà Lịch Chủy và Châu Châu cho dù rất ít khi gặp nhau, quan hệ cha con thân thiết lại là một sự thật không thể chối cãi. Chu Lạc không muốn tiếp tục bàn về chủ đề khiến cô cảm thấy buồn rầu này nữa.

“Mẹ Châu Châu trước đây đã đến nơi này sao?” Trong lúc bối rối, Chu Lạc nhanh chóng chuyển chủ đề, nói xong cô mới phát hiện rằng chủ đề này cũng không có gì hay ho cả. Lần này người phải buồn rầu có lẽ lại đến lượt Lịch Chủy rồi, xem ra bản năng luôn sai khiến con người bảo vệ bản thân mình, gây tổn thương cho người khác.

“Ừm, cô ấy từng làm việc tại đại sứ quán ở đây.” Lịch Chủy mặc dù có chút bất ngờ trước câu hỏi của cô nhưng không hề trốn tránh, kể lại mọi chuyện một cách tường tận.

Hóa ra mẹ của Châu Châu trước đây công tác tại bộ Ngoại giao. Cô ấy rất coi trọng sự nghiệp, bản tính lại mạnh mẽ, rất sợ người khác nghĩ rằng mình dựa vào gia thế, sau khi sinh con và cai sữa xong cô ấy chủ động xin đi công tác nước ngoài. Vì tuổi đời còn khá trẻ, lại không muốn làm các công việc đặc biệt, đương nhiên không tránh khỏi việc phải đi một số nước ở châu Á, Phi, Mỹ la tinh. Tính cô ấy vốn lãng mạn, phóng khoáng, thích hội họa và nhiếp ảnh, muốn đi khắp nơi trên thế giới, ba năm trước khi được phái đến Kenya, cô ấy còn cảm thấy rất hào hứng khi được đến địa danh du lịch này sinh sống.

Không ngờ trong một lần đi ra ngoài vẽ tranh, cô ấy bị côn trùng độc cắn. Vì loài trùng độc này ngay cả ở châu Phi cũng rất hiếm gặp, chất độc phát tán rất nhanh, người của sứ quán không dám quyết định cách thức chữa trị, liền ngay lập tức thông báo cho người nhà của cô ấy ở trong nước.

Lúc ấy Lịch Chủy còn chưa giữ cương vị như hiện nay, đang phải đi công tác cùng lãnh đạo ở nước khác, không thể về ngay được, chuyện của vợ đành phải để cho nhà ngoại quyết định, họ đã dùng chuyên cơ để đưa cô ấy về nước chữa trị.

Đây là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời của ông bà ngoại Châu Châu. Họ chỉ biết rằng châu Phi là nơi nghèo khổ hoang vu, hẻo lánh, điều kiện y tế lạc hậu, nhưng lại không hiểu về đạo lý rằng ở bãi cỏ cách ba bước nơi có loại trùng độc đó ắt sẽ có thuốc giải độc. Bị trùng độc này cắn mặc dù nguy hiểm, nhưng nếu trị liệu ngay tại bệnh viện nước sở tại chưa chắc đã mất mạng. Nhưng các chuyên gia đầu ngành trong nước được mời đến hội chẩn lại không giữ được mạng sống ẹ của Châu Châu. Một thiếu nữ tài sắc đã ra đi như vậy. Vì quá đau buồn và dằn vặt, bà ngoại Châu Châu không lâu sau đó cũng từ giã cõi đời.

Giờ đã sắp đến ngày giỗ tròn ba năm của cô ấy. Lịch Chủy không ngại tai tiếng là việc công xen việc tư để đưa con gái và bảo mẫu đến thăm lại nơi mà mẹ cô bé lúc sinh thời đã từng sống, để tưởng nhớ đến mẹ cô bé.

Lịch Chủy kể ngắn gọn, chỉ vài câu đã xong, nhưng cảm giác nuối tiếc và đau buồn mang đến cho Chu Lạc lại không hề ít, bầu không khí trong xe bỗng trở nên yên lặng.

“Lúc còn sống, cô ấy vẫn luôn cho rằng những ngày sống bên cạnh chồng con còn dài, sự nghiệp không thể

không chú trọng, mà ngay cả bản thân tôi bây giờ cũng rất bận, Châu Châu có bố mẹ như vậy, chẳng phải là không may mắn sao?” Lịch Chủy đau khổ nở nụ cười mỉa mai tự trách bản thân.

Xe đã đến nơi, Lịch Chủy với thân phận đặc biệt e rằng sẽ gây sự chú ý cho đồng nghiệp, Chu Lạc kiên quyết thuyết phục anh ta không nên xuống xe, tuy nhiên trước khi đi còn nói với anh ta: “Châu Châu và tôi rất có duyên, nếu anh không thấy phiền, sau này tôi sẽ thường xuyên đến tìm cô bé”.

Sau khi về nước, việc đầu tiên của Chu Lạc là gọi điện cho Đại Đồng, phát hiện ra số thuê bao đó đã bị cắt, không chỉ hoang mang mà bao nỗi ưu phiền và tức giận trước đây đã hoàn toàn biến thành sự lo lắng – không có chuyện gì xảy ra với Đại Đồng chứ?

Chu Lạc suy nghĩ một lát, lái xe tới xưởng sửa xe, nhưng lại phát hiện người qua người lại nơi đây dường như đang làm công việc sơn sửa lại, tiện tay túm một người lại hỏi: “Ông chủ của các anh đâu?”. Đêm hôm ấy người liên lạc cuối cùng với Đại Đồng là Phan Đông. Ít nhất thì anh ta cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

“Ông chủ ở đằng kia!” Theo hướng chỉ dẫn của người thợ, Chu Lạc nhìn thấy một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi đang chỉ đạo người khác chuyển đồ đạc, lập tức tiến lên hỏi, mới biết xưởng sửa xe đã được chuyển nhượng, ông ta mới đến tiếp nhận từ tuần trước, là chủ mới.

“Ông có cách nào liên lạc được với người chủ trước đây không?” Chu Lạc vẫn không từ bỏ ý định.

“Chỉ có số điện thoại trong hợp đồng, đối phương cần tiền gấp nên tôi đã nhận chuyển nhượng bằng cách thanh toán hết trong một lần, sau đó không liên lạc lại nữa.” Ông chủ mới cũng rất thân thiện, đi ngay vào phòng làm việc chép lại số điện thoại trong hợp đồng cho Chu Lạc.

Cô lập tức gọi tới số máy đó, phát hiện lại không liên lạc được.

Không nói không rằng, Chu Lạc lập tức phóng đến quán cà phê của Phan Lan, tình hình cũng giống như vậy.

Đi lại mấy vòng, Chu Lạc tìm được cơ sở nghiên cứu của Đại Đồng, lại được thông báo rằng cậu đã xin thôi việc, thời điểm xin nghỉ đúng vào thời gian cô còn đang ở châu Phi.

Đại Đồng mất tích rồi, mất tích cùng với bạn của cậu rồi! Cho đến lúc này, Chu Lạc mới nhận ra rằng cô hiểu rất ít về vị hôn phu của mình, ngay cả bạn bè của cậu cũng chỉ biết có vài người. Giờ thì họ đã cùng nhau biến mất, không hề để lại chút dấu vết gì giống như gió lướt qua mặt hồ, dường như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời cô.

Nếu trong tay không cầm chìa khóa, nếu như chìa khóa này không phải là có thể mở được căn phòng của họ, và nếu không phải là trong phòng còn có đồ đạc của cậu, Chu Lạc thậm chí còn nghi ngờ rằng đây chỉ là một giấc mơ. Còn Đại Đồng chưa biết chừng lại là một yêu tinh chuyên mê hoặc người khác, nếu không, sao cậu có thể hoàn toàn biến mất như vậy được?

Chu Lạc ngồi người ngồi trên sofa trong phòng khác, nghĩ lại những việc đã diễn ra trong thời gian qua, từ sự ngạc nhiên lúc bị đâm xe, vài lần qua lại rồi thành thân quen, cậu mỉm cười kể cho cô nghe những câu chuyện từ thuở ấu thơ, lời thổ lộ của cô, họ cùng nhau leo núi, còn cả cảm giác gần gũi thân thiết sau đó, cuộc chạm trán với bố, lời cầu hôn của mình. Sau đó cậu đã đấu tranh giành quyền làm chủ, sau đó là việc đăng ký kết hôn giống như trong hình ảnh, cảm giác bàng hoàng và lo lắng sau khi nghe điện thoại, sau đó là đưa tiễn, và sau đó là mất tích.

Nụ cười của cậu vẫn đang hiện ra trước mắt, làm sao có thể là giấc mơ? Nhưng nếu không phải là mơ, sao có thể hoang đường như vậy?

Tiếng chuông cửa vang lên giòn giã, Chu Lạc giật nảy mình đứng dậy, sau đó cô phát hiện bản thân bắt đầu run rẩy một cách không thể kiềm chế nổi, các dây thần kinh trên mặt đang trong xu thế co rúm lại, cậu đã về, cuối cùng Đại Đồng đã quay về rồi!

Người đàn ông chui chu trong bộ vest đứng bên ngoài hơi giật mình khi cánh cửa nhanh chóng mở ra, sau khi định thần lại liền hỏi: “Xin lỗi, cô là Chu Lạc phải không?”.

Khuôn mặt Chu Lạc đỏ bừng, nỗi xúc động trên khuôn mặt lập tức biến thành nỗi thất vọng khi nhìn thấy người đàn ông đó, vốn nghĩ rằng người này gõ nhầm cửa, nhưng sau khi nghe câu hỏi, trong lòng đầy sự

nghi ngờ, liền gật gật đầu.

Nhưng, cô còn chưa kịp thông báo với bất kỳ ai về địa chỉ này mà, ngay cả việc mua bán cũng chưa từng đăng ký nơi nhận bằng địa chỉ này, một ý nghĩ thoáng qua, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Quá tốt rồi, cuối cùng cũng tìm được cô, tôi là luật sư của anh Đồng, đây là danh thiếp của tôi.” Đối phương thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ra tự giới thiệu về mình.

Chu Lạc nhìn hai kẹp tài liệu trên bàn, giống như nhìn thấy thú dữ, rần rọc, dường như không dám tin vào mắt mình.

Không được, cô cần phải xác định lại một chút!

“Ý anh là, anh ấy muốn... ly hôn với tôi?” Chu Lạc cảm thấy chắc chắn là chưa đổi mới giờ, cô đang nằm mơ giữa ban ngày, nhưng cũng coi như xác nhận được việc cậu vẫn an toàn, xét ở một phương diện nào đó, cô cảm thấy phần nào yên tâm.

“Đúng vậy, anh Đồng ủy thác toàn quyền việc này cho tôi. Tôi đến tìm cô chủ yếu để bàn về vấn đề phân chia tài sản, bất động sản và cổ phần của anh Đồng đều là tài sản trước hôn nhân, trong văn bản có ghi rõ thời gian, nếu cô Chu không có ý kiến gì, phiên cô ký vào văn bản chứng nhận.”

Đó là một bản thỏa thuận ly hôn, nói rõ tất cả tài sản đều thuộc về Đại Đồng, không liên quan gì tới cô. Chu Lạc liếc qua một lượt, phát hiện những điều cậu nói trước đây đều là sự thật, ngoài việc sở hữu nhiều căn nhà ra, cậu còn nắm giữ mười phần trăm cổ phần ở một doanh nghiệp kinh doanh ô tô nổi tiếng nữa, đó cũng là một món tiền không nhỏ.

“Ngoài căn nhà này, những tài sản còn lại, anh Đồng đã ủy quyền cho chúng tôi niêm yết chuyển nhượng. Căn nhà này anh ấy để lại cho cô, ở chỗ tôi có giấy ủy quyền của anh ấy, khi nào tiện cô có thể tới phòng quản lý nhà đất để làm thủ tục.”

“Không cần, tôi có chỗ ở của mình.” Giờ đây Chu Lạc lại rất lạnh lùng, bình thản nói lời từ chối.

Vô tình kết hôn với một người giàu có, cô lại chưa có sự chuẩn bị để đào mỏ, nhanh chóng ký vào giấy ly hôn. Chu Lạc chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, đi tìm một người thân quen một nơi thân quen để chứng minh rằng cô không nằm mơ, chứng minh rằng thần kinh của cô không có vấn đề.

Tất Tinh Huy tròn mắt nhìn Chu Lạc uống rượu, đang cân nhắc xem làm một người cậu thì nên khuyên cô như thế nào đây, hay cứ làm một người bạn cùng cô uống rượu. Không ngờ với tốc độ suy nghĩ của một bộ óc thiên tài của ông, còn chưa kịp suy nghĩ xong, Chu Lạc đã liên tiếp uống liền mấy ly vào bụng.

Thấy cô cứ uống liên tục như vậy, nếu ông muốn ngăn cản, cả đời này đừng mơ đạt được nguyện vọng nữa. Tất Tinh Huy liền rót ỉnh một ly, tuy nhiên tửu lượng của ông không tốt, chỉ có thể nhấp môi, lát nữa ông cần phải giữ tỉnh táo, chưa biết chừng lại có thể nhân lúc cô uống say mà nhận cô làm con gái của mình.

“Thất tình à?” Không ngăn Chu Lạc uống rượu, nhưng vẫn cần phải hỏi.

“Không, ly hôn rồi.” Đôi mắt Chu Lạc sáng bừng, không có vẻ gì là say cả, cười hì hì trêu cậu của mình: “Cậu thấy cháu nghĩa khí chưa, không nhẫn tâm thấy cậu là người duy nhất trong gia tộc ly hôn, bị mọi người ghét bỏ, đã đích thân thử để trải nghiệm với cậu.”

“Ly hôn là tốt”, Tất Tinh Huy lại tỏ vẻ rất vui mừng, “Cháu còn dũng cảm hơn bố mẹ của mình, không hổ thẹn là cô con gái mà cậu nhắm tới, chỉ bằng bây giờ hãy nhận cậu là bố đi!”

Đây là trường bối kiểu gì vậy, Chu Lạc lại thất bại trước cậu, giãy giụa: “Cậu không hỏi cháu kết hôn từ khi nào sao?”

“Đã ly hôn rồi còn hỏi gì nữa!” Tất Tinh Huy xua tay hỏi tiếp với bộ dạng “căn bản là không nắm được trọng điểm”: “Nhưng cháu ly hôn với ai? Là tên tiểu tử đó phải không?”

Cả hai người đều hiểu rõ từ “tiểu tử” ở đây là chỉ ai, Chu Lạc gật đầu.

“Tên này giỏi thật, dám bỏ rơi con gái của họ Tất này, nó thật to gan.” Lập trường của Tất Tinh Huy dường như không đủ kiên định.

Chu Lạc lại trừng mắt với cậu: “Sao cậu biết là cháu bị đá, chẳng lẽ không thể có chuyện cháu đề nghị ly hôn ư?”.

“Nếu cháu đề nghị ly hôn thì còn tìm đến đây uống rượu làm gì? Chút kiến thức đơn giản đó, cậu vẫn có, được không hả?” Sự đáng yêu của thiên tài, chính là chỗ thẳng thắn, điều đáng hận của thiên tài, là ở chỗ quá thẳng thắn.

Chu Lạc không thể nhịn được nữa, uống một hơi cạn số rượu trong ly, bỏ đi!

Tuy nhiên, khi bị cậu phá rối như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy việc mình tự chuốc say thật đáng buồn cười. Bản thân cuộc hôn nhân này đã không thực tế, hai người giống như loài động vật cao cấp nhất trưởng thành, tình cờ gặp nhau, bị hấp dẫn cuốn hút nhau, gắn bó với nhau một thời gian. Lại vì nhiều sự can dự từ thế giới bên ngoài, đã có trói buộc bằng luật pháp. Đợi sau khi trạng thái hưng phấn qua đi, đầu óc tỉnh táo trở lại, mới phát hiện tất cả đều méo mó, không bình thường, nên đã nhanh chóng trở lại trạng thái như lúc ban đầu.

Kinh nghiệm tình trường không có, cũng không hiểu cảm giác như thế nào mới được là thực sự yêu một người, chỉ dựa vào cảm giác rung động khi gặp nhau đấy, cùng với cảm giác ám áp cảm nhận được khi ở bên nhau sau đó, muốn kết thúc cuộc sống độc thân, muốn xây dựng một gia đình bằng đôi tay của mình, đi đến bước này dựa vào dũng khí, dựa vào bản năng, không ngờ lại có kết cục đau buồn như vậy.

Cô đúng là một người không may mắn, ngay cả phúc phận có một gia đình nhỏ để sống những ngày hạnh phúc bên nhau cùng người mình yêu cũng không thể có.

Lập gia đình không thành, không dựa được vào người thân, Chu Lạc lại một lần nữa gắng hết sức trong công việc. Lần này thì tốt rồi, dù được cử tới châu Phi giám sát công trường cũng không có gì phải lo lắng.

Gần đây cơ cấu công ty có thay đổi, nhân sự được điều động thường xuyên, tin tức mới nhất trong hai ngày nay là viện trưởng Đồ bị điều chuyển công tác.

Không phải là thăng chức, mà là điều chuyển, điều đến một đơn vị cung cấp ở thành phố khác, vì bị điều chuyển rời khỏi thủ đô, nên hầu hết mọi người đều cho rằng ông bị giáng chức.

Dù sao viện trưởng Đồ cũng có ơn coi trọng giúp đỡ cô, Chu Lạc không thể tự quyết định nên dùng cách nào để hỏi về vấn đề này. Ở cơ quan, ai bận việc của người nấy, không có thì giờ để nói chuyện riêng, một ngày nọ sau giờ làm việc, Chu Lạc mua một ít quà, lần đầu tiên cô đến nhà của lãnh đạo.

Một gia đình ba người theo kiểu mẫu, vợ của viện trưởng Đồ hiền hậu, đoan trang, con trai học trường chuyên cấp ba, nhìn rất lễ phép, ngoan ngoãn, có vẻ con cao ráo hơn cả bố, một gia đình vui vẻ, hạnh phúc.

“Bao nhiêu năm qua không thấy cháu tới nhà nhờ vả, chú sắp bị điều chuyển rồi, sau này không thể giúp gì cho cháu được, sau còn tới nịnh nọt chú thế?” Viện trưởng Đồ đỡ lấy tách trà từ tay vợ, cười ha ha trêu cô, dường như rất đắc chí.

Chu Lạc quan sát sắc mặt, cuối cùng cũng yên tâm, mỉm cười, “Giang hồ ngày rộng tháng dài, chưa biết chừng một ngày nào đó lại trở thành nhân viên của chú, vì vậy lưu lại một ấn tượng tốt trước đã”.

Vợ viện trưởng Đồ gọi xong quả táo đưa cho Chu Lạc thử dài, “Không biết cấp trên xem xét như thế nào, ông Đồ tuổi đã cao như vậy mà còn phải rèn luyện. Con trai học cấp ba, cô cũng không thể rời xa nó, giờ đi xa như thế không có ai chăm sóc nhất định phải chịu khổ, đến lúc đó bệnh tiểu đường vào cao huyết áp tìm đến, danh ư, lợi ư, có tác dụng gì cơ chứ”.

Viện trưởng Đồ tỏ ý không vui, “Ăn nói kiểu gì vậy, bà không chăm sóc tôi thì tôi sẽ chết sao? Như thế là bà không yên tâm về tôi à? Cơ quan đã cho cơm ăn, vì cơ quan mà tính toán như vậy thì không nên...”.

Sau khi từ nhà viện trưởng Đồ trở về, tâm trạng Chu Lạc rất xấu. Cô luôn cảm thấy lần điều động công tác này của viện trưởng Đồ có điều gì đó kì quặc, trong mấy năm đảm nhiệm chức vụ, ông đã mang lại cho cơ quan nhiều lợi ích, cho dù không đưa ông lên tổng công ty để thăng chức thì cũng không nên đột ngột đẩy ông đi như thế.

Cô thầm cảm thấy lo lắng, lo rằng có thể vì cô mà ông bị ảnh hưởng. Nhưng cứ cho là bố mẹ đã hành động, cũng không cần giáng trực tiếp xuống đầu cô sao? Một lãnh đạo cất nhắc bản thân cô một cách vô tư như

vậy, cho dù bị điều động, cũng có thể ảnh hưởng lớn đến cô như thế nào? Hơn nữa, trong tiềm thức, cô vẫn không muốn tin rằng bố mẹ cô lại là những người độc ác, vô lý như vậy.

Còn Đại Đồng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cậu từ bỏ nhà cửa và bán cả gia sản, không ngần ngại cắt đứt mọi quan hệ với Bắc Kinh? Nếu như, chỉ là nếu như, tất cả đều do chỉ đạo của bố mẹ cô, họ quả thật đáng sợ.

29. Chương 11

Chương 11: Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai

Tiếp sau đó, sự nghi ngờ của Chu Lạc càng ngày càng tăng, bởi vì cô càng ngày càng gặp nhiều xui xẻo.

Dự án do cô đảm nhiệm trước đây, phía nhà máy đã quyết định thay toàn bộ thiết bị được sản xuất trong nước theo đề nghị của dự án thành thiết bị nhập khẩu. Chu Lạc xin ý kiến của giám đốc sở, sau khi nhận được chấp nhận đã đồng ý với quyết định đó, mọi trình tự tiến hành vẫn theo lộ trình cũ.

Không ngờ, đây là lần đầu tiên nhà máy tiến hành công trình kiểu này, quên mất phải trình bổ sung các văn bản thay đổi dự án với các tổ chức có liên quan, cứ nghĩ rằng viện thiết kế sẽ thay họ làm chuyện này. Mà Chu Lạc cũng vì từng làm dự án kiểu như thế này, cô vẫn cho rằng việc trình xin thiết bị là việc của nhà máy.

Đến lúc triển khai dự án, khi cơ quan kiểm toán tiến hành thẩm tra mới phát hiện dự án chính thức được phê duyệt vẫn là thiết bị trong nước, nhưng tiền dự án lại được dự trừ theo giá của thiết bị nhập khẩu.

Vậy là tất cả đều rối tung, vì liên quan đến tiền, hơn nữa số tiền mà nhà nước phải chi trả lại tăng lên, vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn.

Khi viện trưởng và bí thư đi họp trên Bộ, bị mắng vuốt mặt không kịp, Chu Lạc và nhóm làm dự án do cô phụ trách bị phê bình trong toàn hệ thống.

Lần đầu tiên phải chịu sự đả kích như vậy trong công việc, Chu Lạc gần như hoàn toàn suy sụp. Nhưng điều này không thể đổ lỗi cho ai khác, nếu trách chỉ nên trách cô không cẩn thận. Nếu không phải là chủ quan do đã biết trước, không phải vì làm việc theo thói quen, nếu không bận như thế, nếu có thời gian để cùng nhà máy trao đổi chi tiết về tiến trình, thì sự việc do bất cẩn như vậy đã không xảy ra. Đây không phải do người khác hãm hại cô, mà là do cô tự làm hại mình, chính vì vậy, mới khiến cô buồn rầu và xấu hổ.

Việc xui xẻo hơn vẫn còn ở phía sau. Viện trưởng Đồ vừa mới chuyển đi, vị bí thư – người tạm thời giải quyết toàn bộ việc lớn nhỏ trong cơ quan lại gọi cô đến để nói chuyện.

Nội dung đại khái là: Cô là một nhân tài, nhưng có thể do tuổi đời còn quá trẻ, khi làm việc không biết cách ứng biến để lại đường lui, gây ra đại họa trong công việc.

Lần này ngòi nổ chính là bản báo giá của một dự án đầu tư nước ngoài. Công ty thương mại vì phải cạnh tranh với các nhà xuất khẩu công nghệ của châu Âu, châu Mỹ cùng một số nước khác, đã hạ báo giá của toàn bộ dự án xuống rất thấp, lại dựa vào báo giá của viện thiết kế cao gấp rưỡi, để bảo vệ lợi ích của họ, đã chèn ép phí thiết kế đối với viện.

Cuối cùng, khi tính toán ra, phí thiết kế vốn hoảng hai mươi lăm triệu nhân dân tệ, bị giới hạn báo giá không được quá tám triệu nhân dân tệ.

Mất dự án, vốn dĩ là tai họa từ trên trời giáng xuống. Chu Lạc không chịu phối hợp nên bị người ta liên kết lại rắp tâm đưa cô ra làm vật thế tội.

Trong chốc lát, Chu Lạc bị lên án là: Không có chuyên môn về kỹ thuật, thái độ không nghiêm chỉnh, trong quá trình làm việc không cẩn thận, còn không có khả năng ứng biến mềm dẻo, một người như vậy, còn có thể coi là nhân tài sao?

Cuộc sống của mỗi con người đều cần có một số điểm tựa để nâng đỡ. Gia đình, sự nghiệp, tình yêu, bạn bè... Càng có nhiều điểm tựa, cuộc sống của con người càng vững vàng, càng không dễ bị đổ ngã và ngược lại.

Điểm tựa của Chu Lạc rất ít. Gia đình từ lâu có mà như không, tình yêu đến rồi lại đi, bạn bè nhiều nhưng chỉ là những mối quan hệ xã giao, ngay cả một người bạn thân thiết để trút bầu tâm sự cũng không có.

Điểm tựa lớn nhất của cô là công việc, công việc khiến cô tự tin, cho cô giá trị, cho cô cái ăn, cái mặc và chỗ ở, giúp cô tiêu tốn thời gian. Dù có những lúc cô rất mệt và từng nghĩ không muốn trở thành một người cuồng việc nữa, giờ đây, khi tất cả đều rời xa cô, cô mới biết rằng làm việc điên cuồng cũng là hạnh phúc. So với tình hình hiện nay, những than phiền, buồn bã trước đây đều vô cùng ấu trĩ và buồn cười – khi một người cảm thấy rằng bản thân mình không may mắn, là bởi vì chưa gặp được những chuyện bất hạnh hơn.

Về cách xử lý đối với cô, cấp trên còn đang tiếp tục nghiên cứu. Trước khi có quyết định cuối cùng, Chu Lạc luôn cảm thấy có chút áp lực không thể trụ vững được. Cả đời cô chưa từng phải đối diện với vấn đề nào nghiêm trọng như vậy, trong sự nghiệp học hành lẫn trong công việc. Nếu điểm tựa duy nhất, vững vàng nhất này bị sụp đổ, cô cũng không biết bản thân mình phải tiếp tục sống thế nào nữa.

Con người không thể lựa chọn hoàn cảnh gia đình, không thể lựa chọn bố mẹ, những việc xui xẻo như thế cô chỉ có thể quy về việc ông trời đã đối xử bất công với cô. Việc học vượt cấp khiến cô rời xa các bạn đồng trang lứa, từ nhỏ đã phải đắm mình trong những tác phẩm tuyệt kỹ, không có thời gian để giao lưu cùng bạn bè, còn về tình yêu, có lẽ cô không có số mệnh ấy, chẳng phải có câu nói “duyên phận có thể gặp chứ không thể cầu” ư?

Thất bại ở trong những phương diện đó, cô đều có thể tìm ra những lý do khách quan. Những trắc trở trước đây, bỏ nhà ra đi và chống đối lại bố mẹ, vì tự do mà chống đối gia đình, dù khổ cực nhưng vẫn âm thầm có chút kiêu ngạo trong lòng. Hơn nữa, trong thâm tâm, cô cũng hiểu rằng bố mẹ không thể đối xử quá đáng với cô, dù sao cũng là máu mủ tình thâm. Cho dù họ bận rộn công việc của mình mà bỏ rơi cô, cho dù họ can thiệp vào cuộc sống của cô theo cách thức của họ, cũng sẽ không gây ra những tổn thương mang tính thực chất cho cô.

Vì vậy, cô rất điềm tĩnh, một sự điềm tĩnh vững vàng, đó là một kiểu tự phụ và kiêu hãnh từ trong xương tủy, không khoa trương nhưng lại khiến những người hiểu được hết sức ngưỡng mộ và kính phục.

Hòa đồng thân thiện lại cao sang, khí chất lạnh lùng trời sinh không phải ai cũng có được.

Chu Lạc chưa từng nghĩ rằng mình là thiên tài, nhưng cô tin rằng trí tuệ của mình không tồi, hơn nữa cô cần cù, vì vậy những việc cần giải quyết dựa vào đầu óc, cô luôn luôn tự tin. Hơn nữa cô vô cùng nghiêm túc, làm việc rất chú ý nguyên tắc, cũng biết ứng biến một cách linh hoạt, nói tóm lại ở những phương diện đặc biệt, cô tự cảm thấy mình thật sự không tồi.

Vì vậy, trong sự việc lần này, bằng bản năng, cô tin rằng: Nhất định có kẻ muốn hại cô, hoặc là bố mẹ cô, hoặc là người mà cô đã đắc tội với họ, ví dụ như Diệp Minh Lỗi.

Tạm dừng tất cả những công việc đang làm, Chu Lạc cuối cùng cũng có thời gian nghỉ lại những việc đã xảy ra trong thời gian qua, sau khi cân nhắc sự việc trước sau, lại đưa ra một kết luận khiến người ta vô cùng đau buồn: Ngoài việc viện trưởng Đồ bị điều chuyển một cách bất ngờ, mọi việc khác đều do cô tự chuốc lấy, nếu bắt buộc phải oán trách điều gì đó, chỉ có thể tự oán trách số phận của mình không tốt.

Với tư cách là một người làm công tác khoa học, Chu Lạc có một ưu điểm, đó là trung thực. Mặc dù cô rất muốn nghĩ rằng mọi việc xảy ra là do có người hãm hại, như thế có thể khiến cô thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng theo lý trí, cô vẫn quyết định chấp nhận sự thật.

Đầu tiên, nhớ lại dự án khiến cô bị phê bình, phát hiện thời gian thực hiện dự án đó, đúng vào giai đoạn một mình cô đang mất thăng bằng trong tình cảm, sự bám riết quá nhiều của Diệp Minh Lỗi, lúc gần gũi lúc lại xa cách của Đại Đồng, khiến cô không còn tâm trí để tập trung giải quyết hết mọi việc. Thực ra cô cũng không phạm phải vấn đề lớn, chẳng qua chỉ là việc công làm theo phép công theo đúng quy trình. Vấn đề chỉ là do không may, không may đối phương không có kinh nghiệm, không ngờ họ lại thay đổi nội dung đề nghị trong dự án, vậy nên mới xảy ra chuyện, xảy ra chuyện mà cả hai bên đều cùng phải chịu trách nhiệm, nhưng vì đơn vị của cô là bên B, nên trách nhiệm nặng nề hơn.

Còn về báo giá của dự án đầu tư ra nước ngoài, lại có mối họa tiềm ẩn ngay từ ban đầu. Chu Lạc đã nghiên cứu kỹ các dự án trước đó, ghi nhớ các số liệu tham khảo, nhưng lại không nghĩ tới yếu tố con người. Một dự án tổng hợp mang tính phức tạp như vậy, thường được giao cho các kiến trúc sư trưởng lớn tuổi dày dạn kinh nghiệm phụ trách, ví dụ như kiến trúc sư Vương – sư tổ của cô. Bởi vì, thứ nhất họ có kinh nghiệm phong phú, hai là làm việc lâu năm nên họ có mối quan hệ rộng rãi, mật thiết với các cấp, bộ phận trong ngành, có người quen thì dễ làm việc, mọi người đều trong cùng ngành dọc với nhau, rất nhiều bạn cùng học, anh em chị em đồng môn, một thời đại cùng trời dậy, tất cả mọi người cùng trời dậy. Ví dụ như người phụ trách ở tổng công ty và giám đốc công ty thương mại là bạn cùng nghiên cứu sinh với nhau, giám đốc công ty thương mại lại là bạn học thời đại học với bí thư của viện, sở trưởng Cao trong sở của mình lại là bạn học lớp dưới thời trung học với bí thư, may mắn cùng hưởng, tổn thất cùng chịu, tôi ăn thịt cũng bớt cho bạn khúc xương.

Kiến trúc sư Vương có học trò rộng khắp trên toàn hệ thống, dự án này nếu để ông phụ trách, chắc chắn những người đó sẽ không dám ép mức giá thấp đến thế. Nhưng trong mắt mọi người, Chu Lạc chỉ là một cô bé, một thanh niên đầy nhiệt huyết nhưng không người thân, không bệ đỡ, ai thêm nể trọng cô?

Mọi người đều biết sự trọng dụng của viện trưởng Đồ giành cho cô, nhưng quá sớm để ủy thác cho cô trách nhiệm quan trọng như vậy, giống như một đứa trẻ học đi đôi giày cao gót của người lớn, không phù hợp, tránh sao khỏi bị vấp ngã.

Thậm chí cũng không thể nói đây là sai lầm của viện trưởng Đồ, ai cũng đều phải đi từ thấp lên, nếu muốn leo cao, cần phải có người kéo bạn, hoặc cùng bước với bạn. Kỳ thực người ta đã cho cô cơ hội, giám đốc công ty thương mại liên kết với bí thư, đưa một kiến trúc sư trưởng[1] nhỏ bé như cô lên vị trí danh dự. Nếu cô hiểu thời cuộc một chút, cho dù không thể gia nhập nội bộ của họ, dựa vào việc họ cần sự phối hợp của cô, họ cũng không thể ngược đãi cô, huống hồ người ta cũng đã ám thị rằng sẽ đối đãi với cô thật tốt.

[1] Kiến trúc sư trưởng ở đây tương đương với chức vụ giám đốc dự án.

Chỉ là do bản thân cô không nghĩ ra, không dám hy sinh quyền lợi của anh em dưới quyền. Thực ra nếu thật sự hạ thấp báo giá, chỉ cần không có sự phản đối của lãnh đạo cấp cao hơn, có thể được thông qua bước thẩm định. Bù lỗ hay không bù lỗ, đó là việc của viện và sở, cô chỉ cần làm tốt chức trách của mình, trách nhiệm không phải do cô gánh vác. Lý do dùng giá thấp để chiếm lĩnh thị trường đã được các vị lãnh đạo sử dụng rất nhiều lần rồi.

Còn về việc Kenya bất ổn, làm chậm tiến trình, dù có đánh chết cô cũng không tin rằng có người nào đoán trước được, hoặc tiến hành thao túng.

Nói tóm lại, hai sai lầm này, một là do cô có nhiều kinh nghiệm, cho rằng mọi chuyện đường nhiên phải xảy ra như vậy, một là lại do cô không có kinh nghiệm, đường nhiên còn thêm vào một nhân tố hết sức quan trọng nữa, đó là sự việc đổ vỡ của gia đình cô.

Trong hoàn cảnh đổ vỡ hoàn toàn, Chu Lạc còn thấy được bản tính thâm căn cố đế xu nịnh kẻ gấp thời, quay lưng lại với những người gặp rủi ro của người Trung Quốc.

Căn hộ được cấp của Chu Lạc nằm trong khu nhà của những người thân ở trong viện, lần phân nhà này không phải là đợt phân nhà theo chỉ tiêu, mà thực hiện theo chế độ ưu đãi đối với tài năng đặc biệt, chỉ riêng mình cô được sở hữu một căn hộ như vậy, điều này vô cùng thu hút sự chú ý.

E rằng từ lúc nhận nhà cho đến lúc chuyển đến ở, mọi người đều nhìn thấy chỉ một mình Chu Lạc bận rộn lo liệu, e rằng thường xuyên trong bảng đăng ký thường trú lại ghi hộ độc thân khiến người ta để ý, việc Chu Lạc ly hôn cũng được lan truyền nhanh chóng, thậm chí còn nhanh hơn nhiều so với lúc cô kết hôn.

Việc vội vàng kết hôn để được phân nhà nhiều lần cũng chỉ khiến người ta ghen tỵ, nhưng kết hôn rồi lại lập tức ly hôn, ngang nhiên sở hữu một căn hộ, việc này lại có liên quan tới sự lừa dối, cao hơn nữa còn liên quan tới vấn đề đạo đức của con người.

Thực ra những trường hợp kết hôn để được phân nhà không phải là không có, nhưng người ta đã đóng kịch thì đóng tới cùng, có người từ giả thành thật rồi cứ sống như vậy. Cho dù muốn ly hôn, cũng phải tạm duy trì với nhau thêm một thời gian, đợi đến khi sóng yên bể lặng rồi mới tiến hành được, thật chẳng có ai bạo gan trắng trợn nhanh chóng như Chu Lạc.

Chu Lạc, Chu đại tiểu thư, vô tình lại trở thành một ngôi sao, một kiểu ngôi sao công khai thách thức quy phạm đạo đức, công khai thách thức tài trí của cán bộ công chức trong toàn viện. Tính tiêu cực của nó không thua kém gì sự kiện một nữ minh tinh mặc trang phục có hình quốc kỳ của nước khác lên sân khấu năm xưa. Đầu là hành động cho dù luật pháp không thể xử phạt nhưng đương sự có thể chết chìm trong miệng lưỡi của dư luận.

Nếu Chu Lạc đang vận đỏ, rất nhiều người còn có thể tể nhị một chút, còn giữ nguyên tắc cơ bản của việc buôn chuyện, chỉ bàn tán sau lưng và tuyệt đối không để đương sự biết được.

Tình hình hiện nay lại không như vậy nữa rồi, là một kẻ bị sa cơ thất thế, còn ai quan tâm đến cảm nhận của cô đây?

Về cơ bản, ngoài việc ở lì trong nhà và không ra ngoài, những ánh mắt hoặc lén lút hoặc coi thường hoặc khinh miệt hoặc hắt hủi đều cứ đeo bám cô như bóng với hình. Những lời bàn tán to nhỏ cũng không hề có ý né tránh cô, chỉ cần ra ngoài đi vệ sinh một lần, cũng khiến việc buôn chuyện được nâng cấp và bổ sung thêm.

Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ, cho đến tận bây giờ Chu Lạc mới tin rằng năm xưa Nguyễn Linh Ngọc[2] thật sự đã chết bởi những lời đồn đại; cho đến tận bây giờ Chu Lạc mới phát hiện ra nhân duyên của cô thật tồi tệ. Hóa ra, cái được gọi là hoan nghênh chào đón của mọi người dành cho cô, thái độ hòa nhã cởi mở với mọi người đều chỉ là tưởng tượng, lừa dối người khác, lừa dối bản thân mình mà thôi.

[2]Nguyễn Linh Ngọc: (26.04.1910 – 08.03.1935), là một trong những nữ minh tinh kiệt xuất thời đại phim câm của điện ảnh Trung Quốc. Cô có một cuộc hôn nhân đầy bất hạnh. Năm 1935, trước những vu khống, sỉ nhục và âm ỉ của cuộc hôn nhân, cô uống thuốc tự tử kết thúc cuộc đời mình ở tuổi hai mươi lăm.

May mà hai người thân cận nhất, Mao Đông bị cử đi làm dự án ở Tân Cương, Đồng Đan nghỉ phép về thăm nhà còn chưa quay lại viện. Nếu hai người bọn họ cũng nhạo báng cô như vậy, Chu Lạc sẽ phải nghi ngờ rằng liệu mình có đủ can đảm để bước vào cánh cửa nơi làm việc nữa hay không.

“Đây là?” Ánh mắt của bí thư chuyển từ mặt bàn bằng gỗ thật bóng loáng như gương sang Chu Lạc – người đang ngồi trước mặt ông, nghi ngờ hỏi.

“Đây là đơn xin nghỉ việc của tôi, còn có cả chìa khóa nhà nữa.” Chu Lạc bình tĩnh nói, mắt nhìn xuống mũi, mũi hướng về tim, dường như cô rất điềm tĩnh.

“Cô Chu, cô làm gì vậy? Việc của cô cấp trên vẫn chưa có chỉ thị. Còn về việc nhà ở, phân rồi coi như đã xong, không có quy định trả lại. Các trường hợp trước đây nghỉ việc cũng không trả lại nhà, cô vội gì chứ?” Bí thư nói rất chân thành, thái độ của một người yêu quý hiền tài.

Chu Lạc mỉm cười, “Tôi cũng muốn nhân lúc chưa có kết quả xử lý vụ việc mà nhanh chóng xin từ chức, nếu không, đến khi lý lịch bị ghi án phạt rồi, còn đơn vị nào dám nhận tôi nữa chứ? Giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà ở còn chưa làm xong, nếu bây giờ tôi nghỉ việc, xét về tình về lý đều không nên tư lợi khoản nhà ở này”.

Bí thư nhìn cô hồi lâu, thở dài, “Cô Chu, hà tất cô phải như vậy...”. Còn chưa nói hết câu, điện thoại trên bàn bỗng dồn dập đổ chuông.

Nghe điện thoại xong, bí thư nói với cô: “Tôi phải lên Bộ, có cuộc họp gấp. Việc của cô hãy để sau nhé, tập trung làm việc, đừng nghĩ lung tung nữa, nhé?”. Sau khi nói với Chu Lạc như dỗ dành trẻ con, ông liền đứng dậy, cầm lấy áo khoác.

Bí thư không giống với viện trưởng Đồ, Chu Lạc và ông ấy làm việc với nhau không nhiều, không dám tùy tiện, lập tức đứng lên kính cẩn cáo từ.

Chờ đến hết giờ làm, trong tâm trạng bức bối, Chu Lạc vội vội vàng vàng rời khỏi đơn vị. Hiện giờ cô căn bản là không có việc gì để làm, hằng ngày ngồi trong phòng làm việc giống như bị hành hình, chỉ mong sớm được giải thoát. Cứ cho là phải bỏ đi tám năm làm việc tại nơi này, cứ cho là phải từ bỏ sự nghiệp đang có, cũng không vấn đề gì.

Nếu không từ bỏ, với chuyên ngành hẹp như vậy, cô căn bản không thể tách rời khỏi hệ thống này. Lý lịch có vết ố, tiếp tục sự nghiệp tới cuối đời trong án phạt kỷ luật, đó là điều mà Chu Lạc không thể tưởng tượng nổi.

Nếu đã làm thì phải làm ở mức tốt nhất, nếu như một ngày nào đó công việc trở thành công cụ để kiếm cơm, cô thà rằng không cần đến nó, đó là giới hạn, là mức có thể duy trì cơ bản nhất.

Trước đây vốn đã quen với công việc bận rộn, giờ đột nhiên nhàn rỗi, Chu Lạc lại cảm thấy không quen. Những ngày cuối tuần, không biết đi đâu, cô lôi giấy bút, nghiên mực đã phủ đầy bụi ra, định thần tĩnh khí.

Nhắc bút lên, nụ cười hiền từ nhưng nghiêm khắc của ông ngoại dường như đang hiện ra trước mắt, thái độ hiền từ, yêu cầu nghiêm khắc.

Cô thường buộc tóc hai bên rồi tết lại thành bím, quỳ gối trước chiếc bàn gỗ vuông màu đỏ, làm bài tập xong, Anh Tẩu – người hay mặc áo trắng quần đen thường mang những món ăn ngon lên, khi thì là những quả anh đào to đỏ ửng đặt trên lá sen trong một khay sứ màu hồng cánh sen, khi thì là những quả vải trắng nõn đã được bóc sẵn đựng trong một cái bát sứ màu xanh lục.

Mỗi khi tinh thần thoải mái, ông thường dạy cô các kỹ xảo trong hội họa, cô thường rót nước miếng ngồi nghe ông chỉ dạy cách phối màu, phác họa đường nét. Khó khăn lắm mới đợi được ông giảng xong, cô liền “giải quyết” chỗ hoa quả ngọt lịm, thơm mát kia với một tốc độ nhanh nhất.

Hồi đó có thể vì còn nhỏ, cô luôn cảm thấy vườn nhà ông ngoại rất rộng rất rộng. Hành lang uốn lượn quanh co, ao nước đầy lá sen to, những con cá chép đã giúp cô ăn nốt số bánh ngọt thừa lại, tiếng kêu của những chú ếch cũng giúp cô vượt qua những đêm dài cô đơn.

Đến mùa đông, đào củ sen lên, kết hợp với phần cánh hoa của cây hoa quế trước cửa sổ, cùng với mật ngọt của quả vải đã được cô đặc, mang hấp cách thủy, đó là món ăn nhẹ mà cô rất thích ăn trước khi đi ngủ. Chính vì thế mà đã làm hỏng mấy cái răng sữa của cô vì bị sâu.

Quá khứ không thể quay lại, Chu Lạc vốn cứ nghĩ rằng tuổi thơ của cô không may mắn, nhưng giờ nghĩ lại, lại cảm thấy buồn rầu và hoài niệm, hóa ra một tuổi thơ dù không may mắn vẫn vui vẻ hơn nhiều so với cuộc sống của người lớn. Giờ đây, cô đang đi ngược lại quá khứ, trở thành một cô bé cô đơn chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Bất giác, một ngày đã trôi qua. Khi dạ dày bắt đầu sôi lên, cô mới nhận ra cả ngày nay mình không ăn uống gì. Cô quyết định ra ngoài mua đồ ăn, dù không thể tiếp tục sống, cô cũng không muốn lựa chọn bỏ đi một cách thê lương như vậy.

Đặt bút xuống, đang định đi rửa tay, chuông cửa bỗng vang lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã chếch về hướng tây, không biết còn có ai đến thăm cô vào giờ này?

30. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Chuyện xưa, lãng quên hay tha thứ

Cửa vừa mở ra, Chu Lạc nhìn người đứng bên ngoài mà giống như vừa nhìn thấy ma quỷ, liền vô thức đóng cửa lại theo bản năng. Đối phương đưa tay giữ cửa lại, không cho cô đạt được nguyện vọng. Chu Lạc cũng không kháng kháng đóng nữa, quay người bước vào trong phòng.

Vô duyên vô cớ ly hôn, vô duyên vô cớ biến mất, rồi lại vô duyên vô cớ quay về tìm cô, mà thôi, Chu Lạc cũng muốn nghe xem cậu đưa ra lý do gì.

Cậu lại đang cười, cậu còn mặt mũi để mà cười! Chu Lạc trân trối nhìn người đàn ông trước mặt, nghi ngờ rằng liệu có phải đối phương bị mất trí rồi không.

“Nhịn đói cả ngày rồi, mau lại ăn chút gì đi.” Đại Đồng lắc túi đồ ăn lớn trong tay, đưa mắt nhìn xung quanh, thấy trên ghế, trên mặt bàn bày la liệt giấy vẽ còn chưa ráo mực, đành ngồi bệt xuống đất, lấy đồ ăn trong túi ra.

Nào là chân gà muối chua cay, há cảo trộn dấm hồng, sườn tẩm hột hấp, cá hấp, gà hấp lá sen. Một điều trùng hợp ngẫu nhiên, đó là lại có món củ cải sen hoa quế mà cô thêm muốn bấy lâu nay. Đương nhiên, còn có cả hai hộp mỳ nóng hổi, thơm phức, thật hấp dẫn.

Vốn định hỏi Đại Đồng vì sao biết cô nhịn đói cả ngày trời, lại không muốn nói chuyện một cách hòa nhã với cậu. Mấy thứ đồ ăn này nhìn thoáng qua là biết vừa mua ở quán của bà lão gần đây. Chu Lạc thầm ước có đủ dũng khí mà ném đồng đồ ăn này cùng với người mua chúng ra khỏi cửa, nhưng cái dạ dày bị bỏ đói cả ngày đã bán đứng cô, cứ sôi lên từng hồi, khí thế của cô bị giảm đi nhiều.

Trần tĩnh lại một chút, Chu Lạc cũng khoanh chân ngồi xuống, chăm chú... ăn.

Sau khi ăn no, tâm trạng của cô cũng tốt hơn nhiều, cuối cùng ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu một cái, “Xong rồi, anh có thể về được rồi”.

Nụ cười của Đại Đồng sắp không còn cầm cự nổi nữa. Chỗ đồ ăn vốn mua cho hai người, giờ chẳng còn lại gì nhiều ngoài tô mỳ. Cậu không kiềm chế được, đưa mắt liếc về phía bụng Chu Lạc một cái, phát hiện vòng eo của cô vẫn thon thả, không có biểu hiện to ra.

Bao nhiêu đồ ăn như vậy, chúng đi đâu được nhỉ? Chẳng phải người ta vẫn nói vật chất quyết định tất cả hay sao? Trong cái đầu thông minh của một thiên tài khối Tự nhiên như Đại Đồng nhanh chóng hiện lên một vấn đề uyên thâm.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Anh không biết như thế là mất lịch sự lắm à? Không còn sớm nữa rồi, chúng ta một nam một nữ chung phòng như vậy, thật không tiện, anh về đi, không tiễn!” Cảm nhận được điểm dừng của anh mắt cậu, Chu Lạc tức đến nổi đỏ bừng cả mặt.

Từ sau khi họ quen biết nhau, đây là lần đầu tiên Chu Lạc đối xử lạnh lùng với Đại Đồng như vậy, nhất thời cả hai đều cảm thấy có điều gì đó khang khác.

Nhưng về phía Chu Lạc, lời vừa thốt ra khỏi miệng đã cảm thấy hối hận ngay, bởi vì cô phát hiện rằng ánh mắt của mình vẫn chưa đủ sắc lạnh, khẩu khí vẫn chưa đủ lạnh lùng. Những gì cô vừa nói giống như giọng điệu nũng nịu giữa hai người yêu nhau, mà thực chất cô lại không hề muốn như vậy.

Lại nói về Đại Đồng, quả nhiên khuôn mặt vốn đang bối rối của cậu đã sớm dùng nụ cười để che đậy lại, ánh mắt sáng lấp lánh, đang định mở miệng, liền bị Chu Lạc ra hiệu chặn lại.

“Có thể anh vẫn không hiểu tôi lắm. Tôi không quen kết thù gây oán với ai, cũng không thích cãi lộn, Diệp Minh Lỗi đáng ghét như vậy, khi gặp lại tôi vẫn có thể tươi cười. Nhưng anh thì khác, anh nợ tôi một lời giải thích, sau khi giải thích xong, sau này tôi không muốn gặp lại anh nữa. Tôi nói thật đấy.” Chu Lạc túm chặt vạt áo, nói những lời đó với một ngữ khí nghiêm túc từ trước đến nay chưa từng có, thái độ này, cô lại càng không quen, có chút nhói đau trong lồng ngực.

Không cố gắng cười một cách miễn cưỡng nữa, Đại Đồng xem ra vô cùng tiêu tụy, dường như lúc này đây đã già đi rất nhiều, không còn thấy được hình ảnh của một mỹ nam dịu dàng trong sáng trước đây nữa.

Đôi mắt sáng vốn dĩ rõ ràng kia giờ đổ vẩn những tia máu, đuôi mắt còn xuất hiện thêm những vết chân chim, sắc mặt vàng vọt, râu ria lởm chởm quanh miệng. hình ảnh của cậu bây giờ mang chút gì đó lạ lẫm, nếu không phải vì Chu Lạc đã khắc sâu những đường nét trên khuôn mặt cậu trong tim mình, căn bản sẽ không thể nhận ra được người đang đứng trước mặt là một thiếu niên thiên tài năm xưa.

Có lẽ Đại Đồng có điều gì đó khổ tâm chẳng. Suy nghĩ đó vừa lóe lên, Chu Lạc lại lập tức dẫn lòng nhủ: Cho dù như vậy, cậu cũng không nên bỏ đi biệt tăm như thế. Bởi vì khi đó, cô đã là vợ của cậu, trên đời này, kẻ khiến cô cảm hận nhất, chính là loại người không có trách nhiệm, không nghĩ gì đến gia đình.

Nhớ lại lý do khiến cô có cảm tình với cậu, sự ảm áp của một gia đình hạnh phúc toát lên trong con người Đại Đồng, cùng với thái độ nghiêm túc, tính cách đầy ắp sự đồng cảm với mọi người, hoàn toàn chiếm một

tỷ lệ lớn. Thậm chí, vẻ trẻ con thi thoảng xuất hiện trong con người cậu, trong mắt cô nó trở nên vô cùng đáng yêu, cách cậu từ chối Phan Lan cũng dứt khoát, thẳng thừng, lại càng được cô cộng thêm điểm.

Chỉ là không ngờ rằng, khi cậu ra đi lại tuyệt tình như vậy, ngay cả một lời giải thích cũng không có. Nếu đã là thế, còn quay lại tìm cô làm gì?

Nhớ tới những lời đồn đại của đồng nghiệp ở cơ quan nói cô giả vờ kết hôn để được phân nhà, mắt Chu Lạc đỏ hoe, sống mũi cô cay sè, nỗi ám ức ủa về, lập tức không nhớ lại nữa, sự phẫn nộ lại giống như miếng lưỡi của con rắn độc, cứ chực phun ra ngoài.

Chỉ là trong lúc này, người khiến cô phẫn nộ lại đang không nhìn cô, tự đứng dậy ngắm nhìn xung quanh, xem qua một lượt những bức vẽ mà cô đã miệt mài trong suốt một ngày, sau đó sắp lại thành một tập, cuối cùng nở ra một nụ cười với cô: “Lạc Lạc, giờ anh không còn nhà để về nữa rồi, em có thể cho anh tá túc được không?”.

Chu Lạc không dám tin vào tai mình nữa, trời ơi, ông còn trừng phạt người ta như vậy nữa hay sao? Cứ cho là ông thu lại người đàn ông tốt dịu dàng thật thà trước đây, để cô tiếp tục gánh chịu, chứ đừng thay bằng một kẻ giả dối, được không? Hàng nhái cũng không bắt thường đến vậy!

“Anh rút ra khỏi nhà tôi, mau! Ngay lập tức!” Mặc kệ lời giải thích của cậu, cô không thèm nghe nữa. Chu Lạc một tay chống nạnh, một tay chỉ ra phía cửa, giống hình tượng của một chiếc ấm pha trà, lúc này đây, cô cũng không cần quan tâm tới hình tượng của mình nữa.

“Anh nói thật đấy, Lạc Lạc, anh xin lỗi. Anh vốn định giữ lại căn nhà em đã ở đó, nhưng cũng bán mất rồi. Nếu vẫn còn cách khác, anh thật sự cũng không muốn nuốt lời. Nhưng bây giờ, số tiền cuối cùng còn lại trên người anh chỉ đủ để mua đồ ăn ban nãy, ngay cả tiền thuê nhà trọ để ngủ cũng không có. Nếu em không cho anh tá túc, chỉ còn cách ra ngủ ngoài đường thôi.” Đại Đồng giải thích một cách nghiêm túc, nét mặt còn tỏ rõ vẻ khó khăn mệt mỏi.

Chu Lạc ngây người, nhìn bộ dạng của cậu không giống như đang nói dối.

Tháng Mười một ở Bắc Kinh, đã sang đông rồi. Nhìn tấm áo khoác mỏng manh trên người Đại Đồng, Chu Lạc không biết nếu cậu nói thật, cô thật sự có đủ nhẫn tâm đuổi cậu ra ngủ ngoài đường không nữa.

Nhưng cục diện gượng gạo lúc này, dường như cũng rất khó phá vỡ, Chu Lạc không thể hạ mình xuống thu lại những lời vừa nói.

“Đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại ra nông nỗi này?” Chu Lạc vẫn không thay đổi thái độ, chỉ hạ tay xuống, quay người bước về phía sofa, ngồi xuống.

Đại Đồng do dự một lát, bẻ một chiếc don ngồi xuống đối diện với cô, cất giọng đau khổ: “Số mệnh không may, nhà tan cửa nát”.

“Cái gì?” Chu Lạc giật mình, cơn phẫn nộ ban nãy đã sớm tiêu tan như mây khói, lớn tiếng hỏi: “Anh không đùa đấy chứ?”.

Đại Đồng ai oán nhìn cô: “Chuyện này có thể đùa hay sao? Nhưng em yên tâm anh không dựa dẫm vào em mãi đâu, ngày mai sẽ đi tìm việc, kiếm đủ tiền anh sẽ lập tức chuyển đi”. Xem ra cậu đã tự cho rằng Chu Lạc đã đồng ý cho cậu ở lại.

“Hôm nay nhất định anh phải giải thích rõ ràng cho tôi, nếu không...” Chu Lạc do dự giây lát, sau khi quay nhìn xung quanh, nói tiếp: “Nếu không, anh đừng hòng bước chân ra khỏi cái cửa này!”.

Đáng tiếc là Đại Đồng không sợ lời đe dọa của cô, ngược lại, cậu còn thoải mái hơn vài phần vì cuối cùng đã không còn lo lắng bị đá ra ngoài cửa.

Bằng giọng điềm tĩnh, Đại Đồng kể lại mọi chuyện, dường như không mang theo chút sắc thái tình cảm nào, giống như đang kể chuyện của người khác vậy. Còn Chu Lạc, cô nghe kể mà ớn lạnh cả người, chân tay lạnh ngắt, vẻ cứng rắn mà cô vẫn tỏ ra nãy giờ không còn trụ lại được nữa, trong chốc lát đã hoàn toàn biến mất.

Đây quá đúng là một câu chuyện phức tạp, ly kỳ đến mức có thể dựng thành phim được.

Quê Đại Đồng ở vùng mỏ than, xung quanh có rất nhiều các mỏ than lớn nhỏ. Nhà Đại Đồng vốn rất nghèo, nhưng bố cậu lại là một tay làm thuốc nổ cự phách. Thời gian đầu, chế tạo thuốc nổ để đánh bắt cá ở sông hồ, cá bị chết bởi thuốc nổ được vớt lên đem bán cho nhà ăn của các mỏ than, cộng thêm thu nhập từ việc trồng trọt, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày.

Sau này, con cái đều đã lớn, các khoản cần chi tiêu ngày càng nhiều. Đặc biệt là cậu con thứ, mọi người vẫn gọi là thần đồng, không cho nó đi học cũng không xong. Vợ chồng ông bị coi là bán mù chữ, cũng muốn nuôi một đứa học đại học làm rạng danh tổ tiên, thoát cái cảnh đời đời kiếp kiếp chịu khổ ở nơi thâm sơn cùng cốc nghèo khổ này.

Cậu con cả cao lớn khỏe mạnh nhưng không thích học hành, sớm bỏ học theo cha kiếm sống. Sau này, cùng với sự hưng thịnh của nghề than, nước xung quanh khu mỏ đều bị ô nhiễm, cạn kiệt, cá càng ngày càng ít, cuộc sống nhà họ Đồng ngày càng khó khăn.

Cậu con trai cả mặc dù không học hành đến nơi đến chốn nhưng rất có đầu óc, phát hiện các mỏ than tư nhân xung quanh càng ngày càng nhiều, lại kiếm được rất nhiều tiền, cũng bắt đầu suy tính kế làm ăn, nhưng muốn khai thác mỏ thì phải có vốn, thời gian đầu phải đầu tư, đối với gia đình ăn bữa nay lo bữa mai như nhà Đại Đồng, chỉ biết nhìn người ta phát tài mà cuống cả lên.

Đâu có người là ở đó có chuyện thị phi, nơi vừa có người vừa có tiền lại càng là ổ thị phi. Cùng với sự hưng thịnh của các cơ sở khai thác than tư nhân, các ông chủ bắt đầu tranh chấp địa bàn với nhau, gây hấn với người khác, đề phòng người khác báo thù, ai cũng muốn có vây có cánh để bảo vệ người và sản nghiệp của mình.

Nhà Đại Đồng cái gì cũng thiếu, chỉ có người là nhiều, đàn ông thì càng không thiếu.

Chẳng may lúc đó mẹ Đại Đồng vì làm việc quá sức, phát bệnh ngất xỉu tại chỗ làm. Tiền điều trị càng làm cho gia đình nghèo khó thêm một khoản nợ, nếu không được ăn uống đủ dưỡng chất, mẹ Đại Đồng rất có thể không qua khỏi.

Bố Đại Đồng lo đỏ cả mắt, đập tay xuống bàn quyết định: Thằng hai tiếp tục học lên, thằng cả và thằng út – đứa con thi lần nào trượt lần ấy theo bố vào mỏ than làm thêm.

Nhà họ Đồng ngoài Đại Đồng là thiên tài, những người còn lại đều không phải tầm thường. Bố cậu hoàn toàn dựa vào đôi bàn tay của mình, có thể chế tạo súng thuốc nổ tầm xa. Anh cả và thằng út đang hùng hực nhiệt huyết tuổi trẻ, dũng khí có thừa, đa mưu túc trí cũng chẳng kém ai, dần dần, cảm thấy không còn hài lòng với số tiền phải vất vả mới kiếm được nữa.

Trong một cơ hội ngẫu nhiên, ông chủ mỏ than mà họ làm thuê tranh chấp với ông chủ khác một ruộng than ở vị trí đẹp, nảy sinh ẩu đả, hai bên cùng đem theo một đoàn người, hẹn rõ thời gian, địa điểm.

Lúc này, anh cả nhà Đại Đồng đã là người cầm đầu của một nhóm nhỏ, sau khi biết tin, đêm đó liền mang theo người của mình, vác theo dao, súng ống đến đúng địa điểm ẩu đả. Không ngờ, trận ẩu đả còn chưa kịp xảy ra, đã bị cảnh sát mai phục tóm gọn. Nhưng vì chưa xảy ra ẩu đả, anh em chỉ bị tạm giam mấy hôm rồi đều được thả.

Hóa ra thông tin giao tranh bị rò rỉ, cảnh sát bố trí mai phục bắt người. Không ngờ, kế hoạch mai phục của cảnh sát cũng bị lộ. Những ông trùm của các đảng phái đều có rất nhiều tai mắt, nghe ngóng được thông tin liền lập tức ngừng hành động, chỉ có nhà họ Đồng thế yếu lực mỏng, không có người tin, nên bị tóm gọn như tội phạm.

Đúng là “trong họa có phúc”, việc tưởng chừng như đen đủi đó, không ngờ lại đem đến cho họ một cơ may.

Hóa ra là ông chủ của họ, mặc dù tiền của hùng hậu, thực lực vững mạnh, nhưng lại là người từ nơi khác đến, nên thường bị người ta xem như con dê béo để lấy thịt. Sau sự việc đó, ông ta cho rằng nhà họ Đồng rất có nghĩa khí, hơn nữa dòng họ Đồng ở đây cũng là một dòng họ lớn, người đông, muốn hợp tác với họ, coi họ như người trong nhà.

Nhà họ Đồng được chia chút cổ phần, cuối năm được chia cổ tức, thu nhập ngày một tăng. Vài năm sau, các khoản nợ được trả hết, bệnh của mẹ cậu cũng dần thuyên giảm. Đồng thời, thế lực ba cha con họ Đồng

trong vùng ngày càng lớn, kéo thêm không ít người cùng hợp tác, ông chủ than được sự ủng hộ và bảo vệ của họ cũng yên bình phát tài.

Sau này ông chủ vì lí do riêng mà rời đi, trước khi đi có cho nhà họ Đổng một khoản tiền, cảm ơn Đổng gia đã hợp tác. Chỗ tiền này nói nhiều thì không nhiều, nói ít thì cũng không ít, sau khi làm việc cùng ông chủ, bố Đại Đổng cũng được mở rộng tầm mắt, đem số tiền đó chuẩn bị đầu tư.

Gom tiền rồi vay mượn thêm chút ít, nhà họ Đổng cũng mua được một mỏ than quy mô nhỏ. Bố con hùng hục khẩn trương khai nghiệp. Không ngờ lần này may mắn không mỉm cười với họ, than khai thác được lại gặp đúng lúc giá than tụt giảm, mà lại trong xu thế giảm sâu, than khai thác ra bán đi, đến vốn cũng không thu lại nổi. Than đào ra càng nhiều thì tiền lỗ càng lớn. Nhưng nếu dừng khai thác, lại chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Giá than rớt, giá của các mỏ than cũng rớt theo. Nếu nhượng lại mỏ than, số tiền thu được cũng chỉ đủ để trả nợ, lại thành tay trắng, công sức bao năm lẫn lộn coi như đổ ra sông ra bể.

Nhà họ Đổng ngồi lại bàn bạc với nhau mấy ngày liền, ngay cả thằng hai đang học đại học cũng được gọi về, mọi người gơ tay biểu quyết xem nên làm như thế nào.

Lúc này, Đại Đổng đã có thể tự lập, không cần trợ cấp từ gia đình nữa, thu nhập từ tiền làm thêm còn dư ra một chút để chi viện cho gia đình. Sức khỏe của mẹ cậu cũng khá lên nhiều. Ông bố sau khi hút xong thuốc, cuối cùng đưa ra quyết định trong sự ủng hộ của các con trai.

Dù chết, cũng tin rồi một ngày giá than sẽ tăng trở lại!

Vì giá than rẻ, tiền lương cho công nhân ở mỏ than cũng thấp, mỏ than vẫn phải hoạt động bình thường, than khai thác ra lại không đem bán, tất cả được đổ sang bãi đất trống bên cạnh mỏ than, chất đống, phủ kín bột.

Than càng trữ càng đầy, nhanh chóng chất cao như núi, nhà họ Đổng càng ngày càng nghèo, tiền nợ lương công nhân cũng càng ngày càng nhiều, dường như không cầm cự được nữa rồi. Nhưng nếu lúc này từ bỏ, với khoản nợ đó, nhà họ Đổng có làm thuê cả đời cũng không trả hết được. Đâm lao thì phải theo lao, không quay đầu được nữa. May mà anh cả và em út vẫn còn chút tiếng tăm trong giới, sau cùng không thể không sống dựa vào chút tiền vay mượn – khoản nợ ngày càng lớn, lần này nếu thua lỗ, không những phá sản mà tính mạng e rằng cũng không giữ.

Đúng lúc công nhân khai thác than nửa năm làm việc không lương, bãi công bỏ việc, mà chủ nợ lại không chịu cho họ vay tiền nữa, thì giá than tăng vọt, tốc độ tăng chóng mặt, còn nhanh hơn cả đợt rớt giá năm xưa.

Kiên nhẫn, nhẫn nại, dù đi vay tiền cũng phải kiên nhẫn, cuối cùng đồng than chất cao như núi bán đi với giá gấp mười lần giá ban đầu, nhà họ Đổng kiếm được món tiền lớn đầu tiên.

Những ngày sau này mọi chuyện bắt đầu thuận lợi hơn. Muốn người có người, muốn tiền có tiền, tài sản của họ Đổng tăng lên vùn vụt như bóng bay được bơm hơi, liên tiếp mua hết mỏ than này tới mỏ than khác, quy hoạch hết mỏ than này tới mỏ than khác, đồng thời giá than vẫn tiếp tục tăng cao.

Cậu út cũng đã hơn hai mươi tuổi, theo tục lệ địa phương cũng đã đến tuổi cưới vợ. Ông bố phân chia tài sản cho ba cậu con trai. Anh cả được chia mấy mỏ than và một khoản tiền, lại dùng khoản tiền ấy đầu tư vào xưởng gang thép, cậu út yêu thích ngành than, dùng tiền mua thêm mấy mỏ than nữa.

Cậu con thứ hai, vì cậu chỉ chuyên tâm học đại học, lại không đóng góp nhiều công sức trong việc phát triển sản nghiệp. Vốn dự định sẽ không nhận phần tài sản về mình, nhưng dưới sự động viên của bố và anh em, cũng nhận mười phần trăm cổ phần trong đó.

Khi ấy, Đại Đổng đang say mê nghiên cứu xe hơi, liền đem số tiền đó đầu tư vào một thương hiệu xe hơi quốc doanh mới nổi, cộng với số tiền kiếm được từ công việc chuyên môn, đã mua được mười phần trăm cổ phần.

Hệ thống động cơ mà Đại Đổng nghiên cứu nằm trong phạm vi kỹ thuật tiên tiến trên thế giới, đồng thời kiểu dáng đẹp, giá thành rẻ, rất phù hợp với tình hình trong nước. Thương hiệu xe hơi này rất nhanh chiếm

lĩnh thị trường, phát triển với tốc độ nhanh chóng.

31. Chương 12 Phần 2

Sau khi thị trường được mở rộng, tiền cổ tức mỗi năm đối với Đại Đồng lại trở thành một gánh nặng. Cậu vốn không giỏi và cũng không có tâm trí đâu để quản lý tiền bạc, vậy là có bao nhiêu tiền, cậu đều mua nhà một cách rất máy móc.

Đại Đồng sống giản dị, cứ vui vẻ thong dong sống cuộc sống của mình, sau khi gặp Chu Lạc, dự định sẽ cưới cô, cuộc sống tươi đẹp hạnh phúc đang chuẩn bị bắt đầu, nào ngờ một tiếng nổ lớn bên tai, tia chớp tai ương xuất hiện, ông trời thấy chướng mắt khi người ta chọn vẹn quá, đã thị uy rồi.

Chuyện xảy ra tiếp theo đó thật khó tưởng tượng lại. Đại Đồng trầm ngâm rất lâu mới có thể nói tiếp. Hóa ra cuộc điện thoại của Phan Đông vào nửa đêm hôm đó, chính là điện báo tang. Vì Đại Đồng có thói quen tắt điện thoại di động khi đi ngủ, người nhà cậu lại chỉ lưu số điện thoại cố định nơi ở cũ của cậu, cho nên Phan Đông mới là người đầu tiên nhận được tin dữ đó.

Thời gian trước, xưởng gang thép của nhà họ Đồng gặp chút vấn đề về kinh doanh, bố và anh cả thường xuyên ngồi lại với nhau bàn bạc đối sách. Tối hôm đó, trên đường về nhà, vừa xuống xe thì bị một số người mai phục gần đó xả súng, anh cả chết ngay tại chỗ, bố cậu được đưa đến bệnh viện nhưng không qua khỏi.

Chu Lạc cảm thấy toàn thân run rẩy, sắc mặt trắng nhợt như tờ giấy, cắn chặt môi lại mới không khiến mình kêu lên thất thanh. Thấy Đại Đồng dừng lại mới nhớ đến ánh mắt của cậu trước khi lên máy bay, cắn răng hỏi: “Lúc đó anh nghi ngờ mọi chuyện liên quan tới em, đúng không?”.

Đại Đồng đưa mắt nhìn cô, không trả lời trực diện, cúi đầu đáp: “Bây giờ anh biết là không phải”.

Không phải, đương nhiên là không phải. Nếu như cái chết của bố và anh trai cậu thật sự có liên quan tới cô, hẳn lần này cậu đã đem theo cả thuốc độc tới rồi.

Chu Lạc bỗng cảm thấy thật hoang đường, càng tin chắc rằng ông trời đang trừng phạt cô.

Cô thật sự không biết Đại Đồng đã trải qua đêm hôm đó như thế nào, trong lòng cất giữ một bí mật như vậy, lại vẫn có thể nói chuyện một cách bình thường với cô, còn để cô tiễn cậu ra sân bay, trước lúc đi dù dằng như vậy.

Có lẽ, chỉ là có lẽ, một người từ trước tới giờ luôn nghi ngờ vào tay lái của cô như Đại Đồng, hôm ấy lại để cô lái xe, chỉ vì muốn giữ an toàn tính mạng cho chính cậu. Dù sao đi nữa, nếu bố mẹ cô gây bất lợi cho cậu, cũng không tới mức lấy tính mạng con gái cưng của mình ra đùa giỡn chứ?

Thực ra, theo phong cách làm việc nhất quán của Chu Lạc, cô có thể hiểu được cách hành xử của Đại Đồng. Từ trước tới nay cô chưa từng hà khắc với ai, thậm chí đôi khi còn có chút giống thánh mẫu. Diệp Minh Lỗi rõ ràng đã lợi dụng cô để tiếp cận với Lịch Chủ, cũng hiểu rõ sự chú ý của Lịch Chủ dành cho cô có tác dụng thay đổi tình cảm, thậm chí khi cô bị đem ra làm bảo mẫu cao cấp để an ủi con gái của Lịch Chủ, cô cũng không bận tâm.

Hơn nữa, Đại Đồng dù đang hoài nghi trong lòng vẫn có thể đối xử hòa nhã với cô như vậy, cũng tuyệt đối có thể coi là quá độ lượng rồi, hành động lại không đến nỗi xấu xa. Nhưng không biết vì sao, cứ nghĩ đến việc Đại Đồng đang nghi ngờ mình, thậm chí còn âm thầm lợi dụng mình, cô cảm thấy như có một tảng đá lớn đè nặng trong lòng, tiến lên không được mà lùi xuống cũng không xong, rầu rĩ không thể hít thở được.

“Tại sao anh không nói ra? Tại sao? Nếu như lúc đó anh nói hết mọi nghi vấn trong lòng, nếu thật sự có người muốn giết anh, em cũng bắt hẳn phải bước qua xác em!” Chu Lạc chăm chú nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng đang cuộn sóng, đang gào thét, nhưng không một âm tiết nào được phát ra.

Nhìn Chu Lạc lặng lẽ rơi nước mắt, ánh mắt Đại Đồng tối sầm lại, những lời vốn định nói cũng thu lại, đều là những người quá thông minh, vốn dĩ không cần thiết phải giải thích một cách thẳng thắn.

Giá mà người ta lúc nào cũng như thuở đầu mới gặp gỡ, mọi cảnh vật và sự việc đều tươi đẹp. Nhưng khi mọi việc thay đổi, lòng người cũng dễ đổi thay. Hai người đều hiểu rõ, đến giờ phút này, cho dù sự thật như thế nào, họ cũng không thể quay lại với nhau được nữa, nghi ngờ và thù hận giống như một cây kim cắm độc, đã đâm sâu vào tận trái tim của nhau, dù được nhổ ra, vết thương để lại vẫn rất nặng, dù thành sẹo, mãi mãi không thể trở lại như lúc ban đầu.

Có thể Đại Đồng cũng đang nghĩ tới điều này, nên mới bình thản tới thăm viếng, giống như một người bạn cũ tới xin giúp đỡ, suy cho cùng, nếu chỉ là bạn bình thường, thì không ai trong số họ làm việc gì có lỗi với đối phương cả.

“Sau đó thì sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Chu Lạc thật lòng quan tâm, một gia đình đoàn kết hòa thuận như vậy, xảy ra một việc như thế, đúng là thảm kịch trong nhân gian.

“Anh vừa xuống máy bay thì bị bắt, bị tạm giam suốt mười ngày ở đồn, điện thoại cũng bị tịch thu, không kịp báo tin cho em.” Đại Đồng nhìn cô, chậm rãi nói, giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Chu Lạc thấy mình nhất định là bị điên rồi, hoặc là đang bị mộng du, một nhà viết kịch tài giỏi đến mấy cũng không thể viết được một kịch bản ly kỳ như vậy được.

Tiếc thay, thái độ của Đại Đồng cho cô biết, đây không phải là kịch bản, mà là sự thật.

Tính phức tạp của câu chuyện vượt quá sức tưởng tượng của Chu Lạc. Hóa ra nhà họ Đồng phát tài, địa vị của họ trong giới giang hồ ngày càng cao. Để đảm bảo lợi ích và an toàn của bản thân, anh cả và em ba đã đổ rất nhiều tiền bạc và sức lực cho bang phái.

Có tiền lại có thể lực, cộng thêm khí thế của tuổi trẻ, khó tránh khỏi việc đôi khi cũng ỷ thế một chút, ngông cuồng một chút. Mà ở đâu có cường quyền ở đó có sự phản kháng, hơn nữa rất nhiều người lại biết quá rõ nhà họ Đồng giàu có oai phong trước đây chẳng qua cũng chỉ là anh chàng đánh cá, cũng từng có lúc nghèo đến nỗi không có thứ gì để ăn.

Có phản kháng thì có đàn áp, thế rồi lại phản kháng lại đàn áp. Bố con nhà họ Đồng tiền đã kiếm đủ, lâu dần cũng cảm thấy chán ghét những cuộc tranh đấu vô vị, trong lòng có ý muốn rút lui. Vậy là bắt đầu nghĩ cách để dịch chuyển trọng tâm, dần dần bán bớt một số mỏ than, đầu tư sang ngành nghề khác.

Họ lại mua xưởng luyện gang thép lớn nhất vùng, dùng tiền bán mỏ than để cứu trợ chuỗi tiền vốn kinh doanh không thuận lợi và bị ngắt giữa chừng. Khi họ bán mỏ than, gặp đúng lúc giá than tăng cao, do đó giá trị của hợp đồng cũng rất cao.

Không ngờ sau khi ký hợp đồng, trong khi đang từng bước chuyển giao, trong vùng xảy ra một vụ nổ khí gas nghiêm trọng, các mỏ than tư nhân trong cả nước đều nhận được lệnh đóng cửa ngừng sản xuất để kiểm tra. Ông chủ mới tiếp quản mỏ than thấy khả năng sản xuất trở lại còn rất mờ mịt, liền chần chừ chưa chịu thanh toán, khi bị thúc ép quá lại trở mặt hủy hợp đồng. Nhà họ Đồng lúc đó đã tiếp quản xưởng gang thép, không lấy được tiền hoặc giả nếu lấy lại mỏ than đã ngừng hoạt động, tất cả đều không vận hành được, dù thế nào họ cũng không thể chịu thiệt như vậy.

Hai bên không thể đi đến thỏa thuận, phô trương thế lực lớn mạnh, cũng vì muốn tránh khỏi việc phá sản, nhà họ Đồng thúc nợ quá gay gắt, mà đối phương vì mở rộng sản xuất, nguồn vốn cạn kiệt, hơn nữa lại gặp đúng lúc phải ngừng sản xuất trong thời gian dài, cũng không thể trả đủ tiền.

Hai bên rơi vào tình thế bế tắc, người này không chết thì người kia cũng diệt vong, nhất định phải có một bên phá sản. Bản lĩnh của nhà họ Đồng lại cao hơn một bậc, cơ hội chiến thắng nhiều hơn, đối phương như chó cùng rứt giậu, đến bước đường cùng lại nghĩ cách giết người.

Sau khi bố và anh cả bị giết, cảnh sát còn chưa kịp phá án, lại xảy ra một vụ án nghiêm trọng hơn. Nhà đối thủ của họ xảy ra một vụ nổ, cả nhà từ già trẻ lớn bé không một ai sống sót. Ngoài ra, mấy mỏ than được bán cũng bị người ta dùng thuốc nổ phá thông tầng nước ngầm, cả trăm công nhân đang lén lút khai thác bên trong và ông chủ đích thân giám sát công nhân đều bị vùi chôn trong đó.

Mức độ tàn độc, số người bị hại quá nhiều, quả là chuyện chưa từng có. Bộ công an lập tức nâng mức độ nghiêm trọng của vụ án lên mức cao nhất, cử một đội cảnh sát điều tra đông đảo tới phá án.

Sau khi cảnh sát tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện, hai cậu con trai còn lại của nhà họ Đồng lập tức được liệt vào diện nghi vấn số một.

Chu Lạc gần như hóa đá, rất lâu sau mới mấp máy môi: “Em trai anh?”.

Đại Đồng khẽ gật đầu, thốt lên một câu bằng chất giọng khàn đặc: “Đến ngày thứ mười khi anh bị tạm giam, nó ra đầu thú”.

Chu Lạc không biết nên nói gì nữa. Trong lúc này, tất cả những lời có thể an ủi đều trở nên đơn giản quá, nhất thời cô lại cảm thấy việc mình oán trách và nghi ngờ đối với cậu bạn này thật quá ích kỷ. Thậm chí gần đây, sau khi bị công kích, lại ủ ê rầu rĩ ở lì trong nhà một cách vô vị, khi đứng trước sự mất mát sinh mệnh và vận mệnh to lớn, tâm trạng bất mãn của con người thật nhỏ bé biết bao, mong manh biết bao.

Hầm than bị hủy hoại, tiền của nhà họ Đồng đã đầu tư hết vào xưởng gang thép không lấy lại được. Sau khi Đại Đồng bán hết nhà cửa, bồi thường cho thân nhân của những người bị hại, xưởng gang thép cũng phải treo biển chuyển nhượng, hoặc phải chịu phá sản.

Sau khi tiếp quản, Đại Đồng mới phát hiện ra bố và anh cả hồi đó đã phải đối mặt với vấn đề lớn. Quy mô xưởng gang thép rất lớn, nhưng trang thiết bị lại cũ nát lạc hậu, nếu nhất thời treo biển chuyển nhượng cũng không ai mua. Nếu phá sản, một số lượng lớn công nhân phải đối diện với nguy cơ thất nghiệp, sau khi biết ông chủ gặp chuyện, ngày nào cũng có người đến đòi lương, thậm chí có nhà cả ba đời làm công nhân cho họ, đều cùng đến đòi lương.

Khi biết Đại Đồng về tiếp quản công việc, mọi người lại mang theo con cái đến khóc lóc, ý muốn nói mọi người đều là đồng lương, không thể để bọn họ rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nhất định không được để phá sản, bán hết số tài sản cũ nát trong xưởng đi, chưa biết chừng cũng đủ để trả nợ.

Đại Đồng trước giờ sống khép kín, tốt nghiệp xong lại làm việc trong môi trường cơ sở thực nghiệm đơn thuần, chưa từng gặp những trận chiến như vậy. Vừa đồng tình lại vừa nhiệt huyết, cuối cùng bán hết chỗ bất động sản còn lại cùng cổ phần của mình, mới miễn cưỡng duy trì được xưởng gang thép.

“Vậy sao anh không ở lại chăm chỉ kinh doanh nhà xưởng lại đến đây làm gì?” Hồi lâu sau, Chu Lạc cuối cùng tìm lại giọng nói của mình, hỏi nhỏ.

Xưởng vốn đã có đội ngũ quản lý. Sau khi giá than tăng, tiền vốn cũng tăng theo, vấn đề lớn nhất là thiếu vốn lưu động, hơn nữa anh cũng không biết quản lý.” Đại Đồng đưa mắt nhìn Chu Lạc, nói tiếp, “Mẹ anh sau khi biết tin dữ, bệnh xuất huyết não tái phát, vẫn chưa tỉnh, lần này anh đưa bà tới Bắc Kinh chữa trị”.

Trong một buổi tối, những chuyện trấn động mà Chu Lạc được nghe quá nhiều, cô gần như tê liệt với cảm giác kinh ngạc, nhưng vẫn lấy lại tinh thần, hỏi anh: “Bác gái khi nằm viện có ai chăm sóc không?”.

Sau giây lát do dự, Đại Đồng nói thật: “Phan Lan đang ở đó”.

Thì ra là vậy, nếu không đưa mẹ đến Bắc Kinh chữa bệnh, có phải Đại Đồng căn bản sẽ không tìm tới cô? Chu Lạc cảm thấy chua xót, họ vẫn là một khối gắn kết thân thiết, còn cô, lượn qua lượn lại, dù thế nào cũng chỉ lòng vòng ở bên ngoài thôi.

“Em sẽ thu dọn một phòng cho anh, tạm thời cứ ở lại đây đi.” Đương nhiên, nếu cô mất việc rồi, đơn vị tịch thu nhà ở thì chỉ còn cách chuyển nhà đi, vì vậy mới nói là tạm thời, nhưng Chu Lạc không muốn nói tới những xui xẻo mà cô gặp phải gần đây khiến cậu thêm bận lòng.

Về phần Đại Đồng, dường như sau khi nói ra tất cả mọi chuyện có vẻ thấy lòng nhẹ nhõm, nghe được câu nói của Chu Lạc, cậu thận trọng nở một nụ cười, “Cảm ơn em, có điều kiện anh sẽ nhanh chóng chuyển đi”.

Chu Lạc cắn chặt môi lại, biết cậu hiểu nhầm ý mình, nhưng cũng không tiện giải thích, quay vào bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Từ sau khi xảy ra sự cố, Chu Lạc rất lâu rồi chưa có đêm nào được ngủ yên giấc, thậm chí, nhiều khi còn mất ngủ cả đêm. Đêm hôm đó, biết bao chuyện chấn động, cứ ngỡ sẽ thức trắng cả đêm, nào ngờ, vừa lên giường, quay qua quay lại vài cái đã chìm vào giấc ngủ say, thậm chí còn không mơ mộng gì. Lúc tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã gần mười giờ, lơ mơ nhớ ra hôm nay vẫn là ngày nghỉ, cũng không vội rời giường, muốn

nằm thêm một lát, nghe thấy tiếng động bên ngoài phòng, liền vùng dậy, chuyện cũ tối qua lại ùa về, mới nhớ ra trong nhà này, ngoài cô ra vẫn còn một người nữa.

Vội vã mở cửa phòng, thấy Đại Đồng đã chuẩn bị chỉnh tề chuẩn bị đi ra ngoài, cô ngậy người trong giây lát, cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung về mối quan hệ của họ. Mới sáng tỉnh dậy đã giáp mặt, thật ngỡ ngàng không biết bao.

Đại Đồng nở nụ cười thật tươi, “Bữa sáng ở trong nồi, đun lại cho nóng rồi ăn nhé, anh phải tới bệnh viện đây”. Dừng lại một chút, cậu nói tiếp, “Mặc ấm thêm một chút, cẩn thận kéo bị lạnh đấy”.

Chu Lạc cúi xuống nhìn chiếc váy ngủ để lộ bắp chân trần không mang tất, khuôn mặt ửng đỏ, ngay sau đó liền trấn tĩnh tinh thần, gọi giật lại: “Anh đợi một lát”. Nói rồi chạy vào phòng và nhanh chóng trở ra, đưa thẻ tín dụng trên tay về phía cậu, “Anh cầm lấy cái này dùng tạm đi, mật mã là xxxxxx”. Cô tin là việc nhớ sáu con số đó đối với cậu không phải chuyện khó.

Đại Đồng cầm tấm thẻ, đôi mắt sáng lấp lánh có chút cảm động, “Cảm ơn em”. Sau đó lại tự chế giễu bản thân mình: “Lần đầu tiên tiêu tiền của phụ nữ, cảm thấy không quen lắm”.

Chu Lạc thầm nghĩ, với tướng mạo điển trai của cậu, muốn lấy tiền của phụ nữ đâu có khó gì. Đương nhiên những lời này không dám nói ra. Vốn định hỏi thăm mẹ cậu hiện nằm ở viện nào, có cần giúp đỡ gì không, nhưng chợt nhớ ra có Phan Lan ở đó thì lại thôi, chỉ nói: “Anh cũng quen cậu của em, nếu cần giúp đỡ thì cứ nói”. Sau đó mới nghĩ ra cậu đã bán hết nhà cửa, xe chắc cũng không còn giữ được nữa, liền đưa chìa khóa xe cho cậu.

Đại Đồng nhìn chiếc chìa khóa trong tay, bất đắc dĩ ngẩng đầu lên: “Em thử nói xem anh chẳng còn gì để báo đáp em, ngoài tấm thân này, nhỉ?”.

Chu Lạc lại càng bối rối, bạo gan hơn, hét lên: “Ai thèm anh chứ!”. Một chân đá cậu ra khỏi cửa, sau đó tựa lưng vào cánh cửa đóng chặt, trấn tĩnh lại trái tim đang loạn nhịp.

Chu Lạc, mi cũng xuất sắc đấy nhỉ! Trên đời nay nhiều đàn ông như thế, đàn ông đẹp cũng đâu có thiếu, sau này còn sống chung với nhau, nếu cứ “say nắng” như vậy sẽ bị người ta chê cười mất! Mi đã chủ động thổ lộ, chủ động cầu hôn, người ta thì chỉ chủ động ly hôn, cho dù có nguyên nhân nhưng mi cũng chính là kẻ bị đá bỏ, nếu cứ bám lấy người ta sẽ bị coi là mặt dày không biết xấu hổ. Huống hồ người ta còn có cô bạn thanh mai trúc mã, hoạn nạn có nhau đang hầu hạ mẹ già kia kìa, nếu mi vẫn còn ý nghĩ quỷ quái gì nữa thì ta sẽ coi thường mi đấy!

Nhắm đi nhắm lại những câu nói trên mười lần, Chu Lạc mới đi đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng, bát cháo thơm phức, trứng ốp rất vừa vặn, từng giọt từng giọt nước mắt cứ thánh thót rơi xuống. Chu Lạc bật khóc nức nở, “Phải làm sao đây, em vẫn còn rất yêu anh!”.

32. Chương 13 Phần 1

Chương 13: Chuyện trai gái trốn hồng trần

Chu Lạc cảm thấy nếu cứ ở mãi trong nhà thì thần kinh của cô sẽ có vấn đề mất. Nhớ lại cuộc gặp gỡ với Châu Châu ở châu Phi, cũng vì muốn chuyển hướng chú ý của mình, Chu Lạc bấm số di động cá nhân mà Lịch Chủy đã nhờ thư ký đưa lại cho cô.

Không ngờ một người luôn bận rộn như Lịch Chủy lại nghe điện thoại ngay. Nghĩ đến việc anh ta không biết số điện thoại của mình, Chu Lạc vội vàng xưng tên, giọng nói của Lịch Chủy lộ rõ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “Lạc Lạc, bây giờ cô có thời gian rảnh ư? Tôi định đưa Châu Châu đi trung tâm giải trí chơi, nếu tiện, cô đi cùng nhé?”.

Chu Lạc đang nhàn rỗi tới mức phát điên lên đây, đương nhiên tiện chứ. Thay xong bộ quần áo đạo phố, nhìn đôi mắt đỏ hoe vì khóc ở trong gương, vội vàng đi rửa mặt rồi trang điểm nhẹ nhàng, bắt taxi đi tới

trung tâm vui chơi giải trí.

Lịch Chủy cũng được coi là người của công chúng. Chu Lạc vốn nghĩ rằng với thân phận và địa vị của anh ta, hẳn Lịch Chủy sẽ tránh xa những nơi ồn ào náo nhiệt, không ngờ, vì con gái, anh ta lại tình nguyện đến khu vui chơi giải trí để “hòa mình trong đám đông”, trong lòng lại cảm thán, so sánh về hai người bố, cô cảm thấy rất tức giận.

Nhưng đến khi gặp mặt, thấy Lịch Chủy bình dị trong bộ quần áo dạo phố và cặp kính đen, cùng với nụ cười tươi khoe hàm răng trắng, mới biết rằng mình đã lo lắng quá thừa. Chẳng ai có thể tìm thấy điểm tương đồng nào giữa bộ dạng này của anh ta với hình ảnh một quan chức nghiêm nghị thường thấy trên truyền hình cả.

Phong cách thay đổi nhưng tố chất của một người đàn ông điển trai vẫn còn. Thêm vào đó, trang phục dạo phố thoải mái cũng khiến anh ta trẻ thêm vài tuổi, đám đàn bà con gái xung quanh, từ các bà cô đưa con gái đi chơi đến các nữ sinh từng lớp từng lớp rủ nhau đi chơi cũng không kiềm chế được, thi thoảng lại đưa mắt liếc về phía anh ta một cái.

Châu Châu mặc một chiếc váy hồng còn xinh đẹp hơn cả búp bê Barbie. Hai người bọn họ như một tổ hợp đang tỏa hào quang, chói sáng, nổi bật. Sau khi nhìn thấy Chu Lạc, họ rào bước về phía cô, khiến cả Chu Lạc cũng trở thành tâm điểm nổi bật.

Ừm, thực ra cô chỉ thích yên bình thôi được không chứ. Cảm nhận được những ánh mắt hoặc giả ngưỡng mộ hoặc giả ghen tỵ ở xung quanh, Chu Lạc càng cảm thấy bất an. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện khiến cô hận một nỗi không thể chui tọt xuống đất sống cho qua ngày.

“Chị Tiểu Chu, sao chị lại khóc, không ai chơi với chị ư?”. Châu Châu vừa nói đã khiến Chu Lạc giật mình, đưa tay lên dụi dụi mắt theo bản năng – rõ rệt như vậy sao, cô đã trang điểm rồi mà. Ôi, Châu Châu thật cũng có lúc chẳng đáng yêu chút nào! Liếc mắt về phía cặp kính đen của Lịch Chủy, không nhìn thấy nét biểu hiện gì, thậm chí, sớm biết trước thế này cô cũng đeo một cặp kính râm đến đây.

Ngoài miệng vẫn phải mỉm cười để dỗ dành trẻ con, “Tối qua chị thức khuya quá, nên mắt mới sưng đấy. Châu Châu không được học theo chị nhé, phải đi ngủ sớm dậy sớm thì mới luôn xinh đẹp được”. Nhìn hai vệt đen xỉ lăm lăm trên tay, mới ý thức được rằng mắt của mình đang được trang điểm, thậm chí, hồng bết rồi, hai mắt giờ chắc chẳng khác nào hai cái bánh Oreo, chỉ có điều không biết có cân xứng hay không thôi.

Nhưng trong mắt cô, Lịch Chủy lúc nào cũng như một người anh lớn, còn Châu Châu thì chỉ là một đứa trẻ, Chu Lạc cũng chẳng cần phải quá để ý đến hình tượng. Cô bật cười, nói một câu xin lỗi, rồi rút chiếc gương nhỏ luôn mang theo bên mình ra cùng một miếng giấy ướt để sửa sang lại.

Quệt quệt vài cái, thế là ổn, Chu Lạc thu dọn đồ, lại trở thành một trang hảo hán, “Châu Châu, em muốn chơi trò gì?”.

Tiếc thay, Chu Lạc hảo hán lại không hữu dụng, với độ tuổi của Châu Châu, những trò có thể chơi kỳ thực không nhiều, trong một ngày nắng đẹp như thế này, đến khu vui chơi chẳng qua chỉ để lấy chút không khí vui tươi. Đối với Châu Châu, chỉ cần có bố và chị Tiểu Chu ở bên cạnh, chơi trò gì cũng thấy vui.

Chu Lạc ngồi ngựa gỗ cùng Châu Châu tận mấy vòng, loạng choạng bước xuống, một tay cầm túi bông ngô, một tay cầm xúc xích, nhưng Châu Châu lại chưa hề ăn miếng nào, cứ mãi quay trái quay phải nhìn hai người đi bên cạnh.

Khẽ vuốt ve khuôn mặt bị gió thổi đỏ ửng của cô bé, Lịch Chủy mỉm cười, “Con há miệng to như thế để uống gió à?”, nói rồi dẫn hai người vào một tiệm ăn trong khu vui chơi.

Châu Châu rất khoái ăn, ngô và xúc xích nướng đã nguội lạnh từ lâu, bị cô bé đặt ngay ngắn trên đĩa. Lịch Chủy sau khi hỏi con gái, gọi cho cô bé một chút bánh ngọt, cô bé cũng chỉ nếm một chút, khoảng thời gian còn lại ngồi sưởi ấm tay bằng cốc sôcôla nóng.

Nhận thấy sự chú ý của Chu Lạc đối với cô bé, Lịch Chủy liền giải thích: “Con bé bị bảo mẫu làn hư rồi, khoái ăn lắm. Lần trước kiểm tra sức khỏe, cân nặng không đạt chuẩn”. Sự quan tâm và lo lắng hiện lên trong từng câu nói.

Chu Lạc nhìn chiếc cầm nhọn của Châu Châu, còn nhớ khi tham dự buổi chúc thọ lần trước, mặt cô bé tròn xoe, còn bị hai cậu con trai kia trêu là “heo con”. Mới mấy tháng không gặp sao lại gầy đi nhiều như vậy, liền vội vàng khuyên Châu Châu cần ăn uống nhiều hơn. Chỉ có điều Châu Châu vẫn chỉ ăn rất ít.

Đợi đến khi Lịch Chủy ra ngoài nghe điện thoại, Châu Châu bỗng ghé sát vào tai Chu Lạc, thì thầm: “Chị Chu Lạc, em nói cho chị nghe một bí mật, chị đừng nói cho ai biết nhé”.

Chu Lạc bật cười, sau đó liền thấy cảm động, thề thốt đầy hưng phấn, “Chị hứa, dù bị đánh chết cũng không nói, không tin chúng mình ngoắc tay nhé”. Lần đầu tiên có một cô bé chia sẻ bí mật với cô.

Ngoắc ngón tay út xong, khuôn mặt Châu Châu bỗng nhiên ửng đỏ, ghé sát hơn, khe khẽ nói: “Thực ra là em cố ý không ăn cho gầy đi đây. Em không thích cô Lý, cô ta toàn ép em ăn rồi khoe khoang là đã chăm sóc cho em béo lên. Em muốn nhịn ăn cho thật gầy, sau đó bố sẽ đuổi việc cô ta”.

Chu Lạc vô cùng ngạc nhiên, cô không ngờ Châu Châu lại là một đứa trẻ tính toán như vậy. Có điều, lớn lên trong một gia đình không có mẹ chăm sóc, bố lại bận rộn công việc, không tính toán đề phòng cũng không được, chỉ có điều vận dụng chưa đúng chỗ thôi.

Chu Lạc nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc: “Châu Châu, làm như vậy là không đúng. Nếu em không thích cô Lý, muốn cho cô ấy thôi việc, có thể nói thẳng với bố, em nhịn ăn để gầy đi như vậy, nhờ xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Bất cứ lúc nào cũng không được đem sức khỏe ra đùa giỡn, bởi vì chỉ khi có một cơ thể và tâm hồn khỏe mạnh, chúng ta mới có thể làm những việc chúng ta muốn, em hiểu không?”.

Đây là lần đầu tiên Chu Lạc nói chuyện với cô bé bằng vẻ mặt nghiêm túc như vậy, ban đầu, Châu Châu có chút sợ sệt. Nhưng vốn thông minh lanh lợi, cô bé nhận ngay ra, đằng sau những lời nghiêm nghị ấy, ánh mắt chị Chu Lạc vẫn ấm áp thân thương như ánh nhìn của bố, biết chị cũng vì muốn tốt ỉnh, cô bé cắn chặt môi gật đầu.

Nhân cơ hội đó, Chu Lạc lựa chọn mấy món đồ ăn bổ dưỡng đặt vào chiếc đĩa trước mặt cô bé, “Em đang trong độ tuổi phát triển, phải ăn nhiều một chút”. Chợt nhận ra bản thân mình có thể cũng hơi máy móc, vội véo véo hai bên má cứng đờ, nở một nụ cười với cô bé, “Hồi bằng tuổi em, chị ham ăn lắm. Mồm miệng bận rộn suốt cả ngày. Em nên tranh thủ lúc chưa béo để ăn thật nhiều, nếu không lớn lên rồi, ngộ nhờ theo mốt “người dầy”, lúc ấy lại phải hạn chế ăn uống”.

Châu Châu vốn thông minh sáng dạ hơn người, cũng không sợ cô bé nghe không hiểu. Chu Lạc nói chuyện một cách thoải mái hơn nhiều, nói xong lại mở miệng làm bộ ăn một miếng lớn, Châu Châu giờ trút được gánh nặng trong lòng, lại bị cuốn hút bởi hình ảnh ăn uống của Chu Lạc, cũng bắt chước ăn miếng lớn giống như cô.

Lịch Chủy nghe xong một cuộc điện thoại, khi quay trở vào, thấy đồng đồ ăn trên bàn gần như hết sạch, còn Châu Châu thì đang cầm đồ ăn, miệng nhai nhồm nhoàm, anh ta cuối cùng không thể kiềm chế nổi ánh mắt vừa kinh ngạc vừa khâm phục nhìn Chu Lạc, “Cô giỏi thật đấy”. Đó là việc mà anh ta đã cố gắng suốt mấy tháng qua mà vẫn không thể thực hiện nổi.

Hai cô gái nghe xong câu nói của Lịch Chủy, cùng nở một nụ cười rạng rỡ, nháy mắt nhìn nhau ăn ý.

Trong câu chuyện sau đó, Chu Lạc mới biết cô Lý là gia sư kiêm người chăm sóc cuộc sống cho Châu Châu, là một bảo mẫu cao cấp, là kiểu người làm chỉ cần sai bảo chứ không cần đích thân động tay chân. Vì Châu Châu không có mẹ, công việc của Lịch Chủy lại quá bận, nên cô Lý gần như có vai trò chủ đạo trong cuộc sống của cô bé, quyền lực và trách nhiệm đều rất lớn.

“Bố nói cô ấy rất chuyên nghiệp, nhưng em không thích cô ấy, không thích chút nào.” Khi nhắc đến cô Lý, cặp lông mày thanh tú của Châu Châu nhíu lại.

“Cô ấy đối xử với em không tốt, quát mắng em, hay phạt em?” Cái cô Lý này cũng to gan thật, nhìn Lịch Chủy quý con gái giống báu vật như vậy, trừ phi cô ta không muốn làm nữa.

Châu Châu đắn đo một hồi, rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ thành thật, vẫn nhíu chặt đầu lông mày lại, nói: “Cũng không phải, thực ra cô ấy đối với em rất tốt, nhưng em cảm thấy cô ấy muốn làm mẹ của em, em không thích cô ấy làm mẹ của em chút nào”.

Bỏ thêm một miếng kem vào miệng, kem lạnh khiến Chu Lạc giật mình, xuýt xoa: “Cô ấy làm mẹ của em hay không, phải đợi bố em quyết định chứ. Bố yêu em như vậy, sợ ai làm mẹ em, em sẽ không vui. Mà thôi, cái đầu nhỏ xinh này đừng nghĩ ngợi nhiều quá như thế, lát nữa còn muốn chơi trò gì? Chị sẽ chơi cùng em!”. Nhìn Lịch Chủy đang đứng xếp hàng thanh toán phía xa xa mà vẫn giữ được dáng vẻ cao lớn uy phong trong đám đông, thầm nghĩ đàn ông cũng giống như một xoáy nước, cũng bị người ta tổn sức toan tính.

Châu Châu trịnh trọng lắc đầu, “Không phải vậy đâu, chị làm mẹ của em thì em thích lắm. Chị Chu Lạc, hay là chị lấy bố em đi, làm mẹ của em nhé!”.

Miếng kem trong miệng Chu Lạc suýt nữa bị phì ngược ra đằng mũi, ho sặc sụa, vội uống một ngụm nước to chặn lại, tròn xoe mắt nhìn Châu Châu: “Em... nói... linh tinh... gì thế!”. Trẻ con cũng không được ăn nói tùy tiện mà.

“Em đâu có nói linh tinh, em thật sự nghĩ như vậy đấy.” Thấy Chu Lạc trách móc, Châu Châu cuống quýt đến nỗi đỏ bừng cả mặt, chực khóc, vừa đúng lúc Lịch Chủy thanh toán xong quay lại bàn, liếc mắt một cái đã nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ ảm ức của Châu Châu và cặp mắt nhìn trừng trừng của Chu Lạc, quay nhìn hai người với ánh mắt hoài nghi.

“Thủ tướng”, Chu Lạc thấy vậy vội vã giơ tay phải lên, “Tôi xin thề, tôi tuyệt đối không bắt nạt con gái của ngài, là do cô bé bắt nạt tôi đấy”.

Châu Châu lại càng cuống quýt, “Con không bắt nạt chị Tiểu Chu, con chỉ nói là muốn chị ấy làm...”.

“Làm gia sư!” Chu Lạc lớn tiếng át lời cô bé, nhìn điệu bộ ngạc nhiên tới ngây người của hai cha con, chỉ cảm thấy cứng hết cả cổ, lại bổ sung thêm: “Dạo này tôi cũng tương đối rảnh, nếu Châu Châu muốn học vẽ, chúng tôi có thể trao đổi giao lưu với nhau”.

“Thật hả? Thế thì tốt quá!” Hai cha con họ thật ăn ý, lại có thể cùng đồng thanh thốt lên như vậy.

Chu Lạc chợt có cảm giác mình giống như đang bị lừa đưa vào tròng vậy.

Tuy nhiên, từ trước tới giờ Chu Lạc luôn là một người rất biết giữ lời, dù hôm nay cảm giác như thể mình bị lừa thì sau này cũng không muốn phá bỏ nguyên tắc sống đó. Đã nhận lời với người ta, đương nhiên phải làm được. Vì vậy cô lại càng ân hận, hận bản thân mình thích xía vào chuyện của người khác, hận bản thân mình ăn nói thiếu suy nghĩ tới bầm gan tím ruột.

Lịch Chủy, anh ta là bạn của bố cô, hình như hơn cô ít nhất cũng chục tuổi, dù thế nào cũng có thể coi là bậc cha chú rồi. Mặc dù là một người đàn ông điển trai thượng hạng, nhưng bản thân cô chưa bao giờ có ý định gì đó với anh ta, sao Châu Châu đột nhiên lại thốt ra câu đó?

Hậu sinh khả úy, thế hệ 00X, quả là càng lợi hại.

Còn nữa, tự nhận làm gia sư dạy vẽ cho Châu Châu, cái cô bảo mẫu họ Lý muốn lấy lòng Lịch Chủy kia, chắc sẽ không cho rằng cô có ý định tranh giành bát cơm với người ta chứ? Chuyện nhà mình còn đang rối tung rối mù, vô duyên vô cớ lại gây thù kết oán, thật là tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Sớm biết thế này, cô thà ngồi lì ở nhà khóc lóc vật vã chứ không nhiều chuyện đến mức gọi điện thoại cho Lịch Chủy còn hơn.

Sau khi ra khỏi khu giải trí, Lịch Chủy có việc gấp phải đi, vốn định bảo lái xe đưa cả hai chị em về nhà họ Lịch chơi, Chu Lạc đâu còn tâm trí để vui chơi, đành nhẩn tâm nhìn khuôn mặt đầy vẻ thất vọng của Châu Châu, lập tức lấy lý do nhà có khách để cáo biệt, sợ họ còn bận việc, cô cũng từ chối không để họ tiễn chân.

Sau khi ngồi vào taxi, Chu Lạc vội gọi điện về nhà, không ai nghe máy, Đại Đồng rõ ràng vẫn chưa về. Một cảm giác thất vọng trào dâng, tâm trạng không tốt lại có dịp tìm về.

Chọn đại một địa điểm đông đúc để xuống xe, Chu Lạc rảo bước đi bộ trên phố, cảm thấy cô đơn giữa dòng người tấp nập qua lại. Mặc dù cô không đạt được đến tiêu chuẩn của một khuê nữ con nhà danh giá, nhưng cũng không đến nỗi quá kém cỏi trong số đông, lảng tránh sự cô đơn cũng là lảng tránh nỗi hoang tưởng.

Cứ đi tới khi hoàng hôn buông xuống, đi cho tới khi hai chân tê cứng, đi cho tới khi bụng dạ đói mềm, hoa mắt chóng mặt lựa chọn một cánh cửa, cứ thế đi vào theo dòng người, phát hiện đó lại là một quán bar, bên trong vang lên những âm thanh chất chứa. Chỗ nào cũng thấy người ta lắc lư, thời tiết đã giữa mùa

thu, thế nên ai nấy đều ăn mặc rất mát mẻ.

33. Chương 13 Phần 2

Đây là nơi Chu Lạc chưa từng đặt chân tới bao giờ, vốn định quay đầu bước ra, lại bị một đám người mới tới đẩy dồn vào bên trong. Cô nghe thấy tiếng mấy cô gái trẻ sôi nổi thảo luận, đại khái là hôm nay có một DJ rất nổi tiếng đến biểu diễn ở quán này, vì vậy quán bar mới náo nhiệt như vậy.

Mấy cô gái đó, khuôn mặt trẻ trung rạng rỡ, để kiểu tóc tổ chim nhìn có vẻ tùy tiện nhưng thực ra được tạo kiểu rất công phu, sau khi cởi áo khoác để lộ áo hai dây và váy ngắn cùng đôi tất da chân mỏng, nhìn lại bộ dạng của mình trong bộ quần áo thể thao rộng thùng thình màu tím, hành động so sánh đó đã mang tới một sự kích động mạnh về tâm lý đối với Chu Lạc.

Trước đây, mặc dù biết rõ mình là một cô gái muộn chồng, cũng ý thức được rằng tuổi trẻ đang dần dần trôi qua, nhưng cô chưa từng có cảm giác bản thân mình già nua và lạc hậu như lúc này. Sự bận rộn và vất vả trong suốt nhiều năm qua hiện lên trong đầu, Chu Lạc cảm thấy buồn rầu vô hạn.

Người ta vẫn nói phụ nữ như những đóa hoa, cô bước vào đời một cách cao quý, kiêu hãnh, nỗ lực phấn đấu, đấu tranh, nhưng từ đầu tới cuối vẫn chỉ cô đơn trong bóng tối, không người thương thức cũng không người hỏi han. Đợi đến khi hoa tàn, mới phát hiện rằng cô kỳ thực chẳng sinh trưởng ở chân trời góc bể, xung quanh cô cũng không thiếu những người yêu mến thích thưởng thức hoa, chỉ là có từng lớp từng lớp kính dày ngăn cách cô với thế giới, tự chôn vùi bản thân mình trong góc khuất.

Mặc kệ khuôn phép, mặc kệ đạo đức, mặc kệ thể diện, mặc kệ phong độ, ly hôn rồi lại thất nghiệp, cô xui xẻo như vậy, đã không còn gì để mất nữa, cô cần phải thay đổi cách sống khác.

Nhanh chóng rời khỏi quán bar, hướng về phía trung tâm mua sắm nổi tiếng, vui vẻ quẹt thẻ tín dụng, phải tô điểm cho bản thân xinh đẹp hơn nữa. Chu Lạc muốn nhân lúc đang còn hưng phấn sẽ quay lại quán bar để chứng minh rằng bản thân cô chẳng hề già. Tuy nhiên, sau khi ra khỏi cửa, gió lạnh thổi tới, trong giây lát, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều. Cô đang làm gì vậy, mỗi năm thêm một tuổi, ngày càng trưởng thành, vốn dĩ là quy luật phát triển khách quan của sự vật, hà tất phải bức bối gây chiến với chính bản thân mình? Chăm chút cho bản thân mình đẹp hơn một chút cũng không đáng trách, nhưng những nơi ồn ào hỗn tạp như vậy không thích hợp với cô. Đã sắp ba mươi tuổi rồi, không nên so bì tuổi trẻ với các cô bé nữa. Cô có nét đẹp riêng của mình, nếu ai không nhận ra, người đó không có mắt mà thôi.

Tự khích lệ bản thân mình xong, Chu Lạc ưỡn ngực ngẩng cao đầu bước vào một tiệm đồ ăn tây được trang hoàng hết sức trang nhã, gọi một chai vang đỏ, chậm rãi thưởng thức một mình.

“Ô, đây chẳng phải là cô Chu sao? Sao thế, cô và cậu Lỗi đầu nhất thiết phải một người tới trước một người tới sau như vậy chứ.” Người đàn ông trước mặt cười một cách đầy mờ ám, Chu Lạc nhanh chóng thăm lức lại trí nhớ về thân phận của người này, sau đó cũng nở nụ cười đáp lễ: “Công việc kinh doanh của ông chủ thật tốt, chúc làm ăn phát đạt”. Nhớ ra rồi, đây là bạn của Diệp Minh Lỗi, lần trước cô và Đồng Đan, Đại Đồng được mời tới ăn tối ở đây. Chao ôi, thành Bắc Kinh quả thật quá nhỏ bé. Đợi một chút, anh ta vừa nói gì nhỉ, Diệp Minh Lỗi cũng đến đây ư? Chu Lạc cảm thấy những món ăn vốn dĩ rất ngon bỗng trở nên không thể nuốt nổi.

“Minh Lỗi, ở đây, ở đây, cô Chu đã đến trước rồi.” Ông chủ nhà hàng hồ hởi vẫy tay ra phía cửa, hoàn toàn không phù hợp với một môi trường tao nhã yên tĩnh như nơi đây, Chu Lạc còn nghĩ nếu anh ta không phải là ông chủ, rất có thể sẽ bị bảo vệ mời ra khỏi nhà hàng vì lý do gây mất trật tự. Tuy nhiên, dù thế nào, việc Diệp Minh Lỗi đến đây chắc chắn cũng không phải vì có hẹn với mình. Nhưng nếu giải thích sẽ rất phức tạp, Chu Lạc còn thậm chí mong anh chàng họ Diệp kia dắt theo bạn gái, để xem ông chủ nhà hàng này sẽ phải lúng túng như thế nào.

“Tôi không hứng thú với phụ nữ đã kết hôn.” Giọng nói của Diệp Minh Lỗi sang sảng vang lên, cô mới phát hiện anh đã đi tới trước mặt mình từ lúc nào. Theo phép lịch sự, Chu Lạc vốn định dành cho anh một nụ

cười. Nhưng con người này quả thực đáng ghét, không chỉ ngôn từ thô lỗ, mà ánh mắt cũng có vẻ của một người luôn đứng từ trên cao nhìn xuống, Chu Lạc lập tức thu lại nụ cười, cúi đầu xuống chỗ thức ăn của mình, không buồn để ý tới người đứng bên cạnh nữa.

“Ngài Diệp, tôi nghĩ tôi đâu có mời anh.” Thấy người đàn ông đang đứng trước mặt tự động kéo ghế ngồi xuống, tự chọn đồ, gọi đồ rồi ra hiệu tạm biệt ông chủ nhà hàng đang ngăn người đứng đấy với một khuôn mặt đầy ngạc nhiên. Chu Lạc cũng không khách khí nữa, người này luôn được thể lần tới, thật sự không thể thích nghi được. Điều kỳ lạ là, lần này Diệp Minh Lỗi lại đi một mình, không có người đẹp tháp tùng.

“Tôi luôn thích làm việc thiện, sợ cô ăn một mình sẽ không tốt cho tiêu hóa.” Anh cười nhếch mép, “Sao, anh chồng nhỏ bé của cô đâu rồi?”. Thấy Chu Lạc lặng thinh cầm cúi ăn tiếp, anh ngạc nhiên hỏi, “Không phải thế chứ, đã bị tôi đoán trúng rồi, cô định kết hôn để được phân thêm một căn hộ nữa ư!”.

“Diệp Minh Lỗi, anh không nói thì cũng không ai nghĩ anh bị câm đâu!” Chu Lạc không nhin được nữa, hét toáng lên, chiếc đĩa vừa ném ra đã bị anh tóm gọn, cô lại càng cảm hận, “Còn nữa, bàn này tôi ngồi trước, anh cút qua chỗ khác đi”.

Diệp Minh Lỗi cầm chặt cái đĩa mà suýt nữa đã khiến anh bị thương, kinh ngạc đến nỗi tim đập thành thịch. Chu Lạc tính tình vốn hòa nhã, lại nhất gan, chỉ khi nào bị người ta ép quá mới tức giận, nhưng cũng rất hiếm khi đối đáp lại. Đây là lần đầu tiên cô vừa mở miệng đã ra tay như vậy, còn lớn tiếng quát mắng, xem ra thật sự đã có vấn đề rồi.

“Cô, đã ly hôn thật rồi ư?” Diệp Minh Lỗi không dám dùng giọng điệu giễu cợt nữa, hỏi một cách nghiêm túc.

Chu Lạc vốn ưa nhẹ nhàng, hơn nữa, thấy phản ứng vừa rồi của mình quá kích động, sau khi trấn tĩnh rồi liền nhận ra Diệp Minh Lỗi chỉ là nạn nhân không may gặp phải lúc tâm trạng của cô không tốt. Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, cố gắng dùng ngữ khí bình thường nhất để “ôm” một tiếng.

“Tôi còn chưa từng kết hôn lần nào, sẽ không lấy phụ nữ đã ly hôn.” Diệp Minh Lỗi lập tức ngồi thẳng người, trình bày rõ lập trường.

“Tôi phải ‘cảm ơn’ anh! Cuối cùng cũng coi như thoát khỏi miệng hùm rồi!” Chu Lạc lườm anh một cái, uể oải ăn tiếp.

“Nhưng tôi không bận tâm đến việc cặp bồ với một người phụ nữ đã ly hôn, hay là, chúng ta thử xem? Nếu cô phục vụ tốt, khiến tôi vui vẻ, chưa biết chừng tôi lại lập cô làm chính thê cũng nên.” Diệp Minh Lỗi mặt mày hớn hở đưa ra lời đề nghị, lập tức đưa tay đón ngay được một con dao ăn đang bay tới như đã chuẩn bị sẵn từ trước, dao bên tay trái, đĩa bên tay phải, vừa hay để dùng bữa, trải khăn ăn xong, bắt đầu dùng bữa.

Thấy hai tay mình trống không, Chu Lạc dùng luôn bộ dao đĩa còn sạch đang đặt ngay trước mặt anh. Tuy nhiên, sau khi bị anh phá quấy, tâm trạng bức tức khiến mạch máu lưu thông, nỗi ưu phiền của cô được giảm đi không ít.

“Diệp Minh Lỗi, anh đừng giày vò tôi nữa, chúng ta không hợp nhau.” Nếu là bạn bè, thi thoảng chia sẻ nỗi buồn còn được, nếu là tình nhân, cô lại không muốn ngày nào trong nhà mình cũng mịt mù khói súng giống như nơi chiến trường.

“Hợp hay không đâu chỉ thể hiện bằng lời nói, cô hợp với cậu ta, chẳng phải vẫn chia tay hay sao?” Diệp Minh Lỗi cười nhạt, rồi cũng cúi đầu chăm chú ăn, không nói gì nữa.

Trong một khoảng thời gian, chỉ còn nghe thấy tiếng dao, đĩa va lách cách vào đĩa, hai người đều bức tức đến nỗi không còn muốn nói thêm câu gì.

“Anh cứ ăn đi nhé, tôi phải về rồi.” Chu Lạc ăn xong, gọi phục vụ tới thanh toán, không ngờ Diệp Minh Lỗi cũng vội vàng lau miệng, thản nhiên nói: “Suất ăn của tôi cũng thanh toán vào hóa đơn của cô ấy”.

Người phục vụ sững sờ trong giây lát, nhưng nhanh chóng cầm thẻ tín dụng của Chu Lạc đi ra, bỏ lại cô đang tức tối đập bàn, “Diệp Minh Lỗi, anh có nhầm không đấy, đây là nhà hàng của bạn anh mà”.

“Thế thì sao chứ?” Diệp Minh Lỗi tỏ vẻ bất cần, dường như đã cảm chắc được cô.

Chu Lạc vô cùng tức giận, một người sắp thất nghiệp như mình còn gặp phải một kẻ ăn bám, thật là khôi hài, anh ta đang cướp của người nghèo bù đắp cho kẻ giàu đây! Tuy nhiên, nhớ lại có lần anh cũng đã mời cô, cũng không tiện nói thêm câu gì, sau khi ký vào hóa đơn, cô bực bội rời đi.

“Cô đưa tôi về nhé.” Diệp Minh Lỗi quả nhiên cũng đi ra theo, tiếp tục thốt lên những câu khiến người ta kinh ngạc.

“Anh không đi xe đến đây ư?” Chu Lạc nhăn nại hỏi.

“Tôi vừa uống rượu, không lái xe được.” Diệp Minh Lỗi nói với vẻ mặt vô tội.

...

Bước lên phía trước, vẫy một chiếc taxi, Chu Lạc quay lại nói: “Tôi còn uống nhiều hơn anh, hơn nữa, hôm nay tôi cũng không đi xe”.

“Vậy thì cô đưa tôi về bằng taxi.” Anh không để cô kịp nói gì, mở cửa xe ngồi luôn vào băng ghế sau.

Chu Lạc không còn cáu giận nữa, bây giờ nếu bỏ đi sẽ chứng tỏ mình quá nhỏ nhen, đưa về thì đưa về, một bữa ăn trong nhà hàng sang trọng còn mời được, cũng không đến nỗi thiếu thốn chút tiền lẻ đi taxi.

Chu Lạc ngồi ở vị trí ghế lái phụ ngay cạnh người lái xe, nhìn ra ngoài cửa xe ngắm dòng người xe cộ tấp nập qua lại, trầm nghĩ, dân số ở Bắc Kinh đông thật. Hồi nhỏ ở nhà, kiếm được một đứa bạn chơi cùng thật khó, sau này lớn lên cứ thích ở chỗ đông người, không ngờ ở một thành phố phồn hoa náo nhiệt như thế này, lại vẫn thấy rất cô đơn.

Liếc mắt nhìn về phía Diệp Minh Lỗi qua gương chiếu hậu, thấy anh đang nhắm mắt lại ngả người trên ghế. Người đàn ông này thực ra cũng là một trang nam nhi khôi ngô tuấn tú phong lưu giàu có, nếu bỏ đi chút bản tính đa tình và miệng lưỡi cay nghiệt, thì dù thể nào cũng rất giống các nhân vật nam chính trong mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Hai người thi thoảng lại gặp nhau, xem ra cũng rất có duyên, nhưng không hiểu vì sao, cô lại không hề có cảm tình với anh. Nhìn thấy Đại Đồng, cô luôn cảm thấy đỏ mặt, tim đập thình thịch, nhìn thấy Diệp Minh Lỗi, cô cũng cảm thấy đỏ mặt, tim đập thình thịch, nhưng cô biết đó là cảm giác tức giận. Hồi nhỏ, khi bị anh em họ bắt nạt, cô cũng từng có cảm giác này.

Chu Lạc khẽ thở dài, nếu có thể chi phối tình cảm, cô thà yêu Diệp Minh Lỗi, hoặc Lịch Chủy, thậm chí là anh chàng đã ly hôn Dương Thụ Thành cũng còn hơn anh chàng nhà giàu mới nổi Đại Đồng vừa là thiên tài vừa ngốc nghếch kia.

Tuy nhiên, nghĩ tới tên cậu, trái tim của Chu Lạc như thất lại, vội vàng đưa mắt nhìn ra ngoài xe, lập tức nhận ra cô đang đi qua quán bar mà lúc trước cô đã vào, quan sát thêm chút nữa, Chu Lạc vội bảo lái xe dừng lại.

Chạy băng qua dòng xe đang tấp nập ngược xuôi, chịu đủ mọi lời nguyên rủa trách mắng của các tài xế, Chu Lạc đã đến được phía ngoài cửa của quán bar, chăm chú nhìn chiếc xe đang bị gắn một biên bản phạt tiền vì đỗ sai nơi quy định.

“Cô điên rồi à! Muốn chết ư!” Diệp Minh Lỗi đuổi theo sau, tức tối quát vào mặt cô, rồi sau đó cùng nhìn ngắm chiếc xe, “Ồ, xe của cô? Sao lại đỗ ở đây, bị lấy trộm à?”

Chu Lạc cắn chặt môi lại, quay nhìn xung quanh rồi rảo bước về phía cửa quán bar.

Nếu nói rằng quán bar ban này rất náo nhiệt, thì giờ đây chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để miêu tả. Tiếng nhạc chất chứa đình tai nhức óc, đám người điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc. Chu Lạc vừa đẩy cửa, một luồng hơi nóng và những thứ mùi hỗn tạp ập tới, khiến cô có ý định dừng lại.

Do dự trong giây lát, cô lại lấy hết dũng khí bước vào, nhón chân quay nhìn khắp xung quanh, đáng tiếc là ánh đèn quá mờ ảo, ngoài ban nhạc đang biểu diễn trên sân khấu ra, về cơ bản đều không nhìn rõ mặt của những người khách.

“Này, cứ cho là ly hôn rồi, cô cũng không cần bắt đầu...” Diệp Minh Lỗi đuổi theo vào, có vẻ như anh cũng không quen với môi trường ở đây, nhưng hai từ “sa đọa” của anh còn chưa kịp thốt ra, đã bắt gặp ngay một đôi nam nữ đang loạng choạng dìu nhau đi ra phía cửa.

Đây không phải là lần đầu tiên Chu Lạc nhìn thấy Phan Lan say rượu, nhưng lại là lần đầu tiên muốn cho cô ta tỉnh rượu.

Chu Lạc dồn hết sức lực vào bàn tay phải, khi vung lên cánh tay cô đột ngột chuyển hướng, cái tát rơi xuống má của Đại Đồng cùng với tiếng hét thất thanh của Phan Lan.

“Anh là đồ khốn nạn!” Tát xong, Chu Lạc lập tức quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

Da của Đại Đồng vốn rất trắng, sau khi nhận một cái tát, một bên má đã tấy đỏ hằn lên. Nhưng, cậu dường như không để ý đến việc mình bị tát, một tay túm lấy Diệp Minh Lỗi – người đang định quay ra, tay kia dúi Phan Lan – người đang say mềm và vịn chặt vào người cậu về phía Diệp Minh Lỗi, “Phiền anh giúp cho!”, rồi lao ra ngoài như một cơn gió.

“Tôi ư!” Diệp Minh Lỗi bất ngờ bị Phan Lan xô vào thì liền loạng choạng, sau khi định thần lại, thấy Phan Lan đang lồm cồm bò dậy, anh khinh bỉ nói: “Đàn bà khi say rượu trông thật tẻ”.

Sau khi gắng gượng đứng dậy, Phan Lan lạnh lùng nhìn anh, “Ai bảo tôi say?”. Ánh mắt của cô ta rất tỉnh táo, hơn nữa khuôn mặt được trang điểm rất kỹ, đôi má ửng hồng, không hề xấu chút nào.

Diệp Minh Lỗi càng tỏ vẻ khinh bỉ, “Giả vờ say để dụ dỗ đàn ông, không dụ dỗ được, lại càng khó coi”.

Phan Lan tức giận, cũng có thể vừa chịu ảnh hưởng từ Chu Lạc, không nghĩ ngợi gì, định cho anh một cái tát, không ngờ ý định bất thành, cổ tay cô ta bị túm chặt lại, đau buốt.

“Đừng học bừa theo người ta, tên đó bị tát là đáng đời, còn tôi đâu có nợ gì cô!” Nói xong hất mạnh tay khiến Phan Lan xuýt ngã nhào.

Thấy cô ta có vẻ như không cần chăm sóc, Diệp Minh Lỗi quay người định bước đi. Không ngờ vừa bước đến cửa lại nghe thấy giọng nói của Phan Lan vang lên: “Này, anh thích Chu Lạc, đúng không?”.

Diệp Minh Lỗi bất đắc dĩ, đành phải quay đầu lại nói, “Liên quan gì đến cô chứ?”.

“Sao lại không liên quan đến tôi, anh không thấy chúng ta có thể hợp tác sao?” Phan Lan lúc này đã bình tĩnh hơn, nhã nhặn chỉnh lại trang phục và lối trang điểm vốn rất hợp một của mình, ban nãy vậ vậ một hồi, đã bị lộn xộn không ít.

“Hợp tác gì chứ?” Diệp Minh Lỗi hiếu kỳ hỏi.

“Chia rẽ bọn họ chứ sao, anh có được Chu Lạc của anh, tôi có được Đại Đồng của tôi, lợi ích của chúng ta giống nhau mà.” Phan Lan luôn cảm thấy người đàn ông này đang chế giễu mình, nhưng vì để đạt được mục đích nên đành phải nhẫn nại.

Diệp Minh Lỗi bật cười thành tiếng, nhìn cô ta bằng một ánh mắt lạnh lùng: “Cô quen cậu ta bao lâu rồi?”.

Phan Lan sững người lại, thật thà đáp: “Gần hai mươi năm rồi”. Lời nói vừa thốt ra, lại thấy chưa thỏa đáng, đang định bổ sung thêm, tiếng cười lạnh lùng của Diệp Minh Lỗi đã chặn ngang câu nói của cô ta, “Hai mươi năm không có Chu Lạc, cô còn không thành công, hà cớ gì mà tôi phải hợp tác với loại người ngu ngốc như vậy chứ?”.

Lại nói về Chu Lạc, mặc dù bỏ chạy rất nhanh ra ngoài trong cơn phẫn nộ, nhưng rốt cuộc chân vẫn không dài bằng người ta, ít lâu sau, Đại Đồng đã đuổi kịp cô tại một góc phố.

“Lạc Lạc, em nghe anh nói đã.” Thấy Lạc Lạc chỉ mặc chiếc áo mỏng và mềm mại, Đại Đồng sợ nếu kéo sẽ làm rách áo cô, đành dùng hai cánh tay ghì chặt cô lại.

“Còn gì để nói nữa chứ? Xe của tôi đưa cho anh đi, tiền đưa cho anh tiêu, anh lại đi với cô ta đến chỗ đó!” Chu Lạc bị cậu ôm chặt cứng, không cựa quậy được, nhìn khuôn mặt mặc dù tấy đỏ vẫn không mất đi vẻ điển trai, lại nhớ tới hình ảnh ban nãy Phan Lan cố tình nép vào người cậu khi trông thấy cô, ý nghĩ họ chỉ là bạn bè trước đây hoàn toàn tan biến, Đại Đồng không phải một người bạn bình thường, từ trước tới giờ đều không phải! Một phần căm hận cậu, một phần căm hận bản thân mình không từ bỏ được, Chu Lạc nói trong cơn tức giận, “Tôi đã thất bại thật thảm hại, muốn được bình yên cũng thật khó khăn, thực ra anh hà tất phải quay lại lừa dối tôi, với ngoại hình của anh, thiếu gì đàn bà con gái giàu có chịu đổ tiền vào ột gã trai bao!”.

“Chu Lạc!” Đại Đồng lớn tiếng ngắt lời cô, bên má không bị tát cũng đỏ dần lên, đầu lông mày nhíu chặt, ánh mắt nãy lửa, lồng ngực phập phồng, cánh tay đang ôm chặt lấy cô run lên. Chu Lạc chưa từng thấy Đại Đồng giận dữ như thế, ban đầu cô sợ đến nỗi sững người lại, sau đó cũng cảm thấy lời nói của mình có phần quá đáng, nhưng vì vẫn đang trong cơn tức giận, cô quay mặt đi không buồn để ý tới cậu.

Một lát sau, Chu Lạc cảm thấy bàn tay mình được nắm chặt và dắt đi về phía trước, chỉ nghe thấy giọng nói của Đại Đồng sau khi đã bình tĩnh lại, “Hiện giờ em đang tức giận, anh không đòi co với em, về nhà rồi anh sẽ giải thích”.

34. Chương 14 Phần 1

Chương 14: Tình về nơi đâu, liễu rủ hoa cười[1]

[1] Liễu rủ hoa cười: Nguyên câu thơ là của Lục Du “Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – Sơn cùng thủy tận ngỡ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng. Ý chỉ trong hoàn cảnh khôn khó tìm được lối thoát.

“Về nhà?” Chu Lạc giãy giụa nhưng bàn tay vẫn không thoát ra được, “Còn em Lan của anh thì sao?”. Nói xong mới thấy miệng lưỡi của mình sao mà cay nghiệt, sao càng ngày càng giống các bà cô chua ngoa đánh đá như vậy, sự điềm đạm của cô, khí chất của cô đâu hết cả rồi?

Đại Đồng ngập ngừng, “Anh đã nhờ Diệp nh Lỗi chăm sóc cho cô ấy rồi”.

Chu Lạc đứng sững lại, kinh ngạc đến quên cả tức giận, “Họ quen nhau ư?”

Thấy cô nguôi giận, Đại Đồng thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên sau đó lại cảm thấy có chút lo lắng: “Hình như là không quen”.

Nỗi bức tức của Chu Lạc đối với Phan Lan cũng giảm đi không ít, ngược lại còn có thêm chút thương cảm, cô đoán, “Ừm, Phan Lan rất xinh đẹp, anh yên tâm được sao”.

Đại Đồng nhìn cô, “Con người Diệp nh Lỗi tuy có chút phong lưu, đa tình, nhưng không phải hạng hạ lưu”. Thấy Chu Lạc gật đầu về đồng ý, lại vội vàng nói: “Tuy nhiên, anh ta chắc vẫn rất phong lưu”.

Chu Lạc trợn mắt nhìn cậu, “Rốt cuộc anh định nói gì vậy hả?”

Đại Đồng thật sự rất khó biểu đạt những điều cậu đang nghĩ. Cậu cho rằng nhân cách của Diệp nh Lỗi không tồi, nhưng lại không muốn khen ngợi tình địch ngay trước mặt Chu Lạc, nhưng nếu nói xấu đối phương, việc cậu bỏ mặc Phan Lan ột người nhân phẩm có vấn đề, lại càng chứng tỏ cậu là một kẻ chẳng ra gì, nghĩ đi nghĩ lại, nó trở thành một vấn đề khó nói. Cậu vốn không phải là người giỏi ăn nói, lúc này lại càng cuống quýt đến nỗi đỏ ửng cả mặt.

Tiếc là lúc này Chu Lạc chẳng có lòng dạ nào mà dò xét ý đồ của cậu, cũng không thể đợi về đến nhà mới bắt đầu nói chuyện. Cô mệt rồi, không thể gắng gượng dù chỉ thêm một giây phút nữa, dù sao đây cũng là góc phố hẻo lánh, lại đã muộn, cũng ít người qua lại, Chu Lạc đứng thẳng người, nói: “Đại Đồng, em cảm thấy chúng ta ngay từ đầu gặp nhau có thể đã là sai lầm, tình cờ ở bên nhau, nhanh chóng kết hôn lại nhanh chóng ly hôn, giống như một vở kịch”. Cô bị cuốn hút bởi tướng mạo của cậu, còn cậu thì sao, tại sao lại tình nguyện cùng cô diễn hết vở kịch này?

“Anh không nghĩ thế, thời gian này anh chỉ công nhận hai sai lầm: Một là trước lúc ra đi không nên giấu em tất cả những việc đã xảy ra. Lúc đó anh vô cùng rối loạn, lại chưa bao giờ trải qua biến cố lớn như vậy, giải quyết công việc cũng không thành thạo. Đối với gia đình em, ừm, vẫn còn một chút không tin tưởng.” Đại Đồng nói đến đây, hơi xấu hổ, cúi đầu thật thấp.

Cuối cùng cậu cũng chịu nói ra, trái tim Chu Lạc cảm thấy chua xót, nhưng một người đàn ông dám thẳng thắn nhận mình còn chưa trưởng thành, cũng phải có dũng khí nhất định, cô hỏi tiếp: “Còn sai lầm thứ hai?”.

Đại Đồng lại ngẩng đầu lên, ánh mắt long lanh, “Anh không nên tự cho rằng mình làm đúng, một mực muốn ly hôn với em”.

Trái tim Chu Lạc nhói đau, chậm rãi hít một hơi thật sâu, hỏi cậu: “Anh tự cho rằng mình đúng như thế nào?”.

“Anh vốn có lòng tin rằng sẽ khiến bố mẹ em chấp nhận anh.” Chu Lạc nghe xong câu nói này, biết còn có câu sau nên vẫn bình tĩnh yên lặng lắng nghe. Nào ngờ, cậu lại chuyển hướng câu chuyện, “Anh cứ nghĩ rằng, chuyện hôn nhân của chúng ta vốn rất ít người biết, nếu ly hôn, cũng sẽ không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của em”.

Chu Lạc vừa nghe câu này lập tức nổi giận, “Anh nghĩ, anh dựa vào cái gì mà nghĩ như vậy chứ!”. Nghĩ đến việc mọi người xung quanh bàn tán, cô chỉ hận một nỗi không thể tát thêm cho cậu cái nữa.

“Bây giờ anh thay đổi quyết định rồi, chúng ta làm lại từ đầu, được không?” Đại Đồng thành khẩn nói.

Nhìn dáng vẻ trịnh trọng nghiêm túc của cậu, Chu Lạc tức quá thành ra bật cười, “Anh dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ chấp nhận anh? Ngựa hay không quay đầu ăn bãi cỏ cũ mà! Anh nghĩ rằng ngoài anh ra, tôi không thể lấy được ai khác ư!”. Hình ảnh Phan Lan gồng hết sức dựa vào người cậu ban nãy lại hiện ra trước mắt, nghĩ đến việc Phan Lan là người đầu tiên biết chuyện trong nhà Đại Đồng, mà mẹ cậu bị bệnh lại là Phan Lan tới chăm sóc, bọn họ chăm sóc cho nhau, chăm sóc tới cả quán rượu nữa, bản thân mình từ đầu tới cuối chỉ giống như một kẻ ngốc, bị che mắt lại. Cô lập tức cất giọng rần rở: “Anh bây giờ nghèo khổ rồi, đến bản thân mình còn không tự lo được, tôi lại chê nghèo tham giàu đấy, Diệp nh Lỗi hào hoa giàu có, lại theo đuổi tôi không rời, tôi thấy lấy anh ta còn tốt hơn lấy anh nhiều”. Dù sao Diệp nh Lỗi cũng không ở đây, Chu Lạc chẳng ngại mặt dày, lúc này, chỉ cần có thể giúp cô thoát khỏi tình cảnh khó khăn, dù người nào hay việc gì cũng có thể trở thành vũ khí để lợi dụng.

Sắc mặt của Đại Đồng lúc trắng lúc đỏ, chăm chú nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cũng thốt lên mấy chữ, “Anh ta rất phong lưu”.

Lông mày của Chu Lạc nhíu lên, “Chẳng phải anh nói anh ta phong lưu nhưng không hạ lưu sao? Hơn nữa anh ta đối với tôi chân thành hơn nhiều, từ trước tới giờ cũng không hề che giấu bản tính phong lưu, cũng không có một thanh mai trúc mã lúc nào cũng túc trực ở bên cạnh không chịu rời”. Vốn dĩ cô còn muốn bổ sung thêm một câu: Anh ta dù có đi chơi gái cũng không lấy xe của tôi để đi. Nhưng rốt cuộc Chu Lạc cũng không nỡ khiến cậu bị tổn thương quá nặng nề.

Đại Đồng giống như một quả bóng bị xì hơi, hai cánh tay vốn ôm chặt vì sợ cô bỏ đi cũng dần dần buông xuống. Gió đêm thổi tới, rời khỏi vòng tay ấm áp của cậu, Chu Lạc chợt cảm thấy ớn lạnh, nhưng nghĩ tới những đau khổ mà cậu mang tới cho cô trong thời gian qua, lập tức lại trở nên cứng rắn, “Dù so sánh như thế nào, tôi cũng không có lý do để chọn lại anh thêm lần nữa đâu”. Ngữ khí của cậu nói này đã dịu dàng hơn nhiều, nghe ra không giống một lời trách móc, mà lại giống một lời khuyên, chỉ là không biết cậu nói đó đang khuyên nhủ cậu hay khuyên nhủ chính bản thân cô.

Ngoài vết ngón tay tấy đỏ, những chỗ khác trên khuôn mặt Đại Đồng đều trắng bệch, rất lâu sau cậu mới mở lời, “Khuya rồi, để anh đưa em về”.

Mãi tới tận nơi ở của Chu Lạc, lại đưa cô tới tận cửa, hai người vẫn không nói thêm với nhau câu nào. Đại Đồng đưa chìa khóa và thẻ ngân hàng cho cô. Chu Lạc không nhận, mỉm cười bông đùa: “Mua bán không thành, tình nghĩa vẫn còn, tôi tuy ích kỷ về mặt tình cảm, nhưng vẫn luôn hào phóng với bạn bè”.

Nhưng Đại Đồng lại không hề cười, “Xin lỗi, anh đã nói dối em. Anh bây giờ mặc dù gặp khó khăn, cũng chưa đến mức cùng đường, hôm qua sở dĩ anh nói như vậy, là vì Phan Đông xúi anh dùng khổ nhục kế”.

Nụ cười trên khuôn mặt của Chu Lạc cũng lập tức biến mất, giật phắt mấy thứ đó lại, “Kẻ nghèo khổ rồi biến thành đại gia, rồi lại tuyên bố phá sản, sau đó lại nói là giả dối, anh xem tôi là thứ để đùa giỡn chắc”. Tiếp đó là một tràng cười lạnh lẽo, “Tôi không đủ trình độ để kết bạn với anh, mời anh về, tôi không tiễn, sau này đừng gặp lại nữa!”. Nói xong quay đầu vào phòng, định đóng cửa lại nhưng đã bị người đằng sau chen vào, hơn nữa còn giữ chặt cửa, không chịu buông tay.

“Bỏ tay ra, cút đi, nếu không tôi báo cảnh sát!” Chu Lạc chưa bao giờ đối xử với cậu lạnh nhạt như thế.

“Lạc Lạc, anh biết anh làm sai nhiều việc. Nhưng, em không thể oán trách anh, ngoài khổ nhục kể đêm qua ra, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc lừa dối em.” Cậu không chỉ giữ chặt lấy cô, để tránh việc cô giãy dụa, lại ôm chặt lấy cô một lần nữa.

Đúng vậy, Đại Đồng không lừa dối cô, chỉ là không nói những điều không muốn nói, hoàn toàn giấu cô. Cô có thể hiểu rằng cậu thậm chí còn lười không muốn nghĩ tới chuyện nói dối cô không?

“Lạc Lạc, anh không cố tình giấu em. Ngoài lúc ban đầu không biết nên làm thế nào, sau đó lại bị nhốt trong trại tạm giam, anh bị kích động hoàn toàn, bởi vì anh không biết bản thân mình có rửa sạch được tội danh hay không. Anh nợ những người trong gia đình quá nhiều, nếu sau đó em út không chủ động tới tự thú, mà anh lại không có bằng chứng ngoại phạm, anh, anh có thể sẽ phải chịu tội.” Đại Đồng ôm chặt lấy Chu Lạc, vùi sâu khuôn mặt mình vào trong cổ cô, chỉ cảm nhận được một mùi hương âm ẩm, mặc dù rất nhẹ, nhưng cũng khiến người ta ngây ngất.

Chu Lạc bị cậu ôm chặt, có giãy dụa cũng không thoát được. Giọng nói nói trong trẻo vui vẻ thường ngày của cậu giờ đây nghe ra thâm trầm và khàn đục đi nhiều, hơi nóng phả lên phần da mẫn cảm phía sau tay, khiến cô không kiềm chế được, khẽ run lên, cơ thể cứng đờ cũng dần dần mềm ra. Nghe những câu nói của cậu, lại liên tưởng tới nỗi đau khổ và bất hạnh mà Đại Đồng phải gánh chịu trong thời gian đó, dường như trong chốc lát, cô cảm thấy buổi tối hôm y mình quá lạnh lùng, nhấn tâm với cậu rồi.

Đúng vậy, những điều cậu nói ra đều là sự thật, ngoài chuyện tối hôm qua ra, Đại Đồng chưa từng lừa dối cô. Chu Lạc đối với cậu, chẳng phải cũng chút che giấu đấy thôi. E rằng nếu không có cuộc gặp gỡ tình cờ của ngày hôm đó, cô chắc cũng không chủ động đề cập tới hoàn cảnh của gia đình mình với cậu. Cho dù bây giờ, dường như Chu Lạc cũng đã hiểu Đại Đồng hơn một chút, bản thân cô vẫn chưa thẳng thắn đối diện, sao có thể một mực oán trách đối phương?

“Trong một khoảng thời gian sau đó, anh thậm chí muốn vứt bỏ tất cả, muốn bán hết gia sản bồi thường cho người bị hại, sau đó ra đứng giữa đường, để mọi người có oán báo oán, có thù báo thù, mỗi người một dao, giết chết anh đi cho rồi...” Giọng của cậu lại mang thêm chút tự chế giễu, “Nhưng anh không ngờ rằng, có những lúc, khi con người ta đến một mức độ nào đó, ngay cả việc muốn chết cũng là một ước muốn. Mẹ anh hôn mê bất tỉnh, mấy nghìn công nhân ở xưởng gang thép đứng trước nguy cơ thất nghiệp, nếu anh chết, những vấn đề đó sẽ không ai đứng ra giải quyết”. Nhận thấy thái độ của Chu Lạc có vẻ dao động, lại sợ bản thân mình cứ ôm như thế sẽ không kìm nén nổi ham muốn, Đại Đồng chậm rãi buông cô ra, hai người đứng nhìn nhau thăm dò, rồi cùng đi vào ngôi xuống ghế sofa.

Tâm trạng của Chu Lạc lúc này đã ổn định, lại nhìn thấy nét đau khổ trên khuôn mặt của cậu, dù thế nào cũng không cứng rắn được, thậm chí còn quay người sang pha trà đưa cho cậu.

“Anh lúc đó, sống theo bản năng, sao còn dám mơ tưởng tới hôn nhân hay tình yêu? Nghĩ đến hoàn cảnh gia đình đặc biệt của em, cũng lo sẽ mang lại cho em thêm nhiều phiền phức, mới dùng cách ly hôn để giải quyết vấn đề.”

Nghe đến đây, Chu Lạc liếc nhìn cậu, nói: “Anh không có niềm tin vào em như vậy ư?”

Đại Đồng đau khổ mỉm cười, “Không phải anh không có lòng tin đối với em, mà là anh không có lòng tin vào chính bản thân mình. Anh không biết chính xác mình có thể giải quyết hết những vấn đề đó hay không. Hơn nữa, như anh đã nói lúc trước, anh cho rằng việc em kết hôn với anh, là hành động bột phát vì tức giận với bố, mà người biết chuyện kết hôn của chúng ta cũng không nhiều. Nếu ly hôn cũng không quá ảnh hưởng, ít nhất cũng sẽ không phải nuôi tiếc vì một đối tượng kết hôn như anh”.

Chu Lạc lặng người, cô không thể không thừa nhận quyết định kết hôn với Đại Đồng, thực sự có chút bột phát. Hôm đó nếu anh không bạo gan phối hợp một cách khác thường, chuyện kết hôn có khả năng không thể thực hiện được. Cô cũng không thể không thừa nhận, Đại Đồng của hiện tại, người mất nhà tan, em trai gánh tội giết cả trăm người, mẹ lại ốm nặng phải nằm viện, nếu bố mẹ biết được, dù thế nào cũng sẽ tìm cách chia rẽ bọn họ. Bố mẹ không quan tâm đến hạnh phúc của cô, nhưng cũng không thể cam chịu việc kết thông gia với một gia đình như vậy được.

Nói chung, lo lắng của Đại Đồng có lý lẽ của cậu, nhưng cậu cũng không nên tước bỏ quyền được yêu của mình.

“Vậy bây giờ anh nói đã hối hận rồi, lại vì lý do gì?” Chu Lạc khó khăn lắm mới hỏi được câu đó, đồng thời cũng chuẩn bị tinh thần để chịu một cú sốc mới.

“Cho dù em nhất thời nổi hứng, cho dù em chỉ muốn chơi trò “gia đình”, cho dù bố mẹ em sẽ ghét bỏ anh, anh vẫn không cam tâm tình nguyện từ bỏ tất cả. Nếu, nếu như em vẫn còn thích anh, nếu em muốn cùng anh đối mặt với những khó khăn này, anh muốn được theo đuổi em lại từ đầu. Bởi vì anh nhận ra rằng, anh muốn ngày nào cũng được nhìn thấy em, trong suốt những ngày tháng sau này.” Đại Đồng ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt đen láy phát ra một thứ ánh sáng lấp lánh như đá quý, sâu thẳm đầy ma lực, có thể thu hút người ta vào trong đó, cam tâm tình nguyện để bị hút vào trong.

Chu Lạc dồn sức nắm chặt hai tay lại, mới có thể không chế được cơn run rẩy ở các đầu ngón tay, cô cắn chặt răng: “Được, để xem anh sẽ theo đuổi em như thế nào”. Không thể nói là làm lại từ đầu, bởi vì từ trước tới giờ, cô mới chính là người theo đuổi cậu.

Nói xong câu này, Chu Lạc liền chậm rãi đặt cốc trà xuống, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi đi vào trong phòng, chậm rãi đóng cửa lại, sau đó nhanh chóng nằm úp xuống giường, vùi sâu khuôn mặt mình trong đồng chăn gối.

Ông trời, lại thật sự muốn quan tâm đến mình sao?

Ngủ một giấc thật ngon không chút mộng mị cho đến sáng, khi Chu Lạc tỉnh dậy, cô nghe thấy tiếng động bên ngoài, vốn định mở cửa bước ra, bỗng nhiên lại có chút e ngại. Trải qua nhiều chuyện như vậy, còn cả tuyên bố cho phép cậu được theo đuổi mình tới hôm qua nữa, Chu Lạc bỗng không biết phải đối xử với Đại Đồng bằng thái độ như thế nào, lại sợ sẽ không che giấu được tình cảm của mình.

Kiểm chế, lần này nhất định phải kiểm chế, nhất định phải tận hưởng hết quyền lợi của một người con gái khi có người theo đuổi! Chu Lạc cố gắng chuẩn bị tốt về mặt tâm lý, cho tới khi cửa ra vào vang lên tiếng bấm khóa, cô mới chậm rãi mở cửa phòng mình.

Trên bàn ăn bày sẵn đồ ăn sáng nóng hổi, còn có một tờ giấy nhắn, nói rằng hôm y cậu phải tới bệnh viện, đồng thời còn ghi cả cách thức liên lạc với cậu, bảo cô nếu có chuyện gì có thể gọi điện cho cậu bất cứ lúc nào.

Ăn sáng xong, Chu Lạc lại ngồi ngây người ra một lúc, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Đại Đồng.

“Không phải là em muốn gặp anh.” Chu Lạc vội vàng thanh minh, lập tức cảm thấy câu nói của mình thật buồn cười, may mà Đại Đồng không cười, cô mới có dũng khí để nói tiếp, “Em chỉ muốn hỏi một chút, bệnh tình của bác gái rốt cuộc thế nào rồi? Có cần giúp đỡ gì không?”.

Đại Đồng trầm ngâm giây lát rồi nói: “Cục máu đông vẫn chưa tan, nhưng tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. Bác sỹ nói mẹ có thể nhận thức được rồi, chỉ là chưa muốn tỉnh lại mà thôi”.

35. Chương 14 Phần 2

Hai người cùng yên lặng, mẹ Đại Đồng không muốn tỉnh lại, hoặc là đã tỉnh rồi nhưng không muốn mở mắt, đó là việc mà không ai có thể quyết định được.

“Lúc nào thuận tiện, em muốn tới thăm bác.” Chu Lạc nghĩ một lát, lại bổ sung thêm một câu: “Theo phép lịch sự, em cũng nên tới thăm bác”.

Đại Đồng không phản đối, Chu Lạc hỏi địa chỉ xong, cô hẹn tới thăm sau khi tan làm.

Hôm nay là ngày làm việc, ngày nào còn làm ở đây thì vẫn phải tiếp tục làm. Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý có thể phải ra đi bất cứ lúc nào, nhưng một người luôn nhận tiền thưởng vì làm việc chăm chỉ như Chu Lạc vẫn dập thẻ đến đúng giờ làm như thường ngày.

Vừa bước vào cửa tòa nhà làm việc, Chu Lạc đã cảm thấy có điều gì đó khang khác. Còn về việc điều gì đó khang khác nhất thời không thể nói ra được, chỉ là tình hình đã tới mức vô cùng tồi tệ, nhưng cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần nhắm mắt bịt tai làm việc của mình, sẵn sàng ra đi mà thôi.

Quả nhiên sau cuộc họp, điện thoại nội bộ reo vang, bí thư mời cô đến phòng họp. Chu Lạc đã thu dọn hết đồ đạc của mình, có thể tiến hành bàn giao công việc bất cứ lúc nào, khi bước ra cửa, còn ngoảnh đầu lại nhìn một lượt khắp phòng làm việc đã gắn bó với cô trong mấy năm trời, chuẩn bị tâm lý thật tốt kiên quyết quay đầu bước về phía phòng họp.

Phòng họp chứ không phải phòng làm việc của bí thư, xem ra trước khi nghỉ việc còn phải chịu một trận phê bình nữa. Hy vọng lớp áo giáp bảo vệ của cô còn đủ vững chắc, mong rằng sẽ không chết một cách thảm hại.

Vừa bước vào, Chu Lạc đã cảm thấy bất ngờ, ngoài lãnh đạo các bộ phận và lãnh đạo của viện ra, còn có cả thầy Vương – sư tổ của cô ngồi đó, lại có cả người phụ trách phía nhà xưởng của dự án mà cô từng mắc sai lầm. Làm gì vậy, đối chất trực tiếp ư? Cô đâu có chối bỏ trách nhiệm, bản kiểm điểm cũng đã nộp rồi còn gì.

“Tiểu Chu, mau lại đây ngồi, chúng tôi đang bàn về việc của cô đấy.” Bí thư mỉm cười, lại còn nhiệt tình hơn cả thường ngày, khiến Chu Lạc càng thêm thấp thỏm. Vị lãnh đạo này vốn có biệt danh nụ cười của hổ, lẽ nào bản thân mình lại gặp thêm chuyện xui xẻo khác?

Chu Lạc cố gắng ngồi xuống thật nhẹ. Chủ trì cuộc họp là bí thư, nhưng người chỉ đạo rõ ràng là vị vụ trưởng từ Bộ tới. Chỉ giải quyết việc của cô mà phải phiền tới đích thân ngài Vụ trưởng đã là một việc kỳ lạ rồi, vậy nên kết quả của cuộc họp càng khiến người ta cảm thấy kỳ lạ hơn.

Thầy Vương, người thầy mà cô hết mực kính yêu, lại nhận hết trách nhiệm về mình trong dự án với nước ngoài bị thất bại, đồng thời còn có chứng cứ là những công văn giấy tờ do chính tay thầy Vương ký. Cô không đủ tư cách, các chứng từ có chữ ký của thầy Vương là thật, nhưng mọi người đều biết, cô là người làm trực tiếp, sao có thể rũ bỏ hoàn toàn trách nhiệm được.

Người phụ trách phía xưởng sản xuất còn kỳ lạ hơn. Trước đó đã đôi co với cô rất lâu, hòng muốn đổ hết trách nhiệm sang cho cô. Nói rằng xưởng sản xuất của anh ta rất khó khăn, vất vả lắm mới xin được dự án cải tiến trang thiết bị cơ bản, nếu xảy ra chuyện gì, tiền không có được, một số lượng lớn công nhân sẽ phải nghỉ việc. Vậy mà lần này, anh ta lại thành thực nhận khuyết điểm trước lãnh đạo của các bộ phận, nói rằng xưởng của họ lần đầu tiên làm dự án, chưa quen với trình tự làm việc, nên mới để xảy ra cục diện như ngày hôm nay, đã làm liên lụy đến viện thiết kế, liên lụy đến kiến trúc sư Chu... lại nhận hết trách nhiệm về phía mình.

Thế nên với tư cách là một kiến trúc sư trưởng còn trẻ tuổi, Chu Lạc chỉ bị lãnh đạo của Bộ và của viện nhắc nhở vài câu rằng kinh nghiệm còn chưa đủ, cần nỗ lực hơn, cố gắng hơn để báo đáp tổ quốc, lại còn đùa thêm mấy câu: “Nghe nói kiến trúc sư Chu vẫn còn độc thân, đừng quá vì công việc mà quên việc tư, công việc phải làm cho tốt, vấn đề cá nhân cũng phải sớm giải quyết đi thôi”.

Chu Lạc cảm thấy thật mông lung – ai có thể cho cô biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Suy nghĩ một lát, Chu Lạc quyết định đi tìm thầy Vương. Thầy Vương gần đây chuyên tâm viết sách, muốn đúc kết kinh nghiệm thiết kế thành những con chữ để lưu lại cho thế hệ mai sau, rất ít khi tới viện, Chu Lạc cũng hiếm khi gặp được thầy.

“Tiểu Chu, thời gian trước thầy bị ốm nặng phải nằm viện, xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không nói với thầy?” Đợi đến khi trong phòng họp chỉ còn lại hai người, khuôn mặt của thầy Vương toát lên vẻ quan tâm và yêu mến.

Chu Lạc đỡ ông ngồi xuống, khẽ nói: “Đây vốn không phải trách nhiệm của thầy, hà tất phải gánh oan ức giúp con?”.

Thầy Vương lắc đầu cười khà khà, “Thầy làm công việc thiết kế này suốt năm mươi năm, không nhớ nổi đã tham gia bao nhiêu dự án đầu tư nước ngoài, những kinh nghiệm trong đó thầy còn không rõ hay sao? Con

là đứa trẻ thông minh lanh lợi, lại có năng lực, ngọc còn có vết, cũng có thể nói điều đáng quý nhất ở con là luôn cương quyết giữ đúng nguyên tắc, nhất định là con đã động chạm tới lợi ích của một vài người”.

Lâu lắm rồi, đây là câu nói chân tình nhất mà cô nghe ở tòa nhà làm việc này, câu nói còn được thốt ra từ người thầy mà cô ngưỡng mộ và tín nhiệm hơn bất kỳ người nào khác. Chu Lạc nhất thời không kiềm chế được, nước mắt lăn lăn rơi, thầm nghĩ cho dù ngày hôm nay tội danh được xác định, thậm chí bị đuổi việc, nhưng có câu nói này của thầy cũng đủ lắm rồi.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, lớn bằng ngần này rồi còn khóc nhè sao.” Thầy Vương đưa bàn tay gầy guộc đầy vết nám nhẹ vỗ lưng Chu Lạc, khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng. Làn da đồi mồi và mái tóc bạc của thầy khiến cô cảm giác như được gặp lại ông ngoại mình, nước mắt lại rơi mau hơn.

“Nhưng nếu như vậy thì danh tiếng của thầy sẽ bị tổn hại, chưa biết chừng còn bị phê bình trong toàn viện, con...” Thầy Vương là người có vị thế cao trong giới, chỉ vì một cô học trò mà bị ảnh hưởng, Chu Lạc cảm thấy vô cùng có lỗi, nhưng còn chưa nói hết câu đã bị thầy Vương xua tay ngăn lại.

“Thầy cũng sắp thành người thiên cổ rồi, lời thề cống hiến vì đất nước năm mươi năm cũng đã thành hiện thực, hà tất phải để ý chút hư danh. Con đường đi của con sau này còn dài, giống như một cây nhỏ phải trải qua bão táp phong ba, nhưng nếu vừa mới thành hình đã bị sâu bọ gặm nhấm, ảnh hưởng tới sự sinh trưởng. E rằng nếu có nằm yên trong mồ rồi, thầy vẫn không thể yên lòng được đâu.” Nói xong lại bật cười khà khà.

Chu Lạc vốn không phải người vòng vo, cũng biết những điều thầy nói đều là sự thật, thầy Vương sớm đã nghỉ hưu rồi, cấp trên căn bản không thể có những án kỷ luật nặng với thầy. Trong lòng mặc dù vẫn có cảm giác như ban nãy, nhưng vẫn nở nụ cười, vui vẻ trò chuyện với thầy, cho tới khi lái xe và người giúp việc tới đón thầy, lại hẹn một hôm nào đó sẽ tới thăm thầy.

Sự xuất hiện của thầy Vương thì rất dễ giải thích, còn người phụ trách phía xưởng sản xuất kia có chút kỳ lạ. Tuy nhiên mối quan hệ giữa Chu Lạc và anh ta chưa đủ sâu sắc để trút bầu tâm sự, không tiện hỏi trực tiếp, chỉ có chút nghi ngờ khi bàn giao công việc mà thôi.

Không ngờ anh ta lại rất thẳng thắn, hì hì cười ngượng ngịu rồi nói: “Kiến trúc sư Chu, tôi tốt nghiệp ở trường đại học công nông binh, mặc dù cũng là sinh viên, nhưng không hề tốn nhiều giấy mực, không thể so sánh với thành phần trí thức chính hiệu như cô được, vì vậy cô đừng ngại, cứ coi tôi như loại người thô lỗ là được rồi”.

Người đó châm một điếu thuốc, sau khi hút một hơi rồi mới nhận ra tấm biển cấm hút thuốc lá trước mặt, đang trong lúc do dự xem có nên dập điếu thuốc đi không, thấy Chu Lạc ra hiệu không vấn đề gì, anh ta dù ngoài miệng nói xin lỗi nhưng khuôn mặt rạng rỡ như hoa, lại hút một hơi thật dài.

“Tiểu Chu, tôi gọi cô là Tiểu Chu không sao chứ? Kiến trúc sư Chu, kiến trúc sư Chu nghe kỳ quá.” Chu Lạc bắt đầu gật đầu, vì nóng lòng muốn biết chân tướng sự việc, cô bèn vui vẻ đáp: “Đương nhiên là không sao cả, nếu xét về tuổi tác, tổng giám đốc Lý còn đáng tuổi cha chú của tôi ấy chứ”.

Tổng giám đốc Lý bấy giờ mới nói tiếp: “Bác cha chú thì tôi không dám, tôi mặc dù là người thô lỗ, nhưng cũng hiểu lý lẽ. Đạo trước quả thực là tôi có lỗi với cô, tôi thừa nhận. Nhưng công xưởng không phải của mình tôi, toàn bộ công nhân trong xưởng mong chờ khoản tiền đó từ rất lâu rồi. Nếu không vì khủng hoảng kinh tế, cải cách thiết kế cơ bản không thể đến lượt cái xưởng nhỏ què mùa lạc hậu chúng tôi, nếu làm sai, tôi từ chức nhận lỗi cùng không có gì đáng lo, nhưng nếu khoản tiền đó có vấn đề, tôi thật chẳng còn mặt mũi nào mà quay về nữa”. Tổng giám đốc Lý lại thở dài nói tiếp, “Vì vậy tôi chỉ có thể đẩy trách nhiệm về phía cô, tôi cũng dò hỏi rồi, việc này với cô chỉ là chút sai sót trong công việc, cùn lắm cũng chỉ bị phê bình kiểm điểm chút thôi”.

Đúng vậy, phê bình kiểm điểm so với kẻ sinh nhai của tất cả mọi người trong công xưởng, nặng nhẹ có thể phân rõ được. Chu Lạc thậm chí cười đau khổ, người ta cũng không ngờ rằng bản thân mình còn có nhiều vấn đề như vậy, đúng không.

“Vậy, hôm nay, anh...,” Vì vậy mọi việc hôm nay mới kỳ lạ như thế, anh ta không sợ khoản tiền đó có vấn đề hay sao?

Tổng giám đốc Lý quay nhìn xung quanh, thấy thật sự không có người nào khác đang để ý tới họ mới làm ra vẻ người trong nhà, nói: “Tiểu Chu, làm người phải có khí phách là đúng, nhưng thật sự có chuyện rồi thì chỗ nào dựa được ta đành phải dựa thôi. Những người trẻ tuổi, đôi khi vẫn quá lý tưởng chủ nghĩa, nhớ lại khi chúng tôi còn trẻ...”.

Mơ mơ hồ hồ nghe anh ta luyện thuyết một hồi, Chu Lạc mới lơ mơ đoán ra, có người ở cấp trên chỉ thị việc của cô phải xử lý “công bằng”. Các lãnh đạo không hiểu ý cấp trên, đã đưa ra mấy phương án, đều bị trả lại. May mà có một thư ký lanh lợi, thăm so sánh tốc độ nhanh chậm của việc phương án xử lý bị trả lại, mới giúp lãnh đạo hiểu được hàm ý của từ “công bằng”.

Thật ra cũng không thể nói bản lĩnh của lãnh đạo kém cỏi, chủ yếu do người ra chỉ thị giải quyết việc Chu Lạc cũng là người tiếp nhận ý kiến của nhân vật đương quyền của tổng công ty. Phép vua thua lệ làng, không có chỉ thị cụ thể, cũng chẳng ai dám làm ngược lại cả.

Giờ đây tất cả những việc liên quan đến con người chỉ cần một cuộc điện thoại, một câu xử lý “công bằng”, sự việc đã thay đổi hoàn toàn, người ủng hộ phía sau lưng Chu Lạc là ai, cũng tương đối khiến người ta tò mò.

Sau khi nhận được lời đảm bảo rằng khoản đầu tư sẽ không xảy ra vấn đề, bản tính thích buôn chuyện của tổng giám đốc Lý trở dậy. Muốn dò hỏi chút nội tình từ phía Chu Lạc, tiện thể thiết lập mối quan hệ, để có thể tiếp cận được với “Đảng phái thái tử” như trong lời đồn đại. Không ngờ chẳng tìm hiểu được thông tin gì, ngược lại còn đưa ra không ít vấn đề từ phía mình. Bước ra khỏi tòa nhà làm việc, gió lạnh thổi tới, tổng giám đốc Lý mới ý thức được rằng, ban nãy Chu Lạc đã bàn giao công việc với anh ta, đó có nghĩa là dự án sau này sẽ do người khác đảm nhiệm. Vậy nhiệm vụ gánh tội cho cô của anh ta đã hoàn thành rồi, hay vẫn chưa hoàn thành đây?

Trên thực tế, Chu Lạc còn mơ hồ hơn cả tổng giám đốc Lý về việc bản thân cô còn phải chịu trách nhiệm về sai sót hay không. Cho dù ở dự án đầu tư ra nước ngoài, cô đã thoát tội, nhưng dự án với xưởng sản xuất của tổng giám đốc Lý, sai sót của cô vẫn còn đó, thông báo kỷ luật cũng được gửi khắp hệ thống rồi, sau này dù có cải chính thế nào cũng chỉ là ngụy biện, lãnh đạo trong viện cũng rất thông minh khi giảm nhẹ sự việc. Nhưng miệng lưỡi thế gian khôn lường, cô thoát được tội một cách khó hiểu như vậy, ngược lại, lại trở thành đề tài cho đám người thích buôn chuyện trong viện mất thôi.

Sau đó, liên quan tới đối tượng kết hôn và chân tướng việc ly hôn của cô, người đứng sau lưng cô rốt cuộc là ai, lại trở thành một chủ đề bàn luận mới.

Đương nhiên, Chu Lạc không có diễm phúc được tận tai nghe thấy những lời đồn đại này, nhưng dùng ngón tay ngón chân cũng có thể đoán biết được chiều hướng câu chuyện.

Những ngày tháng thu hút sự chú ý của mọi người, chưa từng là cuộc sống mà Chu Lạc yêu thích, hơn nữa khi mà cả lãnh đạo, cấp trên đều khách khí với cô, chỉ sợ nói ra câu gì đắc tội với cô, những ngày tháng đó mặc dù thuận lợi nhưng cũng không hề thoải mái chút nào.

Chu Lạc vẫn quyết định xin nghỉ việc, đương nhiên trước khi xin nghỉ, cô vẫn muốn tìm ra “nhân vật đương quyền” đã gọi điện thoại là ai.

Phạm vi không thể quá lớn, thực ra nhân vật đáng ngờ nhất chỉ có hai người, một là bố cô – Chu Thanh Bách, một là ngài Lịch – Lịch Chủy. Những người khác, nếu có tâm thì bất lực, nếu có thể lực thì lại vô tâm.

36. Chương 15

Chương 15: Người phụ nữ được yêu chiều

Sau khi hết giờ làm việc, với tâm trạng ngổn ngang, Chu Lạc tìm đến bệnh viện theo địa chỉ mà Đại Đồng đã đưa cho, vốn dĩ có chút thấp thỏm, nhưng khi nhìn thấy chỉ có một mình Đại Đồng trong phòng bệnh, tâm trạng của cô bỗng tốt hơn rất nhiều.

Thấy cô xuất hiện trước cửa phòng bệnh, hai mắt vốn thất thần của Đại Đồng bỗng sáng bừng, lại cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô, đôi lông mày đang nhíu chặt cũng giãn dần ra.

Nhận lấy giỏ hoa quả trong tay Chu Lạc, dẫn cô đến trước giường bệnh, cậu trình trọng giới thiệu: “Đây là mẹ anh”.

Nằm trên giường bệnh là một phụ nữ gầy yếu, đôi mắt to, tròng mắt sâu, da dẻ vàng vọt, những nếp nhăn hằn rõ trên khuôn mặt chứng tỏ thời gian đã không ưu ái bà, nhưng có một điều kỳ lạ, dù đang nhắm nghiền hai mắt nằm trên giường bệnh, bạn vẫn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của bà, một vẻ đẹp khiến người ta xót xa.

Nhìn thấy mẹ Đại Đồng, Chu Lạc liền hiểu ra vẻ khô ngô điển trai của cậu được thừa hưởng từ ai, cũng hiểu được lý do mà bố con nhà họ Đồng không tiếc bất cứ thứ gì để bảo vệ người mẹ, người vợ này – một phụ nữ như vậy, vốn sinh ra để được đàn ông yêu thương, nâng niu, trân trọng.

Nhìn mẹ Đại Đồng, không ai có thể nghĩ rằng bà là một người nông dân, thậm chí cũng không giống với hình ảnh vợ của một ông chủ mỏ than mới nổi. Nhìn Đại Đồng cẩn thận kéo chăn ẹ, trong lòng Chu Lạc lại thầm cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ mẹ cậu – một người chồng không quản ngại khó khăn vất vả vì bà, không rời nhau nửa bước, các con quan tâm hết mực, thậm chí bí quá phải làm liều, có được tình yêu thương nhiều như thế, bà thực ra là người rất có phúc, hẳn là như vậy.

Trước ngày hành hình, Đại Đồng tới gặp em út, về việc đi tự thú, cậu ấy chỉ giải thích một câu “mẹ cần người chăm sóc”. Đúng vậy, nếu như không thể định tội Đại Đồng, cũng không thể thả cậu ra vì không có chứng cứ ngoại phạm, còn cậu ấy lại là một thủ phạm lẩn trốn, người mẹ lâm bệnh nặng sẽ phải nhờ người ngoài trông nom.

Xét ở một khía cạnh nào đó, là do cậu con út của nhà họ Đồng đã lựa chọn cách chấm dứt cuộc đời của mình ở độ tuổi còn rất trẻ, đổi lại việc mẹ già có được người chăm sóc.

Trong lúc Chu Lạc đứng ngây người, Đại Đồng lại lặng lẽ nhìn người mẹ đang nằm trên giường hồi lâu, đột nhiên nói: “Mẹ, con biết là mẹ nghe được, cô gái hôm nay tới thăm mẹ đây đã từng là con dâu của mẹ, nhưng con trai tôi tệ đã đánh mất cô ấy. Nếu mẹ không tỉnh lại, con không có thời gian để theo đuổi cô ấy, người khác sẽ cướp cô ấy đi mất, không phải là con đang đe dọa mẹ, dù sao thì ba anh em cũng chỉ còn lại mình con thôi, e rằng suốt đời này mẹ không được bế cháu nội rồi”. Trong giọng nói nhẹ nhàng lại ẩn chứa bao nỗi khổ tâm.

Chu Lạc tròn xoe mắt há hốc miệng nhìn người đàn ông đang đứng trước giường bệnh, như thể lần đầu tiên quen biết cậu. Ban nãy cô còn hết mực cảm động trước sự hiếu thuận của con trai nhà họ Đồng, sao giờ lại tiêu tan hết một cách nhanh chóng như vậy chứ. Cậu, cậu tự nhiên lại đe dọa người mẹ đang bệnh nặng của mình, ngay cả câu nói khiến người ta đau lòng như “ba anh em cũng chỉ còn lại mình con” mà cũng dám nói ra.

Đại Đồng dường như không để ý đến sự thất vọng của cô, chỉ quay đầu liếc nhìn cô một cái, chỉ một cái liếc mắt nhẹ nhàng đó, đã ngăn được những lời trách móc đã lên tới miệng của Chu Lạc lại.

Nỗi đau đớn tột cùng trong ánh mắt ấy khiến người ta nghi ngờ rằng những lời nói ban nãy, rốt cuộc là nỗi lòng của ai.

Khi Chu Lạc nhìn theo Đại Đồng về phía người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh kia, lại một lần nữa kinh ngạc đến ngây người, khóe mắt còn mờ nhạt, khô cứng ban nãy, lại xuất hiện hai hàng nước mắt, chảy ngoằn ngoèo về phía hai bên tai.

“Nhanh, mau đi gọi bác sĩ!” Chu Lạc vừa giục Đại Đồng cũng đang đứng ngây người ra, vừa vội vàng rút hai tờ giấy ăn, định ngăn hai dòng nước mắt đang tiếp tục chảy vào trong tai.

Chu Lạc cúi người xuống, bàn tay vừa chạm vào khuôn mặt của mẹ Đại Đồng, phía trước mặt bỗng nhiên bừng sáng, một đôi mắt trong veo ươn ướt như mắt thiếu nữ chậm chậm mở ra, thoát tiên chăm chú nhìn cô một lát, mở miệng muốn nói điều gì đó, chỉ tiếc rằng cổ họng khàn đặc không chịu phối hợp.

Chu Lạc vừa kinh ngạc vừa vui mừng, “Bác ơi, bác tỉnh lại rồi, anh Đại Đồng đang đi gọi bác sĩ, sẽ quay lại ngay thôi ạ”.

Hôm nay là ngày hoàng đạo, cô rửa được nỗi oan, mẹ Đại Đồng tỉnh lại, có thể coi là song hỷ lâm môn.

Mẹ Đại Đồng mặc dù đã tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn còn rất yếu, phải tiếp tục nằm viện theo dõi điều trị. Mà Phan Lan – người vốn đang đỡ dần việc chăm sóc cho bà bỗng dưng biến mất nên buổi tối Đại Đồng phải ở lại viện để chăm sóc mẹ.

Tinh thần của Chu Lạc không ổn định, lại không muốn về nhà một mình, lại gọi người cậu Tất Tinh Huy đi uống rượu.

Một nhà hàng cao cấp, tiếng nhạc du dương, một người đàn ông trung niên nhã nhặn tuấn tú, một cô gái trẻ xinh đẹp hào phóng. Trong con mắt của người ngoài, cảnh tượng này vừa mờ ám vừa hào nhoáng, không ai có thể đoán được nội dung cuộc đối thoại của họ lại như thế này: “Nhóc con, hộ khẩu của hai chúng ta đều ở Bắc Kinh, tuần sau cậu phẫu thuật mổ não ẹ vợ của Cục trưởng Cục công an, chuyện thay tên đổi họ dễ như trở bàn tay”. Một người đàn ông nào đó quên hết cả đạo đức nghề nghiệp và danh tiếng liêm khiết.

“Ông lão ơi, cái tên ‘Chu Lạc’ mặc dù không hay, nhưng ít nhất cũng có nghĩa là ‘vui vẻ như một chú lợn’, còn ‘Tất Lạc’[1] ư, cậu làm như niềm vui trong cả cuộc đời này của cháu đều hết rồi sao? Cậu thấy cháu còn chưa đủ thảm hại à!” Cô gái nào đó có ý định muốn bỏ đi.

[1] Từ “Tất” trong tiếng Trung có nghĩa là hoàn thành, kết thúc, hết.

“Chúng ta cũng có thể đổi tên cho nhau một chút... được rồi, được rồi, chuyện này để sau hãy nói. Ban này cháu nói gì nhỉ, mẹ chồng trước của cháu vừa tỉnh, công việc cũng giải quyết xong, chẳng phải đều đã không có chuyện gì rồi sao?” Tất Tinh Huy cuối cùng đã kiếm được chủ đề khác để giữ chân cô cháu gái đang định bỏ đi.

“Cháu muốn nhờ một người ‘số muối mà người đó ăn còn nhiều hơn số gạo mà cháu ăn’ như cậu tư vấn một chút, trong tình huống này, cháu rất cuộc có nên tới bệnh viện giúp đỡ chăm sóc ẹ anh ấy không?”

Tất Tinh Huy đưa mắt nhìn cô, “Chẳng phải cháu đã nói là sẽ đợi cậu ta theo đuổi cháu hay sao?”

“Cháu...” Chu Lạc có chút ngại ngùng, “Một mình anh ấy vừa phải chăm sóc mẹ vừa phải điều hành công việc ở xưởng gang thép, dù sao cháu cũng sắp xin nghỉ việc, dạo này chẳng có việc gì làm...”. Dưới cái nhìn trừng trừng của cậu, giọng nói của Chu Lạc càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng mím chặt môi lại, cúi đầu xuống.

Đây dường như là giây phút Tất Tinh Huy có vẻ uy nghiêm của một vị trưởng bối nhất trong cuộc đời của ông, ông cố gắng thể hiện vẻ nghiêm khắc, “Con gái nhà họ Tất chúng ta, từ bao giờ sa đọa tới mức còn chưa xuất giá đã vội đi hầu hạ mẹ chồng rồi? Cậu ta là đàn ông, trước khi kết hôn, dù việc công hay việc tư, có phiền phức gì cũng nên tự mình giải quyết xong rồi hãy tới tìm cháu. Cháu còn trẻ tuổi, còn chưa tận hưởng tình yêu, cậu ta còn chưa bị giày vò tới nỗi thịt nát xương tan, nước mắt lưng tròng, lại muốn có không được một người vợ hiền thực ư, trên đời này làm gì có việc dễ dàng như thế chứ?”

“Việc này, cậu, hồi xưa mợ cũng giày vò cậu như vậy ư?” Chu Lạc bị mắng đến nỗi ngồi ngáy cả người, mãi lâu sau mới thốt lên một câu.

“Không!” Cậu trả lời rất chắc chắn.

“Vậy cậu...”

“Vì thế cậu mợ mới ly hôn.”

Chu Lạc thấy đầu óc tối sầm lại, cuối cùng phát hiện ra mình lại tìm đúng một người cũng thất bại trong hôn nhân để nhờ tư vấn về chuyện mẹ chồng nàng dâu.

Rượu được nửa tuần, đêm đã quá khuya. Hai người bước ra, đi tới chỗ để xe, lại xảy ra tranh cãi chỉ vì vấn đề ai đưa ai về.

Chu Lạc muốn đưa Tất Tinh Huy về, lý do là ông đã uống say còn cô vẫn tỉnh táo, hơn nữa ông lại là bậc tiền bối.

Tất Tinh Huy đứng cũng không vững nữa rồi, nhưng vẫn không quên mình là đàn ông, một lý do khác, ông là bậc tiền bối.

Chu Lạc còn đang muốn tranh cãi tiếp, Tất Tinh Huy loạng choạng khoát tay nói với Chu Lạc: “Cậu không yên tâm cháu với cái thằng đó, hay là dọn tới nhà cậu ở đi, cậu sẽ chăm sóc cháu, nhân tiện giúp cháu xử lý cậu ta”.

Chu Lạc trợn tròn mắt, ở với một người cuồng khoa học ư, ai chăm sóc ai còn chưa biết ấy chứ, hơn nữa cần “xử lý” Đại Đồng như thế nào, cô còn chưa quyết định được.

Hai người họ cứ lôi lôi kéo kéo như vậy, chưa từng nghĩ rằng trong mắt người ngoài, cảnh tượng này thật mờ ám.

“A lô, đội cảnh sát tuần tra khu Triều Dương phải không, tôi gọi tố cáo, có người lái xe sau khi uống rượu, có khả năng còn lái xe trong khi say, địa chỉ cụ thể là...”

Địa chỉ rất quen thuộc, chính là chỗ họ đang đứng, giọng nói cũng rất quen thuộc, Chu Lạc hoang mang, vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau.

Quả nhiên là Diệp Minh Lỗi, nét mặt sa sầm lại, đang hần học trừng mắt nhìn họ, dường như lại muốn nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, người bị tố chính là cô đấy”.

Rượu khiến người ta bạo gan hơn, Chu Lạc cũng nổi giận, đẩy Tất Tinh Huy ngồi vào phía sau xe, rảo từng bước lớn tới trước mặt Diệp Minh Lỗi, “Anh có ý gì?”.

Diệp Minh Lỗi lạnh lùng mỉm cười, “Chính là ý đó, bảo vệ an toàn nơi công cộng, ai cũng có trách nhiệm”.

Chu Lạc nhần nhịn, cố gắng giữ bình tĩnh, “Tôi chưa uống say”.

“Cô đã uống say rồi.” Diệp Minh Lỗi vẫn không dao động.

Chu Lạc trừng mắt nhìn lại anh một lát, bỗng nhiên cảm thấy việc này thật vô nghĩa, cô thực sự rất ít lái xe sau khi uống rượu, quyết định thỏa hiệp, “Được rồi, tôi để xe ở đây, sẽ gọi taxi đi về”. Nói xong liền quay người đi. Cánh tay bỗng nhiên bị giật lại, bị kéo mạnh vào trong một vòng tay.

Đợi đến khi Chu Lạc định thần lại, trước mắt cô là khuôn mặt to lớn của Diệp Minh Lỗi, ánh mắt còn hần học hơn cả ban nãy, sắc mặt tím hơn, hơi thở nóng hổi nồng nặc mùi rượu phả vào mặt cô.

Chu Lạc chợt cảm thấy hơi lo lắng, từ trước tới giờ cô và Diệp Minh Lỗi luôn đấu khẩu với nhau, nhưng chưa đến mức độ động chạm tới thân thể, đây là lần đầu tiên họ ở một khoảng cách gần như vậy.

Chu Lạc cố gắng giữ vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt, đồng thời tự nhủ sẽ không khiêu khích anh, “Diệp Minh Lỗi, anh uống nhiều rồi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói”.

“Nói gì chứ?” Diệp Minh Lỗi vẫn lạnh nhạt cười khẩy, đưa mắt nhìn về phía Tất Tinh Huy đang ngáy khò khò ở băng ghế sau của một chiếc xe sang trọng, nói, “Nói về chồng trước của cô hay là người tình mới? Chu Lạc, cô càng ngày càng giỏi rồi đấy, vừa bao nuôi đàn ông lại vừa được đàn ông bao nuôi, cảm giác như thế nào? Cô ra giá đi, tôi không tin mình không trả nổi”. Nói xong, cảm giác tức giận dường như đã tiêu tan, lại nở một nụ cười đầy mờ ám, “Hơn nữa, tôi còn trẻ hơn ông ta, cô sắp ba mươi rồi nhỉ, hiểu ý tôi chứ?”. Chỉ là trong đôi mắt của anh không hề có một chút nét cười.

Chu Lạc lắng nghe với vẻ mặt không chút biểu cảm, động đậy cánh tay đang bị túm chặt, “Nói xong chưa, nói xong rồi thì buông tôi ra”.

Diệp Minh Lỗi chớp mắt nhìn cô, mãi lâu sau mới từ từ buông tay. Chu Lạc cũng không vội, chỉ lạnh lùng nhìn anh.

Thấy cô lặng lẽ chỉnh lại quần áo, chính vào lúc Diệp Minh Lỗi chuẩn bị sẵn sàng để nhận một cái tát, Chu Lạc lại nói “Xin lỗi”.

Diệp Minh Lỗi hoàn toàn sững sờ.

“Đồng Đan nói rằng anh trưởng thành, điềm tĩnh lại có phong độ, từ trước tới giờ chưa thấy anh cáu gắt, đây không phải là Diệp Minh Lỗi mà tôi quen biết, tôi cứ nghĩ rằng anh đối với tôi đặc biệt như vậy là bởi vì anh thích tôi. Nhưng tôi thật sự không thích anh, mặc dù đó không phải là lỗi tại tôi, nhưng tôi vẫn muốn xin lỗi anh.” Ngay sau đó, ngữ khí có chút thay đổi, “Có điều, yêu thích một người không phải lý do

để ăn nói bừa bãi làm tổn thương đối phương, Diệp Minh Lỗi, anh bằng này tuổi rồi mà chưa từng bị giày vò lần nào ư? Chưa từng bị ai cự tuyệt ư? Ngoài ra...", vừa nói vừa giơ tay giáng một cái tát, "cũng chưa bị đánh bao giờ sao?". Diệp Minh Lỗi không kịp tránh, hứng trọn một cái tát như trời giáng.

"Giờ thì tốt rồi, đều đã được trải nghiệm rồi, đây đều là những điều kiện cần thiết để trưởng thành, cũng coi như tôi giúp anh, hai chúng ta không ai nợ ai nữa." Nói xong phẩy bàn tay đang ửng đỏ, quay người đi về phía Tất Tinh Huy đang say ngủ, vỗ mu bàn tay lên mặt cậu, "Cậu, mau dậy đi, chúng ta gọi taxi đi về, cháu không nhắc nổi cậu đâu!".

Thế sự vô thường, Chu Lạc không ngờ rằng cuối cùng lại là Diệp Minh Lỗi giúp cô đưa cậu về nhà.

Căn hộ chung cư của Tất Tinh Huy rất rộng, cũng được coi là khá gọn gàng, dựa vào những gì mà Chu Lạc hiểu về ông, đây chắc chắn là công lao của người giúp việc theo giờ.

Nhìn Chu Lạc sắp đặt cho Tất Tinh Huy thật thỏa đáng, hai người đóng cửa phòng ngủ rồi quay ra phòng khách, Diệp Minh Lỗi bỗng nhiên bật cười, "Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cô chăm sóc đàn ông say rượu". Điều anh không nói ra, đó là phút rung động ban đầu ấy, được bắt nguồn từ sự cẩn thận và chu đáo của cô khi chăm sóc người khác, từ đó toát lên sự lương thiện và dịu dàng trong con người cô.

"Chỉ là cô chưa bao giờ dịu dàng với tôi cả, có lẽ tôi cũng nên uống say khướt một lần trước cô chẳng?" Diệp Minh Lỗi vẫn cười. Chu Lạc vốn định nói câu gì đó, nhưng nhìn năm đầu ngón tay vẫn hằn rõ trên mặt anh, lại không thể mở miệng được. Cái tát đó, cô đã dùng toàn bộ sức lực cùng với sự phẫn nộ của mình.

"Diệp Minh Lỗi, cảm ơn anh, còn nữa, xin lỗi anh." Lời xin lỗi này thành khẩn hơn rất nhiều.

Diệp Minh Lỗi lại cười, nhưng lần này không nói thêm câu gì. Thấy anh không có ý định ra về, Chu Lạc đành hỏi: "Anh uống chút gì nhé". Nhà của Tất Tinh Huy mô hình điển hình của một người đàn ông độc thân, không hề thua kém khách sạn, trong tủ lạnh chỉ có bia và nước hoa quả.

Diệp Minh Lỗi không uống bia, hai người họ mỗi người lấy một cốc nước quả rồi quay trở lại phòng khách ngồi.

"Thực ra, tối nay khi gặp cô, tôi không định nói những lời đó, tôi cũng không nghĩ rằng cô bị người ta..."

Chu Lạc nhún mày, ngắt lời anh, "Được rồi, chúng ta không cần phải xin lỗi nhau mãi như thế, quên hết mọi chuyện đi".

Diệp Minh Lỗi thở dài, "Ban này nhớ lại một chút, mới phát hiện ra chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, dường như chỉ mình tôi bám riết theo cô, đơn phương tự nói tự nghe, chưa từng làm việc gì cho cô, ngược lại, cô đã giúp tôi không ít". Thái độ lại rất thành khẩn.

Chu Lạc bật cười: "Diệp Minh Lỗi, hôm nay tôi cũng mới phát hiện, anh rất đáng yêu. Tôi đã đánh anh, vốn cũng không ngờ rằng anh sẽ tha thứ cho tôi". Lúc đó, hành động của cô có ba phần do cảm xúc nóng nổi, bảy phần là do cố ý, không thể đáp lại tình cảm, cô chỉ mong cái tát đó thức tỉnh Diệp Minh Lỗi, tránh lãng phí thời gian cho cả hai.

Nhìn thấy một tia sáng lấp lánh trong đáy mắt của Diệp Minh Lỗi, Chu Lạc vội vàng thu lại nụ cười, "Tuy nhiên, nếu anh tha thứ cho tôi rồi, chúng ta vẫn là bạn bè, đúng không?".

Diệp Minh Lỗi cười đau khổ, "Cô thật sự không hề nhường cho tôi một lối thoát nào, một trái tim thật độc ác".

Chu Lạc nghiêm mặt nói: "Có người nói như thế mới là nhân từ".

"Được rồi, tiểu thư nhân từ của tôi ơi, nói cho tôi biết, cô định đối xử như thế nào với anh chồng cũ?" Diệp Minh Lỗi cuối cùng đã lấy lại trạng thái bình thường, thể hiện một sự quan tâm về lý trí, ít nhất là ở vẻ bề ngoài.

Lúc này đến lượt Chu Lạc bối rối, "chồng cũ" – từ này khiến cô có chút không quen, nhưng cô vẫn trả lời, "Đến đâu hay đến đó". Trước những câu hỏi dồn dập của Diệp Minh Lỗi, cô kể qua về chuyện nhà Đại Đồng, cố gắng giản lược, tránh tiết lộ những điều bí mật.

Diệp Minh Lỗi nghe xong, trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, mới chậm rãi nói: “Tôi vốn cảm thấy cậu ta giống như một đứa trẻ, một đứa trẻ có tư chất. Nhưng bây giờ xem ra, cậu ta cũng rất ra dáng đàn ông”. Chỉ có điều lời khen này có vẻ không được tự nguyện, vì vậy sau đó đã bổ sung thêm một câu, “Đương nhiên, so với tôi thì còn kém một chút. Nếu tôi là cậu ta, chắc chắn sẽ không đem hết tiền đầu tư vào nhà đất, nếu hỏi đó đầu tư hợp lý hơn một chút, lợi ích thu được ít nhất tăng gấp đôi, giờ đây mọi chuyện cũng dễ giải quyết hơn nhiều”.

Đúng là doanh nhân, Chu Lạc rầu rĩ tổng kết về con người này.

Diệp Minh Lỗi hiển nhiên không nghĩ như vậy, tiếp tục nói, “Có thể cậu ta là một thiên tài về máy móc, nhưng rõ ràng không phải là thiên tài kinh doanh. Hẹn cậu ta lúc nào có thời gian rồi cũng ngồi luận bàn một chút, biết đâu chúng tôi có thể hợp tác làm ăn”.

Chu Lạc há hốc miệng ngạc nhiên, “Tại sao?”.

Diệp Minh Lỗi mỉm cười, “Gần đây thiên tài không nhiều, nhưng cũng không ít, nhưng những thiên tài có tinh thần trách nhiệm, dám gánh vác thì rất hiếm. Hơn nữa...”. Anh dừng lại một chút, “có thể khiến cô si mê như vậy, hẳn cậu ta cũng có điểm gì đó đặc biệt, tôi muốn tìm hiểu xem”.

Hai mươi tám năm làm phụ nữ, Chu Lạc vẫn không hoàn toàn hiểu được tư duy của đàn ông. Sau khi chứng kiến vài lần gặp mặt giữa Diệp Minh Lỗi và Đại Đồng, sau khi chứng kiến quá trình từ khi gặp gỡ xã giao tới xưng hô anh em rồi chuyển qua mối quan hệ thân thiết của hai người họ, lại càng khẳng định được điều đó.

Về bản thân mình, Chu Lạc hoàn toàn bỏ qua lời cảnh cáo của Tất Tinh Huy, cứ ở lại bệnh viện đóng vai người chăm sóc bệnh nhân một cách tự nhiên.

Nhưng Đại Đồng đã thuê hộ lý chăm sóc mẹ, cô cũng không phải làm gì nhiều. Chỉ thường xuyên trò chuyện với bà theo lời bác sĩ, giúp bà biết nhiều hơn những thông tin ở thế giới bên ngoài. Lâu dần, sức khỏe của mẹ Đại Đồng hồi phục không ít, tuy cử động còn chưa linh hoạt, trung khu[1] ngôn ngữ dường như cũng bị ảnh hưởng, nhưng thần trí rất minh mẫn, ánh mắt cũng chuyển từ trạng thái đờ đẫn ban đầu sang linh hoạt hơn. Dù phần lớn thời gian bà vẫn đắm chìm trong dòng suy tư của mình, nhưng khi có Đại Đồng và Chu Lạc ở bên cạnh trò chuyện cùng, thỉnh thoảng cũng bắt gặp những cái nhìn âu yếm của bà.

[1]Trung khu: Vùng của bộ não, có cấu tạo gồm các nhân tế bào thường phụ trách một chức năng điều khiển các hoạt động của cơ thể.

37. Chương 16

Chương 16: Người tung kẻ hứng và lời nói chân tình sau khi uống rượu

Xưởng gang thép Đại Đồng tiếp quản có từ nều năm trước, nhà xưởng cũ nát, kỹ thuật lạc hậu. Mặc dù đã được rót vốn đầu tư khôi phục hoạt động sản xuất song ệu suất vẫn còn thấp, không chỉ mức lợi nhuận giảm sút rõ rệt, mà còn ảnh hưởng tới việc bảo vệ môi trường, tiết kiệm năng lượng. Các bộ ngành có liên quan sớm đã ra lệnh yêu cầu chỉnh đốn, nhưng trước đây do ngừng sản xuất nên không có khả năng thực ện, ện tại khôi phục sản xuất thì đây lại trở thành vấn đề cấp bách.

Tuy nên xưởng thép vẫn chưa có lợi nhuận, hơn nữa xét theo mức lợi nhuận ện tại, muốn kiếm đủ khoản vốn cần tét, không biết phải chờ đến k nào nữa, đây chính là vấn đề đau đầu nhức óc đối với Đại Đồng. Cậu xuất thân từ một người làm công tác ngân cứu, việc huy động vốn lôi kéo khách hàng không phải là thế mạnh của cậu, hơn nữa xa quê đã lâu, lại không thân quen với quan chức các bộ ngành, vì thế làm rất nều nhưng kết quả lại chẳng là bao.

Lúc này sự xuất ện của Diệp Minh Lỗi đã mang lại cơ hội xoay chuyển tình thế. Một vài công trình lớn của bất động sản Diệp thị trong tỉnh đều hoàn thành rất thuận lợi, việc hợp tác với chính quyền địa phương

giành được nền thắng lợi, trong rất nền trường hợp, tiếng nói của thần tài Diệp Minh Lỗi cũng có trọng lượng nhất định.

Vậy là qua nền lần bàn bạc, trao đổi, hai người Diệp – Đồng phải mày mò tìm tòi mất vài tháng trời cuối cùng mới tìm được lối ra.

Ở vào những năm năm mươi thế kỷ trước, xưởng luyện thép trước đây vốn là doanh nghiệp nhà nước lâu năm, sau đó do kinh doanh không thuận lợi, liên tiếp thua lỗ, sau k đấu giá chuyển sang chế độ cổ phần, tiếp đó bởi do một số nguyên nhân như giá than tăng cao, nguồn vốn tụt nên bước vào đường cùng, cho đến k rơi vào tay bố con nhà họ Đồng mới hoàn toàn chuyển sang tư hữu.

Mặc dù nhà xưởng rất nát, công nhân nghèo, nhưng năm mươi năm trước đất này thuộc vùng ngoại ô, nay lại quy hoạch vào khu vực thành phố, giá đất những nơi gần khu thương mại tăng lên mỗi ngày. Quy mô đất sử dụng của xưởng thép rất lớn, trước đây cũng có rất nền công ty khai thác bất động sản từng có ý định, tuy nên, một là vào thời điểm đó, quyền sở hữu nhà xưởng vẫn còn chút hỗn loạn chưa phân định rạch ròi nên không ai dám đương đầu; hai là do công nhân sợ mất công ăn việc làm kiên quyết phản đối xưởng thép phá sản di dời, vì thế việc này cứ lần lữa mãi.

Hiện nay ưu thế của bất động sản Diệp thị là họ đã từng mua được mảnh đất lớn ở khu ngoại ô, mảnh đất đó gần sông nước, địa thế hẻo lánh. Diệp Minh Lỗi có ý định lấy mảnh đất đó đổi lấy mảnh đất của xưởng gang thép, xưởng sẽ di dời toàn bộ, mức giá chênh lệch đất đai giữa hai khu thành thị và ngoại ô vừa hay có thể sử dụng vào việc tiến hành xây dựng nhà xưởng và cải tiến tết bị. Hơn nữa bất động sản Diệp thị còn cam kết bằng văn bản về việc tu sửa, xây dựng đối với cơ sở hạ tầng đồng bộ trong đó có cả khu nhà ở của xưởng sau này.

K phương án vừa đưa ra, trong số các công nhân của xưởng, mặc dù có người không hài lòng với việc rời khỏi thành phố chuyển đến ngoại ô, song so với việc nhà xưởng bị ngừng sản xuất và phá sản thì miếng cơm manh áo vẫn là quan trọng hơn cả. Hơn nữa khu nhà ở ban đầu đều cũ nát chật chội, tình trạng ba thế hệ cùng sống trong một ngôi nhà vô cùng phổ biến, theo hợp đồng sau này sẽ chuyển ra ngoại ô, môi trường sống sẽ rộng rãi hơn nền, hơn nữa hằng ngày còn có những tuyến xe đi vào thành phố, sinh hoạt cũng rất thuận tiện.

Tất nên còn có một yếu tố vô cùng quan trọng, đó chính là con người của Đại Đồng. Sau k nếm trải tình trạng không có ai quan tâm hỏi han, đứng trước nguy cơ phá sản, thì Đại Đồng – người đã lao tâm khổ tứ cho sự tiếp tục tồn tại của xưởng gang thép, đứng trước vài ngàn người già trẻ lớn bé trong toàn xưởng, cậu giống như một vị anh hùng. Vị anh hùng này có lẽ không có dáng vẻ của lãnh tụ toàn năng, không có bản lĩnh và nền tảng tài năng xuất chúng, nhưng cậu rất chân thực, nói một là một, nói hai là hai, so sánh phân tích từng điểm lợi hại theo đúng thực tế không hề che giấu, đều đã thuyết phục được mọi người.

Xét cho cùng nếu người ta muốn hãm hại họ, bán họ thì đã làm từ lâu rồi, cũng không cần phải đắn đo như vậy. Xưởng gang thép này toàn bộ là vốn riêng của nhà họ Đồng, nếu tính tất cả nhà xưởng và đất bán lấy tiền, thì mọi người cũng không có cách nào khác, cùng lắm là làm ầm lên với công ty khai thác, cũng chưa chắc đã giành thắng lợi. Đã bao năm nay, không biết có bao nền nhà xưởng lâu năm bị nhượng lại, bị san bằng vì xây dựng thành nhà cao tầng, tuy cũng có tiền đền bù và khoản mua đứt thâm niên, nhưng đứng trước tình hình vật giá và giá nhà leo thang, nếu không thận trọng thì ngay cả tiền mua quan tài cũng không có. Nhìn Đại Đồng luôn toát lên một vẻ nhã nhặn, lịch tẹ, nghe nói còn là thạc sĩ của trường đại học danh tiếng, người ta chưa chắc đã muốn chôn chân trong cái nhà xưởng sống dở chết dở này, nhưng người ta chịu bỏ tiền, bỏ công sức ra là vì cái gì? Bây giờ đã giữ được miếng cơm manh áo của mình rồi vẫn còn muốn nền hơn nữa sao? Con người phải biết thế nào là đủ, ngoại ô thì đã sao, không khí lại trong lành, hơn nữa chẳng phải vẫn cần tìm cách tiếp tục sống đó ư?

Những người có suy nghĩ này hầu hết đều là công nhân cũ đã làm việc ở xưởng nền năm, gia đình họ thậm chí cả mấy đời đều sống và làm việc trong xưởng. Đây là những hộ cứng đầu nhất, khó khăn nhất, nếu giải quyết được họ, mọi việc về sau đều dễ thực ện.

Cũng có những thanh niên kiên quyết không chuyển đến ngoại ô, hầu hết số người này thuê ở tại ký túc xá nhân viên, thời gian làm việc tại xưởng cũng chưa lâu, sau k thỏa thuận nghỉ việc k đã nhận được khoản tiền đền bù hợp đồng, thông thường sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nếu việc về lý thuyết thì rất đơn giản, nhưng bắt tay vào thực ện thì lại khác. Trong đó việc quan hệ với cơ quan nhà nước và thủ tục thẩm định rất phiền phức. Suy cho cùng một nhà xưởng lớn muốn di dời thì người bị kinh động dường như lại là các bộ ngành có quyền lực của tất cả các cơ quan tại địa phương. Phải thăm viếng tất cả các nhà chức trách, mà Diệp Minh Lỗi được coi là người chèo chống của Diệp thị, tất nên không thể đích thân làm những việc con con này. Dù có nhân viên quản lý phụ trách trong xưởng bắt tay thực ện, nhưng những việc cần ông chủ lớn Đại Đồng ra mặt vẫn rất nề.

Đại Đồng dáng vẻ thư sinh, từ k biết nhận thức đến nay đều luôn ở trong môi trường học tập, sau k ra trường thực tế trong công việc về cơ bản cũng không phức tạp hơn hồi còn đi học, làm thế nào để thích ứng với tình hình này, có những việc có suy nghĩ nát óc cũng không tài nào ểu được.

Ví dụ như, những người đó vì sao đã nhận quà rồi, tiền cũng cầm rồi, cũng được mời ăn cơm rồi vẫn nhất định phải chuốc cho cậu say đến không biết trời đất gì nữa rồi mới chịu giải quyết công việc?

Cục trưởng Văn của Cục bảo vệ môi trường thành phố, là vị sư huynh học cùng trường phổ thông trung học trên cậu nều khóa. Sau k biết mối quan hệ này, hiển nên khi giải quyết công việc sẽ có nều thuận lợi. Vị sư huynh này mọi thứ đều tốt, duy chỉ có hai nhược điểm rõ rệt trong tính cách, một là nát rượu, hai là sợ vợ. Hai tính cách này kìm hãm nhau, một k cái này mất đi, cái kia lớn mạnh hơn thì sẽ bị lệch khỏi quỹ đạo bình thường.

Hiện tại chính là thời điểm dễ phá vỡ sự cân bằng, bởi vì sư tử Hà Đông nhà cục trưởng Văn đã ra nước ngoài thăm người thân.

Trong tuần này, Đại Đồng có tới ba lần cục trưởng Văn nhất quyết ép uống rượu cùng ông ấy, mỗi lần đều là một nhóm người, mỗi lần đều uống tới mức say mềm, suýt chút nữa nôn ra cả mật vàng. Bởi vì bản thân cục trưởng Văn thích uống rượu, lại luôn giữ vững nguyên tắc một người vui không bằng nều người cùng vui, thấy không thuận mắt k mình uống rượu còn người khác đứng trơ mắt ra nhìn.

Nhưng cục trưởng Văn có thâm niên bên bàn tiệc, tinh thần càng thêm kiên nghị, những người đi cùng ông cũng đều là những tinh anh đã được chọn lựa kĩ càng, vàng thật không sợ thử lửa. Tẩu lượng của Đại Đồng không thể so bì với người ta được, sau vài lượt uống người ta mới toát mồ hôi, mặt đỏ, hơi phê phê thì cậu đã sắp bắt tỉnh nhân sự rồi.

Tối nay có lẽ là cuộc nhậu cuối cùng, bởi vì văn kiện cần cục bảo vệ môi trường đóng dấu, nếu không ngoài dự tính thì ngày mai có thể lấy được, đến lúc đó cậu có thể can đảm từ chối tiệc rượu với lý do bận việc khác. Không phải cậu qua cầu rút ván, mà là cây cầu này quả thực giống cầu Nại Hà[1]...

[1] Cầu Nại Hà là cây cầu ở Địa Ngục thứ mười, là ranh giới cuối cùng của Địa Ngục. Đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến Phong Đô, là nơi đầu thai chuyển kiếp.

Theo lời dẫn dò của Chu Lạc, trước k ra cửa Đại Đồng đã uống hết một gói sữa, nghe nói làm như vậy có thể bảo vệ dạ dày, sau đó thở sâu một cái chuẩn bị ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, Đại Đồng kinh ngạc tới mức bị nấc, bên ngoài ện ra một bộ mặt vừa như vui vừa như trách móc, chẳng phải là Chu Lạc thì là ai?

“Em, sao em lại đến đây?” Sau k bị nấc, Đại Đồng có chút lắp bắp.

Chu Lạc lườm cậu một cái, “Anh bỏ mặc bác gái ở trong bệnh viện, hể đi là đi luôn mười, mười lăm ngày, vậy mà vẫn yên tâm được”.

Đại Đồng có chút pháp phồng, ngại ngần sờ tay sau gáy, “Ồ đó chẳng phải đã có em sao? Với lại mẹ cũng gần khỏi hẳn rồi, có thể nói chuyện, cũng có thể đi lại bình thường”.

Cậu nói là “Mẹ” chứ không phải là “Mẹ anh”, lời nói này dường như không có gì to tát, nhưng người để ý như Chu Lạc nghe xong đột nên lại có chút giận dữ, lườm cậu một cái. Cô phát ện Đại Đồng gầy hơn so với lần gặp trước, dưới mắt có vết thâm mờ, sắc mặt cũng không tốt, vốn định trách móc mấy lời nhưng không làm sao thốt ra khỏi miệng được.

“Bác gái nói dạo này vào buổi tối ngủ không ngon giấc, buổi tối cách đây hai hôm bác có điện thoại cho anh nhưng không liên lạc được, nên hơi lo lắng, nhờ em đến xem sao.” Chu Lạc đưa mắt nhìn ra chỗ khác với

về không tự nên, nắm chặt tay lại, nếu tiếp tục nhìn gương mặt tuần tú hơi chút tiều tụy của cậu, cô sẽ có hành động nông nổi muốn được vuốt ve khuôn mặt đó mất.

Suy nghĩ một lát, Chu Lạc lại nói: “Anh không cần lo lắng về bác gái, Phan Đông và Phan Lang hai ngày trước đến thăm. Phan Lang còn xung phong nhận giúp đỡ chăm sóc, bác gái cũng đồng ý rồi”. Thấy Đại Đồng hơi nhíu mày, Chu Lạc bổ sung thêm, “Phan Lang nói thời gian trước cô ấy ra nước ngoài, đi tìm một chuyên gia khoa não mà cô ấy quen biết. Lần này quay về thấy bác gái không sao thì yên tâm rồi, nếu không nhất định phải mời bằng được vị chuyên gia đó đến làm phẫu thuật cho bác gái”.

Lời nói của Chu Lạc làm Đại Đồng cảm thấy rất vui, nụ cười này tươi giống k bóng mây tan biến chỉ còn lại ánh trăng sáng, bao muộn phiền đều tan biến, như vàng dương xuất ện, kén ánh nhìn của Chu Lạc vừa quay lại, liền tránh sang hướng khác, tim đập loạn xạ.

Một giây sau, tay Chu Lạc bị ai đó nắm chặt, “Cảm ơn em, Lạc Lạc!”. Về trịnh trọng trong lời nói làm Chu Lạc không thể không quay lại nhìn Đại Đồng, chỉ thấy một đôi mắt sáng long lanh đen láy, tựa như ẩn chứa muôn vạn nỗi niềm, lại có vẻ như vô cùng đơn giản thuần khiết, thuần khiết tới mức làm cô không khỏi động lòng, bỗng chốc cảm thấy yếu mềm.

“Anh không cần cảm ơn em, em chỉ là cảm thông với hoàn cảnh của bác gái, không có liên quan gì đến anh.” Cảm giác có người cần đến, được đối phương tin cậy cũng là sự thỏa mãn về tinh thần, về yếu đuối của bác gái tự nên có thể gọi lòng trắc ẩn muốn che chở của mọi người, Chu Lạc là phụ nữ nhưng cũng không phải ngoại lệ.

Đại Đồng lại càng nắm chặt tay, “Em ừ anh muốn nói gì mà”.

Chu Lạc có chút tức quá hóa giận, giằng tay ra, nhưng không thể thoát ra được, ngoài miệng lại không chịu tha thứ, “Anh đừng nghĩ việc này đã kết thúc rồi nhé, em Lan đó của anh vẫn rất ân cần, hằng ngày đều cùng bác gái ôn lại chuyện xưa, lại biết cách lấy lòng người khác hơn em. Hơn nữa người ta chẳng có điểm gì thua kém em, lại còn quen biết ‘chuyên gia khoa não nước ngoài’ nữa, mọi mặt đều hoàn tện, xét thể nào thì vẫn thấy cô ấy làm dâu nhà anh rất hợp”.

Lời nói mang vẻ khác thường vừa thốt ra, bản thân Chu Lạc cảm thấy đau lòng vô cùng, lại càng thêm giận, cô còn muốn tiếp tục chủ đề này nhưng bị Đại Đồng chặn lại, “Bây giờ điều anh đang lo lắng chính là anh có đủ tư cách cạnh tranh làm rể nhà em hay không, có thể được xếp thứ mấy trong danh sách”.

Chỉ với một câu nói, chủ động bị động ngay lập tức được hoán đổi vị trí, tình thế thay đổi đột ngột, lửa giận của Chu Lạc cũng nhanh chóng dịu lại, miệng cong lên nói: “Theo em ừ về bố mẹ, thì ngay cả tư cách đứng tên trong danh sách, anh cũng không có!”.

Lời nói này là thật, mặc dù không nhìn thấy đầy trang giấy A4 danh sách những người được tuyển chọn, song không thể nói ra, Chu Lạc quá ừ bố mẹ mình.

Đúng như dự đoán, mặt Đại Đồng bỗng ừ xù, lẩm bầm vài câu.

“Anh nói gì cơ?”

“À, không có gì, không gì cả, ai dà...”

Véo mạnh Đại Đồng một cái, Chu Lạc giận dữ nghĩ: Đừng cho rằng em không nghe thấy, điều anh nói rõ ràng là “Tôi ngốc quá trời, cá đã mắc câu rồi mà còn thả ra”.

Hơn nữa, Đại Đồng từng nói là sẽ theo đuổi lại mình, sao nay mình lại là người đi theo đuổi thế, trần gian này...

Thực ra Đại Đồng không nghĩ sẽ đưa Chu Lạc đi dự tiệc cùng. Đề nghị ban đầu là muốn Chu Lạc chờ cậu ở chỗ ở, nhưng Chu Lạc nói buồn quá, muốn đi dạo lòng vòng khu thương mại phía trên khách sạn, tiện thể thư giãn uống cốc cà phê gì đó, chờ Đại Đồng xong việc rồi đi tìm cô.

Nào ngờ kế hoạch không theo kịp sự thay đổi, do sự xuất ện đột ngột của Chu Lạc làm lỡ thời gian, vốn định gặp cục trưởng Văn và những người cùng đi tại nhà để xe của khách sạn trước k đi vào phòng tiệc, nhưng k thấy Chu Lạc cục trưởng Văn phần khởi nhìn hai người, ra sức mời cô cùng tham gia.

Đại Đồng có chút lo lắng, đang suy nghĩ không biết phải lấy lý do gì để thoái thác, Chu Lạc đảo mắt một vòng, liền tươi cười nhận lời mời.

Đại Đồng không còn cách nào khác, nhân lúc mọi người không để ý, khoa chân múa tay ra ệu để Chu Lạc hình dung ra những người này đáng sợ như thế nào, không ngờ điều đó không những không dọa được Chu Lạc mà còn khiến cô thấy rất vui. Nếu không phải từ k mới chào đời, Chu Lạc đã tiếp nhận sự giáo dục phụ nữ truyền thống của Trung Quốc thì chắc cô đã cười một trận vỡ bụng.

Nhìn thấy một chàng trai bình thường nhã nhặn điềm đạm, mà bây giờ bất chấp hình tượng, bất chấp việc có thể đắc tội với người đang cần lấy lòng, chỉ vì lý do lo lắng cho bạn, không muốn khiến bạn khó xử và tổn thương, lẽ nào đây không phải là việc đáng vui mừng sao?

Lúc này với Chu Lạc mọi phiền muộn đều bỗng chốc tan biến.

Người ưu phiền lại là người khác, cục trưởng Văn nhận thấy vị sư đệ này mấy ngày trước rất vui vẻ, vậy mà hôm nay bỗng nên trầm hẳn xuống, số lần mời rượu ông cũng giảm đi nều, bản thân cậu uống vào cũng giảm rõ rệt.

Cục trưởng Văn cảm thấy không vui, liếc nhìn Chu Lạc, phát ện thấy cô gái này điềm đạm ít nói, dáng vẻ dịu dàng, lại không can ngăn Đại Đồng uống rượu. Bản thân cô uống rượu cũng rất vui vẻ, hoàn toàn không giống với con hổ cái nhà mình một giọt cũng không uống, đã thế còn không muốn inh uống giọt nào.

Cục trưởng Văn đảo mắt một lượt, nháy mắt với mọi người, trong chốc lát tình thế bắt đầu thay đổi, Chu Lạc trở thành đối tượng chú ý của mọi người.

Chu Lạc đưa mắt khắp phòng, đứng dậy cười tủm tỉm nói với cục trưởng Văn: “Em là văn bối, lại lần đầu tiên gặp mặt mọi người, có chỗ nào thất lễ mong mọi người bỏ qua. Nói đến mời rượu, phải là em mời mọi người mới đúng, song em còn trẻ, tửu lượng có hạn, sợ say xin lại thất lễ”.

Cục trưởng Văn vui vẻ nói, “Chúng tôi so đo gì với cô gái trẻ như em chứ, ở đây chẳng phải còn có Đại Đồng sao? Để cậu ấy uống thay em”.

Dường như Đại Đồng chỉ chờ câu nói này, cầm ngay ly rượu trước mặt Chu Lạc, nhưng lại bị Chu Lạc ngăn lại, “Đã nói là em mời rượu mà, anh phải xếp sau em chứ”.

Nhìn hai người giành nhau rượu mọi người đều rất phấn khởi, cũng hòa theo, có người vội vã ấn Đại Đồng ngồi xuống. Chúc cho con gái uống rượu, đặc biệt là chúc ý nhân uống rượu hứng thú hơn nều so với việc chúc rượu cho cánh đàn ông.

Chỉ là ện tại bầu không khí sôi nổi phóng khoáng, những người đàn ông này cũng ngại k thấy đang bắt nạt một cô gái nên đã thỏa thuận, k Chu Lạc mời rượu, thì cô uống một ly, đối phương uống ba ly.

Chu Lạc uống rượu trông rất từ tốn, nhấp trước một ngụm, mặt hơi nhăn lại, sau đó uống từng ngụm nhỏ một, vô cùng nhã nhặn, uống sạch sành sanh không còn giọt nào. Cách uống này quả nên đã được đào tạo, đây cũng là một sách lược, để cho người nhìn cảm nhận được cô rõ ràng không thích uống rượu, nhưng vì nể mặt nên không thể không uống, nhưng vì nể mặt nên không thể không uống, hơn nữa uống hết toàn bộ với vẻ rất thoải mái. Như vậy càng dễ làm người khác thấy thấu tình đạt lý, thể ện rõ rệt thành ý của mình, cũng đáp ứng được tâm lý bí ẩn nào đó của người chúc rượu.

Quả nên Chu Lạc vừa uống hết ly rượu, tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ nết tình, cục trưởng Văn uống cạn ba ly rượu trước mặt không chút do dự.

Nhân viên phục vụ đang định rót tiếp rượu vào ly trước mặt Chu Lạc, không đề phòng nên bị Đại Đồng đứng bên cạnh giật lấy.

“Anh Văn, Lạc Lạc không uống được rượu, để em uống thay cô ấy.”

Mọi người đang rất vui vẻ, đương nên không chịu, ở phía dưới bàn, Chu Lạc đá trộm một cái vào chân cậu, ra dấu là mình không sao, vẻ mặt đó hoàn toàn chỉ là giả vờ.

Bất đắc dĩ, Đại Đồng liền túm chặt ly rượu, nhất quyết không buông ra, kiên quyết uống thay cho Chu Lạc.

Cục trưởng Văn cũng đành chịu, buộc phải nói: “Tiểu Đồng à, chú là đàn ông, lại trẻ hơn anh nều, nếu hai anh em mình uống thì phải đảo ngược lại, anh một ly chứ ba ly”.

Đây rõ ràng là cố ý làm khó, thông thường mọi người đều uống một một, nhưng lại không phải là cách này, Đại Đồng hơi do dự một lát nhưng vẫn gật đầu ra ệu cho nhân viên phục vụ rót rượu.

Cậu uống hết ba ly, mọi người cho dù có chút tiếc nuối nhưng cũng chỉ có thể cười nói vài câu đại loại như chàng trai rất thương vợ, rồi không tiện nói thêm gì nữa.

Nhìn thấy gương mặt Đại Đồng bỗng chốc đỏ au như tôm được hấp chín, Chu Lạc vừa giận lại vừa thương, đang định mở lời thì nghe thấy rầm một tiếng, cánh cửa phòng bị đập ra, một người phụ nữ trung niên với dáng người cao to rắn chắc đứng ngay ở cửa ra vào, quắc mắt liếc nhìn một vòng quanh phòng, ánh mắt dừng lại nơi cục trưởng Văn dáng vẻ lịch sự gầy yếu, mặt bỗng tái đi.

Bà ta một tay vẫy ra hiệu cho ông giám đốc nhà hàng đi ra, một tay chỉ thẳng những ngón tay trông như củ cà rốt về phía cục trưởng Văn, giận dữ hét lớn: “Tôi thăm hỏi tại sao ông lại tốt bụng như vậy, bỏ tiền mua vé máy bay cho tôi ra nước ngoài thăm chị cả, thì ra là ông nhớ nhung cái đồng phân mèo này!”.

Lúc này cục trưởng Văn đang cầm một ly rượu, tay run lấy bầy làm sánh ra ngoài mắt nửa ly, cúi đầu nhìn nửa ly còn lại, ngay lập tức có cảm giác giống như nhìn thấy một đĩa quả hồng có độc, vừa sợ hãi vừa nuối tiếc khi phải ném cả rượu và ly đi.

“Anh không uống, anh còn chưa uống mà...” Giọng nói vo ve giống như tiếng muỗi kêu, quả không hổ danh là cục trưởng “Văn”.

“Anh thôi đi!” Nhìn mấy cái vỏ chai trên bàn, bà Văn sải bước dài đi vào trong phòng, một tay tóm lấy cục trưởng Văn, mắt đắm lệ bắt đầu nức nở, “Bác sĩ đã nói rồi, bảo anh cai thuốc cai rượu, nếu không thì gan của anh... Anh muốn em phải làm quả phụ sao?”. Tiếp theo đó là tiếng rít lên như hổ gầm, đôi chân cục trưởng Văn bị nhấc bổng lên, giống như một cơn gió mạnh có thể cuốn phăng đi cả nhà hàng, còn có người ngã xuống nền. “Chị à, chị nghe em nói...”, “Cục trưởng Văn, túi của anh...”, “Chúng em thực sự chưa uống chút nào...”.

...

Sau khi thanh toán xong Đại Đồng bước đi xiêu vẹo. Chu Lạc thở dài chạy lại điu cậu, “Anh biết, tửu lượng của em rất tốt”. Không dám nói nghìn cốc chưa say, nhưng ít nhất từ trước đến giờ cô chưa từng say rượu, đúng là trời phú.

Đại Đồng mắt say lơ đãng, nhìn Chu Lạc một hồi, bỗng cười nói, “Uống rượu không tốt cho sức khỏe”. Sau đó cả người nghiêng ngã, trượt xuống từ trên nền đại sảnh nhẵn bóng.

Chu Lạc vừa xót xa số mệnh người hầu của mình vừa ra sức kéo Đại Đồng ra ngoài. Hai lần trước cũng từng chăm sóc người say rượu, lần đầu tiên có Diệp Minh Lỗi giúp đỡ, lần thứ hai cũng lại là anh giúp, lần này thì phải hoàn toàn dựa vào bản thân, sẽ vất vả đây.

May mắn là Đại Đồng cũng không hoàn toàn say mềm, nếu không thì mặc dù Đại Đồng không béo nhưng hơn năm mươi cân Chu Lạc cô cũng không công nổi. Tuy nên lần này khác với hai lần trước, suốt dọc đường cô luôn cười kèm theo tiếng thở phì phò, thở là do mệt, còn cười là do Đại Đồng trêu cô.

Đây là lần đầu tiên Chu Lạc chứng kiến Đại Đồng say rượu, cô hoàn toàn không thể ngờ được cậu lại có dáng vẻ này.

“Vợ ơi, em nói xem tại sao con đường lại mềm như vậy, có phải là thảm cỏ không thể, vẫn còn chưa tới mùa xuân mà cỏ đã xanh đến vậy.”

Nhìn những viên gạch vuông có ô xanh dưới chân, Chu Lạc tin chắc rằng Đại Đồng không phải là không phân biệt được màu xanh, đỏ mà do đang đứng dưới ánh đèn đường vào ban đêm.

Tuy nên vẫn phải nói ra, Chu Lạc cãi lại ngay: “Em không phải vợ anh”.

Không ngờ Đại Đồng lại liếc nhìn cô một cái, “Em nghĩ anh là thằng ngốc à, nếu không phải là vợ anh còn lâu anh mới để em ôm”. Nói xong liền ôm chặt cánh tay Chu Lạc.

Chu Lạc: #¥%*&&, anh nghĩ anh là gấu Koala trong vườn bách thú à, muốn ôm để chụp ảnh còn phải xếp hàng đấy.

Bị toàn bộ cơ thể cậu đè chặt làm cô loạng choạng, Chu Lạc bèn đẩy Đại Đồng ra, nhưng cậu nhanh chóng sấn lại gần, “Ngoan nào, sắp đến rồi, về đến nhà sẽ hết lạnh thôi”. Bước chân kiên định kéo Chu Lạc đi về hướng ngược lại.

Trong lúc khóc dở mếu dở Chu Lạc bỗng nảy ra ý hay, cười hi hỏی Đại Đồng: “Đại Đồng, nói xem em là ai?”.

Đại Đồng dừng bước, sững sờ nhìn cô, “Lạc Lạc, em say à, em là vợ anh mà”. Tiếp đó cậu nhìn chăm chú ngắm nhìn Chu Lạc, ngêng ngêng quay người lại, “Em không đi nổi à, để anh cõng em”.

Nhân lúc cậu quay lưng lại Chu Lạc liền hỏi dồn: “Thế Phan Lan là ai, anh có thích cô ấy không?”.

Đại Đồng từ từ quay người lại, nhìn chăm chăm vào Chu Lạc, bỗng nên nhíu mày, xem ra đã tỉnh táo hơn nều, ánh mắt rất sáng, Chu Lạc thấy hơi căng thẳng, không nhịn được liền nắm chặt tay lại.

Đại Đồng bỗng lắc đầu, cả người ngêng ngả, liền dựa sát vào người Chu Lạc, “Muốn dò hỏi thông tin sao? Không ngờ lại bị em nhìn thấu”.

Nghe như sấm dậy bên tai, lòng Chu Lạc bỗng nguội lạnh, thì ra là như vậy, quả thật là như vậy sao?! Vậy cô là gì đây, cô còn vội vàng chạy tới muốn uống đỡ cậu, tất cả có ý nghĩa gì chứ?! Lạc Lạc, mi cũng giỏi thật! Cô thả tay ra một cách vô thức, Đại Đồng đi loạng choạng, cũng may bên cạnh là bức tường, chỉ nghe rầm một tiếng, đầu của người nào đó bị va vào tường.

“Huhu, đau quá, ngay cả em cũng bắt nạt anh!” Đại Đồng vừa giãy giụa muốn đứng dậy vừa lấy tay xoa nhẹ chỗ bị đau, “Từ nhỏ đã bắt nạt anh, anh trai cũng giúp cô ấy đánh anh, em trai cũng giúp cô ấy lừa anh, mấy người hợp lại bắt nạt một mình anh”.

Chu Lạc có chút ngơ ngác, giọng điệu của Đại Đồng sao lại chất chứa mối thâm thù đại hận vậy? “Cô ấy” mà cậu nói là ai?

Mãi không đứng dậy được, Đại Đồng ngồi dựa vào tường tiếp tục kể khổ, “Hận nhất là anh toàn phải giả vờ, giả vờ thương yêu cô ấy như em gái, nếu không thì Phan Đông sẽ giận. Con người Phan Đông rất thẳng tính, từ trước đến giờ mỗi k giận đều thể ện ra ngoài, anh đánh không lại anh ta...”.

Thì ra “cô ấy” quả thật là Phan Lan.

“Còn có anh trai anh, anh trai đánh anh cũng không đau, nhưng cứ nghĩ đến việc sau này cô ấy có thể sẽ trở thành chị dâu của mình, anh lại không dám đắc tội với cô ấy... Hu hu, anh trai...”

Nói rồi bỗng nên cậu òa khóc, Chu Lạc thấy hơi lúng túng, lại có chút lo lắng, “Chị dâu”?, dường như cậu đã nói đến điểm mấu chốt.

“Anh trai anh thích cô ấy sao?” Thấy cậu khóc mãi, Chu Lạc hỏi một cách dứt khoát.

Đại Đồng gật đầu, khóc không thành tiếng. “Anh trai sợ cô ấy chê mình không có văn hóa, không có khí chất, liền bán quặng than đi để mở nhà máy thép, còn đi học trường đại học điện lực, không ngờ, hu hu... Thực ra anh không thích cô ấy chút nào, cô ấy được mọi người nuông chiều quá nên sinh hư, nói chuyện với anh trai anh như súng bắn liên thanh, anh và thằng út vì cô ấy mà bị đánh không biết bao lần...”.

Lần này thì Chu Lạc hoàn toàn choáng váng, thanh mai là đây, thể còn trúc mã, rốt cuộc là ai?

Đại Đồng bỗng ngẩng lên nhìn cô, rưng rưng nước mắt, có chút sợ hãi, có chút xấu hổ, “Vợ ời, anh chưa từng nói với ai điều này, liệu em có cười anh không? Anh hiểu một người con trai mà như vậy thì cũng hơi nhỏ mọn, nhưng từ nhỏ đến giờ đều như vậy, ện tại anh chưa thể khắc phục được...”.

Chu Lạc nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Đại Đồng, mãi sau mới nhếch mép cười, “Không, em sẽ không chê cười anh, con trai nhỏ mọn chút cũng không sao, anh không cần phải khắc phục điều đó”.

“Ồ, vậy cũng được.” Nghe được lời khẳng định của vợ, Đại Đồng dường như thoải mái hơn nều, lại bị nấc một cái, cậu lấy tay phủi nền gạch, “Buồn ngủ quá, anh phải nằm nghỉ lát đây, cái ghế sofa này thật cứng, Lạc Lạc em lên giường ngủ nhé”.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, lại nhìn xuống người đàn ông đang ngủ say phía chân mình, Chu Lạc quyết định nên tìm người hỗ trợ.

38. Chương 17

Chương 17: Người xưa, việc cũ và lời cầu hôn tại hiện trường

Mặc dù thường nói sau khi uống rượu người ta sẽ nói những lời thật thà xuất phát từ đáy lòng, nhưng là một người thuộc khối Tự nhiên thực sự cầu thị, chú trọng đến logic, Chu Lạc vẫn quyết định sẽ hỏi rõ ngọn ngành khi cậu ở trạng thái hoàn toàn tỉnh táo.

Trước đây, ngoài sự giận dữ ra còn có thêm chút ghen tỵ, nên cô chưa từng nói chuyện rõ ràng, hiện tại có ai đó, sau một trận say rượu đã bị cảm nặng, xem chừng khí thể suy giảm nhiều. Hình ảnh mũi đỏ rực, mắt rưng rưng lệ không sao liên tưởng được với “Chàng Đông-gioăng chuyên lừa gạt tình cảm”, mà lại gợi lên sự thương cảm dạt dào sâu trong trái tim Chu Lạc.

“Thành thật khai ra mau, Phan Lan rốt cuộc là như thế nào?” Thùy mị vẫn thùy mị, nhưng nếu cậu dám không thức thời cứ giả ngốc giả ngây hoặc cố tình dựng chuyện làm cô tức giận, cô sẽ cho cậu thấy một con mèo ốm khi giận cũng có thể biến thành hổ.

“Nhà họ Phan và nhà anh là hàng xóm, quan hệ giữa hai gia đình rất tốt. Hồi anh còn nhỏ, mẹ không được khỏe lắm, bác Phan rất nhiệt tình, rất quan tâm, chăm sóc anh em anh, trong thâm tâm anh em anh đều vô cùng cảm kích nhà họ Phan.”

Phan Lan là cô con gái duy nhất của cả hai nhà, vừa lanh lợi lại xinh đẹp, tất nhiên sẽ được các anh em nâng niu cưng chiều, ngay cả cậu em út nhỏ hơn Phan Lan cũng phải nhường cô ấy trong mọi việc. Anh trai cậu lại càng phát huy đầy đủ vai trò của một người anh cả, đối xử với cô ấy còn tốt hơn cả Phan Đông, anh ruột cô ấy. Về sau, khi lớn lên, dần dần nảy sinh thứ tình cảm trên mức anh em.

Chỉ tiếc một điều, tình cảm này dường như không đúng hướng. Tình cảm mà anh trai cậu dành cho Phan Lan từ nhỏ đến lớn rất sâu đậm, bố mẹ hai nhà đều biết và cũng mặc nhận như vậy. Còn Phan Lan lại thích cậu hai nhà họ Đông, người chưa bao giờ chủ động lấy lòng cô. Điều đặc biệt nhất là, Phan Đông cũng nghĩ rằng cậu hai nhà họ Đông đẹp trai, nhã nhặn thích hợp với em gái mình hơn. Anh em họ đồng tâm hiệp lực để cùng đạt được mục tiêu, sau khi cậu hai nhà họ Đông đi học đại học xa nhà, hai người này hợp lực lại, rốt cuộc cũng theo Đại Đông cùng lên thành Bắc Kinh.

“Sự việc sau này thế nào, em cũng biết rồi đấy.” Đại Đông cười đau khổ, “Có Phan Đông ở bên trong phá đám, mối quan hệ cũng không tiến triển thêm chút nào, anh còn phải dành thời gian để báo cáo tình hình định kỳ cho anh trai”.

Chu Lạc mở tròn mắt nhìn cậu, “Thế anh thì sao, anh nghĩ gì về cô ấy?”.

Đại Đông giơ tay lên thề thốt, “Những lời anh nói sau khi uống rượu hôm đó đều là sự thật. Hồi nhỏ anh nhiều lần bị đánh vì cô ấy, về sau này cứ mỗi lần nhìn thấy cô ấy là lòng anh lại đau như phản xạ có điều kiện, em nói xem anh còn có thể có ý nghĩ gì về cô ấy chứ?”.

Chu Lạc suýt chút nữa bị sặc, giơ nắm đấm, liền bị Đại Đông cười hì hì tóm chặt tay ấn vào lòng, cô làm bộ giăng ra nhưng không được, rồi cứ để yên.

Chu Lạc thở phào nhẹ nhõm, với cách cư xử của Đại Đông và tình cảm đối với anh em, cậu có thể cam tâm tình nguyện vào tù nhận tội thay em trai, làm sao có thể kể xấu anh trai mình được, trừ phi cậu cũng có ý định gì đó với Phan Lan, dù có đi nữa cũng không cho phép bản thân mình làm vậy.

Cô không biết, được chứng kiến mặt đó của con người cậu, đối với bản thân cô là may mắn hay bất hạnh. Chỉ có điều, ngay từ đầu là sự ngưỡng mộ coi trọng, thậm trọng, bây giờ là nói cười gây lộn, không kiêng nể gì, tình hình lẽ ra nên phát triển theo chiều hướng tốt chứ? Uể oải tựa người vào Đại Đông, cô có cảm giác

cậu nhẹ nhàng cẩn thận, lại nhất quyết ôm chặt lấy, cho tới khi cậu phản kháng mới thôi. Cậu thu tay về ôm chặt eo cô từ phía sau, cầm tì lên vai cô, má áp sát vào cô thì thầm nói, “Lạc Lạc, anh thật may mắn và cũng thật hạnh phúc khi gặp được em, anh lại ngốc nghếch suýt nữa để mất em, hãy cho anh thêm một cơ hội được không?”.

Chu Lạc cố gắng kiềm chế không để cho khóe miệng nhếch lên, nói, “Xem biểu hiện của anh thế nào đã”. Nói xong vùng vẫy thoát ra trong nháy mắt, nhảy khỏi ghế sofa, hồi thúc: “Chúng ta nên đi thôi, chẳng phải là anh cần đến Cục bảo vệ môi trường lấy tài liệu sao, hôm nay em cũng có việc phải làm”.

Nhìn thấy ánh mắt thất thần của Đại Đồng, cô đột nhiên phát hiện ra, làm một cô gái nghiêm túc, cho dù là cổ ra vẻ nghiêm túc cũng đều rất vui.

Những ngày tiếp sau đó, ban ngày mỗi người đều bận việc của mình, buổi tối hoặc là đi ăn các món đặc sản, ăn xong lại đi dạo trên phố đi bộ, hoặc là ăn những món đích thân Đại Đồng vào bếp nấu, ăn xong lại nằm trên ghế sofa hay trên nền nhà xem phim, cuộc sống thật vui vẻ.

Chỉ là đôi lúc đi qua những chỗ tối hoặc trên phim xuất hiện những cảnh quay nhạy cảm, cảm giác bức xúc của người đàn ông nào đó ngày càng tăng, người phụ nữ nào đó nửa muốn từ chối nửa muốn đón nhận để người kia nắm tay, ôm hôn. Tiếp sau đó vừa luyến tiếc lại vừa kiên quyết từ chối, lý do là mình rất cổ hủ, từ chối “Hành vi xxx trước hôn nhân”. Sau đó nhìn thấy bộ mặt buồn phiền, nuối tiếc, khóc dở mếu dở đành phải thỏa hiệp của anh chàng đó, trong lòng cô dễ chịu vô cùng.

Cuối cùng công việc của mỗi người cũng giải quyết xong, Đại Đồng về nhà vừa nhìn thấy Chu Lạc liền đưa cô hai tấm vé máy bay. Chu Lạc nhận lấy, ngẫm nghĩ, gật đầu nói: “Ừm, cũng nên về thôi. Bác gái ngày kia ra viện rồi, may mà vẫn kịp đi đón”. Còn cô bé Châu Châu nữa, bây giờ đã biết cách gọi điện thoại, mỗi ngày đều nói chuyện với cô ít nhất nửa tiếng đồng hồ. Đại Đồng luôn đứng ngồi không yên, giả vờ bấm nhầm rồi nghe điện, thấy đúng là một cô bé thì mới yên tâm, khi cô nghe điện lại luôn cố ý tìm cớ gì đó để nhanh chóng cúp máy.

“Nếu về Bắc Kinh...”

Chu Lạc quay đầu lại ánh chừng hành lý của mình. Đã mua nhiều đồ, có vẻ như túi hành lý cũ không đủ dùng. Nghe thấy Đại Đồng nói chuyện, cô bối rối quay đầu lại, phát hiện thấy khuôn mặt cậu hơi đỏ, trông rất căng thẳng, nhìn mình với vẻ mong đợi, cô hỏi: “Anh vừa nói gì vậy, em nghe không rõ”.

Đại Đồng hắng giọng, nói lại một lần nữa với chút ngượng ngùng, “Về Bắc Kinh mình đi đăng ký kết hôn nhé”.

“Muốn kết hôn á, ai cơ?” Chu Lạc hỏi bừa.

Sắc đỏ trên khuôn mặt Đại Đồng càng đậm hơn, hít một hơi thật sâu, lại phồng má lên rồi đẩy khí ra ngoài, cuối cùng cũng xong công tác chuẩn bị, mới từ từ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Chu Lạc, “Lạc Lạc, chúng mình làm đám cưới nhé”. Thấy Chu Lạc không có chút phản ứng nào, cậu liền vội vàng lấy bó hoa giấy sau lưng, và chiếc hộp nhung trong túi áo ra, nói tiếp: “Đây là nhẫn cưới”.

Chu Lạc vẫn không có động tĩnh gì, Đại Đồng đưa tay lên dùng mu bàn tay lau lau mồ hôi trên trán, cố gắng hồi tưởng lại cảnh nam diễn viên chính cầu hôn trong bộ phim đã xem tối hôm qua, bỗng quỳ xuống.

Thấy Chu Lạc đang tròn xoe mắt vì kinh ngạc, Đại Đồng buồn bực vỗ đầu rồi vội vàng đứng lên, lần này đổi thành quỳ một chân, ngược lên nhìn Chu Lạc, nói lại lần nữa: “Lạc Lạc, lấy anh nhé”.

Chu Lạc hai tay nắm chặt để phía trước người, vẫn tiếp tục tròn mắt nhìn cậu, cho đến lúc Đại Đồng nghi ngờ hay là mình quỳ sai chân, Chu Lạc không nhẹn được liền cười ha hả.

Chu Lạc cười đứt cả hơi, Đại Đồng vừa xấu hổ vừa lúng túng, không biết có nên ngốc nghếch tiếp tục quỳ nữa hay là đứng dậy. Nghĩ tới việc Chu Lạc vẫn chưa đồng ý lời cầu hôn của mình, nên không dám đứng dậy, rốt cuộc bị cười đến mức không thể chịu đựng nữa, liền hét lên: “Em nghiêm túc chút đi, không thấy người ta đang cầu hôn sao!”.

Chu Lạc dừng một lát, nghe xong câu này lại cười tiếp, ôm bụng cười tới mức ngã lăn trên sofa, dường như lần này cô cũng không có chút dừng khí nào ngẩng lên nhìn cậu.

Đại Đồng ngao ngán, đành phải đặt hoa và nhấn lên bàn, đỡ Chu Lạc dậy, vỗ lưng giúp cô lưu thông khí huyết.

“Anh đáng cười vậy sao?”, giọng điệu vô cùng ai oán u uất.

Chu Lạc từ từ thở đều trở lại, quan sát kỹ cậu một chút, cuối cùng như thể đã chắc chắn điều gì đó, kinh ngạc nói: “Anh thật lòng chứ?”.

Đại Đồng sững sờ trong giây lát, bỗng nhiên lửa giận phùng phùng, nhanh chóng đẩy cô ra, “Em nghĩ anh đùa à?!”.

Chu Lạc lo lắng, vội sát lại gần vỗ cậu an ủi, “Không phải thế, chỉ có điều, lúc này...”, đang nói, không nhịn được cô lại cười phá lên, “Ý em là, không biết từ khi nào trong anh lại có sự hài hước đó, kỹ năng diễn xuất còn hơn cả Châu Tinh Trì, ha ha... thì ra là tài năng diễn xuất... ha ha”.

Tính cách Đại Đồng ôn hòa, hành động mang dáng vẻ trẻ con, nhưng rốt cuộc vẫn là người đàn ông đích thực, làm sao có thể bỏ qua việc cô năm lần bảy lượt khiêu khích mình. Tức quá hóa giận liền xoay người đẩy ngã người phụ nữ đang vui mừng không xiết, không biết sống chết nào đó, đè chặt, kèm theo sự uy hiếp dữ tợn, “Nếu em không đồng ý, thì chúng ta sẽ động phòng trước!”.

Bị cơ thể Đại Đồng đè chặt, cảm nhận thấy thân thể rắn chắc sau lớp quần áo, cường tráng và tràn đầy sức sống, vẻ mặt vô cùng kiên định cứng rắn, những điểm này kết hợp với vẻ ngoài nhã nhặn, điển trai của cậu, không những có cảm giác hài hòa mà còn là vẻ hài hòa vô cùng đặc biệt. Hai người áp sát nhau, gần tới mức tai cô có thể nghe được rõ nhịp tim của cậu, có thể cảm nhận thấy hơi thở nóng hổi của cậu phả lên mặt, mũi có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc của cậu, còn có thể lại cảm nhận được rõ rệt sự thay đổi của bộ phận nào đó ở thân dưới của Đại Đồng, lúc này, cô có phần mù mịt.

Cô nghĩ, nếu như cậu muốn làm chuyện ấy thật thì cô cũng không thể nào chống cự được.

Việc nằm ngoài dự đoán là sau khi hai người áp sát vào nhau hồi lâu, Đại Đồng không thực hiện những động tác tiếp theo, cũng không giống như ngày thường nhân cơ hội để lợi dụng, ngược lại, lại xoay người và ngồi dậy, còn thuận tay kéo Lạc Lạc lên, nhìn cô nói: “Có lẽ, chúng ta nên đi gặp bố mẹ em trước”.

Chu Lạc không cười nữa, sắc mặt trắng bệch, cắn môi lạnh lùng nói: “Không cần, việc của em không liên quan gì đến họ”.

Đại Đồng khuyên nhủ: “Dù thế nào thì họ vẫn là bố mẹ của em...”.

Không ngờ còn chưa nói dứt câu đã bị Chu Lạc chặn lại, “Có phải anh định nói, cho dù có thế nào đi nữa cũng vì họ muốn tốt cho em?”.

Đại Đồng nhìn cô gật đầu, “Họ đang đối tốt với em theo cách của mình, cho dù có thể không được em thừa nhận”.

“Tốt cho em? Thực sự đối xử tốt với em, bỏ mặc em ở nhà một năm trời không ngó ngang gì tới, chờ khi em lớn lên mới quay trở lại để khua chân múa tay chỉ bảo? Hiện tại em không phải do họ nuôi dưỡng, dựa vào đâu phải nghe họ chứ?!” Sau một hồi kích động, giọng của Chu Lạc cũng dịu lại.

Đại Đồng nghĩ rồi nói tiếp: “Anh cảm thấy lúc đầu có thể là do họ bận công việc, thấy em còn nhỏ, dù sao đã có người khác chăm sóc, cũng có thể là do họ cố gắng phấn đấu để em có một cuộc sống tốt đẹp hơn...”.

“Thôi đủ rồi!” Đại Đồng một lần nữa bị ngắt lời, Chu Lạc giận dữ, cay nghiệt nói, “Anh nói đỡ cho họ như vậy, có phải đã nhận lợi lộc gì từ họ hay không? Có phải anh cho rằng chỉ cần em hòa hợp với họ, thì anh đường đường là con rể sẽ không cần phải vờ làm cháu như hiện tại? Anh có thể hô mưa gọi gió phát triển xưởng thép một cách thuận lợi?”. Tiếp đó cô cười mỉa mai, “Em khuyên anh nên từ bỏ đi, nếu như em nghe lời họ thì hai chúng ta đã không thể gặp nhau, xem ra tham vọng của anh hoàn toàn thất bại rồi!”.

Nhìn Đại Đồng nghe xong câu này, sắc mặt tái nhợt đi, Chu Lạc ngay lập tức thấy hối hận. Lời đã nói ra trong lúc tức giận thì làm sao thu lại được, cô quay đi với vẻ mặt tựa như cố chấp.

Trong giây lát hai người đều không nói gì, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở gấp của Đại Đồng. Chu Lạc bỗng cảm thấy tuyệt vọng: Minh sao thế này, mình bị sao thế này, tại sao cứ nhắc đến hai người đó là mình

lại không thể bình tĩnh? Rõ ràng mình biết Đại Đồng mở xưởng thép là hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân, ngay đến việc nhận sự giúp đỡ của Diệp Minh Lỗi cũng chỉ là đôi bên cùng có lợi. Cậu luôn phải tìm cách, vắt óc suy nghĩ, đến nỗi người gầy đi rất nhiều. Đừng nói là dựa vào thể lực của bố mẹ cô, nếu như cô muốn tận dụng các mối quan hệ của mình thì cậu cũng sẽ ngăn lại, nói không muốn để cô phải nợ ân tình người khác. Vậy mà vì sao trong lúc nóng nảy cô lại nói ra những lời như vậy, trong tiềm thức là cô không tin tưởng cậu hay là không tin vào bản thân mình? Không tin tưởng bản thân... thực sự yêu Đại Đồng.

Song dù sao đi chăng nữa, mọi chuyện đã kết thúc. Con người cậu kiêu ngạo như vậy, ngay thẳng như vậy, người mà cô si mê, yêu mến, hết lòng yêu thương, vất vả theo đuổi, lần này chắc hẳn rất thất vọng, e rằng bây giờ không tránh đi, thì đúng là chờ cô quay đầu lại để nói lời chia tay.

Đúng rồi, cậu là người rất lễ phép, có giáo dục, chắc chắn sẽ nói lời từ biệt. Cô thấy hối hận, cô không nên nói những lời như vậy. Cô không muốn rời xa cậu, không muốn quay trở lại những tháng ngày không có cậu, cô còn chưa nói với Đại Đồng rằng cô cũng thích và yêu cậu, lý do chưa thể hiện ra là muốn tận hưởng cảm giác ngọt ngào được cậu theo đuổi, được cậu cưng chiều. Cô đang rất nghiêm túc, gần đây luôn như vậy, thực ra cô chỉ mong Đại Đồng đồ ngon đồ ngọt và lừa cô đi, lừa cô về làm vợ, cô cam tâm tình nguyện.

Nhưng tất cả những điều này đều không kịp nói nữa, cô không thể nói chuyện với cậu, bởi vì lời nói sau của Đại Đồng rõ ràng là chia tay, nếu như cô tiếp tục không đối diện với cậu, chẳng phải cậu sẽ không có cơ hội mở lời hay sao?

“Lạc Lạc.” Đại Đồng khó khăn nói, lại phát hiện Chu Lạc bỗng nhiên ôm chặt đầu mình, cúi xuống, toàn thân co lại.

Đầu cúi xuống rất thấp, Đại Đồng sợ cô khó thở, đưa tay muốn gỡ ra, nhưng lại thấy cô càng ôm chặt hơn, hơn nữa cả cơ thể đang rung lên nhẹ nhẹ.

“Lạc Lạc, anh xin lỗi.”

“Á!” Bỗng nhiên Chu Lạc bịt tai và hét lên, cô không muốn nghe cậu nói lời xin lỗi, không muốn nghe Đại Đồng nói lời chia tay!

Đại Đồng lại càng hoảng sợ trước bộ dáng kích động của Lạc Lạc, sau khi định thần lại liền ôm chặt lấy cô, một tay gỡ bàn tay cô đang bịt tai, nhẹ nhàng dỗ dành: “Được rồi, được rồi, tại anh không tốt, tại anh không hiểu rõ tình hình gia đình em, không biết em lại bất mãn với họ đến như vậy, chúng ta, ừm, chúng ta...”

Chu Lạc toàn thân run rẩy, hai hàm răng đập vào nhau, cô không muốn chia tay, thực sự là vậy! Cô không muốn sau khi được cậu đối xử dịu dàng như vậy, nhìn cậu ngốc nghếch quan tâm mình, rồi bị bỏ rơi một cách lạnh lùng như thế. Nghĩ đến việc sau này Đại Đồng sẽ đối xử y như vậy với người phụ nữ khác, tim cô thấy đau buốt.

Bàn tay bịt tai bị cậu gỡ ra, thuận đà Chu Lạc liền ôm chặt lấy Đại Đồng, không cho cậu đi, nhất quyết không cho cậu đi.

“Được rồi, Lạc Lạc em bình tĩnh lại đi, anh sai rồi, dù thế nào anh cũng sẽ nghe theo em. Nếu như em không thích họ, chúng ta sẽ không qua lại với họ nữa, chúng ta kết hôn nếu có con, mẹ anh sức khỏe yếu chưa chắc đã trông cháu được, nhưng chúng ta có thể thuê người trông trẻ. Chúng ta sẽ thuê ba người giúp việc, một người trông trẻ, một người chăm sóc mẹ anh, một người nữa để nấu ăn...”

Chu Lạc đột nhiên ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn anh: “Anh nói thật chứ?”

Đại Đồng sững lại, nói tiếp: “Tất nhiên là thật rồi, có phải em nghĩ thuê ba người giúp việc nhiều quá chẳng? Đừng lo, anh sẽ cố gắng kiếm tiền”. Thấy biểu hiện của Chu Lạc hoang mang, cậu do dự nói: “Hay là em không muốn sống cùng với mẹ chồng, không sao, chúng ta sẽ mua căn nhà bên cạnh để mẹ ở, lúc đó không sống chung một mái nhà chắc sẽ ít va chạm, với lại tính tình của mẹ rất tốt...”

Chu Lạc mặc cho Đại Đồng lau nước mắt đầy trên mặt cô, cố giữ lý trí, không nói ra suy nghĩ vừa nãy. Cậu nói muốn kết hôn, muốn sinh con, không phải muốn chia tay với cô, thế thì tốt rồi, tốt rồi.

Lại gục đầu vào lòng cậu, Chu Lạc nhẹ nhàng nói một câu: “Em xin lỗi”.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Chu Lạc nói với chút bối rối: “Những lời em nói ban nãy, anh giận em lắm phải không?”, mắt liếc xuống không dám nhìn cậu.

Đại Đồng dừng lại một lát, nói: “Đúng là rất giận”.

Chu Lạc ngượng ngùng lại xin lỗi một lần nữa, nói: “Em quả thực không nghĩ về anh như vậy đâu. Chỉ là cứ nhắc đến hai người đó là em lại không kiểm soát được”.

Đại Đồng nhún mày, thấy Chu Lạc đang sợ hãi, cậu vội nói ngay: “Anh biết em không phải là hạng người đó”. Cho dù thế nào, cô tin vào nhân phẩm của cậu.

Đại Đồng vẫn cau mày, lắc đầu nói: “Không phải điều này, anh không hổ thẹn với lương tâm, tất nhiên sẽ không bao giờ thẹn quá hóa giận sau khi bị vạch trần. Lúc này anh nghĩ, bố mẹ em ngoài việc không quan tâm, can thiệp mọi việc của em, còn có điều gì nữa không mà khiến em...”. Nói một cách công bằng, tính cách của Chu Lạc rất tuyệt, không có suy nghĩ cực đoan, có thể nói là rất dễ hòa hợp, bình thường những người khác nếu có đắc tội với cô cũng nhanh chóng được cô tha thứ, với tính cách như vậy tại sao lại có phản ứng cực đoan như thế với bố mẹ mình? Cậu luôn cảm thấy chút phiền muộn, tình huống vừa nãy mang lại cho Đại Đồng mỗi nghĩ hoặc lớn.

Nhìn thấy Chu Lạc thay đổi sắc mặt trong chốc lát, ánh mắt có vẻ như trốn tránh mình, lòng Đại Đồng chùng xuống, cậu quả quyết nói: “Nếu em không muốn nói thì coi như anh chưa hỏi gì nhé, những chuyện không vui trước đây hãy quên hết đi”.

Mặt Chu Lạc đỏ ửng lên, một lát sau, dường như đã rất hạ quyết tâm, cô nói: “Em cho anh biết một việc, nhưng anh không được nhìn em với ánh mắt kỳ quặc, nếu anh không tin, hãy coi như em chưa từng nói, không được vì lý do đó mà bảo em nói dối”.

Đại Đồng thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, trong lòng thấy bất an, muốn khuyên cô đừng nói nữa, nhưng lại sợ cô vì thế mà hiểu lầm mình, đang do dự không biết nên làm thế nào, Chu Lạc đã mở lời.

“Em không biết là trên thế giới có việc nào như thế này không, nhưng bản thân em chắc chắn rằng nó như vậy.” Chu Lạc dừng lại, nhìn Đại Đồng, “Em nhận biết được mọi việc từ rất sớm, sớm hơn tất cả mọi người”.

Đại Đồng gật đầu, biểu thị sự tin tưởng, Chu Lạc là cô gái thông minh.

Không ngờ Chu Lạc lại lắc đầu, “Điều em nói là em có ký ức từ khi em còn chưa chào đời cơ”. Chu Lạc hơi nghiêng đầu về một phía, dáng vẻ đang hồi tưởng lại, “Em còn nhớ trong tử cung của mẹ có nước, lại rất tối, có một cái gì đó dài dài mỗi ngày em đều nghịch nó, sau này mới biết đó là dây rốn”.

Thấy Đại Đồng ngồi thẳng người, tỏ vẻ chăm chú lắng nghe, hoàn toàn tin tưởng, lòng Chu Lạc bỗng ảm lại, nói tiếp: “Em có thể nghe được mọi động tĩnh bên ngoài. Có một hôm ở bên ngoài rất ồn ào, tiếng người cãi nhau, còn có cả âm thanh vứt ném đồ đạc, sau đó tử cung chứa đựng em bỗng không bằng lặng mà lắc lư lắc lư, lúc đó em có cảm giác bất an”.

“Sau đó không lâu...” Trong lòng Chu Lạc có chút xúc động, liếm môi rồi mới nói tiếp: “Em cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh lướt qua và chạm vào em. Em không biết đó có phải là ảo giác hay không, nhưng em thực sự cảm nhận được, hơn nữa còn cảm thấy vật thể đó sẽ giết em. Sau đó em vùng vẫy ẩn nấp, nhưng muốn trốn thế nào cũng không trốn được. Chính vào lúc em thấy tuyệt vọng, đột nhiên bên ngoài rất ồn ào, còn có cả tiếng khóc gào, cái đó rời ra xa, sau đó em bảo toàn được tính mạng”. Nét mặt Chu Lạc hiện lên vẻ vừa buồn vừa vui.

Bất ngờ, Đại Đồng tiến lại gần, ôm cô, vỗ nhẹ an ủi người con gái đang run rẩy trong lòng mình, “Bây giờ không sao rồi, không sao rồi”.

Chu Lạc cảm kích cười cười với cậu, hít thở sâu rồi nói tiếp: “Em còn có ký ức của thời kỳ sơ sinh. Em còn nhớ ánh mắt ruồng rẫy của mẹ khi nhìn em, nụ cười nhạt và không quan tâm của bố, còn cả việc họ cãi nhau”.

“Không biết từ khi nào, chắc vào thời điểm gần một tuổi, em đã có thể nghe hiểu họ nói chuyện. Nhưng họ đều nghĩ rằng em nghe không hiểu, vì thế cứ trắng trợn cãi nhau trước mặt em, chỉ trích lẫn nhau. Một

người nói: ‘Giống nhà anh thật kém, sớm biết thế này tôi đã bỏ đi cho rồi’, người kia nói: ‘Ai bảo cô đã lên bàn mổ rồi còn hối hận’, sau đó người kia cười nhạt nói, ‘Còn không phải là do mẹ anh vừa khóc vừa la lối om xòm ở đó, lại còn đánh cả bác sĩ nữa’, người kia cũng không cam tâm yếu thế, ‘Bố cô chẳng phải cũng thế sao, lợi dụng chức quyền để xử lý vị bác sĩ chuẩn bị mổ cho cô, khiến không một bác sĩ sản khoa nào chịu tiếp nhận cô.’”

Cảm thấy toàn thân Đại Đồng cứng lại, Chu Lạc cười với vẻ tự mỉa mai, “Em có phải là quái vật không? Chờ đến khi em lớn khôn, em hiểu rõ tất cả những lời họ nói, em đã thề sẽ không coi họ là bố mẹ, cả đời này sẽ không!”. Nói xong cô liền cúi đầu rất thấp, không dám nhìn cậu.

Rất lâu sau, Đại Đồng mới nâng đầu của Chu Lạc từ trong lòng mình lên, nhìn cô và nói: “Anh rất muốn nói với em, người làm cha làm mẹ như vậy thật đúng là cận bã, em không nhìn nhận họ là đúng, nếu em muốn báo thù họ, anh nhất định sẽ giúp em”.

Chu Lạc yên lặng nghe cậu nói, cô biết còn có đoạn sau.

Quả nhiên, Đại Đồng liền nói tiếp: “Nhưng không thể như vậy được, nếu là con người trước đây của anh có thể sẽ làm như thế, nhưng anh của hiện tại thì không. Khi đã chứng kiến những việc trong gia đình mình, anh nghĩ thù hận không phải là điều tốt đẹp”.

Đúng vậy, nếu không có sự thù hận một cách cực đoan, thì bố con nhà họ Đồng sẽ không đi tới bước đường này.

Ôm Chu Lạc vào lòng vỗ nhẹ, giọng điệu của Đại Đồng rất nhẹ nhàng, “Về Bắc Kinh chúng ta sẽ làm đám cưới, sẽ mời tất cả bạn bè thân thiết, cũng gửi thiệp mời cho họ, giống như đối xử với những người họ hàng thông thường. Nếu họ đến dự, coi như mời họ uống ly rượu mừng. Nếu không đến cũng chẳng sao. Đúng rồi, tổ chức hôn lễ của mình em thấy đồ ăn Trung Quốc hơn hay là đồ ăn Âu hơn? Về mặt này anh không ‘hiểu rõ’[1], hay là mình tìm công ty tổ chức hôn lễ hỗ trợ nhé...”.

[1]Đồng âm với “Đại Đồng”.

Vậy là, kết quả buổi tối hôm đó liền biến thành buổi thảo luận về lễ cưới, khi kết hôn mặc váy cưới hay áo sườn xám, đón dâu theo phong tục của Giang Nam hay là phong tục Sơn Tây, người làm chứng là thầy giáo hướng dẫn của Đại Đồng hay là viện trưởng cũ của Chu Lạc.

Họ thảo luận cho đến khi cảm thấy mệt, hai mí mắt dính vào nhau, Chu Lạc mới mơ hồ có ý nghĩ... hình như cô còn chưa nhận lời cầu hôn của cậu, đang định cố tình làm ngược lại một phen, nhưng nghĩ tới chuyện lộn xộn trước đây, cô thấy sợ sệt liền im lặng.

Bên kia, Đại Đồng trong lòng có niềm vui thầm nho nhỏ. Cảnh cầu hôn ngược ngùng này cũng trôi qua! Ban đầu là vui thầm trong bụng, tiếp đó nghĩ tới người vợ yêu đang ôm trong lòng. Những công việc bên phía Diệp Minh Lỗi cũng đã giải quyết ổn thỏa, nếu như đối phương biết được tham vọng của mình bị tan vỡ, không biết biểu hiện sẽ thế nào. Càng nghĩ càng thấy vui, không nhịn được liền cười thành tiếng.

“Anh cười gì vậy?” Chu Lạc nghi ngờ nhìn cậu, đây chẳng phải là người thật thà ư, sao lại có nụ cười gian xảo như thế?

Đại Đồng vội thu lại nụ cười, một lát sau không nhịn được liền nhếch môi, nụ cười lần này có vẻ ngốc nghếch, cười ha ha nói: “Mọi người đều nói anh giống mẹ, không những giống về ngoại hình, còn giống cả về tính tình. Lạc Lạc, em tiêu đời rồi”.

Chu Lạc sững sờ, “Vì sao?”.

Đại Đồng chỉ cười không nói, bị Lạc Lạc véo cho vài cái mới thành thật khai nhận, “Bố anh tính tình rất nóng nảy, luôn nổi cáu vô cớ, lúc nóng nổi thì không từ một lời nào. Mỗi lần khi bố anh nổi cáu, bà đều phải rất điềm đạm, mặc ông nói gì bà cũng không nổi giận. Sau khi hết giận, bố anh có thể nhận ngay ra lỗi của mình, lại hạ giọng đi dỗ dành bà, sau đó bố luôn phải trả giá, vì thế bị mẹ anh nuốt gọn”.

Chu Lạc mặt đỏ lên, bực tức nói: “Tính tình em không nóng nảy, nhưng anh cũng đừng hòng muốn nuốt gọn em!”.

Ánh mắt Đại Đồng lướt trên chiếc nhẫn kim cương vừa được cậu đeo trên tay cô, cười hì hì không nói gì nữa. Chu Lạc cảm nhận được, vội giấu chứng cứ trên tay, ngửa mặt than rằng muốn khóc mà không có nước mắt, chẳng còn mặt mũi nào nữa.

39. Chương 18 Phần 1

Chương 18: Người hát người phụ họa

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người đón tiếp một vị khách không mời mà đến. Sau khi Diệp Minh Lỗi nhìn thấy người ra mở cửa là Chu Lạc, vẻ mặt liền tối sầm lại, hét lên: “Cô chạy đến đây làm gì vậy!”.

Chu Lạc sợ làm kinh động đến hàng xóm, liền kéo anh vào phòng. Khi Diệp Minh Lỗi nhìn thấy chăn đệm ột người ngủ trên ghế sofa, sắc mặt mới dịu xuống, nhìn thấy Chu Lạc nhanh tay thu dọn chăn gối trên ghế, thấy Đại Đồng đang đi ra từ nhà vệ sinh, trên người mặc đồ ngủ, miệng còn dính bọt kem đánh răng, gương mặt lại sa sầm. Cảnh tượng này, quá ảm cúng quá đậm ảm!

Nếu như Diệp Minh Lỗi đã từng xem “Viên anh đào nhỏ” thì chắc chắn rằng sẽ thấy ngay trước mắt hiện lên hình ảnh mình nước mắt đầm đìa.

Anh bỏ tiền bỏ công sức ra chạy ngược chạy xuôi là vì cái gì? Chẳng phải là muốn thu tóm chàng trai này sao, làm cho hai người họ mãi mãi chia xa. Sau đó thả con săn bắt con cá rô, nhân đó thể hiện hình tượng vĩ đại mình giống như Chúa cứu thế, tầm lòng bao dung như Thượng đế. Khi đó Chu Lạc sẽ cảm động đến mức sùng bái, anh sẽ tận dụng cự ly, trước lạ sau quen, hai người qua lại thân thiết, sau thời gian dài, Chu Lạc tự nhiên sẽ thấy được ai có sức thu hút hơn, hợp với cô hơn.

Đây dường như là chiêu thức cuối cùng trong phương pháp tán gái của nhà họ Diệp, trước đây chưa có cơ hội thực hành, đối phó với Chu Lạc, vị đại “boss” này mới sử dụng chiêu trên.

Còn về Đại Đồng, một là anh ngưỡng mộ tên tiểu tử này dám gánh vác đương đầu khó khăn, muốn giúp đỡ một tay. Tập đoàn Diệp thị cũng đã nhòm ngó mảnh đất của xưởng gang thép từ rất lâu, nhân cơ hội này đúng là nhất cử đa tiện, nếu hợp tác thành công vừa có thể kiếm tiền lại vừa có được người đẹp, chỉ có kẻ ngốc mới không làm.

Kết quả là, anh mới chỉ đi châu Âu khảo sát mười ngày, quay lại Bắc Kinh đã không thấy bóng dáng đâu. Liền tức tối về đây thì lại chứng kiến cảnh người ta thân mật, đáng vẻ phong trần, gió cát xông pha của anh nhìn thế nào lại giống tên ngốc sao lại thế này chứ!!

Chu Lạc nhanh tay nhanh mắt, trước khi Diệp Minh Lỗi mặt mày cau có muốn gầm thét lên, Chu Lạc đã vội thu dọn để anh ngồi trên sofa, mang một ly nước đến, nhẹ nhàng nói: “Anh đi đường vất vả quá, mau uống chút nước cho ngọt giọng, ở đây thời tiết khô hanh, rất dễ bị nhiệt”.

Nhớ lại mối quan hệ của Chu Lạc và Diệp Minh Lỗi, dường như luôn gay gắt, giọng điệu lúc nào cũng mỉa mai châm chọc, trước đây chưa từng nhẹ nhàng, quan tâm chăm sóc như vậy. Nhất thời tiếng gầm hét của Diệp Minh Lỗi bị nghẹn lại trong họng, anh ngồi xuống theo tiềm thức đón lấy cốc nước.

“Thời gian này quả thật nên cảm ơn anh, đã quan tâm đến tôi, giúp đỡ tôi rất nhiều. Trước đây là do tôi không hiểu biết, luôn thích chọc giận anh, con người anh quả thực rất tuyệt vời.”

Diệp Minh Lỗi nuốt chút nữa bị sặc nước, vội ngẩng lên nhìn Chu Lạc. Sao càng nghe càng thấy là lạ thế này, có phải là muốn phát cho anh thẻ chứng nhận người tốt không vậy?

Đại Đồng nghe xong những lời này, ngay lập tức quyết định quay lại nhà vệ sinh tiếp tục công trình rửa mặt. Cậu không thể làm tổn thương người đàn ông được phát thẻ chứng nhận người tốt được!

Nhìn thấy ánh mắt nơm nớp lo sợ của Chu Lạc, Diệp Minh Lỗi cười nhạt, “Tôi tuyệt vời như thế nào? Tôi thật sai lầm! Cô được đấy, qua cầu rút ván! Có phải cô cho rằng ký hợp đồng rồi, vốn cũng đã rót vào thì nhà xưởng của tên tiểu tử đó có thể ‘hồi sức’, các người không cần tôi nữa phải không?”.

Chu Lạc nghe vậy nụ cười liền tắt ngấm, hơi nheo mắt nhìn Diệp Minh Lỗi, “Tôi còn nhớ lúc đầu tư, anh nói là ngưỡng mộ nhân cách và tài năng của Đại Đồng, hơn nữa theo dự tính sơ bộ, lợi nhuận từ công trình này sẽ cao hơn tất cả các công trình khác của nhà họ Diệp trong tỉnh cộng lại. Thế nào, hay là tổng giám đốc Diệp còn có mục đích khác?”.

Diệp Minh Lỗi nhất thời câm lặng, lần trước hai người đã ngồi nói chuyện thoải mái một lần, khi đó anh thể hiện bản thân không còn ý định gì với cô nữa, hai người là bạn bè. Nhưng đó chỉ là kế sách lùi một bước để tiến ba bước, đàn ông, người đàn ông giống như anh sao có thể thực sự từ bỏ người phụ nữ mà mình thực lòng yêu thương vẫn chưa có được?! Lần này sự đổ kỵ ngút trời, lại bị cảnh tượng ban nãy gây kích động nên mới nói không kiêng dè. Nhưng, Chu Lạc, cô gái xảo quyệt này, anh không tin cô thực sự không hiểu!

Bị Diệp Minh Lỗi, một người luôn quen với việc ra lệnh nhìn với vẻ hung tợn, không phải là không có áp lực. Vì buổi tối trước đó, Chu Lạc đã giải quyết được một việc lớn luôn đè nặng trong lòng, nên cô cảm thấy rất thoải mái và vui vẻ, cô nói tiếp với ngữ điệu bao dung, “Được rồi, Minh Lỗi, mọi người đều là bạn cũ mà, đừng chấp làm gì. Chẳng phải anh cần mua đồ cổ mang đi biếu sao, tôi sẽ đưa anh đến một nơi lựa lấy vài món, đảm bảo anh sẽ hài lòng”.

Giọng điệu thật giống như đang dỗ trẻ con, Diệp Minh Lỗi cực kỳ bất mãn. Nhưng bị tiếng gọi “Minh Lỗi” làm cho rung động, lại nhìn ánh mắt trong và sáng không chút ám muội, trốn tránh của Chu Lạc, Diệp Minh Lỗi đành thở dài trong lòng.

Thành ra chuyến đi về Bắc Kinh vốn dự định chỉ có hai người, giờ lại bất đắc dĩ biến thành chuyến đi ba người. Đại Đồng và Chu Lạc có cùng một suy nghĩ lựa chọn cố gắng giữ khoảng cách, không dám thể hiện thân mật trước mặt người đàn ông nào đó với bộ dạng “hai người còn nợ tôi tám triệu nhân dân tệ”. Còn việc về Bắc Kinh để cử hành hôn lễ tuyệt nhiên không được phép nhắc đến.

Lên máy bay, Diệp Minh Lỗi có ý kiến nên ưu tiên phụ nữ, chủ động nhường chỗ ngồi ở khoang hạng nhất của mình cho Chu Lạc, còn anh và Đại Đồng cùng ngồi ở khoang thường. Đại Đồng cười ngấm tiếp nhận, biểu cảm trên mặt gần như là: “Để cho vợ tôi được lợi chút cũng hay”. Thấy người nào đó họ Diệp lại bức bối trong lòng.

Một chuyến du lịch vô vị, xem hết một lượt quyển tạp chí, xem phim cũng rất vô vị, không thể lên mạng, không được mở máy điện thoại. Vốn ngồi quen ở khoang hạng nhất dễ chịu, ngồi ở khoang hạng thường chật chội, chân không thể co duỗi thoải mái, Diệp Minh Lỗi khó chịu đến mức muốn phá tường. Lặng lẽ nhìn Đại Đồng dáng người thanh mảnh lại đang vui mừng đắc ý, Diệp Minh Lỗi rốt cuộc chịu không nổi bèn nói: “Này tiểu tử, ngay cả chỗ ngồi ở khoang thượng hạng cậu cũng không thể mua cho cô ấy, dựa vào đâu mà cậu để cô ấy phải chịu khổ theo cậu?”.

Không nhận được rồi hả? Đại Đồng cười cười, “Lạc Lạc nói chỉ có những người béo mới phải mua khoang thượng hạng thôi, cô ấy rất thanh mảnh”.

Diệp Minh Lỗi cười nhạt, “Là cô ấy hiểu biết, muốn tiết kiệm tiền cho cậu. Cậu còn không thấy ngại, hơn nữa tiểu tử cậu cũng không nghĩa khí cho lắm, bên này người ta giúp đỡ cậu, thì ở bên kia cậu lại nói xấu người ta”.

Đại Đồng liếc nhìn anh một cái, nghiêm nghị nói: “Lạc Lạc là con người thật thà”.

Diệp Minh Lỗi chau mày tỏ ra không hiểu, cần lời giải thích.

“Cô ấy nói hai người không có quan hệ gì, tôi tin tưởng cô ấy.” Vì thế không thể coi cậu là kẻ nói xấu được, nếu như có ai đó biết người ta sắp lấy chồng, xem có còn bình tĩnh nổi hay không, điều đó mới thực sự đáng để nghi ngờ.

Diệp Minh Lỗi mặt tối sầm lại.

Về mặt Đại Đồng thành khẩn, “Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của anh. Tôi đã xin ý kiến giáo viên hướng dẫn rồi, bản quyền động cơ mà anh muốn đó sẽ nhượng lại cho anh theo điều kiện anh đưa ra”.

Khi thỏa thuận, Diệp Minh Lỗi mặt mày cau có đầy nếp nhăn. Giống như Đại Đồng, nếu không có sự giúp đỡ của Diệp Minh Lỗi thì khó có thể quay vòng vốn trong thời gian ngắn, không có sự nhượng bộ của Đại Đồng thì tập đoàn Diệp thị - nhà đầu tư mới trong ngành ô tô cũng không thể mua được bản quyền với giá

thấp như vậy. Lại kể đến sự hợp tác trong việc di dời xưởng gang thép, tập đoàn Diệp thị không những tạo điều kiện, mà còn làm sống lại mảnh đất vốn sống dở chết dở đó.

Mảnh đất kia vốn định xin phép làm khu nghỉ mát, nhưng cùng với việc tu sửa đường sắt và di dời các xưởng công nghiệp nặng ở khu vực xung quanh, nơi đây vốn non xanh nước biếc lại trở nên ồn ào và lộn xộn, cộng thêm kết quả điều tra thị trường không đầy đủ, việc xây dựng khu nghỉ dưỡng không mang lại nhiều lợi nhuận như dự tính. Là một thương nhân nhạy bén, Diệp Minh Lỗi chưa từng làm việc thiện trên thương trường, anh làm như vậy cũng là vì tăng thêm lợi nhuận cho tập đoàn Diệp thị, còn về việc bán cho Đại Đồng món nợ ân tình, đã tiện càng thêm tiện.

Hành động này của Đại Đồng lại không đúng, cho dù xét từ lợi nhuận kinh tế hay mở rộng bản quyền, bán cho Diệp Minh Lỗi với mức giá đó không phải là hành động sáng suốt. Cậu làm như vậy là bán đi ân tình, không, có lẽ là trả lại ân tình.

Nhưng cho dù nắm rõ tình hình hiện tại, Diệp Minh Lỗi cũng không thể từ chối điều kiện này. Bởi vì đó là nhu cầu của một người làm kinh doanh như anh và cũng là nhu cầu của tập đoàn Diệp thị. Tương tự, nếu đổi là anh trong tình hình của xưởng thép trước đây, sau khi đánh giá lợi ích, quyết định của anh và tập đoàn Diệp thị đưa ra chắc chắn sẽ không thể là bán tài sản cá nhân để bù đắp cho nhà xưởng cũ đang dở sống dở chết, sắp phá sản thanh lý.

Có lẽ đây chính là sự khác biệt giữa người làm kinh doanh và một học giả, cũng là sự khác biệt giữa Diệp Minh Lỗi và Đại Đồng.

Lúc ban đầu, anh không nhận được muốn giúp đỡ cậu, điều này xuất phát từ sự ngưỡng mộ và khâm phục. Ngưỡng mộ cậu dám làm những việc anh tuyệt đối sẽ không làm, khâm phục cậu bất chấp sự ngốc nghếch có thể đến mức độ này.

Không còn hy vọng gì, Diệp Minh Lỗi lặng lẽ liếc nhìn Đại Đồng, “Tôi rất tò mò, nếu giữa Chu Lạc và cái gọi là lương tâm, trách nhiệm của cậu có mâu thuẫn, cậu sẽ chọn như thế nào?”.

Lần này Đại Đồng không trả lời ngay, mà thận trọng suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói: “Tôi nghĩ sẽ không xảy ra tình huống như anh vừa nói, bởi vì Chu Lạc, cô ấy sẽ không để mình vào tình huống đó”. Nói đến đây, khuôn mặt Đại Đồng từ từ nở nụ cười. Chu Lạc của cậu, một Chu Lạc nghiêm túc mà hoạt bát, nhiệt tình mà lý trí, mạnh dạn mà e thẹn, lương thiện mà can đảm, thông minh mà thận trọng, phóng khoáng mà nghiêm túc, một Chu Lạc có nhiều ưu điểm như vậy làm sao có thể để mình rơi vào bước đường khiến người khác phải chọn?

“Tôi nói là nếu như?” Diệp Minh Lỗi kiên trì hỏi lại, ngay lúc đó cũng có chút ngại ngùng, anh cảm thấy mình hỏi như vậy thật ngốc nghếch, rất hèn hạ, giống như một người phụ nữ cứ nhất quyết hỏi bằng được chồng nếu sau này mình già đi chồng có còn yêu mình nữa không. Khi trong đầu vừa xuất hiện sự so sánh này, anh lập tức nổi da gà, vì có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn trên thương trường nên anh vẫn có thể giữ được vẻ điềm nhiên và ánh mắt kiên định.

May thay Đại Đồng dường như không hiểu điều này, cậu suy nghĩ hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Tôi không biết, có lẽ vấn đề cụ thể cần phân tích cụ thể”. Những việc chưa từng xảy ra ai có thể biết trước đây?

Diệp Minh Lỗi lại thất vọng lần nữa, biết rằng Đại Đồng không hề nói dối, sự việc còn chưa xảy ra, chỉ dựa vào tưởng tượng Đại Đồng có lẽ không thể đưa ra lựa chọn. Nhưng anh vẫn cảm thấy khó chịu, quý tha mà bắt cái tinh thần trách nhiệm và đạo nghĩa của Đại Đồng, nếu là anh, anh có thể chọn người phụ nữ mình yêu mà không chút do dự.

Diệp Minh Lỗi hồi lâu sau lại nói với giọng tức giận, “Chẳng phải cậu cậu là cô ấy yêu cậu!”. Câu nói này dường như được thốt ra từng từ từng từ một, với vẻ vô cùng không cam tâm, nhưng lại không thể không thừa nhận, nói xong lại thấy hối hận...

May thay Đại Đồng cũng không cảm thấy gì, chỉ nhanh chóng gạt đầu, kèm theo nụ cười méo xệch, “Đúng, tôi còn bội thu tình cảm cô ấy dành ình, song cũng may là vẫn còn có cơ hội, tôi sẽ từ từ bù đắp, cố gắng nhiều ơn nữa cho đến khi tài khoản thật dư dả, tiêu không hết tiền”.

Trước khi máy bay hạ cánh, Đại Đồng chủ động hỏi Diệp Minh Lỗi: “Câu hỏi lúc trước tôi đã có câu trả

lời khác, có lẽ để anh thấy yên tâm hơn. Giữa Chu Lạc và lương tâm đạo nghĩa, tôi không thể đưa ra lựa chọn, nếu Chu Lạc giết người phóng hỏa, tôi không biết là có thể bao dung cho cô ấy một cách vô điều kiện hay không. Nhưng tôi có thể chọn giữa lợi ích của tôi và lợi ích của cô ấy, hạnh phúc và niềm vui của cô ấy luôn được đặt lên hàng đầu”. Dừng một lát cậu nói tiếp: “Tôi lúc đó chào mừng anh tới dự đám cưới của chúng tôi, tôi sẽ gửi anh thiệp mời. Còn nữa nếu anh muốn làm phù rể, tôi cũng sẽ không ý kiến gì”.

Mặt Diệp Minh Lỗi lại tối sầm. Anh đá chân vào tường không chút phong độ. Anh yên tâm? Anh yên tâm điều gì chứ?! Chu Lạc lại không phải là người phụ nữ của anh, cũng không phải là em gái của anh, tại sao anh phải yên tâm khi cô ấy lấy người khác! Cậu nói “Hạnh phúc và niềm vui của cô ấy luôn được đặt lên hàng đầu” có ý nghĩa gì đây? Rõ ràng là chỉ trích anh không nên bám riết lấy cô ấy, để Chu Lạc vui vẻ đi lấy chồng. Còn nữa, làm phù rể à, tại sao anh phải làm phù rể! Con người anh tuần tú, lịch thiệp như vậy, chú rể nào dám mời anh làm phù rể...

Kế hoạch luôn luôn không theo kịp sự thay đổi, việc đầu tiên Chu Lạc làm khi về Bắc Kinh chính là vào bệnh viện, nhưng lại không phải đi đón bác gái ra viện, mà là đến viện nhi thăm Châu Châu.

Vội vàng đi tới trước cửa phòng bệnh, Chu Lạc đang định gõ cửa thì cánh cửa được mở ra từ bên trong. Người mở cửa là một phụ nữ tầm khoảng ba mươi, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất xuất chúng, hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Chu Lạc, tiếp đó liền khách sáo hỏi: “Xin hỏi, chị tìm ai?”.

“Châu Châu, tôi muốn nói là Lịch Châu, em ấy ở phòng này phải không?” Cô nhìn lại số trên cửa, đúng là không sai, hơn nữa loại phòng bệnh VIP này tương đối phù hợp với thân phận và địa vị của thiên kim tiểu thư nhà ngài Lịch. Hai mươi tư giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể tới thăm, thuận tiện cho ngài Lịch công việc vô cùng bận rộn có thể tới thăm con gái bất cứ lúc nào. Chu Lạc trong lòng thầm cười nhạt, con gái ốm nằm viện đã ba ngày mà vẫn chưa thấy bóng dáng bố, còn đang bận với các cuộc họp, xem ra tất cả các chính khách đều giống nhau. Lịch Chủ tịch bình thường có vẻ rất thương con gái, nhưng khi phải lựa chọn giữa con gái và sự nghiệp, thì sự lựa chọn cũng giống như những người khác.

“Cô là?” Người phụ nữ đối diện đầy vẻ hồ nghi, ánh mắt dò xét Chu Lạc.

“Tôi tên là Chu Lạc, là bạn của Châu Châu.” Nhận thấy rõ ràng sự đề phòng của đối phương, Chu Lạc cũng phần nào đoán được thân phận của người phụ nữ này.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, người phụ nữ này lập tức tươi cười và nói: “Thì ra cô chính là chị Chu Lạc mà Châu Châu đã nhắc tới, tôi họ Lý, hiện tại đang giúp đỡ anh Lịch chăm sóc Châu Châu. Mời cô vào, con bé Châu Châu rất hay nhắc đến cô, nó vừa mới ngủ, tôi vào phòng xem thế nào”.

Phòng bệnh là cả một căn hộ, có đầy đủ tất cả các vật dụng gia đình, phong cách trang trí màu hồng phấn mà các cô bé rất thích. Nếu không phải là trong không khí sặc mùi thuốc tấy thì người ta sẽ nghĩ đây chính là căn phòng dành cho trẻ con của nhà nào đó được bố mẹ tốn công chuẩn bị.

Mời Chu Lạc ngồi ở sofa trong phòng khách, cô Lý đang chuẩn bị trà nước tiếp đón, một giọng nói hơi khàn khàn vang lên “Chị Chu ơi”, cùng lúc đó cánh cửa phòng trong được mở ra. Châu Châu trên người mặc đồ ngủ, đi chân đất, mặt đỏ bất thường, ánh mắt sáng long lanh nhìn Chu Lạc, không che giấu được niềm vui và sự cảm động.

Không ngờ Châu Châu chạy tới, cô Lý kêu lên một tiếng, lao như mũi tên chạy lại bế Châu Châu, “Bà cô tổ của tôi ơi, sao lại tự mình xuống giường thế này, còn không đi giày nữa, cháu mau trở về giường nằm đi”.

“Không cần, cháu muốn nói chuyện với chị Chu.” Âm thanh của Châu Châu không lớn, nhưng giọng điệu lại rất kiên quyết, “Cô giáo Lý, không phải là cô muốn gọi điện cho bố sao? Cô nói cho bố biết chị Chu tới thăm cháu đi, nếu bố rảnh rồi thì mau tới đây”.

Thấy Châu Châu hình như không có vấn đề gì nghiêm trọng, Chu Lạc thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn tấm thảm lông cừu rất dày trên nền, lại thấy cô Lý lo lắng vội vàng tìm tất tìm giày cho Châu Châu. Sau khi nghe xong lời Châu Châu nói, sắc mặt cô ta hiện lên vẻ bối rối và giận dữ, Chu Lạc cảm thấy có chút buồn cười, bỗng nhiên tưởng tới vị ma sơ nghiêm khắc trong tiểu thuyết cổ xưa. Với thân phận địa vị của ngài Lịch, nếu ở thời xưa thì cũng được coi là quan nhị phẩm, Châu Châu cũng là thiên kim tiểu thư, còn nhỏ nhưng rất ranh ma, có thêm một người mẹ kế, có thể bùng nổ cuộc chiến trong gia đình bất cứ lúc nào. Nhưng vấn đề là ma sơ lại có thể chuyển thành mẹ kế sao?

“Chị Chu à, chị nói lời chẳng giữ lời gì cả! Chị đã hứa sẽ dạy em vẽ mà!” Ý nghĩ gian tà của Chu Lạc bị Châu Châu làm gián đoạn, nhìn thấy gương mặt đầy vẻ tủi thân và nước mắt lưng tròng của cô bé, bất giác cô thấy lo sợ và ân hận.

Chu Lạc dỗ dành mãi, cuối cùng Châu Châu cũng đồng ý quay lại giường nằm. Chu Lạc liền kéo ghế ngồi gần đầu giường, nói chuyện với cô bé.

Ngồi gần, Chu Lạc mới phát hiện ra trên mặt trên cổ cô bé có rất nhiều bong nước nhỏ trong suốt, cô nhủ mày nhìn về phía cô Lý, người phía sau lập tức giải thích sự nghi hoặc của cô, “Châu Châu lên thủy đậu. Con bé này, từ nhỏ cơ thể đã yếu ớt, rõ ràng là tiêm phòng rồi, ở mẫu giáo có cháu lên thủy đậu, con bé vẫn bị lây. May mà sáng nay đã hạ sốt rồi, nốt thủy đậu cũng dần dần nổi lên, cuối cùng không phải quá lo lắng nữa”.

Giọng điệu thân thiết, đầy vẻ yêu thương, quan tâm đến cô bé, làm Chu Lạc luôn hoài nghi về giận dữ trên mặt cô Lý mà mình nhìn thấy lúc này có thể là ảo giác.

Khi Chu Lạc thần người ra, cô Lý lại tiếp tục mở lời, “Thực ra tôi và anh Lịch quen nhau từ rất lâu rồi, cũng có thể coi là lớn lên cùng nhau. Hồi học đại học, tôi học khoa mầm non, anh Lịch lại rất bận, nên mới giúp anh ấy chăm sóc Châu Châu. Nhưng con bé Châu Châu này vẫn rất khách sáo, tôi đã nói gọi cô là được”.

“Người dọn dẹp ở nhà bà ngoại cũng gọi là cô Lý, cháu sợ bị nhầm lẫn.” Khi Chu Lạc đang không biết nên nói thế nào để đáp lại lời tự giới thiệu này, Châu Châu vẻ mặt không chút tình cảm nói chen vào một câu.

Chu Lạc cố gắng kìm nén không nhìn nét mặt cô Lý, cúi đầu đếm các nốt thủy đậu trên mặt Châu Châu. Tuy Chu Lạc chưa từng trông trẻ, cũng biết thủy đậu không phải là vấn đề nghiêm trọng, trong lòng phần nào cảm thấy đỡ lo hơn, nghĩ tới việc mình vừa mới thăm trách mắng Lịch Chủy, cũng có phần hơi quá đáng.

Biểu cảm của Châu Châu tuy có kích động, điệu bộ kéo Chu Lạc như thế có rất nhiều chuyện cần nói, nhưng vẫn mang chút dằn đo.

“Cô giáo Lý, cô gọi điện thoại cho bố chưa?”

“Trợ lý Tôn vừa mới trả lời điện thoại nói bố cháu đang họp, khi nào họp xong sẽ đến ngay.”

“Cô giáo Lý, cháu muốn ăn bánh chân giò bác Từ làm, phiền cô về lấy giúp cháu.”

“Cô gọi điện cho lái xe mang tới.”

“Cô giáo Lý, cháu không thích bộ đồ ngủ có hình con hươu, cô đến nhà bà ngoại lấy bộ đồ có hình ba con heo đi.”

“Đồ ngủ vẫn còn rất nhiều, ngày mai đi lấy được không?”

Nhìn thấy Châu Châu bĩu môi liền ngay đó, khóe miệng cô Lý hơi giật giật, cười nhạt, nói với Chu Lạc: “Mặc dù lên thủy đậu không có gì nguy hiểm, nhưng tôi sợ con bé không biết gãi lung tung, để lại sẹo sẽ không đẹp”. Cô Lý giải thích lý do vì sao không chịu rời đi.

Trong lòng Chu Lạc mỉm cười: Châu Châu cũng không phải quá nhỏ, hơn nữa hai tay đều đã đeo găng, mình cũng đang ở đây, gấp quá thì gọi y tá giúp đỡ là được. Chẳng phải lúc trước cô Lý cũng đang có ý định ra ngoài hay sao? Cô ấy lo sợ điều gì nhỉ?

Dù sao thì Châu Châu còn nhỏ tuổi, mặt mày cau có vẫn đang muốn lấy cớ, Chu Lạc bèn nói trước: “Châu Châu nghe lời nào, cô giáo Lý là người có trách nhiệm, khi bố em tới thăm lại không thấy cô ấy ở bên cạnh, nhất định sẽ không vui đâu”.

Mặt Châu Châu nhìn Chu Lạc đầy vẻ nghi hoặc, dường như muốn nói: Bố không vui càng tốt, vì sao chị lại nói đỡ cho cô ta?

Chu Lạc an ủi cô bé bằng ánh mắt, tiếp tục cười nói: “Bố em trả lương cho cô giáo Lý, là ông chủ của cô giáo Lý. Chị trong giờ làm việc ngay cả điện thoại riêng cũng không dám gọi, vì sợ bị ông chủ mắng. Lát nữa bố em tới đây, cô giáo Lý cũng sợ bị ông chủ mắng”.

Châu Châu nghe xong thấy rất vui, lập tức hỏi Chu Lạc: “Có thật vậy không chị, các ông chủ đều mắng người sao? Khi ông chủ mắng người, chúng tớ rất ghét cô ta, có phải sẽ không kết hôn không nhỉ?”.

Lần này người khoe miệng giật giật lại là Chu Lạc. Mặc dù Châu Châu rất thông minh, không chỉ đích danh, nhưng đây là sự thông minh theo kiểu trẻ con. Điều này có quá lộ liễu không! Nhìn vẻ mặt cười gian của Châu Châu, rồi lại nhìn vẻ mặt tái mét của cô Lý, Chu Lạc ngẫm lâu mồ hôi... Lẽ nào cô bé này đang cố ý?

Cười trừ vài tiếng, Chu Lạc trả lời cô bạn nhỏ đang kiên quyết hỏi đến cùng, “Nếu là chị, chị sẽ không lấy ông chủ đã mắng mình đâu”. Ông viện trưởng hỏi họ Đồ ơi, ông yên tâm rồi nhé!

Cuối cùng Châu Châu cũng có được câu trả lời vừa ý, ngay lập tức ngoái đầu nhìn cô Lý, “Cô yên tâm đi đi, cháu và chị Chu nói chuyện một lát, nếu bố đến mà mắng cô thì cháu sẽ ngăn bố lại. Bố rất nghe lời cháu, cả chị Chu nữa, bố cũng nghe lời chị ấy”.

Chu Lạc trong lòng ngổn ngang, con bé này bị sốt thật sao? Người bị sốt chính là cô mới đúng, ngoài thì sôi sùng sục, bên trong đã mềm nhũn rồi! Là cô đi thăm bệnh nhân hay tự tìm rắc rối?! Thấy cô Lý mặt mày giận dữ nhìn mình, Chu Lạc thậm chí còn ngờ rằng một phút sau đó, cô sẽ phải ném mùi đau khổ về thế xác.

Khổng Tử nói: Phụ nữ cũng giống như tiểu nhân, khó dạy dỗ. Trong giây lát cô đều gặp hết. Cô gọi là tai bay vạ gió, chính là đây! Rõ ràng cô nhận lời cầu hôn của người khác, căn bản chưa từng nghĩ đến việc làm vợ lẽ của người ta! Hồi chuông nội chiến gia đình còn chưa đổ, vậy mà người chứng kiến như cô đã trở thành bia đỡ đạn sao?

Cô bé ranh mãnh này đã hãm hại cô! Chu Lạc đang giận dữ đứng dậy, liền nhìn thấy Châu Châu ngẩng mặt lên, đôi mắt với hàng mi dài chớp chớp, hiện lên vẻ yếu ớt và khẩn cầu, run rẩy, cánh tay thon gầy ôm chặt hai đùi, người co rúm lại, vừa đáng yêu lại vừa tội nghiệp.

40. Chương 18 Phần 2

Chu Lạc trong phút chốc mềm lòng. Lịch Chủ muốn người phụ nữ nào mà chẳng được, sao lại cứ phải chọn người mà con gái mình không thích vậy? Thôi, dù sao mình và cô Lý này cũng không có quan hệ gì, đành làm người xấu một lần vậy, tất cả cũng chỉ vì cô bé.

Còn về cô Lý, mặc dù đã biết nhau từ khi còn nhỏ mà vẫn không có được Lịch Chủ, nên cũng không thể trách người khác được? Nơi nào chẳng có cỏ thơm, cô ấy vẫn còn trẻ... Chu Lạc bắt đầu biện hộ cho lương tâm của mình.

Sau đó hai người một lớn một bé thảo luận sinh nhật của Lịch Chủ nên tặng quà gì, Châu Châu còn làm nội gián tiết lộ Lịch Chủ đại nhân đã treo bức tranh trong thư phòng, hằng ngày ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ngay.

Khi Chu Lạc ngày càng mặt đỏ tía tai, thì Châu Châu lại khí thế hùng hục, cuối cùng cô Lý không thể nhịn được nữa, buông ra một câu cứng ngắt... “Anh Lịch có lẽ sắp đến rồi, tôi đi đón anh ấy”, rồi chạy khỏi phòng bệnh.

Làm cho cô Lý tức quá bỏ đi, hai người lặng yên nhìn nhau, không ai nói lời nào.

“Em đã hài lòng chưa?” Con bé hư này, lần đầu tiên thấy con bé bị người ta bắt nạt, bây giờ thì giỏi rồi, học cách bắt nạt người khác, người bị bắt nạt lại là người lớn nữa chứ.

Nếu như lần đầu gặp mặt, cô bé cũng như vậy thì Chu Lạc sẽ không bao giờ chủ động bắt chuyện. Chu Lạc không thích những đứa trẻ ranh ma. Cô nghĩ là trẻ con thì nên có dáng vẻ của trẻ con, ngây thơ hồ đồ, thuần khiết đáng yêu. Còn những đứa trẻ mới bé tí mà đã cố học cách ăn nói và hành vi của người lớn đều

không đáng yêu chút nào. Những bậc cha mẹ khuyến khích để trẻ em học đòi phong cách người lớn để khoe khoang cũng thật đáng đánh đòn.

Vì vậy, nói thẳng ra, Chu Lạc không thích đặc điểm này ở Châu Châu lắm. Trước đây cô cũng từng chứng kiến vẻ ngây thơ mà yếu đuối của Châu Châu, cộng thêm vẻ tin cậy và yêu thương khó tả của nó đối với mình, làm Chu Lạc luôn thấy tốt nghiệp cô bé, thế nên cô bao dung với tất cả những gì nó làm.

Nếu như không có Đại Đồng, nếu như không có rung động và quyến luyến đến vậy, không chừng cô sẽ suy nghĩ tới việc lấy Lịch Chủy, cho dù là chỉ vì để tuổi thơ của một cô bé được vui vẻ, ít nhất cũng không thấy cô đơn như thế.

Tất nhiên là còn phụ thuộc vào việc Lịch Chủy có muốn lấy cô hay không. Đây đơn thuần là chỉ ước muốn của Châu Châu mà thôi, Lịch đại nhân quyền cao chức trọng, tuần tú lịch thiệp, tình cảm anh ta dành cho con gái sâu đậm tới mức có thể hy sinh tình yêu sao? Chu Lạc có chút hiếu kỳ.

Nhưng cũng chỉ là sự hiếu kỳ mà thôi, cô đã có Đại Đồng, một người mà khi nghĩ tới đã cảm thấy vui vẻ, ấm áp.

“Em xin lỗi chị Chu.” Rốt cuộc không phải người gian xảo, thích sao làm vậy, Châu Châu lập tức xin lỗi, nhìn Chu Lạc với ánh mắt tội nghiệp.

Chu Lạc thở dài một tiếng, giúp cô bé vuốt lại mái tóc rối bù, chậm rãi nói: “Chuyện của người lớn không giống như trẻ con nghĩ đâu”.

Châu Châu ngẩng đầu lên, “Chị ơi, chị có thích bố em không?”. Quả thực không thể trách nó có ý nghi ngờ, từ khi ra đời đến giờ, cô bé chưa từng thấy cô gái nào lại không thích bố mình.

Chu Lạc thần người ra, cô không muốn thảo luận vấn đề này với một cô bé đã mất mẹ và lại có thiên hướng hơi yêu bố, phải đổi cách nói khác thì nó mới nghe, vì thế cô nói: “Bố em rất tài giỏi, mà chị lại chỉ là một người bình thường, vì thế nên...”. Chu Lạc không nói tiếp được nữa. “Ghét”? Dường như cô chưa từng thể hiện thái độ đó với Lịch Chủy. “Không thích”? Cô cũng chưa từng nói qua. Nói thế nào nhỉ, nói là không xứng ư? Cô e là cô bé xảo quyệt Châu Châu này sẽ hỏi thẳng Lịch Chủy vì sao họ lại không xứng.

Châu Châu thể hiện là một đứa trẻ có giáo dục, không ngắt lời người khác, mặc dù rất sốt ruột nhưng vẫn chờ cô nói hết câu, Chu Lạc nói: “Bố em sẽ không đồng ý đâu”.

“Nhưng bố em rất thích chị mà.” Châu Châu tròn xoe đôi mắt to đẹp, cảm thấy khó hiểu.

Chu Lạc há hốc miệng, hồi lâu sau mới phản ứng lại, thấy mình như vậy trông thật ngốc, điều chỉnh lại cảm xúc mất một lúc, rồi mới hỏi thăm dò: “Là bố em nói sao?”.

Châu Châu gật đầu một cách trịnh trọng, tỏ vẻ nghiêm túc.

“Điều đó, điều này... Em... không phải em nhầm lẫn chứ?” Chu Lạc tim bỗng đập loạn nhịp, bắt đầu trở nên lắp bắp.

Châu Châu ra sức lắc đầu, “Là bố em tự nói ra mà, em đâu phải con ngốc, sao nhầm lẫn được?”.

Chu Lạc mặt đỏ tía tai đang muốn mở lời thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, “Thưa hai cô, tôi có thể vào không?”. Giọng nói trong, vang có vẻ uy nghiêm, chính là anh ta – Lịch Chủy.

Chu Lạc thần thờ, hồi lâu mới định thần lại, đi ra mở cửa, sau đó huyết áp lại tăng lên. Đi cùng với Lịch Chủy, ngoài cô Lý ra còn có bố cô, Chu Thanh Bách.

Sau đó đầu óc Chu Lạc trở nên rối bời, hàn huyên gì đó với Lịch Chủy, rồi lại nói với cô Lý điều gì đó, cô hoàn toàn không nhớ trong đầu. Cuối cùng Chu Thanh Bách kéo cô đi và nói lời tạm biệt, đang trong lúc bản thân, tay bị nắm chặt không thể nào giằng ra được, lại không muốn để người ngoài chứng kiến cuộc đại chiến giữa hai bố con, cho tới khi lên xe, Chu Lạc mới giằng tay ra.

Ghế ngồi phía sau xe của Chu Thanh Bách rất rộng rãi, đã ngồi xuống rồi nhưng hai bố con vẫn giữ khoảng cách khá xa. Lái xe rất biết điều, xuống xe và đóng cửa cho hai người họ. Chu Lạc mặt lạnh như băng không nói lời nào, Chu Thanh Bách có tính nhẫn nại khá tốt, chỉ hơi nghiêng đầu nhìn cô, trông không có vẻ nghiêm khắc và dò xét như trước đây, ánh mắt dịu dàng ấm áp khiến Chu Lạc cảm thấy rung mình.

“Bố tìm con có việc gì?” Rốt cuộc thì người sống ít hơn hai mươi năm trên đời này, người không kiên nhẫn lại là Chu Lạc.

Chu Thanh Bách khẽ thở dài một tiếng: “Chu... Lạc Lạc, bố biết con không thích gặp bố. Nhưng rốt cuộc thì con cũng mang họ Chu, cũng là do mẹ con mang thai chín tháng mười ngày sinh ra, chúng ta là bố mẹ của con”.

Chu Lạc mấp máy môi muốn châm biếm vài câu, nhưng cuối cùng lại không nói ra. Hai tiếng “Lạc Lạc” làm cô có chút dao động, từ nhỏ đến lớn, bố mẹ khi xưng hô với cô đều gọi cả họ lẫn tên, chưa từng gọi thế này bao giờ. Quân vương chỉ bế cháu chứ không bế con, theo họ nghĩ, gọi hai tiếng “Lạc Lạc” dường như sẽ làm hư cô.

“Bố và dì Mai.” Thấy Chu Lạc chau mày lại, Chu Thanh Bách đổi giọng ngay, “Bố và Mai Bình chia tay rồi, cô ấy đã ra nước ngoài”.

Chu Lạc vẫn không nói gì, ánh mắt mang vẻ giả vờ lãnh đạm, còn tỏ rõ nghi ngờ. Chu Thanh Bách rất tinh ý, ngay lập tức hóa giải nỗi nghi ngờ, “Bố thấy con nói rất đúng, một chế độ có thể tồn tại lâu dài chắc chắn sẽ có tính hợp lý của nó, chúng ta đều nên tôn trọng nó. Điều bố muốn nói ở đây là tôn trọng hôn nhân”.

Chu Lạc cuối cùng cũng không nhịn được nữa liền nói, “Con nghĩ là bố thích Mai Bình hơn”. Thì ra đứng trước quyền thế và thể diện thì tình yêu lại yếu ớt nhường vậy, “Tôn trọng hôn nhân ư?”. Những lời nói của chính khách ai tin thì đúng là nào có vấn đề!

Thấy cô cuối cùng cũng chịu nói chuyện, Chu Thanh Bách dường như thấy phần chán hơn, không mấy may để bụng giọng điệu mỉa mai của cô, vẫn ôn hòa nói: “Bố không thể cho cô ấy được gì, cách tốt nhất là để cô ấy đi”.

“Không cho được gì? Là không muốn cho thì đúng hơn!” Giọng điệu của Chu Lạc vẫn không có chút thiện chí nào.

Chu Thanh Bách thở dài rồi nói tiếp: “Có lẽ con sẽ không tin, bố và mẹ con vẫn có tình cảm với nhau. Chỉ là tính cách của hai người đều rất cương quyết, vì thế nảy sinh một số mâu thuẫn. Lúc đó bố mẹ còn trẻ, tính tình nóng nảy, làm sai nhưng không ai chịu nhận lỗi, vậy là bỏ lỡ”. Ông dừng một lát rồi lại nói tiếp: “Những việc giữa hai vợ chồng, khó mà phân rõ được ai đúng ai sai, con lớn lên rồi sẽ kết hôn, lúc đó con sẽ có cảm nhận này”.

“Con ly hôn rồi.” Chu Lạc giữ thẳng đầu.

Chu Thanh Bách nghèn nghẹn, ông nói tiếp mà không hề cáu giận, “Bố biết rồi”.

Thấy khiêu khích một hồi lâu mà ông không có phản ứng gì, Chu Lạc kinh ngạc nhìn ông một cái, thấy mặt ông đầy vẻ nhẫn nhịn, cô khẽ cười nhạt, “Nhưng sẽ lại kết hôn ngay thôi”.

Chu Thanh Bách yên lặng một hồi lâu, giọng nói dường như đã khàn đi, “Kết hôn với ai?”.

“Vẫn là người đó.” Nói xong Chu Lạc cảm thấy trong lòng rất vui, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của người họ Chu nào đó được mệnh danh là cáo già.

Việc nằm ngoài dự tính đó là, rốt cuộc ông cũng không nổi giận, điều này lại làm Chu Lạc cảm thấy lúng túng, bởi vì sau đó cô không biết nên thể hiện tình cảm gì với ông.

“Nghe nói con đã xin nghỉ việc, con có dự định gì chưa?” Chu Thanh Bách lại chuyển chủ đề.

Chu Lạc không phải là người thực sự đanh đá, người ta nói lời hay ý đẹp, hơn nữa “người ta” ở đây lại là bố cô, cô cũng không thể nói được những lời khó nghe.

“Đã liên hệ được công việc mới, cũng có chút hy vọng.”

“Hả, vẫn là hệ thống ban đầu?”

Chu Lạc suy nghĩ giây lát, vẫn nên trả lời đúng sự thật, chỉ là giọng điệu có chút cứng nhắc, “Đã chuyển sang ngành khác, nhưng hơi trái nghề một chút”. Sau đó cô chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đón nghe những từ ngữ đại loại như: “âm mưu”, “không lý trí”, “không chín chắn”.

Một lần nữa lại vượt ngoài tầm dự đoán của cô, Chu Thanh Bách không hề có lời bình luận nào, mà tiếp tục quan tâm hỏi han cô: “Thế địa điểm làm việc, vẫn ở thành phố này chứ?”.

Chu Lạc lắc đầu, “Ở thành phố X phía tây”.

“Sao?” Chu Thanh Bách mắt sáng lên, “Bố đã từng ở thành phố đó mấy năm, con...”.

“Đại Đồng là người ở đó, sau này cũng sẽ làm việc lâu dài ở đó... Ý con nói là vị hôn phu của con.” Chu Lạc ngắt lời ông không chút khách khí, ngoài mặt tỏ vẻ cứng rắn lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại thấy hối hận, tại sao mình lại phải nói cho ông ấy biết? Tại sao mình lại nhắc tới Đại Đồng? Để chờ bị ông ấy chỉ trích, chửi mắng sao? Nhưng lần này thì đừng có hồng, đừng hồng can thiệp trắng trợn! Nghĩ tới đây, Chu Lạc liền thẳng lưng lên, vai cũng ưỡn ra.

“Họ Đồng sao? Có phải chàng trai bố đã gặp lần trước không?” Giọng điệu của Chu Thanh Bách lại đầy thiện ý, kèm theo chút tò mò, nhìn con gái với vẻ rất mong mỏi cô sẽ nói tiếp điều gì đó.

Chu Lạc cảm thấy thần trí mơ hồ, đây quả thực là bố mình sao? Nếu cứ tiếp tục thế này, cô nghĩ là hai người sẽ bắt đầu tán gẫu những chuyện thường ngày mất.

Cuối cùng Chu Lạc dường như đang trốn tránh, thế giới này loạn mất rồi, bố... bố của cô sao lại thay đổi như vậy? Nếu không phải có ý đồ khác, thì chắc là đã xảy ra việc gì đó nghiêm trọng. Lẽ nào ông ấy bị bệnh nan y?

Ý nghĩ này bỗng nhiên lóe lên, Chu Lạc bỗng rùng mình, lắc đầu tin rằng tuyệt đối không thể như vậy. Nhưng vừa nãy dưới ánh đèn xe mờ mờ, mái tóc hoa râm của bố, còn cả khuôn mặt phát tướng không thể xuất hiện chút nếp nhăn nào, còn vẻ nhẵn nhụi kiêu chể, tất cả đều chứng tỏ một vấn đề: Ông ấy đã già rồi, có lẽ đây mới chính là lý do đích thực trong sự thay đổi thái độ của ông ấy.

Toàn thân Chu Lạc bỗng mềm nhũn như không có chút sức lực nào, phải đi hết hai con phố cô mới định thần lại được. Cô mở túi kiểm tra điện thoại, đã hết pin từ lúc nào, vội thay pin, liền thấy có mấy cuộc gọi nhỡ.

Cô gọi lại cho Đại Đồng, cậu nói đang ở trong bệnh viện với mẹ, mọi việc đều ổn, cũng đã tìm được nhà, cách không xa chỗ ở của cô, chờ đến ngày mai dọn dẹp xong sẽ đón bác gái xuất viện về đó ở.

Chu Lạc muốn tìm đối tượng để trút bầu tâm sự, Đại Đồng quả là thích hợp nhất. Nhưng xét thấy mình đang vô cùng bối rối, cô không dám khẳng định mình có mặt bình tĩnh không khi có mặt bác gái và Phan Lan ở đó. Đó là điều cô không muốn. Đang do dự không biết có nên lời người con trai đang ở chỗ mẹ đi hay không, người ta đã lâu không gặp mẹ rồi. Điện thoại báo có cuộc điện thoại mới, nên đành vội vàng nghe máy.

Là Lịch Chủy gọi tới cảm ơn cô đến thăm Châu Châu, anh ta hỏi có thể bớt chút thời gian nói chuyện không.

Chu Lạc thấy không còn sức lực nào nữa, bởi vì lời nói lúc trước của Châu Châu đầy ắp ý đồ, cô đâu dám một mình gặp anh ta, cô vội cười nói không cần khách sáo, anh bạn tôi cũng bạn, mọi người đều bạn, ai làm việc của người đó là được rồi.

“Không mất nhiều thời gian đâu, Châu Châu nhờ tôi nhất định phải trực tiếp cảm ơn cô, tôi không thể không giữ lời hứa với con bé.” Giọng điệu của Lịch Chủy rất thoải mái, lý do quang minh chính đại, lời nói khiến người khác không dễ từ chối, “Cô đang ở đâu, tôi sẽ tới tìm cô”.

“À ờ...” Chu Lạc không thốt nên lời, quay đầu nhìn một lượt, cũng không thấy có tòa nhà nào dễ nhận biết chút, đành phải thỏa hiệp, “Hay là để tôi qua tìm anh đi”. Người ta thân phận cao sang, cô nào dám để anh ta chạy tới chạy lui chứ.

Đúng vào thời gian buổi trưa, hai người hẹn nhau tại một quán trà rất yên tĩnh, chọn phòng riêng. Chu Lạc hoàn toàn cảm thấy không thoải mái, cầm ly trà nóng thấp thoáng lá trà, ánh mắt không dám ngẩng lên nhìn người đối diện.

“Cô đã nói chuyện với bố rồi hả?” Lịch Chủy dường như không phát hiện thấy cô tỏ vẻ khó chịu, anh ta cười hỏi cô.

Chu Lạc trong nháy mắt lấy lại được bình tĩnh, bỗng nghĩ tới một việc, hơi nhú mày, lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn ngẩng lên hỏi Lịch Chủ, “Thời gian trước công việc của tôi có chút vấn đề, là anh...”.

“Tôi chỉ để trợ lý Tôn đi hỏi han chút thôi, không can thiệp gì nhiều.” Lịch Chủ nói câu này rất thần nhiên, như thể nói những câu đại loại hôm nay thời tiết rất đẹp.

Chu Lạc mỉm cười, “Thật ngại quá”. Lại không phải là bộ phận anh ta trực tiếp quản lý, cái gọi là “hỏi han một chút”, không chừng lại làm kinh động rất nhiều người.

Nhìn dáng vẻ Chu Lạc ngược ngáp, đứng ngồi không yên, Lịch Chủ lắc đầu cười, “Không liên quan gì đến cô, nếu tính là nợ ân tình, thì cũng là bố cô nợ”.

Chu Lạc tròn mắt, dáng vẻ ngạc nhiên làm Lịch Chủ thấy rất vui. Anh ta càng cười tươi hơn, đôi mắt đen lầy hơi lim dim, đuôi mắt nhỏ dài hiện lên nét cong mỉa mai, toàn thân toát ra vẻ nam tính trưởng thành, vẻ mặt anh tuấn, lịch thiệp làm người khác tim đập loạn nhịp.

Chu Lạc vội mím môi, rồi lại tiếp tục cúi xuống.

“Ông ấy nói mình không tiện ra mặt, nhờ tôi đừng nói cho cô biết việc này. Nhưng tôi thấy giữa hai bố con không nên có nhiều kiêng dè như vậy. Nếu sau này Châu Châu lớn lên nhận sự giúp đỡ của người khác nhưng lại không nói với bố một câu nào, thì tôi cũng sẽ thấy rất đau lòng.” Lịch Chủ nói nửa đùa nửa thật.

Điều chỉnh lại tâm trạng, Chu Lạc nhẹ nhàng đặt tách trà lên bàn, mỉm cười trình trọng cảm ơn, “Cảm ơn anh, ngài Lịch, tôi nghĩ Châu Châu tuyệt đối sẽ không giống như tôi, cô bé có người bố tốt, vô cùng thương yêu mình”. Vừa nói dứt lời, lại cảm thấy có vẻ không đúng, mặt Chu Lạc đỏ lên, lập tức giải thích, “Ý tôi là nên tôn trọng người lớn và yêu quý trẻ em, anh hiểu mà, ý tôi là như vậy”.

Ánh mắt Lịch Chủ dừng lại trên cánh tay trái của Chu Lạc, cười tươi, giọng điệu vẫn rất thoải mái, “Đúng rồi, cô nói rất đúng, thế thì tôi lại càng nên cảm ơn cô đã quan tâm Châu Châu của tôi, cô còn vô tư hơn tôi nhiều”.

Là nói cô không có vẻ “trẻ con” sao? Về thoải mái của anh ta truyền cả sang cô, Chu Lạc cười thành tiếng, sau đó nghiêm túc hiểu ra vấn đề, “Buổi tối gặp gỡ hôm nay, hai bên đều bày tỏ lòng cảm ơn của mình với người kia”.

Lịch Chủ thu lại nụ cười, gật đầu nói một cách nghiêm túc, “Hơn nữa hai bên nên hướng tới mục tiêu xa hơn, ở vị trí thuận lợi để phát biểu suy nghĩ về tình hình hiện tại. Từ đó có thể thấy, việc phát triển mối quan hệ hai bên bình đẳng cùng có lợi sẽ nhanh chóng được thực hiện”.

Nói xong hai người đều không nhịn được liền cười phá lên, không khí ngại ngùng lúc trước bỗng chốc tan biến. Sau đó hai người thậm chí còn kể về tuổi thơ của mình, Chu Lạc kể mình quan tâm tới Châu Châu là bắt nguồn từ lần đầu tiên gặp gỡ, tính cách Châu Châu hay xấu hổ, giống hệt như cô hồi nhỏ. Về sau mới phát hiện mặt kia của cô bé ranh ma tinh quái, điểm này thì thực sự khác biệt với cô, biệt hiệu hồi nhỏ của Chu Lạc là “Đồ ngốc”. Lịch Chủ thì ra sức nói Chu Lạc không phải là đồ ngốc, mà là thuần khiết, đó là sự thuần túy mà khi làm việc gì cũng dốc hết tâm sức.

Chu Lạc cảm khái nhìn người đàn ông này... Anh ta thật tuấn tú, có trí tuệ, hài hước, thú vị lại điềm đạm, dễ gần, ngắm nhìn thấy vui vui, nhìn gần lại càng làm người ta không khỏi ngưỡng mộ. Người đàn ông như vậy làm chồng, làm cha, làm thầy, làm bạn đều rất tuyệt vời. Chỉ có điều anh ta quá tốt, giống như viên ngọc được một người nổi tiếng tình chạm, mài giũa, mỗi một đường nét đều có lý do tồn tại của nó. Đó là sự thăng trầm của năm tháng, có lẽ vẫn còn lưu lại hình ảnh của người phụ nữ khác, nếu như có người có mưu tính muốn thay đổi, đều chỉ là vẽ thêm chân cho rắn mà thôi.

Đại Đồng thì hoàn toàn ngược lại, tuy hơi thô lỗ, bình thường, có khuyết điểm, lại là ngọc chưa qua chạm khắc, có thể để cô ra sức phát triển, phát huy tận tình. Có thể cả quá trình sẽ mệt nhọc, vất vả, hơn nữa có thể sẽ chẳng bao giờ đạt được trình độ như Lịch Chủ, nhưng đó là tác phẩm của bản thân cô, quý trọng đồ vật của mình, trong mắt cô, đó chính là bảo bối duy nhất trên thế giới.

May thay Chu Lạc từ nhỏ không phải là người thích ngồi không mà hưởng thụ, tự kiếm việc để làm, chính là việc cô bắt đầu làm kể từ khi sinh ra.

Bầu không khí thoải mái, vui vẻ giữa hai người vẫn được duy trì cho đến lúc kết thúc. Lịch Chủy vẫn tha thiết mời cô nếu rảnh rồi tới chơi với Châu Châu, còn về việc dạy vẽ sẽ quyết định sau, tùy thuộc vào tâm trạng của hai “Trư”[1]. Chu Lạc nhắc tới việc kết hôn của mình sẽ được tổ chức trong thời gian gần, lúc đó nếu có thời gian mời anh ta tới uống chén rượu mừng.

[1]Châu và Chu đều có phiên âm giống với chữ “Trư”.

Lịch Chủy mặt mày hơi ủ dột, nói lời chúc mừng, nhưng lại không trả lời có thể tới dự hôn lễ hay không.

Chu Lạc cũng không mấy để ý, một nhân vật tầm cỡ như vậy, con gái ốm nhập viện mà còn không thể đến thăm ngay được, thì cô còn mong chờ gì chứ. Được cùng ngồi nói chuyện lâu như vậy, không biết đã làm bao nhiêu cô gái phải thầm ngưỡng mộ rồi.

41. Chương 19

Chương 19: Hôn lễ, mẹ chồng và hai bên thông gia

Chu Lạc vẫn giữ tâm trạng vui vẻ thoải mái cho tới buổi gặp Đại Đồng. Đại Đồng nhìn cô rất kỹ, bồi hồi hỏi: “Cô bạn nhỏ của em được gặp em, hết bệnh luôn rồi hả?”. Đại Đồng đang làm cơm tối, lúc đi ra trên người vẫn đang đeo tạp dề, tay cầm xẻng, quan sát kỹ càng vẻ mặt của cô lúc này, trông đáng yêu vô cùng. Chu Lạc trong lòng xúc động, liền đặt túi xuống chạy lại ôm cậu một cái, tặng thêm một nụ hôn rất kêu vào má.

“Ai dà, làm bẩn quần áo của em rồi!”, cùng với tiếng lách cách của chiếc xẻng xào nấu Đại Đồng đang khua. Một buổi tối ngọt ngào ấm áp được mở màn.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người cùng đi đón bác gái ra viện. Bác gái vẫn không tỉnh táo lắm nhưng cũng có thể coi là điềm tĩnh, kiểm tra lại toàn thân một lượt, cũng không phát hiện vấn đề gì.

Sau đó hai anh em Phan Đông, Phan Lan cũng đến, Phan Lan tỏ ra rất vui mừng, cầm tay bác gái cười nói nói, Phan Đông thì thoảng cũng để thêm vài câu, mặc dù bác gái không nói câu nào nhưng không khí vẫn rất náo nhiệt. Bác gái im lặng nghe mọi người nói chuyện, giống như trường bối hiền từ nhưng lại không muốn thể hiện ra.

Sau khi Phan Đông thu dọn đồ xong, Phan Lan xung phong đỡ bác gái lên xe, bác gái lại điềm nhiên cười với Chu Lạc, “Bác cháu mình ngồi với nhau nhé, không nên cứ làm phiền Lan Lan chăm sóc bà già bệnh tật này”.

Chu Lạc nhìn nét mặt Phan Lan trong chốc lát bỗng trở nên cứng đờ, lại nhìn điệu cười điềm đạm, ánh mắt nhìn thẳng của bác gái, cô có chút sững sờ, sau khi bị Đại Đồng đẩy một cái cô mới vội chạy lại đỡ bác gái lên hàng ghế ngồi phía sau. Đại Đồng phụ trách việc lái xe, anh em nhà họ Phan thì đi xe họ lái đến.

Tay bác gái lạnh lạnh, mềm mại, nắm tay Chu Lạc hồi lâu mới nói, “Nhìn cháu là biết ngay chưa từng chịu khổ, hoàn cảnh gia đình như vậy, thật khó cho cháu”.

Nhìn gáy Đại Đồng, Chu Lạc bỗng đỏ mặt, đây là giọng điệu mẹ chồng nói chuyện với con dâu sao?

“May mà Đại Đồng cũng là người biết lo, nó chẳng có ưu điểm gì cả, chỉ được cái con người thật thà, nhưng đôi khi hơi cố chấp, cháu hãy cảm thông cho nó nhé.”

Chu Lạc cười nhẹ, “Dạ đâu có, đâu có”, đang nghĩ định nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho bác gái nắm tay.

“Cả đời này mẹ là người tàn phế, lúc còn trẻ thì làm khổ chồng, về già lại làm khổ con, may mà cứu được mạng già này. Mẹ cũng không mong gì hơn, chỉ mong các con đỡ đần nhau mà sống, sau này tuy không thể thường xuyên gặp mặt, nhưng mẹ lúc nào cũng nhớ các con”.

Chu Lạc ngạc nhiên, lại nhìn Đại Đồng, do dự nói: “Sau này bác không ở cùng chúng con...”.

Đại Đồng lắc đầu cười đau khổ, ra hiệu với cô là “lát nữa sẽ giải thích”.

Về đến chỗ ở, mọi người bắt đầu nói chuyện, lúc này Chu Lạc mới hiểu rõ tình hình.

Thì ra từ rất lâu, bác gái đã một lòng hướng Phật, được chứng nhận thụ lễ theo Phật, vì trở ngại là chồng cà con trai nên vẫn chưa theo các cư sĩ[1] đi khắp nơi báii yết lễ Phật. Lần này nhà họ Đồng xảy ra chuyện, bác gái cảm thấy tội quá nặng, lại càng nghi ngờ cái chết của chồng và con trai liên quan đến việc mình không thành tâm báii Phật, nên đã đưa ra quyết định, cho dù con trai có phản đối thế nào, vẫn sẽ chính thức xuất gia sau khi khỏi bệnh.

[1]Cư sĩ: Người tu đạo Phật tại nhà.

Đại Đồng lo cho sức khỏe của mẹ, tất nhiên là không đồng ý. Nhưng thái độ của bà rất kiên quyết, dọa sẽ không uống thuốc và từ chối điều trị, nhất định đòi ở trong chùa. Thậm chí còn nói rằng mình đã đi qua quỷ môn quan, vốn dĩ tới lúc phải chết, nay Phật tổ cho sống lại chính là để bà thành tâm niệm Phật, chuộc tội do nghiệp chướng của chồng và con trai gây ra.

Đại Đồng rốt cuộc cũng không thể bỏ mặc một người không để ý đến tính mạng mình, người này lại còn là mẹ cậu, nên đành giúp bà liên hệ với một ngôi chùa có điều kiện tốt một chút, và mỗi tháng sẽ chi ra một khoản tương đối thì bên nhà chùa mới đồng ý tiếp nhận. Hiện tại chỉ chờ con trai kết hôn xong, bà sẽ chính thức xuất gia.

Ban đầu Chu Lạc lo rằng mình từ nhỏ chưa từng nhận được tình yêu thương của mẹ, liệu có hòa thuận được với mẹ chồng không, nhưng mẹ chồng lục căn thanh tịnh kiên quyết đòi xuất gia, lại là điều cô không lường tới.

Những ngày sau đó, bác gái không hề bước ra khỏi nhà, chỉ một lòng lễ Phật, khóa tụng buổi sáng, buổi tối không bỏ lỡ khóa nào, chỉ khi hai người chuẩn bị hôn lễ, cần giúp đỡ thì bà mới giúp, nhưng cũng có thể thấy rõ trong lòng bà vẫn thành tâm chúc phúc cho hai người sắp kết hôn.

Anh em nhà họ Phan tới thăm, chứng kiến cả nhà từ trên xuống dưới đều náo nhiệt chuẩn bị hôn lễ, hai người không khỏi kinh ngạc.

Phan Đông về mặt thâm trầm, kéo Đại Đồng vào thư phòng nói chuyện. Nhìn cơ thể cường tráng, to khỏe của Phan Đông, lại nhìn người đàn ông của mình rõ ràng không phải cùng một hạng cân, Chu Lạc có chút lo lắng muốn đi theo, nhưng bị Đại Đồng cười ngăn lại, tỏ ý trong lòng đã có tính toán.

“Bác trai và anh mất còn chưa đầy một năm, bây giờ đã tổ chức việc hỷ sao?” Nghe lời chất vấn eo éo cổ tỏ vẻ ngạp ngừng, Chu Lạc biết mình cũng khó mà thoát nổi, lại còn đang quan tâm Đại Đồng có bị đánh hay không.

Không ngờ mẹ Đại Đồng tỏ ra không thích cứ nhắc đi nhắc lại chuyện xưa, lập tức trả lời Phan Lan: “Bây giờ là thời đại nào rồi hả cháu, chỉ cần có tấm lòng là được rồi, những quy định trước đây cũng không cần phải quá để ý. Hiện giờ bác chỉ còn một mình Đại Đồng, nên kết hôn sớm rồi sinh con, cha và anh em nó biết sẽ rất vui”. Nói xong liền quay sang Chu Lạc, “Con ở lại nói chuyện với Lan Lan một chút, hôm nay là mùng Một, mẹ phải tụng bộ Địa tạng kinh để cầu phúc cho các con”. Nói xong bà đi vào trong phòng.

Tâm trạng của Chu Lạc rất thoải mái, cười tươi như hoa đi lấy hoa quả và đồ uống mời khách, ngay cả nét mặt hơi chút cau có của Phan Lan, lúc này trong mắt cô cũng rất đẹp.

Trợn mắt nhìn Chu Lạc hồi lâu, cuối cùng Phan Lan cũng mở lời, “Cô có điểm gì hơn tôi chứ?”.

Chu Lạc suy nghĩ một lát rồi thừa nhận, “Đúng, tôi lớn tuổi hơn cô, lại không xinh đẹp bằng cô. Chỉ là hơn vài năm đi học, nhưng ở thời đại này nữ tiến sĩ cũng không đáng tiền, hơn nữa tôi lại không phải là tiến sĩ”.

Phan Lan hừ một tiếng: “Cô hiểu được là tốt”.

Chu Lạc cười, “Vì thế cô đừng lo lắng, cô hơn tôi về nhiều mặt, nhất định sẽ tìm được người tốt hơn Đại Đồng”.

Phan Lan giận dữ, “Cô đừng nghĩ có được rồi thì khoe khoang, tôi không phải là kiểu người đó”.

Chu Lạc gật đầu với vẻ vô tội, “Đúng vậy, vì thế những việc như thế này vốn không thể so sánh ai hơn ai để nói rõ ràng được”.

Phan Lan tức tối, hồi lâu sau mới nói: “Cô đừng nghĩ rằng anh hai chỉ thích mình cô, chúng tôi rất tốt với nhau, hồi nhỏ...”.

Chu Lạc đứng lên, cười với vẻ khách sáo, “Xin lỗi, ngày mai đi chụp ảnh cưới rồi, tôi phải đi đường xa đây. Cô có muốn đi cùng không? Tôi có thẻ VIP đây”.

Phan Lan bị ngắt lời mặt mày đỏ bừng lên, lập tức trả lời: “Ai thêm chứ!”.

“Thế thì ngại quá, thất lễ rồi.” Nói xong cô quay người lấy túi xách, đi giày bước ra cửa,

Sau khi làm gói chăm sóc toàn bộ cơ thể, cộng thêm mát xa các kinh lạc[2], rồi tắm qua, Chu Lạc thoải mái quay về nhà, phát hiện thấy chiến trường đã được thu dọn sạch sẽ, đèn trong phòng bác gái đã tắt. Đại Đồng mặc đồ ngủ đang ngồi đọc sách trong phòng khách, mái tóc ngắn uốn ướn trông giống như vừa mới tắm xong, thấy Chu Lạc bước vào liền nhanh chóng đi tới, đón lấy túi xách, giúp cô lấy dép.

[2] Kinh lạc: Tên gọi chung các mạch máu trong cơ thể người (theo cách gọi của Đông y)

Nhìn cậu một lượt khắp toàn thân, không phát hiện thấy có thương tích gì, lúc này Chu Lạc mới yên tâm đón nhận sự chăm sóc từ cậu, cô hỏi băng quơ: “Anh đã nói chuyện ổn thỏa rồi chứ?”.

Đại Đồng sững sờ trong giây lát, hỏi: “Em nói cái gì?”. Sau đó lại ngẩn ngơ, “Em đang nói đến Phan Đông à, đó là người thẳng tính, nói rõ ràng mọi chuyện rồi thôi. Về sau anh ấy còn muốn làm phù rể, ha ha, anh bảo anh ấy đi tìm Diệp Minh Lỗi thương lượng”. Nói xong trên mặt còn hiện lên nụ cười nghịch ngợm mang vẻ trẻ con, cộng thêm mái tóc uốn ướn vừa mới gội, trông lại càng đẹp trai, răng trắng môi đỏ, quả thật trông trẻ hơn đến mấy tuổi.

Chu Lạc nhìn muốn hoa mắt, lại có chút đau lòng, vì thế lời nói tự nhiên có chút chua xót, có chút nũng nịu, “Còn em Lan của anh thì sao? Có nhớ lại chuyện xưa, hồi tưởng lại kỷ ức tuổi thơ, còn nhớ khi đó còn nhỏ, anh thích nói về trời đất, em thích cười...”.

“Ha ha ha...” Đại Đồng cười đầy sáng khoái, làm Chu Lạc vội nhìn về phía cửa phòng bác gái, ra hiệu cho cậu cười nhỏ một chút, đừng làm phiền người khác. Kéo cô lên lầu, Đại Đồng cười nói: “Lạc Lạc anh nhớ em học khoa Tự nhiên mà, sao đột nhiên lại suốt mướt thế này, thật không quen”.

Đến cửa phòng của Chu Lạc, Đại Đồng đẩy cửa để cô vào, mình cũng vào theo, khóa cửa lại. Trong phòng cách âm rất tốt, Chu Lạc nghiêm mặt lại, cuối cùng cũng dám lớn tiếng chất vấn: “Anh nghiêm túc chút đi, em nói thật đấy, lúc này người ta kể cho em nghe chuyện hồi nhỏ của hai người tuyệt biết bao”.

Đại Đồng ôm Chu Lạc ngồi lên sofa, cười nói: “Lạc Lạc, điệu bộ lúc em ghen trông thật đáng yêu”.

Chu Lạc sầm mặt lại, thật khó chịu, muốn lảng sang chuyện khác để qua cửa ải sao?! Mặc dù tối hôm đó uống say, cậu đã nói hết với cô, nhưng có người phụ nữ nào lại chấp nhận được một người đàn ông có thanh mai chũm, lại còn lải nhải bên tai về cô ta và trúc mã của cô ta, cũng chính là chồng mình hồi nhỏ, cùng vui đùa thân mật.

“Phan Lan từ nhỏ đã được mọi người cưng chiều, hễ ai có đồ chơi gì hay hay là cô ấy khóc đòi cho bằng được. Nhưng đồ chơi có hay đến mấy, cô ấy cũng chỉ chơi mấy ngày là chán. Anh nhớ có một lần thằng út nhặt được một khẩu súng đồ chơi, Phan Lan đòi, bởi vì trên thực tế Phan Lan là con gái, sẽ không bao giờ thích nghịch súng. Nhưng cô ấy cứ nhất quyết đòi bằng được khẩu súng vừa nhỏ vừa cũ đó. Về sau thằng út cũng không nhớ là đã vứt khẩu súng đó ở đâu nữa, cô ấy vẫn còn nhớ.”

“Những thứ không có được luôn là tốt nhất, anh muốn nói tới đạo lý này à? Thế anh cảm thấy em nên nhường anh cho cô ấy rồi chờ cô ấy thấy chán ghét, hay là cứ giữ lấy anh chờ người ta tự nguôi ngoai? Nhưng người ta bao nhiêu năm nay vẫn một lòng với anh, có vẻ như chờ người ngoài đi phải cần khá nhiều thời gian đó.” Chu Lạc liếc nhìn cậu, giọng điệu có vẻ không vừa ý.

Ánh đèn trong phòng ấm áp, người đẹp ôm trong lòng vẻ mặt hơi giận hờn, da mịn như ngọc, môi đỏ mọng như quả anh đào, Đại Đồng bỗng thấy cổ họng khô rát, toàn thân nóng bừng, nhưng vẫn đề đang phải đối mặt rất nghiêm túc, cậu cần lấy lại tinh thần để đối phó.

Thế là Đại Đồng hắng giọng với vẻ thiếu tự nhiên, đồng thời, sau khi đẩy Chu Lạc đang ở trong lòng ra xa một chút, cậu mới nói: “Cô ấy lớn rồi, sẽ không có ai tiếp tục nuông chiều cô ấy nữa. Hơn nữa, Phan Lan cũng có bố mẹ, anh trai, lại cũng không cần anh chăm sóc, sau này nhiều nhất cũng chỉ coi là bạn cũ của anh, là bạn của chồng em. Nếu người đó hiểu lẽ nghĩa thì nói chuyện, người làm vợ có thể giúp đón tiếp, sau này cũng có thể trở thành bạn, tất nhiên anh sẽ lựa chọn đặc tội với bạn, chứ không thể để gia đình mình lục đục được”. Nói xong lại đỡ vai Chu Lạc, nhìn cô nói, “Con người anh còn nhiều khuyết điểm, nhưng khả năng kiếm chế rất tốt, cũng biết phân biệt rõ ràng đúng sai”.

Chu Lạc nhìn cậu với vẻ nghi ngờ, “Khả năng kiếm chế rất tốt. Cô ấy từng quyến rũ anh sao?”.

Đại Đồng ầm ừ một tiếng, lại ôm chặt thêm một chút, áp sát vào bên má hồng hào nồn nà của cô, cọ cọ vào sau tai cô, thì thầm: “Anh không cho cô ấy cơ hội! Lớn thế này rồi mà cũng chỉ có em từng quyến rũ anh... Ừm, không phải, là anh quyến rũ em!”. Phần eo bị cấu một cái, Đại Đồng vội đổi ngay giọng.

Hơi nóng của Đại Đồng khiến cô cảm thấy nhồn nhột, mặt đỏ ửng, tim loạn nhịp, liền đẩy nhẹ, “Này, khả năng kiếm chế của anh rất được đấy”.

“Khả năng kiếm chế lúc này của anh không được tốt lắm, đã kiếm chế đến tận bây giờ!” Người nào đó gầm lên một tiếng, thuận đà đẩy người trong lòng xuống.

Ba ngày trước khi kết hôn, Đại Đồng phải bay tới thành phố X giải quyết công việc, để sau khi cưới có thể dành thời gian đi nghỉ tuần trăng mật. Còn Chu Lạc thì ở nhà thử váy cưới. Mẹ Đại Đồng cười mỉm, khoe mắt ngật tràn vui sướng, nói: “Trông đẹp giống như đóa hoa”.

Nhân viên trang điểm tại nhà của công ty tổ chức đám cưới cũng phụ họa theo: “Đúng vậy, mẹ xinh đẹp như thế, con gái tất nhiên cũng xinh đẹp”. Nói xong, thấy hai người đều thần người ra liền hỏi, “Hai người không phải là mẹ con sao?”. Chu Lạc đang định trả lời, mẹ Đại Đồng lại trả lời trước, cười cười: “Ai nói không phải nào”.

Nhìn thấy nhân viên trang điểm thở phào một cái, hiện lên vẻ mặt “Tất nhiên là đúng rồi”, Chu Lạc quyết định giữ im lặng, chỉ là khoe mắt cảm thấy hơi cay cay.

Lúc này, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, người giúp việc lập tức chạy ra mở cửa. “Xin hỏi bà muốn tìm ai?” Lời nói trong trẻo pha chút giọng Tứ Xuyên của cô giúp việc thu hút sự chú ý của mọi người. Hai tay Chu Lạc vội nâng váy lên di chuyển ra phía cửa, sau đó cả người cô cứng lại, tay buông thõng xuống, mặc cho váy cưới phủ xuống khắp nền.

Người phụ nữ ở ngoài cửa khí chất ung dung cao quý, khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng, trắng không tì vết, mặc dù không còn trẻ nhưng vẫn rất xinh đẹp, làm người ta không dám tới gần để nhìn.

Lúc này, nhìn vẻ mặt của Chu Lạc cũng giống như bà, vô cùng kinh ngạc, dường như hình ảnh Chu Lạc trên người mặc áo cưới làm người ta vô cùng chấn động. Phải rất lâu sau bà mới nói: “Lạc Lạc, con là Lạc Lạc?”.

Chu Lạc thấy khó thở, cảm giác trong cơ thể như đang có chất lỏng nào đó được bơm đầy, dường như sắp tràn ra ngoài, cô quay đầu rồi đi một cách vô thức, mẹ Đại Đồng tiến về phía trước để chào hỏi, “Bà là?”.

Về mặt ung dung của người phụ nữ đó kèm chút xúc động, bà hít một hơi thật sâu rồi mới đáp: “Tôi là mẹ của Chu Lạc”.

Câu nói này vừa được thốt ra, không khí trong phòng bỗng yên lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi trên sàn nhà. Nhân viên trang điểm há miệng hết nhìn Tất Thụy Vân lại nhìn Chu Lạc, dường như đang ra sức tìm kiếm điểm giống nhau giữa hai người, Chu Lạc cắn chặt môi lại, hai tay nắm chặt váy, chặt tới mức trắng bệch ra, không ai nói gì, lúc này người phản ứng nhanh nhất chính là mẹ Đại Đồng, một phong thái thông thả ung dung.

“Thì ra là bà thông gia, Lạc Lạc, con bé này cũng thật là, không nói trước với mẹ một câu, làm tôi không kịp chuẩn bị gì cả, mời bà vào trong nhà ngồi. Tiểu Trương, mau đi pha trà, chuẩn bị chút hoa quả.” Mẹ Đại Đồng vừa đón tiếp Tất Thụy Vân vừa chỉ đạo người giúp việc, thể hiện đúng bốn phận của chủ nhà nhiệt tình hiếu khách.

Tất Thụy Vân lại không phải là người bình thường, nhìn thấy con gái Chu Lạc mặc váy cưới, bà rất kích động, giờ đây đã bình tĩnh lại phần nào, ít nhất là về mặt. Thế là bà đáp lại lời nói khách khí của bà Đồng với vẻ đoan trang mà không lạnh nhạt, hơi gật đầu chào với nhân viên trang điểm, không khí có phần căng thẳng, làm cho nhân viên trang điểm bồng rụt đầu rụt cổ một cách vô thức, có cảm giác như trong thời gian đi làm không chú tâm bị ông chủ tóm được.

Lúc này Chu Lạc cũng đã lấy lại tinh thần, vội tìm cách đui khéo nhân viên trang điểm đang rụt đầu rụt cổ, về mặt đầy hóng hớt kia đi và dặn người giúp việc chú tâm làm việc trong bếp không có việc gì thì đừng ra đây. Sau đó cô đón lấy trà và hoa quả người giúp việc đã chuẩn bị xong bê ra, đặt lên bà trước mặt hai bà thông gia trong phòng khách.

Không khí khách sáo của hai bên bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của Chu Lạc. Bà Đồng hơi căng thẳng nhìn sang Tất Thụy Vân ngồi phía đối diện, Tất Thụy Vân chăm chú nhìn Chu Lạc, cô ngồi khép hai chân, hai tay đan vào nhau rất nữ tính, mắt nhìn chăm chăm tằm thắm dưới chân, không khí lúc này vô cùng gượng gạo.

“Tôi là một bà già nhà quê, lại không có trình độ văn hóa, nhưng con trai được nuôi dạy rất hiền lành thật thà, hai đứa tụi nó lại hợp với nhau, tuy rằng như thế này thì hơi thiệt thòi cho Chu Lạc.” Vẫn là bà Đồng phá vỡ bầu không khí căng thẳng, Đại Đồng cũng từng nói với mẹ về tình hình gia đình Chu Lạc, nhưng câu tế nhị không nói với mẹ mối quan hệ giữa Chu Lạc và bố mẹ đã nguội lạnh như băng, chỉ nói cô xa nhà từ nhỏ, nên không thân thiết. Vì thế khi bà Đồng nhìn thấy Tất Thụy Vân không có phản ứng gì đối với việc chuyện trò cởi mở của mình, thái độ xa cách khách khí, dường như không có ý định thừa nhận bà thông gia này, thì lại cho rằng mẹ Chu Lạc chê hai người không môn đăng hộ đối, trong lòng có chút lo lắng.

Bà Đồng về tư tưởng vẫn còn lạc hậu, có câu rằng ngẩng đầu gả con gái, cúi đầu lấy con dâu. Nhà mình mẹ góa con côi không thân không thích không chỗ dựa, nhà bên kia bố mẹ đủ cả, nghe nói lại còn là sếp lớn, tự nhiên hơi có cảm giác đang treo cao. Nhưng nhiều ngày sống chung bà hiểu khá nhiều về Chu Lạc, con bé này ôn hòa, lương thiện, tính tình dễ chịu, hoàn toàn không có vẻ không nheo như các thiên kim tiểu thư. Hơn nữa thấy hai đứa tâm đầu ý hợp, bà cũng rất hài lòng, toàn tâm mong muốn hai đứa có thể sống hạnh phúc. Lúc này lại gặp mẹ của Chu Lạc, nhìn vẻ tướng mạo, khí chất và cách ăn nói, bà Đồng hiểu rõ đây chính là kiểu người mình chưa từng tiếp xúc. Bà cũng sống được nửa đời người rồi, lại một lòng hướng Phật, vốn không có ý định gì, chỉ là vì con trai mình muốn có được sự thừa nhận của mẹ vợ nó, nên bà mới phải dè chừng, thấy Tất Thụy Vân vô cùng lạnh nhạt, chỉ chăm chú nhìn con gái mình. Chu Lạc vốn rất lạnh lợi hoạt bát, giờ đây cả người cứng đờ ra, ánh mắt thần thờ, giống như đang chịu sự dằn vặt rất lớn. Bà Đồng thấy vậy, có chút đau lòng, lại vừa có chút tức giận, bà đối với bọn trẻ rất khoan dung, yêu thương, bà không hiểu được hai mẹ con sao lại đi tới bước đường này, mà Chu Lạc là một người tốt đã được thực tế kiểm chứng, vấn đề ở ai, không nói cũng đã rõ.

“Con, định sẽ kết hôn như vậy sao?” Giọng của Tất Thụy Vân hơi trầm xuống, âm sắc rất hay, tất nhiên rồi, bà được Thượng đế ưu ái, từ khi sinh ra cái gì cũng đều hoàn mỹ, duy chỉ có một điều không hoàn mỹ lại chính là cô con gái của mình. Trong suy nghĩ của Chu Lạc có chút tự mỉa mai.

“Hôn nhân không chỉ là chuyện của hai người, mẹ và bố con đều rất coi trọng.” Tất nhiên bà sẽ không ở trước mặt “người ngoài” là bà Đồng thừa nhận con gái mình cơ bản không hề nói cho họ biết việc cô sẽ kết hôn, thế nên mới ngầm nhắc nhở cô.

Mặt Chu Lạc biến sắc, cuối cùng cũng hơi ngước mắt lên, “Con gần ba mươi tuổi rồi, mẹ, con có quyền tự quyết định hôn nhân của mình”. Giọng không chút mềm mại, làm người ta cảm thấy cô có vẻ đề phòng. “Thời gian này bà đã chăm sóc cho Chu Lạc, hôm nào tôi sẽ hậu tạ bà. Mấy năm gần đây Chu Lạc luôn ở bên ngoài học hành, làm việc, tôi và bố cháu công việc lại bận, thời gian cả nhà ở bên nhau không nhiều, hiện tại con gái cũng đến tuổi kết hôn rồi, e là cơ hội sống chung sẽ càng ít. Gia đình tôi còn có một căn nhà nữa, tôi muốn đưa con bé về nhà ở, bà Đồng, bà thấy có được không?” Nói xong thận trọng nhìn bà Đồng.

Tuy bà Đồng không tán thành cách làm của Tất Thụy Vân, nhưng những lời này cũng có phần hợp lý, Chu Lạc và Đại Đồng xét cho cùng vẫn chưa kết hôn, cả nhà người ta muốn đoàn tụ bà cũng chẳng có lý do gì để ngăn cản, đang do dự không biết nên nói thế nào, Chu Lạc liền cướp lời, “Dạ không cần đâu, nhà của con ở công ty vẫn chưa trả lại, có chỗ ở. Bố mẹ cứ bận việc của mình đi, tới lúc đó đến tham dự lễ cưới là được”.

Mẹ Đại Đồng thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nên khó mà hiểu được lời nói của mẹ cô, nhưng cô lại khác. Lời nói của Tất Thụy Vân tuy khách khí, còn biểu lộ tình cảm hiềm thấy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa thừa nhận hôn sự này! Bà nói “đến tuổi kết hôn rồi”, nhưng không công nhận việc kết hôn với Đại Đồng, nói “đưa cô về nhà ở” cũng không nói khi nào sẽ quay lại. Những việc liên quan đến hôn lễ thì lại càng không nhắc tới. Nếu đến bây giờ vẫn còn không hiểu được sự lắt léo trong lời nói của cặp vợ chồng chính khách, gian thương này thì quả thật coi như cô đã sống uống hai mươi mấy năm trời.

Thế nên sau đó, mặc cho Tất Thụy Vân ngọt nhạt khuyên nhủ, Chu Lạc vẫn không chịu đi cùng bà. Lại thêm bà Đồng ở bên ủng hộ, cuối cùng Tất Thụy Vân cũng không thành công. Bà rất coi thường hành động của con gái, chưa kết hôn mà đã ở li bên nhà trai. Nhưng chuẩn mực của hành vi cao quý, hoàn mỹ lại không cho phép bà cố sống cố chết lôi kéo Chu Lạc, trước mặt người ngoài lại càng không thể mĩa mai châm chọc, đành phải hậm hực cáo từ.

Mẹ cô đi rồi, đây có thể coi là lần phản kháng thành công hiếm hoi trong cuộc đời cô. Nhưng Chu Lạc lại không cảm nhận được bất kỳ niềm vui nào khi có được thành công này, tâm trạng vô cùng buồn bã, cô lại qua quýt đối phó với vẻ quan tâm vô bờ của mẹ chồng, không có hứng muốn nói sâu hơn.

Bà Đồng thở dài một tiếng, nhìn cô với vẻ lo lắng, liền vào phòng niệm kinh, để cô một mình.

42. Chương 20

Chương 20: Lý do của tình yêu, không giống với bệnh thủy đậu

Tối nay, Chu Lạc trần trọc mãi không ngủ được. Đến nửa đêm bỗng nhiên cảm thấy đầu óc nặng trĩu, cô xoay người lấy nhiệt kế ra, mới biết đúng là sốt thật, lấy thuốc hạ sốt uống, khó khăn lắm mới ngủ được một lát thì trời đã sáng, đầu vẫn nặng nề, cảm giác còn khó chịu hơn trước khi ngủ, lúc ngồi dậy cô suýt chút nữa ngã xuống nền.

Tâm trạng không tốt, cơ thể lại khó chịu, dù biết rõ có nhiều việc phải làm, Chu Lạc vẫn bỏ mặc tất cả, quay lại giường ngủ tiếp.

Đầu hình như càng đau hơn, sau đó cảm giác có người bước vào phòng, gọi tên cô, Chu Lạc muốn đáp lại, cô nói nhưng không phát ra tiếng, tiếp đó là một loạt âm thanh ồn ào, xung quanh dường như vô cùng hỗn loạn.

Những ngày tiếp theo như sống trong ký ức, Chu Lạc quay trở lại thời thơ bé. Đó là những ngày vui vẻ duy nhất trong tuổi thơ cô. Vào lễ mừng thọ năm tám mươi của ông ngoại, bố mẹ về nhà cũ đoàn tụ. Thời gian đó, sự nghiệp của họ phát triển vô cùng thuận lợi, tâm trạng của hai người rất tốt, cô vừa lộ ra tố chất “thần đồng”, trông rất bự bẫm, đáng yêu. Bố sẽ bế cô và chơi cờ cùng ông ngoại, mẹ mỗi ngày đều dành thời gian dạy tiếng Anh, đánh đàn, những khi vui bà thậm chí còn ôm cô vào lòng. Ở trong lòng mẹ thật ấm áp, ngọt ngào, không hề lạnh nhạt như đôi khi bà thể hiện.

Đáng tiếc là quãng thời gian đó quá ngắn ngủi, quả thực là quá ngắn ngủi, tiệc mừng thọ kết thúc, mỗi người họ lại bắt đầu bận rộn với công việc của mình. Không lâu sau mẹ lại quay về, cãi nhau một trận lớn với ông ngoại, sau đó bà nội cho người đến đón cô, nói có thể bố mẹ sẽ ly hôn, cô họ Chu, tất nhiên là phải quay về nhà họ Chu. Về sau vụ ly hôn không thành, nhưng hai người rốt cuộc vẫn “coi nhau như khách”.

Sau đó, bao nhiêu tài hoa cũng không thể che giấu được vẻ “ngốc nghếch” của cô, mà càng lớn lại càng không có được ngoại hình xuất chúng như bố mẹ, càng khẳng định được thân phận “sản phẩm lỗi” của mình. Mấy người anh em họ đều cười nhạo cô “Bố mẹ em không cần em nữa rồi”, các bậc trưởng bối khi quan tâm cô đều khó che giấu được ánh mắt thương xót. Tất cả những điều đó, khiến một cô bé trưởng thành sớm như Chu Lạc khắc sâu trong tâm trí.

Trong nhà ai cũng tài giỏi, điều đó có nghĩa là họ đều rất bận. Bà nội và ông ngoại là những người quan tâm tới cô nhất nhưng họ cũng có cuộc sống riêng của mình. Hơn nữa bà nội còn có những đứa cháu khác

cần được quan tâm, thương yêu. Anh họ của cô là con trưởng cháu trưởng trong nhà, nên được yêu chiều hơn cô. Đó mới là người thực sự được xem trọng và cưng chiều. Còn tình cảm dành cho cô thì phần lớn đều là cảm thông và bù đắp. Về phần ông ngoại, rốt cuộc chỉ là ông “ngoại”, cô không mang họ Tất. Còn cả một đồng cháu mang họ Tất nên cô bị ra rìa, ông ngoại dù có thương cô đến mấy cũng không bao giờ mắng mỏ gắt gỏng các cháu nội của mình. Cộng thêm bà ngoại lúc nào cũng bối mớ nhà họ Chu, trong mắt bà ngoại, cô dường như có thể là đại diện cho “sự quê mùa” của nhà họ Chu, là giáo trình phản diện của nhà họ Tất “cao quý”, “hào phóng”.

Vì thế, từ nhỏ đến lớn, trong mắt mọi người, cô dường như không phải là người quan trọng. Mặc dù cô là đứa con duy nhất của bố mẹ nhưng lại chẳng có được bất kỳ sự quan tâm “duy nhất” nào.

Cô từ nhỏ đến lớn, mặc dù không bao giờ thiếu canxi nhưng lại luôn thiếu “yêu thương”.

Khi lớn lên có thể tự lập thì ông ngoại và bà nội qua đời, tình thân trong lòng cô bị vứt vào một xó, cô bắt đầu khao khát một thứ tình cảm khác.

Dựa vào bản năng, cô cảm thấy Diệp Minh Lỗi không phải là người bạn đời tốt. Người đàn ông này có tính toán, táo bạo và cuốn hút, nhưng tư tưởng của anh quá lớn, anh muốn quá nhiều thứ. Mỗi lần gặp mặt anh đều có mục đích: Chọn đồ cổ, chúc thọ, tiếp cận Lịch Chủy. Có lẽ mãi về sau anh mới thật sự động lòng, khi đó động cơ cũng đơn thuần hơn, nhưng dù sao thì khó mà phủ nhận bản chất của một thương nhân như Diệp Minh Lỗi. Những người như vậy xung quanh cô quá nhiều, đối với họ, tình yêu và bạn đời tuyệt đối không thể là hàng đầu, là vĩnh hằng, thứ được coi là duy nhất, thứ vĩnh hằng chính là lợi ích.

Chu Lạc không thể để một thương nhân làm rung động, tất nhiên cũng không thể bị rung động bởi một chính khách như Lịch Chủy. Có tốt đến mấy cũng đều không thể. Lịch Chủy và bố cô cùng là một mẫu người, có lẽ có nhiều ràng buộc, nguyên tắc hơn bố cô, nhưng bản chất đều như nhau cả.

Còn về Đại Đồng, lại là dòng nước khoáng ngọt ngào mang lại sức sống cho cuộc đời khô héo, nhàm chán của cô.

Cậu không phải là người đẹp trai nhất, giàu có nhất, lãng mạn nhất, nhưng ở bên Đại Đồng, cô thấy rất vui. Bởi vì mỗi lần nhìn vào đôi mắt đen láy của cậu, cô thấy mình chính là Chu Lạc, không phải là con gái của ai, cháu nội của ai, thậm chí không phải là “kiến trúc sư Chu”, “chủ nhiệm Chu”, “trợ lý viện trưởng Chu”.

Ở trước cậu, cô không cần phải quá giỏi giang, cũng không cần phải vững vàng, đoan trang, cô chỉ là một cô gái biết rung động, khao khát được yêu. May mắn là cậu cũng rung động. Mặc dù cũng từng có hiểu lầm, từng có nghi ngờ, cũng từng có suy nghĩ rút lui và do dự, nhưng sau khi sự việc qua đi, hiểu tất cả về cô, tình cảm của Đại Đồng đối với cô dường như càng sâu sắc hơn.

Sau khi cửa nát nhà tan, mặc dù có chút nghi ngờ bố cô, nhưng việc đầu tiên cậu làm là lạng lẽ ly hôn, tránh mang đến cho cô nhiều tổn thương.

Bố mất, anh trai chết, mẹ thì bị bệnh, bản thân gánh vác giải quyết tình hình rối ren, lúc này trong mắt mọi người, Phan Lan là thanh mai trúc mã, bố mẹ vẫn còn đủ, càng thích hợp là “vợ hiền” của cậu. Nhưng cậu không thức thời, vẫn tìm đến cô, một đại tiểu thư tự do phóng khoáng mang hư danh “con quan” mà lại không tiền, không quyền, cũng không có khả năng gì. Mĩa mai nhieh móc, đấm đá chửi rủa cũng không đuổi được cậu đi.

Đại Đồng nói coi Phan Lan như em gái, giữa Phan Lan và cô, cậu đã lựa chọn cô, đây là bước đầu tiên.

Ở thành phố X, cậu nguyện đắc tội với quan chức địa phương, người mà cậu luôn phải lấy lòng, nguyện say mềm như bún cũng không muốn để cô bị chuốc rượu. Giữa lợi ích bản thân của cậu và sức khỏe của cô, Đại Đồng đã lựa chọn cô, đây là bước thứ hai.

Khi bàn bạc hôn sự, mặc dù hai mẹ con nhà họ Đồng khẳng khái nói nên tổ chức hôn lễ, không chú trọng phép tắc cũ, nhưng suy bụng ta ra bụng người, chẳng ai muốn làm tiệc hỷ lớn sau khi người thân vừa mất không lâu. Nhưng Đại Đồng biết cô khao khát về một hôn lễ, khát khao về việc lập gia đình, giữa tâm trạng của cậu và tâm trạng của cô, cậu đã chọn cô, đây là bước thứ ba.

Quả thực là cô rất vui, mặc dù cảm thấy có lỗi với những người đàn ông khác trong nhà họ Đồng mà cô chẳng thể có cơ hội gặp mặt, nhưng cô thực sự rất vui khi cậu luôn coi cô là số một, như là để bù đắp cho

chuyện này, cô sẽ hết mực yêu thương người còn lại đó.

Bởi vì cậu, gần như cũng chỉ có cậu, luôn đặt cô ở vị trí thứ nhất để suy nghĩ.

Đang mơ mơ màng màng, trong lòng ngập tràn cảm giác ngọt ngào, có thể lại càng khó chịu, miệng lưỡi khô đắng, toàn thân đau mỏi giống như quả cà chua hỏng vừa động vào là vỡ, Chu Lạc không chịu nổi rên lên. Trong nháy mắt, quần áo như bị ai đó lột ra, sau đó cảm giác man mát lan khắp người làm cô giật mình, Chu Lạc vội giữ chặt bàn tay đang di chuyển khắp cơ thể cô.

“Đại Đồng, đừng có lộn xộn!” Âm thanh ú ớ không giống lời nói, song cuối cùng vẫn thoát ra thành lời. Vừa nãy còn thầm khen cậu, tại sao lại không biết điều thế này, cô đã bị vậy rồi, mà cậu vẫn còn tâm trạng đó.

“Đại Đồng”, không nói gì, bàn tay nhỏ trong tay cô nắm chặt lại, chờ đã, “tay nhỏ”? Tay Đại Đồng thon dài rắn chắc, sao có thể là “tay nhỏ” mềm mại thế này?

Một lát sau, “tay nhỏ” lại duỗi ra, vỗ một cái vào hông cô, “Hét lung tung gì thế, mẹ là mẹ con mà!”

Chu Lạc cảm thấy cuộc đời cô chính là một bàn trà, phía trên bày rất nhiều cốc[1]. Hai mươi năm trước không nói làm gì, khó khăn lắm mới chờ tới lúc mây đen tan đi và ánh trắng lộ ra, thì đã sắp lấy chồng rồi, khắp mặt toàn thân đều lên thủy đậu!

[1] Ở đây có cách chơi chữ: “chiếc cốc” có phiên âm là “bei ju” đồng âm với từ “bị kịch”. Ý của câu này muốn nói, cuộc sống đầy những bị kịch.

Thủy đậu! Lẽ nào do cô không có tuổi thơ, bệnh này phải hết từ lúc bé mới phải, sao lại bị khi trưởng thành chứ?! Ông trời ơi, ông không thích nhìn thấy con sống vui vẻ phải không? Chu Lạc lòng đầy bi phẫn.

Ai ngờ được, cô ở chỗ Châu Châu chỉ vên vẹn có nửa ngày, thế mà lại mang virus thủy đậu về nhà sao? Ai có thể ngờ được, cô lớn gần ba mươi tuổi rồi lại chưa từng lên thủy đậu? Ai có thể ngờ được, trên mặt Châu Châu chỉ mọc lưa thưa các nốt thủy đậu, vậy mà người trưởng thành như cô lên thủy đậu lại sốt cao tới mức hôn mê bất tỉnh. Các nốt thủy đậu dày chi chít đến mức bác sĩ cũng sợ phải chuyển cô đến bệnh viện truyền nhiễm. Có bác sĩ ngốc nghếch thậm chí còn lắp bắp hỏi: “Không phải là đậu mùa chứ?”.

Ông mới bị đậu mùa, cả nhà các người mới bị đậu mùa ấy! Bệnh đậu mùa sớm đã tuyệt chủng rồi, ông ngốc đến nỗi không biết sao?! Chu Lạc muốn mở miệng gào lên, thì đã có người nói thay những lời cô muốn nói rồi. Quay đầu nhìn đó lại là mẫu thân cao quý giống như nữ thần, đúng rồi, vừa nãy bà tự xưng là “mẹ”..

Hôm đó, sau khi tỉnh táo, phát hiện mình trần như nhộng nằm trên giường. Bên cạnh giường là Tất Thụy Vân mặt đầy giận dữ, một tay bà cầm lọ cồn, một tay cầm bông, đang dùng phương pháp hạ sốt vật lý[2] để chữa trị cho cô.

[2] Hạ sốt vật lý: Phương pháp khiến cho thân nhiệt hạ xuống bằng tỏa nhiệt nhân tạo, không cần phải tiêm và uống thuốc khi sốt cao (trên 39°C), đắp khăn lạnh hoặc sát bằng cồn nóng.

“Con sốt hơn bốn mươi độ suốt ba ngày liền, truyền dịch, tiêm đều không hạ sốt, chỉ có thể dùng phương pháp vật lý. Vốn dĩ đã không thông minh, giờ e rằng sốt tới mức ngốc nghếch hơn rồi.” Thấy con gái dần mặt ra, Tất Thụy Vân khẽ nhủ mày, tiếp tục thực hiện động tác còn đang dở.

Đừng nói khi lớn lên, ngay cả khi còn nhỏ, Chu Lạc rất hiếm khi trần như nhộng thế này ở trước mặt mẹ, khó chịu vô cùng, thò tay kéo ga trải giường.

“Con làm gì thế!” Gạt tay cô ra, Tất Thụy Vân trách mắng: “Con là mẹ sinh ra, toàn thân từ trên xuống dưới có chỗ nào mẹ chưa từng nhìn chứ? Hơn nữa mẹ còn là người nhà họ Tất, hồi đại học mẹ học Nhi khoa lâm sàng, thành tích đứng số một đó”. Mặc dù sau khi tốt nghiệp lại đổi nghề, nhưng vốn giỏi giang, đã học là có thể đạt tới mức giỏi nhất, đây là ưu điểm của nhà họ Tất, cũng là điểm mà Tất Thụy Vân luôn tự hào.

Nhìn người mẹ nét mặt nghiêm túc gần như không thể lay chuyển, cô trầm ngâm. Cũng may là mẹ đổi nghề, nếu không thì tuổi thơ bất hạnh không phải chỉ có mình con!

Tạm thời đã hết sốt, nhưng toàn thân ngứa ngáy khó chịu. Tệ nhất là các nốt thủy đậu bùng bùng như lửa làm Chu Lạc thương tích đầy người. Lý trí bảo với cô rằng mình không sao, nhưng trên thế giới này làm gì có người con gái nào lại không để ý đến vẻ ngoài của mình chứ. Trong lòng Chu Lạc rất hoang mang, ngay

cả Đại Đồng tức tốc trở về, cô đều trốn không gặp, kiên quyết muốn nhập viện. Thế là tại một bệnh viện gần nhà, xảy ra màn bệnh “đậu mùa” vừa lúc này.

Bà Tất đằng đẳng khí thế, không để ý đến sự phản đối của Chu Lạc, chỉ với một cuộc điện thoại đã có thể giải quyết tất cả mọi việc.

Vậy nên Chu Lạc được chuyển vào phòng bệnh trẻ em giống như phòng của Châu Châu, nghe nói, lên thủy đậu phần lớn thường là trẻ em, vì thế khoa Nhi sẽ có kinh nghiệm hơn.

Đây có được coi là sự bù đắp cho tuổi thơ của cô không?

Sau khi các nốt thủy đậu dần dần biến mất thì khắp mặt Chu Lạc toàn là vết thâm đen, trên mặt vừa đen vừa bóng giống như cái chảo xào, tóc đầy dầu, rối giống cái giẻ lau. Đây là lần đầu tiên cô nhếch nhác như vậy kể từ khi sinh ra, nên nhất quyết không chịu để Đại Đồng nhìn thấy cái mặt này của mình. Sau khi nhìn thấy rồi thì còn kết hôn gì nữa, không chừng lại liệt dương luôn ấy chứ, Chu Lạc bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Nhưng đối diện với mẹ mình, lại không giống như vậy. Hơn nửa tháng nay, Chu Lạc thực sự nghi ngờ về việc lần đầu tiên biết đến một bà Tất như thế. Trong lòng bà đã xưng là “Mẹ”, có thể thấy đây là sự thay đổi lớn, trước đây bà Tất kị nhất chữ “già”.

Người khiến cô có một cách nhìn khác, còn có bố cô – Chu Thanh Bách. Hơn nửa tháng nay, người tắm rửa lau người cho Chu Lạc đều là bà Tất, cơm nước đều do bí thư Chu lo liệu, hai người toàn tâm toàn ý chăm sóc con gái. Đây là còn chưa kể, khi cô y tá truyền dịch và tiêm cho Chu Lạc, không biết có phải là do căng thẳng hay không, mà đến lần thứ ba vẫn không thể lấy được ven. Thực ra Chu Lạc nghĩ là do bố mẹ cô khí thế hùng hậu quá làm cho người ta sợ. Cả hai đều là những người có địa vị cao, bốn con mắt cứ nhìn chăm chăm vào tay cô, thì cho dù y tá có tay nghề thành thục đến mấy, kinh nghiệm phong phú đến mấy cũng sẽ bị dọa chết khiếp.

Chu Thanh Bách nhíu mày, nhìn vợ một cái, “Hay là em làm đi, hồi đó em tiêm cho con một mũi là xong ngay mà”.

“Đó là việc của nhiều năm trước rồi.” Mặc dù Tất Thụy Vân hừm một tiếng, nhưng lại đứng dậy đi về phía Chu Lạc thật, cô y tá vội hoảng hốt nhường chỗ. Nhưng thấy Tất Thụy Vân hồi lâu vẫn không tiêm, bất giác hơi thắc mắc.

“Cô gọi y tá trưởng tới đây!” Tất Thụy Vân bực mình ném kim xuống.

“Em sao thế, tuần trước anh truyền đạm, chẳng phải em cầm kim rất chuẩn sao?” Chu Thanh Bách không thể lý giải được, lúc đó ông còn cảm thán kỹ thuật của bà vẫn không hề giảm so với năm xưa.

Sắc mặt của Tất Thụy Vân lúc đỏ ửng lúc lại trắng bệch, im lặng hồi lâu mới buông một câu: “Không thể cầm được”. Sau đó bước ra khỏi phòng bệnh không thể quay đầu lại.

Chu Thanh Bách nhìn cô con gái đáng thương và nhìn cánh tay nhỏ gầy của nó, trong lòng thương xót, sau đó thì thào một câu với vẻ không hài lòng: “Với mình thì lại có thể ra tay”.

Chu Lạc tối sầm mặt lại, trong lòng nghĩ hai người khi còn trẻ thì đấu đá nhau, bà Tất trước đây từng cầm dao phẫu thuật trên cơ thể ông, lẽ nào ông quên rồi sao? Cắm vào mũi kim thì có gì mà không thể ra tay, không cố ý tiêm thêm cho ông vài mũi là may lắm rồi!

Kế hoạch lấy lòng con gái của bố mẹ Chu Lạc tuy hơi kỳ quặc nhưng lại được thực hiện một cách khá thuận lợi. Hiệu quả như thế nào, tạm thời chưa biết được, hai người bình thường vô cùng bận bịu nay cũng thu xếp thời gian ngồi lại nói chuyện. Hai người đều có tri thức, có kiến thức, giống như những người bạn cũ, tuy không hòa thuận như cặp vợ chồng bình thường nhưng cũng được coi là ăn khớp.

Người phiền muộn chính là Chu Lạc, cô quả thực không biết nên đối mặt với hai người này như thế nào. Tiếp tục thờ ơ lạnh nhạt ư? Thấy người ta cả đời cũng chưa từng xuống giọng bao giờ, cô không nhẫn tâm mà cũng không làm được. Ngoan ngoãn làm đứa con hiếu thảo? Điều này phải cần cả một quá trình, cho tới tận bây giờ cô vẫn chưa quen nói chuyện nhã nhặn với họ, lại càng không giống như con gái những nhà khác nép vào lòng bố mẹ nũng nịu, vùi vnh.

Vậy là, để trốn tránh, ngoài lúc ăn ra, phần lớn thời gian cô dành để ngủ. Đại Đồng thì đang gấp rút giải quyết cho xong công việc ở thành phố X, nhưng Chu Lạc nhất quyết không chịu gấp cạo. Có một lần cạo xong vào trong phòng, Chu Lạc lại cuộn mình trong chăn giống như quả bóng, không dám lộ mặt ra. Trước mặt bố mẹ Chu Lạc, Đại Đồng cũng không tiện giở chiêu trước đây mềm rắn quấy rầy, đành phải rầu rĩ ra về.

Chờ mãi những nốt vẩy đen mới bong gần hết, Chu Lạc vui mừng đi rửa mặt rồi soi gương, cô tuyệt vọng. Những vết thủy đậu trên mặt đều biến thành màu hồng hồng, mặc dù bác sĩ nói tuyệt đối sẽ không để lại sẹo, nhưng chờ đến khi màu đỏ biến mất cũng phải mất một thời gian dài, thậm chí có khi mất cả mùa hè.

Giận dữ ném khăn mặt đi, Chu Lạc quay người lao ra khỏi nhà vệ sinh thì bị va vào ai đó, ngã ngay vào một vòng tay ấm áp.

“Á á á!” Khi nhìn rõ đối phương là ai, Chu Lạc hét lên rồi lấy tay che mặt, Đại Đồng tay chân lóng ngóng vừa che miệng cô, vừa quay người lại định đóng cửa phòng bệnh. Không ngờ y tá của phòng bệnh VIP vô cùng có trách nhiệm, nhanh chóng lao tới phía cửa, vội vã hỏi: “Cô Chu, cô không sao chứ? Có chuyện gì vậy?”. Sau đó kinh ngạc nhìn thấy cảnh hai người đang quẩn lầy nhau phía sau cửa, nhìn giống hiện trường phạm tội nào đó. Cô y tá do dự không biết có nên hét lên gọi người hay không, nguyên nhân do dự chính là... nghi phạm hiệp dâm đều đẹp trai vậy sao? Mặt cô y tá đỏ bừng lên, tim đập loạn nhịp.

“Xin lỗi cô, tôi là chồng cô ấy.” Đại Đồng bối rối đẩy Chu Lạc ra, lấy tay ra hiệu một hồi, “Chúng tôi có chút chuyện cần nói, cô cứ đi làm việc của mình đi”. Nói xong liền đóng cửa lại.

Cô y tá ngây người ra, không biết có nên tin người này hay không, trong đầu hồi tưởng lại tình huống giống như trong phim vừa này, mới phát hiện ra chủ nhân của phòng bệnh sau khi được người kia thả ra, chỉ bưng mặt chạy đi mà lại không hét lên hoặc phủ nhận.

Vậy thì, những lời anh chàng đẹp trai đó nói đều là sự thật ư? Nhìn cánh cửa phòng đóng kín, nhớ lại anh chàng đẹp trai ban nãy, cô y tá lắc lắc đầu, quyết định thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, quay người bỏ đi.

Hai người bịn rịn ngồi trên sofa ở phòng ngoài. Trong lúc cấp bách, Chu Lạc đi vào phòng bệnh, lôi một chiếc chăn bông mỏng ra đắp lên người, hiện tại chiếc chăn bông dùng để đắp này sắp bị ngũ mã phanh thây rồi.

“Anh về nhà đi, à không, anh đến thành phố X đi, còn nhiều việc phải làm mà!”, cuối cùng thì cũng không thể bằng con trai cơ thể cường tráng khỏe mạnh. Trong trận tranh giành, Chu Lạc đã nhanh chóng bại trận, cái chần chừ thương bị Đại Đồng giật lại, vứt xuống nền nhà. Chu Lạc lại bắt đầu rúc vào dưới đệm lưng trên ghế sofa.

“Em tránh mặt anh hơn nửa tháng rồi còn gì, những việc cần làm đã làm xong từ lâu rồi.” Đại Đồng chuyển sang tấn công cái đệm lưng.

“Em không muốn gặp anh đâu!” Chu Lạc dùng hai tay cố sống cố chết ép chặt đệm lưng lên đầu.

“Ngoan nào, anh nhớ em lắm, em không nhớ anh sao?” Nói cứng không được, Đại Đồng liền áp sát vào Chu Lạc, đổ dành bên tai, tay thì chậm chậm xoa lưng cô, cơ thể ngày càng sát lại, cuối cùng dứt khoát đè lên người cô.

Chu Lạc đã lâu ngày không gặp, nhớ nhung vô cùng, cô làm sao chịu nổi, ngay lập tức toàn thân mềm nhũn, chân tay không còn chút sức lực nào, cái đệm lưng bị lấy đi.

“Ừm...” Đang định bịt mắt, tay bị giữ chặt, người bị lật ngược lại.

Chu Lạc nhắm ngay mắt lại, môi run run không nói nên lời, cô sợ nhìn thấy kinh ngạc và ruồng bỏ trong mắt cậu, cho dù chỉ là một chút.

Sau đó không khí bỗng trở nên trầm lắng, khoảng thời gian đầy dài tới mức làm Chu Lạc bắt đầu cảm thấy run rẩy, mặt trắng bệch, lại càng không dám mở mắt nhìn.

“Lạc Lạc, em nghĩ anh thích em là vì lý do gì?” Cuối cùng Đại Đồng cũng nói, kèm theo vẻ không vui, dường như có hơi khác với dự tính của cô. Do dự mở mắt ra, phát hiện nét mặt nghiêm túc của cậu, giọng điệu

rất thật lòng, Chu Lạc cũng tỏ ra nghiêm chỉnh, cô chậm chậm dịch người sang một bên rồi ngồi dậy.

“Vì, vì sao?” Chu Lạc có chút không thoải mái. Vấn đề này cô cũng đã nhiều lần suy nghĩ tới, đáp án đúng, cô lại không dám khẳng định. Lúc này Chu Lạc có chút căng thẳng, ma xui quỷ khiến thế nào lại tự mĩa một câu, “Tóm lại không phải là vì em trông xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành chứ gì?”.

Đại Đồng nghe xong thần mặt ra, vẻ nghiêm túc bỗng nhiên mất đi, cậu cười tới mức cả mặt đỏ bừng. Chu Lạc vừa mới tắm xong, tóc còn chưa khô, ban nãy sau một trận lăn lộn giờ rồi tung lên như ổ gà, trên người mặc đồ ngủ hình thú, mặt lại điểm đầy nốt, nói câu “xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành” thật đúng là quá hài hước!

Chu Lạc cũng nhanh chóng phát hiện ra điểm này, thẹn quá hóa giận đang định giấu mặt lần nữa, đột nhiên bị ai đó ôm chặt lấy, ghì chặt vào lòng.

“Lạc Lạc, anh không phải là người chỉ chú ý đến vẻ bề ngoài. Anh thích em cũng không phải là vì em xinh đẹp.”

Vì cơ bản cậu không nghĩ rằng cô xinh đẹp sao, Chu Lạc giận dữ nghĩ, lại không nhịn được liền hỏi nhỏ: “Vậy rốt cuộc anh thích em ở điểm gì?”.

“Anh cũng không biết nữa.” Người trả lời lại thấy rất vui vẻ.

Chu Lạc bực mình, vùng vẫy muốn thoát ra, Đại Đồng ấn cô xuống và nói: “Anh có thể khẳng định một điều là, anh thích được ở bên em, thích nhìn thấy em, nghe em nói chuyện, hoặc không làm gì cả, chỉ cần có em ở bên cạnh là anh cảm thấy rất yên bình, vui vẻ. Không nhìn thấy em anh sẽ rất nhớ, không có tin gì sẽ thấy thấp thỏm, nếu em không vui anh cũng thấy không vui, em vui vẻ anh cũng thấy vui vẻ, thấy em tốt với người khác anh sẽ ghen tỵ, thấy em khó chịu anh sẽ rất đau lòng”.

Có lẽ những lời này không cảm động hơn những lời thề non hẹn biển, nhưng Chu Lạc nghe xong lại thấy trong lòng như trăm hoa đua nở. Hết cách rồi, ai bảo trước đây cô rất ít khi được nghe những lời ngọt ngào. Không ngờ anh chàng ngốc này lại rất biết dỗ dành người khác như vậy, Chu Lạc rất vui nhưng miệng vẫn hừm một tiếng: “Điều này cũng chẳng chứng tỏ cái gì, không chừng bác gái cũng có thể cho anh cảm giác này”. Cảm giác được người ta quan tâm, có thể nũng nịu, còn có thể nhõng nhẽo mãi.

Đại Đồng nghe xong, tức giận vô cùng, ôm chặt cô véo một cái vào mông để trừng phạt, cảm giác thật là lạ, không nhịn được lại véo thêm cái nữa, Chu Lạc bị đau kêu lên “Á” một tiếng, âm thanh yếu ớt, ngọt ngào. Trong giây lát, nhiệt độ không khí bỗng tăng cao vài độ, không khí mờ ám xuất hiện. Thế là từ véo chuyển thành vuốt ve, bàn tay tự do du ngoạn trên cơ thể cô, hơi thở hai người bỗng bất ổn.

“Chuyện này...” Cô cảm thấy bầu không khí có gì đó không phải, Chu Lạc đang định mở miệng ngăn lại nhưng lời còn chưa phát ra đã bị chặn lại, lần này mới thực sự là quấn lấy nhau, hoàn toàn bỏ rơi chiếc chăn bông tội nghiệp kia.

Củi khô bốc lửa, tiểu biệt trùng phùng, hai người âu yếm nhau thở hổn hển, quần áo bị cởi hết phân nửa, dường như quên cả tháng ngày, quên mất mình đang ở đâu, nhưng người khác lại không quên, bởi vì cửa đột nhiên bị mở ra rồi nhanh chóng đóng lại.

Trong lúc cấp bách, chiếc chăn bông đó lại vô cùng có ích, Đại Đồng nhanh chóng với lấy chiếc chăn đắp lên người Chu Lạc, rồi mới chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Chu Lạc đầu óc trống rỗng, sau khi tỉnh táo liền vùi đầu vào trong chăn bông, nhẹ giọng rên thầm, trời đất ơi, để cô chết đi cho xong! Vừa nãy người đàn ông của cô đang mãi vùi đầu vào ngực cô nên không nhìn thấy, cô tựa vào sofa ôm ghì lấy đầu cậu nhưng ánh mắt nhìn thẳng ra cửa với vẻ xấu hổ. Một nhóm người bên ngoài, có bố mẹ, có cậu Tất Tinh Huy, còn có cả Lịch Chủy và trợ lý Tôn, nét mặt đều rất ngạc nhiên. Đáng buồn nhất là trong tay Lịch Chủy còn dắt theo cô bạn nhỏ Châu Châu nữa!

Trời đất ơi, đôi gian phu dâm phụ bọn họ đã hủy hoại mầm non của đất nước, có phải sẽ bị lôi ra vứt vào rọ lợn? Ý thức của Chu Lạc bắt đầu rời rạc, suy nghĩ muốn đi vào một không gian khác: Những người đó sao lại không gõ cửa? Có lẽ họ nghĩ đó là phòng ngoài nên không cần thiết chăng? Còn hai người bọn họ, sao lại vội vã vậy chứ? Sao không vào giường ở phòng trong rồi hãy thân mật, như vậy sẽ không bị tóm tại trận. Hơn nữa ban đầu cô còn lo lắng Đại Đồng nhìn thấy mình xấu xí sẽ bị liệt dương, bây giờ có thể

chứng minh là không phải thế, nhưng không biết lần kinh động này liệu có gây ra hậu quả xấu như trên hay không...

Chu Lạc đang nghĩ ngợi lung tung, Đại Đồng là đàn ông, nên điềm tĩnh hơn nhiều. Sửa lại quần áo rồi đẩy Chu Lạc vào phòng trong, ra mở cửa, bên ngoài chỉ còn lại Tất Thụy Vân mặt mày xám ngoét. Trước khi nữ vương cao quý đó rời khỏi bệnh viện, chỉ ném lại một câu: “Thu dọn xong thì xuống lầu, chúng ta cần nói chuyện”.

Đại Đồng mặt mày ngượng ngịu đi vào phòng trong truyền thánh chỉ, khi đó sắc mặt Chu Lạc cũng tốt hơn nhiều, bởi vì suy nghĩ của cô đã hình thành: “Lần này cặp vợ chồng vốn giữ thể diện đó nên ép bọn họ nhanh chóng kết hôn, dưới sự chứng kiến của mọi người, họ không thể bỏ mặc con cái như vậy được...”.

43. Ngoại Truyện 1 - 2 - 3 - 4 (hết)

Ngoại truyện 1: Sự kiện của hồi môn

Hôn lễ của Đại Đồng và Chu Lạc, vì có sự kết hợp của nhà họ Chu và họ Tất, âm điệu biến thành lạc điệu, trang trọng trở thành long trọng. Sau vụ cướp đoạt con gái không thành công, ông cậu Tất Tinh Huy độc thân còn tận mắt chứng kiến thêm một trận gian tình, sau khi lãnh đủ sự kích động lại luôn bối rối tìm vết, làm mọi việc thêm rối rắm, đôi vợ chồng trẻ bị giày vò một trận ghê gớm.

Song cũng không phải là không có thu hoạch. Chu Lạc không ngờ ông ngoại bà ngoại, ông nội bà nội sau khi mất đã để lại cho cô của hồi môn rất lớn, con số đó đủ để cô có tên trong bảng xếp hạng những người phụ nữ thế hệ 8x giàu có nhất. Chu Lạc vô cùng bàng hoàng, muốn đi tìm chồng để thương lượng nên xử lý thế nào, thì bị mẹ Tất Thụy Vân trừng mắt ngăn lại, “Loại đàn ông muốn của hồi môn của vợ còn được gọi là đàn ông không?”. Từ khi hai người bị bắt quả tang trên sô pha, chịu nhiều áp lực phải nhanh chóng kết hôn, kế hoạch lấy lòng của bố mẹ Chu Lạc tạm thời gián đoạn, cơ bản vẫn coi giáo dục bằng áp lực là chính, bao gồm hạ lệnh yêu cầu phải phục tùng.

Chu Lạc mặt không cảm xúc, gật đầu, tay cầm hộp đựng đầy các loại tài liệu, hóa đơn, giơ tay ra đưa cho Tất Thụy Vân, “Này, của mẹ đây”. Thấy Tất Thụy Vân càng trợn mắt lên nhìn, Chu Lạc nói có chút ác ý, “Anh ấy là đàn ông, con đã tự mình kiểm chứng rồi”.

Buổi tối, chồng làm việc ở thư phòng tới tận nửa đêm mới về phòng ngủ, Chu Lạc đưa cho chồng một ly sữa ấm. Nhìn Đại Đồng uống xong, đón lấy ly đặt xuống, thuận đà ngã vào lòng cậu, buồn bã nói: “Nếu, em nói là nếu như, chúng ta bỗng nhiên có một khoản tiền lớn, anh sẽ không vất vả như vậy nữa chứ?”.

Đại Đồng nghe xong, nhẹ nhàng đẩy vợ ra một chút, nhìn với vẻ hời hợt, “Anh xin lỗi, thời gian này anh bận quá, những việc liên quan đến thiết bị của nhà xưởng mới cũng sắp giải quyết xong rồi, sau đó chúng mình sẽ đi nghỉ tuần trăng mật bù, được không?”.

“Nếu có một khoản tiền lớn, có phải mọi việc sẽ thuận lợi hơn không?” Chu Lạc hỏi lại lần nữa.

“Không phải là vấn đề tiền vốn, mà là số liệu do nhà cung ứng thiết bị cung cấp có sai sót, có khả năng chúng ta phải cử người đi khảo sát. Song vấn đề chắc sẽ nhanh chóng giải quyết.” Đại Đồng bảo đảm lại lần nữa, tư tưởng thoải mái hơn, bắt đầu vuốt ve cơ thể mềm mại trong lòng.

Giữ chặt tay cậu, Chu Lạc ngẩng đầu lên hỏi thẳng: “Ý em nói là bỗng nhiên cho anh một khoản tiền lớn, một khoản rất lớn, anh sẽ vui chứ?”.

Bị mất hứng, Đại Đồng hơi nhíu mày lại, nói: “Tiền không đủ tiêu sao em, tiền lương tháng này vẫn chưa được chuyển vào tài khoản ư? Hôm nay muộn rồi, sớm mai đến công ty anh sẽ điện thoại hỏi kế toán được không?”. Nhà xưởng vẫn còn chưa có lãi, Đại Đồng vẫn là chủ tịch hội đồng quản trị cũng chỉ có thể lĩnh lương hằng tháng chứ chưa được phân chia lợi nhuận theo cổ phần, mà lương của cậu đã chuyển khoản trực tiếp Chu Lạc.

Cuối cùng, không thể tiếp tục nhẫn nại với cảnh ông nói gà bà nói vịt này, Chu Lạc hét lên một tiếng: “Em có một khoản tiền rất lớn muốn đưa cho anh, anh có cần không!”.

Đại Đồng giật mình kinh ngạc, nhìn vợ mình đang nổi cáu, hồi lâu sau mới cẩn thận thăm dò: “Em yêu, nhà mình không phải là do em quản lý tiền sao? Đưa cho anh làm gì? Em biết đấy, anh không hiểu về tài chính, trí nhớ cũng kém, em vẫn là người tài năng, vất vả một chút được không em...”. Sau đó vì muốn tránh khỏi trách nhiệm làm quản gia, Đại Đồng ra sức lấy lòng vợ, chuẩn bị cúc cung tận tụy đến hơi thở cuối cùng.

Thôi được, dường như phương pháp quản lý tài chính của mình cũng là gửi ngân hàng, người tài giỏi thì phải làm nhiều, hay là giao ẹ Tất Thụy Vân vậy, dựa vào năng lực của bà, không chừng vài năm đã có gấp đôi số tiền đó... Trước khi rơi vào trạng thái mơ màng, Chu Lạc trong lúc tỉnh táo đã nhanh chóng đưa ra quyết định này.

Ngoại truyện 2: Nửa đêm kinh hoàng

Địa điểm: Phòng ngủ

Nhân vật: Đại Đồng, Chu Lạc.

Sự kiện: Hai người đang ngủ, ngủ theo đúng nghĩa đen.

Trước khi đi ngủ, uống hơi nhiều nước, Chu Lạc buồn đi tiểu nên tỉnh giấc. Mơ mơ màng màng thức dậy đi vào nhà vệ sinh, lại phát hiện thấy người bên cạnh cũng cố ngồi dậy và quay đầu lại, mặt bỗng nhiên hướng về phía cô, trong lúc giật mình Chu Lạc run giọng hỏi: “Sao, sao thế?”. Ánh mắt của cậu thật đáng sợ, cô chỉ là muốn đi vệ sinh, có phải là lén cầm dao giết người đâu!

“Lạc Lạc, anh yêu em!” Rồi ôm chặt lấy cô, hôn một cách cuồng nhiệt, còn giở thói hư, Chu Lạc thở phào một cái, lát sau bị hôn nhiều tới mức cũng có hứng thú, nhưng vì quá buồn tiểu cô buộc phải đẩy cậu ra: “Ai dè, thật là, chờ em đi vệ sinh đã”.

Vậy vùng thoát khỏi nụ hôn của sói, chạy vào nhà vệ sinh, nhanh chóng giải quyết vấn đề, cô nghĩ rằng mình đã tắm sau khi thân mật và trước khi đi ngủ, liền dùng cái chậu chuyên dụng chỉ vệ sinh một số nơi cục bộ. Sau đó mặt đỏ bừng, tim đập loạn nhịp quay về giường, thầm nghĩ lấy một người đàn ông ít tuổi hơn thật là phiền, làm nhiều lần như vậy không biết có tốt cho sức khỏe không nữa...

Sau đó, cô chờ đợi hồi lâu trong tâm trạng lo lắng, cũng không thấy người bên cạnh có động tĩnh gì. Ngạc nhiên quay sang thăm dò, thấy đối phương đang ngủ rất ngon trong tư thế nằm nghiêng tiêu chuẩn, hơi thở trở nên rất sâu.

Chu Lạc bất đắc dĩ đành nằm xuống, đếm cừu mãi mới ngủ được, rồi ngủ một mạch tới khi trời sáng mới tỉnh giấc, quay sang phát hiện chỗ bên cạnh đã trống trơn. Ra khỏi phòng ngủ đi tới phòng ăn, Đại Đồng vừa ăn sáng xong, đang thu dọn bát đĩa, nhìn thấy cô, cậu nói: “Phần của em anh để trong nồi, lúc nào ăn em hâm nóng lên nhé, lát nữa anh có việc phải ra ngoài”.

Chu Lạc không để ý đến chuyện bữa sáng, tức tối nhìn cậu, “Đêm khuya hôm qua tại sao anh lại quấy rối em?”.

Đại Đồng lơ mơ không hiểu, “Đêm khuya? Em nói là trước khi đi ngủ?”. Sau đó bỗng nhiên bừng tỉnh, có chút rầu rĩ nhìn cô, “Chẳng phải em nói đau lưng, không muốn làm tiếp lần nữa còn gì? Anh phải nín nhịn mãi mới ngủ được...”.

“Anh im miệng!” Chu Lạc mặt đỏ bừng hét to, khí thế bừng bừng, lời nói sắc như kiếm: “Là em nói lúc nửa đêm thức dậy ấy”.

Đại Đồng vẫn không hiểu gì, “Không phải là em không biết, anh thường ngủ một mạch đến sáng, không có thói quen thức dậy nửa đêm?”. Nghĩ một lát rồi hỏi lại, “Tư thế ngủ của anh không ngoan lắm, anh đè lên em à?”.

“Đè cái đầu anh ấy!” Chu Lạc muốn nói nhưng lại không biết nên nói như thế nào, ra hiệu một hồi lâu “anh anh em em”, sau đó chợt nghĩ ra, liếc mắt nhìn cậu: “Có phải anh mơ thấy gì không?”.

Lúc này khuôn mặt đỏ ửng lại chuyển thành của Đại Đồng, cậu cứng họng, “Sao em biết được?”.

Em sao mà biết ư, em biết ngay mà! Chu Lạc giận quay người đi, nước mắt tuôn rơi.

Ngoại truyện 3: Người mới và người cũ

Châu Châu cứ chăm chú nhìn vào cái bụng lùm lùm trước mắt. Từ lúc cô tuyên bố trong bụng mình có em bé, hai người không những bị cấm đi ra ngoài một mình, dụng cụ và màu vẽ cũng không được đụng đến. Nhưng hai năm trước Chu Lạc và Đại Đồng chuyển đến thành phố X, vì lý do này nên quay lại Bắc Kinh, nó mới có cơ hội thường xuyên đến tìm cô chơi. Rốt cuộc nó có nên chào đón cô công chúa nhỏ này hay không? Đây mới là vấn đề.

Sau khi chắc chắn rằng Chu Lạc không thể trở thành mẹ của mình, Châu Châu cũng không cần phải giả vờ ngoan ngoãn, lộ rõ bản chất, cách nói chuyện của hai người cũng ngày càng quái lạ, tham khảo trường đoạn dưới đây...

“Chị Chu, chị không thể trở thành mẹ em, em cảm thấy rất tiếc, nhưng nếu như chị có thể sinh em bé gái chơi với em, thì em sẽ tha thứ cho chị.” Mặt Châu Châu đầy vẻ “Cháu rất nhân từ”.

“Cái gì mà chị, cái gì mà em bé?” Sau khi mang bầu, phản ứng của Chu Lạc có chút chậm chạp, làm rõ vấn đề rồi mới hỏi cô bé: “Tại sao lại là em gái, em trai không được sao?”. Con bé này đã lớn rồi đây, biết cách vòng vo để mưu tính, Chu Lạc bật cười.

Châu Châu bĩu môi, “Bọn con trai thật đáng ghét, em không muốn em trai! Chị, sau khi sinh em bé xong để ở nhà em có được không?”.

“Không được.” Chu Lạc quả quyết từ chối.

“Tại sao?” Châu Châu không can tâm, hét toáng lên.

“Nếu em muốn có em gái, bảo bố sinh cho em.” Chỉ rõ một cách cho cô bé, đừng có mưu tính gì ở mình nữa.

“Bố em là đàn ông, không thể sinh con.” Cô bé Châu Châu tám tuổi mặt đầy tiếc nuối.

“Bố em có là phụ nữ thì cũng không thể một mình sinh con được, chẳng phải là bố em vừa mới lấy vợ mới sao?” Lịch Chủy mới kết hôn năm trước, điều bất ngờ là, vợ yêu của anh ta lại là một mình tinh mới nổi, xinh đẹp nhưng chỉ là bình hoa di động.

Châu Châu bĩu môi không chút nữ tính nói, “Người phụ nữ đó không có đầu óc, bố em không định để cô ấy sinh con, sợ phá hỏng gen của gia đình em”.

Chu Lạc lườm lại cô bé, nghe xem, đây là lời của đứa bé tám tuổi sao?! Tiếc thay năm đó mình còn nghĩ con bé hay xấu hổ, yếu ớt, sau này cho dù cách nhìn về nó có thay đổi, nhưng vẫn thấy tự trách mình, ăn năn hối hận vì đã để cô bé phải chứng kiến cảnh tượng không lành mạnh của hai năm trước. Kết quả là người ta cơ bản không hề để ý tới chuyện đó, còn quay đầu lại nói với cô: “Ồ trong phim người ta mặc ít đồ hơn hai người nhiều, với lại lúc đó cửa đóng nhanh quá, em không kịp nhìn rõ cơ thể chú Đại Đồng có đẹp hay không”.

Đây đâu phải là cô bé đã mất mẹ, rõ ràng là một cô bé ma mãnh! Chu Lạc bỗng thấy cảm thông cho người vợ mới cưới của Lịch Chủy.

Thấy Chu Lạc không có phản ứng gì trước lời nói của mình, Châu Châu yên lặng một lát, giọng điệu lúc này không còn vẻ đùa cợt như ban nãy, mà thể hiện vẻ u uất, bi thương không phù hợp với lứa tuổi, “Em không ngờ bố em lại lấy người phụ nữ như vậy, chỉ được mỗi ngoại hình, hư vinh và lại nông cạn!”.

Thấy thái độ của con bé có phần thay đổi, Chu Lạc cũng điều chỉnh lại thái độ, bởi vì mình cũng từng trải qua, cô sẽ không bao giờ coi thường chất xám và tình cảm của bất kỳ một cô bé nào.

Chu Lạc suy nghĩ rồi mới hỏi, “Thế em cảm thấy bố em nên lấy một người như thế nào?”.

Châu Châu chau mày, trên mặt tràn đầy nhớ nhung và hoài niệm, “Khi mẹ em mất, em còn rất nhỏ, nhưng em biết bố em rất yêu rất yêu mẹ. Mẹ em nhã nhặn cao quý, có học thức lại tài giỏi, là người phụ nữ tài hoa nổi tiếng”.

“Vì thế em nghĩ, bố em có kết hôn cũng nên lấy một người tương tự như vậy?” Chu Lạc lại hỏi.

Thấy Châu Châu do dự gật đầu, Chu Lạc hỏi tiếp: “Là em hy vọng bố em sẽ mãi mãi nhớ mẹ em, hay chuyển sang yêu người khác?”.

Lần này Châu Châu không hề do dự mà lập tức trả lời: “Tất nhiên là muốn nhớ mẹ em, mãi mãi yêu mẹ em”.

Thấy Chu Lạc nhìn mình, mặt Châu Châu đỏ lên, “Chị Chu, lúc trước em luôn muốn chị lấy bố em, em thật lòng đó, hơn nữa...”.

“Hơn nữa chị trông giống mẹ em, bố em mỗi lần nhìn thấy chị đều có thể nhớ tới mẹ, đúng không?” Chu Lạc nói thay cô bé.

Mặt Châu Châu lại càng đỏ, ấp úng nói: “Cũng không phải là rất giống, hơn nữa em và bố em đều thích chị”.

Chu Lạc gật đầu, thừa nhận những gì cô bé nói là thật lòng. Cô và mẹ của Châu Châu tương mạo giống nhau cũng chỉ là một mặt, ngoài ra xuất thân, đạo đức và cảm nhận của người khác về họ có thể cũng có điểm tương đồng, chính vì vậy mới làm cho hai người một lớn một bé vừa gặp đã thích rồi.

Nhưng cô là Chu Lạc, không phải ai khác, tiếp đó gặp gỡ, những điều thể hiện ra đều là tính cách của cô. Mấy năm nay họ vui vẻ qua lại, gần gũi với nhau, vì vậy họ thích con người của cô. Làm bạn, Chu Lạc cũng sẽ không để ý tới yếu tố thay đổi tình cảm đó, nhưng nếu làm người nhà hoặc người yêu thì hơi khó nói.

“Chị lại cảm thấy sự lựa chọn của bố em rất đúng. Người phụ nữ đó và mẹ em hoàn toàn không có điểm gì tương đồng. Như vậy em có thể hiểu rằng ông đã đặt mẹ em vào trong đáy lòng, mãi mãi quý trọng, không cho phép bất kỳ ai khinh rẻ. Còn người phụ nữ kia cũng có thể yên tâm rằng mình chính là duy nhất, không tồn tại hình bóng của người cũ, như vậy không tốt sao?”

“Có thật là như vậy không chị? Người lớn các người thật phức tạp.” Châu Châu mặt đầy khó hiểu, sau đó cố làm ra vẻ trẻ con nói thêm một câu.

Lòng người đều phức tạp, ngay cả đứa bé như em cũng còn có một trái tim phức tạp như vậy, nói chi đến người lớn? Chu Lạc lắc đầu không nói gì, biết mình không cần nhiều lời.

Ngoại truyện 4: Ai ngăn cản anh lái xe sau khi uống rượu

Bạn học và bạn bè của Chu Lạc, hầu hết đều đã lập gia đình và có con, muốn tìm một người chưa kết hôn thật không dễ dàng. Nghe nói cháu nội nhà họ Chu kết hôn, em gái đằng ngoại đằng nội đông đủ đáp máy bay đến góp vui, nhưng bọn họ và Chu Lạc đã nhiều năm không gặp mặt, bất luận là về mặt tình cảm hay mức độ thân thiết đều không thể bằng đệ tử của cô – Đồng Đan. Vì vậy trong sáu người phù dâu, Đồng Đan xứng đáng là người đứng đầu, phù rể đứng đầu bị Diệp Minh Lỗi giành lấy bằng uy lực.

Nhìn người trong mộng hôm nay sẽ trở thành cô dâu của kẻ khác, trong lòng Diệp công tử không khỏi đau thương.

Hôn lễ kết thúc, Diệp Minh Lỗi nửa tỉnh nửa say hoàn thành đại kế hoạch vô gian, sau khi chuốc cho chú rể say mềm như bún, bất tỉnh nhân sự, cuối cùng mới rời hội trường với vẻ cô đơn và cố gắng kiểm soát bước chân để không đi loạn choạng.

Tiếng giày cao gót gõ trên nền gạch vang vọng phía sau lưng, trong bãi đậu xe, cánh tay mảnh mai của một cô gái ngăn không cho anh mở cửa xe.

“Anh Diệp, sau khi uống rượu không nên lái xe, em gọi taxi đưa anh về nhé.”

Diệp Minh Lỗi hơi mơ màng nhìn thiếu nữ xinh đẹp như hoa trước mắt, trên gương mặt hồng hào của cô hiện lên vẻ lo lắng quan tâm, đang thở dốc vì vừa phải chạy, bộ lễ phục vừa khít bó sát lấy thân hình đẹp của cô gái, khuôn ngực phập phồng, lộ ra vẻ đáng yêu và quyến rũ không nói thành lời.

Nhắm chặt mắt lại, cảnh tượng anh ngăn cản, gọi điện thoại báo cảnh sát Chu Lạc lái xe sau khi uống rượu từ mấy tháng trước bỗng ủa về. Khi mở mắt ra, ánh mắt của Diệp Minh Lỗi có thần hơn, biểu cảm phức tạp nhìn Đồng Đan. Yên lặng hồi lâu, Đồng Đan có chút lo lắng, trong bãi đậu xe, hơi lạnh tràn tới, cô xoa xoa cánh tay trần của mình rồi nói với vẻ thăm dò, “Anh Diệp...”.

Quay lại khóa xe, ném chìa khóa cho Đồng Đan, tiếp đó lại cởi áo vest ra khoác lên người cô, một loạt động tác diễn ra đầy dứt khoát, Diệp Minh Lỗi nghiêng đầu ra hiệu, “Đi thôi, anh đưa em về nhà trước”. Thấy Đồng Đan sững người, anh cũng không nói gì thêm, quay người đi về phía lối ra.

Nhìn động tác nho nhã đầy mê hoặc của anh cùng thân hình cao to cường tráng, khóe môi Đồng Đan hơi cong lên, siết chặt chiếc áo vest ôm lấy người, cô chạy đuổi theo anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dua-vao-hoi-am-cua-em>